Familievennen

Underholdende Billedblad for Hjemmet. Redigeret af Fr. Winkel Horn (senere V. Østergaard).

Udgivet af N.C. Roms Forlagsforretning. Udkom 1877-83.

Skanningen (affotograferingen) er udført efter eksemplarer fra biblioteker eller i privat eje.

Tidsskriftets skønlitterære indhold er indekseret på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p109188.htm

Udarbejdet 2023 af Niels Jensen

Opdateret den 1. september 2023 af Niels Jensen

Familievennen.

Underholdende Billedblad for Hjemmet.

Redigeret af Vilhelm Østergaard.

Aargang 1883.

Med 96 Billeder.

Kjøbenhavn.
A. E. Roms Forlagsforretning.
Trykt hos J. H. Schultz.
1883.

Indholdsfortegnelse.

Fortællinger.

Digte.

Fra Naturen, Historien og Folkelivet.

Billeder.

George Cruikshanks Illustrationer til Oliver Twist:

„Vore Billeder“.

(Text til Illustrationerne).

Oliver Twist

eller

Et Fattighusbarns Hændelser,

af Charles Dickens.

(Med Illustrationer af George Cruikshank.)

Første Kapitel.

Handler om det Sted, hvor Oliver Twist blev født, og om de Omstændigheder, der knyttede sig til hans Fødsel.

Blandt andre offentlige Bygninger i en vis By, som det af mange Grunde turde være klogest at lade unævnt, og som jeg ikke heller vil give noget opdigtet Navn, findes der en, som fra gammel Tid af har været fælles for de fleste, baade smaa og store Stæder — nemlig et Fattighus. Og i dette Fattighus blev der paa en Dag og Tid, som det vil være unødvendigt at angive nærmere — eftersom det i alt Fald paa dette Stadium af Fortællingen ikke kan have den allermindste Interesse for Læseren — født det dødelige Væsen, hvis Navn man ser i Overskriften over dette Kapitel.

En god Stund efter, at det ved Fattiglægens Bistand var blevet indført i denne Sorgens og Gjenvordighedernes Verden, var det en i høj Grad tvivlsom Sag, om Barnet vilde leve længe nok til i det hele taget at komme til at bære noget som helst Navn, i hvilket Tilfælde det er mer end sandsynligt, at denne Fortælling aldrig vilde være bleven til, eller, dersom den var det, at den da vilde være bleven indskrænket til nogle faa Sider, som vilde have haft den uvurderlige Fortjeneste at være blevne den mest sammentrængte og troværdige Levnedsbeskrivelse, som nogen Literatur eller Tidsalder kunde opvise.

Skjønt jeg ingenlunde er tilbøjelig til at paastaa, at den Omstændighed at komme til Verden i et Fattighus i sig selv er den heldigste og misundelsesværdigste Lod, der kan tilfalde en menneskelig Skabning, vil jeg dog sige, at det i dette særlige Tilfælde var det bedste, der paa nogen Maade kunde hænde Oliver Twist.

Sagen er, at det var forbunden med ikke ringe Vanskelighed at faa Oliver til selv at paatage sig den Opgave at trække Vejret — et besværligt Arbejde, men tillige noget, som Vanen har gjort nødvendig for vor Tilværelse. En Tid lang laa han og gispede paa en lille, med Uld stoppet Madrats, svævende i et temmelig stærkt Misforhold mellem denne og den anden Verden, idet Ligevægten afgjort var nærmest til Gunst for den sidstnævnte.

Havde det nu forholdt sig saaledes, at Oliver havde været omgiven af omhyggelige Bedstemodre, bekymrede Tanter, erfarne Barnepiger og lærde Doktorer, vilde han utvivlsomt, ja næsten uundgaaeligt være bleven af med Livet, før han selv

vidste af det. Men da der ikke var andre til Stede end en gammel fattig Kone, der befandt sig i en lidt omtaaget Tilstand som Følge af Nydelsen af et mer end almindelig stort Kvantum Øl, og foruden hende kun Distriktslægen, der besørgede den Slags Forretninger efter Akkord med Sognet, saa blev Oliver og Naturen ene om at udkæmpe Striden mellem dem.

Resultatet blev, at Oliver efter nogle faa Anstrængelser trak Vejret, nyste og gav sig til at underrette Fattighusets Beboere om den Kjendsgjerning, at der var blevet paalagt Sognet en ny Byrde, ved at udstøde et Skrig, saa lydeligt, som man med nogenlunde Billighed kunde vente det af et Drengebarn, der ikke havde været i Besiddelse af den meget nyttige Gave, en Stemme, i et længere Tidsrum end tre og et kvart Minut.

I det Oliver gav dette første Bevis paa sine Lungers frivillige og naturlige Virksomhed, saa man en Bevægelse under det af brogede Lapper sammensyede Tæppe, der var kastet skjødesløst hen over en Jærnseng, som stod ved Væggen. En ung Kvinde løftede mat sit blege Ansigt op fra Puden, og en svag Stemme mumlede halvt utydelig de Ord: „Lad mig se Barnet og saa dø."

Lægen havde hidtil siddet med Ansigtet mod Kaminen, medens han skiftevis gned sine Hænder eller holdt dem hen foran Ilden for at varme dem, men da det unge Fruentimmer talte, rejste han sig op, og idet han gik hen til Hovedgjærdet af Sengen, sagde han med mere Venlighed, end man skulde have ventet af ham:

„Aa, De maa endnu ikke tale om at dø."

„Nej, Gud velsigne hende!" udbrød Sygevogtersken, idet hun hastig forvarede i sin Lomme en lille grøn Flaske, af hvis Indhold hun med synlig Tilfredsstillelse havde taget sig en Taar henne i Krogen. „Gud velsigne hende, naar hun først har levet saa længe som jeg, gode Herre, og faaet tretten Børn, og de alle sammen er døde paa to nær — de to, jeg har med mig her i Fattighuset, saa vil hun have bedre Forstand end at ta'e saadan paa Vej — Gud velsigne hende! Tænk paa, hvad det vil sige at være Moder, mit søde Lam; tænk bare paa det."

Men denne trøstende Fremstilling af en Moders Udsigter undlod øjensynlig at gjøre den tilbørlige Virkning. Patienten rystede paa Hovedet og rakte sin Haand ud efter Barnet.

Doktoren lagde det i hendes Arme. Hun trykkede heftig sine kolde, hvide Læber mod dets Pande, lod Haanden glide hen over sit Ansigt, stirrede omkring sig med et forvildet Blik, rystede stærkt, faldt tilbage paa Puden — og døde. Man gned hendes Bryst, Hænder og Tindinger, men Blodet var standset for stedse. Man talte om Haab og Trøst. Det var Ting, der kun altfor længe havde været fremmede for hende.

„Det er forbi, Madam Thingummy!" sagde Doktoren endelig.

„Ak ja, den kjære Stakkel, det er nok saa!" sagde Sygevogtersken, medens hun ledte efter Proppen til den grønne Flaske, der var falden ned paa Puden, da hun bøjede sig for at tage Barnet op. „Ak ja, den Stakkel!"

„De behøver ikke at sende Bud efter mig, hvis Barnet giver sig til at skrige," sagde Doktoren, idet han langsomt trak sine Handsker paa. „Det er meget sandsynligt, at det vil være noget uroligt. Giv det i saa Fald lidt Havresuppe." — Han satte Hatten paa, og idet han standsede ved Siden af Sengen paa sin Vej hen til Døren, tilføjede han: „Hun var for Resten en kjøn Pige; hvor kom hun fra?"

„Hun blev bragt hertil i Gaar Aftes efter Inspektørens Ordre," svarede den gamle Kone. „Man havde fundet hende liggende paa Gaden. Hun havde nok gaaet et godt Stykke Vej, thi hendes Sko vare slidte helt itu; men hvor hun kom fra, eller hvor hun vilde hen, er der saamænd ingen, der ved."

Doktoren bøjede sig over Liget og løftede den venstre Haand op. „Den gamle Historie," sagde han og rystede paa Hovedet; „ingen Vielsesring, ser jeg. Naa! Godnat!"

Den værdige Doktor gik til sit Middagsmaaltid, medens Sygevogtersken oplivede sig med en Taar af den grønne Flaske, hvorefter hun satte sig i en lav Stol foran Kaminen og begyndte at klæde Barnet paa.

Hvilket ypperligt Exempel paa Klædedragtens Betydning var ikke den unge Oliver Twist! Indhyllet i det Tæppe, der hidtil havde udgjort hans eneste Beklædning, kunde han lige saa gjærne have været en Adelsmands som en Tiggers Barn; det vilde have været saare vanskeligt for hvem som helst at paapege hans virkelige Stilling i Samfundet. Men nu, da han var bleven svøbt ind i det gamle Sirtses Tøj, der var falmet i en og samme Tjeneste, var han paa en Gang bleven stemplet og havde faaet sin Etikette paaklistret og kom saaledes strax til at indtage sin Plads som et af „Sognets Børn" — en stakkels forældreløs Skabning fra Fattighuset — et ydmygt, forsultent Skumpelskud, der skulde stødes og puffes gjennem Verden, ringeagtet af alle og beklaget af ingen.

Oliver skreg lystig. Men dersom han havde kunnet vide, at han var et forældreløst Barn, overladt til Sogneforstanderes og Fattighusinspektørers

ømme Barmhjærtighed, vilde han maaske have skreget endnu højere.

Andet Kapitel.

Handler om Oliver Twists Opvært, Opdragelse og Levemaade.

I Løbet af de paafølgende otte eller ti Maaneder var Oliver Offeret for en systematisk Fremgangsmaade, der kun kan betegnes som idel Troløshed og Bedrageri. Det vil med andre Ord sige, at han blev „flasket op." Den spæde forældreløses forsultne og forladte Tilstand blev pligtskyldig indberettet af Fattighusets Myndigheder til Sognets Myndigheder. De sidstnævnte forespurgte med tilbørlig Værdighed de førstnævnte, om der ikke blandt „Husets" Beboere fandtes en kvindelig Person i saadanne Omstændigheder, at hun kunde yde Oliver Twist den Trøst og Næring, som han trængte til. Fattighusets Myndigheder svarede ærbødig, at der ikke var nogen saadan. Derpaa tog Sognets Myndigheder den højmodige og menneskekjærlige Beslutning, at Oliver Twist skulde „bortforpagtes", eller med andre Ord, at han skulde sendes til en Filial af Fattighuset, henved tre Mil borte, hvor tyve eller tredive andre unge Forbrydere mod Fattigloven rullede omkring paa Gulvet, saa lang Dagen var, uden at blive besværede hverken med alt for megen Mad eller alt for mange Klæder, men under moderligt Opsyn af et ældre Fruentimmer, der modtog de skyldige Individer mod en Godtgjørelse af syv og en halv Penny*) om Ugen pr. lille Hoved. Syv og en halv Penny om Ugen kan nok strække til en god og rigelig Kost for et Barn; man kan faa en hel Del for syv og en halv Penny, mer end nok til at overlæsse dets lille Mave, saa det føler sig utilpas.

Det ældre Fruentimmer var en fornuftig og erfaren Kone; hun vidste, hvad Børn havde godt af, og hun havde tillige en meget tydelig Forestilling om, hvad hun selv havde godt af.

Hun anvendte derfor Størsteparten af den ugentlige Godtgjørelse til eget Brug og fastsatte for den opvoxende, til Sognets Forsorg betroede Generation en endnu knappere Ration, end der oprindelig var bestemt for den.

Enhver kjender Historien om den Mand, som nærede en urokkelig Mening om, at en Hest kunde leve uden at æde, og som hævdede denne sin Mening saa grundig, at han fik sin egen Hest bragt ned til et Maximum af ét Halmstraa om Dagen, og det vilde utvivlsomt være lykkedes ham at faa Hesten til at blive et ualmindelig livligt og væligt Dyr paa slet intet Foder, dersom det blot ikke var død akkurat fire og tyve Timer, før det skulde have sin første, velsmagende Portion Luft.

Til alt Uheld for den gode Kone, til hvis beskyttende Omsorg Oliver Twist var bleven overgivet, havde Udførelsen af hendes System et lignende Resultat, thi saa snart et Barn var blevet vænnet til at leve af det mindst mulige Kvantum af den slettest mulige Føde, hændte det lige som paa Trods i otte og et halvt Tilfælde af ti, enten at det sygnede hen af Kulde og Mangel eller faldt i Ilden som Følge af utilstrækkeligt Tilsyn eller blev kvalt eller kvæstet ved andre ulykkelige Hændelser. I ethvert af disse Tilfælde blev det ulykkelige lille Væsen sædvanlig kaldet bort til en anden Verden for der at samles med de paarørende, som det ikke havde kjendt i denne.

Undertiden, naar der blev foretaget et mere end almindeligt skarpt Forhør i Anledning af, at et Fattighusbarn var blevet overset, idet man vendte Puderne i en Seng, eller f. Ex. uforsætlig skoldet ihjel, naar der holdtes Vask — hvilket sidstnævnte Ulykkestilfælde dog kun forekom meget sjælden, eftersom alt, hvad der tilnærmelsesvis kunde kaldes Vadsk eller Rengjøring, hørte til Undtagelserne i Fattighuset — saa kunde det vel hænde, at Synsmændene kunde falde paa at gjøre besværlige Spørgsmaal, eller at endogsaa Sognefolkene kunde være oprørske nok til at underskrive en Indsigelse. Men slige Uforskammetheder blev hurtig bragte til Tavshed ved Fattiglægens Erklæring og Kommunalbudets Vidnesbyrd, idet den førstnævnte stedse havde aabnet Liget og intet fundet i det (hvad der unægtelig var meget sandsynligt), medens den sidste ufravigelig var rede til at beedige alt, hvad Sogneraadet ønskede, hvilket maa kaldes meget selvopofrende. Desuden foretog Fattigvæsenets Direktion af og til Pilgrimsfarter til Opfostringshuset og sendte da altid Kommunalbudet derhen Dagen i Forvejen for at meddele, at den vilde komme. Bornene var rene og pæne at se til, naar et sligt Tilsyn fandt Sted, og hvad kunde Folk vel saa forlange mere?

Det var ikke at vente, at et saadant Opfostringssystem kunde frembringe nogen særlig rig eller yppig Frugt. Oliver Twist præsenterede sig paa sin niende Fødselsdag som et blegt, spinkelt Barn, noget lavstammet af Vært og afgjort lille i Omfang. Men Naturen eller Arvelighed havde nedlagt en modig og standhaftig Aand i Olivers Bryst. Den havde haft Overflodighed af Plads til at udvikle sig, takket være den smalle Kost, som uddeltes der paa Stedet, og maaske skyldtes det denne Om-

*) Omtrent 45 Øre dansk.

stændighed, at han i det hele taget oplevede sin niende Fødselsdag. Det være imidlertid, som det vil; vist er det i alt Fald, at det var hans niende Fødselsdag, og han fejrede den i Kulkjælderen i et udvalgt Selskab af to andre unge Herrer, som efter at have taget Del med ham i en sund Dragt Prygl var blevne lukkede inde til Straf for, at de havde været frække nok til at fremkomme med den nedrige Paastand, at de var sultne. De unge Forbrydere var endnu i Færd med at afsone deres Straf, da Fru Mann, Husets værdige Forstanderinde, overraskedes ved Synet af Kommunalbudet, Hr. Bumble, der gjorde fortvivlede Anstrængelser for at aabne Havelaagen.

„Du milde Gud! er det virkelig Dem, Hr. Bumble?" udbrød Fru Mann, idet hun stak Hovedet ud af Vinduet og med stort Held paatog sig en glædestraalende Mine. („Susanne, hent strax Oliver og de andre to Unger op og skynd dig at vaske dem). — Min Gud, hvor det glæder mig at se Dem, Hr. Bumble!"

Bumble var imidlertid ikke blot en svært bygget Mand, men ogsaa af et svært hidsigt Temperament, og i Steden for at gjengjælde denne venlige og aabenhjærtige Hilsen i samme Aand, rystede han voldsomt i den lille Laage og gav den derpaa et Spark, saaledes som det kun kunde udgaa fra en Fod, der tilhørte et Kommunalbud.

„Gud, hvem tænkte paa det," sagde Fru Mann og skyndte sig at løbe ud (de tre Drenge var nemlig paa dette Tidspunkt bragte oven paa) „hvem tænkte paa det! At jeg ogsaa kunde glemme, at Laagen var lukket i Laas indvendig fra for de kjære Børns Skyld! Kom inden for, jeg be'er Dem, Hr. Bumble, kom dog indenfor."

Skjønt denne Indbydelse ledsagedes af en Hilsen, der maatte kunne have blødgjort selv en Sogneforstanders Hjærte, formildede den dog ingenlunde Kommunalbudet.

„Anser De det for en høflig og passende Opførsel, Fru Mann," spurgte Hr. Bumble, i det han knugede Haanden fast om sin Spanskrørsstok, „at lade Sognets Embedsmænd staa og vente uden for Deres Havelaage, naar de kommer her i kommenale Anliggender, vedrørende de kommenale forældreløse? Husker De paa, Fru Mann, at De selv er, hvad jeg vil kalde, en kommenal befuldmægtigt og lønnet Funktionær?"

„Jeg forsikrer Dem, Hr. Bumble; jeg var kun inde for at fortælle nogle af de kjære Børn, der holder saa meget af Dem, at det var Dem, der kom —" svarede Fru Mann ydmygt.

Hr. Bumble havde en høj Forestilling om sin Veltalenheds Magt og sin egen Vigtighed. Han havde aabenbart den første og hævdet den anden. Dermed gav han sig tilfreds.

„Godt, godt, Fru Mann," svarede han i en roligere Tone. „Det forholder sig vel, som De siger; det gjør det vel. Vil De vise mig Vej, Fru Mann; jeg kommer i Forretninger og har noget at meddele Dem."

Fru Mann førte Kommunalbudet ind i en lille Dagligstue med Murstens Gulv, bød ham en Stol og lagde tjenstfærdig hans Stok og hans trekantede Hat paa Bordet foran ham. Hr. Bumble aftørrede den Sved, som Spaseretúren havde lokket frem paa hans Pande, betragtede velbehagelig sin trekantede Hat og smilede. Ja, han smilede virkelig. Kommunalbude er dog alligevel kun Mennesker: og Hr. Bumble smilede.

„Ja, jeg be'r Dem om ikke at tage fortrydelig op, hvad jeg vil sige," bemærkede Fru Mann med fortryllende Elskværdighed. „De har gaaet en lang Vej, ved jeg, ellers vilde det ikke falde mig ind. Hvis jeg turde byde Dem en lille Draabe af et eller andet, Hr. Bumble?"

„Ikke en Draabe. Ikke en Draabe," svarede Hr. Bumble, i det han bevægede sin højre Haand paa en værdig, men dog nedladende Maade.

„Aa, De maa endelig ikke sige nej," sagde Fru Mann, der havde lagt Mærke til den Tone, hvori Afslaget skete, og den Gestus, som ledsagede det. „Blot en ganske lille Draabe, med lidt koldt Vand og et lille Stykke Sukker."

Hr. Bumble hostede.

„Ikke sandt, bare en lille Draabe," sagde Fru Mann overtalende.

„Hvad er det, De har?" spurgte Kommunalbudet.

„Aa, det er saamænd ikke andet, end hvad jeg er nødt til at have lidt af i Huset for at blande det i de velsignede Børns Draaber, naar de ikke er raske, Hr. Bumble," svarede Fru Mann, medens hun aabnede et Hjørneskab og fremtog en Flaske og et Glas. „Det er Genever. Jeg vil ikke narre Dem, Hr. Bumble. Det er Genever."

„Plejer De at give Børnene Draaber, Fru Mann?" spurgte Bumble, der med Blikket fulgte den interessante Blandingsproces.

„Ak ja, Gud velsigne dem, de kjære Væsener; det gjør jeg, saa dyre de end er," svarede Plejemoderen. „De ved, kjære Herre, at jeg ikke kunde se dem lide saadan lige for mine Øjne."

„Nej," sagde Hr. Bumble bifaldende; „nej, det kunde De ganske vist ikke. De er en menneskekjærlig Kvinde, Fru Mann. (Her satte hun Glasset paa Bordet). Jeg skal benytte den første Lejlighed, der tilbyder sig, til at omtale det for Direktionen, Fru Mann." (Han trak Glasset hen til sig). „De føler

som en Moder, Fru Mann." (Han stirrede eftertænksomt ned i Geneveren og Vandet). „Jeg . . . jeg drikker med Glæde paa Deres Sundhed, Fru Mann." Og dermed tømte han Halvdelen af Indholdet.

„Og nu til vore Forretninger," sagde Kommunalbudet og fremtog en Brevtaske med Læderbind. „Det Barn, som blev døbt Oliver Twist, fylder ni Aar i Dag."

„Gud velsigne ham!" afbrød Fru Mann sin Gjæst, i det hun tørte sit venstre Øje med Fligen af sit Forklæde.

„Og til Trods for en tilbudt Belønning paa ti Pund Sterling, som bag efter blev forhøjet til tyve Pund; til Trods for de mest overordentlige, ja, jeg tør sige overmenneskelige Anstrængelser fra Sognets Side," sagde Bumble, „har vi aldrig været i Stand til at opdage, hvem der er hans Fader, eller hvad der var hans Moders Hjemsted, Navn eller Stilling."

Fru Mann løftede forbavset sine Hænder, men tilføjede efter et Øjebliks Betænkning: „Hvorledes har han da overhovedet kunnet faa et Navn?"

Kommunalbudet rettede sig i Vejret med retfærdig Stolthed og sagde: „Jeg opfandt det."

„De, Hr. Bumble?"

„Ja, netop jeg, Fru Mann. Vi nævner vore Sognebørn efter alfabetisk Orden. Den sidste var et S. — Snubble kaldte jeg ham. Denne var et T. — derfor kaldte jeg ham Twist. Den næste, der kom, maatte hedde Unwin, og den næste igjen Wilkins. Jeg har Navnene færdig lige til Enden af Alfabetet og atter hele Vejen igjennem det, lige til vi kommer til Z."

„Men De er jo en helt lærd Mand, Hr. Bumble!" udbrød Fru Mann.

„Aa ja," sagde Kommunalbudet, synlig glad over denne Kompliment. „Det kan være, jeg er det. Det kan maaske være, jeg er det, Fru Mann!" Han drak den sidste Rest af sit Glas Genevertoddy og tilføjede: „Da Oliver nu er for gammel til at blive her, har Direktionen besluttet, at han skal tilbage igjen til „Huset". Jeg er kommen herhen for at tage ham hjem med mig. Det er bedst, at jeg strax kommer til at tale med ham."

„Jeg skal øjeblikkeligen hente ham," sagde Fru Mann og gik sin Vej i dette Øjemed. Oliver var imidlertid bleven befriet for saa meget af det Lag Snavs, der skjulte hans Ansigt og Hænder, som der kunde skrubbes af ved en enkelt Renselsesproces, og han blev nu ført ind i Stuen af sin kjærlige Beskytterinde.

„Buk for den fremmede Herre, Oliver," sagde Fru Mann.

Oliver gjorde et Buk, der var omtrent ligelig delt mellem Kommunalbudet paa Stolen og den trekantede Hat paa Bordet.

„Vil du følge med mig, Oliver?" spurgte Hr. Bumble med ærefrygtindgydende Stemme.

Oliver stod i Begreb med at svare, at han nærede den største Redebonhed til at følge med hvem som helst, det skulde være, men i det han saa op, fik han Øje paa Fru Mann, der havde stillet sig bag ved Kommunalbudets Stol og truede ad ham, Oliver, med en rasende Mine. Han forstod øjeblikkelig Vinket, thi den knyttede Haand havde alt for ofte gjort Indtryk paa hans Krop til ikke ogsaa at efterlade et dybt Indtryk i hans Erindring.

„Følger hun ogsaa med?" spurgte stakkels Oliver.

„Nej, det kan hun ikke," svarede Bumble. „Men hun vil komme og besøge dig en Gang imellem."

Det var just ikke nogen stor Trøst for Barnet. Men hvor ung han end var, havde han dog Forstand nok til at lade, som om han følte stor Sorg over at skulle bort. Det var ikke nogen synderlig vanskelig Sag for Drengen at kalde Taarer frem i sine Øjne. Sult og nylig udstandne Mishandlinger er gode Medhjælpere, naar man ønsker at græde, og Oliver græd sandelig paa en meget naturlig Maade. Fru Mann overvældede ham med tusende Kjærtegn og, hvad Oliver satte betydelig mere Pris paa, gav ham endogsaa et Stykke Smørrebrød, for at han ikke skulde synes alt for forsulten, naar han kom til Fattighuset.

Med sin Brødskive i Haanden og den lille brune Fattighushue paa Hovedet blev Oliver derpaa af Kommunalbudet ført bort fra det usle Hjem, hvor aldrig et venligt Ord eller Blik havde oplivet hans mørke Barndomsaar. Og ikke desto mindre hengav han sig dog til et heftigt Udbrud af barnlig Sorg, da Havelaagen blev lukket i efter ham. Hvor ringe de end var at agte, de smaa Ulykkesfæller, som han lod blive tilbage, saa var de dog de eneste Venner, han havde haft, og en Følelse af hans Ensomhed i den store, vide Verden opstod for første Gang i Barnets Hjærte.

Hr. Bumble vandrede afsted med lange Skridt, og lille Oliver, der holdt fast i det gallonerede Opslag paa hans Ærme, trippede ved Siden af ham, medens han for hver Gang, de havde tilbagelagt omtrent en Fjerdingvej, spurgte, om „de snart var der". Hr. Bumble besvarede disse Spørgsmaal paa en kort, affejende Maade, thi den forbigaaende Blidhed, som Genevertoddy er i Stand til at vække i nogle Hjærter, var paa dette Tidspunkt allerede fordampet, og han var igjen fra Top til Taa Kommunalbudet.

Oliver havde ikke været mere end et Kvarter inden for Fattighusets Mure og havde næppe faaet

Tid til at gjore det fuldstændig af med endnu en Skive Brød, før Bumble, der imidlertid havde overgivet ham til en gammel Kones Omsorg, vendte tilbage og meddelte ham, at Direktionen, der netop holdt Møde, havde sagt, at han strax skulde føres frem for den.

Da Oliver ikke havde nogen videre klar Forestilling om, hvad „Direktionen" var for et Slags Væsen, blev han noget forundret over denne Meddelelse og var ikke rigtig paa det rene med, om han skulde le eller græde. Han havde imidlertid ikke Tid til at tænke nærmere over Sagen, thi Bumble gav ham et lille Rap paa Hovedet med sin Spanskrørsstok for at vække hans Livsaander og derpaa et Par Rap over Ryggen for yderligere at opmuntre ham, og i det han derpaa befalede ham at følge med, førte han ham ind i et stort Værelse med kalkede Vægge, hvor der sad otte eller ti velnærede ældre Herrer rundt omkring et Bord. Ved den øverste Bordende og i en Lænestol, der var lidt højere end de øvrige, sad en mer end almindelig velnæret Herre med et meget rundt og rødt Ansigt.

„Buk for Direktionen," sagde Bumble. Oliver skyndte sig at borttørre et Par Taarer, der endnu hang i hans Øjenvipper, og da han endnu ikke var rigtig paa det rene med, hvad hans Ledsager forstod ved „Direktionen", gjorde han efter en heldig Indskydelse et Buk for det store, runde Bord.

„Hvad hedder du, Dreng?" spurgte Herren i den høje Lænestol.

Oliver var bleven forskrækket ved Synet af saa mange fine Herrer; de fik ham til at skjælve, og da Kommunalbudet nu tilmed gav ham et nyt Rap bag fra, begyndte han at græde. Og disse to Aarsager bevirkede, at han svarede i en meget sagte og tøvende Tone, hvorpaa en ældre Herre med hvid Vest erklærede, at han var et Fæ, hvilket maatte siges at være en ypperlig Maade til at opmuntre og fuldstændig berolige ham.

„Hør godt efter, hvad jeg har at sige dig, Dreng," sagde Herren i den store Lænestol. „Du ved vel nok, at du er et Vajsenhusbarn?"

„Hvad vil det sige, gode Herre?" spurgte stakkels Oliver.

„Drengen er et Fæ — det saa jeg strax," bemærkede Herren i den hvide Vest.

„Stille!" sagde den ældre Herre, der først havde talt. „Du ved vel, at du ikke har nogen Fader eller Moder, men at du er bleven opdragen af Sognet — det ved du vel?"

„Ja, Herre," svarede Oliver og græd bitterlig.

„Hvad tuder du for?" spurgte Herren i den hvide Vest. — Ja, det var unægtelig højst mærkværdigt! Hvad kunde den Dreng vel have at græde for?

„Jeg haaber, at du læser dine Bønner hver Aften," sagde en anden ældre Herre med tykt Mæle, „at du som en god Kristen beder til Gud for de Mennesker, der ernærer dig og har Omsorg for dig?"

„Ja, Herre," stammede Drengen. — Den Mand, der sidst havde talt, havde aabenbart langt mere Ret, end han selv vidste af. Det vilde have været meget kristeligt, ja endogsaa vidunderlig kristeligt, dersom Oliver havde bedt til Gud for de Mennesker, der ernærede og havde Omsorg for ham. Men han havde ikke gjort det, fordi ingen havde lært ham det.

„Godt! Du er kommen hertil for at blive opdraget og lære et nyttigt Haandværk," sagde Herren med det rødmussede Ansigt i den store Lænestol.

„Og saa kan du begynde i Morgen tidlig Klokken sex med at pille Værk," tilføjede den kløgtige Herre i den hvide Vest.

For Sammensmeltningen af disse tvende Goder i den eneste simple Sysselsættelse: at pille Værk, takkede Oliver efter Kommunalbudets Tilskyndelse Direktionen med et dybt Buk og blev derpaa hastig ført afsted til en stor Sal, hvor han græd sig i Søvn i en grim, haard Seng. Hvilken herlig Illustration til Englands milde Love! Man giver virkelig Fattiglemmerne Tilladelse til at lægge sig til at sove!

Stakkels Oliver! Medens han laa der og sov i lykkelig Ubevidsthed om alt, hvad der foregik rundt omkring ham, tænkte han kun lidt paa, at Direktionen endnu samme Dag havde taget en Beslutning, der vilde faa den største Indflydelse paa hele hans Fremtidsskæbne. Men det havde Direktionen nu gjort. Og Beslutningen var følgende:

Medlemmerne af denne Direktion var meget vise, dybsindige og filosofisk anlagte Mænd, og da de henvendte deres Opmærksomhed paa Fattighuset, opdagede de strax, hvad almindelige Mennesker aldrig vilde have opdaget — nemlig at de fattige holdt af det! Det var næsten at betragte som et offentligt Forlystelsessted for de ubemidlede Klasser, et Herberg, hvor man ikke havde noget at betale, et Sted, hvor man fik offentlig Frokost, Middagsmad, The og Aftensmad hele Aaret rundt, et af solide Mursten opført Paradis, hvor der var lutter Glæde og intet Arbejde. „Oho!" sagde Direktionen og saa meget kløgtig ud, „vi skal nok være Mænd for at bringe Orden i den Sag; vi skal snart sætte en Stopper for alt det." Saa indførte de den Regel, at alle Fattigfolk skulde have Valget (thi det kunde aldrig falde dem ind at tvinge nogen, Gudbevares!) mellem at sulte gradvis ihjel i Fattighuset eller at dø af Sult lige strax uden for det. I dette Øjemed sluttede de Overenskomst med Vandværket om at etablere en ubegrænset Vandforsyning og med en Melhandler om til bestemte Tider at sende en Forsyning af smaa Kvantiteter Havremel. Der blev nu dag-

lig uddelt tre Maaltider, bestaaende af tynd Havresuppe, desuden et Løg to Gange om Ugen og et lille Hvedebrød hver Søndag.

De traf en stor Mængde andre vise og menneskekjærlige Foranstaltninger vedrørende de kvindelige Fattiglemmer, som det er unødvendigt at omtale nærmere; de paatog sig velvillig at besørge Skilsmisse mellem fattige Ægtefolk, saa at de kunde slippe for de store Omkostninger, der var forbundne med at føre Sagen frem for de retslærdes Kollegium i London, og i Steden for at tvinge en Mand til at ernære sin Familie, saaledes som man hidtil havde gjort, tog man hans Familie fra ham og gjorde ham til Ungkarl igjen! Det er ikke godt at sige, hvor mange Andragender om en saadan Befrielse, der vilde være fremkomne — i Retning af disse tvende Hovedpunkter — fra alle Samfundsklasser, dersom de ikke havde været knyttede til et Fattighus, men Direktionen bestod af fremsynede Mænd og havde sørget for at imødegaa ogsaa denne Vanskelighed. Befrielsen fra de ægteskabelige Lænker var uadskillelig fra Fattighuset og Havresuppen — og det afskrækkede Folk.

I de første sex Maaneder efter at Oliver Twist var bleven forflyttet, var Systemet i fuld Virksomhed. Det var temmelig kostbart i Førstningen som Følge af Begravelseskontorets forøgede Regningskrav og Nødvendigheden af at sy alle Fattiglemmernes Klæder ind, i det disse Klædningsstykker flagrede løst om deres elendige, afmagrede Skikkelser, efter at Havresuppediæten havde været indført i nogle Uger. Men Antallet af Fattighusets Beboere svandt ind lige saa hurtig som Lemmerne selv, og Direktionen var henrykt.

Det Værelse, hvori Drengene indtog deres Maaltider, bestod af et stort flisebelagt Rum, i hvis ene Ende man havde indmuret en stor Kjedel, af hvilken Opsynsmanden, forsynet med et Forklæde og en Slev, og med to Koner som Medhjælp, øste Havresuppen op. Af denne indbydende Ret fik hver Dreng en Skaal fuld og ikke mere — undtagen ved særlige festlige Lejligheder, hvor der desuden blev uddelt fem Lod Brød til hver. Det var aldrig nødvendigt at vaske Karrene. Drengene bearbejdede dem med deres Skeer, indtil de blev saa rene, at de skinnede, og naar de var blevne færdige med dette Arbejde (der aldrig tog synderlig lang Tid, eftersom Skeerne næsten var lige saa store som Karrene), plejede de gjærne at blive siddende og stirre ned i Kjedlen med saa begjærlige Blikke, som om de vilde sluge endogsaa de Mursten, hvoraf den var dannet, og imidlertid sysselsatte de sig gjærne med at slikke deres Fingre, rimeligvis i det forfængelige Haab, at der skulde være sprøjtet et Stænk af Havresuppen hen paa dem.

Drenge har i Reglen en fortræffelig Appetit. Oliver Twist og hans Kammerater udstod i tre Maaneder den Tortur at blive langsomt sultede ihjel. Men til sidst gjorde Sulten dem saa rasende og fortvivlede, at en af Drengene — der var ret stor af sin Alder og ikke før havde været vant til den Slags Levemaade (hans Fader havde nemlig haft et lille Udsalg af kogte Spisevarer) — gav sine Kammerater et skummelt Vink om, at med mindre han fik en Skaal Havresuppe mere om Dagen, var han bange for, at det en Nat kunde falde ham ind at spise den Dreng, der sov ved Siden af ham, og som var en svagelig lille Stakkel af spæd Alder. Den store Dreng havde et vildt, graadigt Blik, og de andre troede ubetinget, at han mente, hvad han sagde. Der blev afholdt et Raad; man kastede Lod om, hvem der om Aftenen skulde gaa op til Opsynsmanden og bede om mere, og Lodbet traf Oliver Twist.

Det blev Aften, og Drengene indtog deres Pladser. Opsynsmanden stillede sig med sit Forklæde paa hen ved Kjedlen; hans beskedne Medhjælpersker, to gamle Fattiglemmer, tog Plads bag ved ham; Havresuppen blev uddelt, og der læstes en lang Takkebøn over de smaa Portioner. Havresuppen forsvandt sporløst; Drengene hviskede indbyrdes og gjorde Tegn til Oliver, og hans nærmeste Sidemand puffede opmuntrende til ham. Han var kun et Barn, men bragt til Fortvivlelse af Sult og Elendighed. Han rejste sig fra Bordet, gik hen til Opsynsmanden med Skaalen og Skeen i Haanden og sagde, lidt forskrækket over sin egen Dristighed:

„Med Forlov, jeg vilde gjærne ha'e mer."

Opsynsmanden var en stærkt bygget Mand af et sundt Udseende, men han blev meget bleg. Han stirrede i nogle Sekunder med maalløs Forundring paa den lille Oprører og lænede sig derpaa op til Kjedlen. De to Medhjælpersker var forstenede af Forbavselse, Drengene af Frygt.

„Hva' behager!" sagde Opsynsmanden endelig med svag Stemme.

„Med Forlov," gjentog Oliver, jeg vilde gjærne ha'e lidt mer."

Opsynsmanden gav Oliver et vældigt Ørefigen med sin Slev, trykkede ham haardt mellem sine Arme og raabte højt og lydelig paa Komunalbudet.

Direktionen sad netop fordybet i en højtidelig Raadslagning, da Hr. Bumble i den største Sindsbevægelse kom farende ind i Salen og henvendte sig til Herren i den høje Lænestol med de Ord:

„Jeg be'r Dem undskylde, Hr. Limbkins! Men . . . Oliver Twist har forlangt mere at spise!"

Der opstod et stærkt Røre. Rædsel afmalede sig i alles Ansigt.

„Forlangt mere"! gjentog Hr. Limbkins. „Berolig Dem, Bumble, og svar mig klart og tydelig: Forstod jeg rigtig, at han havde forlangt mere, efter at han havde spist den Portion, som er fastsat efter Reglementet?"

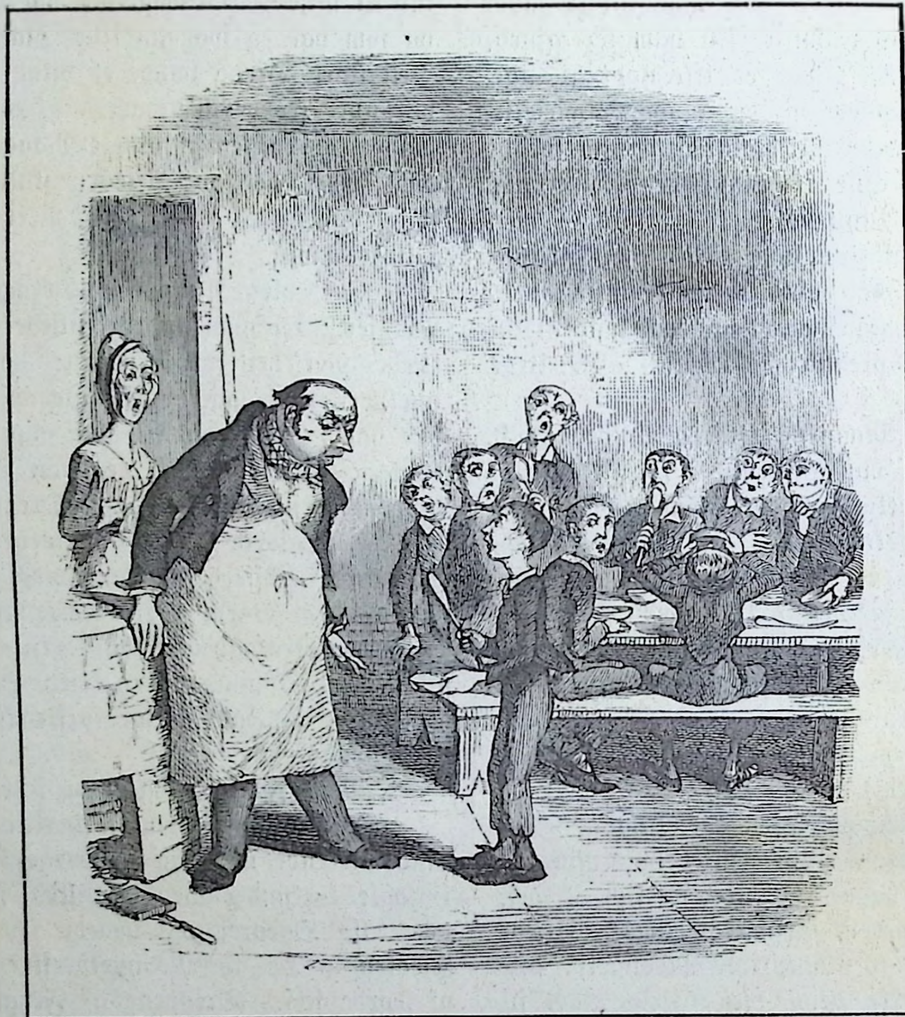
„Ja, det gjorde han, Herre," svarede Bumble.

„Den Dreng vil en Gang blive hængt," sagde Herren med den hvide Vest. „Det er jeg overbevist om."

Ingen modsagde den profetiske Mands Mening. En livlig Forhandling fandt Sted. Oliver blev strax spærret inde, og den næste Morgen slog man en Plakat op paa Porten, hvori der tilbødes en Godtgjørelse af fem Pund Sterling til den, der vilde befri Sognet for Oliver Twist, eller med andre Ord, man stillede Oliver Twist og fem Pund Sterling til Raadighed for den Person, der havde Brug for en Læredreng til et Haandværk, en Forretning eller en hvilken som helst anden Bestilling.

„Jeg har aldrig i mit Liv været saa sikker paa noget," sagde Herren i den hvide Vest, da han den næste Morgen bankede paa Porten og læste den opslaaede Plakat, „jeg har aldrig i mit Liv været saa sikker paa noget som paa, at den Dreng vil blive hængt." —

Da jeg har i Sinde i det følgende at vise, om Manden med den hvide Vest havde Ret eller ej, vilde jeg maaske foregribe Interessen for denne Fortælling (forudsat at den i det hele taget har nogen saadan) dersom jeg allerede nu tillod mig at give noget Vink om, hvor vidt Oliver Twist's Liv fik denne voldsomme Afslutning eller ikke.

„Med Forlov, jeg vilde gjærne ha'e mer"! (Se Sp. 14).

Tredje Kapitel.

Fortæller, hvorledes Oliver Twist var meget nær ved at faa en Plads, som ikke vilde have været synderlig magelig.

I en hel Uge efter Udøvelsen af den ugudelige og vanhellige Forbrydelse at bede om mere Mad, vedblev Oliver at være en strængt bevogtet Fange i det mørke og ensomme Rum, hvortil Fattigdirektionens Visdom og Barmhjærtighed havde henvist ham. Ved det første Øjekast syntes det ikke urimeligt at antage, at dersom han havde næret en passende Ærbødighed for Manden med

den hvide Vest og dennes Forudsigelse, vilde han en Gang for alle have godtgjort denne klogtige Persons Spaadomsgave ved at binde den ene Ende af sit Lommetørklæde til en Krog i Væggen og hænge sig selv i den anden. Udførelsen af denne Gjerning strandede imidlertid paa én Hindring, nemlig den, at ifølge Direktionens højtidelig vedtagne og under dens Haand og Segl udstedte Befaling var Lommetørklæder for evige Tider blevne banlyste fra Fattiglemmernes Næser som en afgjort Luxusartikel. Olivers Ungdom og Barnagtighed var dog en endnu større Hindring. Han græd bitterlig hele Dagen, og naar den lange triste Nat kom, holdt han sine smaa Hænder for Øjnene for at glemme, hvor mørkt der var omkring ham. Saa krøb han sammen i en Krog og prøvede paa at sove, men kun for hvert Øjeblik at vaagne op med en heftig Gysen, hvorpaa han trykkede sig tættere og tættere op til Muren, som om han havde en Fornemmelse af, at selv dens kolde haarde Overflade var en Beskyttelse i den Ensomhed og det Mørke, der omgav ham.

Folk, der muligvis kunde være tilbøjelige til at nære fjendtlige Følelser mod „Systemet", bør dog ikke tro, at der i al den Tid, Oliver befandt sig i sit ensomme Fængsel, blev nægtet ham saadanne Goder som fornøden Bevægelse, selskabelig Omgang eller Religionens Trøst. Hvad Bevægelsen angaar, saa blev det tilladt ham hver Morgen at vaske sig under Posten ude i den brolagte Gaard og i Overværelse af Hr. Bumble, der ved gjentagen Brug af sit Spanskrør forebyggede, at han blev forkølet, og tillige fik en kildrende Fornemmelse til at gjennemfare hans Legeme. Med Hensyn til Selskabeligheden, saa blev han hver anden Dag ført ind i den Sal, hvor Drengene spiste til Middag, og modtog der en overmaade selskabelig Afbankning til almen Advarsel og Exempel. Og endelig hvad det tredje Punkt angik, saa var det saa langt fra, at man nægtede ham Religionens Trøst, at han tværtimod hver Aften paa den Tid, da den sædvanlige Andagt fandt Sted, blev sparket ind i det samme Lokale, hvor det da tillodes ham at kvæge sin Sjæl ved at høre paa Drengenes Bøn, hvori der efter Direktørens Befaling var bleven indflettet nogle ny Sætninger, i hvilke de bad om at maatte blive gode, dydige, nøjsomme og lydige, og at de maatte bevares for saadanne Synder og Laster som dem, der klæbede ved Oliver Twist, hvem Bønnen nævnede som et Individ, der stod under de onde Magters udelukkende Beskyttelse og Patronat, og som en Gjenstand, der var kommen lige fra selve Djævlens Fabrik.

Medens Olivers Anliggender befandt sig paa dette lovende og behagelige Stadium, hændte det en Morgen, at Skorstensfejeren, Hr. Gamfield, styrede sin Vej ned ad Hovedgaden, fordybet i Betragtninger over, hvilke Udsigter og Midler han havde til at betale visse paaløbne Huslejerestancer, som hans Vært havde gjort temmelig eftertrykkelig Paastand paa at faa dækkede. Selv med det mest tillidsfulde Overslag over sit Finantsvæsens Status kom han dog til at mangle godt og vel fem Pund i det Beløb, han skulde bruge, og i et Anfald af Fortvivlelse over sine frugtesløse Regnestykker brød han skiftevis sit eget Hoved eller dunkede løs paa sit Æsels, indtil han naaede Fattighuset og fik Øje paa den Plakat, der var slaaet op paa dets Port.

„Staa!" sagde Hr. Gamfield til Æslet.

Æslet befandt sig imidlertid i en Tilstand af fuldstændig Aandsfraværelse, efter al Rimelighed fremkaldt ved dets dybsindige Gisninger om, hvorvidt det turde gjøre Regning paa at blive delikateret med en Kaalstok eller to, naar det var blevet af med de to Sække Sod, hvormed den lille Karre var belæsset. Og uden at tage nogen Notits af Befalingen travede det derfor videre.

Hr. Gamfield mumlede en heftig Forbandelse over Æselet i Almindelighed og særlig over dets Øjne, og idet han løb efter det, tilføjede han det et Slag i Hovedet, som upaatvivlelig vilde have knust enhver anden Hjærneskal end netop et Æsels. Derpaa tog han saa haardt fat i Tømmen, at det gav et Ryk i Dyrets Kjæbe, og mindede det saaledes paa en blid Maade om, at det ikke var sin egen Herre, og fik det derved drejet omkring. Endelig gav han det endnu et Dunk i Hovedet bare for at advare det om at blive staaende, til han kom tilbage, og da alle disse Foranstaltninger var tilendebragte, gik han hen til Porten for at læse Plakaten.

Herren med den hvide Vest stod i Porten med Hænderne paa Ryggen, efter at han lige havde været oppe i Direktionsværelset for at aflevere nogle dybsindige Bemærkninger. Han var Vidne til den lille Meningsforskjel mellem Hr. Gamfield og Æslet, og han smilede fornøjet, da han saa, at Manden gik hen for at læse Plakaten, thi han indsaa strax, at Hr. Gamfield netop var en saadan Herre, som Oliver Twist trængte til at faa. Hr. Gamfield smilede ogsaa, da han havde tydet Bekjendtgjørelsen, thi fem Pund var netop den Sum, han ønskede sig, og hvad angik Drengen, der hørte med til Beløbet, saa kjendte Hr. Gamfield meget godt Fattighusets Spisereglement og vidste derfor, at Drengen vilde være et Pragtexemplar i sit Slags, særlig egnet til at krybe gjennem Kaminrørene. Han stavede sig altsaa paany gjennem Plakaten, lige fra Begyndelsen til

Enden, og idet han derpaa lettede paa sin Pelsværkshue som Tegn paa sin pligtskyldige Ærbødighed, henvendte han Ordet til Herren med den hvide Vest.

„Det var denne hersens Dreng, som Sognet nok vil ha'e sat i Lære", sagde Hr. Gamfield.

„Javist, min gode Mand," svarede Herren med den hvide Vest med et nedladende Smil. „Hvad er der med ham?"

„Hvis Sognet kunde ha'e Lyst til at la'e ham lære en nem og behavelig Handtering i det respektable Skorstensfejerlag," sagde Hr. Gamfield, „saa har jeg netop Brug for en Læredreng og vil gjærne ta'e ham."

„Vær saa god at træde inden for," sagde Herren i den hvide Vest.

Hr. Gamfield dvælede et Øjeblik for at give Æslet et nyt Dunk i Hovedet og et nyt Ryk i Kjæben, alt sammen blot for at advare Dyret om ikke at løbe sin Vej, mens han var fraværende, og derpaa fulgte han Herren med den hvide Vest op til den Sal, hvor Oliver første Gang var bleven forestillet for Direktionen.

„Det er en snavset Haandtering," bemærkede Hr. Limbkens, da Gamfield paany havde fremført sit Ønske.

„Man har før hørt, at unge Drenge er blevne kvalte i en Skorsten," sagde en anden ældre Herre.

„Saa er det blot, fordi man har gjort Halmen vaad, før man tændte Ild i den i Skorstenen, naar man vilde ha'e dem ned igjen," forklarede Gamfield; „for jeg skal sige Dem, saa bliver det til Røg alt sammen og ingen Lue, men Røgen hjælper slet ikke til at faa en Dreng ned igjen; den gjør ham bare søvnig, og sove, det er just det, de helst vil. Drenge er meget gjenstridige og meget dovne, skal jeg sige de go'e Herrer, og der er ingen Ting saa krabat som en ordentlig hed Lue, naar man vil ha'e dem ned i en Fart. Det er ogsaa saa grumme menneskekjærligt, mine Herrer, thi om de saa er komne til at sidde fast i Skorstenen, vil de dog strax prøve paa at slippe ned, saa snart man blot svider Fodderne en Smule paa dem."

Herren i den hvide Vest syntes at more sig overordentlig ved denne Forklaring, men et Blik fra Hr. Limbkins lagde hurtig Baand paa hans Munterhed. Direktionen begyndte derpaa at tale indbyrdes med hinanden i nogle Minuter, men i en saa dæmpet Tone, at man kun hørte enkelte Ord som „spare paa Udgifterne", „vil se godt ud i Regnskabet", „offentliggjøre en trykt Beretning". At disse spredte Bemærkninger kunde høres, skyldtes alene den Omstændighed, at de hyppig blev gjentagne med stort Eftertryk.

Endelig ophørte denne Hvisken, og efter at Direktionens Medlemmer paany havde indtaget deres Pladser og iført sig deres sædvanlige Værdighed, tog Hr. Limbkins Ordet:

„Vi har taget deres Forslag under Overvejelse, men vi kan ikke gaa ind derpaa."

„Nej, aldeles ikke," bemærkede Herren i den hvide Vest.

„Paa ingen optænkelig Maade," tilføjede de øvrige Medlemmer.

Da Hr. Gamfield vidste, at Rygtet gav ham Skyld for, at han allerede havde pryglet en tre fire Drenge ihjel, faldt det ham ind, at Direktionen muligvis af en eller anden ubegribelig Aarsag havde sat sig i Hovedet, at denne Sagen aldeles uvedkommende Omstændighed burde have Indflydelse paa dens Beslutning. Det vilde stride fuldstændig mod dens sædvanlige Forretningsmethode, hvis det var Tilfældet, men da han alligevel ikke nærede noget særligt Ønske om at gjenoplive dette Rygte, saa knugede han sin Hue mellem Hænderne og fjærnede sig langsomt fra Bordet.

„De vil altsaa ikke la'e mig faa ham?" sagde Hr. Gamfield og standsede henne ved Døren.

„Nej," svarede Hr. Limbkins, „i det mindste gaar vi ud fra, at eftersom det er en smudsig Forretning, maa De være villig til at modtage noget mindre, end hvad vi oprindelig har tilbudt."

Hr. Gamfields Ansigt opklaredes, idet han med hastige Skridt atter nærmede sig Bordet og sagde:

„Hvad vil De da give, go'e Herrer? Lad høre! Vær ikke altfor knebne mod en fattig Mand. Hvad gi'er De?"

„Jeg skulde mene, at tre Pund og ti Shilling var mer end nok," sagde Hr. Limbkins.

„Det er de ti Shilling for meget," bemærkede Herren i den hvide Vest.

„Naa da! Lad os sige fire Pund, højstærede," indvendte Gamfield. „Sig fire Pund, saa er De a' med ham én Gang for alle. Hva' behager?"

„Tre Pund og ti Shilling," gjentog Hr. Limbkins rolig.

„Naa da! Lad os saa dele Forskjellen, højstærede," foreslog Gamfield. „Tre Pund og femten."

„Ikke en Hvid mere," lød Hr. Limbkins uforandrede rolige Svar.

„De er Pokkers haard ved mig, højstærede," sagde Gamfield tvivlraadig.

„Aa, Snak!" bemærkede Herren i den hvide Vest. „Det vilde være en god Forretning selv uden nogen som helst Godtgjørelse. Tag ham blot, Menneske! Det er netop en Dreng, som

De har Brug for. Han trænger til at smage Kjæppen nu og da; det vil gjøre ham godt, og hans Levemaade behøver ikke at koste dem synderligt, for han er ikke bleven fedet for stærkt, siden han kom til Verden. Ha, ha, ha!"

Hr. Gamfield saa med et fiffigt Blik hen paa Ansigterne rundt omkring Bordet, og da han opdagede et Smil paa dem allesammen, brød der lidt efter lidt et Smil frem i hans eget Ansigt. Handelen blev sluttet, og Bumble fik strax Ordre til, at han samme Eftermiddag skulde bringe Oliver Twist og hans Kontrakt hen til Fredsdommeren, hvor Kontrakten skulde underskrives og bekræftes.

Som Følge af denne Bestemmelse blev lille Oliver til sin store Forbavselse løsladt af Fængslet og fik Befaling til at iføre sig en ren Skjorte. Han var næppe bleven færdig med denne for ham højst usædvanlige Sysselsættelse, før Hr. Bumble med sine egne Hænder bragte ham en Skaal Havresuppe og den for Helligdagene bestemte Extraforplejning, bestaaende af fem Lod Brød. Ved dette rystende Syn begyndte Oliver ynkelig at græde; det faldt ham nemlig ind, at Direktionen maatte have besluttet at myrde ham i et eller andet gavnligt Øjemed, da den vel ellers aldrig kunde have faaet i Sinde at fede ham saaledes.

„Gjør ikke dine Øjne røde, Oliver, men spis din Mad og vær taknemlig," sagde Hr. Bumble i en Tone, fuld af udtryksfuld Højtidelighed. „Du staar i Begreb med at blive sat i Lære, Oliver."

„I Lære, kjære Hr. Bumble?" gjentog Barnet skjælvende.

„Ja, Oliver," svarede Hr. Bumble. „De kjære, velsignede Herrer, der er lige saa mange Fædre for dig, Oliver, som selv ikke har nogen Fa'er, de har i Sinde at sætte dig i Lære; de vil føre dig ud i Verden og gjøre en Mand af dig, skjønt Udgifterne for Sognet bliver tre Pund og ti Shilling! — tre Pund og ti Shilling, Oliver! — halvfjersindstyve Shilling — et hundrede og fyrretyve Sexpences — og alt det for et uartigt Fattighusbarn, som ingen bryder sig om."

Da Hr. Bumble trak Vejret efter med ærefrygtindgydende Stemme at have holdt denne Tale, rullede Taarerne ned ad den stakkels Drengs Kinder, og han hulkede heftig.

„Kom nu," sagde Hr. Bumble noget mindre højtidelig, thi det havde tilfredsstillet hans Selvfølelse at iagttage den Virkning, som hans Veltalenhed havde haft. „Kom Oliver! Tør dine Øjne med dit Trøjeærme og spild ikke dine Taarer ned i din Havresuppe; det er en meget taabelig Opførsel, Oliver." Og det var det sandelig ogsaa, for der var mer end nok Vand i den i Forvejen.

Paa deres Vandring til Fredsdommeren instruerede Bumble Oliver om, hvorledes han i et og alt havde at forholde sig; han skulde se glad ud, og naar Fredsdommeren spurgte ham, om han ønskede at komme i Lære, skulde han svare, at det havde han stor Lyst til. Oliver lovede at følge begge disse Paamindelser, og han gjorde det saa meget mere villig, som Bumble tilføjede et blideligt Vink om, at hvis han forsømte enten det ene eller det andet, var det ikke godt at sige, hvad der vilde blive af ham. Da de naaede Kontoret, blev han lukket alene ind i et lille Værelse og paamindet af Bumble om at blive der, indtil han kom og hentede ham.

Drengen ventede med bankende Hjærte en halv Time. Efter Udløbet af denne Tid stak Bumble Hovedet indenfor, uden at være smykket med den trekantede, og sagde højt:

„Følg nu med mig til den fremmede Herre, lille Oliver?" Men samtidig med at Hr. Bumble ytrede dette, saa han paa Drengen med et bistert, truende Blik og tilføjede derpaa sagte: „Husk paa, hvad jeg har sagt dig, din lille Kjæltring!"

Oliver stirrede med en troskyldig Mine paa Hr. Bumbles Ansigt ved denne noget modstridende Tiltale, men den værdige Person afskar ham enhver Bemærkning, som han muligvis kunde have tilladt sig, ved ufortøvet at føre ham ind i det tilstødende Værelse, hvis Dør stod aaben. Det var et rummeligt Værelse med et stort Vindue. Bag ved en Skrivepult sad to gamle Herrer med pudret Haar. Den ene af dem var i Færd med at læse en Avis, medens den anden ved Hjælp af et Par Briller i Skildpaddes Indfatning søgte at tyde et lille Stykke Pergament, der laa foran ham. Hr. Limbkins stod ved den ene Side foran Pulten, og Hr. Gamfield, med et delvis renvasket Ansigt, ved den anden Side, medens to eller tre simpelt udseende Mænd med store Skaftestøvler slentrede omkring i Stuen.

Den gamle Herre med Brillerne døsede mere og mere hen over det lille Stykke Pergament, og der indtraadte en kort Pause, efter at Hr. Bumble havde stillet Oliver op foran Pulten.

„Her er Drengen, Deres Velbaarenhed," sagde Bumble omsider.

Den gamle Herre, der var i Færd med at læse Avisen, løftede Hovedet et Øjeblik og rykkede den anden gamle Herre i Ærmet, hvorpaa den sidstnævnte gamle Herre vaagnede op.

„Naa, saa det er Drengen?" sagde den gamle Herre.

„Ja, det er ham, Deres Velbaarenhed," svarede Bumble. „Buk pænt for Øvrigheden, min Dreng.

Oliver rettede sig og bukkede, saa pœnt han kunde. Med sine Øjne fæstede paa Dommernes pudrede Haar havde han staaet og undret sig over, om alle Øvrighedspersoner kom til Verden med dette hvide Stads paa deres Hoveder, og om de maaske af den Aarsag blev Øvrighedspersoner, saa længe de levede.

„Nuvel," sagde den gamle Herre, „jeg formoder, at han har Lyst til Skorstensfejerprofessionen?"

„Han elsker den ligefrem, Deres Velbaarenhed," svarede Bumble og kneb i det samme Oliver sagtelig i Armen for at minde ham om, at han gjorde bedst i ikke at sige nej.

„Ja saa, han vil altsaa absolut være Skorstensfejer?" spurgte den gamle Herre videre.

„Hvis vi den Dag i Morgen satte ham til et hvilket som helst andet Haandværk, vilde han øjeblikkelig løbe sin Vej, Deres Velbaarenhed," gjenmælede Bumble.

„Og den Mand dér skal altsaa være hans Mester? . . De vil behandle ham godt, min Herre, give ham god Kost og al den Slags Ting — det vil De, ikke sandt?" spurgte den gamle Herre.

„Naar jeg siger, at jeg vil det, saa mener jeg det ogsaa," svarede Hr. Gamfield tvært.

„De er noget kort for Hovedet, min Ven, men De ser ud som en retskaffen og sanddru Mand," bemærkede den gamle Herre, idet han rettede sine Briller paa Olivers tilkommende Mester, hvis kjæltringagtige Fysiognomi var ligesaa godt som en lovformelig stemplet Kvittering for Grusomhed. Men Dommeren var halvt blind og gik halvvejs i Barndom, saa man kunde fornuftigvis ikke vente af ham, at han skulde være i Stand til at se paa Folk, hvad de indeholdt.

„Det haaber jeg, at jeg er," bemærkede Gamfield med et skulende Øjekast.

„Jeg tvivler slet ikke om det," svarede den gamle Herre, idet han satte sine Briller fastere paa Næsen og gav sig til at lede efter sit Blækhus.

Dette var det afgjørende Vendepunkt i Olivers Skjæbne. Dersom Blækhuset havde staaet, hvor den gamle Herre mente, det skulde være, vilde han have dyppet sin Pen i det og underskrevet Kontrakten, og man vilde da øjeblikkelig være trukken af Sted med Oliver. Men da det tilfældigvis stod lige foran Næsen af ham, hvor han ikke saa det, søgte han ganske naturligt efter det tværs over hele Pulten, og under sin Søgen kom han til at se lige frem for sig, hvorved hans Blik mødte Oliver Twist's blege og forskrækkede Ansigt, thi til Trods for Hr. Bumbles advarende Øjekast og hemmelige Puf kunde Oliver ikke lade være at betragte sin fremtidige Mesters frastødende Træk med en blandet Følelse af Afsky og Rædsel, der var altfor tydelig til at blive misforstaaet selv af en halvblind Øvrighedsperson.

Den gamle Herre lagde Pennen fra sig og saa fra Oliver hen paa Hr. Limbkins, der prøvede paa at tage sig en Pris med den fornøjeligste og mest ubekymrede Mine af Verden.

„Naa, min Dreng!" sagde den gamle Herre, idet han lænede sig frem over Pulten. Det gav et Sæt i Oliver ved denne Tiltale. Og det bør undskyldes ham, thi Ordene blev sagte i en mild og venlig Tone, og fremmede Lyde plejer gjærne at forskrække en. Han kom til at ryste stærkt og brast i Graad.

„Naa, min Dreng!" sagde den gamle Herre, „Du ser bleg og forskrækket ud. Hvad er der i Vejen?"

„Gaa lidt til Side, Kommunalbud," sagde den anden Øvrighedsperson, idet han lagde Avisen fra sig og bøjede sig frem med et Udtryk af Deltagelse. „Naa, min Dreng, fortæl os, hvad der er i Vejen; du skal ikke være bange."

Oliver faldt paa Knæ og foldede sine Hænder; han bad om, at de vilde sende ham tilbage til det mørke Kammer — at de vilde lade ham sulte ihjel — slaa ham — dræbe ham, om det skulde være — naar de blot ikke vilde sende ham bort med den skrækkelige Mand.

„Godt!" udbrød Hr. Bumble, idet han hævede sine Hænder og sine Øjne mod Loftet med den mest udtryksfulde Højtidelighed. „Godt! Af alle listige og underfundige Fattighusbørn, er du, Oliver, den frækkeste og mest forhærdede, jeg nogen Sinde har kjendt."

„Hold Deres Mund, Kommunalbud!" sagde den anden gamle Herre, da Bumble havde givet sit Hjærte Luft i dette udtryksfulde Udbrud.

„Jeg be'r Deres Velbaarenhed undskylde," bemærkede Bumble, der ikke vidste, om han skulde tro sine egne Øren. „Var det mig, Deres Velbaarenhed talte til?"

„Ja, naturligvis. Hold Deres Mund."

Hr. Bumble blev ligesom bedøvet af Forbavselse. At sige til et Kommunalbud, at han skulde holde Mund! Det var et ligefremt Oprør mod Moralen!

Den gamle Herre med de Skildpaddes Briller saa hen paa sin Kollega, denne nikkede udtryksfuldt.

„Vi nægter at bekræfte denne Kontrakt," erklærede den gamle Herre og skød Dokumentet fra sig, medens han talte.

„Jeg haaber ikke," stammede Hr. Limbkins, „jeg haaber ikke, at et Barns ubekræftede Vidnesbyrd vil forlede den velvise Øvrighed til at danne sig den Mening, at Autoriteterne har gjort sig skyldig i nogen upassende Handlemaade."

„Øvrigheden finder sig ikke foranlediget til at

udtale nogen Mening om denne Sag," sagde den anden gamle Herre i en skarp Tone. „Tag Drengen med Dem hjem til Fattighuset og lad ham blive skikkelig behandlet. Han synes at kunne trænge til det."

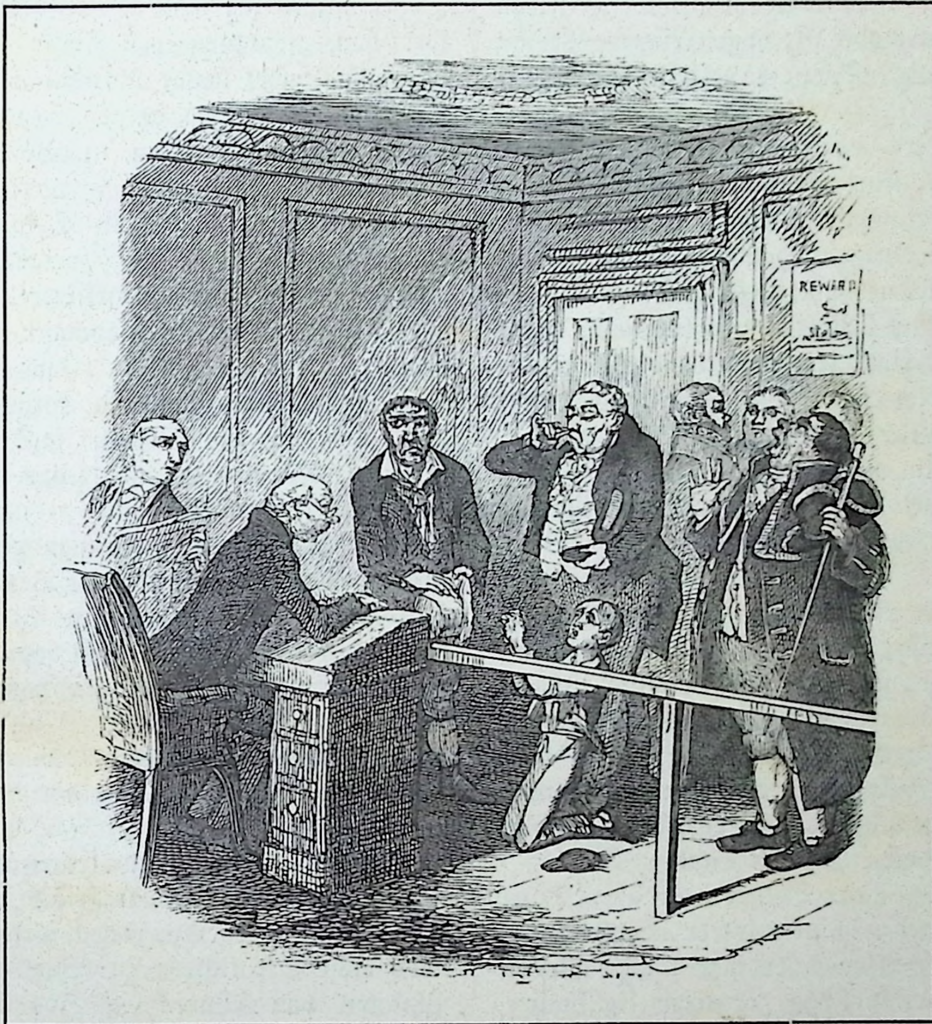
Samme Aften erklærede Manden i den hvide Vest med den mest afgjorte Bestemthed, at Oliver ikke blot vilde blive hængt, men at han vilde blive radbrækket oven i Kjøbet. Hr. Bumble rystede paa Hovedet med en mørk, hemmelighedsfuld Mine og sagde, at han vilde ønske, at det maatte vende sig til det gode for ham, hvortil Hr. Gamfield svarede, at han blot vilde ønske, at Oliver maatte blive sendt til ham, hvilket syntes at være et Ønske af en helt modsat Natur, skjønt Hr. Gamfield ellers i de fleste Tilfælde plejede at stemme overens med Kommunalbudet.

Den næste Morgen blev det endnu en Gang bekjendtgjort for Offentligheden, at Oliver Twist var at faa i Forpagtning, og at der vilde blive udbetalt en Sum af fem Pund til den Person, der vilde tage ham i Besiddelse.

Fjerde Kapitel.

Der tilbydes Oliver en ny Ansættelse, og han gjør derefter sin første Indtrædelse i det offentlige Liv.

I fornemme Familier er det en meget almindelig Skik at sende den opvoxende unge Mand til Sos i Tilfælde af, at man ikke strax kan skaffe ham en fordelagtig Ansættelse eller i alt Fald har grundet Haab om, at han i en nærmere eller fjærnere Fremtid vil erholde en saadan. For at følge et saa sundt og kløgtigt Exempel gav Fattigdirektionen sig til at raadslaa om Gavnligheden af at sende Oliver Twist om Bord i et eller andet lille Handelsfartoj, bestemt til en rigtig usund Havn, hvad der ubetinget maatte vise sig at være det allerbedste, man kunde gjøre for ham. Der vilde nemlig da være en ikke ringe Sandsynlighed for, at Skipperen, naar han en skjøn Dag efter Middagsbordet var i et særlig spøgefuldt Lune, vilde piske ham ihjel eller slaa Hjærneskallen itu paa ham med en Haandspage, idet et saadant Tidsfordriv, som man jo nok ved, er en saare yndet og meget almindelig Adspredelse

Oliver slipper for at blive Skorstensfejer. (Se Sp. 24).

for Kavallerer af den Klasse. Jo mere Direktionen betragtede Sagen fra dette Synspunkt, jo flere Fordele syntes den at frembyde, og den kom derfor til det Resultat, at den eneste virksomme Maade at sørge for Oliver paa, var uden Opsættelse at sende ham til Søs.

Hr. Bumble var bleven sendt ud for at gjøre forskjellige indledende Forespørgsler med det Maal for Øje at finde en eller anden Skipper, der maatte have Brug for en Kahytsdreng uden Familie og Venner, og han var nu paa Tilbagevejen til Fattighuset for at meddele Resultatet af sin Sendelse, da han lige ved Porten mødte ikke nogen ringere Person end Hr. Sowerberry, Sognets velbestaltede Bedemand.

Hr. Sowerberry var en høj, mager Mand med stærke Lemmer, ifort en luvslidt sort Klædning, stoppede Bomuldsstrømper af samme Farve og Sko, der svarede til det øvrige. Hans Træk var ikke af Naturen bestemte til at have noget smilende Udtryk, men derimod var han i Reglen selv tilbøjelig til at opfatte sin Haandtering fra den fornøjelige Side. Hans Gang var let og elastisk, og hans Ansigt robede indvortes Glæde, da han gik hen til Hr. Bumble og hjærtelig trykkede hans Haand.

„Jeg har taget Maal af de to Fruentimmer, der døde i Gaar Nat, Hr. Bumble," sagde Bedemanden.

„De bliver en rig Mand, Hr. Sowerberry," sagde Kommunalbudet, idet han stak sin Tommel- og Pegefinger ned i Bedemandens velvillig tilbudte Snustobaksdaase, der havde Form af en sindrig lille Model til en Patent-Ligkiste. „Jeg siger, De bliver en rig Mand, Hr. Sowerberry," gjentog Bumble, idet han paa en venskabelig Maade klappede Bedemanden paa Skulderen med sin Stok.

„Mener De?" sagde Bedemanden i en Tone, der halvt indrømmede, halvt tvivlede om Sandsynligheden af denne Kjendsgjérning. „De Priser, Direktionen er gaaet ind paa, er temmelig knappe, Hr. Bumble."

„Det er Ligkisterne ogsaa, Hr. Sowerberry," gjenmælede Kommunalbudet med netop saa megen Tilnærmelse til en Latter, som en saa højtstaaende Embedsmand burde tillade sig.

Hr. Sowerberry følte sig særdeles smigret ved denne Bemærkning, hvilket jo var overmaade naturligt, og han gav sig til at le, som om han aldrig vilde høre op igjen. „Ja vist, ja vist, Hr. Bumble," sagde han endelig, „det kan ikke nytte at nægte det, siden det ny Bespisningsreglement er blevet indført, er Ligkisterne blevne noget snævrere og lavere, end de plejede at være, men vi maa dog ha' en lille Smule Fortjeneste, Hr. Bumble. Vel tørrede Brædder er en dyr Artikel, kjære Ven, og alle Jernhankene kommer ad Kanalvejen fra Birmingham."

„Ja, ja," sagde Bumble, „enhver Forretning har jo sine Skyggesidder, og en rimelig Fortjeneste er naturligvis tilladelig."

„Naturligvis, naturligvis," gjentog Bedemanden. „Og selv om jeg ikke har nogen Fortjeneste paa den eller den enkelte Gjenstand, saa indvinder jeg det dog saadan i det hele, forstaar De — hi, hi, hi!"

„Ja, netop," bemærkede Bumble.

„Skjønt jeg maa sige," vedblev Bedemanden, idet han gjenoptog den Række Jagttagelser, som Kommunalbudet havde afbrudt, „skjønt jeg maa sige, Hr. Bumble, at jeg har en meget stor Ulæmpe at kæmpe imod, nemlig den, at alle de føre Folk piller hurtigst af. Folk, der har været bedre vant, og som har betalt Afgifter til Sognet i mange Aar, er de første til at give fortabt, naar de bliver optagne i Huset, og jeg forsikrer Dem, Hr. Bumble, at bare tre eller fire Tommer over ens Beregning er et stort Skaar i ens Fortjeneste, især naar man har en Familie at sørge for, kjære Ven."

Da Hr. Sowerberry sagde dette med en forurettet Mands voxende Harme, og da Bumble havde en Fornemmelse af, at man var paa Veje til at kaste ligesom en Skygge paa Sognets Ære, holdt den sidstnævnte værdige Person det for raadeligst at forandre Æmnet for Samtalen. I Øjeblikket var hans Tanker mest sysselsatte med Oliver Twist, og han valgte derfor ham som et passende Thema.

„I Forbigaaende sagt," begyndte Hr. Bumble, „De kjender vel ingen, der har Brug for en Dreng? En kommenal Dreng, der for Øjeblikket er os til stort Besvær, ja, jeg kunde fristes til at sige, at han er Møllesten om Sognets Hals! Fordelagtige Vilkaar, Hr. Sowerberry, meget fordelagtige Vilkaar!" Med disse Ord løftede Hr. Bumble sin Stok op til Plakaten paa Muren og slog tre meget sigende Rap paa de Ord: „fem Pund Sterling," som var trykte med Bogstaver af en kæmpemæssig Størrelse.

„For Pokker," udbrød Bedemanden og greb Hr. Bumble ved det gallonerede Opslag paa hans Uniformskjole, „det er jo netop den Sag, som jeg vilde tale med Dem om. De ved — ah, det er dog nogle mageløs smukke Knapper, De der har, Hr. Bumble! Dem har jeg aldrig før lagt Mærke til."

„Ja, jeg synes selv, de er ganske nette," sagde Kommunalbudet og saa med en selvtilfreds Mine ned ad de store Messingknapper, der prydede hans Kjole. „Stemplet er det samme som i det kommenale Segl — den barmhjærtige Samaritan, der helbredede

den syge og saarede Mand. Direktionen forærede mig den Kjole Nytaarsmorgen, Hr. Sowerberry. Jeg mindes, at jeg havde den paa første Gang, da jeg var nærværende ved Ligskuet over den fattige Haandværker, som var død om Natten i en Gadedør."

„Det husker jeg ogsaa," bemærkede Bedemanden. „De edsvornes Kjendelse lød paa: „Død af Kulde og Mangel paa Livets uundværligste Fornødenheder — ikke sandt?"

Hr. Bumble nikkede.

„Og de afgav nok en særlig Erklæring, tror jeg," vedblev Bedemanden, „ved at tilføje nogle Ord om, at dersom Fattigforstanderen havde. . ."

„Aa — Dumheder!" faldt Kommunalbudet den anden i Talen. „Dersom Direktionen skulde høre paa al det Vaas, som uvidende Nævningsmænd kommer med, saa fik den nok at bestille."

„Meget sandt," bemærkede Bedemanden; „det fik den ganske vist."

„Nævningsmænd," vedblev Hr. Bumble og knugede Haanden fast om sin Stok, som han plejede, naar hans Sind kom i Oprør, „Nævningsmænd er nogle uopdragne, simple og gemene Kjæltringer."

„Ja, det er de," sagde Bedemanden.

„De har ikke mere Forstand paa Filosofi og Statsøkonomi end som saa," erklærede Kommunalbudet, i det han knibsede foragtelig med Fingrene.

„Nej, det har de ikke," istemmede Bedemanden.

„Jeg foragter dem," sagde Kommunalbudet, der var bleven højrød i Ansigtet.

„Det samme gjør jeg," gjenmælede Bedemanden.

„Og jeg vilde bare ønske, at vi havde en Samling Nævningsmænd af den uafhængige Sort i Fattighuset en Uges Tid eller to," sagde Kommunalbudet; „jeg tænker nok, at Direktionens Reglement snart skulde faa dem til at stemme Tonen ned".

„Det kunde de vist være temmelig rolig for," sagde Bedemanden. Og ved disse Ord smilede han bifaldende for at formilde Kommunalbudets voxende Harme.

Hr. Bumble lettede paa sin trekantede Hat, tog et Lommetørklæde frem fra det indvendige af Pullen, tørrede Sveden, som Harmen havde fremkaldt, af sin Pande, satte derpaa atter den trekantede til rette og sagde med roligere Stemme, i det han paany vendte sig til Bedemanden:

„Naa, hvad var det saa med Drengen?"

„Aa, det er jo sandt," gjenmælede Bedemanden. „Naa, De ved jo, Hr. Bumble, at jeg maa udrede en hel Del i Fattigskat."

„Hm!" sagde Hr. Bumble. „Og saa?"

„Ja, og saa," svarede Bedemanden, „saa faldt det mig ind, at da jeg maa betale saa meget til de fattige, saa har jeg ogsaa Krav paa at faa saa meget ud af dem, som jeg kan, Hr. Bumble, og saa — ja, saa tænker jeg, at jeg selv vil ta'e Knægten!"

Hr. Bumble greb Bedemanden i Armen og førte ham ind i Huset. Hr. Sowerberry var i fem Minutter lukket inde sammen med Direktionen, og det blev derefter bestemt, at Oliver samme Aften skulde sendes hen til ham „paa Prøve," en Talemaade, der — saa vidt den angaar Læredrenge, der udsendes fra Fattigvæsenet — betyder, at naar Mesteren efter en kort Prøvetid finder, at han kan faa udrettet tilstrækkeligt Arbejde af en Dreng uden at give ham altfor megen Mad, skal han have ham for et vist Tidsrum og kunne gjøre ved ham, hvad han vil.

Lille Oliver blev derpaa ført frem for de værdige Herrer og modtog den Besked, at han samme Aften skulde i Tjeneste som almindelig Løbedreng hos en Ligkistefabrikant, og at dersom han beklagede sig over sin Stilling eller nogen Sinde kom tilbage igjen til Sognet, vilde han blive sendt til Søs for at blive druknet eller tampet ihjel, alt eftersom Lejligheden tilbød sig. Oliver røbede imidlertid saa ringe Bevægelse ved denne Underretning, at Direktionen med stor Bestemthed erklærede ham for at være en forhærdet ung Slyngel og gav Bumble Ordre til at trække af med ham.

Skjønt det var saare naturligt, at Fattigdirektionen frem for alle andre Mennesker maatte føle en dybig Forbavselse og Rædsel, naar den fandt blot det mindste Tegn paa, at nogen manglede Følelse, saa er dog lige saa vist, at den svævede i en temmelig stor Vildfarelse i dette særlige Tilfælde. Den simple Kjendsgjerning var, at Oliver i Steden for at have for lidt Følelse tværtimod besad temmelig megen, men at han var i Færd med for Livstid at blive nedsænket i en Tilstand af dyrisk Sløvhed og Egensindighed som Følge af den ilde Medfart, han havde lidt.

Han hørte i fuldkommen Tavshed paa Meddelelsen om den ny Bestemmelse, der var bleven tagen med ham, og efter at han havde taget sin Bagage — som han ikke skulde have synderlig ondt ved at bære, eftersom den helt og holdent rummedes inden for Grænserne af en Karduspapirs Pakke, omtrent et Kvarter i Firkant og tre Tommer i Tykkelse — trak han sin Hue ned over Øjnene, og i det han endnu en Gang greb fat i Hr. Bumbles Ærmeopslag, blev han af denne værdige Embedsmand ført bort til en ny Skueplads for alle Haande Lidelser.

I nogen Tid trak Hr. Bumble Oliver afsted med sig uden at ytre et Ord eller tage nogen som helst Notits af ham. Kommunalbudet bar nemlig

sit Hoved meget højt, som et Kommunalbud altid burde gjøre, og da det var en stormfuld Dag, blev lille Oliver fuldstændig skjult, hver Gang Blæsten tog fat i Hr. Bumbles Kjoleskjøder og paa en fordelagtig Maade aabenbarede hans med Taskelommer forsynede Vest og hans drapfarvede Plydses Knæbuxer. Da de nærmede sig Maalet for deres Vandring, fandt Bumble det imidlertid hensigtsmæssig at se ned paa sin Ledsager for at overbevise sig om, hvor vidt Drengen var i den tilbørlige Forfatning til at blive tagen i Øjesyn af sin ny Mester. Og han gjorde følgelig dette med en passende nedladende og naadig Beskyttermine.

„Oliver!“ sagde Hr. Bumble.

„Ja, Herre,“ svarede Oliver med sagte, skjælvende Stemme.

„Træk Huen op fra Øjnene og løft Hovedet i Vejret, højstærede!“

Skjønt Oliver strax adlød Befalingen og med det samme lod Bagen af sin ledige Haand glide rask hen over Øjnene, var der dog bleven en Taare tilbage i dem, da han saa op paa sin Ledsager. Og da Hr. Bumble betragtede ham med et bistert Blik, rullede den ned ad hans Kind. Den fulgtes af endnu en og en til. Drengen søgte at gjøre Vold paa sig selv, men det vilde ikke lykkes. Han tog den anden Haand bort fra Hr. Bumbles Kjoleopslag og skjulte sit Ansigt med dem begge, og saa græd han saa længe, til Taarerne piblede frem mellem hans tynde, magre Fingre.

„Det er godt!“ udbrød Hr. Bumble og standsede pludselig for at tilkaste sin lille Følgesvend et Blik, der udtrykte den mest djævelske Ondskab. „Det er meget godt! Af alle de mest utaknemmelige og sletteste Drenge, jeg nogen Sinde har kjendt, er du, Oliver, den. . .“

„Nej, nej, Herre,“ hulkede Oliver og klyngede sig til den Haand, der holdt det velbekjendte Spanskrør, „nej, nej, Herre, jeg vil sandelig være god, ja, det vil jeg sandelig, Herre! Jeg er kun en lille Dreng, Herre, og det er saa . . . saa. . .“

„Saa hvad for noget?“ spurgte Hr. Bumble forbavset.

„Saa trist, Herre! Saa gruelig trist!“ græd Barnet. „Alle Mennesker hader mig. Aa, Herre, jeg be'er Dem, vær ikke vred paa mig!“

Barnet trykkede hans Haand mod sit Hjærte og saa op paa sin Ledsagers Ansigt med Taarer, som virkelig Sjæleangest havde fremkaldt i hans Øjne.

Hr. Bumble betragtede lidt forundret det bønlige og hjælpeløse Blik, som Oliver fæstede paa ham, rømmede sig tre eller fire Gange, og efter at have mumlet noget om den „pokkers Hoste“ befalede han Oliver at tørre sine Øjne og være en god Dreng. I det han derpaa atter tog ham ved Haanden, fortsatte han sin Vej i Taushed.

Bedemanden havde nylig sat Skodderne for sit Butiksvindu og var i Færd med ved Skinnet af et passende, bedrøveligt Lys at gjøre nogle Optegnelser i sin Kassebog, da Bumble traadte ind.

„Aha!“ udbrød Bedemanden, i det han saa op fra Bogen og standsede midt i et Ord, „er det Dem, Hr. Bumble?“

„Ingen anden, Hr. Sowerberry,“ svarede Kommunalbudet. „Her bringer jeg Drengen med mig.“

Oliver bukkede.

„Naa, saa det er Drengen, er'et det?“ bemærkede Bedemanden og løftede Lysestagen op over sit Hoved for at faa et bedre Overblik over Oliver. „Madam Sowerberry, vil du ha'e den Godhed, min kjære, at komme her ud et Øjeblik!“

Madam Sowerberry kom til Syne fra et lille Værelse bag ved Butiken og fremviste Skikkelsen af et lille, magert, sammenskrumpet Fruentimmer med et arrigt Ansigt.

„Min kjære,“ sagde Hr. Sowerberry i en ærbødig Tone, „her er den Dreng fra Fattighuset, som jeg har talt til dig om.“

Oliver bukkede igjen.

„Du gode Gud!“ sagde Bedemandens Kone, „hvor han er lille.“

„Ja, han er rigtignok noget lille,“ indrømmede Bumble og saa paa Oliver, som om han mente, at det var Drengens egen Skyld, at han ikke var større; „han er ganske vist lille. Det kan ikke nytte at nægte det. Men han voxer nok, Madam Sowerberry — han voxer nok.“

„Aa ja! det tænker jeg ogsaa,“ svarede den gode Dame vrantent — „af vore Fødevarer. Jeg kan ikke indse, at man sparer noget ved at tage Børn fra Fattigvæsenet; nej, det kan jeg virkelig ikke, for de koster altid mere at holde, end de er værd. Men Mændene bilder sig jo altid ind at være de klogeste. Naa! Stik ned med dig, du lille Benrad!“

Med disse Ord aabnede Bedemandens Kone en Dør og puffede Oliver ned ad en stejl Trappe til et mørkt, fugtigt Kammer med nøgne Stenvægge, der dannede Forværelset til Kulkjælderen og benævnedes „Køkkenet.“ Her sad en sjudsket Tjenestepige i nedtraadte Sko og blaa Uldstrømper med utallige Huller og Stopninger.

„Se her, Charlotte,“ sagde Madam Sowerberry, der var fulgt ned med Oliver. „Giv Drengen nogle af de kolde Levninger, der var sat hen til Trip. Han har ikke været hjemme siden i Morges, saa nu kommer han til at hjælpe sig

uden dem. Jeg antager ikke, at Drengen er for kræsen til at spise dem — er du vel, Dreng?"

Oliver, hvis Øjne var begyndt at skinne ved den blotte Omtale af Mad, og som rystede af Begjærlighed efter at komme til at fortære den, svarede benægtende, og der blev derpaa sat en Tallerken med nogle højst uappetitlige Levninger af forskjellige Fødevarer frem for ham.

Jeg vilde ønske, at en eller anden velnæret Filosof, hvis Spise og Drikke har forvandlet sig til Galde i ham; hvis Blod er blevet til Is, og hvis Hjærte til Sten, — at han kunde have set Oliver Twist kaste sig over de lækkre Retter, som selv Hunden havde forsmaaet. Jeg vilde ønske, at han kunde have været Vidne til den skrækkelige Hurtighed, hvormed Oliver med hele Hungerens Raseri slugte disse Levninger. Der er kun én Ting, jeg kunde have endnu mere Lyst til, nemlig at se Filosofen selv nyde et lignende Maaltid og med den samme Tilfredsstillelse.

„Godt," sagde Bedemandens Kone, da Oliver var bleven færdig med sit Aftensmaaltid, hvilket hun havde overværet med stille Rædsel og en ængstelig Forudfølelse af hans fremtidige Appetit, „er du færdig?"

Da der ikke var flere spiselige Sager inden for hans Rækkevidde, svarede Oliver bekræftende.

„Saa følg med mig," sagde Madam Sowerberry og tog en snavset, daarlig lysende Lampe for at vise Vej op ad Trappen. „Din Seng staar deroppe under Disken. Jeg tænker ikke, at du har noget imod at sove mellem Ligkisterne. Men det har for Resten ikke stort at sige, om du kan lide det eller ej, for du kan alligevel ikke komme til at sove noget andet Sted. Skynd dig lidt og ophold mig ikke her hele Natten!"

Oliver tøvede ikke længer, men fulgte lydig bag efter sin ny Madmoder.

(Fortsættes.)

Hans Trodreng og Ridder Rød.

Et sjællandsk Folkeæventyr, ved Severin Kjær.

Der var en Mand; han havde kun en eneste Søn, og han hed Hans. Saa var det en Helligdag i Slaatiden, at Manden havde Slaakarle, de og Sønnen gik og arbejdede ude paa Engen, men selv gik han ene hjemme.

Det har ikke altid været saa fede Tider, som nu om Stunder, ikke altid har der vanket Sul til Brødet, stundum har det endogsaa været saa, at der maatte spares paa Brødet til Sulet, og saadan var det netop den Gang, hvorom her skal fortælles. Kvinden havde stegt Sul, men Manden delte Brødet om til hver og en af Folkene; saa og saa meget maatte de faa, men heller ikke en Smule mere.

Da de var færdige med at spise, gik de hen og sov til Middag. Og da drømte Manden en rigtig styg Drøm: Han syntes, at han saa sin Søn blive ført hen til et stort Baal og der blive levende brændt. Det gøs i ham, og han vaagnede derved. Men nu er der at fortælle, at der var det mærkelige ved den Mand, at alt, hvad han drømte, det gik i Opfyldelse; saa vi kan nok forstaa, at han var kun lidt glad efter den Drøm. Om Eftermiddagen saavel som ogsaa de følgende Dage, naar Manden delte Brødet ud, sukkede han hver Gang, han kom til Sønnens Tallerken. Sønnen lagde Mærke dertil, og saa en Dag, da han og Faderen var i Enrum, siger han, at det gjorde ham ondt at høre Faderen sukke hver Gang, han kom til ham; han syntes da ikke, at han havde opført sig saa slet; men nu var det gaaet saadan lige siden den Dag, da de havde Slaagilde. „Ja, jeg kan nok lige saa godt komme frem med det," sagde Faderen, og saa fortalte han sin Drøm og føjede til: „Du ved jo, at alt, hvad jeg drømmer, plejer at gaa i Opfyldelse."

„Da var det dog bedrøveligt, skulde I faa den Ynk at se mig blive brændt", siger Sønnen, „nej, saa vil jeg dog før rejse min Vej ud i Verden og prøve min Lykke; men tilbage kommer jeg aldrig mere".

Faderen skrabede da alle de rede Penge sammen, han kunde overkomme; og det blev ved det Lag en 500 Rigsdaler. Hans fik Pengene, sagde Farvel til Hjemmet og drog ud i den vide Ver-

den. Langt gik han, og vidt kom han; men saa maatte han standse; thi foran ham laa den blaa Strand, hvor han langt ude kunde øjne et stort Skib. Hans raabte, slog ud med Armene, vinkede med Haanden, men det varede længe, inden nogen fik Øje paa ham. Endelig lagde de dog en Baad ud fra Skibet og styrede ind mod Kysten. Da Baaden naaede Land, spurgte Mandskabet ham om, hvad han var for en Karl? „Jeg er et meget ulykkeligt Menneske," sagde han, „men naar jeg bare kunde faa Lov til at sejle med jer, kunde alt dog maaske blive godt for mig endnu".

„Ja, du er vel en Morder, Røver eller Wrketyv", vedblev de, „noget galt maa der vel være ved dig, siden du saadan vil rømme fra Slægt og Hjemstavn. — Lad os se dine Papirer!"

Og Hans kom frem med Papirerne, men de vare baade „tinglæste og protekolerede," de var fælt skrappe. Og Hans kom da med. Skibet sejlede nu videre, ja, det sejlede mange, mange hundrede Mile ud i Verden til fremmede Lande. Hans vidste slet ikke, hvor de var; men det gjorde heller ikke noget, for han havde det godt. Langt om længe lagde Skibet ind i Havnen ved en lille Kjøbstad; det skulde ikke længer bort, og saa kunde Hans ikke heller komme længer; men betale for Rejsen maatte han, og det blev en dyr Historie — kun to, tre Marks Penge var alt, hvad han havde tilbage, da han havde klaret for sig. Med den Sum skulde han ikke slaa stort paa det; han gik derfor ogsaa ind i et af de voveste Værtshuse, hvor han kjøbte sig en Snaps; kan være, han fik to; men for Resten af Pengene kjøbte han Skillingsbrød. Hvor skulde han nu gaa hen? Det var i Grunden ligegyldigt, hvad Kurs han styrede; thi han var lige daarlig kjendt overalt; derfor gik han ogsaa lige fremad den første den bedste Vej, gnavende paa et af sine Skillingsbrød.

Et lille Stykke uden for Byen satte han sig ned i Ro og Mag. Ovre paa Agrene gik en So og aad Græs; det var en gammel Kjending fra hans Hjemstavn; han saa sig helt glad i den, og Tanken om Fader og Moder dukkede op; men han saa end mere paa de tre smaa Pattegrise, der laa derovre hos Soen, de laa ganske stille som tre hvide Pølser og smidskede ad ham med deres svinepolidske Griseøjne; men som han stirrede paa dem, blev han med et helt forbavset, thi han øjnede nu, at de ingen Ben havde. Hvor han ynkedes over de smaa Stakler, som laa der uden Ben! Lidt Glæde kunde han dog maaske skaffe dem, han vilde i det mindste prøve derpaa; han tager derfor et af Skillingsbrødene og stikker det hen til Snuden paa en af de smaa. Det var noget, den kunde bruge — raps nede var det! Men ikke nok med det: aldrig saasnart havde den slugt Brødet, for den fik fire nydelige smaa Ben, de stak frem et for et, og Pattegrisen begyndte at springe nok saa fornøjet omkring.

„Kan det hjælpe jer", sagde Hans ved sig selv, „saa skal I andre saamænd have Ben med, hvor daarlig jeg end har Raad dertil"! Han tog sine to sidste Skillingsbrød og stak dem hen til Snuden paa de smaa, og strax fik de Ben og sprang hoppende og glade om, saadan som slige Smaakarle kan. Men Hans var næsten lige saa glad som de. Da, ligesom han vil til at gaa, siger den gamle So: „Bi lidt, du skulde dog have Tak for, hvad du har gjort for mig og mine! Hvor agter du dig ellers hen? hvis jeg tor spørge".

„Ja," siger Hans, „jeg søger min Lykke — Tjeneste vilde jeg gjærne have, om det kunde lade sig gjøre."

„Gak du saa over til Slottet histovre; der er en Plads ledig for en Kjærtesvend; men du maa kalde dig Trodreng, ellers faar du næppe Tjenesten. Og skulde du nogen Sinde komme i Fare eller Fortræd, da skal du bare ønske: Gid jeg havde min So! saa skal jeg være hos dig i samme Nu og hjælpe dig, saavidt jeg formaar."

Hans kom over til Slottet, meldte sig som Trodreng og fik Tjeneste som Kjærtesvend.

Tiden gik; fem Aar gik der, og Trodreng vandt Yndest paa Slottet. Men nu er der at fortælle, at der samme Sted var en Ridder — Rød, hed han — og han havde en Broder, som han gjerne vilde have til at være Kjærtesvend i Trodrengs Sted. Ridderen satte derfor ondt for Trodreng, bagtalte ham hos Kongen; ja, han gik endog saa vidt, at han en Dag siger til Kongen: „Kan eders Majestæt tænke, hvad Trodreng har sagt?"

„Han siger vist intet slemt," mente Kongen; „thi han er jo Skikkeligheden og Godheden selv."

„Da siger han saamænd, at kunde han ikke skaffe jer en bedre Brakke end Slottet her at bo i, saa vilde han lade sig levende brænde."

Da blev Kongen saare vred og lod Trodreng kalde.

„Hvad er det, jeg hører!" sagde han. „Skaf mig et Slot bygget, og prægtigt skal det være. Du maa have et Fjerdingaar, et halvt, ja et helt Aar dertil, ligesom du vil; men skaffer du mig ikke Slottet bygget, lader jeg dig levende brænde. Du har selv budet dig til; lad os nu se, at du kan komme med andet end store Ord."

Det nyttede slet intet, alt hvad Trodreng undskyldte sig med og sagde, at han aldrig havde tænkt paa saadan noget, langt mindre sagt det. Kongen blev ved sit. Og Trodreng gik grædende ned i

Stalden; der tog han en Hest og vilde rømme bort; men som han rider ud fra Slottet, faar han Øje paa Hovsvinene, og da kom han i Tanker om sin gode Ven, Soen. Han kaldte paa hende, og strax var hun der og spurgte, hvad der var i Vejen. Trodreng fortalte det. „Og derfor vil du flygte?" sagde Soen, „ikke andet at blive forskrækket over! Nej, rid du bare rolig tilbage og sig til Kongen, at du har tænkt over Sagen: saadan og saadan skal det gaa." Trodreng red tilbage og gav Ordre til, at alt paa Slottet, stort og smaat, skulde flyttes over paa en lille Ø, hvor saa ingen maatte komme efter Solnedgang i de første otte Dage. Inden Ugens Udløb var det ny Slot bygget, herligt og prægtigt tog det sig ud; der var brede Grave og høje Volde rundt om, Vindebro var lagt over Gravene; men de største Skibe kunde sejle til og fra, som de vilde.

Da blev Kongen glad, og Hans Trodreng blev ophøjet til stor Værdighed og Ære.

Og atter gik fem Aar hen med Fred og Glæde for alle paa Slottet. Men saa kom Ridder Rød paany luskende op til Kongen med Ræven bag Øret og siger: „Kan I tænke jer til, Herre Konge! hvad Trodreng siger?"

„Nej! —" sagde Kongen.

„Ja, da siger han sandfærdig, at han kan skaffe Prinsessen tilbage, Kongens dejlige Datter, der forleden Vaar pludselig blev borte, det hele Land til Sorg og Kummer; hende vil han skaffe tilbage!"

Kongen troede intet ondt om Trodreng; men Ridder Rød blev ved med sit Øretuderi Dag efter Dag, indtil Kongen blev gnaven, lod Trodreng kalde og befalede ham at skaffe Prinsessen tilbage; gjorde han det ikke, skulde han brændes.

Da Trodreng hørte Kongens Bud, vilde han igjen rømme og gik grædende sin Vej; men saa kom han til at huske paa Soen og kaldte paa hende; hun kom ogsaa strax og trøstede ham paa det bedste.

„Vend du kun rolig tilbage til Kongen," sagde hun. „Bed ham om et Skib, et Skildpaddes Skib, ikke stort — saadan til en sex Mand og med nødvendig Levemaade om Bord. Af Folk maa du ikke tage andre med end de, der staar nede ved Stranden, og lad kun Skibet løbe, hvorhen det selv vil; det naar da nok det rigtige Maal."

Saa gik Trodreng tilbage og sagde til Kongen, at nu havde han betænkt sig, og hvis Kongen skaffede ham et Skib, bygget af Skildpaddens Plader, da vilde han sejle ud efter Prinsessen.

Kongen mente rigtignok først, at det var umuligt at faa saa mange Skildpadder; men dertil svarede Trodreng: „Et Skib kan kostes for Penge, det kan en Prinsesse ikke!"

Der blev da sendt Bud Landet rundt, at hver Mand skulde møde paa Kongens Slot med alle de Skildpadde-Plader, de havde i Eje. Saa blev Skibet bygget, og aldrig var der set Mage til Skib.

Saa vilde Kongen have en helbefaren Somand til at styre det kostbare Skib. „For mig gjerne!" sagde Trodreng; „men saa tager jeg ikke med."

Kongen overlod da Fartøjet til Trodreng. Og det var mærkeligt at se med det lille Skib, thi det løb uden Sejl og uden Vind ned gjennem Kanalen ad Stranden til. Dernede paa Strandbredden stod en Mand og slog ud med begge Arme, Slag i Slag gik det.

„Hvad er du for en Karl?" raabte Trodreng til ham.

„Jeg er Alverdens Skomager!" svarede Manden, „bare jeg har Arbejde for en Time, saa har jeg Fortjeneste for syv Aar."

Ham mente Trodreng at kunne bruge, og saa tog han ham med.

Lidt længere fremme stod der en og sugede paa et grumme langt Rør.

„Hvad bestiller du?" spurgte Trodreng.

„Jeg suger vaadt!" sagde han, „og havde jeg blot saa meget, som jeg kunde drikke paa én Gang, saa havde jeg nok for syv Aar."

Trodreng tog ogsaa ham med.

Bedre fremme stod nok en, han kiggede lige op i Luften og gabede saa højt, at man magelig kunde have jaget et Par Knytnæver i Munden paa ham.

„Hvad staar du og gaber efter?" spurgte Trodreng.

„Aa!" sagde Gabflaben, „bare jeg kunde spise mig mæt en Gang, en eneste Gang, saa kunde jeg nære mig i syv Aar."

Han kom ogsaa med paa Skibet.

Endelig traf Trodreng endnu til syvende og sidst paa en Mand, der stod paa det ene Ben og strakte det andet stivt og forsigtig ud til Siden.

„Hvad fejler dig?" spurgte Trodreng.

„Slet ingen Ting," svarede Manden, „der er kun den Mærkelighed ved mig, at saasnart jeg sætter begge Ben paa Jorden, kommer der strax en syv Aars Vinter."

„Kom med!" raabte Trodreng. Og Manden hoppede som en „Hoppentot" ud paa Skibet. Da løb Skibet med sit sære Mandskab langt henover de store Vande; ingen styrede, det passede sig selv og blev ved at løbe i Dage og Uger, indtil det langt om længe løb ind under Murene paa et stort og herligt Slot; der blev det liggende. Trodreng gik

i Land med sit Mandskab og traf en gammel, grim Hex, hvem han spurgte, om der ikke fandtes en Prinsesse der paa Slottet.

„Jo," sagde Hexen, „endnu er hun Prinsesse; men det er paa den høje Tid, I er komne, hvis I vil se hende som saadan; thi paa Fredag skal hendes Bryllup staa. For Tiden er hun ellers ude paa Gjæsteri; men hvis I har Lyst, skal jeg gjerne vise jer omkring her paa Slottet, at I kan se al hendes Herlighed, og hvorledes hun bor." De takkede for Tilbudet, og saa gik Hexen foran og viste frem, og der var meget at se paa. Langt om

havde han sat Benet paa Jorden, før der hang Istapper paa en Alens Længde derinde, og havde der før været varmt, saa blev nu Kulden for Alvor slem, Tænderne klaprede i Munden paa dem, og Trodreng klagede, at han frøs ihjel; men Manden med Benet vilde ikke løfte det endnu; thi sagde han: „Saa skoldes vi levende op!"

Da kom Hexen luskende og lukkede Døren paa Klem; men hvilke Øjne hun gjorde, da hun saa Istappene.

„Uha — hvor her er koldt!" klagede Trodreng.

„Da har jeg sandt for Dyden fyret godt til!" forsikrede Kjællingen.

Vinterdag ved Hornbæk Strand. Original Tegning til „Familievennen" af Carl Locher.

længe kom de til et lille Jærnhus; Hexen lukkede op og bød dem gaa ind; men aldrig saasnart var de komne inden for Døren, før hun smækkede den i og slog Laas for. Der stod de. Rundt om Jærnhuset var der stablet Brænde op, Favnebrænde i stor Mængde; saa tog Hexen og satte Ild paa Brændet, og det blussede lystig op; derinde blev der varmere og varmere. Trodreng vred sig i Heden og klagede sig, men han med det løftede Ben sagde, at det var for tidlig endnu at sætte Benet til Jorden. Endelig maatte han dog til det, thi Væggene var gloende og Heden rædsom; dog aldrig saa snart

Men hun var nu bleven bange for dem og lod dem komme ud; men da de saa truende forlangte Prinsessen, gjorde hun en farlig Allarm og raabte paa, hvorledes da al den dejlige Mad og Drikke, der var lavet til Gildet, skulde blive fortæret, og hvordan alt det kjøbte Læder skulde blive syet til Sko!

„Den Sag klarer vi nok," sagde Trodreng. Hver af Vidundermændene fik sit at gjøre, og inden en stakket Stund var alt i Orden: Mad og Drikke fortæret, Skoene syede; det gik som en Leg for Æderen, Drankeren og Alverdens Skomageren.

Da blev Hexen vred og bød dem rejse ad Hækkenfjæld til med Prinsessen; de rejste ogsaa, men ikke Hexens Vej, de sejlede hjem til Kongen med den længe savnede Datter.

Ved Stranden satte Trodreng Vennerne af paa samme Sted, hvor han havde taget dem. Men da han nærmede sig Slottet, tordnede Kanonerne, og Musikken spillede op med Hakkebræt og Lire. Prinsessen havde tilhyllet sit dejlige Ansigt, men nu drog hun Sløret til Side — da græd Kongen og Folket af Glæde — alene Ridder Rød, den Skjælm, stod surmulende; han vilde volde Trodreng Fortræd, og nu blev han selv Skyld i al den Ære, der vederfaredes ham.

Atter forløb fem Aar i Fred og Glæde. Men Ridder Rød kunde ikke dy sig; han vilde have sin Broder i Trodrengs Sted, og derfor gik han paany op til Kongen med ondt i Sinde.

„I kan ikke gjætte, hvad Trodreng siger," sagde han til Kongen.

„Trodreng siger ikke andet, end hvad smukt og godt er," svarede Kongen, „det er den bedste Svend, jeg nogen Sinde har haft i min Tjeneste!"

„Ja, ja!" vedblev Ridder Rød, „den, der ikke vil høre, maa føle; men han siger alligevel, at han gjerne kunde skaffe Kongen lige saa fattig, som han nu er rig."

Kongen var en ren Vante, vankelmodig og frygtagtig, saa han kunde svøbes om en Finger. Skjønt han holdt grumme meget af Trodreng, blev han dog nu bange og vilde have ham ødelagt; i dette Øjemed gav han den Befaling, at der den følgende Nat skulde tændes et stort Baal udenfor Trodrengs Vindue; der skulde sættes Vagt ved Ilden, og den første, der kom derhen, skulde gribes af Vagten, bindes og kastes paa Baalet.

Hvor han lo i Skjægget, han Ridder Rød, da han stod og lurede og hørte Kongens Bud. Han kunde jo nemt nok vogte sig for Baalet; men Trodreng vidste af intet at sige; han var saa ivrig i sin Tjeneste og vilde bestemt være den første til at møde paa Pletten, saasnart han mærkede Uraad, og han vilde saa blive greben af Vagten og kastet paa Baalet. Saadan stod Ridder Rød og snakkede for sig selv og gned sine Hænder af Glæde. Kongen var ikke fuldt saa glad; han vilde gjærne undskylde sig for sig selv med, at Trodreng burde kjende sin Konges Befalinger, gjorde han ikke det, saa maatte han tage Skade for Hjemgjæld, dog — han var ikke helt glad — Samvittigheden snakkede med.

Da Aftenen kom, gik Trodreng i Seng uden at ane noget; han bad som sædvanlig sit Fadervor og sov rolig ind; men da drømte han saadan en underlig styg Drøm. Luer omspændte ham paa alle Sider — Aandebrættet blev trangt. Da vaagnede han med et Angestraab. Drømmen var bleven til Virkelighed: de røde Luer slikkede op ad Vinduet. Med et Spring var han paa Gulvet, og i sin Angest søgte han ud, ned i Stalden; der greb han en Hest og red bort paa den, bort fra Slot og Brand og Baal, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde; han havde helt glemt sin gamle Hjælperske og red, som gjaldt det Livet.

„Trodreng, Trodreng!" kaldte Soen — hun havde ikke glemt ham — „Hvor vil du hen? Du kunde dog bie lidt og ikke jage afsted med et saa forskrækkeligt Hastværk."

Trodreng skildrede hende sin Angest over den fæle Drøm, og hvad han senere havde set. Men Soen sagde, at han skulde funde sig lidt; han kunde blot ride over til Kirken og bede sit Fadervor og derefter rolig ride tilbage og fortælle Kongen, at Ridder Rød var brændt; hun fortalte ham om, hvilken Fare han havde været i; „men" — føjede hun til — „nu trænger du ikke tiere til min Hjælp. Farvel, og Tak for alt godt!"

Saa listede hun af.

Da Trodreng kom hjem til Slottet, var Ridder Rød allerede brændt; den gjæve Ridder havde først staaet og luret og ventet en rum Tid, indtil han havde sagt til sig selv: „Nu er Trodreng bestemt brændt!" Saa kunde han ikke dy sig længer, men listede hen ad Baalet til for at høre om Trodrengs Endeligt; der greb Vagten ham, som den første, der var kommen, og det nyttede ham intet. alt hvad han peb og skreg, klynkede og bad — Vagten bandt ham og kastede ham paa Baalet.

Alle Ridder Røds Rænker blev opklarede Og ikke en Sjæl sørgede over hans Død. Men Hans Trodreng fik Kongedatteren, den dejlige Prinsesse, som han havde frelst ud af Troldeklør; han havde da ogsaa fortjent hende, og hele Landet glædede sig over hans Lykke.

En sand Skat.

Af George R. Sims.

Enkefru Williams boede ensomt i en smuk lille Villa i en rolig og afsides Del af Landsbyen Acton.

Efter sin Mands Død havde hun trukket sig tilbage fra Verden, thi skjønt hun var ret velhavende, vilde hun dog helst være fri for alt det Besvær, som en stor Husholdning og mange Tjenestefolk fører med sig.

Hendes eneste Datter var lykkelig gift med en anset Sagfører, og Fru Williams fandt derfor saa megen mindre Grund til at leve paa en stor og selskabelig Fod.

Hun havde sine Hunde, sine Bøger og sine to Yndlingskatte, og de ydede hende tilsammen lige saa megen Adspredelse og Fornøjelse, som hun mente at kunne have af de snakkesalige Damer, der plejede at overhænge hende med Visiter i hendes store Hus inde i Byen.

Hun skilte sig derfor ved Huset, lod sit kostbare Bohave sælge ved Auktion, og efter at have sikret sig den smukke lille Villa i Acton trak hun sig tilbage til denne fredelige Plet med Resten af sine Ejendele, sine Hunde og sine to Katte.

Stuepigen, som havde været hos hende nogle Aar, fulgte med hende, de andre Tjenestefolk blev afskedigede, eftersom der hverken var Brug for deres Talenter eller Plads til dem selv i Villaen.

Alt gik overmaade godt i de første Maaneder. Jane og hendes Frue befandt sig fortræffelig — de passede den lille Have, naar Vejret var smukt, og var det Regnvejr, fordrev de Tiden med deres Haandarbejde. Fru Williams fik sine Bøger fra Bogudsalget paa Jærnbanestationen, og Jane havde sit Skillingsblad samme Sted fra; Hunden fandt overordentligt Behag i den frodige Græsplæne udenfor Huset, og Kattene var ikke mindre tilfredse med at kunne tumle sig i Blomsterhaven i Steden for som før mellem Mursten og Potteskaar i en Baggaard i London. Det var et helt lille Paradis — indtil Slangen kom.

Slangen kom i Skikkelse af en kjøn ung Bagersvend, der forsynede Villaens Beboere med Brød.

I Førstningen mødte han Jane ved Havelaagen, leverede hende det bestilte Brød og gik fløjtende sin Vej. Men lidt efter lidt blev denne Aflevering af det bestilte Kvantum Brød til en meget betydningsfuld Sag.

Fru Williams, der fra sit Dagligstuevindue havde Udsigt til Havelaagen, iagttog en Dag denne vigtige Forretning med Uret i Haanden og beregnede, at den havde varet akkurat en halv Time.

Resultatet af denne Opdagelse var følgende lille Samtale mellen Fruen og hendes Pige:

„Jane!"

„Ja, Frue."

„Hvorfor talte Bageren med Dem over en halv Time derude ved Havelaagen?"

„Det ved jeg virkelig ikke. Han fortalte mig bare lidt nyt."

„Gjør ham ikke Ulejlighed dermed en anden Gang. Min Avis staar til din Tjeneste. Men jeg holder ikke af, at du staar og snakker med de handlende."

Jane slog med Nakken og lo lidt tvungent.

„Ja, naar Fruen er saa „pertentlig"; saa er det maaske bedst, vi skilles."

Fru Williams saa forundret paa Pigen. „Skilles, Jane! Hvorfor det?"

„Ja, jeg kan ligesaa gjærne sige Sandheden. Jeg har faaet nok af at være indespærret i dette ensomme og triste Hus, og nu er jeg kjed af det. Vi kunde gjerne alle sammen en skjøn Gang blive myrdede midt i vor sødeste Søvn, og saa er vi ikke en Smule klogere for det."

„Hvilken Passiar, Pige! Gaa nu og udret dit Arbejde. Naar du faar Stunder til at tænke dig om, vil du fortryde, hvad du har sagt."

Men Jane fortrød det ikke, og hendes slette Lune vilde ikke gaa over.

Hun puffede og stødte til Møblerne, huggede Fejekosten i Gulvet, smækkede med Dørene og gik og smaaskjældte saa længe, indtil hendes Frue saa sig nødsaget til endnu en Gang at paatale hendes Opførsel. Men det havde kun til Følge, at Pigen gjentog sin spodske Advarsel og viste sig lige umedgjørlig, saa at Fru Williams mente, at det ikke længer var værd at beholde hende.

„Du kan skifte til den 1ste", erklærede den gode Dame tilsidst.

„Ja Gudbevares, Frue. Jeg kan saamænd gjærne gaa lige strax, hvis De ønsker det. Jeg har

heldigvis Venner at gaa til, og de vil være meget glade ved at se mig."

„Du vil ikke gaa, før jeg har faaet mig en anden Pige, og saa længe du er her, haaber jeg, at du opfører dig honnet."

Fru Williams var nu ogsaa bleven lidt heftig. Hun havde ikke Lyst til selv at rede sin Seng og koge sin Middagsmad, men hun besluttede, at hun vilde se at blive af med den ildesindede Jane, saa snart det paa nogen Maade var hende muligt at faa en anden Pige.

Den følgende Dag tog hun til London og henvendte sig til et af de autoriserede Fæstekontorer.

Hun sad og ventede i fulde fire Timer og gjorde Bekjendtskab med omtrent et halvt Hundrede unge Kvinder, der allesammen var Indbegrebet af alle mulige Dyder og huslige Talenter, og som derhos allesammen søgte en Plads.

Men nogle vilde ikke give sig i Tjeneste hos Fru Williams, fordi hun ikke spiste til Middag Klokken sex og ikke gjorde Selskaber. Andre vilde ikke leve i Acton, fordi deres Bekjendte boede i London; et ældre, pyntelig klædt Kvindemenneske paa henved de treds afslog strax at modtage Pladsen, fordi der ingen mandlige Medtjenere var der i Huset.

Efter at være bleven underkastet skarpe Forhør af alle disse ledige Tjenestefolk angaaende hendes Trosbekjendelse, hendes moralske Karakter, hendes Anskuelser og hendes Livsvaner, stod Fru Williams, der var bleven mere og mere oprørt, i Begreb med at gaa bort i Fortvivlelse, da en ny tjenestesøgende traadte ind i Lokalet.

Det var en høj, velvoxen Pige paa henved sex og tyve Aar. Hendes Ansigt var kjønt, hun havde et vindende Smil, og hendes hele nette Udseende indtog strax Fru Williams for hende, saa at hun uden Betænkning henvendte sig til hende.

„Søger De om en Plads, min Pige?" spurgte hun.

„Ja, Frue."

„Skal det absolut være her i London?"

„O, nej, Frue."

Fru Williams forklarede hende, hvorledes hun levede, og hvilke Fordringer hun stillede, og spurgte Pigen, om hun syntes om en saadan Plads.

„O, ja, Frue."

„Hvor tjente De sidst, og hvorfor forlod De Deres Kondition?"

„Det var hos en Herre paa Landet; men han maatte rejse til Udlandet med sin Kone, der led af Brystsyge. Det var af den Grund, jeg forlod Pladsen."

„Kan jeg skrive til ham?"

„Jeg er bange for, at det ikke lader sig gjøre, Frue. De rejser fra det ene Sted til det andet, og jeg har ikke deres Adresse."

„Hvor kan jeg da faa Deres Skudsmaal?"

„Jeg kan faa et Vidnesbyrd fra Jomfru Betts, Husholdersken, som var der i Huset samtidig med mig, Frue. Min Frue efterlod den Meddelelse til mig, at hvis jeg skulde faa Brug for en Anbefaling, havde hun givet Husholdersken Besked om at levere mig en."

Fru Williams havde foretrukket at faa en Anbefaling fra selve Herskabet, men det lod sig jo ikke gjøre i dette Tilfælde. Hun syntes godt om Pigen, og det var øjensynlig ikke saa let at finde et flinkt Tyende, der var villig til at modtage Pladsen. Skulde hun da lade denne Lejlighed ubenyttet?

Nej. Indtil hun fik en ny Pige, skulde hun finde sig i Janes Drilagtigheder; det var derfor bedst at afgjøre Sagen saa hurtig som muligt.

„Giv mig Adressen; jeg vil da skrive til Husholdersken, og hvis hendes Svar tilfredsstiller mig, er jeg villig til at fæste Dem. De kan komme ud til mig i Acton i Dag otte Dage; saa skal De faa endelig Besked."

Pigen opgav Fru Williams Adressen. Det var en lille Kjøbstad i Devonshire.

Fru Williams skrev og modtog et tilfredsstillende Svar:

„Katharine Hall har tjent under mig i to Aar i Hr. N. N.'s Hus. Hun var altid meget samvittighedsfuld i Opfyldelsen af sine Pligter og er en gudfrygtig, tro, honnet og flittig Pige. Hun forlod sin Plads paa Grund af, at hendes Herskab rejste til Udlandet."

„Virkelig meget tilfredsstillende," sagde Fru Williams. „Haandskriften er rigtignok temmelig daarlig og Orthografien maadelig, men man ved jo nok, at disse Husholdersker ude paa Landet er lidt gammeldags. De kan sylte Jordbær og lave Hindbærsaft en hel Del bedre, end de kan skrive et Brev."

En Uge efter indtraf Katharine Hall til Villaen, og Jane pakkede sine Sager sammen og bød Farvel.

Da hun kom ud paa Vejen, stod den kjønne Bagersvend der ude og ventede paa hende for at bære hendes Kuffert.

Hun meddelte Fru Williams den store Nyhed, idet hun lukkede Havelaagen efter sig.

Grunden til, at hun var saa villig til at skifte, blev opklaret i samme Øjeblik. Hun stod i Begreb med at gifte sig med Bagersvenden og selv blive „Madam". —

Den ny Pige opførte sig beundringsværdig.

Hun var en sand Skat, der fuldstændig fordunklede Jane. Hun brød sig aldrig om at faa

Udgangstur. Hun var kun et Øjeblik om at modtage Varerne fra de handlende og sinkede sig aldrig med at holde Faddersladder.

Hun bragte ikke en Gang Bynyt og anden Sladder til sin Frue. Hun sagde „Ja, Frue" og „Nej, Frue", og ingen Bestræbelse kunde faa hende til at indlade sig paa noget, der lignede en Samtale.

Hun vedblev i et og alt at være et fortræffeligt Tyende, og Fru Williams nærede snart den fuldkomneste Tillid til hende.

En Aften indtraadte der imidlertid en højst usædvanlig Hændelse. Fru Williams havde været bedt ud til The hos en Familie i Nabolaget. Hun havde sagt til Katharine, at hun kom hjem Klokken ti. Men da Damen, hos hvem hun var i Besøg, var upasselig, og Fru Williams ikke vilde falde hende til Besvær, tog hun hjem allerede Klokken ni.

En af den fremmede Dames Sønner fulgte hende til Hjørnet af den Vej, hvor hendes Villa laa, og bød hende der Godnat.

Fru Williams gik ned ad Vejen, og da hun nærmede sig Havelaagen, saa hun en Mand, der havde trykket Hatten ned over Øjnene og skyndte sig hastig bort.

Han gik rask forbi hende, og hun fortsatte sin Vej.

Katharine kom hende i Møde ved Laagen. Pigen var synlig bevæget, og hendes Stemme skjælvede.

„Gudskelov — jeg er saa glad ved, at De kommer, Frue. Lagde De ikke Mærke til den Mand, der nylig gik her forbi, med Hatten ned over Øjnene?"

„Jo, jeg gjorde. Han har da ikke prøvet paa at bryde ind i Huset?"

Den gode Dame var nu ogsaa bleven lidt ængstelig til Mode.

„Nej, Frue. Jeg blev staaende her ude, da jeg saa ham liste sig omkring, men jeg tror, at han havde ondt i Sinde. Jeg er saa glad over, at De er kommen hjem, Frue."

Fru Williams var imidlertid slet ikke nervøs, og et Øjebliks Eftertanke beroligede hendes Frygt.

„Saa vidt jeg kunde se, saa han altfor ordentlig ud til at kunne være en Tyv," bemærkede hun. „Men det er dog ingen Skade til, at du ser efter, om Dørene er forsvarlig lukkede. For Resten haaber jeg ikke, at du er bange for at være alene, naar det er blevet mørkt."

En Uge forløb, og man havde allerede glemt Manden med Hatten ned over Øjnene. —

En Morgen modtog Fru Williams et Brev fra sin Datter, hvori denne meddelte, at hun og hendes Mand, Sagføreren, vilde komme over til Ealing — nogle Mil fra Acton — for at tilbringe Dagen hos nogle gode Venner. Vilde Mama komme derover tidlig paa Eftermiddagen, saa kunde John jo følge hende hjem med Toget, naar de havde spist til Middag?

Fru Williams havde ikke set sin Datter i et Par Maaneder og gik derfor med Glæde ind paa Forslaget.

Hun vilde tage med Toget fra Acton til Ealing og raadførte sig derfor med Listen over Jærnbanetogenes Afgang.

„Jeg kommer tilbage med 10.15 Toget, Katharine," sagde hun, „og kan da være her hjemme Klokken 10.30. Glem ikke, at jeg har sagt dig, at du maa holde Dørene forsvarlig lukkede."

Fru Williams rejste derpaa til Ealing og vendte tilbage om Aftenen med sin Svigersøn, Sagføreren. Han vilde absolut følge hende helt hjem til Villaen, idet han saa vilde gaa tilfods tilbage til Ealing i det smukke Vejr.

Da de kom uden for Jærnbanestationen, var den første Person, Fru Williams mødte, Manden med Hatten ned over Panden.

„Det er mærkeligt nok", tænkte hun; „men Herregud, han bor vel her i Nærheden og plejer at gaa en Tur paa denne Tid af Aftenen, og derfor møder jeg ham, naar jeg kommer sent hjem."

Hun tog sin Svigersøns Arm, og de gik hen imod Villaen.

Katharine aabnede Døren for dem. Den lille Forstue var kun svagt oplyst, og Fru Williams kunde næppe se hendes Ansigt.

„Kom inden for, John, blot et Øjeblik," sagde hun til sin Svigersøn. „De har jo endnu ikke set, hvorledes jeg bor her."

Sagføreren traadte ind i Værelset.

Katharine fulgte bag efter dem og gik hen til Bordet for at skrue Lampen op.

Idet hun gjorde dette, faldt Lyset lige paa hendes Ansigt, og Fru Williams Svigersøn lagde for første Gang Mærke til hende.

„Store Gud!"

Opskræmmet ved det pludselige Udraab, saa Katharine op og mødte hans gjennemtrængende Blik. I det samme strakte hun begge Hænder fra sig og ilede med et højt Skrig ud af Værelset.

Sagføreren fór næsten ikke mindre heftig op og greb den forfærdede Fru Williams i Armen.

„Hvad bestiller det Fruentimmer her?" udbrød han.

Fru Williams fremstammede en Forklaring om, at det var hendes Pige, Katharine Hall.

„Og du er alene med hende her i Huset, ogsaa om Natten?"

„Ja — du gjør mig helt bange, John; — hvorfor? Hvad ved du om hende?"

„Hør blot. Mindes du en Pige ved Navn Katharine Hobb, der var anklaget for at have myrdet en gammel Dame og at have skjult Liget i en Kulkjælder? Hun blev frikjendt paa Grund af, at der ikke var tilstrækkelige Beviser mod hende."

„Ja."

„Jeg var Aktor i den Sag, men hun blev frikjendt, skjønt jeg endnu den Dag i Dag er overbevist om, at hun havde forøvet Mordet!"

„Men kjære John — du har faaet mig til at ryste over hele Legemet — hvad har det at gjøre med Katharine? Det er da ikke din Mening — gode Gud!"

Fru Williams blev ligbleg ved den Tanke, som paatrængte sig hende.

„Det er min Mening, at den Pige, som myrdede sin gamle Frue, var Katharine Hobbs, og at det ogsaa var Katharine Hobbs, som var her inde i dette Værelse for et Øjeblik siden."

Men dette var mere, end selv Fru Williams Nerver kunde taale — og den gode Dame faldt i en virkelig, ingenlunde forstilt Besvimelse.

Hendes Svigersøn løb ud i Kjøkkenet for at hente et Glas Vand, og da han kom der ud, saa han en Kvinde skynde sig ud af Døren med Hat og Shavl paa. Han kaldte paa hende, men hun vendte ikke om. — Det var Katharine Hobbs.

* * *

Fru Williams turde ikke blive alene i Huset den Nat, og hun lukkede derfor sin Dør i Laas, tog Nøglen med sig og fulgte med sin Svigersøn til Ealing.

Undervejs fortalte hun ham om Manden med Hatten ned over Øjnene, og den unge Sagfører følte sig overbevist om, at der var blevet aftalt en Plan til at plyndre Huset og maaske endogsaa bringe den gamle Dame af Dage.

Den følgende Morgen ransagede man Jomfru Hobbs Kuffert og fandt et Brev fra en Person, der undertegnede sig „Din hændgivende Moder".

Fru Williams gjenkjendte strax Haandskriften.

Det var Jomfru Betts, Husholdersken ude paa Landet, hende, der havde givet Katharine Hall saadan et lovende Vidnesbyrd. —

Men for Fremtiden har Fru Williams fuldt og fast besluttet, at hun aldrig vil tage et skriftligt Skudsmaal for godt, naar hun fæster en ny Pige, men at hun kun vil lade sig nøje med en personlig Sammenkomst med Pigens sidste Herskab. Og dersom andre enlige gamle Damer vil følge den samme vise Beslutning, er der ganske vist mindre Fare for, at de vil blive altfor grusomt skuffede, naar de endelig tror at have fundet en „sand Skat".

Bryllupet i Agersig.

Fortalt af E. A. Thyregod.

Paa en milebred Strækning af Hede og Lyngmose ligger de to smaa Gaarde, Engbjærg og Agersig, i en Fjerdingvejs indbyrdes Afstand, og ingen af dem har nærmere Naboer. Jørgen Engbjerg og Simon Agersig var voxede op i disse Gaarde, var omtrent jævnaldrende og havde i deres Drengetid vogtet Kvæg i de græsrige Moser. De kom i den Tid daglig sammen, sloges meget ofte, men kunde dog ikke undvære hinanden. Da de siden blev bosatte, hver i sin Fødegaard, gav de sig just ikke af med Slagsmaal, men drillede hinanden saa smaat, naar de saa deres Snit. Det hed dog, at de var gode Venner; de aflagde gjensidige Vennebesøg og ydede hinanden Nabotjenester, men forsømte ikke gjærne nogen Lejlighed til at spille hinanden et Puds.

I Agersig havde man en stor graa Kat, der fik Vane til at gaa til Engbjerg og syntes bedre om at være der end hjemme. At man jog den bort, hjalp intet, og saa sagde Jørgen til sin ældste Søn, Johan: „Bær Katten op til Agersig og hils Simon, at han skal holde den ved sig selv."

Johan, den slanke, skjægløse Ungersvend, fik Katten i en Kurv og gik med den ved Aftenstid.

Han havde personlige Grunde til at forrette sit Ærende saa høflig som muligt. Til Agersig kom han, mens Folkene sad ved deres Aftensmad, og Simon sad for sin Bordende, stor og brøsig og med det svære graasprængte Haar ned over Skuldrene

som en Lovemanke. „Jeg kan da ikke sætte Katten i Lænker som en Hund," sagde han, da Johan i al Beskedenhed havde fremført sit Ærende.

„Nej, det kan I jo ikke", tilstod Karlen, „og jeg ved ikke, hvad der er at gjøre. Vi er kjede af den, for vor Tjenestepige siger, at den vil tage Hønseæg."

„Gid Trolden vilde tage eders Tjenestepige! Det er vel hende selv, der æder Æggene, den So! — Vor Kat er en skikkelig Kat. — Eders Faar og Ungkvæg gaar mig skammelig nær ude i Mosen. Jeg tænker, det gjør mere Skade, end Katten gjør jer."

„Kan gjærne være," lød Svaret. „Det er en slem skjødesløs Hyrdedreng, vi har i Aar. Vi skal nok se efter med ham, og min Fader har sagt, at han skal bort, saa snart Flyttedagen kommer."

Manden gryntede nogle uforstaaelige Ord. Svenden blev anmodet om at sidde ned og faa en Taar at drikke. Da han gik, sagde Simon: „Jeg kan ikke gaa og holde Katten i Halen altid, og du skal heller ikke have Ulejlighed med at bære den hjem tiere. Fornærmer den jer, saa kan I jo slagte den og koge Suppe paa den."

Johan skyndte sig bort, men da han kom ud, blev han staaende norden for Gaarden og saa frem for sig i den stille smukke Sommeraften. Nedenfor ham, i et lille Stenkasts Afstand bugtede sig en stor, bred Aa, hvis rislende Vand glitrede i Stjerneskjæret. Hinsides Aaen laa den vide, flade Hedemark i sin mørke, alvorlige Storhed under Skærsommertidens Midnatslys. Om det just var Udsigten, der fængslede ham til Pletten, kan der vel være Tvivl om; thi han syntes strax at glemme den, da der lød lette Fodtrin i Nærheden, og Karen Simonsdatter, den ældste af Døtrene i Agersig, strax efter stod hos ham.

„Er du her endnu?" sagde hun. „Saa er Katten vist i Engbjerg før du."

„Det er den kanske. — Mon din Fader blev vred?"

„Det tror jeg ikke, for da du var gaaet, lo han ad det og sagde, vi skulde slippe Katten ud og lade den gaa, hvor den vilde. Han sagde, at en Kone, en Ko og en Kat turde ingen gjøre Fortræd. Er det sandt?"

„Nej — ja — der er jo noget om det, for naar man ikke er en grov Tølper, er man jo altid nænsom over for de tre Ting. Men alligevel — eders store graa Kat, der ikke vil holde sig hjemme — —"

„Ja, det er et grimt Dyr, og jeg tror ogsaa, den vil tage Hønseæg. Hvis jeg turde, vilde jeg tage Livet af den. Tør du ikke gjøre det?"

„Det turde jeg vel nok; men det er saa sært at undlive andres Katte."

„Du skulde dog gjøre det! Ellers kommer der Kiv og Drilleri af det, og det er jeg saa inderlig kjed af."

„Hvad staar I her og glor efter?" lød det nu ved Siden af dem, og en af Karens yngre Søstre kom og hængte sig op ad hende. Saa var der ikke mere for Johan at blive efter. Han gjorde Kispuds med den lille og svingede hende rundt en Gang; saa trykkede han den ældres Haand og bød Godnat.

Hjemme bragte han Besked i den mindst saarende Form; men den fremmede Kat blev ved at gaa der, og da man fik Vished om, at den ogsaa vilde tage Kyllinger, blev dens Dødsdom fældet. Jørgen bandt den til en Fork og holdt den nede i Aaen, til den var druknet. Saa trak han den op igjen; men da han var en fingernem Mand, der ikke holdt af at spilde noget, der kunde komme til Nytte, saa trak han Skindet af Dyret og syede sig deraf egenhændig en Vinterkabuds.

Simon kunde dog ikke lide det. Han tog sig endogsaa Sagen saa nær, at han en Dag satte sig paa sit brune Øg og red ned til Peder Junker, som han for gode Ord og en halv Pot Brændevin fik til at digte en Vise om Kattemordet. Deri hed det blandt andet:

„Af Skindet, Jørgen Engbjærg af Katten lod flaa,
deraf har han faaet sig en Hue,
og nu er hans Hoved baade lodden og graa,
hvor før der knap Haar var at skue."

Det var nok især Hentydningen til Mandens Skaldethed, der blev taget fortrydelig op, og Jørgen lovede, at han snarest mulig skulde se at sanke gloende Kul paa sin Naboes haarrige Hoved.

Lejligheden kom snart. I Eftersommeren voxer der mange Skurvehatte paa Heden, hvor der er frodig Lynggrøde, og dem er Faarene som gale efter, saa de i den Tid er vanskelige at styre. En Dag havde Simons store Faareflok taget Magten fra Hyrden og fòr ind over Jørgens Enemærker. Han og nogle af hans Børn kom over Dyrene som en Uvejrsstorm, og han fik dreven en udskilt Flok hjem til sit. Hyrden bragte det Budskab hjem, at Jørgen havde taget femten Faar, og havde sagt, at man fik dem ikke uden Løsepenge."

„Vil han nu berige sig paa den Maade?" sagde Simon og saa efter i sine Pengegjemmer. „Jeg har ikke en Gang Penge nok til at løse Faarene hjem, og bede ham om Henstand gider jeg ikke. Jeg maa ud og laane."

„Han tager vist ikke fuld Betaling," svarede Konen.

„Giv mig de Penge, I har," sagde Karen, saa vil jeg prøve at faa Faarene."

„Ja vær saa god; men gode Ord skal du

ikke give, for vi trænger da ikke til at tigge ham om godt Vejr."

Karen gik. Hun var den Gang en velvoxen tyve Aars Pige, frodig udviklet, med et rundt, sundt og kjønt Ansigt og en Haarfylde saa svær, at en mindre stærk Hals end hendes maatte bøjet sig under Vægten. Hun havde store, arbejdsvante Hænder og en lille Mund, der smilte nok saa yndig, men til daglig Brug talte lidt. En rigtig brav og elskværdig Pige var hun efter sin Stand og sine Vilkaar. — I Engbjerg, hvor hun kom i Aftenskumringen, opsøgte hun Johan og sagde ham sit Anliggende, og han var strax villig til at forebringe det for sin Fader, medens hun blev staaende udenfor.

Om Karen maatte faa Faarene? spurgte han.

„Ja, det maa hun vel nok; men hun kan vel selv komme ind og forlange dem. Er hun kanske for god til at snakke med simple Folk."

„Nej, det er hun jo da ikke; men hun er saadan noget ræd af sig."

„Mig behøver hun ikke at være ræd for; jeg spiser ikke den Slags Gjæs," sagde Manden.

Sønnen maatte gaa med den Besked og sende Pigen ind til den gamle. Hun var virkelig frygtsom, saa stor og stærk som hun var, og hun var i visse Maader et stort Barn, der havde nemt ved at le og nemt ved at græde. Hun havde Taarer i Øjnene, da hun traadte ind i Stuen, og hun lo af Glæde, da hun kom ud igjen. Jørgen Engbjerg var ikke saa stor en Flynder, at han kunde være grov mod en vakker og venlig Pige, der aldrig havde fornærmet ham. Han sagde: „Du kan selv tage Faarene i Vognporten, hvor de er lukkede inde. — Nej, jeg vil ingen Løsepenge have. Jeg vilde bare vise din Fader, at hans Kvæg ogsaa kan gaa over Stregen, ja, og saa for at Drengen kan blive holdt til at passe bedre paa i Fremtiden, for vore egne Faar kan nok æde vore egne Skurvehatte."

Dette sagde han ikke uvenligt, og hans Kone, Lovise, gav Pigen en Kringle, idet hun sagde, men heller ikke uvenligt: „Det var slemt, at din Fader skulde komme frem med den Kattevise, som nu synges allevegne. Saadan noget gjør Skade mellem Naboer; men det kan du jo ikke gjøre ved. — Gaa nu kun ud til Johan, saa lukker han nok Faarene ud og hjælper dig at drive dem bort fra Gaarden!"

„Hvorfor Johan? Kan Hyrdedrengen ikke lige saa godt hjælpe hende?" sagde Jørgen.

Det var der ingen, der svarede paa, og Johan var uanmodet rede til at yde hende en Haandsrækning. I rask Fart jog de Dyrene hen over Agermarken; men da de kom ud i den grønne Mose, hvor Aftentaagen laa tæt og graa, gav de sig bedre Tid, og Faarene, der havde staaet og sultet i Vognskuret i flere Timer, spredte sig for at græsse. Johan og Karen gik helt i Staa, de talte om mange Ting og ingen Ting, og i deres Glæde over at være sammen glemte de, hvad de gik efter, indtil en mangestemmig hæftig Brægen, hvis Betydning begge godt kjendte, underrettede dem om, at Faarene atter var paa Skurvehattejagt og i deres Graadighed efter den lækre Føde rendte som ellevilde op over den høje Hede. Karen vilde strax været til at græde, men Johan sagde, at de sagtens kunde faa samlet Flokken, og saa løb de hver til sin Side, og under Latter og lystige Tilraab hjalp de hinanden, som de kunde bedst, indtil Faarene atter var nede i Mosen og nu lod sig taalmodig drive hjem.

At Johan og Karen gjærne vilde være sammen og var inderlig glade ved hinanden, blev ingen Hemmelighed for Forældrene, og disse havde i Grunden ikke noget imod det. De var da ogsaa hinandens Lige. I ingen af de smaa Gaarde var der Formue, man slog sig bare saa jævnt igjennem. Jørgen stod sig bedst; men han havde ogsaa flest Børn at hjælpe frem. Johan var et meget skikkeligt Menneske, men stille og tilbageholden, og den slanke, bredskuldrede Svend med det lange magre Ansigt kunde næppe finde en mere passende Brud end Nabons kraftige rødmussede Datter, der med sit milde, frygtsomme Barnesind dog slet ikke var nogen Tosse. De var jævnaldrende; thi at Johan var et halvt eller næsten et helt Aar ældre end sin Veninde, var jo uden Betydning. Saa gik det saadan, at deres Kjærlighed blev en Hemmelighed, som alle kjendte. Fædrene knurrede over, at de smuttede alt for meget efter hinanden, og Mødrene hjalp til, at de kunde mødes saa tit som muligt, og de to unge var hjærtens lykkelige ved deres Elskov, saa meget mere, som der derved kom et bedre Naboforhold i Stand, saa Drillerierne blev sjældnere, mere uskyldige og glemtes snarere. Familierne indbød hinanden gjensidig til Julegilder og Høstgilder og syntes at glæde sig oprigtig ved slige Sammenkomster.

De unges Forening var kun et Tidsspørgsmaal, og for Alderens Skyld hastede det ikke. Rigtignok var en af Karens yngre Søstre bleven stor, og man behøvede ikke to voxne Piger i Agersig, men saa kunde Karen sendes ud at tjene. At være Tyende i et andet hæderligt Bondehus et eller to Aar, kunde hun ikke have Skade af, og imidlertid kunde Fædrene prøve paa at skaffe Parret en selvstændig Virkekreds, der ikke vilde blive stor eller stolt, men som ved nogen Understøttelse fra de tvende Hjem og ved de unges eget Arbeide kunde yde dem et nogenlunde sorgfrit Udkomme. Alting var altsaa for det første lagt ganske godt til rette.

Tiden gik. Simons Faar havde atter i et følgende Aar været paa Skurvehattejagt i Jørgens Hede, og Jørgen tog dem ikke i Hus, men lod dem drive hjem til Ejeren. Karen havde faaet en Tjeneste, hun endnu ikke havde tiltraadt, da Faderen en Dag i Rugsædstiden kaldte hende hjem fra Marken og spurgte, om hun vilde gaa over til Engbjerg i et Ærende. — Ja, det vilde hun gjærne. — Saa skulde hun tage en Pose med og bede Jørgen om et Laan af to Skjæpper Saarug, som Simon just manglede. Hun maatte ikke tøve ret længe, for Rugen skulde saaes samme Dag. Hun traskede da af med sin Pose, men nede paa Engbjerg-Agre traf hun Johan, der gik og pløjede. Saa glemte begge, hvad de skulde, og Plovstudene fik sig en behagelig Hvile, medens Kjærestefolkene sad og gantedes paa Plovsaasen. Jørgen kunde gaa hjemme i sin Gaard og se dem; han fandt, at Pløjningen sinkedes utilbørlig længe, og var gnaven, da Karen endelig kom. Hun bad om at laane to Skjæpper Rug, og dem fik hun, men det var med et besynderligt Grin, han lagde hende Sækken paa Skuldrene.

Alt syntes godt og vel. Karen kom ud at tjene, og de to vise Fædre saa sig om i Løbet af Vinteren og fik kjøbt en Jordlod ovre i Sønderkjær til det unge Pars Fremtidshjem. Det var mest Hede, men der var ogsaa Eng og Mose, saa det med Fordel kunde opdyrkes. Kjøbesummen var ikke stor, og øjeblikkelig Udbetaling forlangtes ikke. Naar nu begge Fædrene i Løbet af et Par Aar opbrød noget af Heden, og der saa opførtes et Hus, var det jo en god Begyndelse til et tarveligt Familiehjem.

Men der blev intet af Dyrkningen; thi der kom andet i Vejen. Simon gik og saa paa sin Rugmark og undredes over, at der ingen Ting groede, hvor den laante Rug var saaet. Han fik snart Aarsagen at vide; thi Jørgen roste sig af baade til den og den, hvor dejligt han havde pudset sin kjære Nabo ved at fly ham gammel Rug. At Naboen vilde laane Rug i den travle Saatid, kunde han jo nok gjætte Meningen af, men Karen havde ikke sagt, at Rugen skulde saaes. Ovntørret Rug er godt Brødkorn, men duer ikke at saa, da det har tabt Spirekraften. Det vidste han godt; men han fandt det morsomt og syntes, at han nu ret havde takket for Kattevisen.

Simon blev nu vred for Alvor. Paa det paagjældende Grundstykke var Arbejde og Udsæd spildt, Jorden henlaa til Unytte og kom til at se grim ud ved Siden af det øvrige gode Korn, og saa gottede Jørgen sig saa skjændig over det Puds, han havde spillet ham. De kunde nu ikke enes om at gjøre noget for de unge, de havde mest Lyst til at adskille dem; men Mødrene talte Børnenes Sag, og saa kom alt til at gaa, som det kunde indtil videre.

Jørgen og Simon mødtes en Dag tilfældig i Møllen, og der gik de og gloede galt til hinanden; men saa var der andre Møllegjæster, der prøvede paa at forlige dem. „Det har jeg ikke noget imod," sagde Jørgen. „Men han skylder mig to Skjæpper Rug, dem skal han betale mig, inden vi bliver Venner."

„Du skal have Fanden og ingen Rug," sagde Simon. „Du snød mig som en Kjæltring."

De andre Mænd snakkede godt for dem. Gammel Rug var god Vare, og Skylden var Karens, der ikke havde sagt, at Rugen skulde saaes; men det var til at undskylde hos en Tøs, der gik i Kjærestetanker. Karens Husbond var ogsaa tilstede, og han sagde, at hun var en prægtig Pige; men hun tog sig det saa nær, at hun ved sin lille Forglemmelse havde stiftet Ufred mellem de to Familier, der stod hende saa nær. Tanken om Datteren syntes at gjøre Simon blød om Hjærtet, og da Mændene holdt ved med deres Overtalelser, lovede han tilsidst, at han vilde betale de to Skjæpper Rug, naar Jørgen selv vilde komme og hente dem, og alt saa maatte være som i gamle Dage. Nu blev der drukket Forlig. Jørgen og Simon var til hverdags ædruelige Mænd, der sjælden nød Brændevin, men en lille Rus virkede forskjelligt paa dem, idet den gjorde Jørgen pralende og snaksom og Simon lurende og mistroisk. Den sidste syntes, at Naboen hoverede vel meget og gjorde sig til af Forliget som af en Sejer. Simon begyndte at vende om og sagde, at hans Kone vilde misbillige, at den unyttig saaede Rug skulde betales. Nu vidste man nok, at den lille spidsnæsede Sidsel Agersig havde megen Indflydelse paa sin store, bomstærke Mand; men at han egentlig stod under Pisken, havde man dog ikke mærket; imidlertid blev der sagt, at en Mand jo let kunde udlevere et Par Skjæpper Korn uden sin Kones Vidende. Ja, det tilstod Simon, og saa blev der bestemt en Aften, da Jørgen skulde komme op til Agersig i et andet Ærende, og saa, naar han gik, skulde Simon gaa op paa Loftet og række ham Rugsækken ud af Loftslugen. Engbjærgmanden kom til bestemt Tid, og da han havde sagt Godnat, gik han om til Loftslugen. Strax efter rakte Simon Hovedet ud af denne og spurgte: „Er du her Jørgen?"

„Ja," det var han da.

„Kan du saa tage imod, at det ikke skal falde i Skarnet, for der er sølet der nedenfor!"

Manden rakte Armene ud og gabede op imod Lugen, og nu kom Simon — ikke med Rugsækken,

men med en stor Kurv fuld af Tørvesmuld og Skarn, som han tømte ud over den nedenfor staaendes Hoved.

„Fik du det?" spurgte Simon.

Men Jørgen spyttede, hostede, nyste, gned sine Øjne og bandsede omkring paa Grønningen,

saa var der den Jordlod, som begge Mændene havde kjøbt i de unges Navn, og som henlaa til Unytte, og som der dog skulde svares Renter og Skatter af. Endvidere var der de unge, hvis sunde og ærlige Kjærlighed ikke led noget Afbræk ved Fædrenes Kjævlerier, hvorvel de gik og sørgede

„Først et Kys".

som han var besat af Troldene, og da han omsider fik Luft i en Strøm af Skjældsord og Forbandelser, havde Simon lukket Lugen og var gaaet ned fra Loftet.

Denne Spøg var ikke saa let at glemme, og Jørgen afbrød al Omgang med Nabofolkene. Men

over Forholdet. Velsindede Venner foreslog, at man skulde lade dem gifte sig og komme i Besiddelse af Jordlodden. Det vilde Simon hverken sige til eller fra. Det var Johan, der var krevet for Jordkjøbet, og som skulde svare dertil, og vilde Karen endelig gifte sig med dette lange Karle-

menneske, saa havde han intet derimod; men af ham skulde de ingen Hjælp vente. Jørgen vred sig ynkelig ved, at han paa Sønnens Vegne skulde udrede de unyttige Udgifter; han vilde nok have Johan bosat, men ikke sammen med Karen, hvorimod han gjorde Skridt til at skaffe en anden Brud. Men paa dette Punkt var den ellers føjelige og medgjørlige Svend aldeles stædig: Med Karen vilde han giftes og ikke med nogen anden.

Johan drog bort fra Hjemmet, hvor han nu ikke længer behovedes, da hans yngre Sødskende voxede til. Han fik en Tærskerplads om Vinteren, hvorimod han om Sommeren arbejdede paa sin Moselod, som han nu selv skulde udrede Afgifterne af og altsaa stræbe at gjøre sig nyttig. Trækdyr havde han ikke, men maatte fremme sit Arbejde ved Haandkraft, og saa var det især Engen og Mosen, han tog sig af ved at benytte det for Haanden værende Vand. Det tegnede godt. Efter et Par Aars Forløb indfandt han sig saa i sit Hjem og sagde, at nu tænkte han paa at bosætte sig, hvis hans Fader vilde hjælpe ham med at faa en Smule Bygning stillet op.

„Jeg behøver ingen rede Penge,“ sagde han. „Jeg ved, hvor jeg kan faa Tømmer, og hvad andet der behoves, paa Borg, men Manden forlanger, at I skal give ham et Ord for det.“

„Naa, saa tænker du vel paa at gifte dig,“ sagde Manden.

„Aa ja, det er jo da min Mening.“

„Saa vil jeg raade dig til at gifte dig med Else i Søndergaarden. Hun kan bringe dig Penge nok til at bygge for, saa du behøver ikke at sætte dig i Gjæld.“

„Men, Fader! I ved jo nok — —“

„Ja, jeg ved nok! det har du Ret i, for du har jo dødelig forgabet dig i den smidskende Kat fra Agersig. Men Else er i alle Maader lige saa god som hun — meget bedre, tør jeg sige, for naar det kommer til Stykket, er Karen vel sagtens en Drillepind ligesom hendes Fa'r.“

„Ja, i det Stykke har jeg nu en anden Mening.“

„Du har saa, og saa faar du sejle din egen Sø. Behøver du ikke mit Raad, skal du blive fri for min Hjælp.“

Siden skulde Karen prøve hos sine Forældre, og hun havde bedre Lykke med sig. Simon havde lagt Mærke til Johans Virksomhed og syntes godt om den, og da Jørgen var saa meget imod Giftermaalet, havde han selv des større Lyst til at fremme det. „Den stivsindede Stodder i Engbjærg havde bedre Raad til at hjælpe jer end jeg; men naar han ikke vil, saa faar jeg tage en Haand i med. Jeg vil sige god for Tømmeret. Naar saa Huset er kommet paa Benene, skulde jeg vel bekoste Eders Bryllup, men jeg agter ikke at gjøre noget Gilde. I kan have bedre af at faa de Penge, det kunde koste; dermed kan Tømmeret noget nær blive betalt.“

Karen vilde gjærne haft et hæderligt Bryllupsgilde; men Johan sagde, at hendes Fader havde Ret, og at det slet ikke vilde være fornøjeligt, om deres Fædre skulde gaa og uglese hinanden og kanske komme til at mundhugges i Gildesgjæsternes Nærværelse.

Da der saa var bygget paa Moselodden, skulde Brylluppet finde Sted, og Brudefolkene skulde tage til Kirken, kun ledsaget af to Vidner. De mente, at Simon og Jørgen nok kunde enes om den Ting, og at Johans Moder og nogle af hans Sødskende ogsaa skulde indbydes; men Simon sagde Nej, han skulde nok skaffe et andet Vidne foruden sig selv.

Folkene i Engbjærg havde da ogsaa ventet at blive indbudte, og det var deres Hensigt at komme og være venlige i alt Fald mod Sønnen og Svigerdatteren. Konen, Lovise, havde glædet sig til denne Sammenkomst og haabet, at der ved den Lejlighed kunde komme et bedre Forhold i Stand. Hun havde altid holdt meget af Karen og havde i al Stilhed opmuntret Johan til at holde fast ved hende. At de nu ikke blev indbudte, var en stor Skuffelse for hende, og i Jørgens Øjne en Fornærmelse, et nyt Drilleri, som han ikke syntes, at han kunde lade gaa ustraffet hen.

Hinsides Aaen, tværs for Engbjærg, stod der en lille Hedehytte, hvor der boede en Mand, der hed Steffen Svendsen. Han var en kjøn Mand at se til og havde et ypperligt Snakketøj, men ikke ret megen Ærlighed. Han holdt ikke af at bestille noget, men fiskede i Aaen, jagede paa Heden, løb stundom Ærender for Folk, og — naar det rigtig kneb for Føden — tog sig lidt Daglejerarbejde for. Denne Mand kom Jørgen til at tale med; men hvad der blev aftalt, hørte ingen.

Saa et Par Dage før Brylluppet strøg Steffen omkring til Agersigfolkenes Frænder og indbød dem til Gildet. Han glemte ikke at sige, at det skulde ikke være saadant et stort Gilde, som der plejede at indbydes til med Uges Varsel, og hvortil der skikkedes Sendingsmad. De skulde bare komme til det og det Klokkeslet, følge med til Kirken og tilbage igjen, og naar de saa havde faaet et Maaltid Mad, saa maatte de være fri. Og Folk troede den veltalende Bydemand, og han blev bænket og skænket for og havde en fornøjelig Dag, skjønt det var ikke saa lille en Vejlængde, han havde at tilbagelægge, inden han kom omkring til alle dem, han havde taget sig paa at indbyde.

Saa oprandt Bryllupsdagen. Karen græd en Smule over den fattige Højtid, og Johan søgte at

trøste hende; men inden han var færdig dermed, rullede den ene Vogn efter den anden ind i Gaarden, fuld af pyntede Gjæster, der myldrede ind i Stuen, hvor man paa ingen Maade var forberedt paa deres Modtagelse. Forbavselsen — man kan gjerne sige Forfærdelsen — var stor hos Husets Beboere. Det kom til en Forklaring, hvoraf det fremgik, at Gavtyven havde indbudt Gjæsterne i Brudgommens Navn. Simon gav sig da til at skjælde ham ud uden at ville høre paa hans Forsikringer om sin Uskyldighed. Ja, Manden var saa vred, at han var lige paa Nippet til at sende Bud til Præst og Degn, at Brulluppet skulde gaa overstyr; men han lod sig dog overtale til at lade det være. Husmoderen satte Mad og Drikke frem af sit tarvelige Hverdagsforraad. Nogle af de Fremmede nød en Smule, andre ikke, og Gjæsterne — der var kommet syv Vognlæs — drog slukørede bort. Mest nedslagne var dog selve Brudefolkene, og Simons gnistrende Vrede skulde ikke opmuntre dem. Efter at de var komne tilbage fra Kirken, skyndte de sig saa meget som muligt med at komme over til det nybyggede Hjem i Sønderkjær. Her var tomt og fattigt, men her var ogsaa ensomt, og i Ensomheden kunde de gjemme sig for Spotten og Latteren over deres naragtige Brudefærd.

Det skal meddeles, at Jørgen Engbjærg var ikke den, der mindst ærgrede sig over Historien; thi denne var ikke hans Paafund. Han havde anmodet Steffen Svendsen om at spille Simon et eller andet morsomt Puds i Anledning af Bryllupper, men havde ikke tænkt sig en saadan Slyngelstreg, der som en blivende Latterlighed vilde klæbe sig til Jørgens egen Søns og Svigerdatters Samliv. At Jørgen bagefter skjældte Steffen Huden fuld, skulde ikke gavne stort; men han gik videre endnu og gik selv op til Simon og beklagede det skete, samt tilstod den Skyld, han virkelig havde. Derved blev Johan renset for al Skyld, hvilket forøvrigt var ufornødent, da Simon ved nøjere Eftertanke havde indset, at Pudset ikke kunde hidrøre fra ham. Jørgen drog siden over til de unge, var venlig imod dem og lovede dem sin Bistand; det samme gjorde Simon ved en anden Lejlighed, og det unge Par, hvis Samliv var begyndt saa kummerligt, kom ikke til at savne Forældrenes Støtte under deres ærlige og dygtige Stræben efter at bryde sig en Bane. Folkene fra Engbjærg og fra Agersig traf stundom til at mødes i det ny Hjem; men ogsaa hjemme i Gaarden kom et bedre Naboskab til Udvikling. Det var ikke egentlig Had, men Drillelyst, der havde bemægtiget sig Mændenes Sind; men Drillerierne havde naaet et Højdepunkt, særlig ved Kjæltringen Steffen Svendsens Mellemkomst, som begge Mænd følte var for meget. De undlod vel ikke fremtidig at drille hinanden; thi gammel Vane bider bedst, men de iagttog senere et vist Maadehold, saa at Nabovenskabet nogenlunde kunde vedligeholdes.

Ved Bondebrylluper plejer der at lægges overordentlig Vægt paa, at alt iagttages, hvad Skik og Vedtægt har hævdet som passende; enhver lille Afvigelse derfra kan der blive snakket om og let ad i lange Tider. Det unge Par i Sønderkjær troede fuldt og fast, at Skammen fra deres Bryllupsdag aldrig kunde glemmes, og ganske vist blev ogsaa den sære Hændelse med de narrede Gildesgjæster omtalt vidt og bredt og længe. Men Omgivelserne fik dog med Tiden noget at tale om, som var bedre. Det var Johans dygtige og utrættelige Virksomhed, hvorved han gjorde den vaade Mose mere og mere frugtbringende, medens han i al sin øvrige Vandel var en stille og besindig Mand, hvis hele Færd indgjød Agtelse og Tillid; — der var endvidere Karen, der ikke længer var saa grædøjet eller saa lattermild som før, men var en flink og huslig Kone, en trofast Medhjælp for sin Mand, hvem hun beredte et Hjem, som han med Rette havde kjært. Og saa kom der en Dag, da der atter var Bryllup i Agersig. Det var en af de yngre Døtre, der blev gift med en anden af Sønnerne fra Engbjærg, og denne Gang havde de gjensidige Drillerier ikke faaet Lov til at indvirke paa de unges Forhold. Begge Nabofamilierne mødtes i Venskab, og de fleste af Frænderne, der hin Dag for flere Aar siden blev narrede Fastelavn, var nu virkelig indbudne. Johan og Karen var der ogsaa, og det var, som der hos hele Forsamlingen var en Fornemmelse af, at der mod dem var begaaet en Synd, som skulde affones. Det var næsten, som der den Dag var to Brudepar i Huset, og det ældre Par var ikke det, som der blev taget mindst Hensyn til.

Begivenheden paa deres Bryllupsdag var jo Topmaalet paa de to Naboers gjensidige Drillerier, og disse — Mændene kunde ikke helt lade dem fare — antog fra den Tid af en mere og mere godmodig og hensynsfuld Karakter, saa at de ikke i nogen væsentlig Grad kunde skade eller fornærme. Men det var stiltiende vedtaget og viste sig ved mange Lejligheder i Gjerningen, at man gjærne vilde yde al mulig Oprejsning til de tvende, der havde lidt mest under det ærgerlige Forhold, men som dog trods alle Hindringer havde holdt fast ved deres Ungdomskjærlighed, hvis Berettigelse de siden godtgjorde ved et smukt og hæderligt Samliv.

To Søstre.

En Fortælling.

Frøknerne Ellen og Gjertrud blev ansete for at være de smukkeste Piger paa alle Baller i Kjøbstaden og ved enhver Herregaardsmiddag i dens videste Omegn. Herrerne nærede en begejstret Enstemmighed, hvad dette Spørgsmaal angik, og selv Damerne maatte indrømme — skjønt de jo ganske vist efter deres Begreb om kvindelig Skjønhed jo nok kunde paapege en eller anden lille Ufuldkommenhed — at det virkelig var meget nette og søde Piger.

De var Døtre af en rig Kjøbmand i X. X., og de blev ikke saa lidt feterede. Maaske ikke blot, fordi de var smukke og elskværdige, men ogsaa fordi Rygtet fortalte, at de hver vilde faa en Medgift paa et Par Hundrede Tusend.

Der havde følgelig ikke været Mangel paa Friere, men de to Søstre havde, saa vidt man vidste, hidtil bevaret deres Hjærter mod alle Angreb. De holdt af deres Fader, de holdt af hinanden, og de holdt af Karo, en stor sort Newfoundlænder, der gik paa en Gang stolt og adstadig bag efter dem, naar de spaserede op ad Byens Hovedgade, eller gallopperede foran dem, rullede sig paa Ryggen og „vendte Mølle", naar Søstrene forlod den travle Kjøbstad og tog ud for at nyde Landlivets friere Glæder paa den lille Ejendom, som deres Fader havde nogle Mil fra Byen, og foran hvilken der løb en dejlig, spejlblank Aa tværs over de frodige Marker.

De havde alle tre god Grund til ikke at glemme denne Aa, thi den Gang de var Børn, var Ellen falden deri, og det var Karo, som paa den Tid var en kaad ung Hund, der var sprunget ud efter hende og havde trukket hende op.

Naar de sad derude paa de varme Sommerdage og morede sig med at passe paa Fiskene, der hoppede op i Solskinnet, et ganske lille Stykke over Vandfladen, for at snappe en Flue — plejede Karo gjærne at sidde ved Skrænten og stirre betænksomt ned i Aaen, ligesom den vilde sige: „Ja, vi to er jo gamle bekjendte," og Ellen kom da til at huske paa Historien — hun havde jo hørt den over hundrede Gange af sin Fader — og det kunde saa falde hende ind at slynge sine Arme om Karos Hals og kalde ham en rar gammel Hund, og lægge sin Kind op til hans lodne Hoved og hænge et af sine Smykker om hans Hals. Og Karo saa da op paa hende med sine kloge, brune Øjne, som om den tænkte: „Du gjør virkelig altfor megen Blæst over den Ting, min kjære, unge Frøken. Jeg forsikrer dig, det var ikke noget, der er værd at tale om; jeg vilde have gjort akkurat det samme for den fattigste lille Tiggertøs her i Byen."

Gjertrud tog ikke slet saa megen Notits af Karo — ikke fordi hun holdt mindre af ham, men fordi Karo ikke længer var den eneste Kavaler i sort Kjole, som var traadt frem paa Skuepladsen. Der var en slank, ung Mand, en Pokkers kjøn Fyr for Resten, som plejede at spasere ned til Aaen netop paa den Tid, da de to Søstre opholdt sig der, og han og Gjertrud sad da gjærne et Stykke borte fra de andre og talte sammen i en dæmpet Tone — maaske blot for ikke at forstyrre Karo i hans alvorlige Betragtninger, thi skjønt han ikke sagde noget, tænkte han dog en hel Del.

Denne unge Mand var en Søn af den nærboende Godsejer, og han havde kjendt de to Søstre, fra de var Børn. Der var en Tid, da han plejede at løbe om med dem begge to og kalde dem sine smaa Kjærester; senere var han dog bleven mindre fordringsfuld og havde indskrænket sig til en mindre almindelig Forelskelse; han havde nu kun én Kjæreste, og det var ingen anden end den smukke Frøken Gjertrud.

Karo var en klog Hund, der strax indsaa, hvorledes Sagerne stod, og han lod derfor de unge Folk skjøtte sig selv, overbevist, som han var, om, at de ikke havde Tid til at give sig af med ham. Han satte sig da paa Hug foran Ellen og lagde sin Pote i hendes Skjød, som om han vilde sige: „Bryd dig bare ikke om dem, lille Ellen; holder han af Gjertrud, saa holder jeg til Gjengjæld af dig; vær derfor saa venlig at klappe mit Hoved og læg ikke Mærke til deres Narrestreger."

Karo undrede sig en Gang imellem over, at naar de elskende var gaaet bort Arm i Arm, kunde det falde Ellen ind at skjule sit smukke Ansigt i hans krøllede Pels og give sig til at græde. Hvis Karo havde været saa klog, som den saa ud til, vilde den rigtignok snart have gjættet Aarsagen til disse Taarer. Det var den saare gamle Historie: Ellen havde ogsaa forelsket sig i den unge kjønne Mand, og hun havde en Gang næret en taabelig

Drøm om, at han gjengjældte hendes Kjærlighed. Hun havde troet, at han kom for hendes Skyld, og at han en Dag vilde bede hende om at maatte kalde hende sin lille Hustru.

Men den Drøm var forbi for stedse. Hun vidste nu, at det var Gjertrud, han holdt af, og at han aldrig havde tænkt paa hende. Han var Søster Gjertruds Forlovede, og en skjøn Dag vilde han blive Søster Gjertruds Mand, og hun, Ellen, vilde blive alene tilbage med Mindet om Fortiden og de forstyrrede Rester af sin taabelige Drøm. Men det fik saa være; naar Gjertrud var tagen hjemme fra, vilde hun blive sin Faders højre Haand og leve sammen med ham og Karo, og hun vilde være god mod de fattige og gjøre al den Gavn og Nytte, hun ellers kunde udrette her i Verden.

* * *

Der skulde være Bal paa Herregaarden. Ellen, Gjertrud og John var blandt de indbudte, og de to Søstre var som sædvanlig Ballets Skjønheder. Paa et Tidspunkt af Aftenen, som vi ikke behøver nærmere at angive, sad Ellen ved Siden af sin Fader under en Pavse i Dandsen, medens Gjertrud og John havde trukket sig tilbage til et tilstødende Værelse for at hvile ud efter den sidste Vals. De var i Mellemtiden blevne rigtig forlovede; hendes Fader havde givet sit Samtykke, og Johns „gamle", en jovial gammel Knark af en Herremand, havde været henrykt over den foreslaaede Forbindelse. „Det er Piger, som enhver Fa'er maa være stolt af," havde han sagt, da John fortalte ham om det Valg, han havde gjort. „Jeg er glad ved at tænke paa, at naar jeg en Gang sover derude paa Kirkegaarden, skal en af dem være Husmoder paa „Ellehøj". Jeg ønsker jer begge to til Lykke, min Dreng. Men bring hende strax herind og lad mig give hende et Kys."

Stork-Stork-Langeben.

Gjertrud, som netop var i Besøg paa Herregaarden tillige med sin Fader, kom ind og modtog det pligtskyldige Kys, hvorpaa de to gamle Herrer gav sig til at snakke om „den alvorlige Side af Sagen," og ved Aftensbordet udbragte Johns Fader med megen Pathos de nyforlovedes Skaal.

Alt det var foregaaet for længe siden, og følgelig var der ingen, der undrede sig over, at John og Gjertrud dansede de tre første Danse med hinanden og var uadskillelige hele Aftenen.

Den lykkelige Aften! Og det uforglemmelige

Bal! Hvor mange Gange i de kommende Aar mindedes de det ikke, længe, længe efter, naar de sad Side om Side og sørgede over den Tid, som aldrig mere kunde komme tilbage!

Det var netop den Aften, at John bad Gjertrud om at nævne deres Bryllupsdag, og hun rødmede og smilede, og sagde, at han maatte give hende Tid til at raadføre sig med sin Fa'er og med Ellen. Det vilde han naturligvis ogsaa, og derpaa listede en Arm sig om hendes smækre Liv, og noget, der havde en mistænkelig Lighed med Lyden af et Kys, blev hørt af en gammel Herre, der havde siddet skjult i en Krog af Værelset for at blunde lidt, til hans Døtre havde danset af.

Ogsaa Ellen, der var kommen ind for at minde sin Søster om, at det var paa Tiden at tage bort, havde hørt det, og hun standsede midt i Døren med en stærk Rødme paa de runde, friske Kinder; derpaa gik hun hen til dem og afleverede sin Besked i en sagte Tone, og John greb hende i sin overstrømmende Glæde om Livet og kyssede hende med.

Gjertrud lo og slog ham paa Skulderen med sin Vifte. „Fy, hvor du er uartig, John!" sagde hun spøgende.

Men Ellen rev sig løs med et heftigt Udbrud, og John lagde Mærke til, at hun var bleven saa bleg som et Lig.

Karo fik det altsammen at vide den næste Dag. Ellen fortalte ham det, da de gik en Tur ned til Aaen før Frokosten. „Jeg afskyer ham," mumlede hun; „hvor turde han vove at kysse mig!" Og hun satte sin lille Fod saa haardt i Jorden, at hun knuste en stakkels lille Gaaseurt, der voxede nok saa fredelig mellem Grønsværet.

* * *

Baade Johns og Gjertruds Fader var enige om, at da Forlovelsen havde varet saa længe, kunde Bryllupet meget godt finde Sted om nogle Maaneder. Al Ting blev gjort rede i den lyse Sommertid, og den vigtige Dag fastsat til den 10de September.

Karo var den eneste, der kjendte Ellens Hemmelighed, og han sagde ikke et eneste Ord. Men for hver Dag, der gik, syntes han at klynge sig nærmere til hende end nogen Sinde før. Han fulgte hende, hvor hun var, og syntes at ville gjøre hende begribeligt, at hans Selskab var langt at foretrække fremfor Johns. September kom, én af Aarets smukkeste Maaneder, naar Skov og Mark iklæder sig den sarte, bløde Farve, som danner Overgangen fra Sommer til Høst, og Solen skinner paa den modne Sæd. — Den 1ste var bestemt til Afholdelsen af en lille Jagt, der skulde udgaa fra Herregaarden, og Pigebørnene skulde derefter give Møde deroppe til Middagsbordet Klokken sex.

John gjorde en Visit hos sin Kjæreste om Morgenen, før han sluttede sig til de andre Jægere, og passiarede om allehaande vigtige Sager, deriblandt ogsaa om den Rejse, som de havde bestemt at gjøre i Hvedebrødsdagene. Brudegaverne var allerede begyndt at strømme ind og kunde tages i Øjesyn af enkelte priviligerede inde i Dagligstuen. Og Brudekjolen og Sløret var ogsaa kommen fra det store Etablissement inde i Hovedstaden, som havde haft Æren af at besørge dette vigtige Arbejde.

John vilde absolut se den. Gjertrud vægrede sig først rødmende derved, men opfyldte dog tilsidst hans Ønske. Ikke tilfreds dermed bad John hende nu ogsaa om at prøve Sløret.

„Jeg vil saa gjærne se, hvor godt det klæder dig," sagde han. „Jeg er vis paa, at jeg vil være saa bevæget paa selve Brullupsdagen, at jeg aldrig kommer til rigtig Erkjendelse om, hvorvidt du virkelig har haft et Brudeslør paa, og derfor maa du endelig ikke sige nej!"

„Aa, John — jeg vil ikke gjærne tage det paa — — det betyder Uheld."

„Hvilken Barnagtighed!"

Han drillede og kyssede hende saa længe, til hun gik ind paa det. Og derpaa præsenterede hun sig staaende midt i Værelset med Brudesløret over sit lange, lyse Haar, der skinnede som Guld, men dog ikke saa meget som de skjælmske brune Øjne, der kiggede frem mellem Slørets Folder.

„Saaledes vil du altsaa komme til at se ud som Brud?" udbrød hendes Forlovede med et lykkeligt Smil. „Saa maa du love mig at klæde dig saaledes altid, lige til du bliver en gammel Kone. Vil du det?"

Hun svarede smilende Ja.

Han tog hende i sine Arme, kyssede hende og sprang derpaa let og muntert ud paa Vejen, hvor hans Vogn ventede paa ham for at kjøre ham tilbage til det Sted, hvor Jagtselskabet var samlet.

Klokken fire spaserede Ellen og Gjertrud over til Herregaarden, men Herrerne var endnu ikke komne tilbage.

Ellen var gaaet ned i Haven for at plukke en Buket Blomster, da en Tjener kom ridende i strakt Gallop og standsede uden for Gitterporten.

Forskrækket over Mandens blege og forstyrrede Udseende skyndte hun sig hen sig til ham.

„Hvad er der i Vejen?" stammede hun. „Tal hurtig! Hvad er der sket?"

„Gud hjælpe os!" mumlede Manden. „Ak min stakkels Herre! Hvorledes skal jeg kunne fortælle ham det!"

„Hvilket? hvilket? For Guds Skyld — tal!"

„Hr. John — aa, Frøken, det er altfor forfærdeligt — — Hr. John vilde springe over en

Hæk med sin Bøsse, og Skuddet gik af — — og — —"

„Han er ikke død — — nej! nej — det er han ikke?"

„Jo, Frøken, han er død!"

„Aa, du gode Gud — — hjælp her!" raabte Tjeneren og løb op til Hovedbygningen; „hun er besvimet."

Med et sagte Skrig var Ellen segnet om og laa bevidstløs paa Jorden.

„Du milde Himmel!" udbrød Konen, der var kommen ud fra den lille Portnerbolig og nu stod og vred sine Hænder. „Den kjære unge Herre, der altid var saa rask og munter — at han skulde komme saaledes af Dage. Stakkels Frøken Gjertrud, det overvinder hun aldrig! Kom til Dem selv, Frøken Ellen! De maa gaa op til deres Søster og trøste hende. Ak, Gud være os naadig; det overvinder hun aldrig, nej det gjør hun sandelig ikke. Stakkels Barn, stakkels Barn!"

Men Ellen blev liggende i en dødlignende Afmagt i det lille Kammer inde i Portnerboligen, hvor Portnerkonen havde baaret hende ind, og svarede ikke et Ord.

* * *

Der er gaaet tyve lange Aar siden den sørgelige Hændelse fandt Sted, der kaldte John bort i hans lykkeligste Ungdomstid, kun faa Dage før hans Bryllup havde været bestemt, og dem, der kjendte ham bedst, er ligeledes blevne kaldte bort.

Men ethvert Menneske i den lille By kjender den Historie, der knytter sig til de to midaldrende Kvinder, som lever ganske alene i deres store, øde Fædrenehus. Man kalder dem „Søstrene", og Byens Sladderhanke er kun altfor rede til at fortælle alt, hvad man ved om dem.

Den ene, Frøken Ellen, er altid klædt i sort, men den anden, Frøken Gjertrud, gaar omkring i Huset, iført Brudekjole og Slør. Den Dragt har hun baaret i tyve Aar.

„Man siger" — saaledes gaar Rygtet — at den Dag, hendes Forlovede blev dræbt, havde han bedt hende om at prøve sine Brullupsklæder, og hun lovede i Spøg at bære dem, lige til hun blev en gammel Kone. Og det er det Løfte, hun nu opfylder.

„Søstrene" er kjendte langt uden for den lille Kjøbstad, og Folk, der lejlighedsvis har gjæstet Byen, vender hjem med alle Haande mærkelige Historier om en Dagligstue, hvor Bryllupsgaverne har ligget fremme i tyve Aar, for at de kunde blive tagne i Øjesyn af de Bryllupsgjæster, der aldrig indfandt sig, og der er ogsaa Godtfolk, som paastaar, at de har set et Glimt af Frøken Gjertrud i hendes Brudeslør, der nu er blevet gult af Ælde.

Søstrene har levet alene lige siden deres Faders Død, og Gjertrud kjender nu sin Søster Ellens Hemmelighed. Under den lange Sygdom, som fulgte efter Ulykkesbudskabet, forraadte hun i Febervildelse sin lønlige Kjærlighed.

I de lange Efteraarsaftener, naar Skyggerne lister sig hen over den aabne Græsplæne, og Solen daler ned bag Skovbrynet, sidder Søstrene ved hinandens Side og stirrer ud paa de stille og fredelige Omgivelser. Og naar Mørket saa falder paa, taler de om svundne Tider og om den smukke Knøs, som de begge holdt saa meget af.

Der er ingen Skinsyge mere. Deres Kjærlighed til den døde knytter dem endnu fastere til hinanden end Søsterkjærligheden.

To Grave er der, som de omhyggelig passer og smykker med Sommerens første Blomster. Den ene er kjendelig ved en lille Høj ude paa Græsplænen og en simpel hvid Stenplade ved dens Fod; den anden er smykket med et Mindesmærke af Marmor ude paa Byens Kirkegaard.

Paa den simple Stenplade staar kun et eneste Ord: „Karo", og paa Marmormonumentet findes en Inskription, der fortæller om, hvorledes John H., eneste Søn af * * *, blev kaldet bort i sin fagreste Ungdomsalder.

Historien om den gamle Frøken med Brudesløret yder Stof til Samtaler i vid Omkreds uden for den lille By, og Rygtet vil vide, at hun er sindssvag. Men Rygtet tager fejl. Hun bærer kun Brudesløret for at holde det Løfte, som hun for Spøg gav sin afdøde Brudgom, og dettte er hendes Livs sandfærdige Historie.

Fra alle Verdensdele.

I.

Fuglefangst i Kina.

Kineserne er ikke alene meget dygtige i Fiskefangst, men de forstaar ogsaa særdeles godt at fange Fugle, hvilket de ofte gjør paa en meget morsom og ejendommelig Maade, som man ikke ser anvendt noget som helst andet Sted i Verden. De sætter nemlig stor Pris paa Fuglenes Kjød, især paa Søfuglenes, som de holder for en særlig Delikatesse. En af de Maader, paa hvilke de fanger Søfuglene, bestaar i at anbringe store, svømmende Fiskegarn i lange Rækker paa Vandets Overflade; disse Garn er forsynede med store Masker og holdes paa forskjellig Maade i en lodret Stilling. Naar Svømmefuglene kommer i Berøring med Garnene, indvikles de i Maskerne og kan ikke mere slippe løs. Paa denne Maade kan man meget let fange en stor Mængde Fugle.

En anden, meget sindrig og mærkelig Maade at fange Fugle paa, er fremstillet paa medfølgende Billede. Læserne ser her en aldeles nøgen Kiniser, som er vadet saa langt ud i Vandet, at dette naar ham til Halsen. Paa Hovedet har han en Hat, som er lavet særlig til dette Brug; dens Pul er saa stor, at den gaar ned over hele hans Hoved, saa at den brede og stærke Skygge kommer til at hvile paa Skuldrene af ham. I Pullen findes der en Del smaa Huller, gjennem hvilke han baade kan se og faa den fornødne Luft til Aandedrættet, og paa den brede Skygge er der stillet nogle smaa Kopper med en Næring, som Fuglene holder meget af. Naar Fuglefangeren er vadet saa langt ud i Vandet, at hele hans Legeme er skjult af dette, saa at kun Hatten rager op, bliver han staaende stille. Det varer da i Reglen ikke ret længe, inden en eller anden Fugl opdager Hatten, som den uden Mistanke nærmer sig for at tage for sig af Retterne paa Skyggen. Saa snart Fuglen har sat sig paa Hatteskyggen for at æde, griber Fuglefangeren den med Haanden, kvæler den og putter den derpaa i en Sæk eller en Pose, som han bærer foran sig. Paa denne sindrige Maade kan han i Løbet af kort Tid fange en ikke ringe Mængde Fugle. Denne Fangst er altsaa ret indbringende, og den giver ogsaa ofte Anledning til stor Morskab for nysgjerrige Kinesere af begge Kjøn, der fra Strandbredden følger Fuglefangerens Bevægelser ude i Vandet.

II.

Mærkelige Drypstensdannelser.

Baade her i Evropa og i flere andre Verdensdele findes der i forskjellige Egne underjordiske Grotter eller Huler, som længe har tiltrukket sig ikke blot Geologernes, men ogsaa Turisternes Opmærksomhed paa Grund af de forunderlige Formationer eller Dannelser, som man finder i dem.

Det er de saakaldte Drypstenshuler, som vi her sigter til. De Dannelser, som findes i disse Huler, opstaar paa den Maade, at der siver kalkholdigt Vand gjennem Hulens Loft; ved at udsættes for Luftens Paavirkning, mister Vandet sin Kulsyre, saa at kun Kalken bliver tilbage, og det fra Hulens Loft neddryppende Vand afsætter sin Kalk i Former, som har megen Lighed med Istapper. Det er disse ejendommelige Kalkdannelser, som man kalder Drypsten eller Stalakit. Ogsaa paa Hulens Bund kan det neddryppende Vand give Anledning til Dannelsen af en ofte flere Fod tyk Kalkstensskorpe, paa hvilken der som oftest findes kegleformige Ophøjninger (Staglamiter), der ved at støde sammen med de fra Loftet nedhængende Tapper eller Stalakiter kommer til at ligne Søjler og Piller, hvilket giver Drypstenshulerne et højst æventyrligt Udseende. Disse hængende eller staaende

Drypstensdannelser, der ofte opnaar en betydelig Størrelse, er hverken dannede i Maaneder eller Aar, men er Aarhundreders eller maaske snarere Aartusenders Værk. De har ofte de mest vidunderlige ydre Former, saa at den, der træder ind i en saadan Hule, modtager et ubeskriveligt og overvældende Indtryk af de mærkelige Naturdannelser, der her møder Øjet. Da Hulerne er mørke, maa man tage dem i Øjesyn ved Skinnet af Fakler, og dette forøger i høj Grad Indtrykket. Vi er ikke i Stand til med Pennen at kunne skildre den pragtfulde Glans, som saadanne Kalkdannelser kan frembringe. Læseren maa tage Indbildningskraften til Hjælp for at kunne danne sig en svag Forestilling om disse blanke og glimrende fantastiske Formationer, der skinner som de kostbareste Ædelstene; naar man endvidere tænker sig dem funkle i Skinnet fra Førernes højt blussende Fakler, faar man et svagt Begreb om det Syn, som møder en, naar man træder ind i en saadan Hule.

Nogle af de mærkeligste Drypstensdannelser findes i den underjordiske Hule „The fountain cave," der for nogle Aar siden blev opdaget i den vestlige Del af Virginien i Nordamerika. Inde i denne Hule finder man de mest forunderlige Dannelser, og det synes virkelig, som om Naturen i sin Lunefuldhed, saa at sige, er gaaet ud over alle Grænser. Dette gjælder især den Afdeling i Hulen, som kaldes „Panel Hall", der ikke alene er mærkelig ved sin Størrelse, men ogsaa ved de vidunderlige og fantastiske Naturdannelser, som findes her. Medfølgende to Billeder, der oprindelig er tegnede i Hulen, gjengiver et Par af de mærkeligste af disse Dannelser. Det ene Billede viser „the hanging man" (den hængte Mand), en Stalakit eller hængende Drypstensdannelse af næsten 7 Fods Længde. Som Læserne kan se paa Billedet, ligner denne Dannelse meget et hængende menneskeligt Legeme, der er fæstet op til Hulens Væg, men svæver 10 Fod over Gulvet i denne. Det andet Billede viser den saakaldte „Pompejus's Statue," en meget smuk, hvid Drypstensdannelse, der ikke hænger, men er dannet staaende paa en 12 Fod høj Piedestal.

Foruden „the Panel Hall" findes der ogsaa i denne Hule flere andre ejendommelige Afdelinger, som har faaet lige saa karakteristiske Navne. Saaledes har f. Ex. „Jeffersons Tobako Barn" faaet dette Navn, fordi man her finder nogle under Hulens Hvælving hængende Drypstensdannelser, der har en forunderlig Lighed med Tobaks-Planter eller Blade. Disse mærkelige Figurer ser ud, som om det var Tobak, der var hængt op over en lang Stang for at tørres. En anden Afdeling af Hulen kaldes „the tannery" (Garveriet), hvilket Navn den har faaet, fordi der fra Hvælvingen hænger nogle vældige Drypstensdannelser ned, der ser ud som kæmpestore Huder. „The Elfs Bath" (Alfernes Bad) er en Afdeling i Hulen, hvor man finder en hel Række malerisk ordnede Bassiner, der er fyldt med det mest sølvklare, rindende Vand. Navnet er ret slaaende, da disse Vandbeholdere er indbydende nok til at lokke Alfer og Dværge til at plaske sig i dem ved Nattetid.

Den her nævnte Drypstenshule er ikke den eneste i Nordamerika; der findes foruden den ogsaa flere andre, f. Ex. den berømte Mammuth-Hule, der skal være næsten 2 Mil lang. Ogsaa her i Evropa findes der, som før nævnt, flere Drypstenshuler med mærkelige Dannelser. I Pyrenæerne findes der flere interessante Stalakit-Grotter; i nogle af disse er Dannelserne ikke Kalkforbindelser, men fremkommer ved jærnholdigt Vand eller andre Metalforbindelser af Krom og Nikkel. Af disse Huler vil vi især fremhæve den saakaldte „Kattehule" ved Bagnéres de Luchon. I denne Hule er der et jærnholdigt Vand, som i Aarhundreders Løb ved at sive gjennem Hulens Vægge har dannet store Masser af Jærnilte, afsatte i fine iriserende Lag med blaa, violette eller rødlige Farver. Det gjør et højst vidunderligt og overvældende Indtryk, naar man med en stærkt lysende Fakkel træder ind i denne af Naturen dannede Jærnhule. Antiparos-Hulen paa Øen af samme Navn i det græske Arkipelag er ligeledes bekjendt nok blandt de rejsende. Af andre Drypstenshuler i Evropa vil vi nævne Baumannshulen og Bielshulen i Harzen samt Adelsberger-Hulen i Illyrien; den sidste er den største Hule af denne Art i Evropa og skal være omtrent ³/₄ Mil lang. Drypstenshulen „Han", i Nærheden af Byen Givet i Belgien, staar tilbage for denne i Størrelse, men den bliver dog med Rette betragtet som et af Naturens mest forbavsende Vidundere. Den bestaar nemlig af ikke mindre end 22 forskjellige Sale eller Afdelinger, der hver for sig er udstyret med de mest pragtfulde og fantastiske Dekorationer af Kalkstensdannelser.

T.

Skovvandring.

(Et Vinterbillede).

Nu kaster Solen sit sidste Skjær
imellem Skovens bladløse Træer,
der staa saa dunkle og stille.
Paa Jorden ligger Sommerens Løv;
der skal det smuldre og blive til Støv;
Sangfuglen fløj bort med sin Trille.

Kun Bækken synger sin gamle Sang,
og højere toner dens brusende Klang
end for paa Sommerens Veje.
Maaske den synger et Mindekvad
om Bøgens duftende grønne Blad
og Blomsterne langs med dens Leje.

Og selv jeg nynner vemodig med;
jeg mindes saa mangt et yndigt Sted
med Blomster og kølende Skygge.
Nu er der fældet saa haard en Dom,
det er, som Verden blev øde og tom,
og Livet tabte sit Smykke.

Dog staar hvert Træ saa sikkert og trøst';
det føler, at dybt i dets stærke Bryst
der risler en Livets Kilde.
Det sætter sin Knop i Vinterens Kuld';
det haaber paa Solens lysende Guld,
paa Straalerne varme og milde.

Ja, Haabet synger Forjættelsens Sang
her paa min stille Vintergang
under de bladløse Grene.
Og paa det himmelske, klare Blaa
som venlige Aander med Smil fremgaa
de Stjærner, funklende, rene.

Fra Evighedslandet de sender Bud,
hvor aldrig visner det vaarlige Skud
og Sommerpragten den rige.
Hver jordisk Blomst dog kun Skygge er,
men hist i Livets straalende Skjær
de blomstre uvisnelige.

J. Johansen.

Fra Politiretten i Paris.

Studier af Jules Moinaux.

I.
Klarinetblæseren.

Gamle Févrolles var bleven nappet og sat under Tiltale for Tiggeri. Ganske vist havde han ikke søgt at vække Folks Medlidenhed ved at simulere en eller anden Svaghed, men han havde søgt at røre deres Hjærter ved at lade, som han blæste Klarinet, og den Sag havde nu ogsaa sin svage Side. (Det er nu en Gang et Faktum, som den stigende Kultur og Civilisation har indpræntet i Godtfolks Bevidsthed, at en Mand, der dyrker Klarinetten paa aaben Gade, nødvendigvis maa være blind; man kunde ogsaa sige, at en Blind, der vil tigge, naturligvis lige strax giver sig til at blæse Klarinet). Efter at have forudskikket denne Bemærkning, vil vi gaa over til Févrolles Sag, som den foretoges for Politiretten i Paris.

Dommeren: Erkjender De, at De har gaaet omkring og tigget.

Févrolles: Det er saadant et fælt Ord at høre for en fattig Mand; tigge! — det saarer mine Følelser, Hr. Dommer.

Dommeren: „I alt Fald er der nogen, som har set, at De fik Penge af Folk, der sad udenfor Kaféerne paa Boulevarden."

Févrolles: „Hvis alle de Mennesker, som faar Penge der, er Tiggere, saa ved jeg ikke, hvem der ikke skulde være det. Hr. Dommer! De maa tillade mig at forklare Dem, hvad en Tigger er. Det er en, som siger: „Giv mig lidt i Guds Navn!" eller ogsaa „en stakkels fattig Mand med stor Familie". Men ser De, jeg har hverken sagt Buh eller Bæh!"

Dommeren: „Nok muligt! Men De stod jo med fremrakt Haand, da De blev anholdt."

Févrolles: „Hvis De skulde anholde alle de Mennesker, som rækker Haanden frem, saa blev De vist forlegen med, hvor De skulde gjøre af dem. Der er jo saa tit nogen, der rækker Haanden frem for at se, om det regner, eller for at sige Goddag til en god Bekjendt, eller af adskillige andre Aarsager."

Dommeren: „De gjør bedre i at tie end at komme med saadan Snak" (til en Betjent, der staar for Skranken som Vidne): Op med Haanden!"*)

Anklagede: „Undskyld, Hr. Dommer, men nu rækker jo Betjenten Haanden frem. (Latter). De mener, at han løfter den, men det er jo kun en Gradsforskjel i Vinkelen — han tigger da ikke?"

Dommeren: „Stille!"

Betjenten aflægger Eden og forklarer, at han

*) Ved franske Domstole maa alle Parter, selv i den ubetydeligste Sag aflægge Ed. O. A.

har fulgt efter den Tiltalte og har set ham staa stille udenfor Kaféerne og faa Penge.

Anklagede: „Det var i min Egenskab af Musiker."

Dommeren: „Har De nogen Bevilling til offentlig Musik?"

Anklagede: „Det har jeg rigtignok ikke, Hr. Dommer, men saa kan De jo mulktere mig for at have spillet uden Bevilling, og ikke dømme mig for Tiggeri."

Betjenten: „Men han har slet ikke spillet; han havde ganske vist en Klarinet i Haanden, men nu skal De bare høre, hvordan han bar sig ad. Han gik hen til et Selskab, som sad og nød en Forfriskning, stillede sig op og tog Klarinetten til Munden; saa snart Folk saa det, skreg de: „Uf Nej! Maa vi bare være fri!" og lod han saa blot, som han vilde blive ved, gav de ham et Par Skilling, for at han skulde gaa sin Vej. Den Komedie havde han spillet en halv Snes Gange, og det var gaaet brillant; men saa kommer han hen til et Bord, hvor der sad en Del unge Mennesker; de gav sig ganske rolig til at se paa ham, og da han nu blev staaende med Klarinetten for Munden, saa siger en af dem: „Naa! Blæs nu!" Og saa maatte han jo tilstaa, at han slet ikke kunde blæse, for han havde aldrig lært det."

Dommeren: „De har altsaa tilliistet Dem Almisse ved at true Folk med en Klarinet, som De slet ikke forslaar at blæse paa.

Anklagede: „Nej, jeg havde ikke haft Tid til at lære det, for jeg havde kjøbt den Dagen i Forvejen hos en Marskandiser; men jeg er nu Musiker alligevel; jeg spiller ellers paa Lirekasse, det Instrument kan jeg traktere, men Valserne var saa slidte, at den hvæsede helt nederdrægtig; derfor sendte jeg den til Reparation og saa kjøbte jeg denne Klarinet." — —

Retten dømte denne ejendommelige Kunstner til 2 Maaneders simpelt Fængsel for Tiggeri.

Vore Billeder.

Vinterdag ved Hornbæk Strand. Naar man fra Helsingør følger Vejen langs Sundet op igjennem Hellebæk og Aalsgaarde — en Udflugt, som vistnok de fleste Kjøbenhavnere har foretaget — kommer man til Hornbæk Plantage, der til venstre strækker sig et godt Stykke ind i Landet og til højre naar helt ned til den sandede Strandbred, hvorfra man har en prægtig Udsigt til den svenske Kyst lige over for — der ligger saa nær, at man med en god Kikkert kan se Folk spasere derovre — og mod Nord til Nakkehoved Fyr, hvor den sjællandske Kyst skraaner stejlt og brat ned mod Sundet. Det er et Parti af disse Omgivelser, som Marinemaler Locher har fremstillet paa sit fra den sidste Udstilling bekjendte Maleri, der for nylig er blevet solgt til den kgl. Malerisamling, og af hvilket „Familievennen" har den Fornøjelse at præsentere omstaaende Gjengivelse, tegnet af Kunstneren selv. — Det er en kold Vinterdag; nogle Arbejdsmænd er i Færd med at samle Tang ved Stranden og læsse det paa en Vogn, hvis magre Forspand aabenbart længes stærkt efter den lune Stald og en Smule Foder, som navnlig den ene af de to stakkels Krikker synes at kunne have haardt nødig. Vognen staar helt ude ved Vandet, og Mændene arbejder møjsommelig paa at faa den fyldt med den af Søen opkastede Tang; længere tilbage kommer en anden Vogn kjørende i samme Øjemed. Ude i Sundet krydser nogle Sejlere, og Nord paa aftegner Nakkehoved sig mod Synskredsen. — Der er en ypperlig Stemning over dette Billede; den raakolde Vinterdag er gjengivet ikke mindre klart og levende end de paa en Gang fint og karakteristisk opfattede Figurer.

* * *

Først et Kys! Han er vaagnet den lille Knægt; rund og sød og rødmusset som han er, tager han sig helt nydelig ud i sin lille bare Skjorte. Hans Moder har en Overraskelse til sin Øjesten — et dejligt Æble; men vær saa god, først et Kys, du lille Vildbasse, saa skal du bag efter faa Æblet. Hun er selv saa kjøn, den unge Moder, at det næppe kan være noget synderlig haardt Vilkaar at kysse hende; der var vist mange, der gjærne gjorde det uden at faa et Æble i Tilgift!

* * *

Stork Langeben. De ved ganske sikkert, hvad det er, de lystige Smaasyre synger til den ærværdige Fugl, der staar saa gravitetisk paa sit ene Ben derude i Mosen. Og husker De det ikke fra Deres Børnelærdom, skal De gjærne faa Visen hel og holden. Den lyder saaledes:

Stork, Stork Langeben,
hvor var du saa længe?
Saa du Kong Faraos høje Sten?
gik du paa Nilstrømmens Enge?

Stork, Stork Langeben
med de røde Hoser!
Hvor har du gjort af dit ene Ben?
Blev det i Faraos Moser?

Stork, Stork Langeben!
Lykken vil du bringe!
gjemmer du den med dit ene Ben
listelig under din Vinge?

Stork, Stork! favre smaa
bringer du vor Moder;
er det en Søster med Øjne blaa
eller en lille Kjærbroder?

En Uglspilhistorie.

En Dag kom Uglspil forbi en Slagterbod. „Hej, du Kammerat!“ raabte Slagteren efter ham, „skal du ikke have en lille Lækkerbidsken med hjem til Mutter? Her er nok af Varerne: Lammefjerdinger, Grisetæer, Flæskesider, Oxehoveder o. s. v. og alt til Dagens billigste Priser.“ — „Ja, jeg har rigtignok ingen Mutter,“ sagde Uglspil, „men et Stykke Kjød kunde aldrig være saa galt alligevel.“ — „Se her,“ tog Slagteren Ordet og lagde et sang en Vise og nok en og endelig en tredje, men Slagteren fandt ikke Behag i nogen af dem. Uglspil tog sig da en meget bedrøvet Mine paa og sagde: „Ja, jeg kan forstaa, I ikke skjønner paa mine Viser, og saa maa jeg vel betale Kjødet.“ Med disse Ord begyndte han at trække sin Pung frem, i det han helt bedrøvelig sang:

„Min kjære Pung kom frem igjen
og læg paa Disken Guldet rød,
saa Slagteren, min gamle Ven,
betales kan for Flæsk og Kjød.“

Uglspil hos Slagteren. Tegning af Lorentz Frølich.

Stykke Kjød frem, „kunde det ikke være rigtig lækkert?“ — „Jo,“ sagde Uglspil og tog Kjødet, „men jeg har det saa Pokkers smaat med Mønter, hvad om jeg sang jer en Vise, I for Alvor syntes om, kunde det saa ikke være Betaling nok!“ — „Jo, lad gaa da,“ svarede Slagteren, for han mente som saa: jeg siger, at jeg ikke synes om hans Viser, og saa maa Hejgutten betale alligevel. Uglspil

„Net saa, Kammerat, det kan jeg lide,“ udbrød Slagteren glad. — „Naa ja, jeg tænkte jo nok, jeg kunde synge en Sang, I syntes om,“ sagde Uglspil; „nu maa I have Farvel og mange Tak!“ Og saa gik han med Kjødet, men de andre Slagtere og Byens Nyhedssøstre, der var stimlede sammen, lo af den stakkels Fyr, som saadan var bleven tagen ved Næsen af Uglspil.

En ulykkelig Hændelse.

Af George R. Sims.

I.

For nogle Aar siden vandrede nedenstaaende Notits gjennem Londonner Bladene og hele Provinspressen:

Ulykkelig Hændelse. Efter hvad vi med megen Beklagelse har erfaret, er den almen agtede Byskriver i Durtford, Hr. Vincent Morgan, i Gaar druknet i Nærheden af Margate. Ledsaget af sin Broder var han gaaet ud for at bade fra et afsides Sted af Kysten, og han havde næppe været ti Minutter i Vandet, før han løftede Armene op og derpaa gik til Bunds. Den afdødes Broder, der ikke kunde svømme, raabte højt om Hjælp, men det varede noget, før man blev opmærksom paa hans Raab, og Liget af den forulykkede maa imidlertid være dreven til Søs. Det er endnu ikke fundet.

I London og ude omkring i Provinserne læste man Meddelelsen og skjænkede den ikke mere Opmærksomhed end en sædvanlig Nyhed af lignende Art, men i den gode By Durtford vakte den, som man kan sige sig selv, stor Bevægelse. Det var kun nogle faa Dage siden, at Hr. Morgan, ledsaget af sin Hustru og sin Broder, havde forladt Durtford for at nyde sin aarlige Ferie. Han kunde nok trænge til den, den gode Mand. Hans Pligter som Byskriver var saamænd i og for sig trættende og byrdefulde nok, og saa var han tillige Kasserer for et anset lokalt Pengeinstitut og havde en Haand med i næsten ethvert vigtigt Foretagende, som var knyttet til Byen.

Han blev saa at sige forgudet i Durtford. I tyve Aar af hans hæderlige og nyttige Liv havde han levet og virket der, og der var ikke det Menneske der paa Stedet, som ikke saa op til ham med sand Højagtelse. Efterretningen om hans Død indtraf paa en Markedsdag, og den kom ligesom et Tordenslag. Henne paa Gjæstgivergaarden sukkede Landboerne saa dybt, medens de diskuterede Sagen og paa samme Tid nød deres Middagsmaaltid, at baade Glassene og Bordet formelig klirrede derved. Det var det eneste Æmne for alle Samtaler, saa lang Dagen var, og ved hvert Gadehjørne kunde man høre en eller anden sige: „Stakkels Hr. Morgan! Saadan en Mand faar vi ikke saa næmt igjen!"

Borgmesteren og Byraadet holdt Møde og vedtog enstemmig, at der skulde tilstilles Enken en Kondolenceskrivelse, og Byens mest ansete Borgere nedsatte en Komite til at tage Bestemmelse om en af Staden foranstaltet højtidelig Begravelse. Forslaget blev enstemmig vedtaget, og det blev tillige fastsat, at Borgmesteren i Spidsen for hele Byraadet skulde indfinde sig paa Jærnbanestationen og modtage Liget, saa snart det ankom.

Men Hr. Vincent Morgans Lig naaede uheldigvis aldrig Durtford for at blive delagtig i den Ære, som var tiltænkt det. Fra det Øjeblik af, da det forsvandt ved Kysten af Kent, saa man det aldrig mere. Enken udlovede en Belønning paa 400 Kroner til den, der fandt det; Byraadet i Durtford, der nødig vilde opgive de paatænkte Æresbevisninger, udlovede yderligere 400 Kroner,

men skjønt hver eneste Fisker og Baadejer i Margate, der hellere end gjærne vilde benytte denne Lejlighed til at gjøre sig fortjent af Samfundet, tog ud paa Søen den ene Dag efter den anden og opfiskede en Uendelighed af allehaande Ting, fik de dog aldrig Byskriveren trukken op af Vandet.

Lidt efter lidt hendøde Bevægelsen af Mangel paa Næring, og Folk i Durtford begynder derpaa som gode Borgere og Forretningsmænd at tænke paa at besætte det ledige Embede. Byskriveren er død! Længe leve Byskriveren!

Den afdøde Hr. Morgans Dyder svandt ind til en absolut Intethed ved Siden af de Fuldkommenheder, som Aspiranterne til den attraaede Værdighed mente at besidde. Hvem der ikke havde læst alle disse Vidnesbyrd og Anbefalinger, vilde ikke have troet, at Landet talte saa mange højt begavede Mænd af det mest pletfri Rygte og udstyrede af Naturen netop med de Egenskaber, der udfordredes af en Byskriver.

Blandt den mest glimrende Forening af Talenter, Dyder, Forretningsdygtighed og Duelighed lykkedes det omsider Myndighederne at træffe et Valg. Den lykkelige udkaarne besad alle de andre Kandidaters Fortrin tilsammen foruden det eneste fremfor dem — at han var en fjærn Slægtning af Borgmesteren. Udnævnelsen hilstes med almindeligt Bifald af alle — de overvundne Medbejlere til Værdigheden naturligvis undtagne — og den ny Byskriver indtraadte strax i sit Embede. Men derpaa kom der et nyt Tordenslag for den gode By Durtford. En foreløbig Undersøgelse af Regnskaberne viste forskjellige Uoverensstemmelser, og et nøjere Eftersyn ledte til den forbavsende Opdagelse, at den afdøde Hr. Vincent Morgan, „vor forhenværende værdige og højagtede Byskriver" paa forskjellig Maade havde en Kassemangel paa 20,000 Kroner.

I Begyndelsen vægrede Folk sig ved at tro det. Derpaa begyndte man i al Skyndsomhed at efterse Bøger og Regnskaber, henhørende til de Institutioner, som Morgan havde været knyttet til, og det førte til et nyt Tordenslag og oven i Kjøbet et, der tilføjede Medinteressenternes Nerver en stærk Rystelse. Eftersyn fulgte paa Eftersyn, og lidt efter lidt blev det slaaet fast som en afgjort og uomtvistelig Kjendsgjerning, at paa det Tidspunkt, da den dybt savnede Byskriver i Durtford ramtes af den ulykkelige Hændelse, havde han begaaet Underslæb til et samlet Beløb af 100,000 Kroner.

Det var et Stød for den gode By Durtford, som for evige Tider rystede dens Tillid til Menneskene. Gamle Damer, der havde 50 Kroner staaende i den lokale Sparekasse, tog dem øjeblikkelig ud og syede dem ind i deres Madrats. Landboerne, der mødtes paa Gjæstgivergaarden, diskuterede Fordelene ved at tage deres Penge ud af den lokale Bank og sende dem op til London, for at Regeringen kunde tage Vare paa dem, og Omegnens Honoratiores kjørte sporenstregs ind til Byen for at aflægge Besøg hos deres Sagførere og se efter, om disse endnu havde deres Dokumenter og Værdipapirer i behørig Orden, og der var ogsaa dem, som tog merbemeldte Papirer med sig hjem med den faste Beslutning aldrig mere at betro dem til nogen. Da Sekretæren i Boldklubben bekjendtgjorde sin Hensigt, at han vilde tage ind til Hovedstaden for en Uges Tid, stimlede alle Medlemmerne sammen bag ved en Hæk ude paa Fælleden og raadslog i al Skyndsomhed, om det ikke var raadeligst at anmode ham — for en Sikkerheds Skyld — om at udlevere Foreningens kontante Kassebeholdning, stor 20 Kr. 40 Øre, til Borgmesteren. Og da han sagde, at han ikke havde Pengene hos sig, men at de laa hjemme i hans gamle sølvpletterede Tepotte, fulgte de alle sammen hjem med ham for at se, om det virkelig forholdt sig saaledes.

Medens de gode Folk i Durtford med hele det levende Ords Magt afhandlede Spørgsmaalet om, hvor velgjørende det vilde have været for den almindelige Retsbevidsthed, dersom man havde kunnet gjøre den døde Mand et Hoved kortere, gik det paa samme Tid pludselig op for dem, at naar alt kom til alt, var det ikke et Ulykkestilfælde, men et Selvmord, der forelaa. Da denne Anskuelse først var kommen til Orde, blev den strax slaaet fast. Borgmesteren og den ældste Raadmand, Jærnhandler Jones, tillige med tre af Byraadsmedlemmerne var blevne valgte til at danne en Undersøgelseskomite, og under deres Forhandlinger blev de opmærksomme paa den hidtil upaaagtede Kjendsgjerning, at hverken Fru Morgan eller den afdødes Broder var vendte tilbage til Durtford, men endnu stadig opholdt sig i Margate. Det blev da vedtaget, at Borgmesteren og Raadmand Jones ufortøvet skulde rejse der ned i det Øjemed at forhøre sig nærmere hos Enken og hendes Svoger og, hvis det lod sig gjøre, sætte sig i Besiddelse af den afdødes mulige Efterladenskaber. Ved deres Tilbagekomst nedskrev de følgende Beretning, som derefter blev forelagt det samlede Byraad:

„Hans Højvelbaarenhed Borgmesteren samt Hr. Raadmand Jones, hvem det var blevet overdraget at begive sig til Margate for at gjøre sig nærmere bekjendt med Omstændighederne ved den forhenværende Byskrivers Død og erholde Oplysninger om hans Efterladenskaber, meddele herved, at de har været hos Enken samt den afdødes Broder, der begge viste sig meget forbavsede over den rejste Anklage.

Enken erklærede, at den afdøde ikke havde efterladt noget Testamente og kun meget faa Ejendele; at hun frygtede for, at de altid havde brugt deres Indtægter helt op, men at hun ikke havde noget Begreb om, hvad der kunde være bleven af en saa stor Sum som den omhandlede. Dette Punkt blev imidlertid opklaret af den afdødes Broder, der udsagde, at Hr. Morgan i længere Tid havde været indviklet i Børsspekulationer og lidt betydelige Tab.

Broderen blev derpaa opfordret til at meddele de nærmere Omstændigheder ved Dødsfaldet, og man lod ham forstaa, at Undersøgelseskomiteen var tilbøjelig til at tro, at der forelaa et Selvmord og ikke et Ulykkestilfælde. Med denne Formodning modsagde han paa det bestemteste. Han forklarede, at hans Broder havde anmodet ham om at ledsage sig for at passe paa hans Klæder, medens han gik ud og badede. Vilde han vel have gjort dette, dersom det havde været hans Hensigt at begaa Selvmord? Hans Broder var en fortrinlig Svømmer og havde kun valgt et ensomt Sted, fordi han foretrak at bade fra Stranden. Hans Broder havde været et Kvarters Tid i Vandet, da han pludselig rakte Armene op og raabte om Hjælp. Det var aldeles øjensynligt et Ulykkestilfælde, eller troede Komiteen virkelig, at hans kjære Broder havde anmodet ham om at ledsage sig, for at han kunde blive Vidne til hans Dødskamp? Han havde gjort enhver tænkelig Anstrængelse for at frelse Broderen, men det var tidlig om Morgenen; de befandt sig ved Foden af Klipperne en halv Mils Vej fra Margate, og det varede over tyve Minutter, før han havde kunnet faa fat i en Fisker og en Baad sat ud. Kunde hans Broder muligvis være bleven tagen op ude paa Søen? Nej, det var umuligt, thi der var intet Skib i Nærheden. Den afdødes Klæder blev derpaa i samme Tilstand, som de var blevne tagne op fra Strandbredden, foreviste Borgmesteren og Raadmanden, ligesom der ogsaa blev overleveret dem nogle, Byens Anliggender vedrørende Dokumenter, som den afdøde havde baaret hos sig.

Undersøgelseskomiteen har til Slutning at indberette, at efter yderligere indhentede Oplysninger kan der ikke være Tvivl om, at den forhenværende Byskrivers Død skyldes et Ulykkestilfælde; at hele det paagjældende Beløb er gaaet tabt ved uheldige Spekulationer eller udgivet paa anden Maade, og at Enken har overladt den afdødes Efterladenskaber til Byens Raadighed. Disse Efterladenskaber indskrænker sig til det den afdøde tilhørende Bohave, Effekter o. s. v., der ventelig vil kunne indbringe et Beløb af ca. 900 Kroner. Endvidere er der en Livsforsikringspolice paa 3000 Kr., lydende paa den afdøde. Men denne er lovlig overdraget hans Hustru."

Borgmesteren og Raadmand Jones modtog en Takadresse for de Tjenester, de havde ydet Byen, og Beretningen blev pligtskyldig optrykt i Durtford-Avisen og beæret i det samme Organ med en ledende Artikel, hvis Forfatter begyndte med at kalde den afdøde Byskriver for „vor ulykkelige Medborger" og derpaa lidt efter lidt gik over til at betegne ham som en Person, der „skændig havde svigtet Byens Tillid". Der blev i Førstningen holdt skarpt Udkig med den ny Byskriver, og der blev lagt mange Planer til at raade Bod paa det haarde Stød, der havde ramt Byen. Ligervis skaffede en utrolig Sum af retfærdig Harme og beundringsværdig Finfølelse sig Luft i „Breve til Udgiveren" af Durtford-Avisen, men efter nogen Tids Forløb sank Byen atter hen i sin naturlige tilfredse og rolige Tilværelse, og, for saa vidt Navnet ikke tilfældig dukkede op, lod man Hr. Morgan og hans Underslæb rolig hvile ved Siden af Aarets øvrige forglemte, opsigtvækkende Begivenheder.

* * *

Vi vil imidlertid for en Stund forlade Durtford og kaste et Blik paa den sørgende Broder og den utrøstelige Enke efter den forulykkede Mand, som de sidder i deres ensomme Bolig i Margate, hvor de vedbliver at opholde sig — sandsynligvis i det svage Haab, at Liget endnu skal blive fundet.

„Sandsynligvis" er maaske ikke det rette Ord, thi der er gaaet sex Uger efter den rystende Tildragelse, og et saadant Haab maa for længe siden være opgivet. Plakaterne om den udlovede Belønning rundt omkring paa Mure og Plankeværker er blevne ødelagte af Regn, iturevne og ulæselige, og Enken har ikke fundet det Umagen værd at lade opslaa ny. Det er Dagen efter Borgmesterens og Raadmandens Besøg, og Enken, der er klædt i dyb Sorg, sidder ved Frokostbordet sammen med sin Svoger. Hun har uden Tvivl elsket sin Mand meget højt, men hun viser ikke Verden sin Sorg. Hun ser tilsyneladende ud, som hun var ganske vel til Mode. Hendes Kinder er ikke blege, Øjnene ikke røde af Graad, og hendes Appetit er mærkværdig god, thi hun er netop bleven færdig med en solid Portion Skinke og Spejlæg og holder sin Tallerken hen til sin Svoger, John Morgan, for at han skal forsyne den med et Stykke koldt Fuglevildt. Alt dette bør alligevel ikke betragtes som uforenelig med oprigtig Sorg, og vi vil af et godt Hjærte gaa ud fra den Forudsætning, at hun har gjort en fortvivlet Anstrængelse for at beherske sine Følelser, og at det er lykkedes hende.

„Har De set efter i Skibslisten, John?" spørger hun.

„Ja; der afgaar et Skib til Melbourne den sidste Dag i denne Maaned. I Dag er det den 14de. Saa har vi fjorten Dage for os. Passer det?"

„Det tænker jeg. Naar skal vi tage her fra?"

„Strax. Man har forhørt sig hos os om alt, hvad man kan ønske at faa at vide om Tildragelsen, og er gaaet tilfredsstillet bort. De har overladt dem Bohavet og de øvrige Ejendele, og mere kan De ikke gjøre. Jeg foreslaar, at vi tager til London i Aften."

Fru Morgan nikkede bifaldende, og som om hun derpaa følte sig slaaet af en pludselig Tanke, sagde hun:

„Men Livspolicen — skal vi gjøre Fordring paa dens paalydende?"

„Naturligvis. Hvad vilde man vel sige, dersom De ikke gjorde det? Jeg skal gaa op til Selskabets Direktør, saa snart jeg kommer til Byen, og træffe Aftale om, at Pengene kan udbetales til min Sagfører. De ved nok, at i Tilfælde, hvor Liget ikke er til Stede, gaar der nogen Tid, før Selskabet udbetaler Forsikringssummen. Jeg tror, det er sex Maaneder. Der er visse Formaliteter at iagttage, men jeg skal nok besørge det alt sammen. Gjør Dem ingen Bekymringer derover, men tag Dem blot af Indpakningen og læg Vincents Klæder og andre Sager i en Kuffert for sig selv. Der kunde blive Brug for dem."

Ved at høre sin afdøde Mands Klæder blive nævnet, tindrede der ikke nogen Taare i Enkens Øjne; hun rejste sig op og forlod med lette Trin Værelset for at træffe de nødvendige Forberedelser til Rejsen.

To Timer efter stod Lejligheden tom, og dens forhenværende Beboere befandt sig paa Margate Jærnbanestation for at vente paa Toget til London.

En af Fru Morgans Bekjendte, som traf hende her, og som var vidende om det Tab, hun nylig havde lidt, gik hen til hende og bød hende Farvel med et Udtryk af venlig Deltagelse.

Hun førte sit Lommetørklæde op til sine Øjne og græd. „Det er meget haardt," mumlede hun, „meget haardt at rejse bort og efterlade min stakkels døde Mand der ude i de grusomme Bølger, men jeg har opgivet alt Haab og kan ikke længer udholde at blive paa dette Sted."

Hendes Sorg overvældede hende fuldstændig, og den fremmede Dame trykkede hendes Haand og gik stilfærdig bort.

Samme Eftermiddag begav Hr. John Morgan sig til Dampskibskontoret og bestilte Kahytspladser til sig og sin Svigerinde om Bord i Dampskibet „Maybird", der efter Bestemmelsen skulde afgaa til Melbourne den 31te s. M.

I det følgende vil man erfare Grunden, hvorfor Liget af Hr. Vincent Morgan, Byskriver i Durtford, aldrig blev fundet.

II.

Det gode Skib „Maybird" afgik den fastsatte Dag paa Rejsen til Melbourne, men Bøgerne paa Dampskibsselskabets Kontor gav ingen Oplysning om, at nogen, der hed Hr. John Morgan og Fru Vincent Morgan, havde taget Billetter til Overfarten. Og dog var de med om Bord. Man kan ikke tage fejl af den unge Mand og den sørgeklædte Dame, der staar oppe paa Dækket og ser ud over Rælingen, i det Skibet langsomt glider bort fra Landingspladsen. Vi saa dem sidst i Margate. Men Historien om Byskriverens Underslæb og pludselige Død er vidt og bredt bekjendt, og det er rimeligvis for at kunne lade fremmede over for Skandalen, at Broderen og Enken har løst Billetter under Navnene Hr. John og Fru Herbert Smith.

Paa den til den ærværdige By hørende Kirkegaard ligger Vincent Morgans Fader og Moder begravede, og paa Graven er der rejst en Marmorsten, der meddeler deres Dødsdag og beretter om deres mange Dyder. Inskriptionen begynder med de sædvanlige Ord: „Til kjærlig Ihukommelse af . . ." En eller anden venlig Sjæl i Durtford, et Menneske med et kjærligt og overbærende Gemyt — maaske en fordums god Ven af Morgan — fik imidlertid det Indfald for sin egen Regning at tilføje følgende Linje paa Gravstenen: „samt af deres Søn Vincent Morgan, i mange Aar Byskriver i Durtford, som ved et Ulykkestilfælde druknede i Nærheden af Margate den 12te August 18—."

Og netop samme Dag, som Inskriptionen fik denne Tilføjelse, afsejlede den forulykkedes Enke fra England for at — begive sig til sin Mand!

I det vi for en lille Tid forlader hende og hendes Ledsager ude i rum Sø, vil vi paa egen Haand vende tilbage til den ulykkelige Hændelse, der paa et saa belejligt Tidspunkt ramte Hr. Morgan — vi maa med andre Ord gaa tilbage til den 12te August.

Vincent Morgan havde været letsindig nok til af en god Ven at lade sig overtale til at prøve sin Lykke med Børsspekulationer, og han havde derved tabt en Del Penge. For at vinde dem tilbage havde han laant af de Pengemidler, han havde under sin Varetægt, og han havde da lidt ny Tab. Med den skæbnesvangre Iherdighed, der følger med Spilleraseriet, var han kommen dybere og dybere i det under sine fortvivlede Anstrængelser for at rede

sig ud af det igjen, indtil der ikke længer var nogen Mulighed for Frelse, medens oven i Kjøbet Faren for en Opdagelse nærmede sig mere og mere. En mindre klog Mand vilde maaske nu øjeblikkelig have taget Flugten og være naaet saa langt som rystede; Fru Morgan blev bleg som et Lig, fik nogle Krampetilfælde, og da hun atter kom til sig selv, bildte hun sig ind, hver Gang det bankede paa Døren, at det var en Politibetjent. Men da hendes Mand forklarede hende, hvorledes han var kommen

En Mand, der ikke ved, hvad han skal spise. (Efter Vilh. Rosenstands Maleri).

til New York for derpaa at blive ført tilbage med sædvanlig Honnør af en af de Herrer Politimænd. Men Vincent Morgan var altfor snild til at begaa et saadant Misgreb. Da han var kommen hjem en Aften, fortalte han rent ud sin Hustru og sin Broder, hvordan Sagerne stod. De følte sig dybt i denne ulyksalige Stilling, og udviklede sine Fremtidsplaner for hende, blev hun roligere til Mode, og hendes Frygt forsvandt lidt efter lidt.

Det var dog ikke desto mindre et voveligt Foretagende. Vincent Morgan giver Medviderne i hans Hemmelighed en nærmere Redegjørelse over

sine Planer, og han gjør det med mere Klarhed, end man skulde vente. „Hør mig nu," siger han, „jeg har paa forskjellige Steder en Kassemangel, der i et og alt kan anslaas til 90,000 Kroner. Nu, da det er for silde, indser jeg til Fulde min utilgivelige Daarskab. Der er kun en Udvej tilbage for en ærlig Mand, og det er at betale Pengene tilbage. Hvorledes skal jeg kunne det? Ikke ved at sidde her, blive arresteret, dømt og transporteret til en af Straffekolonierne. Ikke heller ved at løbe min Vej uden en Skilling i Lommen for at dø af Sult i en eller anden Afkrog i Udlandet. Nej, der er kun én Maade, det kan gjøres paa, og den har jeg i Sinde at prøve — jeg maa have endnu 10,000 Kroner!"

„Hvad siger du!" udbrød hans Hustru og hans Broder som med én Mund, „vil du stjæ . . . tage mere for at dække det andet?"

„Ja; Penge skaber Penge. Jeg har længe haft den Tro, at jeg kjender en Maade, paa hvilken der ved Hjælp af nogen Kapital kan erhverves en Formue ovre i Kolonierne i Løbet af i det højeste en halv Snes Aar, og jeg vil i hvert Tilfælde forsøge det. I Morgen kan jeg have al Ting i Orden og sikret mig 10,000 Kr. Jeg skulde netop have dette Beløb omsat i Værdipapirer, og efter den sædvanlige Forretningsgang vilde disse ikke være ordnede og indsendte før om en fjorten Dage, saa der kan ikke opstaa nogen Mistanke. Jeg har indrettet det saaledes, at min sædvanlige Ferie begynder i Morgen Aften, og vi rejser da strax til Margate . . ."

„Men," faldt hans Broder ham ivrig i Talen, „man vil sætte efter dig; Kassemanglen vil blive opdaget, og der vil blive udlovet en Belønning for din Paagribelse."

„Nej, John," svarede Byskriveren rolig, „før Kassemanglen kan blive opdaget, vil jeg være død."

„O, Vincent, sig ikke det!" jamrede hans Hustru — „sig dog ikke det!"

„Vær rolig, min Ven; jeg mente blot, at jeg vilde blive antagen for død. Om Gud vil, har jeg ikke i Sinde at dø, før jeg har betalt disse Penge tilbage."

De bad ham derpaa om en nærmere Forklaring, men hans eneste Svar var: „Vent, til vi kommer til Margate; saa skal I faa al Ting at vide."

Faa Dage efter var det, at Byen Durtford modtog Efterretningen om Morgans sørgelige Endeligt. Imidlertid var der foregaaet følgende nede ved Margate:

Om Morgenen den 12te August, kort efter Daggry, forlod Brødrene Morgan deres Logi og gik ud i den øjensynlige Hensigt at tage et Bad. De vandrede en betydelig Strækning langs Strandbredden, indtil de kom til et ensomt Sted, der var fuldstændig skjult af de fremspringende Klipper. Her saa de sig forsigtig omkring; ikke en levende Sjæl var i Sigte. Der laa en let Taage over Vandet, og al Ting var saa gunstig for deres Forehavende som vel muligt. Vincent klædte sig af lige til Skindet og lagde sine Klæder omhyggelig ned paa Sandet. Han lod sit Guldur og sine Papirer blive i Lommerne og lagde sin Hat og sin Spaserestok oven paa hele Bunken. Derpaa sprang han i Vandet og svømmede langt nok ud, til at han kunde faa et godt Overblik over Kysten; og saa svømmede han rolig tilbage til Strandbredden og krøb op tæt ved en Fordybning i Klippen, hvor hans Broder ventede paa ham. Broderen havde imidlertid ikke været ledig, han havde løst op for en lille Karduspapirs Pakke, som i Forvejen var bleven skjult i Hulen, og fra denne Pakke havde han taget frem: Linned, Støvler, en blød Filthat, et Sæt lyse Herreklæder — kort sagt en hel ny Klædedragt, der var kjøbt inde i Byen nogle Dage forud og i al Hemmelighed opbevaret her. I Løbet af fem Minutter var Vincent klædt om, havde taget Briller paa og foretaget andre Forandringer, der gjorde ham fuldstændig ukjendelig. Hans Broder rakte ham derpaa en saakaldet Pengekat, fuld af Guld og Banknoter, som han hæftede rundt omkring Livet, neden under sin Vest, og desuden en lille Beholdning af løse Guldmønter.

„Resten tager du med dig," sagde Vincent.

„Ja," lød Svaret. „Er du færdig?"

„Fuldstændig færdig. Farvel, gamle Fyr; Tak, for hvad du har gjort, men glem ikke, at meget endnu beror paa dig. Læg nogle løse Penge i Lommerne paa de Klæder, som ligger der paa Sandet, og sørg endelig for, at al Ting ser naturligt ud."

Han trykkede sin Broders Haand, saa sig skyndsomt omkring og gik derpaa hurtig langs med Foden af Klipperne, indtil han kom til en Sti, der førte op efter. Her steg han op og begav sig ad Vejen til Ramsgate, som han naaede tidsnok til at kunne komme med Morgentoget til Dover, hvorfra han endnu samme Formiddag gik over Calais til Paris. I Paris kjøbte han alt, hvad han skulde bruge, og allerede to Dage efter sejlede han fra Havre til New York for derfra at gaa direkte til San Fransisco og endelig til Avstralien.

John Morgan ventede, til hans Broder var kommen ham af Syne; derpaa gik han tilbage til de efterladte Klæder paa Sandet, stak nogle Penge i Lommerne og overbeviste sig endnu en Gang om, at al Ting saa „naturligt" ud. Saa begyndte han at stirre vedholdende ud over Stranden, som om han holdt Øje med en Svømmer der ude. Da der var gaaet nogen Tid, lettede Taagen, og han saa nogle Folk nærme sig inde paa Land. Derpaa begyndte han at løbe omkring paa Strandbredden og

raabe af alle Kræfter: „Hjælp, hjælp! Min Broder drukner! Hjælp! For Guds Skyld, hjælp!"

Hans Raab blev endelig hørte, og en Kystbetjent og en Fisker kom løbende langs med Klipperne.

„Hvad er der i Vejen?" raabte de.

„O, min stakkels Broder er druknet! Min stakkels Broder er druknet — skaf en Baad — skaf en Baad!"

Paa dette Tidspunkt var Mændene komne ned paa Strandbredden.

„Hvor er han?" spurgte de.

„O, han maa allerede være druknet! Han blev borte for fem Minutter siden. O, min Broder! Hvorledes skal jeg kunne fortælle hans Hustru det!"

John Morgan vred fortvivlet sine Hænder og syntes halvt vanvittig af Sorg. Imidlertid var en Baad bleven sat ud, og Hjælp var indtruffet. Man søgte længe og ivrig, men forgjæves.

„Havet maa have taget ham med sig," sagde Fiskerne. „Men vi finder maaske senere Liget."

Den forulykkedes Klæder blev beslaglagte af en Politibetjent, der syntes, at han burde gjøre noget, og han tog dem med sig til Politistationen. Den fortvivlede Broder løb omkring hele Dagen, udlovede Belønninger og spaserede flere Gange ned til Politistationen med Plakater og Beskrivelser af den afdøde, men Vincent Morgans Lig blev aldrig fundet.

I en hel Uge talte man ikke om andet end den ulykkelige Hændelse; Enken faldt i Afmagt og lukkede sig senere inde i sit Sovekammer i flere Dage — hvilket alt sammen hørte med til Komedien, og hvad der derefter foregik i Margate og i Durtford, ved vi allerede.

* * *

Det gode Skib „Maybird" naaede sit Bestemmelsessted. Hr. og Fru Smith fik deres Rejsegods udleveret og begav sig derpaa godt og vel hundrede Mil op i Landet til en Nybygd, hvor der boede en Mand, som tog Fru Smith i sine Arme og gav hende et ubegrænset Antal ømme Kys. Vi har set den Mand en Gang før — det var, da han skiftede Klæder i den lille Klippehule paa Kysten ved Margate.

Aar er forløbne siden den Tid, og Familien Smith, (tidligere Morgans) har haft Held med sig og er blevne rige Folk, langt over Forventning. De Penge, man har anbragt i Landbrug og Kvægopdrætning, har givet en gylden Høst. Nybygden er blomstret frodig op, er blevet udvidet Aar for Aar, og Hr. Herbert Smith er den største Landejendomsbesidder i hele Egnen. Men selv denne Virkekreds er ham ikke tilstrækkelig; i Melbourne og Sydney har han fordelagtige Forretningsforetagender i Gang, og dersom Lykken vedbliver at være med ham, har han al Udsigt til at do som Millionær. Men hans Yndlingstanke er dog den, at han til Slutning maa kunne realisere al sin Ejendom og vende tilbage til England med sin Hustru, der ikke kan skjule den Længsel, hun føler efter sit gamle Hjem. Der staar imidlertid visse Hindringer i Vejen for Opfyldelsen af dette Ønske. Hr. Herbert Smith er ikke ganske vis paa, hvad der vilde ske, hvis man gjenkjendte ham der ovre, og han anser det for heldigst at lade en Tredjemand aabne Underhandlingerne med Fjenden, før han vover et altfor kjækt Forsøg. Han har derfor sat et Brev op, der skal afgaa til England med næste Post, og som muligvis vil tale noget til hans Fordel. Det er adresseret til Borgmesteren i Durtford, er skrevet med hans Broders Haandskrift og lyder saaledes:

„For nogle Aar siden begik min Broder, Vincent Morgan, den strafværdige Daarskab at bruge Penge, der ikke tilhørte ham, og som han ikke var i Stand til at tilbagebetale, før han afgik ved Døden, som De vil mindes, ved en ulykkelig Hændelse. Jeg har siden den Tid opholdt mig i Avstralien og erhvervet mig en Formue, og da jeg nødig vil have, at der ved mit Navn skal klæbe en Plet, som det paa nogen Maade staar i min Magt at udslette, saa vedlægger jeg indlagt en Anvisning, at hæve i London med 2 Maaneders Sigt, og lydende paa 100,000 Kroner, hvilket er den Sum, som min Broders Underslæb beløb sig til, og som jeg beder Dem fordele paa rette Steder. Jeg gjør ikke Krav paa nogen Erkjendtlighed eller Taknemmelighed. Jeg beder Dem simpelthen modtage min Forsikring om, at dersom min Broder havde levet, vilde han selv have tilbagebetalt hver eneste Hvid. — Deres ærbødige John Morgan".

Dette Brev er nu paa Vejen til Durtford og vil sikkert komme som et nyt Tordenslag for Befolkningen i den gode By. Der ude paa Kirkegaarden staar Gravmælet, som fortæller om Vincent Morgans Død, og ovre i Nybygden i Avstralien lykønsker den samme Vincent Morgan sig til, at det endelig er lykkedes ham at naa det Maal, for hvis Skyld han druknede sig ved Margate. Men om han nogen Sinde tør vove sig hjem igjen til Skuepladsen for sin Fortids lyssky Gjerninger — det kommer nærmest an paa, om Borgmesteren og Byraadet i Durtford vil lade sig forsone af hans oprigtige Bod og Anger — og den tilbagesendte Sum Penge ikke at forglemme.

Oliver Twist

eller

Et Fattighusbarns Hændelser,

af Charles Dickens.

(Med Illustrationer af George Cruikshank.)

(Fortsat.)

Femte Kapitel.

Oliver blandt ny Omgangsfæller. Han kommer for første Gang med til en Begravelse og danner sig ved den Lejlighed en ufordelagtig Mening om sin Mesters Levevej.

Saa snart Oliver var bleven overladt til sig selv i Bedemandens Butik, satte han Lampen paa en Høvlebænk og begyndte at se sig omkring med en Følelse af Ærefrygt og Rædsel, som mange Mennesker, der er en hel Del ældre end han, ikke vil have vanskeligt ved at forstaa.

En halv færdig Ligkiste paa en trebenet Træbuk, der stod i Midten af Lokalet, saa' saa uhyggelig og spøgelsesagtig ud, at der paakom ham en isnende Gysen, hver Gang hans Blik faldt paa denne sørgelige Gjenstand. Han ventede næsten at se en eller anden frygtelig Skikkelse løfte sit Hoved langsomt op af den for at gjøre ham vanvittig af Rædsel.

Op imod Væggen var der i regelmæssig Orden stillet en lang Række Ælmetræs Brædder, alle sammen skaarne i den samme Skikkelse; i Halvmørket saa de ud som lange Spøgelser, der holdt Hænderne i Buxelommerne. Plader til Ligkisterne, Høvlspaaner, skinnende Søm og Strimler af sort Klæde laa spredt rundt omkring paa Gulvet. Væggen bag ved Disken var prydet med en livagtig Afbildning af to sortklædte Bedemænd med meget stive Halsbind staaende paa Post uden for en Dør, medens en Ligvogn, trukken af fire sorte Heste, viste sig i nogen Afstand. Luften i Butikken var hed og trykkende og syntes blandet med Lugten fra Ligkisterne. Rummet neden under Disken, hvor hans Madrats var anbragt, havde en ikke ringe Lighed med en Grav.

Og dog var de uhyggelige Følelser, som disse Omgivelser fremkaldte hos ham, ikke de eneste, der trykkede Oliver. Han var alene paa et fremmed Sted, og vi ved allesammen, hvor modløse og ensomme selv de bedste blandt os kan føle sig i en saadan Stilling. Drengen havde ingen Venner at bryde sig om, eller som brød sig om ham. Der var ingen Sorg hos ham over en nylig stedfunden Adskillelse; der var intet kjært og uforglemmeligt Ansigt, hvis Fraværelse han sørgede over. Men hans Hjærte var alligevel tungt, og da han krøb ind i sin snævre Køje, ønskede han, at det var hans Ligkiste, og at han maatte faa Lov til at nyde den evige Søvn ude paa Kirkegaarden, hvor Græsset vilde vifte blidt oven over hans Hoved, og Lyden af den gamle, dybe Klokke vilde forsøde hans Søvn.

Oliver blev vækket den næste Morgen ved en stærk Banken paa den udvendige Side af Butiksdøren, og før han i største Hast kunde faa nogle Klæder kastet om sig, blev Bankningen gjentagen over fem og tyve Gange paa en forbitret og voldsom Maade. Da han begyndte at skyde Jærnstangen fra, holdt Benene der udenfor op med at arbejde, og en Stemme afløste dem.

„Vil du lukke Døren op, vil du — hva'? skreg Stemmen, der hørte til de Ben, som nylig havde sparket paa Døren.

„Ja, lige strax," svarede Oliver, i det han trak Jærnstangen fra og drejede Nøglen om i Laasen.

„Je' ka' tænke, at du æ' den ny Dreng, æ' du ikke?" sagde Stemmen gjennem Nøglehullet.

„Jo, Herre," svarede Oliver.

„Hvo' gammel æ' du?" spurgte Stemmen.

„Ti Aar," gjenmælede Oliver.

„Saa skal jeg orjenlig daske dig, naar jeg kommer ind," sagde Stemmen; „det ka' du stole paa, dit Fattighuslem!" Og efter at have givet dette elskværdige Løfte, begyndte Stemmen at fløjte.

Oliver havde altfor ofte været underkastet den Proces, til hvilken den ovennævnte udtryksfulde Betegnelse henthdede, til at nære den ringeste Tvivl om, at Stemmens Ejermand, hvem han end maatte være, med den hæderligste Ordholdenhed vilde indfri sit Løfte. Han trak Slaaen fra med skælvende Hænder og aabnede Døren.

I nogle Sekunder stirrede Oliver op og ned ad Gaden og tværs over den i den Tanke, at den ubekjendte, der havde talt til ham gjennem Nøglehullet, var gaaet nogle faa Skridt bort for at holde sig varm, thi der var ingen at se med Undtagelse af en stor Friskoledreng, der sad paa en Afviserstten foran Huset og spiste af et Stykke Smørrebrød, som han ved Hjælp af en Foldekniv skar i Humpler af en til hans Mund svarende Størrelse og derpaa fortærede med stor Færdighed.

„Jeg beder om Forladelse," sagde Oliver omsider, da han saa, at ingen andre viste sig, „var det Dem, der bankede?"

„Næ, jeg sparkede," svarede Friskoledrengen.

„Ønsker De maaske en Ligkiste?" spurgte Oliver troskyldig.

Ved dette Spørgsmaal satte Friskoledrengen et skrækindjagende Ansigt op og sagde, at det skulde ikke vare længe, før Oliver selv fik Brug for en, hvis han oftere paa den Maade tillod sig at spøge med sine foresatte.

„Je' ka' tænke, at du inte ve', hvem je' er, dit Fattighuslem," vedblev Friskoledrengen i en belærende Tone, medens han samtidig steg ned fra Afviserstenen.

„Nej, det ved jeg ikke," svarede Oliver.

„Je' æ' Hr. Noah Claypole," sagde Friskoledrengen, og du æ under mig, forstaar du. Tag Skodderne fra, din dovne Slyngel."

Med disse Ord afleverede den unge Hr. Claypole et Spark til Oliver og traadte derpaa ind i Butiken med en værdig Mine, der gjorde ham ikke ringe Ære. Thi det er under andre Omstændigheder vanskeligt for en Yngling, hvem Naturen har udrustet med et temmelig stort Hoved, smaa Øjne, klodset Figur og dumt Ansigt, at se værdig ud, men det er det i særlig høj Grad, naar der til disse personlige Fortrin er føjet en rød Næse og gule Skindbuxer.

Oliver tog imidlertid Skodderne fra og slog ved den Lejlighed en Rude i Stykker under sine Bestræbelser for under Byrden af et af de førstnævnte at vakle hen til en lille Gaard ved Siden af Huset, hvor Skodderne opbevaredes om Dagen. Med den trøstefulde Forsikring, at det vilde han nok „faa betalt", nedlod Noah sig nu endelig til at hjælpe ham. Lidt efter kom Hr. Sowerberry ned. Derpaa fremtonede Madam Sowerberry, og efter at Oliver havde faaet sit Uheld med Ruden „betalt", som Noah havde forudsagt, fulgte han ned med denne haabefulde unge Mand for at spise Frokost.

„Kom her hen til Ilden, Noah," sagde Charlotte. „Jeg har gjemt en lille lækker Bid Skinke til dig fra Herrens Frokost. Oliver, luk Døren efter Noah og tag saa de Levninger, som jeg har sat hen paa Laaget af Tærtepanden. Her er din Te; du kan ta' den med dig og drikke den der henne paa den Trækasse; men skynd dig lidt, for du skal snart op igjen og passe Butiken, hører du?"

„Hører du, Fattighuslem!" istemmede Noah Claypole.

„Gud, Noah!" sagde Charlotte, „hvad for et underligt Menneske du dog er! Hvorfor kan du dog ikke la' Drengen passe sig selv?"

„La' ham passe sig selv!" sagde Noah. „Aa, man la'er ham saamænd passe sig selv mer end nok, for den Sags Skyld. Hverken hans Fa'er eller Mo'er vil nogen Sinde bekymre sig om ham. Hele hans Familie la'r ham s'gu sejle sin egen Sø, Ikke sandt, Charlotte! Hi, hi, hi!"

„Aa, dit grinagtige Menneske!" sagde Charlotte og udbrød i en skraldende Latter, som Noah istemmede, hvorpaa de begge med et haanligt Blik saa paa stakkels Oliver som han sad der gysende af Kulde paa Trækassen i den koldeste Krog af Køkkenet og spiste de uappetitlige Levninger, der var blevne gjemte særlig til ham.

Noah var en Friskoledreng, men intet Fattighusbarn. Han var heller ikke noget Hittebarn, thi han kunde følge sin Herkomst hele Vejen op til sine Forældre, der boede i Nærheden. Hans Moder var Vaskerkone og hans Fader en fordrukken Soldat, der var bleven afskediget med et Træben og en daglig Pension af femten Øre plus en uangivelig Brøkdel af en Skillemønt. Butiksdrengene i Nabolaget havde længe haft den Vane at udskjælde Noah paa offentlig Gade med saadanne skammelige Øgenavne som „Skindbuxe", „Friskolepjalt" og lignende, og Noah havde fundet sig deri uden at tage til Gjenmæie. Men nu, da han havde været saa lykkelig at finde paa sin Vej en stakkels forældreløs Skabning, hvem selv den ringeste kunde pege ringeagtende paa, nu gav han ham det tilbage med Renter. Dette Forhold afgiver i øvrigt et ypperligt Stof til Eftertanke. Det viser os, hvilken herlig Ting den menneskelige Natur er, og hvor upartisk de samme elskværdige Egenskaber udfolder sig hos den fineste Greve og den mest snavsede Friskoledreng.

Oliver havde opholdt sig under Bedemandens gjæstfri Tag omtrent tre Uger eller en Maaned. Saa var det en Dag, efter at Butiken var lukket, og Hr. og Madam Sowerberry var i Færd med

at indtage deres Aftensmaaltid i en lille Stue bag ved, at Hr. Sowerberry efter flere ærbødige Øjekast til sin Kone, ytrede:

„Min søde Pige . . ."

Han vilde have sagt mere, men holdt pludselig inde, i det Madam Sowerberry saa op med en mere end almindelig unaadig Mine.

„Naa!" sagde Madam Sowerberry i en skarp Tone.

„Det var intet, min søde Pige, intet," sagde Hr. Sowerberry.

„Uh, dit Afskum!" ytrede Madam Sowerberry.

„Slet intet, min søde Pige," sagde Hr. Sowerberry ydmygt. „Jeg troede ikke, du brød dig om at høre det, min Ven. Jeg vilde kun sagt . . ."

„Aa, kom ikke og fortæl mig, hvad du vilde sagt," afbrød Madam Sowerberry ham. „Jeg gjælder for ingen Ting; jeg be'er dig, spørg blot ikke mig til Raads. Jeg har ikke i Sinde at trænge mig ind i dine Hemmeligheder."

Med disse Ord udstødte Madam Sowerberry en krampagtig Latter, som truede med de voldsomste Følger.

„Men, min søde Pige," sagde Sowerberry, „jeg vilde netop saa gjærne spørge dig til Raads."

„Nej, nej, lad kun være at spørge mig," gjenmælede Madam Sowerberry i en stærkt bevæget Sindsstemning, „spørg enhver som helst anden." Her fulgte en ny krampagtig Latter, der i høj Grad forfærdede Hr. Sowerberry.

Dette er en meget almindelig og meget yndet ægteskabelig Fremgangsmaade, der ofte er saare virkningsfuld. Den bevægede øjeblikkelig Hr. Sowerberry til at udbede sig som en særlig Gunst, at det maatte være ham tilladt at fortælle, hvad Madam Sowerberry var meget nysgjerrig efter at høre. Efter en kort Ordstrid, der varede lidt mindre end tre Kvarter, blev Tilladelsen allernaadigst givet.

„Det drejer sig kun om den unge Twist, min søde Pige," sagde Sowerberry. „Drengen ser ganske godt ud, synes jeg."

„Det bør han vel ogsaa, saa meget som han spiser," bemærkede Madamen.

„Der er et Udtryk af stille Sørgmodighed i hans Ansigt," vedblev Hr. Sowerberry, „som er meget interessant. Han vilde tage sig fortræffelig ud som Bedemandstjener, min søde Pige."

Madam Sowerberry saa op med et Udtryk af ikke ringe Forbavselse. Sowerberry lagde Mærke dertil, og uden at give sin kjære Ægtehalvdel Tid til at fremkomme med nogen yderligere Bemærkning vedblev han:

„Jeg mener ikke en sædvanlig Bedemandstjener til at følge voxne Lig, men kun til Børnebegravelser, min søde Pige. Det vilde være noget ganske nyt at have en Bedemandstjener af forholdsmæssig Størrelse. Du kan stole paa, at det vilde gjøre en ypperlig Virkning."

Madam Sowerberry, der havde god Forstand paa alt, hvad der vedrørte Bedemandsfaget, følte sig i høj Grad slaaet af denne splinterny Ide, men da det vilde have været ensbetydende med at bortgive noget af sin Værdighed, hvis hun under de for Haanden værende Omstændigheder havde indrømmet dette, saa spurgte hun blot i en skarp Tone, hvorfor hendes Mand ikke tidligere var falden paa en saa indlysende Tanke? Hr. Sowerberry tog meget rigtig dette som en Billigelse af hans Forslag; det blev derpaa besluttet, at Oliver strax skulde indvies i Fagets Hemmeligheder, og at han i dette Øjemed skulde ledsage sin Principal ved den første Lejlighed, hvor der var Brug for hans Tjeneste.

Lejligheden lod ikke længe vente paa sig. Den næste Morgen, en halv Time efter Frokost, traadte Bumble ind i Butiken. Han stillede sin Stok op mod Disken, tog sin store Brevtaske frem og opsøgte i den en lille Lap Papir, som han rakte Sowerberry.

„Aha!" sagde Bedemanden og betragtede Sedlen med oplivet Aasyn, „en Bestilling paa en Ligkiste, hva'?"

„Først paa en Ligkiste og dernæst paa en kommenal Begravelse," svarede Hr. Bumble, i det han fastgjorde Snoren omkring Brevtasken, der var meget omfangsrig ligesom han selv.

„Bayton?" sagde Bedemanden og saa fra Sedlen hen paa Hr. Bumble. „Jeg har aldrig før hørt det Navn."

Bumble rystede paa Hovedet, i det han svarede: „Gjenstridige Folk, Hr. Sowerberry, „meget gjenstridige. Og tilmed stolte, er jeg bange for, højstærede."

„Stolte, hva'?" udbrød Sowerberry med et haanligt Grin. „Hm, det er dog for galt."

„Det er modbydeligt," gjenmælede Kommunalbudet. „Ligefrem til at brække sig over, Hr. Sowerberry!"

„Ja, det er det," istemmede Bedemanden.

„Vi hørte først Tale om de Folk i Forgaars Aftes," forklarede Kommunalbudet, „og vi havde rimeligvis slet ikke hørt noget om dem, hvis ikke en Kone, der bor i samme Hus, havde skikket Bud for dem til det kommenale Udvalg om at sende Distriktslægen der hen for at se til en Kone, der nok var meget syg. Doktoren var bedt ud til Middag, men hans Medhjælper (som er en overmaade flink Knøs) sendte dem i en Fart nogen Medicin i en Blanksværteflaske."

„Ah, det kan man kalde Kvikhed!“ bemærkede Bedemanden.

„Ja, netop Kvikhed!“ gjenmælede Kommunalbudet. „Men hvad er Følgen? Hvilken utaknemmelig Adfærd tror De, at disse Oprørere understaar sig i, højstærede? Manden sender den Besked tilbage, at Medicinen ikke passer til hans Kones Sygdom, og at hun derfor ikke skal tage den — han siger ligefrem, at hun ikke skal tage den, højstærede! God, stærk, sund Medicin af samme Slags som der med stort Held blev givet to irske Arbejdere og en Kuldrager kun otte Dage i Forvejen — den faar de for ingen Ting i en Blanksværteflaske — og saa sender han den Besked tilbage, at hun ikke skal tage den!“

I det denne Afskyelighed fremtraadte for Hr. Bumbles indre Syn i sin fulde Styrke, slog han haardt i Disken med sin Stok og blev glorød af Harme.

„Nej,“ forsikrede Bedemanden, „nu jeg har . . . aldrig . . . hørt . . .“

„Aldrig hørt Mage!“ faldt Kommunalbudet ham i Talen. „Nej, det er der ingen, der har; men nu er hun død, og vi er nødt til at begrave hende; det er Direktionens Befaling, og jo før det er gjort, desto bedre.“

Med disse Ord satte Hr. Bumble i et Anfald af feberagtig, kommunal Sindsbevægelse sin trekantede Hat bagvendt paa Hovedet og fór ud af Butiken.

„Han var nok saa vred, Oliver, at han endogsaa glemte at spørge efter dig!“ sagde Hr. Sowerberry og saa efter Kommunalbudet, i det denne ilede ned ad Gaden.

„Ja, Mester,“ svarede Oliver, der omhyggelig havde holdt sig skjult under hele Samtalen, og som endnu rystede fra Isse til Fod ved den blotte Erindring om Lyden af Hr. Bumbles Stemme.

Han havde imidlertid ikke behøvet at nære en saadan Angest for at blive bemærket af Bumble, thi denne værdige Embedsmand, paa hvem den mindeværdige Spaadom af Herren med den hvide Vest havde gjort et uudsletteligt Indtryk, ansaa det for heldigst — nu, da Bedemanden havde taget Oliver paa Prøve — at lade, som om han ikke existerede, indtil det Tidspunkt kom, da han lovformelig skulde tages i Lære paa syv Aar og dermed al Fare for, at han atter skulde falde Sognet til Byrde, vilde være fjærnet paa den sikreste og mest lovlige Maade.

„Naa,“ sagde Hr. Sowerberry, i det han tog sin Hat, „jo før vi bliver færdig med den Forretning desto bedre. Noah, pas Butiken saa længe. Oliver, tag din Hue paa og følg med mig.“

Oliver adlød og fulgte med sin Mester i dennes fagmæssige Sendelse.

De vandrede en Tid lang gjennem et af de mest befærdede og tættest befolkede Kvarterer af Byen. Derpaa drejede de om ad en snæver Gade, der saa endnu mere snavset og elendig ud end de andre, de havde passeret, og her standsede de endelig for at opsøge det Hus, der udgjorde Maalet for deres Vandring. Husene paa begge Sider var høje og store, men meget gamle og beboedes af Folk af den fattigste Klasse, hvilket Husenes forfaldne Udseende tilstrækkelig godtgjorde selv uden det yderligere Vidnesbyrd, man fik derom ved Synet af de faa Mænds og Kvinders lurvede Ydre, som hist og her listede afsted med korslagte Arme og sammenkrøben Skikkelse. En stor Del af Husene havde Butiker i Stueetagen, men disse var tæt tillukkede og i en sørgelig forfalden Tilstand; kun Lejlighederne oven over var beboede. Nogle Huse, der var blevne brøstfældige af Alderdom og Forsømmelse, havde man hindret at styrte sammen ved at afstive dem med store Bjælker, der var stillede op mod Muren og for neden plantede fast i Jorden. Men selv disse gyselige Rønner syntes at tjene som natlige Tilflugtssteder for nogle husvilde Seakler, thi paa mange Steder var de uhøvlede Brædder, som traadte i Steden for Døre og Vinduer, skubbede til Side for at tilvejebringe en Aabning stor nok, til at en menneskelig Skabning kunne trænge sig der igjennem. Rendestenen havde intet Afløb og var fuld af al Slags Urenlighed. Endogsaa Rotterne, der laa hist og her, bidragende til yderligere at forpeste Luften sammen med al den øvrige Forraadnelse, var blevne endnu hæsligere af Sult.

Der var hverken nogen Dørhammer eller Klokke paa den aabne Dør, foran hvilken Oliver og hans Mester var standset. Bedemanden havde saaledes ingen anden Udvej end at famle sig forsigtig gjennem den mørke Gang, hvilket han ogsaa gjorde, i det han bød Oliver at følge tæt bag efter og ikke være bange, hvorpaa han steg op ad den første Trappe. Her tumlede han mod en Dør, som han gav sig til at bearbejde med sine Knoer.

Døren blev aabnet af et Pigebarn paa hen ved tretten eller fjorten Aar. Bedemanden saa strax tilstrækkeligt af, hvad Værelset indeholdt, til at vide, at det var det Sted, hvortil han havde Ærende. Han traadte inden for, og Oliver fulgte bag efter.

Der var ingen Varme i Stuen, men en Mand var instinktmæssig krøben sammen henne ved den tomme Kakkelovn. En gammel Kone havde ligeledes trukket en lav Stol hen til det kolde Arnested og sad ved Siden af ham. Der var nogle pjaltede Børn i en anden Krog af Stuen, og i en Slags Fordybning i den skraa Væg lige over for Døren

laa der paa det bare Gulv noget, som man havde skjult under et gammelt Tæppe. Oliver gyste, da hans Blik faldt derpaa, og han klyngede sig uvilkaarlig tættere op til sin Mester, thi skjønt Gjenstanden var dækket til, vidste Drengen dog, at det var et Lig.

Mandens Ansigt var magert og blegt; hans Haar og Skjæg stærkt graanet og hans Øjne underløbne med Blod. Den gamle Kones Ansigt var fuldt af Rynker; de to Tænder, hun havde tilbage, stak frem over hendes Underlæbe, og hendes Øjne var klare og skarpe. Oliver turde ikke se hverken paa hende eller Manden. Det forekom ham, at de havde saadan en uhyggelig Lighed med Rotterne der ude.

„Ingen maa røre hende," sagde Manden og fór heftig op, i det Bedemanden vilde nærme sig Fordybningen under den skraa Væg. „Tilbage med Dem, siger jeg; tilbage, hvis Deres Liv er Dem kjært!"

„Passiar, min gode Mand," sagde Bedemanden, der var saa temmelig vant til at møde Elendigheden i alle dens Skikkelser. „Passiar!"

„Jeg siger Dem," vedblev Manden, i det han knyttede sine Hænder og stampede rasende i Gulvet, „jeg siger Dem, at jeg ikke vil have hende puttet i i Jorden. Hun vil ikke kunne faa Ro der. Ormene vilde blot plage hende — ikke fortære hende — for der er kun Skind og Ben tilbage af hende."

Bedemanden værdigede ikke denne afsindige Tale noget Svar, men tog ganske rolig et Bændel op af sin Lomme og knælede et Øjeblik ned ved Siden af Liget.

„Ja!" sagde Manden, i det han pludselig brast i Graad og kastede sig paa Knæ ved den døde Kones Fødder, „knæl ned, knæl ned rundt omkring hende, alle sammen, og mærk jer mine Ord! Jeg siger, at hun er død af Sult. Jeg vidste ikke, hvor daarlig hun var, før Feberen kom over hende, og da Knoklerne saa begyndte at stikke frem gjennem Huden. Her var hverken Ild eller Lys; hun døde i Mørke — i Mørke! Hun kunde ikke en Gang se sine Børns Ansigter, men vi hørte hende mumle deres Navne. For hendes Skyld tiggede jeg paa Gader og Stræder, og saa puttede de mig i Hullet. Da jeg slap ud igjen, laa hun for Døden, og alt mit Hjærteblod er stivnet i mig, thi de har ladet hende dø af Sult. Jeg sværger det for Gud, som saa det! De lod hende dø af Sult!"

Han fór med Hænderne gjennem sit Haar, udstødte et højt Skrig og rullede sig hylende omkring paa Gulvet, medens Øjnene stod stive i Hovedet og Fraaden traadte ham ud af Munden.

De forskrækkede Børn græd bitterlig, men den gamle Kone, der hidtil havde siddet saa rolig, som om hun var fuldstændig døv for alt, hvad der foregik, fik dem atter til at være stille. Efter at hun derpaa havde løsnet Halstørklædet paa Manden, som endnu laa udstrakt paa Gulvet, trippede hun hen til Bedemanden.

„Hun var min Datter," sagde den gamle Kone, i det hun nikkede med Hovedet i den Retning, hvor Liget laa, og ledsagede Ordene med et fjollet Grin, der var endnu uhyggeligere end selv Dødens Nærværelse paa dette Sted. „Ak, Gud ja! Det er saamænd underligt at tænke sig, at jeg, der allerede var en ældre Kone, da jeg bragte hende til Verden, at jeg endnu skal være rask og munter, mens hun ligger der saa stiv og kold! Ak Gud ja! . . . at tænke sig det; . . . det er lige saa godt som en hel Komedie — ja, saamænd er det det!"

Medens den ulykkelige Skabning smaasnakkede og lo ved sig selv i sin uhyggelige Opromthed, vendte Bedemanden sig om for at gaa.

„Vent lidt, vent lidt!" hviskede den gamle Kone halv højt. „Skal hun begraves i Morgen eller i Overmorgen eller maaske i Aften? Hun er min Datter, og jeg maa jo følge hende til Jorden, kan De nok forstaa. Send mig en stor Kaabe, en god, varm en, for det er saa bitterlig koldt. Vi skulde ogsaa gjærne have lidt Vin og Kage, før vi tog afsted! Men bryd Dem ikke om det, send blot noget Brød — bare et lille Stykke Brød og et Krus Vand. Faar vi noget Brød, kjære Ven?" vedblev hun ivrig og greb fat i Bedemandens Frakke, da han atter nærmede sig Døren.

„Ja vist, ja vist," sagde Bedemanden, „naturligvis. Alt, hvad De vil!"

Han rev sig løs fra den gamle Kone og skyndte sig bort, i det han trak Oliver med sig.

Den næste Dag (Familien var imidlertid bleven forfrisket med et Kvart Brød og et Stykke Ost, som Hr. Bumble i egen Person havde bragt dem) vendte Oliver og hans Mester tilbage til den elendige Bolig, hvortil Bumble allerede var ankommet, ledsaget af fire mandlige Fattighuslemmer, der skulde forrette Tjeneste som Ligbærere. Et Par gamle sorte Kapper var blevne kastede over Mandens og den gamle Kones Pjalter, og den nøgne Kiste var bleven skruet til, løftet op paa Ligbærernes Skuldre og baaret ned paa Gaden.

„Nu maa De sætte det bedste Ben foran, min gode Dame!" hviskede Sowerberry den gamle Kone i Øret. „Vi er komne temmelig sent afsted, og det passer sig ikke at lade Præsten vente. Fremad, Godtfolk — saa rask, I kan!"

Efter denne Opfordring traskede Ligbærerne afsted med deres lette Byrde, og de to sørgende efterladte holdt sig saa nær ved dem, som de kunde.

Hr. Bumble og Sowerberry gik et godt Stykke i Forvejen, og Oliver, hvis Ben ikke var saa lange som hans Mesters, løb ved Siden af dem.

Det havde imidlertid ikke været nødvendigt at skynde sig saa meget, som Hr. Sowerberry havde opfordret til, thi da de naaede det afsides Hjørne af Kirkegaarden, hvor Nælderne groede, og hvor Sognet havde sin Frijord, havde Præsten endnu ikke indfundet sig, og Graveren, der sad foran Kaminen inde i Sakristiet, syntes at antage, at det ingenlunde var usandsynligt, at det kunde vare en Time eller saa omtrent, før han kom. De satte derfor Baaren hen ved Graven, og de to efterladte ventede taalmodig derude paa den fugtige, æltede Lerjord under en kold, vedholdende Ruskregn, medens nogle pjaltede Drenge, hvem det ikke usædvanlige Skuespil havde lokket ind paa Kirkegaarden, legede en støjende „Saltebrød“ mellem Gravstenene eller bragte den fornødne Afvexling i deres Adspredelse ved at springe baglænds eller forlænds over Kisten. Hr. Sowerberry og Bumble, der var personlige Venner af Graveren, sad inde hos ham ved Kaminen og læste Aviserne.

Endelig — efter godt og vel en Times Forløb — saa man Bumble, Sowerberry og Graveren komme løbende hen imod Graven. Strax efter viste Præsten sig, i Færd med at iføre sig sin Messeskjorte, medens han kom gaaende hen ad Vejen. Derpaa gav Hr. Bumble sig til at dunke et Par Drenge i Hovedet for at hævde sin Værdighed, og efter at hans Velærværdighed havde læst saa meget af Begravelsesritualet, som han kunde overkomme i Løbet af fire Minuter, betroede han Messeskjorten til Graveren og gik atter sin Vej.

„Naa, Bill!“ sagde Sowerberry til Graverkarlen, „fyld saa op!“

Det var ikke noget vanskeligt Arbejde, thi Graven var saa godt fyldt, at den øverste Kiste naaede op til Overfladen paa nogle faa Fod nær. Graverkarlen kastede nogle Skuffer Jord paa, traadte den skjødesløst sammen med sine Fødder, lagde derpaa Spaden paa Skulderen og marscherede afsted, ledsaget af Drengene, der lydelig beklagede sig over, at Forestillingen allerede var forbi.

„Kom, min Ven!“ sagde Bumble og slog Manden paa Skulderen. „Nu skal Kirkegaarden lukkes.“

Manden, der ikke havde rørt sig af Pletten, siden han stillede sig ved Siden af Graven, fór sammen, løftede Hovedet i Vejret, betragtede den Person, der havde talt til ham, og faldt derpaa bevidstløs om. Den fjollede gamle Kone var alt for optaget af at begræde Tabet af sin sorte Kaabe (som Bedemanden havde taget fra hende) til at skjænke ham nogen Opmærksomhed. Man indskrænkede sig derfor til at kaste en Kande koldt Vand over ham, og da han atter var kommen til sig selv, sørgede man for at faa ham uden for Kirkegaarden, hvorefter man laasede Porten og gik hver sin Vej.“

„Naa, Oliver,“ sagde Sowerberry, da de spaserede hjemad, „hvad synes du saa om det?“

„Mange Tak — ret godt,“ svarede Oliver efter en længere Tøven. „Men ikke saa overmaade godt.“

„Aa, du vil nok med Tiden vænne dig til det, Oliver,“ sagde Sowerberry. „Det er ingen Ting, naar man først er bleven vant dertil, min Dreng.“

Oliver overvejede i sit stille Sind, om det havde taget meget lang Tid for Hr. Sowerberry at vænne sig dertil. Men han holdt det for heldigst at lade være at spørge derom og vendte tilbage til Bedemandens Butik, spekulerende over alt, hvad han havde hørt og set.

Sjette Kapitel.

Oliver ægges til Handling af Noahs Drillerier og overrasker ham paa en følelig Maade.

Prøvemaaneden var til Ende, og Oliver var derpaa kontraktmæssig bleven tagen i Lære. Det var netop saadan en rar Aarstid med megen Sygelighed. Ligkisterne var — for at bruge et kommercielt Udtryk — stærkt efterspurgte — og i Løbet af nogle faa Uger havde Oliver erhvervet sig en hel Del Erfaring. Hr. Sowerberrys sindrige Spekulation var lykkedes endogsaa over hans dristigste Forventninger. Selv meget gamle Folk kunde ikke huske nogen Tid, hvor Mæslingerne havde været saa haardnakkede eller saa skæbnesvangre for Smaabørns Tilværelse, og mange var de Sørgetog, som lille Oliver gik i Spidsen for, iført en Hat med Flor, der naaede ham helt ned til Knæerne, til ubeskrivelig Beundring og Rørelse for alle Mødre i Byen.

Oliver maatte ogsaa for det meste ledsage sin Mester, naar det var voxne Lig, der skulde stedes til Jorden, for at han kunde erhverve sig det adstadige Væsen og det sikre Herredømme over sine Nerver, som er af saa væsentlig Betydning for en fuldendt Bedemand, og han fik derved ofte Lejlighed til at iagttage den smukke Resignation og Sjælsstyrke, hvormed visse Folk med en stærk Karakter formaar at bære deres Tab og Prøvelser.

Som for Exempel naar Sowerberry havde faaet Bestilling paa en Ligbegængelse, hvor den afdøde var en eller anden rig gammel Dame eller Herre, der efterlod sig et stort Antal Nevøer og Niecer. Skjønt disse havde været aldeles utrøstelige under den forudgaaende Sygdom og røbet en Sorg, som ikke lod sig beherske selv ved de mest

offentlige Lejligheder, kunde det desuagtet vise sig, at de var nok saa glade og tilfredse, naar de var alene, og at de da kunde passiare med hinanden saa frit og muntert, som om aldrig noget som helst havde forstyrret deres aandelige Ligevægt. Der var ogsaa Ægtemænd, der bar Tabet af deres Hustruer med den mest heltemodige Sindsro. Og paa den anden Side var der Hustruer, der klædte sig i Sorg for deres Mænd paa en Maade, som om de — saa langt fra at være bedrøvede i Sorgens Klædebon — tvært imod havde benyttet den til at gjøre sig selv saa yndige og indtagende som muligt. Det var ogsaa værd at lægge Mærke til, at Folk, som hengav sig til den heftigste Fortvivlelse, saa længe Begravelsesceremonien varede, kom til sig selv igjen, næsten lige saa snart de havde naaet deres Hjem, og fuldstændig havde gjenvundet deres Fatning, inden de var blevne færdige med at spise til Aften. Alt dette var meget fornøjeligt og belærende at være Vidne til, og Oliver iagttog det med stille Undren.

At Oliver Twist ved disse gode Menneskers Exempel lærte den samme Hengivelse i Skæbnen, tør jeg — skjønt jeg er hans Levnedsskildrer — dog ikke ubetinget paatage mig at indestaa for, men jeg kan derimod bestemt forsikre, at han i mange Maaneder sagtmodig fandt sig i alle de Forhaanelser og Mishandlinger, som han maatte døje af Noah Claypole, der behandlede ham langt værre end tidligere, efter at hans Skinsyge var bleven vakt ved at se den ny Dreng avancere op til den sorte Sørgestav og Floret om Hatten, medens han, den gamle Læredreng, stadig maatte spasere omkring med sin lodne Hue og sine Skindbuxer. Charlotte behandlede ham slet, fordi Noah gjorde det, og Madam Sowerberry var hans afgjorte Fjende, fordi Hr. Sowerberry var tilbøjelig til at være hans Ven. Med disse tre paa den ene Side og en Overflod af Ligbegængelser paa den anden følte Oliver sig næppe saa vel til Mode som den sultne Gris, da den ved en Fejltagelse var bleven lukket inde paa Kornloftet hos en Brygger. —

Og her kommer jeg til et meget alvorligt Afsnit i Olivers Historie, i det jeg skal til at meddele en Begivenhed, der maaske kan synes ubetydelig og lidet vigtig, men som ikke des mindre bevirkede den mest afgjørende Forandring i alle hans fremtidige Udsigter og Oplevelser.

En Dag, da Oliver og Noah til sædvanlig Spisetid var gaaet ned i Kokkenet for at svælge i Nydelsen af et lille Stykke Lammekjød — halvandet Pund af den daarligste Ende af Halsen — blev Charlotte kaldt op, før hun havde faaet Tid til at servere Maaltidet, og der indtraadte følgelig en kort Pause, som Noah Claypale, der var sulten og derfor i mere end almindelig ondsindet Lune, mente, at han umulig kunde hellige til noget værdigere Øjemed end at drille og pine lille Oliver Twist.

Med denne uskyldige Adspredelse for Øje lagde Noah sine Fødder op paa Dugen, trak Oliver i Haaret og ruskede ham i Ørene, medens han udtalte den Mening om ham, at han var en rigtig „Lurendrejer". Endvidere betroede han ham sin Hensigt, at han vilde gaa hen og se ham blive hængt, naar denne ønskværdige Begivenhed en Gang fandt Sted, hvorefter han begyndte paa forskjellige andre smaa Drillerier, der kunde ligne en saadan ondskabsfuld og vanartet Friskoledreng, som han var. Men da ingen af disse Plagerier frembragte den attraaede Virkning, at faa Oliver til at græde, prøvede Noah paa at være endnu mere vittig, og under dette Forsøg gjorde han, hvad mange Folk med ringe Vid, men langt højere paa Straa end Noah, kan falde paa, naar de gjærne vil være morsomme: Han blev temmelig personlig.

„Fattighuslem," sagde Noah, „hvordan har din Mo'er det?"

„Hun er død," svarede Oliver. „Kom ikke og sig noget til mig om hende!"

Olivers Kinder farvedes røde, da han sagde dette, han drog hurtigere efter Vejret, og der kom en underlig Sitren ved hans Mund og Næsebor, som den unge Hr. Claypole antog for et umiddelbart Forbud paa et voldsomt Anfald af Graad. I denne Formening gjentog han sine Stiklerier.

„Hva' døde hun af, Fattighuslem?" spurgte Noah.

„Af Hjærtesorg, efter hvad en af de gamle Sygeplejersker har fortalt mig," gjenmælede Oliver, mere som om han talte til sig selv end for at svare Noah. „Jeg tror nok, at jeg ved, hvad det vil sige at dø deraf!"

„Tingeling, Tingeling, tingelingtingting, Fattighuslem!" sagde Noah, da han saa en Taare rulle ned ad Olivers Kind. „Hvad er det nu, du sidder og tuder for?"

„Ikke for dig," svarede Oliver og tørrede hastig Taaren bort. „Tro bare ikke det."

„Aa, ikke for mig, hva'?" vrængede Noah.

„Nej, ikke for dig," svarede Oliver skarpt. „Lad det nu være nok. Sig ikke mere til mig om hende; det gjør du bedst i!"

„Naa, saa det gjør je' bedst i!" udbrød Noah. „Naa, saa det gjør je'! Du tør være uforskammet mod mig, dit Fattighuslem! Din Mo'er oven i Kjøbet! Jo, hun var en net en, var hun! Ho, ho!" Og med disse Ord nikkede Noah udtryksfuldt med Hovedet og rynkede saa stærkt paa sin lille røde Opstoppernæse, som dens Muskelkraft paa nogen Maade tillod.

„Du ved nok, dit Fattighuslem," vedblev Noah, der blev dristigere ved Olivers Tavshed, og i det han talte i en haanlig, paatagen medlidende Tone, som er den mest tirrende af alle, „du ved nok, dit Fattighuslem, at der ikke mere er noget at gjøre ved den Ting, og du kunde naturligvis heller ikke den Gang gjøre no'et ved det. Ja, det er meget sørgeligt; det finder vi allesammen, og det gjør os svært ondt for dig. Men du ved nok, Fattighuslem, at din Mo'er var en rigtig slem en."

„Hvad siger du?" spurgte Oliver og saa hurtig op.

„En rigtig slem en, var hun, dit Fattighuslem," gjentog Noah med rolig Kulde. „Og det er en hel Del bedre, dit Fattighuslem, at hun gik hen og døde, som hun gjorde, end at hun var kommen paa Tvangsarbejde i Bridewell*) eller bleven transporteret eller hængt, hvad der er det aller rimeligste, ikke sandt, du?"

Oliver fòr op, blodrød af Raseri, væltede Stol og Bord, greb Noah i Struben, rystede ham i sit voldsomme Udbrud af Vrede, indtil Tænderne klaprede i Munden paa ham, samlede derpaa alle sine Kræfter til et eneste tungt Slag og kastede ham til Jorden.

For et Minut siden havde Drengen været den stille, sagtmodige og frygtsomme Skabning, som stræng Behandling havde gjort ham til. Men hans Modstandsevne var omsider vaagnet; den grusomme Fornærmelse mod hans døde Moder havde tændt Ild i hans Blod. Hans Bryst udvidede sig; hans Holdning var kjæk; hans Blik klart og livlig; hele hans Person var forvandlet, som han stod der og betragtede sin fejge Plageaand, der nu laa og krøb for hans Fødder. Han trodsede ham med en Energi, som han aldrig før havde følt hos sig selv.

„Han myrder mig!" vrælede Noah. „Charlotte! Madam! Den ny Dreng vil myrde mig! Hjælp! Hjælp! Oliver er ble'en gal! Char—lot—te!"

Noahs Brøl blev besvaret af et lydeligt Skrig fra Charlotte og derpaa af et endnu lydeligere fra Madam Sowerberry. Den førstnævnte kom styrtende ind i Køkkenet fra en Sidedør, medens den sidste standsede oppe paa Trappen, indtil hun var bleven fuldstændig overtydet om, at det ikke var forbunden med Livsfare at vove sig længere ned.

„O, dit lille Afskum!" skreg Charlotte, i det hun greb fat i Oliver med al sin Kraft, der omtrent var lig med en middelstærk, velnæret Mands. „O, din lille u-tak-nemme-lige, mor-de-ri-ske, afsky-lige Kjæltring!" Og mellem hver Stavelse gav Charlotte Oliver et Slag af al sin Magt og ledsagede det med et Skrig for Selskabelighedens Skyld.

*) En Strafanstalt i London.

Charlottes Næve var ingenlunde af de letteste, men for at sikre sig mod den Mulighed, at den ikke skulde være virksom nok til at faa Bugt med Olivers Raseri, styrtede Madam Sowerberry ned i Kjøkkenet og hjalp til med at holde ham med den ene Haand, medens hun kradsede ham i Ansigtet med den anden. Medens Sagerne antog denne gunstige Stilling, rejste Noah sig op fra Gulvet og puffede til ham bag fra.

Det var imidlertid en altfor voldsom Legemsøvelse, til at den kunde vare ret længe. Da de alle tre var blevne udmattede deraf og ikke kunde kradse og slaa længer, slæbte de den skrigende og og sparkende, men endnu uforfærdede Oliver ind i Kulkjælderen og lukkede ham inde der. Da dette var besørget, sank Madam Sowerberry ned paa en Stol og udgød en Strøm af Taarer.

„Gud velsigne hende; hun er lige ved at daane!" sagde Charlotte. „Et Glas Vand, kjære Noah! Skynd dig endelig!"

„O, Charlotte," stammede Madam Sowerberry, saa godt hun kunde under en stærk Mangel paa Vejr og en Overflod af koldt Vand, som Noah havde hældt ned over hendes Hoved og Skuldre. „O, Charlotte, hvilken Guds Lykke, at vi ikke alle sammen er blevne myrdede i vores Senge!"

„Ja, det er sandelig en Gudsens Lykke, Madam!" lød Svaret. „Jeg haaber kun, at dette vil lære Mester til ikke at tage mod flere af disse skrækkelige Skabninger, der er skabte til at blive Mordere og Røvere lige fra Vuggen af. Stakkels Noah! Han var saa godt som død, Madam, da jeg kom her ind!"

„Stakkels Fyr!" sagde Madam Sowerberry og betragtede Friskoledrengen med et deltagende Blik.

Noah, hvis øverste Vesteknap omtrent maatte være paa Højde med Olivers Isse, gned sine Øjne med den indvendige Side af sine Haandled, medens han var Gjenstand for denne Medlidenhed, og fremlokkede samtidig nogle rørende Taarer og en lydelig Snøften.

„Hvad skal vi gjøre!" udbrød Madam Sowerberry. „Eders Husbond er ikke hjemme; her er ikke et Mandfolk i hele Huset, og han har slaaet den Dør ind, før der er gaaet ti Minutter."

Olivers voldsomme Angreb paa den omtalte Smule Brædt gjorde et saadant Tilfælde højst sandsynligt.

„Du milde Gud! Jeg ved det virkelig ikke, Madam," sagde Charlotte, „med mindre vi sender Bud efter Politiet."

„Eller efter Vagten," foreslog den unge Hr. Claypole.

„Nej, nej," sagde Madam Sowerberry, der pludselig kom i Tanker om Olivers gamle Ven.

„Løb hen til Hr. Bumble, Noah, og sig til ham, at han strax maa komme her hen og ikke spilde et Minut; bryd dig ikke om din Hue. Skynd dig bare! Mens du render der hen, kan du holde en Kniv paa det blaa Øje, du har faaet. Saa hovner det ikke op."

Noah gav sig ikke Stunder til at svare, men fòr afsted i fuld Fart, og Folk, der var ude at spasere, forbavsedes ikke lidet ved at se en Friskoledreng løbe gjennem Gaderne uden Hue paa Hovedet og holdende en Foldekniv paa sit Øje.

Oliver gjør Oprør. (Se Sp. 109).

Syvende Kapitel.

Oliver fremturer i sin Gjenstridighed.

Noah Claypole løb saa hurtig, han kunde, gjennem Gader og Stræder og standsede ikke en eneste Gang for at trække Vejret, før han havde naaet Fattighusets Port. Efter at han havde tøvet her et Par Minutter for at samle sig til et ordentligt Udbrud af Hulken og en tilstrækkelig imponerende Udstilling af Taarer og Rædsel, bankede han lydelig paa Porten og fremviste derpaa et saa ynkeligt Ansigt for det gamle Fattighuslem, der lukkede op, at selv han, der dog aldrig saa andet end ynkelige Ansigter omkring sig, saa lang Dagen var, veg forbavset tilbage.

„Hvad for noget — hvad er der i Vejen med den Dreng!" udbrød det gamle Fattiglem.

„Hr. Bumble! Hr. Bumble!" skreg Noah med vel forstilt Fortvivlelse og i saa høje og heftige Toner, at de ikke blot naaede Bumble, der tilfældig opholdt sig tæt ved, men endogsaa foruroligede ham i den Grad, at han kom løbende ud i Gaarden uden sin trekantede Hat, hvilket maa betragtes som en meget besynderlig og mærkværdig Omstændighed, der tjener til at bevise, at selv et Kommunalbud (hvis han giver efter for en pludselig og stærk Ind=

skydelse) kan rammes af en forbigaaende Hjemsøgelse i Retning af Mangel paa Selvbeherskelse og Forglemmelse af personlig Værdighed.

„O, Hr. Bumble, gode Herre!" sagde Noah. „Oliver, gode Herre . . . Oliver er . . ."

„Hvad? Hvad?" faldt Bumble Drengen i Talen med et Glimt af Skadefryd i sine metalglinsende Øjne. „Vel ikke løben bort; han er dog vel ikke løben bort; er han vel, Noah!"

„Nej, gode Herre, nej. Ikke løben bort, men han er bleven helt rasende af Ondskab," svarede Noah. „Han prøvede paa at myrde mig, og derpaa vilde han myrde Charlotte og endelig ogsaa Madamen. Aa, hvor det gjør ondt! Jeg har saadanne gruelige Smærter, gode Herre!"

Med disse Ord vred og drejede Noah sit Legeme i en Uendelighed af slangeagtige Bugtninger for at lade Hr. Bumble forstaa, at Oliver Twist ved sit voldsomme og blodtørstige Overfald havde tilføjet ham haarde og uhelbredelige Lemlæstelser, af hvilke han i Øjeblikket led de grusomste Pinsler.

Da Noah saa, at den Nyhed, han bragte, gjorde Hr. Bumble aldeles maalløs, arbejdede han videre paa at opnaa en stigende Virkning ved i tifold højere Toner end før at beskrive sine forfærdelige Saar. Og da han lagde Mærke til en Herre i hvid Vest, der gik tværs over Gaarden, blev han endnu mere tragisk i sine Veklager, i det han ganske naturlig fandt det passende at henlede den nævnte Herres Opmærksomhed paa sig og vække hans billige Harme.

Den ærede Herres Opmærksomhed vaktes meget hurtig, thi han havde ikke gaaet tre Skridt, før han vendte sig forbitret om og spurgte, hvad den Hvalp hylede for, og hvorfor Hr. Bumble ikke gjorde ham den Villighed at opmuntre ham paa en eller anden Maade, der kunde gjøre den saaledes betegnede Række af højstemte Udbrud til en mere ufrivillig Proces.

„Det er en stakkels Dreng fra Friskolen, højstærede," svarede Bumble, „han har været nær ved at blive myrdet — ligefrem myrdet — af den unge Twist."

„Ved alt, hvad helligt er!" udbrød Herren i den hvide Vest. „Tænkte jeg det ikke nok! Har jeg ikke lige fra først af haft en besynderlig Forudfølelse af, at denne frække unge Barbar vilde blive hængt!"

„Han har ligeledes prøvet paa at myrde Tjenestepigen," sagde Hr. Bumble med et Ansigt, der var overtrukket af en askegraa Farve.

„Og sin Madmoder," faldt den unge Hr. Claypole dem i Talen.

„Og sin Mester med, synes jeg, du sagde, Noah?" tilføjede Bumble.

„Nej, han var ikke hjemme, ellers vilde han ha' myrdet ham," svarede Noah. „Han sa'e, at han vilde ha'e gjort det."

„Hm! Sagde han, at han vilde have gjort det — sagde han det, min Dreng?" spurgte Herren i den hvide Vest.

„Ja, Herre," svarede Noah. „Og hvis De tillader, vilde Madamen gjærne vide, om Hr. Bumble kunde faa Tid til at gaa der hen strax og prygle ham — for Mester er ikke hjemme."

„Ganske vist, min Dreng, ganske vist," sagde Herren i den hvide Vest med et venligt Smil, i det han klappede Noahs Hoved, der ragede omtrent tre Tommer op over hans eget. „Du er en god Dreng — en meget god Dreng. Her har du en Femøre. Bumble, gaa strax hen til Sowerberrys; tag Deres Stok med Dem og se, hvad der er at gjøre. Læg ikke Fingrene imellem, Bumble!"

„Nej, det skal jeg ikke, højstærede," svarede Kommunalbudet og glattede paa den voxede Piskesnært, der var viklet om den nederste Ende af hans Stok til Brug ved kommunale Tugtelser.

„Sig til Sowerberry, at han heller ikke bør lægge Fingrene imellem. Det eneste, der hjælper paa ham, er Prygl og atter Prygl," sagde Herren i den hvide Vest.

„Jeg skal nok drage Omsorg derfor, højstærede," svarede Kommunalbudet. Og da Stokken og den trekantede Hat imidlertid var bragte i behørig Orden til deres Ejermands Tilfredshed, begav Hr. Bumble og Noah Claypole sig, saa hurtig de kunde, paa Vejen til Bedemandens Butik.

Her havde Sagernes Stilling ingenlunde forbedret sig. Sowerberry var endnu ikke kommen hjem, og Oliver vedblev med uformindsket Voldsomhed at hamre løs paa Kjælderdøren. Den Skildring, Madam Sowerberry og Charlotte gav af hans Raseri, var af en saa gruopvækkende Beskaffenhed, at Bumble ansaa det for klogest at indlade sig paa Underhandlinger, før han aabnede Døren. I dette Øjemed bankede han paa udvendig, som en Slags Indledning, og i det han derpaa holdt sin Mund hen til Nøglehullet, sagde han i en dyb og eftertrykkelig Tone:

„Oliver!"

„Lad mig komme ud!" svarede Oliver indvendig fra.

„Kjender du denne herskens Stemme, Oliver?" sagde Hr. Bumble.

„Ja," gjenmælede Oliver.

„Er du ikke bange for den, unge Menneske? Skjælver du ikke, mens jeg taler?" sagde Bumble.

„Nej," svarede Oliver modigt.

Et Svar, saa vidt forskjelligt fra det, han havde ventet, og som han plejede at modtage, for-

urroligede Bumble i en ikke ringe Grad. Han traadte tilbage fra Nøglehullet, rettede sig i sin fulde Højde og saa fra den ene til den anden af de tre tilstedeværende med maalløs Forbavselse.

„O, Hr. Bumble, De ser jo nok, at han maa være gal," sagde Madam Sowerberry. „Ingen Dreng der blot nogenlunde var ved sine fulde fem, turde vove at tale saaledes til Dem."

„Det er ikke Galskab, Madam," svarede Bumble efter nogle Øjeblikkes Eftertanke. „Det er Kjød."

„Hvad er det?" udbrød Madam Sowerberry.

„Kjød, Madam, Kjød!" svarede Bumble med alvorligt Eftertryk. „De har givet ham for megen Mad. De har vakt en kunstig Spænstighed i ham, Madam, som ikke passer for en Person i hans Stilling, hvilket Direktionen, som bestaar af praktiske Filosofer, vilde kunne sige Dem, Madam Sowerberry. Hvad har Fattiglemmer at bestille med aandelig Spænstighed? Det er mer end nok, at vi holder Liv i deres Legemer. Dersom De havde ladet Drengen leve af Havresuppe, Madam, saa vilde dette aldrig være sket."

„Du gode Gud! Du gode Gud!" udbrød Madam Sowerberry og hævede angergivent sine Øjne mod Loftet, „det kommer der af at være godgjørende!"

Madam Sowerberrys Godgjørenhed mod Oliver havde bestaaet i, at hun efter en rigelig Maalestok havde trakteret ham med alle de snavsede Levninger, som ingen andre, selv ikke Hunden, vilde spise, og det var derfor saare ydmygt og selvopofrende gjort af hende, at hun ikke gjorde den mindste Indvending mod Bumbles vægtige Beskyldning, skjønt hun dog — hvad der bør nævnes til hendes Retfærdiggjørelse — var aldeles uskyldig deri baade i Tanke, Ord og Gjerning.

„Ja," sagde Hr. Bumble, da den gode Dame atter havde sænket sit Blik mod Jorden, „det eneste, der er at gjøre for Øjeblikket, saa vidt jeg kan skjønne, er at lade ham blive i Kjælderen en Dags Tid eller to, indtil Sulten har tæmmet ham, og saa lade ham slippe ud og sætte paa Havresuppe hele Resten af hans Læretid. Han er af en slet Familie. Pirrelige Naturer, Madam Sowerberry! Baade Opvartningskonen og Doktoren har fortalt, at hans Moder, forinden hun kom her til, havde udstaaet Lidelser og Strabadser, som Uger i Forvejen vilde have gjort det af med ethvert hæderligt Fruentimmer."

Paa dette Sted af Hr. Bumbles Tale begyndte Oliver, der havde hørt tilstrækkeligt til at forstaa, at man kom med ny Hentydninger til hans Moder, at sparke løs paa Døren med en Voldsomhed, der overdøvede enhver anden Lyd. I det samme kom Hr. Sowerberry endelig hjem, og da Damerne havde givet ham en Beretning om Olivers Forbrydelse, udsmykket med alle de Overdrivelser, som de fandt bedst egnede til at vække hans Vrede, aabnede han i en Fart Kjælderdøren og trak sin oprørske Læredreng frem ved Kraven.

Olivers Klæder var blevne sønderrevne under de Prygl, han havde faaet; hans Ansigt var bulet og forkradset, og Haaret hang ham ned over Panden. Men hans Vrede var endnu ikke tæmmet, og da han var bleven trukken ud af sit Fængsel, tilkastede han Noah et truende Blik og saa helt uforfærdet ud.

„Du er mig en net Fyr, er du!" sagde Sowerberry, i det han rystede Oliver frem og tilbage afvexlende med et Par Lussinger.

„Han gjorde Nar af min Mo'er," svarede Oliver.

„Naa, selv om han gjorde det, dit lille utaknemmelige Asskum, hvad saa?" sagde Madam Sowerberry. „Hun fortjente vist ærlig, hvad han sagde, og maaske det, der var værre endnu."

„Nej, det gjorde hun ikke," sagde Oliver.

„Jo, det gjorde hun," sagde Madam Sowerberry.

„Det er Løgn!" sagde Oliver.

Her svigtede Madam Sowerberrys Kræfter, saa at hun brast i en Strøm af Taarer.

Denne Taarestrøm gav ikke længer Hr. Sowerberry noget Valg. Dersom han havde tøvet et eneste Øjeblik med at tildele Oliver den alvorligste Tugtelse, maa det være klart for enhver tænkende Læser, at han, i Følge alle gyldige Regler for ægteskabelige Tvistigheder, vilde have stemplet sig selv som et Uhyre, en unaturlig Ægtemand, en samvittighedsløs Skabning, et elendigt Vrængebillede af et Menneske og forskjellige andre lige saa smukke Ting, altfor talrige til at kunne opregnes inden for Grænserne af dette Kapitel. For at lade ham vederfares Retfærdighed bør det siges, at saa vidt det laa i hans Natur — og det gjorde det ikke i nogen særlig Grad — var han velvillig stemt mod Drengen, maaske nærmest fordi det var i hans egen Interesse at være det, eller ogsaa fordi hans Kone nærede den modsatte Følelse. Men merbemeldte Taareflod lod ham ikke have nogen Udvej tilovers, og han tildelte ham derfor lige paa Stedet en Dragt Prygl, som endog tilfredsstillede Madam Sowerberry og gjorde Bumbles paatænkte Brug af det kommunale Spanskrør temmelig overflødig.

Resten af Dagen blev Oliver spærret inde i det mørke Aflukke bag ved Køkkenet i Selskab med en Vandpumpe og et Stykke tørt Brød. Om Aftenen indfandt Madam Sowerberry sig igjen, og efter at hun havde lettet sit Hjærte for adskillige Bemærkninger, der ingenlunde var smigrende for

hans Moders Ihukommelse, aabnede hun Døren og befalede ham at gaa op til sit triste Leje, alt imedens Noah og Charlotte stod og haanede ham og pegede Fingre ad ham.

Først da han var bleven alene i den øde Stilhed, der herskede i Bedemandens skumle Værksted, gav han de Følelser Luft, som Dagens Hændelser ganske naturligt havde vakt hos et saa ungt Barn. Han havde hørt paa deres Forhaanelser med et Udtryk af Foragt; han havde taget sine Prygl uden at udgyde en eneste Taare, thi han følte sit Bryst svulme af en Stolthed, som vilde have faaet ham til at undertrykke sit Smærtensskrig lige til det sidste, om de saa havde lagt ham paa en gloende Rist. Men nu, da ingen saa eller hørte ham, knælede han ned paa Gulvet, og i det han skjulte sit Ansigt i sine Hænder, fældede han Taarer, som vi til Ære for den menneskelige Natur maa haabe til Gud, at kun faa, saa unge som Oliver, maa have Aarsag til at udgyde!

Han blev længe liggende ubevægelig i denne Stilling. Lyset var brændt et godt Stykke ned i Stagen, da han rejste sig op. Efter at han derpaa havde set sig forsigtig omkring og lyttet ængstelig efter enhver Lyd, aabnede han varsomt Døren og kiggede ud.

Det var en kold, mørk Nat. Det forekom Drengen, at Stjærnerne var længere borte fra Jorden, end han nogen Sinde før havde set dem. Ikke en Vind rørte sig, og de mørke Skygger, som Træerne kastede paa Jorden, saa paa Grund af deres Ubevægelighed endnu mere spøgelseagtige ud end ellers. Han lukkede sagte Døren igjen. Og efter at han derpaa ved Skinnet af den Smule Lys, der var tilbage, havde bundet sine faa og tarvelige Klædningsstykker ind i et Lommetørklæde, satte han sig paa en Bænk og ventede paa, at det skulde blive Morgen.

Ved det første Dagskjær, som banede sig Vej gjennem Sprækkerne i Vindusskodderne, rejste Oliver sig op og aabnede atter Døren. Endnu et frygtsomt Blik til alle Sider — et Øjebliks Tøven — og han havde lukket den efter sig og stod nu ude paa Gaden.

Han saa sig om til højre og venstre, uvis om, til hvilken Side han skulde flygte. Saa huskede han paa, at han havde set Fragtvognene arbejde sig langsomt op ad Bakken, naar de kjørte forbi om Morgenen. Han valgte den samme Vej, og da han var kommen til en Fodsti, som løb tværs over Markerne, og som han vidste førte ud igjen til Landevejen noget længere borte, fulgte han den og vandrede nu rask fremad.

Oliver huskede godt, at han var gaaet netop ad den samme Fodsti, den Gang Hr. Bumble havde fulgt ham fra Plejehjemmet til Fattighuset. Vejen vilde føre ham lige forbi det lille Hus. Hans Hjærte bankede heftig, da han kom til at tænke derpaa, og han var ikke langt fra at beslutte sig til at vende om. Men han havde allerede tilbagelagt et godt Stykke Vej, og han vilde spilde ikke saa lidt Tid, hvis han gjorde det. Desuden var det endnu saa tidlig, at der ikke var synderlig Fare for, at han vilde møde nogen, og han gik derfor videre.

Han naaede Huset. Der var intet, der tydede paa, at dets Beboere var saa tidlig paa Benene. Oliver standsede og kiggede ind i Haven. Et Barn var sysselsat med at luge et af de smaa Blomsterbede. I det han standsede, vendte det sit blege Ansigt op imod ham, og han gjenkjendte en af sine forhenværende Kammerater. Oliver glædede sig over at se ham, før han gik bort, thi skjønt den lille Fyr var yngre end han, havde han dog været hans bedste Ven og Legekammerat. De var i Fællesskab blevne pryglede og sultede og indespærrede med hinanden mangen, mangen Gang.

„Tys, Dick!“ hviskede Oliver, da Drengen kom løbende hen til Laagen og stak sin tynde Arm gjennem Tremmerne for at trykke hans Haand. „Er der nogen oppe?“

„Nej, ingen uden jeg,“ svarede Barnet.

„Du maa ikke sige, at du har set mig, Dick,“ sagde Oliver. „Jeg er i Færd med at løbe bort. De slaar og mishandler mig, Dick, og jeg har nu i Sinde at gaa ud og søge min Lykke et Sted langt borte her fra. Jeg ved ikke hvor. Men hvor du ser bleg ud!“

„Jeg hørte Doktoren sige til dem, at jeg snart skulde dø,“ svarede Barnet med et mat Smil. „Jeg er saa glad over at se dig, men tøv ikke for længe; tøv endelig ikke!“

„Jovist vil jeg det, for at sige Farvel til dig,“ svarede Oliver. „Vi ses igjen. Det er jeg ganske vis paa! Du vil blive rask og glad!“

„Det haaber jeg,“ svarede den lille. „Naar jeg er død, men ikke før. Jeg ved, at Doktoren har Ret, Oliver, thi jeg drømmer saa meget om Himlen og Englene og saa mange milde Ansigter, som jeg aldrig ser, naar jeg er vaagen. Kys mig,“ sagde Barnet, i det han klavrede op paa Laagen og slyngede sine smaa Arme om Olivers Hals. „Farvel, kjære Oliver! Gud være med dig!“

Velsignelsen kom fra et ungt Barns Læber, men det var den første, Oliver nogen Sinde havde hørt nedkaldt over sit Hoved, og han glemte den aldrig under alle de Kampe og Lidelser, Gjenvordigheder og Omskiftelser, som mødte ham i hans senere Liv.

Ottende Kapitel.

Oliver spaserer til London og møder under Vejs et mærkeligt Exemplar af en ung Herre.

Oliver naaede det Stænte, ved hvilket Fodstien hørte op, og fulgte derpaa atter Landevejen. Klokken var imidlertid bleven otte. Skjønt han næsten var fem Fjerdingvej borte fra Byen, vedblev han dog lige til Middagstid snart at skjule sig bag Hækkerne, snart at løbe saa hurtig, han kunde, af Frygt for, at man skulde forfølge og indhente ham. Derpaa satte han sig ned ved en Milepæl og begyndte for første Gang at tænke paa, hvor hen han skulde styre sine Skridt med mest Udsigt til at opholde Livet.

Milepælen, som han sad ved, var forsynet med en Indskrift i store Bogstaver, der antydede, at der var akkurat sytten Mil fra dette Sted til London. Navnet fremkaldte en helt ny Idérække i Drengens Hoved. London! — denne umaadelig store By! — ingen — ikke en Gang Bumble vilde kunne finde ham der! Han havde ogsaa hørt de gamle Mænd i Fattighuset fortælle, at en rask Dreng aldrig behøvede at lide Nød i London, og at der inde i den store By var Leveveje, som de, der var opdragne paa Landet, ikke havde nogen Anelse om. Det var netop det rette Sted at ty til for en forældreløs Dreng, der maatte sulte ihjel paa Gaden, hvis ikke en eller anden forbarmede sig over ham. I det alt dette fór gjennem hans Hoved, sprang han atter op og fortsatte sin Vandring,

Han havde formindsket Afstanden mellem sig og London med godt og vel en Mil, før det kom til at staa klart for ham, hvor meget han maatte gaa igjennem, inden han kunde haabe at naa sit Bestemmelsessted. Medens denne Tanke trængte ind paa ham, sagtnede han sin Gang og grundede over de Midler, han havde til at naa dertil. Han havde en Brødskorpe, en ubleget Skjorte og to Par Strømper i sin Byldt. Og i Lommen havde han en Femøre, som Hr. Sowerberry velvillig havde skjænket ham efter en eller anden Ligbegængelse, ved hvilken han havde opført sig mere end almindelig godt. „En ren Skjorte er en meget rar Ting,“ tænkte Oliver; „og det er to Par stoppede Strømper og en Femøre ogsaa, men de hjælper alligevel ikke stort paa en sexten Miles Spaseretur midt om Vinteren.“ Men skjønt Olivers Tanker, ligesom de fleste Menneskers, var overmaade virksomme og beredvillige til at udpege hans Vanskeligheder, var de paa den anden Side aldeles ude af Stand til at finde paa rimelige Udveje til at besejre dem. Og da han havde grundet en hel Del frem og tilbage uden at komme til noget Resultat, kastede han sin lille Byldt over paa den anden Skulder og travede videre.

Oliver gik fem Mil den Dag, og i al den Tid smagte han ikke andet end sin tørre Brødskorpe og en Taar Vand, som han tiggede sig til udenfor et Hus ved Vejkanten. Da det blev Aften, drejede han ind paa en Eng og krøb sammen under en Høstak i den Hensigt at blive der til den næste Morgen. I Begyndelsen var han bange, thi Vinden tudede uhyggelig hen over de øde Marker; han frøs og var sulten og følte sig mere ensom end nogen Sinde før. Men da han var dygtig træt efter den lange Vandring, faldt han snart i Søvn og glemte alle sine Bekymringer.

Han var iskold og stiv i alle Lemmer, da han rejste sig op den næste Morgen, og dertil var han saa sulten, at han blev nødt til at omsætte sin Femøre i et Stykke Brød i den første Landsby, han kom igjennem. — Han havde kun gaaet tre Mil, da det atter blev Aften; hans Fødder smærtede ham, og han var saa mat i Benene, at de rystede under ham. Endnu en Nat, tilbragt i den fugtige, raakolde Luft, forværrede hans Tilstand, og da han fortsatte sin Vandring den følgende Morgen, kunde han næppe slæbe sig frem.

Han ventede ved Foden af en stejl Bakke, indtil en Postvogn kom kjørende, og tiggede derpaa hos de Passagerer, der sad uden paa, men der var kun faa, som tog nogen Notits af ham, og de, der gjorde det, sagde til ham, at han skulde vente, til de havde naaet Toppen af Bakken; saa kunde han vise dem, hvor langt han kunde løbe for en Toøre. Stakkels Oliver prøvede et lille Stykke Vej at holde Skridt med Postvognen, men han maatte snart opgive det paa Grund af sin Træthed og sine ømme Fødder. Da de udvendige Passagerer saa det, stak de atter deres Toører i Lommen og erklærede, at han var en lille doven Krabat, der ikke fortjente at faa noget, og dermed rullede Postvognen bort, i det den kun efterlod en Støvsky bag ved sig.

I nogle af de Landsbyer, han kom igjennem, var der opslaaet store, malede Skildter for at advare alle Individer, der tiggede i det paagjældende Distrikt, om, at de vilde blive arresterede. Dette forskrækkede Oliver saa meget, at han var glad ved at slippe bort derfra jo før jo heller. I andre Smaabyer faldt det ham ind at blive staaende uden for Gjæstgivergaarden og se med et sørgmodigt Blik paa enhver, der gik forbi — en Fremgangsmaade, der i Reglen endte med, at Værtinden bad en af Deligencekuskene, der drev omkring i Nærheden, om at jage den fremmede Dreng bort, da hun var aldeles vis paa, at han kun stod der for at se Lejlighed til at stjæle. Gik han ind og tiggede i en Bondegaard, hændte det i ni af ti Tilfælde,

at man truede med at pudse Lænkehunden paa ham, og stak han Næsen inden for en Butiksdør, nævnede man strax det lokale Kommunalbud, hvilket var nok til at faa Olivers Hjærte til at fare op i hans Hals — meget ofte det eneste, som kom der igjennem i mange Timer efter hinanden.

Det forholdt sig virkelig saaledes, at det kun skyldtes en godhjærtet Bommand og en velgjørende gammel Dame, at Olivers Gjenvordigheder ikke blev forkortede paa ganske den samme Maade, der havde gjort Ende paa hans Moders, eller med andre Ord: han vilde højst sandsynlig være falden død om paa Landevejen. Men nu var Skæbnen ham saa gunstig, at Bommanden trakterede ham med et Maaltid, bestaaende af Brød og Ost, og den gamle Dame, der havde en skibbrudden Dattersøn, som vandrede barfodet omkring paa en eller anden fjærn Plet af Jorden, fattede Medlidenhed med den stakkels forældreløse Dreng og gav ham det lidet, hun kunde afse — og mere end det — hun gav ham det med saa milde og venlige Ord og saa deltagende og trøstefulde Taarer, at det gjorde et dybere Indtryk paa Oliver end alle de Lidelser, han nogen Sinde havde gjennemgaaet.

Tidlig om Morgenen paa den syvende Dag efter at han havde forladt sit Fødested, hinkede Oliver langsomt ind i den lille By Barnet. Vindusskodderne var endnu lukkede, Gaden var tom; ikke en Sjæl var endnu vaagnet op til Dagens Travlhed. Solen stod op i hele sin glimrende Skjønhed, men Lyset tjente kun for Drengens Vedkommende til endnu tydeligere at vise ham hans egen Ensomhed og Forladthed, som han sad der med blødende Fødder og bedækket med Støv paa en kold Stentrappe.

Lidt efter lidt blev Skodderne aabnede, Rullegardinerne blev trukne op, og Folk begyndte at vise sig paa Gaden. Nogle standsede et Øjeblik for at stirre paa Oliver eller vendte sig om efter ham, i det de skyndte sig forbi, men ingen hjalp ham eller gjorde sig den Ulejlighed at spørge, hvor han kom fra. Han havde ikke længer Mod til at tigge. Og saa blev han siddende der.

Han sad og krøb sammen paa Trappetrinet og undrede sig over det store Antal Værtshuse (hvert andet Hus i Barnet var et større eller mindre Beværtningssted) eller stirrede halvt ligegyldig efter Postvognene, efterhaanden som de kjørte forbi, i det han tænkte paa, hvor underligt det i Grunden var, at de i Løbet af nogle faa Timer saa let kunde magte, hvad han havde brugt en hel Uge og dertil et Mod og en Viljestyrke, som var langt forud for hans Alder, til at udføre. Saaledes havde han siddet en Tidlang, da hans Opmærksomhed blev vakt ved, at en Dreng, som nogle Minuter i Forvejen var gaaet ligegyldig forbi ham, pludselig var vendt om og nu stod og betragtede ham meget ivrig ovre paa den modsatte Side af Gaden. Han tog i Begyndelsen ikke videre Notits deraf, men da Drengen stadig blev staaende i den samme, iagttagende Stilling, saa Oliver endelig op og besvarede hans vedholdende Blik. Derpaa gik Drengen tværs over Gaden og traadte tæt hen til Oliver, i det han sagde:

„Halloj, Kammerat! Hva' er der i Stykker?"

Drengen, der rettede dette Spørgsmaal til den unge vejfarende, var omtrent paa Alder med ham selv, men en af de besynderligst udseende Drenge, Oliver nogen Sinde havde set. I Retning af Stumpnæse, lav Pande og et simpelt Ansigt stod han ikke tilbage for nogen anden Dreng, og han var dertil saa snavset en Yngling, som nogen kunde ønske at se, men hans Væsen og Manerer var fuldstændig som en voxen Mands. Han var lille af sin Alder, temmelig hjulbenet og med smaa, skarpe, grimme Øjne. Hans Hat var sat saa let paa Snur, at den hvert Øjeblik truede med at falde af, og den vilde ogsaa meget hyppig have gjort det, hvis ikke dens Ejermand nu og da havde gjort et flot og hurtigt Kast med Hovedet, hvilket bragte den tilbage igjen paa dens gamle Plads. Han bar en Mandskjole, der naaede næsten helt ned til hans Hæle. Opslagene havde han smøget halvvejs op paa Armen for at faa sine Hænder ud af Ærmerne, aabenbart i det Øjemed at putte dem ned i Lommerne paa sine Drejls Buxer, thi der havde han gjemt dem. Han var i et og alt saa stolt og fejende en ung Herre, som nogen Sinde har maalt sine fire Fod og sex Tommer — eller lidt mindre — i sine Støvleskafter.

„Halloj, Kammerat, hvad er der i Stykker?" sagde denne mærkelige unge Herre til Oliver.

„Jeg er træt og sulten," svarede Oliver, der fik Taarer i Øjnene, medens han talte. „Jeg har gaaet en lang Vej — gaaet i syv Dage i Træk."

„Gaaet i syv Dage!" gjentog den unge fine Herre. „Aa, nu forstaar jeg! Efter Ordre fra højere Vedkommende, hva' behager? Men," tilføjede han, da han lagde Mærke til Olivers forundrede Mine, „jeg kan tænke, at du ikke ved, hvem højere Vedkommende er, min fede Ven."

Oliver svarede sagtmodig, at han rigtignok ikke vidste det.

„Spille mig, hvor han er grøn!" udbrød den unge Kavaler. „Naar jeg si'er højere Vedkommende, saa mener jeg naturligvis Øvrigheden, og naar du gaar efter højere Vedkommendes Befaling, saa er det ikke frem efter, men lige i Vejret og aldrig ner igjen. Har du nogen Sinde været paa Møllen?"

„Hvad for en Mølle?" spurgte Oliver.

„Hva' for en Mølle? Hi, hi, begribeligvis den Mølle, der ta'er saa lidt Plads op, at den kan ar-

bejde inde i en Stenkrukke*), og som gaar bedst, jo værre Folk er i Vinden, for saa har den flest Arbejdere. Men kom nu," sagde den unge Herre, „du trænger til et ordentligt Foder, og det skal du faa. Jeg er rigtignok selv paa Knæerne — forbandet smaat med Møntsorterne — men saa længe de strækker til, ska' jeg la' mig pumpe. Naa, let dig saa, og la' det gaa lidt villig. Naada! Vil saa a'!"

Den unge Herre hjalp Oliver med at rejse sig op og tog ham med sig hen til en nærliggende Spækhøkerbutik, hvor han kjøbte en anselig Portion ristet Skinke og et Brød. Skinken bevarede han ren og beskyttet mod Støv ved at anvende den sindrige Fremgangsmaade at pille en Del af Krummen ud af Brødet og gjemme Skinken deri. Med Brødet under Armen begav den unge Herre sig derpaa til et simpelt udseende Værtshus og viste sin Ledsager Vej til en Skjænkestue, der var beliggende i Bagbygningen. Her bestilte den gaadefulde Yngling en Kande Øl, og da den var bragt ind, fulgte Oliver sin ny Vens Opfordring til at tage for sig af Retterne og gjorde et langt og vederkvægende Maaltid, under hvilket den underlige Dreng Tid efter anden betragtede ham med stor Opmærksomhed.

„Vil du til London?" spurgte den underlige Dreng, da Oliver endelig var bleven færdig med at spise.

„Ja."

„Har du Logi?"

„Nej."

„Penge?"

„Nej."

Den underlige Dreng fløjtede og stak sine Arme saa langt ned i Buxelommerne, som de store Kjoleærmer vilde tillade.

„Bor De i London?" spurgte Oliver.

„Ja. Det vil sige, naar jeg er hjemme," svarede Drengen. „Jeg kan tænke, at du gjærne vilde ha'e et Sted, hvor du kunde sove i Nat, hva' behager?"

„Ja, det vilde jeg rigtignok gjærne," svarede Oliver. „Jeg har ikke haft Tag over Hovedet, siden jeg kom ude fra Landet."

„Naa, derfor kan du da godt la' være og gnide dine Øjne itu," sagde den unge, fine Mand. „Jeg skal netop til London i Aften, og jeg kjender en agtværdig gammel Herre, som bor der, og som vil gi'e dig Logi for ingen Ting og aldrig forlange en Døjt for det — det vil sige, naar en af hans fine Venner forestiller dig for ham. Og jeg er kanske ikke en af hans fine Venner? Nej, Gu' bevares. Slets inte. Hva' behager!"

*) Der sigtes her til Trædemøllen i en Straffeanstalt, som i det engelske Tyvesprog gaar under Navnet „Stenkrukken".

Den unge Herre smilede som for at tilkjendegive, at den sidste Del af hans Tale var holdt i en ironisk, spøgefuld Form, og med det samme drak han den sidste Slurk af sit Øl.

Dette uventede Tilbud om Husly var alt for fristende til at kunne afslaas, især da det umiddelbart efter ledsagedes af en Forsikring om, at den omtalte gamle Herre upaatvivlelig lige strax vilde drage Omsorg for at skaffe Oliver en god Plads. Dette førte til en særdeles venskabelig og fortrolig Samtale, under hvilken Oliver fik at vide, at hans Vens Navn var Jack Dawkins, og at han var den gamle Herres særlige Yndling.

Den unge Hr. Dawkins Ydre vidnede just ikke i nogen overordentlig Grad om de Goder, som hans Velynders Indflydelse formaaede at skaffe dem, han tog under sin Beskyttelse, men da hans Tale røbede en hel Del Raadhed og Letsindighed, og da han end ydermere tilstod, at han blandt sine fortrolige Venner gik under Navnet „den fiffige Lurendrejer", saa sluttede Oliver, at hans sorgløse og letsindige Natur var Skyld i, at hans Velgjørers moralske Formaninger hidtil havde været spildte paa ham. Under Paavirkning af disse Betragtninger besluttede han i sit stille Sind, at han vilde gjøre sig Umage for saa hurtig som muligt at vinde den gamle Herres Yndest, og dersom han fandt Lurendrejeren uforbederlig — hvad han mere end halvvejs frygtede for — vilde han give Afkald paa Æren af hans nærmere Bekjendtskab.

Jack Dawkins ønskede ikke, at de skulde gjøre deres Indtrædelse i London før ud paa Aftenen, og Klokken var derfor henad elleve, da de naaede Bommen ved Islington. De lagde Vejen fra „Englen" til St. Johns Road, vandrede ned ad den smalle Gade, der ender ved Sadler Wells Theater, gik gjennem Exmouth Street og Coppice Row, ad den lille Gyde ved Siden af Fattighuset, vandrede over den klassiske Grund, som en Gang bar Navn af „Huckley i Hullet", bøjede derfra ind i Lille Saffron Hill og i Store Saffron Hill, gjennem hvilken Lurendrejeren skyndte sig med hurtige Skridt, i det han befalede Oliver at følge tæt bag i Hælene paa ham.

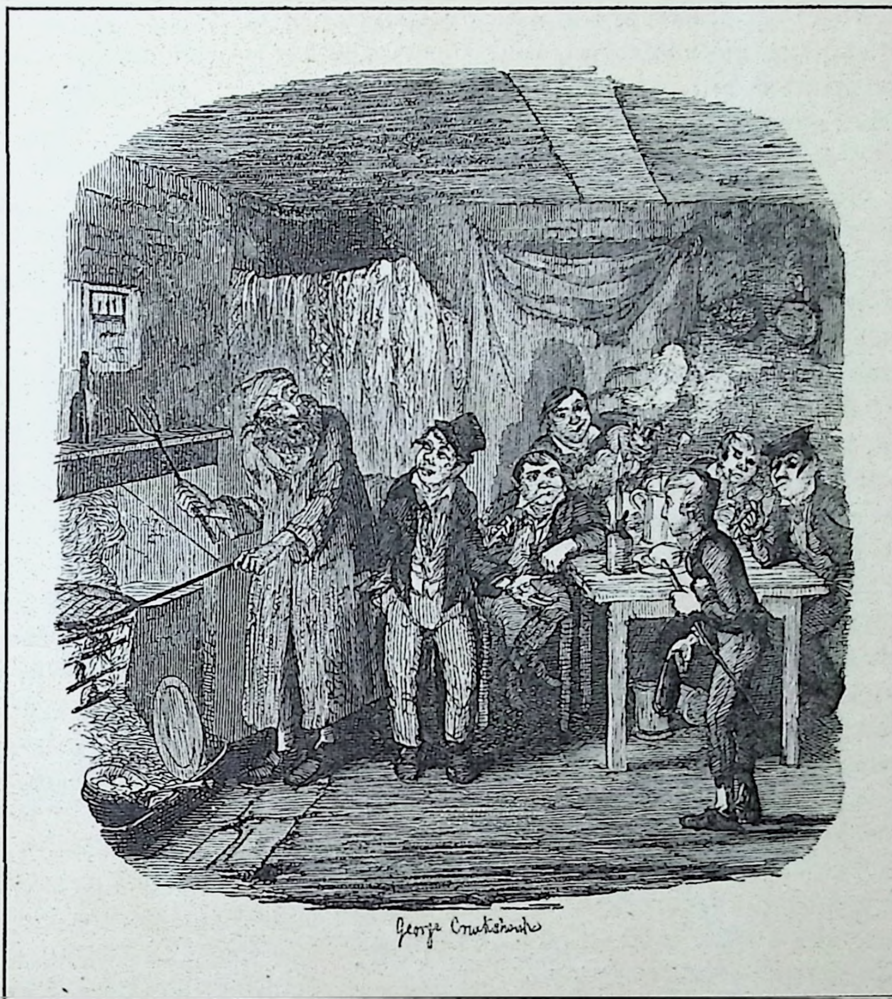
Skjønt Oliver var tilstrækkelig optagen af at holde Øje med sin Fører, kunde han dog ikke lade være Tid efter anden at kaste et flygtigt Blik til begge Sider af den Vej, de fulgte. Et mere elendigt og snavset Kvarter havde han aldrig set. Gaderne var snævre og tilsølede, og Luften opfyldt af en afskyelig Stank. Der var en hel Del smaa Boder, men deres Forraad syntes udelukkende at bestaa af Flokke af Børn, der selv paa denne Tid af Aftenen kravlede ind og ud af Dørene eller raabte og skreg indenfor. De eneste Steder, der lod til at trives

midt i al denne Elendighed, var Værtshusene, hvor de laveste Klasser blandt Irlænderne sloges og skjændtes af alle Kræfter. Dækkede Gaarde og Gyder, som hist og her udskilte sig fra Hovedgaderne, fremviste smaa Grupper af Huse, hvor drukne Mænd og Kvinder bogstavelig talt væltede sig i Sølet, og fra en og anden Gadedør saa man nogle stærkt byggede Karle af mistænkeligt Udseende liste sig ud — aabenbart ikke i synderlig rettænkende eller uskyldige Øjemed.

nede der et svagt Lysskjær paa Muren i den fjærnest liggende Ende af Gangen, og en Mands Ansigt kiggede frem fra et Sted, hvor Rækværket til den gamle Køkkentrappe var brækket itu.

„Jeg synes, I er to?“ sagde Manden, i det han holdt Lyset længere frem for sig og skyggede med den ene Haand over Øjnene. „Hvem er den anden der?“

„En ny Kammerat,“ svarede Jack Dawkins og puffede Oliver fremad.

Oliver bliver forestillet for den agtværdige gamle Herre. (Se Sp. 127).

Oliver var netop i Færd med at overveje ved sig selv, om han ikke gjorde bedst i at løbe sin Vej, da de naaede Enden af Saffron Hill. Hans Ledsager greb ham i Armen, stødte Døren op til et Hus i Nærheden af Field Lane og trak ham med sig ind i Gangen, hvorpaa han lukkede Døren efter dem.

„Hvad godt!“ raabte en Stemme nede fra som Svar paa en sagte Fløjten fra Lurendrejeren.

„Dirk og Fil!“ lød Svaret.

Dette syntes at være et Slags Feltraab eller Signal om, at alt var i Orden, thi lidt efter skin-

„Hvor kommer han fra?“

„Fra Grønland. Er Fagin deroppe?“

„Ja, han er i Færd med at sortere Lommekludene. Op med dig!“

Lyset blev trukket tilbage, og Ansigtet forsvandt igjen.

Oliver, der famlede sig frem med den ene Haand, medens hans Ledsager havde et fast Tag i den anden, klatrede med megen Møje op ad den mørke og brøstfældige Trappe, som hans Ledsager derimod steg op ad med en Lethed og Hurtighed,

der robede, at han var nøje kjendt med den. Derpaa stødte han Døren op til en Bagstue og trak Oliver ind med sig.

Værelsets Loft og Vægge var aldeles sorte af Snavs og Ælde. Foran Kaminen stod et Bord, paa hvilket der fandtes et Lys, stukket ned i en Ølflaske, to eller tre Tinkar, et Brød, noget Smør og en Tallerken. I en Stegepande, som stod paa Ilden og var fastgjort til Kaminpladen ved en Snor, brasede nogle Pølser, og bøjet over dem, med en lang Stagegaffel i Haanden, stod en gammel, sammenskrumpet Jøde, hvis kjæltringagtige og frastødende Ansigt skyggedes af en Masse sammenfiltrede røde Haar. Han var iført en fidtet, ulden Slaabrok, hans Hals var bar, og han syntes at dele sin Opmærksomhed mellem Stegepanden og en Klædebuk, hvorpaa der hang en hel Mængde Silketørklæder. Nogle højst uindbydende Senge, bestaaende af gamle Sække, var slængte hen ved Siden af hinanden paa Gulvet. Og endelig — rundt omkring Bordet sad fire eller fem Drenge, af hvilke ingen var ældre end Lurendrejeren, men som allesammen røg paa lange Kridtpiber og drak Brændevin med en Mine som midaldrende Mænd. Disse Fyre flokkede sig sammen om deres Kammerat, i det han hviskede nogle Ord til Jøden, og vendte sig derpaa om og grinede af Oliver. Det samme gjorde ogsaa Jøden, der stadig holdt Gaflen i Haanden.

„Det er ham, Fagin," sagde Jack Dawkins — „min Ven, Oliver Twist."

„Jøden grinede igjen, og i det han gjorde et dybt Buk for Oliver, trykkede han ham i Haanden og sagde, at han haabede, at han skulde have den Ære at gjøre hans nærmere Bekjendtskab. Derpaa flokkedes de unge Herrer med Kridtpiberne om ham og trykkede begge hans Hænder meget varmt — især den, hvormed han holdt sin lille Byldt. En af de unge Herrer var meget ivrig for at hænge hans Hue op for ham, en anden var saa forekommende at putte sine Hænder ned i hans Lommer, for at han, saa træt som han var, ikke selv skulde have den Ulejlighed at tømme dem, naar han gik til Sengs. Disse Høflighedsbeviser vilde sandsynligvis have strakt sig endnu langt videre, hvis ikke Jøden havde gjort Ende paa dem ved en gavmild Anvendelse af sin Stegegaffel paa Hovederne og Skuldrene af de kjærlige Ynglinge.

„Vi er meget glade ved at se dig, Oliver — overmaade glade," sagde Jøden. „Tag Pølserne af Ilden, Lurendrejer, og sæt en Bøtte hen foran Kaminen til Oliver. Hi, du ser nok paa Lommetørklæderne, lille Ven! Der er en hel Del af dem, ikke sandt! Vi har netop ta'et dem frem til Vask, slet ikke andet, lille Oliver; slet ikke andet. Hi, hi, hi!"

Den sidste Del af denne Tale blev hilst med en skraldende Latter af alle den muntre gamle Herres haabefulde Myndlinge. Og saa tog man fat paa Aftensmaden.

Oliver spiste sin Portion, hvorpaa Jøden blandede ham et Glas varmt Brændevin og Vand, i det han fortalte ham, at han maatte tømme det med det samme, eftersom en anden af de unge Herrer skulde bruge Glasset. Oliver gjorde, som man forlangte, og umiddelbart efter følte han sig varsomt baaret hen til en af Sækkene, hvor han strax faldt i en dyb Søvn.

(Fortsættes.)

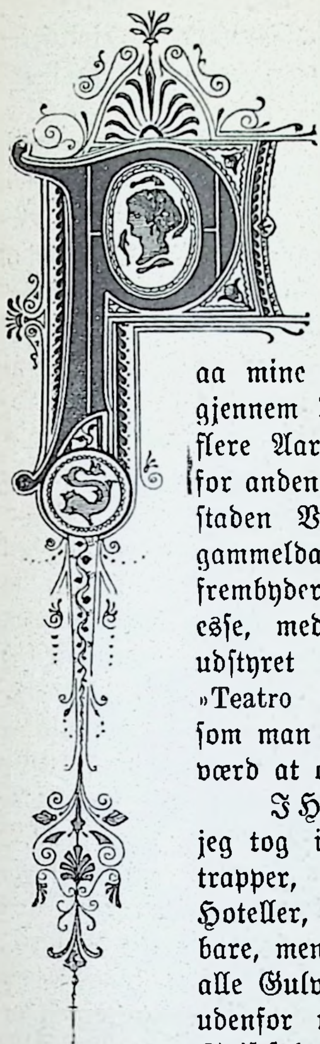
Et Blik.

Du spørger, hvad jeg tænker paa,
og hvorfor jeg dog stirrer saa
i dine stakkels Øjne!
Aa jo . . . nej slaa dem ikke ned —
nu skal jeg give fuld Besked,
men lov saa først at hvile frit
dit Blik i mit, —
— saadan, — det er slet ikke svært,
— nej, kjære, det er aldrig værdt
at rødme for saa lidt.

Jeg tænker paa, hvor sælsom nær
Midsommernattens bløde Skjær
staar Farven i dit Øje;
det er, naar ind i det jeg ser,
som i en Skov jeg saa, hvor Træer
med Nattens fine Skyggenæt
fortoner sig i ét,
og ruller op for Sjælens Blik
et Dyb, som ingen Grænser fik,
et Sjæledyb som dit.

Og Øjet ind i Dybet ser,
det drages, stirrer mer og mer,
som om et Maal det søgte;
bestandig dybere det naar,
indtil med ét det stille staar
og sætter for sin Søgen Bom;
saa dybt det kom,
at aldrig mer det vinder ud,
til evig det . . . Men, Herregud,
du vender dig jo om!

K. K.

Træk af det spanske Folkeliv.

Af P. P.

Paa mine Farter paa kryds og tværs gjennem den pyrenæiske Halvø, for flere Aar siden, holdt jeg, og det for anden Gang, Rast i Universitetsstaden Valladolid, uagtet denne gammeldags og næsten øde By ikke frembyder noget af synderlig Interesse, med Undtagelse af et prægtig udstyret og godt ledet Theater, »Teatro Calderon«, hvor det vel, som man forsikrede mig, var Umagen værd at overvære en Forestilling.

I Hotellet »Fonda Siglio«, hvor jeg tog ind, kom jeg ad Marmortrapper, som sædvanlig i de spanske Hoteller, ind i store Sale med kostbare, men støvbedækkede Tæpper paa alle Gulve. Det var raakoldt Vejr udenfor med skyllende Regn, og i Spisesalen mødte der mig en kold Luftstrøm, som ikke kunde mildnes ved den paa Tæppet foran Spisebordet henstillede Varmeindretning, nemlig en Brasero, ɔ: Kulpande, hvis Trækulsdamp gjorde Atmosfæren kvælende. Der serveredes ægte gammeldags Retter fra det spanske Køkken: Asparges og Ærteskokker stegte i Olje, Høns ligeledes i Olje og stegte, indtil de var komne til at ligne Mumier, samt Haresteg med Chokoladesauce, og endelig en stor sammenrullet Pandekage overgydt med Olje og Rum, der serveredes ikke blot let flammende, men bogstavelig brændende som et Baal. Selskabet, der for Størstedelen bestod af spanske Kavalerer, førte en ivrig og af levende Gestikulationer ledsaget Samtale, der drejede sig om Dagens politiske Spørgsmaal og deriblandt især Kong Amadeos's nylig stedfundne „Afskedigelse", som de kaldte det. Ved hver Kuvert laa et Theaterprogram med røde og gule Bogstaver, saaledes lydende: „Det spanske dramatiske Selskab, dirigeret af den eminente Skuespiller Don Tamayo y Baus, under Medvirkning af Kunstens udvalgte, vil opføre en storslaaet, herlig Komedie i tre Akter, forfattet af den udødelige Don Moratin og betitlet „Døtrenes Ja", endvidere den yndefulde Parodi over Pylades og Orestes, og til Slutning en fortryllende Ballet, et henrivende Divertissement".

Jeg begav mig altsaa til Theatret. Komedien og Parodien spilledes ret godt og vakte af og til Munterhed; men først da Tæppet gik op for Ballettens pragtfulde Dekorationer, kom Publikum ret i Humør, og et tusendstemmet „Ah!" bruste gjennem Salen. Man saa en landlig Egn med Sydens og Østens rige Plantevæxt og Blomsterflor, med Pebertræer, Palmer, Citrontræer, Magnoler og høje Kaktustræer; til venstre en Landsbykirke, til højre et Klippeparti med skummende Vandfald; foran Kirkedøren saas et opdækket Bord med halvt tømte Vindunke og Glas, og mod Baggrunden Udsigt til solbeskinnede Bjærge, kransede af den hvide Sne. Et dæmpet Kor af Sangfugle hørtes rundt om fra Træer og Buske. Andægtige Ungmøer og Svende, deriblandt et pynteligt Brudepar, ligger paa Knæ rundt om en Abbed eller fornem Prælat, som paa sin Gjennemrejse er standset her for at overvære Vielsen til Tak for den gode Beværtning og for sluttelig at lyksaliggjøre Parret med sin Velsignelse. Han er midt i en opbyggelig Formaningstale til Ungdommen, da han afbrydes af nogle indtrædende Musikanter; de spiller pludselig op med Sækkepibe, Fløjte og Tromme. Der opstaar Uro i Forsamlingen; Brudeparret lytter og nikker til hinanden; de rejser sig og lister bort, snart tager hele Flokken leende Flugten. Med knyttede Hænder truer Abbeden efter dem; saa kalder han Sognepræsten ud fra Kirken, hvor denne har været beskjæftiget med Forberedelser til Vielsen, og fortæller ham med mange Ophævelser om Menighedens forargelige Adfærd. En dansende Skare kommer frem fra Baggrunden; den opbragte Prælat foreslaar at lyse Forbandelse over den ugudelige Ungdom og forbyde Vielsen. Men Sognehyrden, som har nærmet sig Lystighedens Tumleplads og set til, raader Prælaten til foreløbig at holde inde med Forbandelsen og først undersøge Sagen nærmere, hvortil denne omsider giver sit Minde.

Musiken bryder nu ud i høje Toner; hele Landsbyens Befolkning strømmer hid og opfører en hvirvlende Runddans. Snart grupperer Mængden sig om Hovedpersonerne, tvende Par, af hvilke Brudeparret er det ene. Nogle ældre Tilskuere klimprer paa Guitar, blæser paa Fløjte og slaar paa den baskiske Tromme. Med lette, svævende

Bevægelser og halvt udstrakte Arme nærmer eller fjærner de dansende sig fra hinanden, svinger sig om hinanden i hurtigere og hurtigere Tempo. Pigerne iler frem, snart med den ene Haand paa Hoften og løftende den anden i Vejret med den klimprende Kastagnet, snart bøjende sig i kokette Stillinger ned til Siden og derpaa spillende med Kastagnetterne i begge de løftede Hænder. Med elastiske Trin iler de frem mod de unge Knøse, der svinger sig omkring med kraftige Spring og derpaa atter farer undvigende tilbage som for at sno sig ud af de vinkende Arme. Der er Liv og Energi i disse Danserythmer efter den vilde, larmende Musik, og det hele Optrin synes lidt efter at bringe de gejstlige Herrer i en Stemning, der just ikke er ganske forenelig med deres hellige Kald; de nikker bifaldende, klapper i Hænderne og begynder at bevæge Fødderne efter Musikens Takt, indtil de omsider, omringede af de gjækkende Piger, farer i Armene paa dem og hvirvler sig om i en Runddans, der nu udføres af hele Befolkningen i et rasende Virvar. Prælaten med Bruden i Armen og Sognehyrden med den anden Ungmø iler dansende ind i Kirken, fulgte af hele Brudefølget. Orkestret falder ind med Pauker og Horn, og Tæppet falder under Tilskuernes Latter og stormende Jubel.

Efter kortere eller længere Ophold i Madrid, Sevilla, Malaga, Granada og Murcia tilbragte jeg et Par Ugers Tid i det prægtige Valencia med dets herlige Omegn, der ligner en uhyre Park med mange Smaabyer og Villaer, alle omgivne af Oliven- og Laurbærlunde. Kun modstræbende rev jeg mig løs fra dette nydelsesrige Ophold og fortsatte Rejsen til Barcelona. Overalt sporedes det revolutionære og krigeriske Røre, der siden Kong Amadeos's Fordrivelse havde grebet Spanierne og atter bragt Gemytterne i heftig Bevægelse, hvilket, ligesom i Valladolid, ogsaa gik ud over Kirkens Tjenere og de forskjellige tilbageblevne Munkeordener, der hist og her forfulgtes med Spot og Haan, men rigtignok til mangfoldige endnu troendes store Forargelse. Denne Del af Rejsen var som en Tankeflugt tilbage i Fortiden gjennem en fantastisk Verden. Ad Jærnbanen bruste vi frem mellem blomstrende Enge og Vinhaver, derpaa en Strækning langs Havet, paa hvis gyngende Spejl den opgaaende Sol kastede sine blændende Straaler, forbi Murviedro, hvor de gamles Sagunts Ruiner og Mure ses paa Toppen af Bjærget; saa gik det videre langs en Række Klipper forbi Byer, der endnu er omgivne af Levninger fra den klassiske Romertid; gjennem Tortosa og Tarragona, paa alle Kanter omkredsede af maleriske Bjærgformationer, og endelig til Barcelona ved Middelhavets Kyst. Barcelona er Spaniens vigtigste Sø- og Handelsstad, egentlig den eneste, hvor der hersker et civiliseret Liv, en respektabel Industri og betydelig Handelsvirksomhed.

Det er Palmesøndag, tidlig om Morgenen. Fra Fæstningen højt oppe paa Klippen og fra de tvende spanske Vagtskibe paa Reden dundrer Kanonskud ud over Havnen og det solbelyste Hav. Krudtrøgen fra Skibene hvirvler op ad Klippevæggen, forener sig med Røgen der oppe fra og sejler som Sommerskyer ud over Søen, over Brændingens fraadende Bølger. Paa alle Kanter knalder Gevær- og Pistolskud, i Gaderne, paa Pladserne, fra Tage og Balkoner og i den store Allé ud for vor Fonda (Hotel), Promenaden „Rambla". Denne strækker sig næsten gjennem hele Staden ned til Havnedæmningerne, paa hvilken sidste Strækning den minder om St. Annæ Plads i Kjøbenhavn. Jeg kan fra Balkonen overse en Del af Rambla; her myldrer det af frem og tilbage ilende Mennesker; de har alle smaa, sammenflettede Palmeblade, der ser ud som Fastelavnsris, i Hænderne eller bærer indtil femten Fod høje Palmegrene som Flag. Nu lyder der Trommeslag, Piber og Hornmusik, i det et Regiment med flyvende Faner drager forbi under de allerede løvrige Træer. En General, som den foregaaende Dag er ankommen fra Madrid, rider i Spidsen paa sin fyrige Fuldblodshingst; han skal inspicere Fæstningen og træffe Anstalter til at afvise et forventet Angreb af de carlistiske Bander, der har vist sig i Stadens Omegn. Et Jærnbanetog er paa Vejen fra Madrid nylig blevet standset og plyndret, enten af Carlister eller Røvere, hvilke tvende Benævnelser ikke sjælden kommer ud paa et. Jeg skynder mig der ned og slutter mig til Sværmen, af hvilken Hovedstrømmen bevæger sig til Havnen. Vejen fortsættes op ad Skraaningen til Murpromenaden, der i en ikke ubetydelig Højde strækker sig fra Enden af Rambla rundt om Havnen hen til Barcelonetta, en af Fiskere og Skippere befolket Forstad. Her fra Murpromenaden har man en vid og skjøn Udsigt, et storartet Panorama, ud over Havnen og Reden; her vrimler det af Sejlskibe og Dampere, der alle har Flag oppe; det spanske, rødgule Flag skinner som Lynstraaler mod Himlens dybe blaa. Hist henne til højre i Havnens umiddelbare Nærhed drager det smukke spanske Regiment med klingende Spil op ad Vejen, der slynger sig i Zigzag op til Fæstningen.

Paa Murpromenaden er der en stærk Trængsel af promenerende Familier, og hver Familie synes at have hele sin Husstand med. De bærer alle sammen Palmeblade eller Grene i Hænderne og ledsages af pyntede Skjødehunde med rødgule Baand eller medfører smaa, ligeledes pyntede Lam, der hopper omkring mellem de jublende Børn. En og

anden Familiefader af Almueklassen bærer med en værdig Mine sit sprællende Paaskelam i Favnen.

Jeg fortsatte Spasereturen fra Murpromenaden hen til den store Kirkegaard, der ved det første Blik ingenlunde tager sig ud som en Dødens Urtegaard. Man kommer ind ligesom i en ny Stad, en Dødens Residensstad med snorlige Gader; Husene er her fortløbende, høje Mure med Begravelser i sex Etager, lutter firkantede Stenplader, af hvilke hver lukker for en Grav, saa at det hele danner gjennem Gadens Længde sex Rækker Firkanter fra Murens Fod op til dens Rand eller Tag. Pladerne er numererede, og paa enhver af dem er der indskrevet Aarstal og Datum for den sidst stedfundne Begravelse. Paa mange Plader i Stueetagen er der anbragt et lille Gitter, indenfor hvilket ses smaa, barnlig udpyntede Altere eller Borde med Dukker, Dukkestads, smaabitte Lysestager og Urtepotter samt andet Nips, som oftest ogsaa et Fotografi af den afdøde. Den aristokratiske Afdeling af Kirkegaarden har en Mængde kolossale Marmormonumenter eller Mausoleer, det ene prægtigere end det andet, for det meste opførte i Form af Templer eller Kapeller.

Der fandt netop denne Morgen to Begravelser Sted, en fattigs og en rigs. I smaat Trav kom en Gitano, (Zigeuner) løbende; paa Hovedet bar han en uhøvlet Kiste uden Laag, hvori der laa udstrakt det ubedækkede Lig af en Mand i pjaltede Klæder og med snavsede Sko paa de bare Fødder, der stak frem over Endestykket af den temmelig korte Kiste. Ledsaget — ligeledes i Trav — af Familien, hvis kvindelige Medlemmer dog var klædte i sort, fortsatte Ligbæreren sit Løb gjennem den lange, ensomme Gade. Optoget gjorde et saare trist Indtryk, langt mere end det andet og pyntelige Ligtog, der drog langsomt frem i højtidelig Procession; den lukkede Kiste var af brunt poleret Træ, det flade Laag bedækket med et sølvindvirket Tæppe og mange Blomsterkranse. Kisten henstilledes midt paa Gaden, og medens det talrige Følge, deriblandt flere gejstlige, i al Stilhed grupperede sig i en Halvkreds omkring den, steg en Graverkarl, bevæbnet med Øxe, Hammer og Brækjærn, op ad Trappen til et ved Muren opstillet Stillads, hvorpaa et Trug med Kalk var hensat. Med kraftige Øxe- og Hammerslag løsnede og borttog han Stenpladen Nr. 122, med Betegnelsen 1ste Marts 1850. Gjennem Aabningen saa man inde i Nischen en skimlet Kiste; med nogle Øxeslag skilte han denne ad og fremdrog et Skelet, paa hvilket Hovedet var gaaet løs; de halvt forvitrede Pjalter og den sønderslaaede Kiste kastede han ned paa Gaden, hvorved en Støvsky og en ubehagelig Lugt spredte sig ud over Forsamlingen. Den ny Kiste slæbtes af Graverkarlens Medhjælpere op ad Trappen og skubbedes ind i Nischen; Skelettet puttedes der ind ved Siden af Kisten, ligeledes kastedes Hovedskallen der ind, og endelig satte Graveren Stenpladen for Aabningen og murede den til. Dette Arbejde medtog næppe tyve Minutter, hvorpaa Ligtoget bortfjærnede sig lige saa tavst og stille som ved Ankomsten.

Fra Kirkegaarden vandrede jeg gjennem den fra Rambla udmundende fornemste Handelsgade, Calle San Francisco, der hurtig var bleven omdøbt til Calle Libertad, Frihedsgaden. Ved at bøje om ad en snæver og stejl Gyde naaede jeg op til Kathedralkirken, en mægtig, men noget forfalden Bygning, hvis Ydre ingenlunde er imponerende, og hvis Indre ej heller frembyder noget særlig mærkeligt. I det høje og brede Skib op til Hovedalteret vandrede en troende Folkemængde i højtidelig Tavshed frem og tilbage, baade Lægfolk og gejstlige med Palmegrene i Hænderne; nogle andægtige laa i stille Bøn omkring i Sidekapellerne. Dæmpede Hammerslag lød fra alle Kroge, blandet med Lyden af Skralder; det var de strænge Katholikers Smaaborn, der paa Palmesøndag banker Jøderne ud. Paa min Vej gjennem Staden havde jeg allerede hørt den samme Lyd fra Gadedøre, Porte og Patio'er; i Fondaens Gaard eller Patio saa jeg Værtens fireaarige Søn løbe legende omkring baade med Skralde og Træhammer og banke paa Døre og Trappetrin.

* * *

Der er to store Theatre i Barcelona: »Principal« og »Liceo«, begge beliggende ved Rambla. Teatro Liceo, der rummer fire tusend Tilskuere, er især fortræffelig indrettet og udstyret; alt der inde straaler af Forgyldning og Purpur; men hvad der irriterer den rejsende, og især de fornemmere engelske og franske Turister, er den Omstændighed, at man ikke en Gang i dette Kunstens Tempel er fri for Cigarrøg; ligesom Kulrøgen i London synes den at være en uadskillelig Bestanddel af Spaniens Atmosfære.

Jeg overværede gjentagne Gange i Teatro Principal Opførelsen af en spansk Opera, »Jone«, der forener en ganske interessant Text med melodiøs Musik, og saavel Sangere som Sangerinder var af første Rang. En Ballet: „Ildens Datter“, var dog Repertoirets Perle og noget af det skjønneste, jeg har set af denne sceniske Kunstart; navnlig var Slutningstableauet overraskende. En tæt Taage har næsten skjult Scenen, men spreder sig lidt efter lidt; en forunderlig Klarhed begynder at oplyse Omgivelserne, og paa én Gang ser man den grønklædte Jordklode med Bjærge og Have svæve frem i Verdensrummets mørkeblaa Dyb, stærkt belyst af Solstraalerne.

En Forestilling af en helt anden Art overværede jeg i Teatro Liceo, nemlig et Passions-Skuespil. Denne Art Skuespil opføres, som bekjendt, jævnlig i Bayern, Sydítalien og flere Steder, men for det meste af maadelige Dilettanter og paa yderst tarvelige Scener. Her i Barcelona fremstilledes derimod Kristi Lidelseshistorie af udmærkede Skuespillere og Skuespillerinder og ligesom enhver anden tragisk Forestilling af virkelig Interesse med en ypperlig Udstyrelse baade i Henseende til Kostumer og Dekorationer samt med indlagte større Musiknumere. Flere Optrin var af gribende Virkning, især Jesu Indtog i Jerusalem, fulgt af Disciplene og en stor Folkeskare af Mænd, Kvinder og Børn i antike Dragter efter gamle Malerier, og alle bærende store Palmegrene i Hænderne, saa at hele Scenen overskyggedes som af en Palmeskov. Og dernæst Frelserens Vandring med Korset til Golgata, medens Solen skinnede paa Via dolorosa, „Smærtens Gade", i Jerusalem. — Den af antike Blæseinstrumenter udførte Musik, der ledsagede den højtidelige Vandring, lyder endnu bestandig i mit Øre.

Publikum klappede ivrig under denne Forestilling og raabte stadig bravo. Under den Scene, hvor Petrus fornægter Kristus, galede det bageste Parterre og Galleriet i lystigt Kor, akkompagneret af Skoggerlatter, medens man ogsaa hørte enkelte hysteriske Skrig fra Logerne og nogle gamle Sennoraers Hulken. Sørgespillets Slutningsscene: Fremstillingen af Helvede i al optænkelig Gyselighed, hvor Satan kommer slæbende ind med Judas, fordærvede for mig og vistnok for de fleste fremmede Tilskuere Nydelsen af de foregaaende højtidelige Optrin, men interesserede og bevægede aabenbart det indfødte Publikum langt mere end de mest gribende Scener af selve Lidelseshistorien.

I Følge et hemmelighedsfuldt Vink, der fra flere Sider blev givet alle fremmede Turister om snarest muligt at begive sig paa Rejsen over Pyrenæernes vildsomme Skraaninger, forlod vi alle noget pludselig Barcelona i en af fjorten Muler slæbt kolossal Karrosse, en Slags Omnibus med Skillerum mellem de forskjellige Klasser af Passagerer. Vi sad tæt sammenstuvede og i stadig Frygt for paa den smalle, mørke Vej, hist og her langs Randen af en Afgrund, at vælte der ned, især da Stilheden pludselig afbrødes af en heftig Raaben fra de langs Mulernes Række vandrende Vognstyrere, i det en anden lignende Rejsevogn kom os i Møde fra den modsatte Side og med Hjulene skurede hen ad Siden paa vor Karosse.

Ved Ankomsten til Perpignan ved den franske Middelhavskyst erfarede vi kort efter, at samme Dag, vi ved Middagstid forlod Barcelona, var en talrig carlistisk Bande rykket ind i Staden, hvor allehaande Excesser, Voldsgjerninger og en haardnakket Kamp fandt Sted, indtil Carlisterne omsider blev fordrevne.

En Helt eller en Taabe?

Skitse efter Virkeligheden.

Skuepladsen er et lille beskedent Hus i en af Kjøbstadens Sidegader. Tiden hen imod Klokken syv om Aftenen. Medens De opholder Dem der uden for, bør De lægge Mærke til den Orden og Nethed, som træder Dem i Møde fra de pyntelige Skodder, de blanke Vindusruder, Urtepotterne i Vinduskarmen, de snehvide Gardiner, det skinnende Messinghaandtag paa Døren og de to Trappetrin, der er skuret saa rene, at der ikke synes at være et Støvgran paa dem.

I det Klokken slaar syv paa det nærliggende Kirketaarn — en Lyd, der besvares af en hel Mængde mindre Ure i Byen — standser en højung Mand med en sort Mappe under Armen foran Huset, tørrer omhyggelig sine Fødder af og lukker sig selv ind ad Gadedøren. Det er ikke nogen ringere Person end vor Histories Helt, og efter at vi vel og lykkelig har faaet indstalleret ham i hans Hjem, er det lige saa godt, at vi uden videre Omsvøb følger ham ind i den lille Spisestue og gjør Bekjendtskab med Husets øvrige Beboere.

De er to foruden ham — hans gamle, sygelige Moder og hans halvvoxne Søster. — Tebordet er nok saa hyggelig dækket paa god, gammeldags Maner. Der er en snurrende Temaskine, der vist er et halvt hundrede Aar gammel, en Tallerken med tyndt skaaret Smørrebrød, en Tepotte, som var moderne i Frederik den sjettes Dage, og nogle hjemmebagte „Klejner", som næppe nogen af vor Tids Husmødre forstaar at bage.

Han bøjer sig ned og kysser sin Moder, der sidder indsvøbt mellem en Mængde Puder i sin Lænestol, medens hans Søster faar Ilden til at blusse op i Kakkelovnen og derpaa gaar hen og fylder sin Broders Tekop med en Drik, der maa opveje i Varme, hvad den maaske mangler i Styrke. Medens de derpaa alle tre nyder deres tarvelige Aftensmaaltid, vil vi benytte Lejligheden til at erfare noget nærmere om Familien.

Hans Moder blev for ti Aar siden Enke og til at optage Kampen for Tilværelsen med. Omtrent paa denne Tid fik hendes Helbred et stærkt Knæk, saa hun ikke længer kunde tage Del i den fælles Gjerning, og fra det Øjeblik af maatte han tage hele Byrden paa sine Skuldre.

Ved en stræng og udholdende Kamp, ved at arbejde baade Dag og Nat — om Dagen paa Handelskontoret og om Natten med at føre Bøger for smaa Forretningsfolk i Nabolaget — lykkedes det ham at holde sammen paa det gamle Hjem,

En Duet. (Efter Max Volkharts Maleri.)

kom til at staa ene tilbage med en Søn og en Datter. Hans Søster var den Gang en lille Pige paa sex Aar, og han selv, der nylig var bleven konfirmeret, havde kort i Forvejen faaet Plads som Kontorist paa et Handelskomtor.

Faderen havde været Handelsrejsende og haft en ganske god aarlig Indtægt, men givet Pengene ud, lige saa hurtig, som han fik dem. Efter hans Begravelse opdagede man, at hans Livsforsikring var sat i Pant for Gjæld, og at et Par hundrede Kroner foruden Bohavet var alt, hvad Enken havde men hans Søster havde imidlertid maattet melde sig ud af Skolen for at fortjene det lidet, hun kunde, ved Haandarbejde i Hjemmet. I ti Aar havde han ofret sit Liv for sin Moder og Søster, medens han sled i det som en Galejslave og nægtede sig selv enhver Adspredelse, der kunde gjøre blot det mindste Skaar i de smaa Indtægter, hvormed han havde ondt nok ved at opretholde en nogenlunde sorgfri Tilværelse for sig og sine. Det havde været en ædelmodig Gjerning, men som de fleste ædelmodige Gjerninger havde den ikke bragt ham nogen anden

Belønning end den, han fandt i sin egen Samvittighed.

Hans Søster holder ganske vist af ham med oprigtig Hengivenhed, og hans Moder vel ikke mindre paa sin Maade, men hendes bestandige Sygelighed har gjort hendes Sind pirreligt, og hun er gnaven og urimelig, naar hendes Søn i trætte og modløse Øjeblikke mest kan trænge til oplivende Selskab. Som naar han f. Ex. sidder der ved Bordet, der i en Hast er blevet gjort ryddeligt, for at han strax kan tage fat paa Regnskabsbøgerne, som han har bragt med sig hjem i sin Mappe. Det er nogle Smaahandlendes Regnskabsbøger, med en Uendelighed af Rettelser og Blækklatter og ulæselige Tal og Navne, og naar han har faaet dem i Orden og opgjort Indtægt og Udgift, er hans Fortjeneste nogle faa Kroner. Tre lange Aftener vil næppe være tilstrækkelige til at blive færdig. For Øjeblikket er han fordybet i sit kjedsommelige Arbejde; han tæller op, Side for Side, af Kroner og Øre, og maa atter og atter gaa Regnskabet igjennem, fordi det haardnakket nægter at stemme som Følge af en manglende 50-Øre.

„Min kjære Dreng, jeg vilde ønske, at du vilde lade være at skrive med en Pen, der kradser," siger saa endelig hans Moder, der som sædvanlig sidder indsvøbt i Puder i sin Lænestol ved Siden af Bordet. „Jeg hader en Pen, der kradser; den jager mig en Feber i Blodet. — Hvis den Pen kradser igjen, saa forsikrer jeg dig, at jeg bliver nødt til at gaa i Seng; jeg kan ikke taale at være i Værelse sammen med den. Den har allerede faaet alle mine Nerver til at sitre — ja, jeg mærker nok, at du er lige ved at blive vred. Men jeg kan virkelig ikke gjøre for det. Ak ja, da din stakkels kjære Fa'er levede, blev jeg ikke betragtet som en Byrde og en Plage for nogen. Jeg vilde ønske, jeg var død. Vær ikke saa urimelig, siger du? Ja, ja, min kjære Dreng, naar du bliver saa gammel som jeg, har du maaske ogsaa en Søn, der kalder dig urimelig, og saa vil du komme til at tænke paa din stakkels gamle Moder i hendes Grav og paa alle dine haarde Ord."

Han tager en anden Pen og fortsætter sit Arbejde, medens han bider sig i Læben for ikke at lade sig henrive til at give et heftigt eller utaalmodigt Svar. Han er næsten færdig nu, blot fem Minutters Ro, og han vil have fundet Sporet af den drilagtige 50-Øre, som mangler i, at Regnskabet skal stemme. Fem Minutters Stilhed, og han vil kunne følge Traaden gjennem Ta[illegible]enes Labyrint lige til Enden. Men pludselig udbryder den gode Dame igjen:

„Min kjære Dreng!"

„Ja, Mo'er!"

„Jeg vilde ønske, at du vilde se op, naar du taler. Jeg hader, at Folk taler til mig uden at se paa mig. Jeg kunde aldrig finde mig i det selv over for din stakkels Fader, og hvis det virkelig er saa taabeligt og urimeligt, saa mener jeg dog, at en Moder i det mindste har Ret til at forlange, at hendes Børn tager saadanne smaa Hensyn til hende."

Han ser op. Opløsningen paa den gaadefulde 50-Øre taber sig atter i Mørket, da hans Tanker rives bort fra den, men han ser ikke desto mindre op med et smilende Ansigt.

„Naa, lille Mo'er, hvad er det saa?"

„Sig mig, min kjære Dreng, vilde du have noget imod at gaa hen og kjøbe mig et Æble? Jeg tror, jeg kunde have Lyst til et stegt Æble; jeg plejer at sove saa godt efter det. Det er for silde for din Søster at gaa ud alene, ellers vilde jeg ikke bede dig om det."

„Skal det være lige strax, lille Mo'er?"

„Ja, Grønthandleren lukker Klokken ni, min Dreng, og den mangler kun fem Minutter, men det er lige meget. Det gjør mig ondt, at jeg bad dig om det. Maaske hvis du en Gang bliver gammel og syg, du da kunde faa Lyst til et stegt Æble, og din Søn . . ."

Han bryder ud i en hjærtelig Latter. Den forbigaaende Ærgrelse, han følte ved at blive forstyrret i sit Arbejde, forsvinder i samme Øjeblik ved Tanken om at faa Lyst til et stegt Æble paa sine gamle Dage. Han lægger Bøgerne til Side og gjør Ende paa den gamle Dames yderligere Jeremiader med et sønligt Kys, hvorpaa han henter sin Hat og iler afsted for at skaffe den Gjenstand, som hans Moder har sat sin Hu til.

* * *

Dette er den lysere Side af hans Lidelseshistorie. Der er en, som er langt mørkere.

De sex Dage om Ugen arbejder han fra Morgen til Aften og en Del af Natten med, men Søndagen, eller i alt Fald en Del af den, vil han gjærne have fri. Om Eftermiddagen besøger han saa sine faa Venner, og Aftenen tilbringer han i Reglen hjemme med at læse højt for sin Moder og Søster. Der er en af hans Venner, i hvis Hus han foretrækker at komme fremfor i noget andet, og Grunden er simpelt hen den, at han for længe siden har gaaet hen og forelsket sig i sin Vens Søster. Hun har ikke været blind for de Følelser, hun har vakt, og hun har ikke været sen til at besvare dem. Det var en saa smuk og fristende Drøm, at det varede en rum Tid, før han kunde beslutte sig til at vaagne op til den triste Virkelighed. Da han omsider kom til Klarhed med sig selv og

saa Fremtiden lige i Øjnene, gjorde hans Hjærte for første Gang Oprør mod den Kjærlighedsgjerning, han havde paataget sig. Striden var lang og bitter. Det var en haard Kamp i hans modige og ædle Bryst mellem hans Pligt mod hans Moder og Søster og hans Kjærlighed til den unge kjønne Pige, til hvem hele hans Fremtidslykke syntes at være knyttet. Men Pligten sejrede. Hver eneste Øre, han fortjente, var der Brug for til dem der hjemme. Dersom han giftede sig, vilde det gaa ud over hans Moder og Søster. Giftede han sig, vilde han faa en Familie til at sørge for, og enhver ny Mund, der kom, vilde tage noget fra dem, som han fra først af havde helliget sit Liv.

I nogle faa, forvirrede Sætninger meddelte han hende sin Beslutning. Han kastede sin Fremtidslykke fra sig og traadte den under Fødder. Han kyssede for sidste Gang den, han elskede og kunde have gjort til sin Hustru, og bad hende om Tilgivelse. Derpaa gik han med bristefærdigt Hjærte tilbage til sit møjsommelige aandsfortærende Arbejde, sin yngre Søster, sin syge og vrantne Moder, til det ensomme Hus og de tilsølede Handelsbøger med deres uendelige Rettelser og Blækklatter.

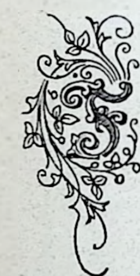
* * *

Hun har giftet sig med en anden, og muntre Børn flokkes om hende. Han lever endnu bestandig i det lille Hus i en af Sidegaderne sammen med sin Moder og Søster, og Tiden gaar sin vante, ensformige Gang. De har aldrig faaet at vide, hvad de har kostet ham — at de har kostet ham det, som ikke kan kjøbes for Guld — og Verden, der ser ham nu og da, lægger i det højeste Mærke til hans aabne og ærlige Træk og hans sindige Væsen, men ingen standser for at hylde det ædle, men tavse Heltemod, som hans Liv har været et eneste langt Vidnesbyrd om. Og det er højst sandsynligt, at hvis Verden kjendte hans Historie og vidste, hvad han havde gjort, vilde maaske de fleste være mere tilbøjelige til at give ham den sidste end den første af de tvende Titler, der er sat som Overskrift over denne Skitse.

Fra alle Verdensdele.

III.

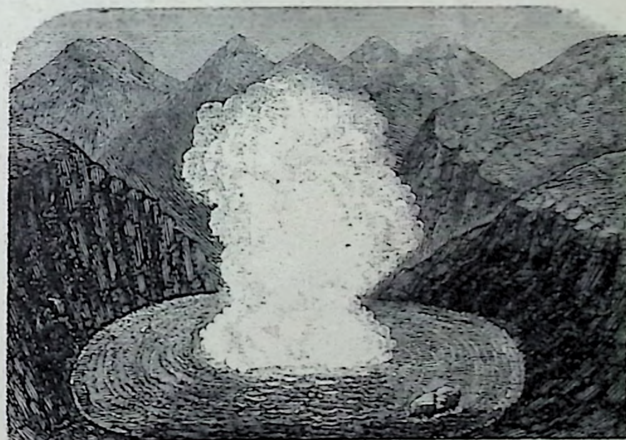
Den kogende Sø paa Dominika.

For nogen Tid siden gav Korrespondenten til det engelske Blad »London illustrated News« en Skildring af en Reise, som han havde gjort omkring paa Øen Dominika, en af de mest bjærgfulde Øer paa de smaa Antiller, og meddelte bl. a. følgende:

Vi befandt os paa en Højslette, en lille Rest af det Terræn, som er blevet kaldt „Svovlbakkerne". Hist og her paa denne Højslette, hvor der ikke findes det mindste Spor af nogen levende Plantevært, ser man kæmpestore, forkullede Træstammer, talrige vulkanske Klipper samt Vulkaner, der endnu er i Virksomhed, og fra hvilke store Masser af Damp eller Vand strømmer ud i vældige Straaler. Vandet, som strømmer til fra alle Sider, danner en mælkehvid, brusende Flod, der udbreder sig over en Del af Højsletten og derefter styrter ned i Dalstrøget neden under.

Det var kun med stor Forsigtighed, at vi kunde bevæge os fremad paa denne vulkanske Strækning, der bestaar af Slagger, Svovl o. s. v. Vi maatte af og til hoppe fra den ene til den anden Klippeblok, som hist og her ragede frem over den vilde Strøm, men efter mange Møjsommeligheder naaede vi omsider Maalet for vor Udflugt og stod ved Bredden af den kogende Sø.

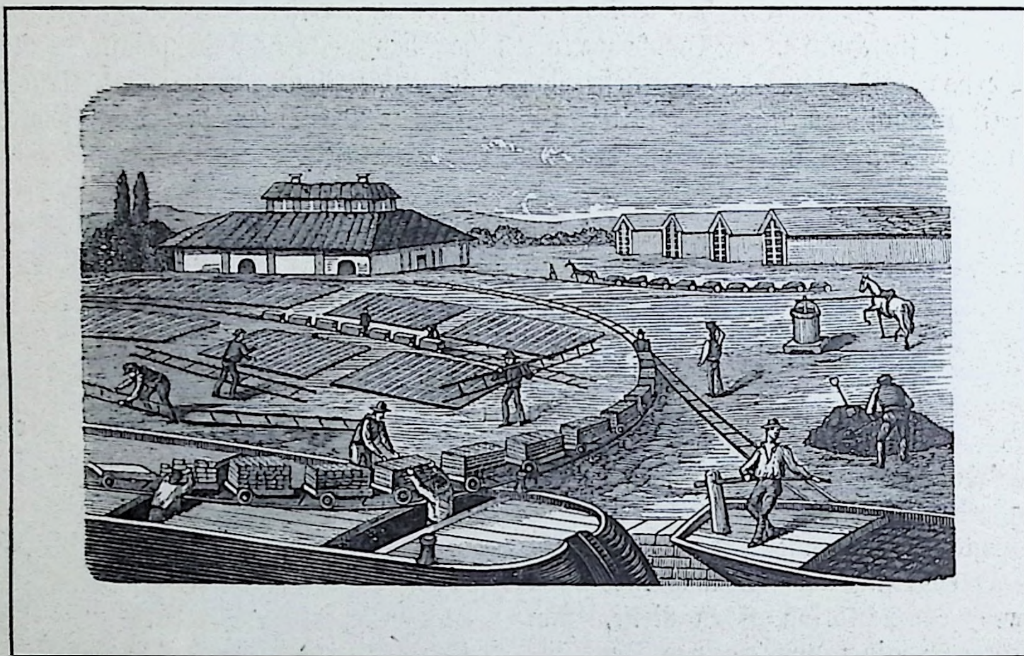
Denne mærkelige Sø, der er fyldt med kogende Vand, ligger 2,400 Fod over Havets Overflade, paa den sydlige Side af Svovlbakkerne. Som det ses paa medfølgende Billede, danner Søen, der har et Tværmaal af 300 Fod og en Dybde af 60 Fod ved Siderne, et næsten cirkelrundt Bassin. Vandet i den er stadig kogende hedt og har en bleg, skiferagtig Farve. Klippepartierne omkring den rager omtrent 500 Fod op over den, og hist og her ses

mindre Vandspring vælde ud af Aabninger i Klippemassen, hvorfra Vandet, idet det styrter ned efter, danner et Par smaa Floder, som udgyder sig i Søen. Naar man staar ved Bredden af denne Sø, kan man næsten ikke se andet end uhyre Masser af Vanddampe, der stiger op fra Vandets Overflade. Man hører den buldrende Lyd fra den store, kogende Vandmasse, men kun naar Vinden af og til et Øjeblik blæser Dampskyerne bort, kan man se Vandets Overflade og de kæmpestore Vandbobler ved Søens Bred. Den Vandmasse, som uafbrudt er i Kog, danner en Cirkel paa omtrent 40 Fods Tværmaal, og Vandboblerne hæver sig 3—4 Fod op over Vandfladen. Bølgerne vælter sig ind mod de omgivende Bredder, hvor de brydes mod de med Svovl overtrukne Sten. I en vis Afstand fra for den og danner et smukt Vandfald. — Som man kan forestille sig, frembyder „den kogende Sø" og dens Omgivelser et ejendommeligt Skue, og Stedet er ofte blevet undersøgt af forskjellige Landes Naturforskere.

IV.

En transportabel Sporbane.

Paa mangfoldige Steder i Udlandet ser man ikke sjælden en særegen og meget hensigtsmæssig Slags Jærnveje, som man mærkelig nok hidtil ikke har skjænket nogen Opmærksomhed her i Landet, uagtet de sikkert nok kunde bruges med god Nytte

En transportabel Sporbane.

Søens Bredder har Vandet et mærkelig kredsdannet Løb, hvilket man let kan overbevise sig om ved at kaste et eller andet flydende Legeme ud i Søen. Strømmen fører det da strax i en bestemt Retning til den ene Side, og efter nogen Tids Forløb kommer det atter til Syne fra den modsatte Side, efter at have passeret Søen helt rundt, og saaledes vedbliver det atter og atter at passere det Sted, hvorfra det blev kastet ud.

Søens eneste synlige Udløb er paa dens sydvestlige Side, hvor der er dannet en Gjennemskæring gjennem Klipperne. Det er dog kun en ringe Mængde af Vandet, som finder Afløb her igjennem, men ved en nøjere Undersøgelse opdager man, at Søen tillige har en underjordisk Afløbskanal, der kommer til Syne i nogen Afstand Syd

ved mange forskjellige Lejligheder. Det er Sporbaner, der kan lægges meget let og hurtig, hvor der er øjeblikkelig Brug for dem, og naar man har brugt dem, kan man lige saa let borttage dem. Medfølgende Træsnit viser en saadan transportabel Sporbane i Virksomhed ved et stort Teglværk, fra hvilket man paa denne Bane kjører Sten ned til de i Havnen liggende Skibe, som man ser i Billedets Forgrund. Saa snart Skibene er ladede, kan man tage Sporene bort og bruge dem et andet Sted. Teglværket ses i Billedets Baggrund; foran det ligger en Mængde nylig strøgne Sten paa Jorden, og Banen slaar en stor Bue uden om dem ned til Skibene. De Spor, som man bruger til en saadan Bane, er af Træ og bestaar kun af to Langsveller, der er forbundet med Tværstykker. Længden er ikke

større, end at en Mand, som man ser paa Billedet, let kan bære et saadant Stykke Bane. Disse Skinner kan lægges næsten hvor som helst, endogsaa paa meget blød Grund. Ethvert Parti af Skinnerne er i begge Ender forsynet med nogle Hager eller lignende Indretninger, saa at de meget nemt kan forbindes med hinanden. De Vogne, som bruges ved et saadant Banesystem, er højst simple, da de blot dannes af en Flade af Tømmer, der bæres af to Hjul; ved den bageste Ende findes der nogle Kroge, hvorved denne tohjulede Kærre kan fæstes til den forreste Ende af en anden Kærre, og paa denne Maade danner man saaledes hele Toget.

Som før nævnt bruger man saadanne Sporbaner ved mangfoldige Lejligheder i Udlandet, blandt andet ogsaa ved forskjellige Mark- eller Havearbejder, og efter paalidelige Meddelelser herom kan en eller to Mand ved Hjælp af en saadan Sporbane udføre betydeligt mere Arbejde end ellers.

Den hele Sag er, som man ser, meget simpel, og Sporbanen med Tilbehør af tohjulede Kærrer er kun lidet bekostelig. Det er en af den Slags Opfindelser og Hjælpemidler, som man ofte vil kunne have Brug for i det daglige Liv, naar man først ret har faaet Øjet op for den store Nytte og Besparelse i Tid og Kraft, som man kan opnaa paa denne Maade.

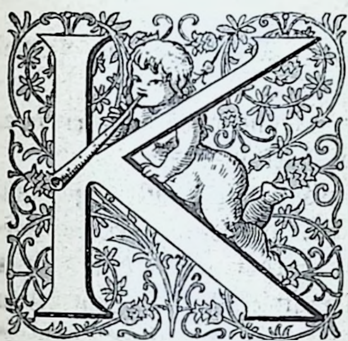
T.

Fra Politiretten i Paris.

Studier af Jules Moinaux.

II.

Sprællemanden.

arakteristisk for Spidsborgeren i Forstæderne er hans Ulyst til at gjøre sig den Ulejlighed at tage ind til Byen, selv om han har Ærende der; han foretrækker at bebyrde dem af hans Omgangskreds, der jævnlig tager til Byen, med en Masse Smaaforretninger, og har næsten altid et eller andet, han skal have besørget. Et fuldblods Exemplar af denne Race var Hr. Maricot, der stadig disponerede over sin Nabo, Hr. Boguenard, som Løbedreng. Til Slutning blev dog Boguenard kjed af sin ulønnede Plads og, for én Gang for alle at blive fritaget for disse irriterende Kommissioner, besørgede han Hr. Maricots Kommission inde i Byen paa en saadan Maade, at der ved Hjemkomsten forefaldt en stormende Scene, der udartede i den Grad, at baade Hr. Boguenard, Hr. Maricot, dennes Søn Léon og en Sprællemand maatte give Møde i Politiretten.

Faderen skrider gravitetisk frem mod Skranken, med sin lille Léon hængende ved det ene Frakkeskjød.

Dommeren: „Ræk Haanden op!"

Faderen løfter Haanden, og den smaa Léon gjør hele Tiden det samme som Faderen."

Dommeren: Sværger De at sige Sandheden og intet uden Sandheden?"

Maricot: „Jeg sværger!"

Léon: „Desværre!"

Maricot: „Ti stille, min Dreng!"

Dommeren: „Hvori bestaar Deres Klage?"

Maricot: „Hr. Dommer! Maa det først være mig tilladt at bemærke, at det gjør mig meget ondt, at Hr. Boguenard har spillet mig en saadan Skarnsstreg, at kun den mest raffinerede Hjærne vilde være i Stand til at kunne udtænke noget lignende. For et Aars Tid siden blev jeg Enkemand og stod ene tilbage med min lille Søn, Léon, som De ser her: han var den Gang 4 Aar, og nu er han følgelig 5 Aar."

Léon: „Ja men, Fa'er, mig blev 5 Aar i Onsdags."

Maricot: „Ti stille, min Dreng!"

Dommeren: „Den lille Fyr kunde gjærne blive siddende henne paa Bænken. Sæt Dig derhen, min Dreng!"

Léon: „Nej, mig bi'e hos Fa'er!"

Maricot: „Saa maa Du tie stille, ellers sætter Manden dig i det sorte Hul! — Han blev fem Aar i Onsdags i forrige Uge, men det vedkommer for Resten ikke Sagen. Derimod maa De vide, at jeg bor i Saint Denis, og at Hr. Boguenard, som nu sidder paa de Anklagedes Bænk, er min Ven og Nabo. Jeg kommer meget sjælden til Paris, hvorimod Boguenard næsten daglig tager derind, hvorfor jeg af og til bad ham besørge nogle smaa Nødvendighedsartikler. . ."

Boguenard: „Nødvendighedsartikler! — En Sprællemand til hans Søn, og saa hveranden Dag — — —".

Dommeren: „Ingen Afbrydelse!"

Maricot: „Jeg skal strax komme til Sprællemanden."

Léon: „Mig ha'e min Pællemand!"

Maricot: Hvis du nu ikke tier stille, kommer du i det sorte Hul, eller ogsaa skal Betjenten hænge dig op under Loftet. — Min lille Søn havde i lang Tid pint og plaget mig for en Sprællemand; jeg havde set paa forskjellige hos en Legetøjshandler i Forstaden, men der var ingen, der rigtig havde tiltalt mig; jeg havde nu bestemt, at jeg nok vilde ofre et 5-Franks Stykke paa den; saa var det en Dag, at jeg ikke havde noget andet Ærende til Boguenard, og saa bad jeg ham om at kjøbe mig en Sprællemand, naar han tog til Byen, men glemte at opgive ham Prisen; jeg sagde kun, at den skulde være ordentlig klædt paa og solid i Leddene."

Léon: „Og med Guld paa."

Maricot: „Næste Dag kommer Boguenard over til mig med denne Kasse under Armen (gaar hen og tager en Kasse paa Bænken) og siger: „Her er en Sprællemand til Léon". — Strax raaber naturligvis Léon: „Kom med den!" hvorpaa Boguenard lukker Kassen op og tager dette Uhyre af en Sprællemand frem (aabner Kassen og fremtager en Sprællemand, der er et godt Kvarter længere end den unge Hr. Léon).

Léon: „Kom med den! Mig ha'e min Pællemand!"

Dommeren: „Pak den hellere ned igjen. De forstyrrer Retten."

Léon: „Uh! uh! Mig ha'e min Pællemand. Kom med den!"

Trods sine Skrig bliver Léon ført hen til Bænken og Sprællemanden atter pakket ned, hvorpaa man gaar videre.

Maricot: „Jeg mærkede jo lige strax, at Hr. Boguenard havde spillet mig en slem Streg, for den Fyr havde øjensynlig været pebret, men da han saa viser mig Regningen, der lød paa 80 Frcs., saa vil jeg ikke nægte, at jeg blev rasende; det var jo ligefrem at sige: „Maa jeg bede mig fritaget for Deres Kommissioner en anden Gang."

Boguenard: „Ja, det var ogsaa Meningen."

Dommeren: Men Slagsmaalet? Hvad bliver det til?"

Maricot: „Nu kommer det, Hr. Dommer! Jeg sagde meget høflig til den Herre, at det hele var en daarlig Spøg, og at den Sprællemand kunde han beholde for sin egen Regning. Men saa blev han vred, og imens stod Barnet og blev ved at skrige paa sin Sprællemand. Hr. Boguenard — ja, han fornærmede mig, og saa vilde jeg smide ham ud, men saa snapper han Sprællemanden i Benene og kyler mig den i Hovedet, og da jeg saa sparkede efter ham, raabte han, at han vilde forære mig Sprællemand og det hele. Men jeg vil blot lade den Herre vide, at jeg tager ikke mod Foræringer af ham; jeg har gjemt Sprællemanden, saa kan min Søn faa den, naar han bliver stor."

Boguenard: „De kan jo give ham den i Brudegave."

Léon (fra Bænken): „Mig ha'e min Pællemand nu."

Dommeren: Hr. Boguenard! Indrømmer De Rigtigheden af denne Forklaring?"

Boguenard: „Fuldstændig! Men jeg vil bede Dem lægge Mærke til, at den Herre er ligefrem storartet med de Fordringer, han stiller til sine Medmenneskers Tjenstvillighed. Han bilder sig ind, at man ikke har andet at gjøre end at løbe hans Ærender, og den Indbildning vilde jeg skaffe ham af med paa en Maade, som jeg mente ikke kunde gjøre ham noget, da han har en halv Snes Tusind i aarlig Indtægt. Men da han saa ikke vilde betale Sprællemanden, saa blev jeg gal i Hovedet, det nægter jeg slet ikke."

Dommen lød paa en Bøde paa 25 Frcs. til Hr. Boguenard.

Léon: „Mig ha'e min Pællemand!"

Maricot: „Naar vi kommer hjem. — Ikke paa Gaden. Der faar vi alle Drengene efter os, hvis du spaserer omkring med den." —

Lille Léon fik sin Sprællemand, men Hr. Maricot og Hr. Boguenard blev aldrig mere gode Venner.

Danske Digtere.

Adam Øhlenschlæger: Frederiksberg.

Den røde Sol gaar ned bag gyldne Væng:
i Skumringen jeg stemmer Harpens Stræng,
besynger dig, min Barndoms friske Minde.
Den store Sværm har Egnen alt forladt;
nu skinner Maanen i den klare Nat,
og Busken gyser i de sagte Vinde.

O elskte Barndomsegn! hvor mangen Gang
har jeg begejstret lovet dig en Sang,
naar dine Syner stod for Sjælens Øje,
naar langt fra dig, paa Floder eller Fjæld,
jeg skued dine Sølverkildevæld
i Tanken vinke mig til Sjællands Høje.

Jeg sang min Sang i Aftnens dunkle Stund,
naar Nattens lyse Skive, gul og rund,
paa en Gang skued mig og mine kjære,
begræd mit Savn, med Haanden under Kind,
og lod den flygtige, den snare Vind
mit Suk hen over Østersøen bære.

Nu er jeg her! Nu atter her jeg staar!
For første Gang igjen i tretten Aar
en Hytte jeg af dine Grene bygger.
Min Graad, min Ild forvandler sig til Ord:
jeg ved, at her min Sanggudinde bor
bag Valdnød= og Kastanjetræets Skygger.

Kom, I velsignede, kom, elskte Børn!
med eder vil jeg staa for Rosens Tjørn
og dvæle ved ethvert ærværdigt Minde.
End er jeg Barn og glæder mig som I!
Den skjønne Fantasi er ej forbi:
o nej! med Døden skal den først forsvinde.

End ingen af jer dette Digt forstaar,
men naar som Olding jeg med Sølverhaar
min sidste Trøst ved eders Arne finder,
skal hver af eder læse mig en Sang,
og jeg skal smile stoltelig, hver Gang
en Taare lister sig ad eders Kinder.

Men har alt Søvnens Broder venlig lukt
den kjære Faders Øje, Flammen slukt,
og hviler han med Moder hist i Haven;
da skal I alle læse Digtet der
en Sommerkvæld, naar hvide Maaneskjær
med sine Alfevinger dækker Graven.

Feernes Gaver.

Et Æventyr.

Hun var en virkelig Prinsesse; thi hendes Fa'er var Konge over Landet Hustibusti, og hendes Mo'er var Dronning. Storken havde fisket hende op af en Brønd og lagt hende paa Dronningens Seng. Hun tilkjendegav sin Nærværelse ved at skrige, og Dronningen blev saa glad over Storkens Foræring, at hun af lutter Glæde begyndte at danse paa ét Ben. Kongen kom tilfældigvis ind i det samme og rynkede misfornøjet paa Næsen, i det han sagde:

„Det passer sig ikke for en Dronning at danse paa ét Ben."

„Har du set, hvad Storken har bragt mig?" spurgte Dronningen.

Naa, Herregud, Kongen var jo heller ikke mere end et Menneske, og derfor begyndte han ogsaa af lutter Glæde at danse paa ét Ben. Da den første Glædesrus var forbi, og det kongelige Ægtepar var blevet træt, saa de sig ikke desto mindre med et ængsteligt Blik omkring i Gemaket, om nogen af Hoffolkene skulde have set det, men da der ikke syntes at være nogen i Nærheden, beroligede de sig snart.

De blev nu enige om, at Barnestadsen skulde finde Sted om otte Dage, og ved den Lejlighed skulde der indbydes tre gode Feer, som boede i Riget, for at staa Fadder til den lille Prinsesse.

Det kan nok være, at der blev fejet og støvet af, saa at Støvet hvirvledes omkring til alle Sider; der blev pudset og poleret baade udvendig og indvendig, saa at hele Slottet til sidst skinnede saa blankt, at man kunde faa ondt i Øjnene af det.

Prinsessen var iført en hvid Silkeklædning med Guldbroderier, og i Steden for Hue havde hun en Krone af det pureste Guld paa Hovedet. For det havde hendes Fa'er jo Raad til, eftersom han var Konge over hele det store Rige Hustibusti, hvis De ved, hvor det ligger?

Da Prinsessen var bleven døbt, skulde alle Fadderne komme med deres Foræringer, og derfor traadte nu ogsaa en af de gode Feer frem for at overrække sin Gave. Den bestod deri, at for hver Dag, Prinsessen blev ældre, skulde hun ogsaa blive smukkere og smukkere. Den anden Fe traadte nu ligeledes frem og gav hende en Ring, som havde den Egenskab, at hver Gang, hun drejede den frem eller tilbage paa Fingeren, vilde hun lære noget nyttigt uden den allerringeste Ulejlighed.

Derpaa traadte den tredje Fe frem og sagde, at det Ønske, som Prinsessen udtalte paa sin sextenaarige Fødselsdag, skulde gaa i Opfyldelse, hvorpaa de alle tre endnu en Gang kyssede Barnet og forsvandt.

Enhver af de gode Feer havde sin Vogn holdende udenfor, og saa steg de da op i den og kjørte videre. De havde naturligvis ikke Heste for som andre Folk, men to hvide Duer, og selve Vognen var et stort Sneglehus. Duerne fløj saa højt til Vejrs, at de for Menneskenes Øjne saa ud som store, hvide Sommerfugle. Feerne agtede at begive

sig til to andre Steder, hvor der ligeledes holdtes Barnestads, og i dette Øjemed dalede Duerne ned og lod de gode Feer stige ud foran et stort Hus i en smuk Gade.

Her havde den gavmilde Stork ogsaa bragt en Gave, men den havde haft det Uheld undervejs, da den kom flyvende med Barnet i Næbet, at en stor hæslig Fugl havde stukket den i Brystet, og i sin Forskrækkelse derover havde den tabt den lille

Lille Per Fisker.

paa Gaden. Heldigvis fløj Storken ikke saa højt, at Barnet slog sig ihjel, men dets smaa Ben var blevne værkbrudne for hele dets Levetid.

I Dag skulde den lille Fyr døbes, og Feerne var komne uden at være indbudte, thi Drengens Forældre vidste, at Feerne skulde staa Fadder til den ny Prinsesse, og derfor havde de ikke turdet indbyde dem, skjønt de ellers ofte gjæstede den unge, kjønne Moder.

Forældrene blev naturligvis overmaade glade ved at se dem og bad dem strax om at staa Fadder til den lille Dreng.

Feerne gik ind derpaa, og da Faddergaverne skulde uddeles, gav den ene ham Taalmodighed, den anden et fornøjet Sind og den tredje Evne til at lindre andres Nød. Saa kyssede de Barnet til Afsked og drog bort.

„Hvor skal vi nu gaa hen?" spurgte de hverandre.

„Ja, nu har vi jo været baade i Kongens Slot og i den rige Mands Hus, lad os nu begive os til den, der trænger mest til os."

Det var vanskeligt for de gode Feer at afgjøre, hvem der trængte mest til dem, og da de ikke kunde blive enige derom, besluttede de at stige ud der, hvor Duerne standsede.

Det var uden for en ussel, fattig Hytte. Uha,

hvor der var snavset! Det var ikke langt fra, at Feerne havde skyndt sig bort igjen; det er endogsaa meget sandsynligt, at de havde gjort det, hvis der ikke havde ligget en lille Skrighals paa Gulvet, hvilket mindede dem om deres Ærende. Manden var drukken; Konen græd og jamrede sig, Børnene skraalede af fuld Hals og sloges om Resterne af en Stump Honningkage, og Storkens seneste Gave laa, som sagt, paa Gulvet.

Barnet var nylig blevet døbt, men Feerne traadte ubemærket frem, kyssede den lille Knægt og gav ham hver sin Gave. Den ene gav ham Sans for Orden og Hygge; den anden Arbejdsomhed, og den tredje sagde, at han skulde blive Solstraalen i

Hunden som Dommer.

sit Hjem. Dermed var deres Hverv til Ende, og de var unægtelig glade, da de var komne vel uden for Døren.

„Om sexten Aar skal vi atter besøge vore Gudbørn," bemærkede den ene af Feerne.

„Og se, hvorledes de har anvendt vore Gaver," sagde den anden.

„Jeg haaber til det gode," tilføjede den tredje. —

Saa var omsider de sexten Aar gaaede, og de tre gode Feer var atter paa Rejse for at se, hvorledes det stod til med deres Gudbørn.

Først besøgte de Prinsessen. Men den, der havde givet hende Skjønhed, blev meget bedrøvet, thi det havde kun tjent til at nære hendes Egenkjærlighed. Den, der havde givet hende Kundskabsringen, blev lige saa bedrøvet, thi da hun havde kunnet lære sig al Ting saa let, var hun bleven forfærdelig doven.

„Vore Gaver har mere skadet end gavnet," udbrød de sorgfuldt.

„Maaske benytter hun den tredje Gave til at ønske sig noget godt og forstandigt," tilføjede den tredje Fe beskedent.

Men det gjorde Prinsessen nu slet ikke. Hendes Ønske bestod kun deri, at hendes Skjønhed maatte bedaare mangen Ungersvend og gjøre ham ulykkelig for Livstid.

Med et Suk maatte Feerne efterkomme hendes Ønske. Sorgfulde og bedrøvede begav de sig derpaa til den lille svagelige Dreng. Han laa paa sin Seng uden at kunne røre sine stakkels lamme Ben, men alligevel taalmodig og i godt Lune. Han var altid glad og ved godt Mod. Naar han havde det bedre, blev han kjørt omkring i en Rullestol, og det var da mærkeligt at se, hvorledes den syge Dreng altid havde en hjælpsom Haand til den, der behøvede den, og det bedste af det altsammen var, at hans Hjælp altid kom til den rette. Glade og fornøjede saa Feerne deres Gaver saa vel anvendte.

Derpaa begav de sig til det sidste af deres Gudbørn, og hvis de ikke havde været Feer, vilde det vist have været dem umuligt at gjenkjende den usle Hytte. I Steden for Graad og Skjænderi mødte der dem nu munter Sang og Rokkens snurrende Lyd. Manden var sovet ind til den evige Søvn, men hans Kone havde taget sig sammen og var bleven flittig og arbejdsdygtig, og efter at den yngste Broder var kommen, var Børnene blevne flinke og skikkelige og havde i enig Samdrægtighed arbejdet saa længe paa at forbedre det Stykke Jord, der hørte til Huset, at de nu regnedes for helt velstaaende Folk. —

Feerne forsvandt med et fornøjet Nik til hverandre for derpaa igjen sexten Aar efter at rejse omkring og besøge deres Gudbørn.

Prinsessen var misfornøjet baade med sig selv og hele Verden og syntes, at det blev temmelig kjedsommeligt i Længden aldrig at kunne udrette noget godt, men den Ting forstod Ringen ikke at lære hende.

Den syge Dreng havde allerede i flere Aar hvilet under en simpel Gravhøj, men oprigtig Sorg og Taknemmelighed havde smykket den med friske Blomster.

Hyttens Beboere var spredte ad hver til sin Side, kun den yngste boede der endnu med sin Moder og sin unge Kone. Alle Folk i Egnen agtede ham for hans ærlige og arbejdsomme Vandel, og Lykken blomstrede mere og mere for ham. Han havde utvivlsomt faaet de bedste af Feernes Gaver.

Vore Billeder.

En Mand, der ikke ved, hvad han skal spise. Naar man træder ind paa en Restavration, vil man oftere have lagt Mærke til en Skikkelse af lignende Art som den, der er fremstillet paa omstaaende Tegning — en Mand, der ikke ved, hvad han skal spise. Med Hagen støttet paa de foldede Hænder og lyttende med en dybsindig Mine til Opvarterens Opremsning af de forskjellige Delikatesser, der findes paa Spisesedlen, sidder Manden og kan ikke blive enig med sig selv om det betydningsfulde Spørgsmaal, hvilken af de opregnede Retter han helst bør vælge. Paa det Træsnit, som „Familievennen" præsenterer sine Læsere efter Maleren Vilh. Rosenstands ypperlige Billede, der for et Par Aar siden gjorde mer end almindelig Lykke paa Charlottenborgudstillingen, er det, som man strax vil se, imidlertid ikke til en kjøbenhavnsk Restavration, men til et romersk Trattorie, at den fortræffelig opfattede og gjengivne Scene er forlagt. Det drejer sig ikke her om en Boeuf eller en Kotelet, men snarere om en Ret Maccaroni eller et Stykke kogt Høne med Broccoli. Omgivelserne er da ogsaa vidt forskjellige fra dem, vi kjender her hjemme: den pyntelige Opvarter i hvide Skjorteærmer, et Par Gensdarmer, nogle romerske Borgere og Borgerinder i Baggrunden, og i Billedets Forgrund to Katte, der aabenbart er Medbejlere til en eller anden lækker Levning fra Køkkenet. Kun Stamgjæsten er noget nær den samme Type, som man ogsaa kan træffe paa en kjøbenhavnsk Restavration. Det er den samme betænksomme Mine, der røber, at Manden ingenlunde anser det for en ligegyldig Sag, hvormed han tilfredsstiller sin Maves Fordringer. Og lad ham blot ikke forhaste sig, den brave romerske Borger;

denne Pavse mellem Suppen og den næste Ret vil forhaabentlig tjene til yderligere at pirre hans Appetit og hjælpe ham til en sund Fordøjelse.

* * *

En Duet. Det er et ejendommeligt Motiv, Kunstneren har valgt i dette Billede: Narren, der synger for Hunden. Der er en ægte middelalderlig Duft over det. Man befinder sig i et Gemak paa en eller anden fyrstelig Borg; Fyrstens Hofnar og Fyrstens Mynde er tilfældig komne til at tilbringe en Time sammen; saa har Narren i Mangel af bedre Beskæftigelse grebet sin Luth, og nu synger han for Hunden, som dog ikke lader til at sætte synderlig Pris paa den Art Underholdning og derfor ledsager Musiken med sin ynkelige Hylen, saa det bliver til en underlig Duet. Men hvad synger Narren for den hylende Mynde? Det kunde være ret interessant at faa det at vide. Lad os se rigtig paa ham. Han ser slet ikke saa taabelig ud, skjønt det er hans Bestilling at være Nar. Læg blot Mærke til hans skarpe, kloge Blik, og til det halvt ironiske, halvt ondskabsfulde Smil, der spiller om hans Mund. Hvad synger han vel om? Om et længst forsvundet Minde fra Fortiden, om en Tid, da han ikke troede, at det var hans Livs Bestemmelse at gjøgle som Nar for de store Herrer; han havde ogsaa en Gang sin Ærgjerrighed, sine Ønsker — sin Kjærlighed. Men altsammen svigtede det ham. Saa trak han Narrehuen med Bjælderne over Hovedet — blev Nar for Mad og Klæder, ligesom han før havde været det for Skjæbnen. Han skjulte sine skuffede Forhaabninger, sit sønderrevne Hjærte under den spraglede Narrekofte og gjøglede saa lystig, at man kaldte ham Kongen for alle Narre. Og Narren har jo Frisprog ved Hove; det benyttede han til med sin hvasse Tunge at hudflette de store Herrer, med hvem han havde en gammel Regning at gjøre op. Under sin kaade Spas skjulte han den giftigste Spot; han tirrede dem indbyrdes mod hinanden, og den skraldende Latter ved de fyldte Vinkander endte tit med braadne Pander. Det var hans Hævn — en lystig Hævn, som ingen mistænkte ham for. De fyldte hans Vom med den bedste Spise, gav ham den gyldne Malvasier at drikke og dejlige blanke Guldstykker i Gave, for at han ret skulde forlyste dem med sine Løjer. — Ha, ha! Vær kun rolige, I høje Herrer; Narren skal more jer, kan I tro — og sig selv med! — Alt det synger han om, medens han sidder alene i det fyrstelige Gemak, og Hunden hyler i vilden Sky — maaske vilde den hyle endnu højere, hvis den forstod, hvad han synger.

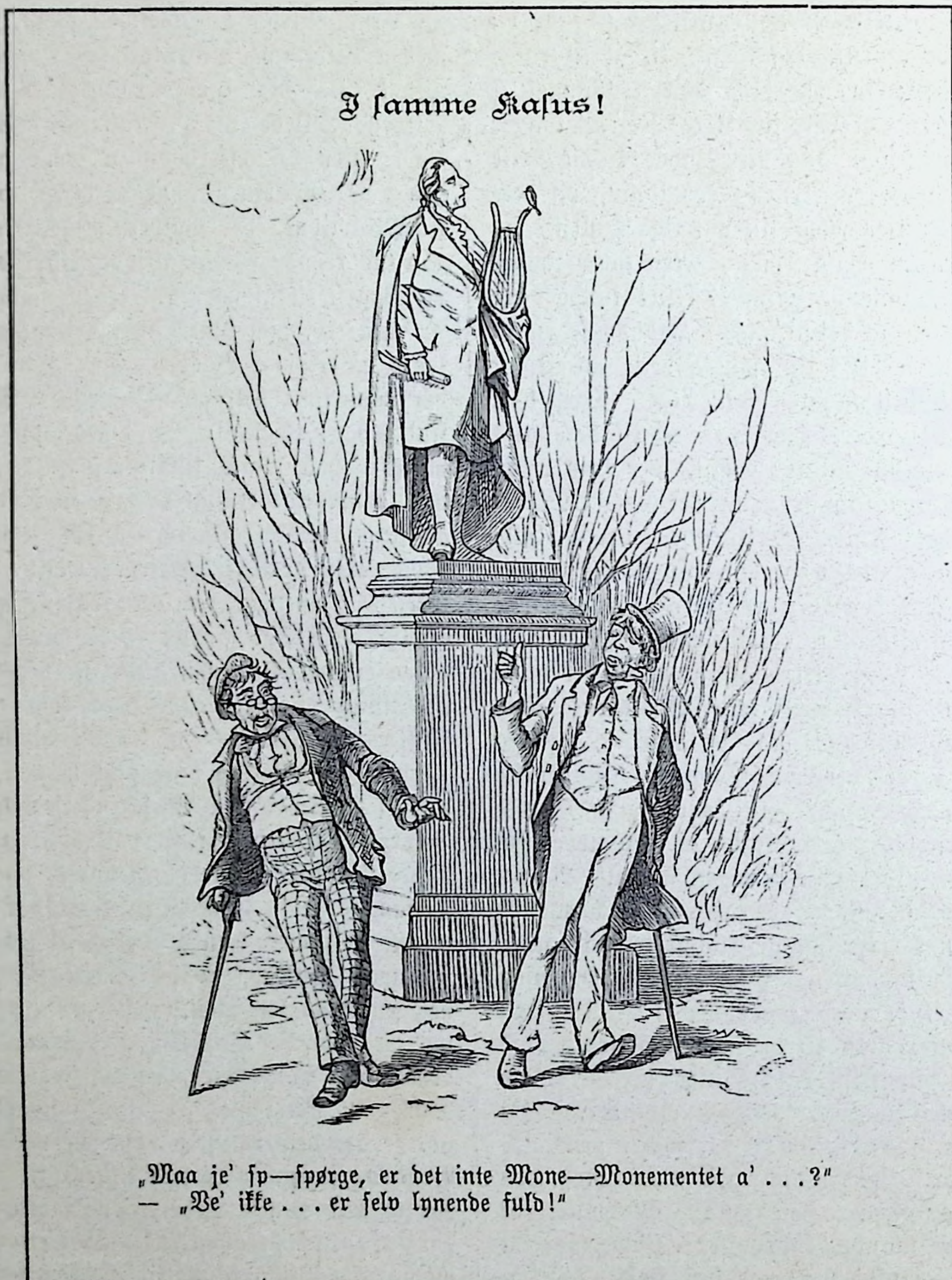
* * *

Lille Per Fisker. Han hedder simpelt hen lille Per, fordi hans Fa'er hedder store Per, og saa er han trods sin Lidenhed en af de kjækkeste og flinkeste Drenge i Lejet. Om det saa er aldrig saa haardt Vejr, staar han op om Natten og tager med sin Fa'er ud paa Søen for at røgte Garnene, og det er hans største Sorg, naar store Per befaler ham at blive hjemme, med den Erklæring, at det er intet Vejr for Rollinger at komme ud i. Og saa skulde De bare se ham i Sildetiden, naar Baadene kommer ind tidlig om Morgenen, med Næringerne smækfulde! Det gaar i en utrolig Fart for ham at faa Sildene viklede ud af Maskerne i Garnet og talte i Ol efter Ol, efterhaanden som han kaster dem hen i de store Kurve, som derpaa bliver baarne hen til Prangerne, der holder med deres Vogne paa Strandbredden for at afkjøbe Fiskerne deres Fangst og bagefter falbyde den i den nærmeste Kjøbstad. De kan tro, han tager sig ud, naar han sidder saaledes agterude i Baaden, med store Skaftestøvler, der naar ham helt op til Skridtet, med Sydvesten skudt bag ad Nakken og med opsmøgede Ærmer, medens hele hans lille Person, de bare Arme og det rødmussede Ansigt er mer eller mindre bedækket af blinkende Sildeskjæl. — De fremmede, som om Sommeren bor i Fiskerlejet, betragter ham som deres specielle Yndling; han er meget søgt som Medhjælper ved Badegjæsternes Fisketure, og det maa ogsaa erkjendes, at han gjør sin Nytte; han passer og styrer en Baad saa godt som nogen erfaren Fiskermand. Og — ja, De vil maaske ikke tro det — han har allerede, saa ung han er, modtaget et offentligt Bevis paa Anerkjendelse; han er bleven dekoreret af Staten; det vil sige, han har faaet Medaillen for druknedes Redning, om end ikke med Tilladelse til at bære den, før han er bleven konfirmeret. Dermed hænger det i al Korthed saaledes sammen: Han og nogle Kammerater var gaaet ud med en Baad, og samtidig var en anden Baad sejlet ud med en hel Del Smaapiger fra Lejet. En af dem falder over Bord, da man er kommen et godt Stykke til Søs; Per ser det fra sin Baad, springer ud, redder den lille Pige, hjælper hende op i hendes Baad og svømmer derpaa tilbage til sin egen. Det var et rask Stykke Arbejde af en otte Aars Knægt. En af Sommergjæsterne indberettede Drengens modige Handling til højere vedkommende, og kort efter fik han Medaillen. Men han fik nok noget mere end den. Da han kom hjem til sin Fa'er for at faa tørt Tøj paa, erklærede store Per, at Drengen havde gjort sin Pligt, da han sprang ud efter den lille Pige, men at svømme tilbage til sin egen Baad, det var Narrestreger, og derfor skulde han ha'e en Dragt Prygl. Om han virkelig fik Pryglene, derom ved vi intet, men saa meget er vist, at der

er Tømmer i lille Per til at blive en Sømand af den rigtige gode Slags.

* * *

Hunden som Dommer. Med en højst ærværdig Mine har den sat sig op i Lænestolen med begge Forpoterne paa Bordet, hvor en Bog ligger opslaaet foran den. Det er aabenbart, at Retten er sat med frem for den værdige Dommer. Pasop, den lille kaade Køter, har jaget efter Faarene; det har han én Gang faaet Tilhold om, at han ikke maa, for det sætter baade ham og hans Kammerater i Miskredit hos deres gode, venlige Herre. Og derfor skal han nu dømmes, sig selv til Straf og alle andre unge, letsindige Hunde til advarende Exempel.

I samme Kasus!

„Maa je' sp—spørge, er det inte Mone—Monementet a' . . .?"
— „Ve' ikke . . . er selv lynende fuld!"

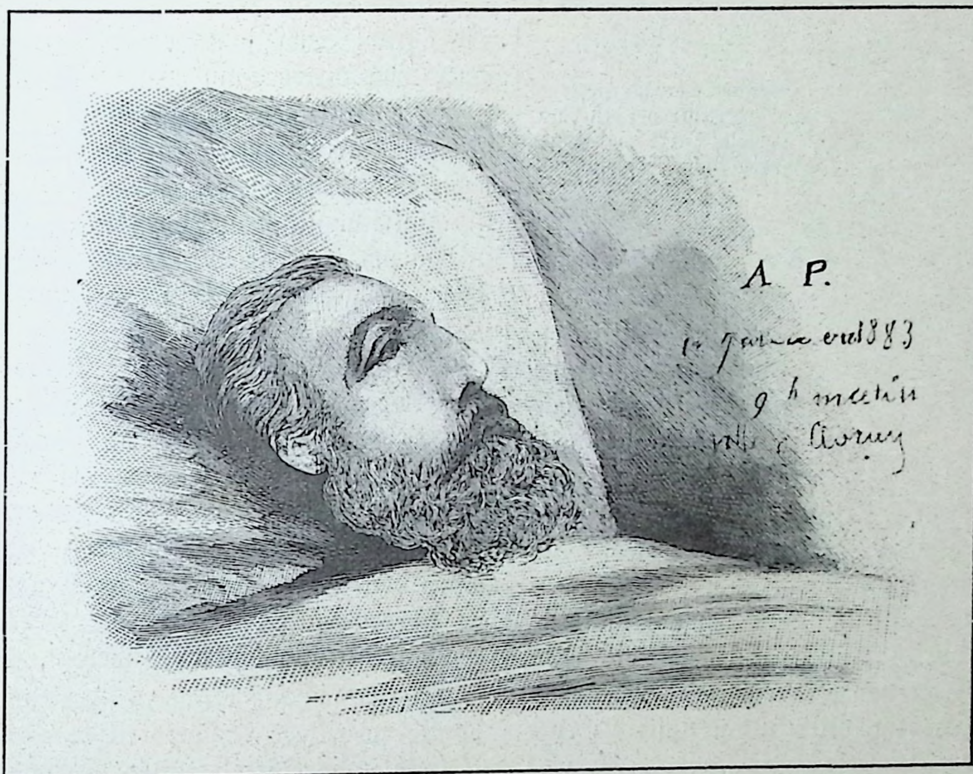
al fornøden Højtidelighed. Rundt om Bordet er de firbenede Vidner, Advokater og øvrige Deltagere forsamlede, og ser man rigtig til, vil man sikkert ogsaa kunne finde Delinkventen. Men hvad drejer Sagen sig om? Det maa aabenbart være et alvorligt Tilfælde, thi alle disse Hundehoveder ser saa højtidelige og betænksomme ud. Nu bringes Sagen Dommeren har paataget sig sin alleralvorligste Mine; det afgjørende Øjeblik nærmer sig. Ulykkelige Pasop, maatte den strænge Dommer lade sig bevæge til Mildhed og komme i Hu, at hvor værdig han end sidder der i Dommersædet, kunde det vel ogsaa hænde en Gang for hans eget Vedkommende, at Naturen gik over Optugtelsen!

Gambetta paa Dødslejet.

Det var et sensationsvækkende Budskab, som den første Dag i dette Aar spredtes ud over hele den civiliserede Verden: at Léon Gambetta, Frankrigs mest indflydelsesrige Statsmand, den franske Republiks egentlige Førstemand, temmelig uventet var afgaaet ved Døden. Sønnen af den beskedne Kjøbmand i Cahors, den forhenværende Advokat, hvis Navn næppe nok var kjendt for femten Aar national Ulykke og ham selv som Landets bedste Søn, hvis Minde man kun viste den skyldige Ære ved at stede hans Lig til Jorden med en Pomp og Højtidelighed saa glimrende, som der nogen Sinde er blevet nogen kronet Monark til Del.

Det Billede, som vi her præsenterer vore Læsere, forestillende Gambetta paa hans Dødsleje, har sin egen, ganske interessante Historie. Morgenen efter Gambettas Død skulde tre af Frankrigs be-

Gambetta paa Dødslejet.

siden, havde efter den tredje Republiks Indførelse (den 4de September 1870) i kort Tid svunget sig op til at blive den virkelige Leder af Frankrigs Politik; han var bleven den Mand, som man mer eller mindre uadskillelig knyttede til Republikens fremtidige Skæbne, og hvem baade Tilhængere og Modstandere betragtede som dens mest fremragende Talent, sikkert nok den eneste, der havde Evner saa vel som Myndighed til at samle de forskjellige republikanske Fraktioner om sit Program. Den sidste Tids Begivenheder i Frankrig har jo allerede godtgjort, at man ikke havde overvurderet den afdødes Betydning, og at i alt Fald Republikanerne havde al Grund til at betragte Gambettas Død som en rømteste Malere indfinde sig for at tegne den afdøde. Da det imidlertid trak ud med deres Komme, og Gambettas Træk synlig forandredes, greb Hr. Antonin Proust, tidligere Minister for de skjønne Kunster under sin Ven, Gambettas Ministerium, en paa Bordet liggende Brochure (et Erindringsskrift over en fra Rhonefloden afledet Kanal, hvilket Regeringen havde ladet uddele blandt Deputeretkammerets Medlemmer) og udkastede med rask og sikker Haand et veltruffet Billede af den afdøde*). Det er efter denne Skitse, at ovenstaaende Gjengivelse oprindelig er taget.

*) Det aabne Øje er Gambettas bekjendte Glasøje.

Oliver Twist

eller

Et Fattighusbarns Hændelser,

af Charles Dickens.

(Med Illustrationer af George Cruikshank.)

(Fortsat.)

Niende Kapitel.

Indeholder yderligere Meddelelser om den rare gamle Herre og hans haabefulde Myndlinger.

Det var silde den næste Morgen, da Oliver vaagnede efter en lang og styrkende Søvn. Der var ingen andre til Stede i Værelset end den gamle Jøde, som var i Færd med at koge Kaffe i en Kasserolle til Frokosten. Han stod og fløjtede sagte for sig selv, medens han rørte rundt i Kaffen med en Jernske. Af og til standsede han for at lytte, saa snart der hørtes blot den ringeste Lyd neden under, og naar han havde overtydet sig om, hvad det var, gav han sig atter til at fløjte og røre rundt ligesom før.

Skjønt Olivers Søvn var forbi, var han dog ikke fuldstændig vaagen endnu. Der er en døsig Tilstand mellem Søvn og Vaagen, i hvilken man drømmer mere i fem Minuter med Øjnene halvt aabne, og medens man halvt om halvt er sig bevidst, hvad der foregaar omkring en, end man vilde drømme i fem Nætter med fast tillukkede Øjne og alle sine Sanser indhyllede i fuldstændig Bevidstløshed. I saadanne Øjeblikke ved en dødelig netop saa meget af, hvad hans Aand foretager sig, at han kan danne sig en dunkel Forestilling om dens mægtige Evner, dens Løsrivelse fra Jorden og dens Foragt for Tid og Rum, naar den er befriet fra den Tvang, som dens legemlige Hylster paalægger den.

Oliver befandt sig just i en saadan Tilstand. Med sine halvtaabne Øjne saa han Jøden; han hørte hans sagte Fløjten og opfangede Lyden af Skeen, der skrabede mod Siderne af Kasserollen, og alligevel var de selv samme Sandser paa samme Tid i travl Sysselsættelse med næsten alle de Personer, han nogen Sinde havde kjendt.

Da Kaffen var færdig, satte Jøden Kasserollen hen paa Kaminpladen. Derpaa blev han staaende nogle Øjeblikke i en tøvende Stilling, som om han ikke rigtig vidste, hvad han skulde tage sig for, vendte sig saa om, saa paa Oliver og kaldte ham ved Navn. Men Drengen svarede ikke og syntes aabenbart at sove endnu.

Efter at være bleven tilstrækkelig overtydet i saa Henseende, trippede Jøden forsigtig hen til Døren og skød Slaaen for. Derpaa fremtog han — som det forekom Oliver, fra en Lem i Gulvet — et Skrin, som han omhyggelig satte op paa Bordet. Hans Øjne funklede, da han tog Laaget af og saa ned i det. Endelig trak han en gammel Stol hen til Bordet, satte sig ned og fremtog et kostbart Guldur, der straalede af Juveler.

„Hm, ja," sagde Jøden, i det han skød Skuldrene op og fordrejede Ansigtet til et modbydeligt Grin. „Flinke Kammerater! Flinke Kammerater! Tro lige til det sidste! Fortalte aldrig den gamle Sortkjole, hvor de hørte hjemme. Sladrede aldrig af Skole om gamle Fagin! Men hvorfor skulde de ogsaa have gjort det? Det vilde dog ikke have løsnet Rebet eller holdt Brædtet oppe et eneste Minut længer. Nej, nej! Flinke Fyre! Flinke Fyre!"

Med disse og andre fremmumlede Betragtninger af lignende Art forvarede Jøden atter Uret i dets sikre Gjemmested. I det mindste en halv Snes andre Ure blev et for et hentede op af det samme Skrin og tagne i Øjesyn med lige saa stor Tilfredsstillelse, og desuden Ringe, Brystnaale, Armbaand og andre Smykker af saa kostbart Materiale og kunstfærdigt Arbejde, at Oliver ikke en Gang havde noget Begreb om, hvad de hed.

Jøden gjemte ogsaa disse Gjenstande og fremtog derpaa endnu en, der var saa lille, at den kunde ligge inde i hans hule Haand. Der lod til at være en eller anden meget fin Inskription paa den, thi

han lagde den ned paa Bordet og skyggede for den med Haanden, medens han stirrede længe og ivrig paa den. Endelig lagde han den igjen ned i Skrinet med en Mine, som om han opgav at se sine Anstrængelser kronede med Held, og i det han lænede sig tilbage i Stolen, mumlede han:

„Livsstraffen er dog en herlig Ting! De døde angrer aldrig; de døde bringer aldrig dumme Historier for Lyset. Ja, rigtig en prægtig Ting for vores Haandtering! Fem af dem klynget op ved Siden af hverandre og ingen bleven tilbage, som kan spille Angiver eller faa Hjærtekvababbelse."

I det Jøden ytrede disse Ord, faldt hans klare, sorte Øjne paa Olivers Ansigt; Drengens Blik var fæstet paa ham med et Udtryk af stum Nysgjerrighed, og skjønt de kun saa paa hinanden et eneste Sekund — saa kort et Nu, som det er muligt at tænke sig — var det dog tilstrækkeligt til at vise den gamle Mand, at han var bleven iagttaget. Med et lydeligt Bulder lukkede han Laaget paa Skrinet, snappede en Brødkniv, der laa paa Bordet, og fór rasende op. Men paa samme Tid skjælvede han stærkt, thi hvor forfærdet Oliver end var, kunde han se, at Kniven dirrede i hans Haand.

„Hvad er det?" sagde Jøden. „Hvorfor ligger du der og stirrer paa mig? Hvorfor er du vaagnet? Hvad har du set? Tal, Dreng! Skynd dig, hvis du har dit Liv kjært!"

„Jeg kunde ikke sove længer, Herre," svarede Oliver sagtmodig. „Det gjør mig meget ondt, hvis jeg har forstyrret Dem."

„Var du ikke vaagen for lidt siden?" spurgte Jøden og skelede bistert hen til Drengen.

„Nej — nej, det var jeg virkelig ikke," svarede Oliver.

„Er du vis paa det?" raabte Jøden med et endnu mere bistert Blik end før og med en truende Bevægelse.

„Det giver jeg Dem mit Ord paa, Herre," svarede Oliver alvorlig. „Jeg var virkelig ikke vaagen."

„Ja, ja, lille Ven!" sagde Jøden, i det han pludselig paatog sig sit sædvanlige sledske Væsen og legede et Øjeblik med Kniven, før han lagde den fra sig, som for at bestyrke den Tro, at det kun var for Løjers Skyld, han havde grebet den. „Naturligvis, det ved jeg jo nok, lille Ven. Jeg vilde blot prøve paa at gjøre dig forskrækket. Du er en rask Dreng. Hi, hi! du er en rigtig rask Dreng, lille Oliver!"

Jøden gned sig i Hænderne og udstødte en sagte Fnisen, men saa ikke desto mindre urolig hen til Skrinet.

„Saa du nogen af de smukke Ting der, lille Ven?" spurgte han efter en kort Pavse, i det han lagde Haanden paa Skrinet.

„Ja, Herre," svarede Oliver.

„Ja saa!" sagde Jøden og blev ganske bleg. „De tilhører . . . mig, Oliver; det er min Smule Ejendom. Alt, hvad jeg har at leve af paa mine gamle Dage. Folk kalder mig en Gnier, lille Ven — kun en Gnier; det er det hele."

Oliver syntes, at den gamle Herre maatte være en meget stor Gnier for at bo paa saadan et snavset Sted, naar han ejede saa mange Ure, men saa faldt det ham ind, at den gamle Mands Omsorg for Lurendrejeren og de andre Drenge maaske kostede ham en hel Del Penge, saa at han var nødt til at spare; han saa derfor paa Jøden med et ærbødigt Blik og spurgte, om han maatte staa op.

„Meget gjærne, lille Ven — meget gjærne," svarede den gamle Herre. „Vent lidt. Der staar en Krukke med Vand i Krogen bag Døren. Kom her hen med den, saa skal du faa et Vandfad at vaske dig i, lille Ven."

Oliver stod op, gik tværs over Gulvet og bukkede sig et Øjeblik ned for at tage Krukken. Da han atter vendte Hovedet om, var Skrinet forsvundet.

Han var lige bleven færdig med at vaske sig og sætte al Ting i Orden igjen, i det han efter Jødens Anvisning tømte Vandfadet ud af Vinduet, da Lurendrejeren vendte tilbage, ledsaget af en lystig ung Fyr, som Oliver havde set mellem de røgende og drikkende Herrer den foregaaende Aften, og som nu blev formelt forestillet for ham som Charley Bates. De fire tog Plads om Bordet for at nyde deres Morgenkaffe samt nogle friskbagte Franskbrød og en Portion Skinke, som Lurendrejeren havde bragt med sig hjem i Pullen af sin Hat.

„Naa," sagde Jøden og skelede hen til Oliver, samtidig med at han henvendte Ordet til Lurendrejeren, „jeg haaber, at I har været flittige i denne Morgenstund, mine unge Venner?"

„Vældig flittige," svarede Lurendrejeren.

„Knusende flittige," tilføjede Charley Bates.

„I er nogle rare Drenge, nogle rigtig rare Drenge!" sagde Jøden. „Hvad bringer du, Lurendrejer?"

„Et Par Tegnebøger," svarede den unge Herre.

„Forede?" spurgte Jøden ivrig.

„Saa taalelig," gjenmælede Lurendrejeren og fremtog to Tegnebøger: en grøn og en rød.

„Ikke saa tunge, som de kunde være," bemærkede Jøden, efter at han omhyggelig havde undersøgt deres Indhold, „men de ser pæne og pyntelige ud. En flink Arbejder, er han ikke, Oliver?"

„Jo, meget flink," svarede Oliver, hvorpaa den unge Hr. Charley Bates brast i en støjende Latter til stor Forbavselse for Oliver, der ikke kunde indse, at der var foregaaet noget, som var værd at le af.

„Og hvad bringer du," lille Ven?" sagde Fagin til Charley Bates.

„Nogle Visestykker," gjenmælede Bates og lagde samtidig fire Lommetorklæder frem paa Bordet.

„Naa," sagde Jøden og tog dem i nøje Øjesyn, „de er meget gode — meget gode. Men du har ikke mærket dem ordentlig, Charley, saa vi kommer nok til at tage Mærkerne ud med en Naal; vi vil lære Oliver, hvordan det skal gjøres. Skal vi det Oliver, hva'? Hi, hi, hi!"

„Ja, mange Tak," sagde Oliver.

„Du kunde nok ha' Lyst til at lave Lommetorklæder lige saa flinkt som Charley Bates; kunde du ikke, lille Ven?" spurgte Jøden.

„Jo, det kunde jeg rigtignok — naar De vil være saa god at lære mig det," svarede Oliver.

Den unge Bates fandt dette Svar saa overordentlig morsomt, at han brast i en ny Latter, men da han netop i det samme førte sin Kaffekop op til Munden, fik han Kaffen i den „forkerte Hals", hvad der nær var endt med, at han var kommen til at lide en ubetimelig Død ved Kvælning.

„Han er saa grinagtig grøn!" sagde Charley, da han atter var kommen til sig selv — ligesom for at undskylde sin upassende Opførsel for Selskabet.

Lurendrejeren sagde ikke noget, men strøg Olivers Haar ned over hans Øjne og gjorde en Bemærkning om, at han efterhaanden vilde faa bedre Forstand, hvorpaa den gamle Herre, der lagde Mærke til, at Oliver blev rod i Hovedet, drejede Samtalen hen paa andre Ting, i det han spurgte, om der havde været mange Folk samlet ved den Henrettelse, som havde fundet Sted om Morgenen. Dette forøgede Olivers Forbavselse endnu mere, thi det fremgik af Drengenes Svar, at de begge havde været til Stede ved den omtalte Lejlighed, og han grundede derfor en hel Del over, hvorledes det var muligt, at de alligevel havde kunnet faa Tid til at være saa flittige.

Da Resterne af Frokosten var tagne af Bordet, gav den muntre gamle Herre og de to Drenge sig til at lege en meget besynderlig og ualmindelig Leg, som udførtes paa følgende Maade: Den muntre gamle Herre gjemte en Snustobaksdaase i den ene Buxelomme, en Portemonnaie i den anden, puttede et Ur i Vestelommen og slyngede Kjæden, som horte dertil, om Halsen; derpaa stak han en uægte Diamantnaal i sin Skjortekrave, knappede sin Frakke helt op i Halsen, puttede endvidere sit Brillefoderal og sit Tørklæde i de andre Lommer og begyndte saa at vandre op og ned ad Gulvet med en Stok i Haanden, i det han i et og alt efterlignede den Maade, hvorpaa man paa enhver Tid af Dagen kan se agtværdige gamle Herrer spasere omkring paa Gaden. Snart standsede han foran Kaminen og snart henne ved Døren, i det han gav det Udseende af, at han var aldeles optagen af at stirre ind ad et Butiksvindue. Samtidig dermed saa han sig idelig omkring, som om han var bange for Gavtyve, og følte hvert Øjeblik paa den ene efter den anden af sine Lommer som for at overbevise sig om, at han ikke havde tabt noget, hvilket han altsammen gjorde paa en saa pudsig og naturlig Maade, at Oliver lo, saa Taarerne trillede ham ned ad Kinderne. I al den Tid fulgte de to Drenge tæt bag efter ham, men hver Gang, han vendte sig om, slap de ham saa behændig af Syne, at det næsten var umuligt at følge deres Bevægelser. Til sidst traadte Lurendrejeren ham paa Tæerne eller løb ligesom tilfældig imod ham, medens Charley Bates stødte til ham bag fra, og i et eneste Øjeblik fratog de ham med en utrolig Hurtighed Snustobaksdaase, Portemonnaie, Ur, Kjæde, Brystnaal, Lommetørklæde — ja endogsaa hans Briller. — Hvis den gamle Herre mærkede en Haand i en af sine Lommer, raabte han strax, hvor den var, og Legen begyndte derpaa forfra.

Da denne Leg var bleven gjentaget adskillige Gange, fik de unge Herrer Besøg af et Par unge Damer, af hvilke den ene hed Bet og den anden Nancy. De bar hver især en yppig Haarfylde, som dog ikke var sat synderlig pyntelig op i Nakken, og var dertil temmelig uordentlig paaklædte i Henseende til Sko og Strømper. De var maaske ikke heller, hvad man kan kalde egentlig smukke, men de var dygtig rødmussede og saa helt sunde og kraftige ud. For Resten var de mærkværdig fri og ugenerte i deres Væsen, og Oliver fandt, at det var nogle meget nette Piger. Og der er heller ingen Tvivl om, at de var det.

Disse Gjæster blev en god Stund. Der blev sat Brændevin frem paa Bordet for at imødekomme en af de unge Damer, der klagede over en indvendig Forkølelse, og Samtalen tog derpaa en meget munter og selskabelig Vending. Omsider udtalte dog Charley Bates den Formening, at det var paa Tiden at trække Sokkerne paa, hvilket Oliver antog for at være et fransk Udtryk for at gaa ud, thi strax efter gik Lurendrejeren, Charley og de to unge Damer bort sammen, efter at den skikkelige gamle Jøde først havde været saa venlig at forsyne dem med nogle Lommepenge.

„Naa, lille Ven," sagde Fagin. „Det er et ganske behageligt Liv — synes du ikke? Nu bliver de ude og morer sig Resten af Dagen."

„Er de allerede færdig med deres Arbejde?" spurgte Oliver.

„Ja de er saamænd," svarede Jøden; „det vil sige, med mindre de uventet skulde falde over noget,

mens de er ude; saa vil de ikke forsømme Lejligheden; det kan du stole paa."

„Tag dem til Mønster, min lille Ven. Tag dem til Mønster," sagde Jøden lidt efter, i det han slog med Ildskuffen mod Kaminpladen lige som for at give sine Ord forøget Eftertryk. „Gjør alt, hvad de befaler dig; følg deres Raad i al Ting — især Lurendrejerens, lille Ven. Han bliver en stor Mand med Tiden og vil ogsaa gjøre dig til en saadan, naar du tager ham til Forbillede. — Hænger mit Lommetørklæde ud af Lommen, lille Ven?" spurgte Jøden og blev pludselig staaende.

„Ja, Herre," svarede Oliver.

„Se, om du kan trække det ud, uden at jeg mærker det, ligesom du saa de andre gjøre, da vi legede i Morges."

Oliver holdt op i Bunden af Lommen med den ene Haand, ligesom han havde set Lurendrejeren gjøre, og trak behændig Tørklædet op med den anden.

„Fik du det? spurgte Jøden.

„Ja, her er det, Herre," sagde Oliver og viste ham Lommetørklædet, som han holdt i Haanden.

„Du er en flink Dreng, min lille Ven," sagde den spøgefulde gamle Herre og klappede Oliver bifaldende paa Hovedet. „Jeg har aldrig truffet en snildere Knøs end dig. Her har du en Krone. Dersom du bliver ved paa den Maade, vil du blive din Tids største Mand. Kom nu her hen, saa skal jeg vise dig, hvorledes du skal bære dig ad med at tage Mærker ud af Lommetørklæder."

Oliver kunde rigtignok ikke begribe, hvad det — at stjæle et Tørklæde ud af den gamle Herres Lomme — kunde have at gjøre med hans Udsigter til at blive en stor Mand. Men i det han slog sig til Taals med, at Jøden, der var saa meget ældre end han, vel bedst maatte vide det, fulgte han ham stilfærdig hen til Bordet og var snart efter fuldstændig optagen af sin ny Bestilling.

Tiende Kapitel.

Oliver bliver bedre kjendt med sine ny Omgangsfællers Karakter og kjøber Erfaring til en dyr Pris. Et kort, men meget vigtigt Kapitel i denne Fortælling.

Oliver opholdt sig i mange Dage i Jødens Værelse, sysselsat med at pille Mærkerne ud af Lommetørklæder, som blev bragt hjem i stor Mængde; en Gang imellem fik han ogsaa Lov til at tage Del i den ovenfor beskrevne Leg, som Jøden og de to Drenge legede regelmæssig hver Morgen. Omsider begyndte han dog at længes efter frisk Luft og benyttede enhver Lejlighed til indtrængende at bede Fagin om Tilladelse til at gaa ud paa Arbejde med sine to Kammerater.

Oliver blev endnu mere ivrig efter at erholde en virksom Sysselsættelse, efter at han havde set forskjellige Beviser paa den gamle Herres strængt moralske Karakter. Hændte det f. Ex. en Aften, at Lurendrejeren eller Charley Bates kom tomhændede hjem, undlod han ikke med stor Heftighed at foreholde dem, hvorledes Dovenskab og Lediggang maatte føre til den sørgeligste Elendighed, og for yderligere at indprænte dem Nødvendigheden af at leve et arbejdsomt Liv sendte han dem i Seng uden Aftensmad. En enkelt Gang gik han endogsaa saa vidt, at han kastede dem paa Hovedet ned ad Trappen, men ved den Lejlighed hævdede han rigtignok sine dydige Lærdomme paa en ualmindelig kraftig Maade.

Endelig fik Oliver en Morgenstund den Tilladelse, han saa længselsfuldt havde ønsket sig. Der havde intet Lommetørklæde været at arbejde paa i de sidste to, tre Dage, og Middagsmaden havde været temmelig knap. Maaske dette var medvirkende Aarsager for den agtværdige gamle Herre til at give sit Samtykke, men enten det nu skyldtes denne eller en hvilken som helst anden Bevæggrund, nok er det, at han sagde til Oliver, at han kunde gjærne gaa, hvorhos han stillede ham under Charley Bates' og hans Ven, Lurendrejerens forenede Beskyttelse.

De tre Drenge begav sig af Sted, Lurendrejeren som sædvanlig med opsmøgede Kjoleærmer og Hatten paa Snur, den unge Bates slæntrende afsted med Hænderne i Lommen og Oliver midt imellem dem, grundende over, hvor de skulde hen, og hvilken Forretningsgren han først vilde blive undervist i.

Deres Maade at gaa paa havde en saa ørkesløs og driveragtig Karakter, at Oliver allerede begyndte at tænke, at hans Ledsagere vistnok havde i Sinde at narre den agtværdige gamle Herre ved slet ikke at gaa paa Arbejde. Desuden viste Lurendrejeren en ondskabsfuld Tilbøjelighed til at rive Kaskjetten af Hovedet paa smaa Drenge og kaste den i Rendestenen, medens Charley Bates røbede nogle temmelig løse Grundsætninger med Hensyn til Ejendomsretten ved at rapse diverse Æbler og Løg fra de smaa Boder inde ved Fortovet og stikke dem ned i sine Lommer, der var saa forbavsende rummelige, at de syntes at strække sig ind under hele hans Klædedragt. Alt dette tog sig saa stygt ud, at Oliver allerede stod i Begreb med at erklære, at han vilde se at finde hjem igjen, saa godt han kunde, da hans Tanker pludselig blev henledte i en ny Retning som Følge af en højst gaadefuld Forandring i Lurendrejerens Adfærd.

De drejede netop ud af en snæver Gyde ikke langt fra den aabne Plads i Clerkenwell, som endnu paa Grund af en eller anden mærkelig Forandring

af Navnet kaldes „Grønningen", da Lurendrejeren pludselig gjorde Holdt, lagde Fingeren paa Munden og trak sine Ledsagere tilbage med den største Forsigtighed.

„Hvad er der i Vejen?" spurgte Oliver.

„Stille!" hviskede Lurendrejeren. „Ser du den gamle Fisk, som staar der og kigger ind i Bogladen?"

„Den gamle Herre ovre paa den anden Side af Gaden?" sagde Oliver. „Ja, ham ser jeg nok."

„Han er go'," sagde Lurendrejeren.

„Udmærket Forretning," bemærkede den unge Hr. Charley Bates.

Oliver saa med den største Forbavselse fra den ene til den anden, men fik ikke Tid til at gjøre noget Spørgsmaal, thi begge Drengene gik forsigtig tværs over Vejen og listede sig tæt bag ved den omtalte gamle Herre. Oliver fulgte nogle Skridt efter dem, og da han ikke rigtig vidste, om han skulde gaa frem eller trække sig tilbage, blev han staaende og saa til i tavs Forundring.

Den gamle Herre var en Person af meget agtværdigt Udseende, med pudret Haar og Guldbriller. Han var iført en flaskegrøn Kjole med sort Fløjls Krave, hvide Benklæder og havde en tynd Bambusrørs Stok under Armen. Han havde taget en Bog fra Boghandlerens Bod*) og stod nu og læste saa ivrig, som om han havde siddet i en magelig Lænestol hjemme i sit Studerekammer. Det er meget muligt, at han virkelig bildte sig ind at befinde sig der, thi det var aldeles utvivlsomt efter hans adspredte Mine at dømme, at han hverken saa Bogladen, eller Gaden, eller Drengene eller kort sagt noget som helst andet end selve Bogen, som han aabenbart var i Færd med at læse helt igjennem, thi han vendte først Bladet, naar han var kommen til Enden af en Side, for derpaa at begynde paa øverste Linje paa den næste, og saaledes blev han regelmæssig ved med den største Interesse og Ivrighed.

Hvor stor var ikke Olivers Rædsel — som han stod der nogle faa Skridt borte med sine Øjne saa vidt opspilede, som han paa nogen Maade kunde saa dem — ved at se Lurendrejeren stikke sin Haand ned i den gamle Herres Lomme og trække et Tørklæde op af den! Og derpaa se ham række det til Charley Bates og endelig se dem begge to tage Benene paa Nakken og løbe i fuld Fart omkring Hjørnet.

I et eneste Øjeblik stod hele Hemmeligheden med Lommetørklæderne og Urene og Smykkerne og Jøden klart for Drengens Tanker. Han blev staaende et Par Sekunder, medens Blodet suste saa heftig gjennem alle hans Aarer, at han havde en Fornemmelse, som om han befandt sig midt i en gloende Ild. Forvirret og betagen af Angest greb han derpaa Flugten, og uden at vide, hvad han gjorde, skyndte han sig af Sted, saa hurtig som han kunde løfte sine Fødder fra Jorden.

Alt dette foregik i mindre end et Minut. I samme Øjeblik som Oliver begyndte at løbe, stak den gamle Herre sin Haand ned i Lommen, og da han savnede sit Lommetørklæde, vendte han sig hastig om. Ved at se Drengen skyde en saa voldsom Fart gjorde han ganske naturligt den Slutning, at det maatte være Forbryderen, og i det han af alle Kræfter raabte „Stop Tyven!" satte han efter ham, stadig med Bogen i Haanden.

Men den gamle Herre var ikke den eneste, som opløftede dette Raab. Lurendrejeren og den unge Bates, der var alt for snu til at vække Opmærksomhed ved at løbe ned ad aaben Gade, havde simpelt hen trukket sig tilbage til den første Gadedør paa den anden Side af Hjørnet. Men ikke saa snart hørte de Raabet og saa Oliver løbe, før de havde gjættet, hvorledes Sagerne stod, og i det de ligeledes raabte „Stop Tyven!" sluttede de sig som gode Borgere til Forfølgelsen.

Skjønt Oliver var bleven opdraget af Filosofer, var han dog ikke bleven gjort bekjendt med den skjønne Grundsætning, at Selvopholdelse er Naturens første Lov. Havde han vidst det, vilde han maaske have været mere forberedt ved denne særlige Lejlighed. Men da han ikke var det, blev han saa meget mere forfærdet og fór afsted som et Vindpust med den gamle Herre og de to Drenge raabende og skrigende bag efter sig. —

„Stop Tyven! Stop Tyven!" Der er ligesom et Trylleri i de Ord. Handelsmanden forlader sin Disk og Kusken sin Vogn; Slagteren kaster sit Trug, Bageren sin Kurv, Mælkemanden sin Spand, Bydrengen sine Pakker, Skoledrengen sin Top og sin Pisk, Brolæggeren sin Hakke, Barnet sin Fjerbold. Af Sted løber de, over Hals og Hoved, Hulter til Bulter i vild Forvirring, støjende, skrigende og raabende, river Folk over Ende, i det de svinger om Gadehjørnerne, faar Hundene til at fare op, skræmmer Fuglene, og Gader, Torve og Gyder giver Gjenlyd af de bevingede Ord.

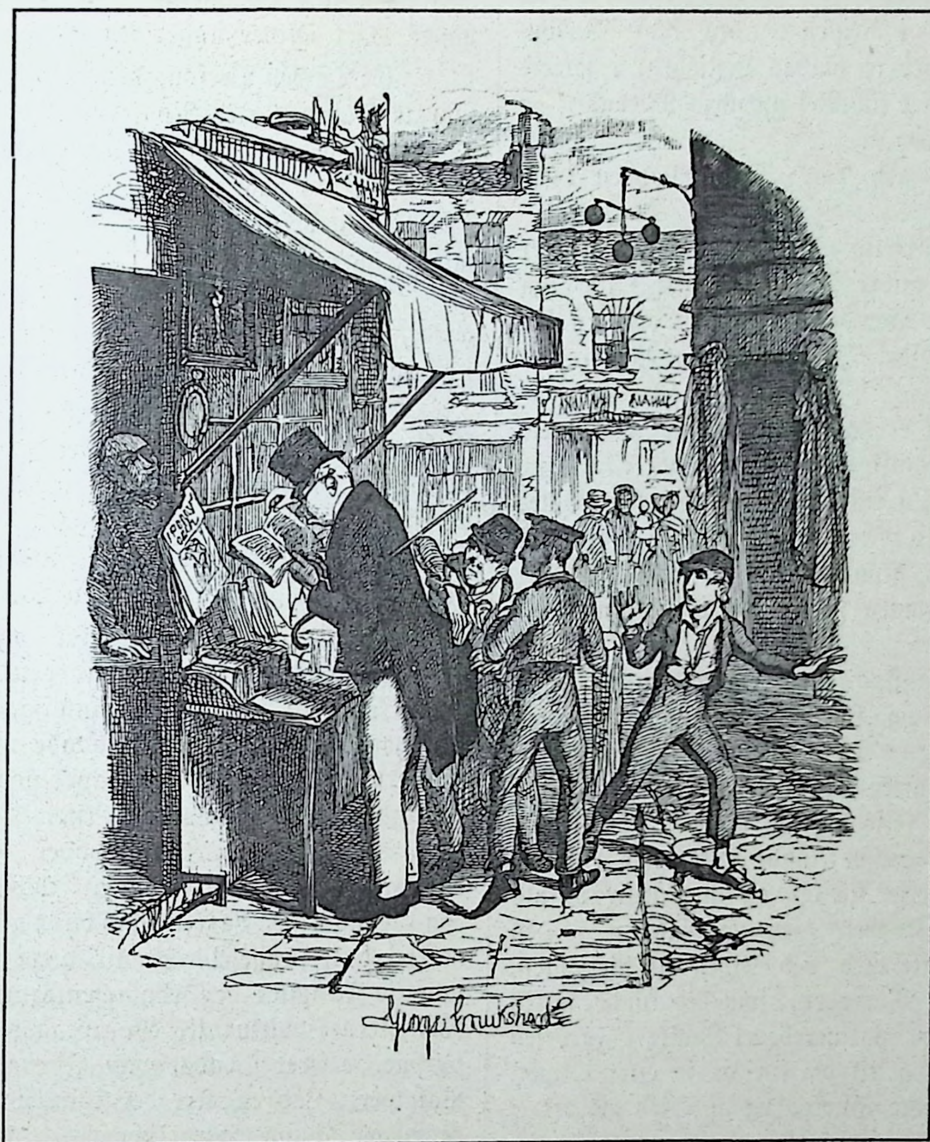
„Stop Tyven! Stop Tyven!" Skriget gjentages af hundrede Stemmer, og Sværmen vokser ved hvert Gadehjørne. Af Sted stormer de; pladskende i Gadesnavset og trampende mod Brostenene; Vinduer smækkes op, og Folk iler ud; Pøblen bølger frem efter; et helt Publikum forlader

*) I engelske, saa vel som i andre fremmede Byer er der aabne Boder paa Gaden, hvorfra der forhandles Bøger og Aviser; det er en saadan, hvorom der her er Tale.

„Punch"*) paa det mest spændende Sted for at slutte sig til Sværmen, forøge Larmen og laane ny Kræfter til Raabet: „Stop Tyven! Stop Tyven!"

„Stop Tyven! Stop Tyven!" — Det menneskelige Bryst skjuler en stærk Lidenskab for at jage et eller andet. Et ulykkeligt Barn, der gisper efter Luft og er nær ved at segne af Udmattelse, med Rædsel og Dødsangest i sit Blik, med Ansigtet badet i store Sveddraaber, anstrænger hver Nerve ligger han paa Stenbroen, og Mængden samler sig ivrig omkring ham, enhver ny ankommen støder og puffer sig frem mellem de andre for at faa et Glimt at se. „Gaa lidt af Vejen!" „Lad ham faa en Smule Luft!" „Aa, Sludder! Det har han s'gu ikke fortjent!" „Hvor er Herren bleven a'?" Der kommer han henne! Gjør Plads for den ældre Herre!" Er det den Dreng, gode Herre?" — „Ja."

Oliver laa tilsølet af Gadeskarn og Støv, med

Oliver forbavses over den Maade, hvorpaa Lurendrejeren „arbejder". (Se Sp. 171).

for at undslippe sine Forfølgere, og medens de sætter efter ham og for hvert Øjeblik kommer ham nærmere paa Livet, hilser de hans svigtende Kræfter med stedse lydeligere Raab og hyler og brøler af Glæde: „Stop Tyven!" Ja, stop ham for Guds Skyld, om det saa kun var af Barmhjærtighed!

Endelig har de ham. Godt truffet! Der blødende Mund, og stirrede vildt paa alle de Ansigter, der omgav ham, da den gamle Herre af tjenstfærdige Hænder blev skubbet og puffet ind i Kredsen af de forreste Forfølgere.

„Ja," sagde den gamle Herre. „Jeg er bange for, at det er den Dreng."

„Bange!" mumlede Sværmen. „Sikken en!"

„Stakkels Fyr!" sagde den gamle Herre. „Han er vist kommen til Skade."

*) Det bekjendte engelske Vittighedsblad.

„Det var mig, der gjorde det, go'e Herre," sagde en lang, lommelagtig Karl, i det han traadte nærmere, „og jeg slog mine Knoer til Blods mod hans Tænder. Jeg stoppede ham, go'e Herre."

Fyren lettede paa Hatten med et Grin og ventede aabenbart at faa noget for sin Ulejlighed, men den gamle Herre betragtede ham med et Udtryk af Mishag og saa sig urolig omkring, som om ham selv spekulerede paa at løbe sin Vej, hvad det er meget muligt, at han vilde have prøvet paa og saaledes givet Stødet til en ny Jagt, hvis ikke en Politibetjent (som i Reglen er den sidste Person, der indfinder sig ved en saadan Lejlighed) i samme Øjeblik havde banet sig Vej gjennem Mængden og grebet Oliver i Kraven.

„Naada, op med dig," sagde Manden i en brutal Tone.

„Det var virkelig ikke mig! Jeg forsikrer Dem, det var to andre Drenge," sagde Oliver og slog fortvivlet sine Hænder sammen, i det han saa sig omkring i Kredsen. „De maa være her et eller andet Sted."

„Aa nej, det er de vist ikke," sagde Betjenten. Han mente det ironisk, men han havde ikke desto mindre Ret, thi Lurendrejeren og Charley Bates var stukken af ved den første belejlige Gyde, de kom forbi. „Naa, skynd dig saa op!"

„Gjør ham ingen Fortræd," sagde den gamle Herre deltagende.

„Aa nej; jeg skal ingen Fortræd gjøre ham," svarede Betjenten og flaaede i det samme Trøjen halvt af Ryggen paa ham som Bekræftelse derpaa. „Kom nu; det nytter ikke noget; jeg kjender dig nok. Vil du saa rejse dig op, din lille Satan!"

Oliver, der næppe kunde støtte paa Benene, prøvede paa at rejse sig op og blev strax i fuld Fart slæbt ved Kraven gjennem Gaderne. Den gamle Herre fulgte med ved Siden af Betjenten, og saa mange af Mængden, som det kunde lykkes at trænge sig frem, marcherede et Stykke i Forvejen og vendte sig af og til om for at se efter Oliver. Gadedrengene raabte Hurra, og af Sted gik det.

Ellevte Kapitel.

Handler om Politimesteren, Hr. Fang, og giver en lille Prøve paa hans Maade at haandhæve Retfærdigheden paa.

Forbrydelsen var bleven begaaet i et Kvarter af Byen, som hørte ind under en meget bekjendt Politidomstol, og end ydermere i dennes umiddelbare Nærhed. Sværmen havde derfor kun den Tilfredsstillelse at følge Oliver gjennem to eller tre Gader og over en Plads, kaldet Mutton Hill, thi her blev han ført gjennem en lav Port ind i en snavset Gyde og derfra gjennem en Bagdør ind i denne, den hurtige Retsforfølgning helligede Anstalt.

Det var en lille, brolagt Gaard, de traadte ind i, og her mødte de en høj, svær Mand med et Bundt Kindskæg i Ansigtet og et Bundt Nøgler i Haanden.

„Hvad er der paa Færde?" spurgte Manden trevent.

„En lille Lommetyv," svarede den Mand, der havde taget Oliver under sin Bevogtning.

„Er De den Person, der er bleven bestjaalen?" spurgte Manden med Nøglerne.

„Ja, jeg er," svarede den gamle Herre, „men jeg er ikke vis paa, at det netop er den Dreng, der stjal Lommetørklædet. Jeg — jeg vil hellere frafalde Sagen."

„Nu maa den forebringes Øvrigheden, højstærede," sagde Manden. „Hans Velbaarenhed kommer lige paa Øjeblikket. Naada, din lille Galgenfugl!"

Dette sidste Udbrud indeholdt en Indbydelse til Oliver om at træde ind ad en Dør, som Manden lukkede op, medens han talte, og som førte ind til en Celle med nøgne Stenvægge. Her blev han undersøgt fra øverst til nederst, uden at man fandt noget hos ham, og derpaa blev han spærret inde.

Cellen lignede i Udseende og Størrelse en underjordisk Kjælder, kun var den næppe nok saa lys. Den var forfærdelig smudsig, thi det var en Mandag Morgen, og den havde været beboet af sex berusede Individer, som havde været indespærrede der inde lige siden Lørdag Aften. Men dette betyder kun lidt. Det sker hver eneste Nat paa de engelske Politistationer, at Mænd og Kvinder paa Grund af de vageste Beskyldninger — det er vel værd at lægge Mærke til dette Ord — spærres inde i Fængsler, i Sammenligning med hvilke Fængslerne i Newgate, der optages af de mest forvorpne, allerede dødsdømte Forbrydere, er sande Paladser. Lad enhver, der tvivler herom, gjøre en Sammenligning mellem dem. —

Den gamle Herre saa næsten lige saa bedrøvet ud som Oliver, da Nøglen blev drejet om i Laasen. Han sukkede, i det han betragtede Bogen, der havde været den uskyldige Aarsag til al denne Forstyrrelse.

„Der er noget i den Drengs Ansigt," sagde den gamle Herre ved sig selv, medens han gik langsomt bort og med en tankefuld Mine slog sig paa Hagen med Bindet af Bogen — „noget, der paa en Gang rører og interesserer mig. Kan han være uskyldig? Han saa ud til det. — Hvad falder der mig dog ind!" udbrød den gamle Herre, i det han pludselig blev staaende og stirrede op i Luften, „du

gode Gud, hvor er det, at jeg en Gang før har set et Ansigt, der lignede hans?"

Efter at have grundet i nogle Minutter gik den gamle Herre, stadig med den samme tankefulde Mine, ind i en lille Forstue, til hvilken der var Indgang fra Gaden. Her trak han sig tilbage til en afsides Krog og fremkaldte for sit indre Syn ligesom et stort Amfitheater, opfyldt af Ansigter, for hvilke et dunkelt Tæppe havde været rullet ned i mange Aar. „Nej," sagde den gamle Herre og rystede paa Hovedet, „det maa være en Indbildning."

Han begyndte forfra igjen at grunde derover. Han havde kaldt alle disse Ansigter frem til Beskuelse, og det var ikke saa let en Sag at lægge det Dække til Rette, der saa længe havde skjult dem. Der var Ansigter baade af Venner og Fjender og af mange, som havde været næsten fremmede for ham, men som alligevel kiggede paatrængende frem mellem Sværmen. Der var Ansigter af unge, blomstrende Piger, som nu var gamle Koner. Der var Ansigter, som Graven havde lukket sig over og forvandlet til Støv, men som Mindet med sin stærkere Magt endnu iklædte deres fordums Friskhed og Skjønhed, i det det tilbagekaldte Øjnenes Glans, Smilets Ynde, Sjælens Forklarelse gjennem dens Maske af Ler, alt imedens det hviskede om en Skjønhed, der naar ud over Graven; som kun forandres for at blive endnu herligere, og som ikkun tages bort fra Jorden for at fremtone paany som et Lys, der spreder sit milde Skjær over Vejen til Himlen.

Men den gamle Herre kunde ikke mindes noget Ansigt, som havde den fjærneste Lighed med Olivers Træk. Han drog derfor et dybt Suk over de Erindringer, han havde kaldt til Live, og da han til Held for sig selv var en meget aandsfraværende gammel Herre, begravede han dem paany mellem Bladene i den gamle skimlede Bog.

Han blev vækket ved et let Slag paa Skulderen og en Anmodning fra Manden med Nøglerne om at begive sig ind i det Lokale, hvor Retten var sat. Han lukkede hastig Bogen i og blev strax efter ført frem for den berømte Hr. Fangs imponerende Personlighed.

Retslokalet bestod af en stor Sal til Gaden med panelede Vægge. Hr. Fang sad bag ved en Skranke i den øverste Ende af Værelset, og paa den ene Side af Døren var der en Slags Træbaas, i hvilken lille Oliver allerede var bleven anbragt, skjælvende meget stærkt under Indtrykket af Stedets ærefrygtindgydende Karakter.

Hr. Fang var en Mand af Middelhøjde, temmelig mager, med en underlig lang og stiv Hals og ikke synderlig mange Haar paa Hovedet; de, han havde, strittede frem i Nakken og paa Siderne. Hans Ansigt havde et barskt Udtryk og var meget rødt. Hvis han virkelig ikke plejede at drikke mere, end hvad der var ham tjenligt, kunde han godt have anlagt Søgsmaal mod sit Ansigt for ærerørige Beskyldninger og vilde da upaatvivlelig være bleven tilkjendt en betydelig Skadeserstatning.

Den gamle Herre hilste ærbødig, og i det han nærmede sig Øvrighedspersonens Pult, tog han sit Visitkort frem og sagde: „Her er mit Navn og Adresse." Derpaa trak han sig med endnu et høfligt og belevent Buk et Par Skridt tilbage og ventede paa Svar.

Nu traf det sig imidlertid saaledes, at Hr. Fang netop var i Færd med at læse en ledende Artikel i et af Morgenbladene, der omhandlede en af hans sidste Retskjendelser, og hvori man for trehundrede og halvtresindstyvende Gang anbefalede ham til hans ministerielle Foresattes særlige Opmærksomhed. Han var følgelig i meget slet Lune og saa op med et vredt, skulende Blik.

„Hvem er De?" spurgte Hr. Fang.

Den gamle Herre pegede lidt forundret paa sit Kort.

„Betjent!" sagde Hr. Fang og fejede foragtelig Visitkortet ned paa Gulvet med sin Avis, „hvem er den Fyr?"

„Mit Navn," sagde den gamle Herre, der hele Tiden talte som en virkelig dannet og beleven Mand, „mit Navn er Brownlow. Tillad mig at spørge om Navnet paa den Øvrighedsperson, som under Beskyttelse af sin Embedsværdighed tilføjer en hæderlig Mand en vilkaarlig og ubeføjet Fornærmelse."

Med disse Ord saa Hr. Brownlow sig omkring i Lokalet, som om han søgte en eller anden Person, der kunde give ham den forønskede Underretning.

„Betjent!" sagde Hr. Fang og kastede Avisen til Side, „hvad er den Fyr anklaget for?"

„Han er slet ikke anklaget for noget, Deres Velbaarenhed," svarede Betjenten. „Han møder som Anklager mod Drengen, Deres Velbaarenhed."

Det vidste hans Velbaarenhed overmaade godt, men det var et simpelt Drilleri, som han ganske rolig kunde tillade sig.

„Møder som Klager mod Drengen — naa det gjør han?" sagde Hr. Fang og maalte Hr. Brownlow med et haanligt Blik fra øverst til nederst. „Tag ham i Ed!"

„Før jeg bliver tagen i Ed, maa jeg bede om Tilladelse til at sige et Par Ord," ytrede Hr. Brownlow, „og det er, at jeg sandelig aldrig, uden selv at have gjort en saadan Erfaring, kunde have troet . . ."

„Hold Deres Mund, højstærede!" sagde Hr. Fang i en befalende Tone.

„Nej, jeg vil ikke!" svarede den gamle Herre.

„Hold Deres Mund lige paa Øjeblikket, eller jeg lader Dem smide ud af Retssalen!" sagde Hr. Fang. „De er en uforskammet, næsvis gammel Fyr. Hvor tør De true Øvrigheden?"

„Hvad behager!" udbrød den gamle Herre rødmende.

„Tag denne Person i Ed!" sagde Hr. Fang til Skriveren. „Jeg vil ikke høre et eneste Ord mere. Tag ham i Ed."

Hr. Brownlows Harme var vakt i allerhøjeste Grad, men i det han muligvis gik ud fra, at han kun vilde skade Drengen ved at give den Luft, gjorde han sig Umage for at beherske sine Følelser og lod sig uden videre Indvendinger tage i Ed.

„Naa," sagde Hr. Fang, „hvad er det saa, Drengen er anklaget for? Hvad har De at forebringe?"

„Jeg stod uden for en Boglade . . ." begyndte Hr. Brownlow.

„Hold Deres Mund, højstærede!" sagde Hr. Fang. „Betjent! Hvor er Betjenten? Se her, tag denne Betjent i Ed. Naa, Betjent, hvordan lyder Rapporten?"

Politibetjenten fortalte med sømmelig Ærbødighed, under hvilke Omstændigheder Anholdelsen havde fundet Sted; hvorledes han havde visiteret Oliver og ikke fundet noget paa hans Person, og at det var alt, hvad han vidste.

„Er der Vidner?" spurgte Hr. Fang.

„Nej, Deres Velbaarenhed," svarede Betjenten.

Hr. Fang sad tavs i nogle Minutter; derpaa vendte han sig pludselig om mod Klageren og sagde med voxende Raseri:

„Vil De fremføre Deres Klage mod denne Dreng, eller vil De det ikke, hvad? De er tagen i Ed. Staar De der og nægter at aflægge Vidnesbyrd, saa straffer jeg Dem for Mangel paa Respekt for Retten; det gjør jeg ved . . ."

Ved hvem eller hvad, var der ingen, der fik at vide, thi Skriveren og Slutteren hostede begge to meget stærk netop i det passende Øjeblik, og den førstnævnte tabte oven i Kjøbet en tung Bog paa Gulvet og forhindrede saaledes, at Ordet hørtes — naturligvis ganske tilfældig.

Efter mange Afbrydelser og gjentagne Fornærmelser blev det endelig tilladt Hr. Brownlow at fremføre sin Sag. Han bemærkede, at i Øjeblikkets Overraskelse var han ilet efter Drengen, fordi han saa ham løbe sin Vej, men han udtalte tillige det Haab, at Dommeren vilde behandle den stakkels Fyr saa lempelig, som Retfærdigheden tillod, selv om man troede, at han stod i Forbindelse med Gavtyve uden dog at være skyldig i det her foreliggende Tilfælde.

„Han har allerede lidt Fortræd nok," sagde den gamle Herre til Slutning. „Og jeg er bange for," tilføjede han med stærkt Eftertryk og saa hen til Skranken, „jeg er virkelig bange for, at han er alvorlig syg."

„Javist saa, det er han sikkert nok!" sagde Hr. Fang med et haanligt Grin. „Naada, ingen Kunster her, din lille Vagabond; det nytter dig ikke. Hvad hedder du?"

Oliver prøvede paa at svare, men Stemmen svigtede ham. Han var dødbleg og havde en Fornemmelse, som om Værelset drejede sig rundt for ham.

„Hvad hedder du, din stædige Slyngel?" spurgte Hr. Fang. „Betjent, hvad hedder han?"

De sidste Ord var henvendte til en velnæret gammel Fyr i stribet Vest, som stod ved Siden af Skranken. Han bøjede sig ned til Oliver og gjentog Spørgsmaalet, men da han fandt Drengen fuldstændig ude af Stand til at forstaa, hvad han sagde, og da han vidste, at Dommeren kun vilde blive endnu mere rasende og yderligere skærpe Straffen, naar han ikke svarede ham, saa gjættede han sig til et Navn paa Lykke og Fromme.

„Han siger, at han hedder Tom White, Deres Velbaarenhed," sagde denne godhjærtede Tyvetrækker.

„Ja saa, han vil ikke tale rent ud af Posen; naa, saa det vil han ikke?" sagde Fang. „Det er godt; meget godt. Hvor bor han?"

„Hvor det bedst kan træffe sig," gjenmælede Betjenten, i det han atter lod, som om han fik Svaret af Oliver.

„Lever hans Forældre?" spurgte Hr. Fang.

„Han siger, at de døde, mens han var lille, Deres Velbaarenhed." Det var det sædvanlige Svar, som Betjenten derfor ikke havde saa vanskeligt ved at finde paa.

Paa dette Punkt af Forhøret løftede Oliver Hovedet op, saa sig om med et bønfaldende Blik og mumlede en sagte Bøn om en Drik Vand.

„Sludder og Vrøvl!" sagde Hr. Fang, „kom bare ikke her og prøv paa at gjøre Nar af mig."

„Jeg tror, at han virkelig er syg, Deres Velbaarenhed," indvendte Betjenten.

„Snak, det ved jeg bedre," sagde Hr. Fang.

„Pas paa ham, Betjent," udbrød den gamle Herre og strakte uvilkaarlig sine Hænder frem, „han er lige ved at falde om."

„De bliver, hvor De er, Betjent!" raabte Fang; „lad ham falde, hvis han har Lyst til det."

Oliver benyttede sig strax af denne venlige Tilladelse og faldt bevidstløs til Jorden. Folkene

i Retslokalet saa paa hinanden, men ingen af dem vovede at røre sig af Stedet.

„Jeg vidste nok, at han vilde gjøre Nar af os," bemærkede Hr. Fang, som om det, der var foregaaet, var et uomtvisteligt Bevis paa hans Formening. „Lad ham kun ligge; han bliver snart kjed af det."

„Hvorledes har De i Sinde at paadømme Sagen?" spurgte Skriveren sagte.

„Summarisk," svarede Hr. Fang. „Han dømmes paa tre Maaneder — strængt Tvangsarbejde naturligvis. Gjør Retssalen ryddelig!"

Døren blev i dette Øjemed aabnet, og et Par Mænd belavede sig allerede paa at bære den bevidstløse Dreng ind i hans Celle, da en ældre Mand, af et tarveligt, men anstændigt Ydre og iført en gammel sort Klædning, traadte ilsomt ind i Retslokalet og nærmede sig Skranken.

„Stands, stands! Før ham ikke bort! For Himlens Skyld, tøv et Øjeblik!" raabte den nys ankomne, aandeløs af Hastværk.

Skjønt de herskende Aander over en Retssal som denne øver en egenmægtig og vilkaarlig Magt over hendes britiske Majestæts Undersaatters Frihed, gode Navn og Rygte, ja næsten over deres Liv, især naar de hører til de fattige Klasser, og skjønt der inden for disse Mure daglig foregaar allehaande sælsomme Ting, som kunde faa Englene til at græde sig blinde, er de dog afspærrede for Almenheden, undtagen for saa vidt Dagspressen beskæftiger sig med dem. Hr. Fang blev følgelig ikke lidet forbavset ved at se en ubuden Gjæst træde ind paa en saa respektstridig Maade.

„Hvad skal det sige? Hvem er det? Smid den Mand ud! Gjør Retssalen ryddelig!" raabte Hr. Fang rasende.

„Jeg vil tale!" udbrød Manden. „Jeg lader mig ikke smide ud. Jeg saa det alt sammen. Det er mig, der har Bogladen. Jeg forlanger at blive tagen i Ed. De stopper ikke Munden paa mig, Hr. Fang; De skal og maa høre mig. De tør ikke afslaa det."

Manden havde Ret. Hans Optræden var saa bestemt, og Sagen lod til at blive altfor alvorlig, til at den uden videre kunde afvises.

„Tag den Mand i Ed," brummede Hr. Fang med en højst unaadig Mine. „Naa, hvad har De saa at sige?"

„Kun dette," sagde Manden: „jeg saa tre Drenge — to andre foruden Arrestanten — som luskede omkring paa den modsatte Side af Gaden, medens den gamle Herre stod og læste. Tyveriet blev begaaet af en af de andre Drenge. Jeg saa, hvordan det gik for sig, og jeg saa ogsaa, at Drengen der blev aldeles forvirret og betagen derved."

Den værdige Boghøker var imidlertid kommen lidt til Aande og begyndte nu paa en mere sammenhængende Maade at meddele de nøjagtige Omstændigheder, under hvilke Tyveriet havde fundet Sted.

„Hvorfor er De ikke tidligere kommen her hen?" spurgte Fang efter en Pavse.

„Jeg havde ikke en Sjæl til at passe Butiken," svarede Manden. „Enhver, der kunde have hjulpet mig dermed, havde sluttet sig til Forfølgelsen. Først for fem Minutter siden fik jeg fat i en, og jeg er løben hele Vejen her hen."

„Klageren stod altsaa og læste, siger De?" spurgte Hr. Fang efter en ny Pavse.

„Ja," svarede Manden. „Netop i den samme Bog, han staar med i Haanden."

„Ja saa — det er den Bog?" bemærkede Hr. Fang. „Er den betalt?"

„Nej, den er ikke," svarede Manden smilende.

„Du gode Gud, det har jeg jo rent glemt!" udbrød den aandsfraværende gamle Herre med en troskyldig Mine.

„En net Person til at føre Klage mod en stakkels Dreng!" sagde Hr. Fang med et komisk Forsøg paa at se menneskekjærlig ud. „Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, højstærede, at De er kommen i Besiddelse af denne Bog under meget tvetydige og mistænkelige Omstændigheder, og De kan prise Dem lykkelig ved, at dens Ejer frafalder Søgsmaal mod Dem. Lad det være Dem en Lære for Fremtiden, min gode Mand, eller det kunde vel endnu hænde, at Politiet fik Fingre i Dem — Drengen kan løslades. Gjør Retssalen ryddelig!"

„I Pokkers Skind og Ben!" udbrød den gamle Herre, som ikke længer brød sig om at undertrykke den Vrede, der saa længe havde kogt i ham, „i Pokkers Skind og Ben, jeg vil . . ."

„Gjør Retssalen ryddelig!" sagde Øvrighedspersonen. „Betjent, hører De ikke! Gjør Retssalen ryddelig!"

Ordren blev efterkommet, og den vrede Hr. Brownlow blev ført ud med Bogen i den ene Haand og sin Bambusrørsstok i den anden, i en fuldkommen Vanvidstilstand af Trods og Forbitrelse.

Men i samme Øjeblik han traadte ud paa Gaden, var han atter den samme venlige og godhjærtede gamle Herre, som han plejede at være. Lille Oliver Twist laa, saa lang han var, paa Stenbroen, med opknappet Skjorte, medens man badede hans Tindinger med Vand; hans Ansigt var dødblegt, og en krampagtig Skjælven gjennemrystede hele hans Legeme.

„Stakkels Dreng, stakkels Dreng!" sagde Hr.

Brownlow og bøjede sig ned over ham. „Hent en Vogn, en af Dem, jeg be'er Dem. Saa hurtig som muligt!"

En Droske blev skaffet til Stede, og efter at Oliver omhyggelig var bleven anbragt paa det ene Sæde, steg den gamle Herre op i Vognen og satte sig lige over for ham.

„Maa jeg følge med Dem?" sagde Boghøkeren og kiggede ind.

„Ja, Gud velsigne Dem, min kjære Herre, det maa De saa gjærne. Jeg havde jo helt glemt Dem. Du gode Gud, og jeg har jo endnu den ulyksalige Bog! Stig op! Stakkels Fyr! Her er ingen Tid at spilde."

Boghøkeren steg ind i Drosken, og bort kjørte de.

Tolvte Kapitel.

I hvilken der sørges bedre for Oliver, end der nogen Sinde før er blevet gjort, og hvori Fortællingen vender tilbage til den rare gamle Jøde og hans unge Venner

Vognen rullede ned ad Mount Pleasant og op ad Exmouth Street, næsten ad den samme Vej, som Oliver havde tilbagelagt, da han gjorde sin første Indtrædelse i London i Selskab med Lurendrejeren, men saa snart den naaede „Englen" ved Islington, drejede den om ad en anden Kant og holdt endelig foran et sirligt Hus i en rolig og skyggefuld Gade i Nærheden af Pentonville. Her blev der ufortøvet redt en Seng, i hvilken Hr. Brownlow sørgede for at faa sin lille Protegé bekvemt og hyggelig anbragt, og her blev han plejet med en Venlighed og Omsorg, som ikke skyede nogen Umage.

Men i mange Dage vedblev Oliver at være ufølsom for al den Godhed, hans ny Venner viste ham. Solen stod op og gik ned, og den stod atter op og gik ned, den ene Gang efter den anden, og Drengen blev stadig liggende udstrakt paa sit urolige Leje, medens han hentæredes mere og mere af Feberens brændende Hede. Ormen fuldbringer ikke mere sikkert sit Værk paa det døde Lig, end denne langsomme, snigende Ild gjør det paa det levende Legeme.

Svag og mager og bleg vaagnede han omsider op af, hvad der syntes at have været en lang, urolig Drøm. Han rejste sig mat op i Sengen, støttede Hovedet paa sin skjælvende Arm og saa sig ængstelig om.

„Hvad er det for et Værelse? Hvor er jeg bleven bragt hen?" sagde Oliver. „Det var jo ikke her, jeg faldt i Søvn."

Han ytrede disse Ord med sagte Stemme, thi han var meget svag og mat, men de blev ikke des mindre strax hørte. Gardinet ved Sengens Hovedgjærde blev hastig trukket til Side, og en gammel, moderlig udseende Dame, meget sirlig og pyntelig klædt, rejste sig op fra en Lænestol, i hvilken hun havde siddet med sit Haandarbejde.

„Stille, min lille Ven," sagde den gamle Dame med blid Stemme. „Du maa være ganske stille, ellers bliver du syg igjen, og du har været meget daarlig, kan jeg fortælle dig, ja, saa daarlig, som man omtrent kan være. Læg dig nu ned igjen, lille Ven."

Med disse Ord lagde den gamle Dame Olivers Hoved varsomt ned paa Puden, strøg hans Haar tilbage fra Panden og saa' saa mildt og kjærligt paa ham, at han ikke kunde lade være at lægge sin lille magre Haand i hendes og gjemme den inde under sin Nakke.

„Du gode Gud!" sagde den gamle Dame med Taarer i Øjnene, „hvilken taknemmelig Skabning han dog er. Den kjære lille Dreng! Hvad maatte hans Moder ikke have følt i dette Øjeblik, hvis hun havde siddet hos ham, saaledes som jeg har, og kunde se ham nu!"

„Maaske ser hun mig," hviskede Oliver og foldede sine Hænder; „maaske hun har siddet hos mig. Det synes mig næsten, at hun har gjort det."

„Det var Feberen, min lille Ven," sagde den gamle Dame blidt.

„Ja, det kan nok være," svarede Oliver, „thi Himlen er saa langt borte her fra, og de er altfor lykkelige der oppe til at komme ned og sætte sig ved Siden af en fattig Drengs Seng. Men dersom hun havde vidst, at jeg var syg, saa vilde det have gjort hende ondt for mig, thi hun var selv saa meget syg, før hun døde. Men hun har sikkert ikke vidst noget derom," tilføjede Oliver efter et Øjebliks Tavshed. „Hvis hun havde set mig komme til Skade, vilde det have gjort hende bedrøvet, og hendes Ansigt saa altid saa smukt og glad ud, naar jeg drømte om hende."

Den gamle Dame svarede ikke noget paa dette, men tørrede først sine Øjne og bag efter sine Briller, der laa paa Sengetæppet, akkurat som om de kunde have været en Del og Part af hendes Ansigtstræk. Derpaa hentede hun en kølende Drik til Oliver, klappede ham paa Kinden og sagde til ham, at han skulde ligge ganske stille, da han ellers vilde blive syg igjen.

Oliver laa følgelig ganske stille, dels fordi han saa inderlig gjærne vilde adlyde den venlige gamle Dame i et og alt, og dels — for at sige Sandheden — fordi hans Kræfter var aldeles udtømte af det, han allerede havde talt. Strax efter sank han hen i en let Døs, af hvilken han vaagnede

ved Skinnet af et Lys, og da dette kom nærmere hen til Sengen, saa han en fremmed Mand, med et meget stort, lydelig tikkende Guldur i Haanden, der følte hans Puls og sagde, at han var en hel Del bedre.

„Du er en hel Del bedre, er du ikke, min lille Ven?“ sagde den fremmede Mand.

„Jo Tak,“ svarede Oliver.

„Ja, jeg vidste jo, at du var det,“ sagde den fremmede Mand. „Du er vel ogsaa sulten, er du ikke?“

„Nej, gode Herre,“ svarede Oliver.

„Hm!“ sagde den fremmede Mand. „Nej, jeg vidste nok, at du ikke var det. Han er ikke sulten, Fru Bedwin,“ sagde den fremmede Mand og saa meget kløgtig ud.

Den gamle Dame bøjede ærbødig sit Hoved, hvad der syntes at sige det samme, som at hun ansaa Doktoren for at være en meget dygtig Mand. Og Doktoren lod aabenbart til at være saa noget nær af den samme Mening.

„Du føler dig søvnig, ikke sandt, min lille Ven?“ spurgte Lægen.

„Nej, Herre,“ svarede Oliver.

„Nej, sagde Lægen med en meget dybsindig og tilfreds Mine. „Nej, du er naturligvis slet ikke søvnig. Og heller ikke tørstig. Er du vel?“

„Jo en Smule tørstig,“ svarede Oliver.

„Netop, hvad jeg ventede, Fru Bedwin,“ sagde Lægen. „Det er ganske naturligt, at han er tørstig. De kan give ham lidt Te, Frue, og et Stykke tørt Franskbrød med lidt Smør. Hold ham ikke for varm, lille Frue, men pas dog ogsaa paa, at De ikke lader ham faa det for koldt — vil De nok have den Godhed?“

Den gamle Dame nejede, og efter at Doktoren havde smagt paa den kølende Drik og givet den sit betingede Bifald, skyndte han sig bort. — Man hørte hans Støvler knirke paa en meget vigtig og velhavende Maade, i det han gik ned ad Trappen.

Oliver døsede snart hen igjen, og da han atter vaagnede, var Klokken hen ved tolv. Kort efter bød den gamle Dame ham venlig Godnat og overlod hans Pasning for Natten til en tyk gammel Kone, der nylig var traadt ind med en Pakke i Haanden, indeholdende en lille Bønnebog og en stor Natkappe. Efter at hun havde sat den sidste paa Hovedet og lagt den første hen paa Bordet, fortalte hun Oliver, at hun var kommen for at sidde oppe og vaage hos ham. Derpaa trak hun en Stol tæt hen til Ilden og hengav sig til en Række korte Nik, der nu og da afvexlede med pludselige, voldsomme Ryk for over, en lydelig Snorken og diverse halv kvalte Sukke, hvilket alt sammen dog ikke havde nogen værre Følge end den, at hun skrabede sin Næse meget haardt og derpaa faldt i Søvn igjen.

Og saaledes sneg Natten sig langsomt hen. Oliver laa i nogen Tid vaagen og talte de smaa Lyskredse, som Gjenskinnet fra Lampeskærmen aftegnede paa Loftet, eller fulgte med sine trætte Øjne det indviklede Mønster paa Væggenes Tapet. Mørket og den dybe Stilhed, som herskede i Værelset, gjorde et højtideligt Indtryk, og da han under Paavirkning deraf kom til at tænke paa, at Døden i mange Dage og Nætter havde dvælet her og maaske endnu opfyldte Stedet med sin hemmelighedsfulde og ærefrygtindgydende Nærværelse, vendte han sit Ansigt om mod Puden og bad inderlig til Gud.

Lidt efter lidt faldt han i den dybe, rolige Søvn, som kun Befrielsen fra nylig overstaaede Lidelser kan fremkalde, hin stille, fredelige Hvile, som det er en Pine at vækkes af. Hvis Døden var som den, hvem vilde da vækkes paany til alle Livets Gjenvordigheder og Forstyrrelser, til alle dets Bekymringer for det nærværende, dets Ængstelser for Fremtiden og, mere end alt andet, dets knugende Erindringer om det forbigangne!

Det havde i flere Timer været højlys Dag, da Oliver vaagnede, og da han slog sine Øjne op, følte han sig glad og lykkelig til Mode. Det afgjørende Vendepunkt i Sygdommen var heldig overstaaet; han hørte atter Livet til.

I Løbet af tre Dage var han i Stand til at sidde i en Lænestol, omhyggelig indsvøbt i Puder, og da han endnu var for svag til at gaa, fik Fru Bedwin ham baaret ned i det lille Værelse, som tilhørte hende selv. Her indrettede den gode gamle Dame en hyggelig Plads til ham lige foran Kaminen, satte sig selv ned ved Siden af, og da hun befandt sig i en Tilstand af ikke ringe Henrykkelse over at se ham saa meget bedre, begyndte hun at græde paa det allerheftigste.

„Bryd dig ikke om det, lille Ven,“ sagde den gamle Dame. „Jeg skal bare have grædt ordentlig ud. Saa, nu er det forbi, og nu føler jeg mig helt oplivet igjen.“

„De er meget, meget god mod mig, Frue,“ sagde Oliver.

„Naa, naa, tænk bare aldrig paa det, min lille Ven,“ sagde den gamle Dame, „det har slet intet at bestille med din Kjødsuppe, og det er paa høje Tid, at du faar den, for Doktoren har sagt, at Hr. Brownlow gjærne maatte se ind til dig i Formiddag, og vi maa gjøre os Umage for at se rigtig rask ud, for jo raskere vi ser ud, jo mere fornøjet bliver han.“

Med disse Ord gav den gamle Dame sig til at varme i en Kasserolle en Skaal fuld af Kjødsuppe, der efter Olivers Mening var kraftig nok

— naar den udspædtes til den reglementerede Næringsværdi — til at afgive et rigeligt Maaltid for trehundredeoghalvtresindstyve Fattiglemmer — lavt anslaaet.

„Holder du af Billeder, min lille Ven?" spurgte den gamle Dame, da hun saa, at Oliver med stor Opmærksomhed havde fæstet sit Blik paa et Portræt, der hang paa Væggen lige over for Lænestolen.

„Jeg ved ikke rigtig, Frue," svarede Oliver uden at tage sine Øjne bort fra Billedet. „Jeg har kun set saa faa. Hvilket smukt og mildt Ansigt den Dame har!"

„Ja," sagde den gamle Dame, „Malerne gjør altid Damerne smukkere, end de er, ellers vilde de ikke faa mange Bestillinger, mit Barn. Den Mand, der opfandt dette her Apparat til at tage Portræter, burde have vidst, at det aldrig vilde gaa; det er altfor ærligt — altfor ærligt," gjentog den gamle Dame og lo hjærtelig over sin egen Skarpsindighed.

„Er . . . er det et Portræt?" spurgte Oliver.

„Ja," sagde den gamle Dame og saa et Øjeblik op fra Kjødsuppen; „det er et Portræt."

„Hvem forestiller det?" spurgte Oliver.

„Ja, det ved jeg virkelig ikke, min lille Ven," svarede den gamle Dame i en godmodig Tone. „Det er ikke et Portræt af nogen, som du eller jeg kjender. Det lader til at interessere dig meget, min lille Ven."

„Det er saa smukt," svarede Oliver.

„Hvad for noget, du bliver da ikke bange for det?" udbrød den gamle Dame, i det hun med stor Forundring lagde Mærke til det alvorlige Blik, hvormed Drengen betragtede Billedet.

„O, nej, nej," svarede Oliver hurtig; „men Øjnene ser saa sørgmodige ud, og her fra, hvor jeg sidder, er det, lige som de var fæstede paa mig. Det faar mit Hjærte til at banke," tilføjede Oliver med sagte Stemme, „som om det var levende og gjærne vilde tale til mig, men ikke kunde."

„Gud fri og bevare os!" udbrød den gamle Dame forskrækket; „tal dog ikke saaledes, Barn! Du er svag og nervøs efter din Sygdom. Lad mig dreje din Stol om til den anden Side, saa at du ikke kan se det. Se saaledes!" sagde den gamle Dame og lod Handlingen følge paa Ordene; „nu kan du ikke se det mere."

Oliver saa det dog alligevel lige saa tydelig for sine Tanker, som om han slet ikke havde skiftet Stilling, men han holdt det for bedst ikke at plage den venlige gamle Dame og smilede derfor blidt til hende, da hun saa hen paa ham, hvorpaa Fru Bedwin, der var overbevist om, at han nu havde det hyggeligere, gav sig til at brække smaa Stykker bagt Brød ned i hans Kjødsuppe, hvilket hun udførte med al den Travlhed, som sømmede sig ved en saa højtidelig Tilberedelse. Oliver satte derpaa Suppen til Livs med overordentlig Hurtighed og var næppe bleven færdig med den sidste Skefuld, da det bankede sagte paa Døren.

„Kom ind!" sagde den gamle Dame, og ind traadte Hr. Brownlow.

Den gamle Herre traadte ind med en saa munter og livlig Mine, som nogen kunde forlange, men ikke saa snart havde han skubbet sine Briller op paa Panden og stukket sine Hænder ind under Skjøderne paa sin Slaabrok for at kaste et rigtig langt Blik paa Oliver, før hans Ansigt undergik en Mangfoldighed af de mest sælsomme Forvridninger. Oliver, der saa meget medtaget og afpillet ud efter sin Sygdom, gjorde af Ærbødighed for sin Velgjører et forgjæves Forsøg paa at rejse sig op, hvilket endte med, at han atter sank tilbage i sin Stol, og en Kjendsgjerning er det — hvis Sandheden skal frem — at Hr. Brownlows Hjærte, der var stort nok til omtrent sex almindelige gamle Herrer med menneskekjærlige Tilbøjeligheder, tvang et Forraad af Taarer op i hans Øjne ved Hjælp af en eller anden hydraulisk Proces, som vi ikke er tilstrækkelig naturkyndige til at kunne forklare.

„Stakkels Dreng, stakkels Dreng!" sagde Hr. Brownlow og rømmede sig. „Jeg er bleven noget hæs i Dag, Fru Bedwin. Jeg er bange for, at jeg har forkølet mig."

„Det haaber jeg ikke, De har," sagde Fru Bedwin. „Alt, hvad De har brugt af Linned og lignende, er sandelig blevet godt afdampet."

„Ja, jeg ved ikke, Bedwin, jeg ved virkelig ikke," sagde Hr. Brownlow; „jeg tror for Resten, at jeg brugte en fugtig Serviet ved Middagsbordet i Gaar; men bryd Dem ikke om det. Hvorledes har du det, min lille Ven?"

„Jeg har det saa godt, saa godt, kjære Herre," svarede Oliver. „Og jeg er saa taknemmelig for al Deres Godhed mod mig."

„En god Dreng," bemærkede Hr. Brownlow i en alvorlig Tone. „Har De givet ham noget at at styrke sig paa, Bedwin? Maaske lidt Mixtur, hvad?"

„Han har lige faaet en Skaal dejlig Kjødsuppe," svarede Fru Bedwin, i det hun rettede sig lidt i Vejret og lagde et stærkt Eftertryk paa det sidste Ord som for at gjøre det forstaaeligt, at der ikke existerede noget som helst Slægtskab eller Forbinbindelse mellem Mixtur og en vel tillavet Kjødsuppe.

„Uha!" sagde Hr. Brownlow med en let Gysen. „Et Par Glas Portvin vilde have bekommet ham en hel Del bedre. Vilde det ikke, Tom White?"

„Mit Navn er Oliver, Herre," svarede den lille Patient med en forundret Mine.

„Oliver," gjentog Hr. Brownlow. „Oliver hvad? Oliver White altsaa?"

„Nej, Herre, Twist — Oliver Twist."

„Et besynderligt Navn!" sagde den gamle Herre. „Hvorfor sagde du til Politimesteren, at du hed White?"

„Det har jeg aldrig sagt, Herre," svarede Oliver mere og mere forundret.

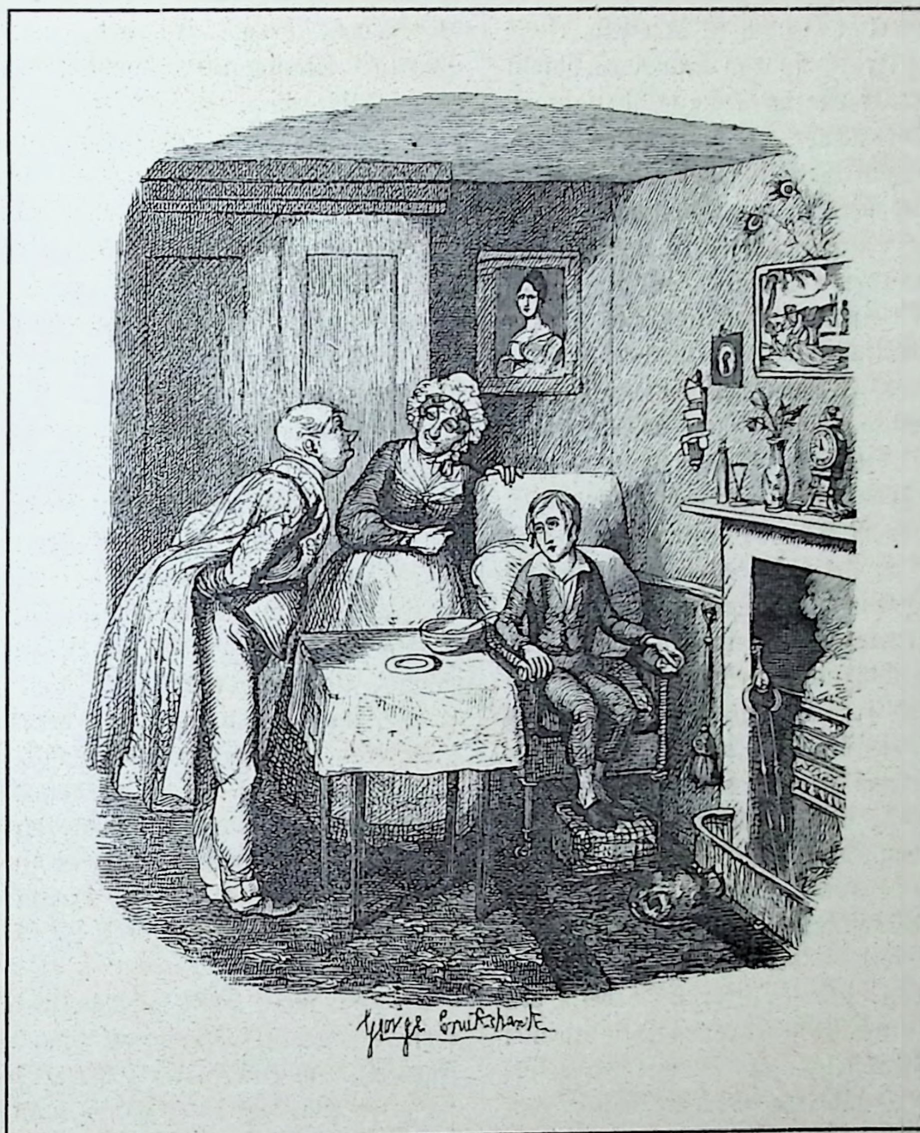
Dette lød saa nær ved at være en Usandhed, at den gamle Herre saa en lille Smule strængt paa Olivers Ansigt. Men det var umuligt at nære Mistro til ham; thi Sandhed stod at læse i hvert af dets magre og skarpe Træk.

„Saa maa det være en Misforstaaelse," sagde Hr. Brownlow. Men skjønt hans Bevæggrund til at se saa stift paa Oliver ikke længer var til Stede, trængte den gamle Ide om Ligheden mellem Drengens Træk og et eller andet bekjendt Ansigt sig ind paa ham med saa megen Styrke, at han ikke kunde vende sine Øjne fra ham.

„De er da ikke vred paa mig, Herre," sagde Oliver og saa op med et bedende Blik.

„Nej, nej, vist ikke," svarede den gamle Herre. — „Men hvad er det? Bedwin, se en Gang der!"

Medens han talte, pegede han hastig op til Maleriet oven over Olivers Hoved og derpaa paa Drengens Ansigt. Det var en levende Kopi af det. Øjnene, Hovedet, Munden, hvert Træk var de samme. Udtrykket var i Øjeblikket saa slaaende ligt, at selv den mindste Linje syntes gjengiven med forbavsende Overensstemmelse. —

Oliver som Rekonvalescent. (Se Sp. 188).

Oliver fik ikke Aarsagen at vide til dette pludselige Udbrud, eftersom han simpelthen besvimede som Følge af, at han ikke var stærk nok til at taale det Indtryk, det gjorde paa ham — en Svaghed fra hans Side, som imidlertid giver os Lejlighed

til at gjøre Ende paa Læserens Forventning med Hensyn til den spøgefulde gamle Herres tvende Myndlinge, i det vi nemlig vil vende tilbage til dem dér, hvor vi forlod dem i det foregaaende Kapitel. —

Da Lurendrejeren og hans værdige Ven, den unge Hr. Bates istemmede det Raab, der oploftedes i Hælene paa Oliver som Følge af deres ulovlige Flytning af Hr. Brownlows Ejendele fra hans Lomme over i deres egen — saaledes som det allerede er blevet skildret — ledede de af et saare rosværdigt og sømmeligt Hensyn til dem selv, eftersom den personlige Frihed jo maa henregnes blandt en ægte Englænders første og helligste Rettigheder. Jeg behøver derfor næppe at gjøre Læseren opmærksom paa, at denne Handling bør hæve de unge Mennesker i alle udmærkede og fædrelandskjærlige Mænds Omdømme, i næsten samme Grad som dette kraftige Bevis paa deres Omsorg for deres egen Frelse og Sikkerhed tjener til at stadfæste og bekræfte den lille Samling Love, som visse dybsindige og sundt dømmende Filosofer har opstillet som de væsentligste Drivfjedre til alle Naturens Gjerninger og Handlinger, i det bemeldte Filosofer meget viselig reducerer den gode Dames Fremgangsmaade til lutter videnskabelige Regler og Systemer og, med en overmaade net og sirlig Kompliment til hendes ophøjede Kløgt og Visdom, lader enhver som helst Forestilling om Hjærte eller ædelmodig Tilskyndelse og Følelse fuldstændig ude af Betragtning; i det de ydermere gaa ud fra, at dette er Ting, som det vilde være i højeste Grad forkasteligt at tillægge en Kvinde, om hvem hele Verden indrømmer, at hun er højt hævet over sit Kjøns mange smaa Daarskaber og Svagheder.

Dersom jeg behøvede noget yderligere Bevis for den strængt filosofiske Beskaffenhed af disse to unge Herrers Adfærd i den vanskelige Stilling, hvori de befandt sig, vilde jeg strax finde det i den Kjendsgjerning — som ligeledes er bleven nævnet i et foregaaende Kapitel — at de forlod Forfølgelsen, da den almindelige Opmærksomhed var bleven henvendt paa Oliver, og strax begav sig af Sted til deres Hjem ad den kortest mulige Gjenvej. Skjønt jeg ingenlunde vil paastaa, at det er en almindelig Fremgangsmaade for lærde og navnkundige Vismænd at forkorte deres Vej til en en eller anden stor Slutning, i det de tværtimod plejer at forlænge Afstanden ved forskjellige Omsvøb og ustadige Svingninger, der noget nær ligner dem, hvortil fulde Folk er tilbøjelige til at hengive sig under Trykket af et altfor mægtigt Tilløb af Ideer, saa mener jeg dog at turde sige — og jeg siger det udtrykkelig — at det er mange store Filosofers ufravigelige Sædvane, naar de vil gjennemføre deres Theorier, at vise en høj Grad af Klogskab og Forsynlighed, for saa vidt det gjælder om at værge sig mod enhver som helst ubehagelig Tilfældighed, der paa nogen Maade kunde tænkes at ville ramme dem selv. Saaledes kan man for at udføre en stor Retfærdighedshandling begaa en lille Uret, og man kan benytte alle Midler, som det eftertragtede Maal synes at retfærdiggjøre, i det Omfanget af Retten eller Omfanget af Uretten eller maaske snarere Adskillelsen mellem disse to ene og alene vedkommer den paagjældende Filosof, der har at bestemme derom fra det klare, omfattende og upartiske Standpunkt, hvorfra han betragter sin egen særlige Sag. —

Det var først, efter at de to Drenge med stor Hurtighed var faret gjennem den mest indviklede Labyrint af snævre Stræder og Gyder, at de endelig, som efter en fælles Tilskyndelse, vovede at gjøre Holdt i en lav og mørk Porthvælving. Da de havde staaet stiltiende her netop længe nok til atter at faa Vejret, udstødte den unge Bates et Udraab af Glæde og Henrykkelse og ledsagede det derpaa med en straldende Latter, under hvilken han kastede sig ned paa et Dørtrin og rullede sig omkring der i et Anfald af ustyrlig Munterhed.

„Hvad er der i Vejen?" spurgte Lurendrejeren.

„Ha, ha, ha!" brølede Charley Bates.

„Gjør ikke saadan Støj," sagde Lurendrejeren og saa sig forsigtig om. „Har du Lyst til at blive nappet, dit Fæhoved?"

„Jeg kan ikke gjøre for det," sagde Charley; „Jeg kan ikke gjøre for det! At se ham stikke a' i saadan en Fart og svinge rundt om Hjørnerne og stejle lige løs paa Afviserne og saa kile af Sted igjen, som om han var lavet af Jærn lige som Lygtepælene, og jeg bag efter ham med Tørklædet i Lommen og brølende af fuld Hals — aa, du milde Fredsens . . .!"

Den unge Hr. Bates's livlige Indbildningskraft udmalede Optrinet for ham med altfor stærke Farver. Da han kom til dette Punkt, rullede han sig atter paa Dørtrinet og lo endnu højere end før.

„Hvad vil Fagin sige?" spurgte Lurendrejeren, der benyttede det næste Mellemrum, under hvilket hans Ven omsider saa sig nødsaget til at trække Vejret, til at fremsætte dette Spørgsmaal.

„Hvad han vil sige?" gjentog Charley Bates.

„Ja, netop det," sagde Lurendrejeren.

„Aa, hvad skulde han vel sige?" spurgte Charley og holdt noget pludselig op med sin Lystighed, thi Lurendrejerens Mine var saare udtryksfuld. „Hvad skulde han vel sige?"

Hr. Dawkins fløjtede et Par Gange, tog derpaa sin Hat af, kløede sig i Hovedet og nikkede tre Gange.

„Hvad mener du?“ spurgte Charley.

„Tschingeling tsching tsching! fedt Flæsk og en lille Løgn hænger ikke fast i Halsen; bag efter kommer Humlen, kikkilikum!“ sagde Lurendrejeren med et spottende Smil i sit tænksomme Aasyn.

Dette var overmaade oplysende, men dog ikke fuldt ud tilfredsstillende. Unge Bates havde en Fornemmelse deraf og spurgte atter: „Hvad mener du?“

Lurendrejeren svarede ikke, men satte atter sin Hat paa Hovedet, samlede Skjøderne af sin lange Kjole op under Armen, stak Tungen hen i den ene Side af Munden, slog sig en halv Snes Gange paa Næsebenet paa en utvungen, men højst udtryksfuld Maade, drejede sig derpaa om paa Hælen og slæntrede ned ad Gyden. Charley Bates fulgte efter ham med en tankefuld Mine.

Lyden af Fodtrin paa den knirkende Trappe, nogle faa Minutter efter, at denne Samtale havde fundet Sted, vakte den spøgefulde gamle Herres Opmærksomhed, som han sad allerbedst ved Kaminen med en Spegepølse og en Skive Brød i den venstre Haand, en Lommekniv i den højre og et Tinkrus paa en lille Trefod foran sig. Der kom et ægte kjæltringeagtigt Smil i hans graablege Ansigt, i det han vendte sig om og med et skarpt Blik under sine tykke røde Øjenbryn bøjede Øret hen imod Døren og lyttede.

„Hvad skal det sige?“ mumlede Jøden og skiftede Farve, „kun de to? Hvor er den tredje? De kan da ikke være kommen i Forlegenhed. Tys!“

Fodtrinene kom nærmere og naaede det øverste af Trappen. Døren blev sagte aabnet, og Lurendrejeren og Charley Bates traadte ind, hvorpaa de atter lukkede Døren efter sig.

Trettende Kapitel.

Nogle ny Bekjendte forestilles for den ærede Læser, og i Forbindelse dermed fortælles der forskjellige morsomme Ting, som vedrører denne Historie.

„Hvor er Oliver?“ spurgte Jøden og saa op med et truende Blik. „Hvor er Drengen?“

De to unge Gavtyve betragtede deres Læremester med en Mine, som om de blev forskrækkede over hans Heftighed, og saa derpaa urolig paa hinanden. Men de gav intet Svar.

„Hvad er der blevet af Drengen?“ sagde Jøden, i det han greb Lurendrejeren haardt i Skulderen og truede ham med de rædselfuldeste Forbandelser. „Sig frem, eller jeg kvæler dig!“

Udtrykket i Hr. Fagins Ansigt tydede stærkt paa, at det var hans fulde Alvor, og Charley Bates, der gik ud fra, at det ingenlunde var umuligt, at det næste Gang kunde blive hans Tur til at blive kvalt, ansaa det derfor for klogest i alle Tilfælde at sørge for sin egen Sikkerhed, i hvilken Anledning han faldt paa Knæ og opløftede et skingrende og vedholdende Brøl, der syntes at kunne stamme fra en Mellemting mellem en gal Tyr og en Naaber.

„Vil du tale?“ tordnede Jøden løs, i det han ruskede Lurendrejeren saa voldsomt, at hans Forbliven i den store Mandskjole syntes at være et helt Mirakel.

„Hm, han er bleven nappet, det er det hele,“ svarede Lurendrejeren tvært. „Slip mig saa, hører De!“ Med disse Ord smuttede han med en hastig Bevægelse ud af den store Kjole, som Jøden beholdt i Haanden, snappede derpaa Stegegaflen og gjorde et Udfald mod den muntre gamle Herres Vest, som, hvis det havde truffet, vilde have berøvet ham mere af hans Munterhed, end han kunde have haft Haab om at gjenvinde i Løbet af det første Par Maaneder.

Under disse truende Omstændigheder gjorde Jøden et Skridt tilbage med større Smidighed, end man skulde have ventet af en tilsyneladende saa affældig gammel Mand, greb derpaa Ølkruset og belavede sig paa at kyle det i Hovedet paa sin Modstander. Men da Charley Bates i samme Øjeblik tiltrak sig hans Opmærksomhed ved et mildest talt forfærdeligt Brøl, forandrede han dets Bestemmelsessted og slyngede det med samt dets Indhold efter denne unge Herre. —

„Hvad Djævlen er her i Vejen!“ brummede i det samme en dyb Stemme. „Hvem kylede dette hersens efter mig? Det var godt, at det var Øllet og ikke Kruset, der traf mig, ellers maatte jeg nok ha'e expederet en eller anden. Men jeg kunde da for Resten ha'e sagt mig selv, at ingen andre end en djævleblændt, nederdrægtig, gammel, rig Kjæltring af en Jøde kunde ha'e Raad til at hive nogen anden Drik bort end netop Vand — og ikke en Gang det, med mindre han kunde snyde Vandvæsenet for hvert Pæglemaal! Hvad er her paa Færde, Fagin? Jeg vil være fordømt, om ikke min Halsklud er ligesom foret med Øl! — Kom ind, dit lumske Kryb; hva' bliver du for der ude, ligesom du skammede dig over din Herre? Kom ind, siger jeg!“

Manden, der brummede disse Ord, var en stærkt bygget Karl paa omtrent fem og tredive Aar, iført en sort Bomuldsflojls Frakke, meget snavsede Knæbenklæder, Snørestøvler, hvori Lidserne manglede, og graa Bomuldsstrømper, der omsluttede et Par snævre Ben med tykke, fremstaaende Lægge — netop af det Slags Ben, der i et saadant Kostume ser ud, som om de var i en halvfærdig Tilstand, naar de ikke prydes af et Par Fodjærn om Anklerne. Han

havde en brun Hat paa Hovedet og om Halsen et smudsigt, blaat og hvidt tærnet Torklæde, med hvis lange trævlede Ender han torrede Øllet af sit Ansigt, medens han talte. Da han var bleven færdig dermed, saa man et bredt, grovt Fysiognomi med et tre Dage gammelt Skjæg og to skulende Øjne, hvoraf det ene fremviste tydelige Spor, i forskjellige Farver, af nylig at have gjort Bekjendtskab med en knyttet Næve.

„Kan du ikke høre, jeg siger kom ind?" brummede denne indtagende Bandit.

En hvid, forpjusket Hund, hvis Hoved var kradset og forrevet paa tyve forskjellige Steder, luskede ind i Stuen.

„Hvorfor kom du ikke ind før?" sagde Manden. „Er du bleven for stolt til at holde mig med Selskab, hva'? Læg sig!"

Denne Befaling ledsagedes af et Spark, der sendte Dyret hen i den modsatte Ende af Værelset. Den lod imidlertid til at være vant dertil, thi den krøb ganske rolig sammen i en Krog uden at give en Lyd fra sig; her laa den og blinkede med sine ondskabsfulde Øjne henved tyve Gange i Løbet af hvert Minut, medens den tilsyneladende beskjæftigede sig med at tage Maal af Stuen.

„Hva' er det, De bestiller? Mishandler De Drengen, De gridske, gjerrige, umættelige gamle Hæler!" sagde Manden og satte sig rolig ned. „Det undrer mig, at de ikke myrder Dem! Jeg vilde gjøre det, hvis jeg var i deres Sted. Havde jeg været Deres Lærling, vilde jeg ha'e gjort det for længe siden, skjønt jeg vel ikke kunde ha'e faaet solgt Deres Kadaver bag efter, for De duer ikke til andet end til at blive sat i en Glasflaske som et mærkeligt Exemplar af Grimhed, og jeg tror ikke, man laver Glasflasker, som kunde være store nok dertil."

„Tys! Tys! Hr. Sikes," sagde Jøden skjælvende; „tal ikke saa højt!"

„Lad mig være fri for Deres Hr.," svarede Banditen. „De har altid ondt i Sinde, naar De kommer med det. De kjender mit Navn; ud med det! Jeg skal ikke gjøre det Skam, naar min Tid kommer."

„Ja, ja da — Bill Sikes," sagde Jøden med paatagen Ydmyghed. „De lader til at være i slet Lune, Bill."

„Kanske jeg er det," svarede Sikes. „Jeg skulde mene, at De ogsaa var saa temmelig ude af Kulør, med mindre De lige saa lidt mener noget ondt med at kaste Tinkrus i Hovedet paa Folk, som naar De sladrer af Skole og . . ."

„Er De gal?" sagde Jøden, i det han greb Manden i Ærmet og pegede paa Drengene.

Hr. Sikes indskrænkede sig til at lade, som om han bandt en Knude under sit venstre Øre, hvorpaa han kastede Hovedet over mod den højre Skulder, en Pantomime, hvis Betydning Jøden syntes at være fuldstændig paa det rene med. I nogle særegne Udtryk, hentede fra Tyvesproget, hvormed han helt igjennem spækkede sin Tale, forlangte han derpaa et Glas Brændevin.

„Men pas paa, at De ikke kommer Gift i det," bemærkede Hr. Sikes og lagde sin Hat fra sig paa Bordet.

Dette blev sagt i Spøg, men hvis Bill Sikes havde kunnet se det ondskabsfulde Blik, hvormed Jøden bed sig i sine tynde, blege Læber, i det han vendte sig om mod Bordet, vilde han maaske ikke have anset Paamindelsen for helt overflødig eller i alt Fald Ønsket om at forbedre Brændevinsbrænderens Produkt paa en saadan Maade for at være saa meget langt borte fra den gamle Herres spøgefulde Hjærte.

Efter at have skyllet to eller tre Glas Brændevin i sig, nedlod Hr. Sikes sig til at fæste sin Opmærksomhed paa de unge Herrer, hvad der gav Anledning til en Samtale, under hvilken Olivers Anholdelse og Aarsagen til den blev omstændelig fortalt med saadanne Forandringer og Forbedringer af Sandheden, som Lurendrejeren fandt mest tilraadelige under de for Haanden værende Omstændigheder.

„Jeg er bange for," sagde Jøden, „at han skal plapre ud med et eller andet, der kan bringe os i Knibe."

„Det er højst sandsynligt," svarede Sikes med et ondskabsfuldt Grin. „Det kan blive en slem Historie for Dem, Fagin."

„Jeg er bange for, ser De," tilføjede Jøden, der lod, som om han ikke lagde Mærke til denne Afbrydelse, men hele Tiden saa vist paa sin værdige Stalbroder — „jeg er bange for, at hvis det gik galt for os, vilde det ogsaa gaa galt for mange andre, og det kunde blive en hel Del værre for Dem end for mig, kjære Ven."

Manden studsede lidt og vendte sig om mod Jøden. Men den gamle Herre havde trukket sine Skuldre helt op til Ørene, og hans Øjne stirrede udtryksløse hen paa den modsatte Væg.

Der opstod en lang Pavse. Ethvert Medlem af det hæderlige Forbund lod til at være fordybet i sine egne Tanker, hvad der endogsaa gjaldt Hunden, som slikkede sig om Snuden paa en egen ondskabsfuld Maade, der syntes at tyde paa, at den laa og grundede paa et Overfald paa den første Dames eller Herres Ben, den maatte møde paa Gaden, saa snart den kom uden for.

„En eller anden maa se at komme paa Spor efter, hvad der er foregaaet paa Politikammeret,"

sagde endelig Hr. Sikes i en meget sagtere Tone end den, han havde talt i, siden han traadte ind.

Jøden nikkede bifaldende.

„Hvis han ikke har sladret, men allerede har faaet sin Dom, saa er der ingen Fare paa Færde, før han slipper ud igjen," bemærkede Hr. Sikes, „og saa maa der passes paa ham. De maa se at faa fat paa ham paa en eller anden Maade."

Jøden nikkede igjen.

Det rigtige i denne Fremgangsmaade var indlysende nok, men uheldigvis var der en væsentlig Hindring for, at den kunde bringes til Udførelse. Den bestod deri, at Lurendrejeren, Charley Bates, Fagin og Hr. Bill Sikes, alle som en, nærede en stærk og dybt rodfæstet Afsky for at komme i Nærheden af en Politistation, lige meget i hvilken som helst Anledning.

Det er vanskeligt at sige, hvor længe de kunde have siddet og set paa hverandre i en Tilstand af Tvivlraadighed, som ingenlunde var af den behageligste Art. Det er imidlertid unødvendigt at anstille nogen Gisning vedrørende dette Spørgsmaal, thi den pludselige Indtrædelse af de to unge Damer, som Oliver havde set ved en tidligere Lejlighed, gav Anledning til, at Samtalen fik ny Flugt.

„Nu har jeg det!" sagde Jøden. „Bet vil gaa derhen; vil du ikke nok, min rare Pige?"

„Hvorhen?" spurgte den unge Dame.

„Bare hen paa Kammeret, min rare Pige," sagde Jøden i sin allervenligste Tone.

Vi skylder den unge Dame at erklære, at hun ikke sagde bestemt Nej, men at hun kun udtalte et eftertrykkeligt og alvorligt Ønske om „at være en evig," hvis hun gjorde det, hvad der beviser, at den unge Dame var i Besiddelse af den naturlige Takt og gode Opdragelse, der ikke holder af at saare en Medskabnings Følelser med et ligefremt og bestemt Afslag.

Jødens Aasyn formørkedes. Han vendte sig fra denne unge Dame, der var iført en livlig, for ikke at sige spraglet Klædedragt, bestaaende af en rød Kjole, grønne Støvler og gult Krøllepapir, og henvendte sig til det andet kvindelige Væsen.

„Kjære Nancy," sagde Jøden med indsmigrende Stemme, „hvad siger du?"

„At det ikke nytter noget, Fagin, og vi kan derfor lige saa gjærne la' være at prøve paa det," svarede Nancy.

„Hvad mener du med det?" spurgte Hr. Sikes og saa op med en barsk Mine.

„Jeg mener, hvad jeg siger, Bill," svarede den unge Dame uden at tabe sin Fatning.

„Men du er netop den, der kan gjøre det," indvendte Hr. Sikes. „Der er ingen her i Nabolaget, som kjender dig."

„Og jeg ønsker heller ikke, at de skal komme til det," svarede Nancy paa samme rolige Maade som før; „nu ved du saa temmelig min Mening, Bill."

„Hun gaar der hen, Fagin," sagde Sikes.

„Nej, hun gjør ikke, Fagin," sagde Nancy.

„Jo, hun gjør, Fagin," sagde Sikes.

Og Hr. Sikes havde Ret. Ved Anvendelsen af forskjellige Trusler, Løfter og Bestikkelser blev den omtalte unge Dame endelig formaaet til at paatage sig Kommissionen. Sagen var i Virkelighed den, at hun ikke holdtes tilbage af de samme Betænkeligheder som hendes elskværdige Venner, thi eftersom hun nylig var flyttet til Omegnen af Field Lane fra den afsides, men gentile Forstad, Ratcliff, var der for hendes Vedkommende ikke den samme Fare for, at hun skulde blive gjenkjendt af nogen af sine talrige bekjendte.

Følgelig lavede Jomfru Nancy sig til at bryde op for at udrette sit Ærende. Hun fik et rent, hvidt Forklæde over sin Kjole, medens hendes Krøllepapir blev skjult under en Straahat, og begge disse Beklædningsgjenstande — Forklædet saa vel som Straahatten — blev tagne frem fra Jødens uudtømmelige Varelager.

„Vent et Øjeblik, min rare Pige," sagde Jøden og hentede derpaa en lille Haandkurv med Laag. „Tag den i Haanden. Det ser mere agtværdigt ud, min rare Pige."

„Giv hende en Gadedørsnøgle i den anden Haand, Fagin," sagde Sikes; „det ser ogsaa saa anstændigt og paalideligt ud."

„Javist, javist, min Ven, det gjør det ogsaa," sagde Jøden, hvorpaa han hængte en stor Gadedørsnøgle paa den unge Dames højre Haands Pegefinger. „Se saa; meget godt! Virkelig meget godt, min Ven!" sagde Jøden og gned sig i Hænderne.

„O, min Broder! Min stakkels, kjære, søde, uskyldige lille Broder!" raabte Nancy og udgød en Strøm af Taarer, medens hun svingede Kurven og Gadedørsnøglen frem og tilbage som i den heftigste Fortvivlelse. „Hvad er der blevet af ham! Hvor har de bragt ham hen! O, vær saa god at sige mig, hvad der er blevet af min lille Bro'er, Herre, gjør det endelig, gode Herre, aa jeg be'er Dem saa meget, kjære gode Herre!"

Efter at have ytret disse Ord i den mest jamrende og hjerteskærende Tone til umaadelig Fornøjelse for hendes Tilhørere, tav Jomfru Nancy, blinkede skjælmsk til Selskabet, nikkede til hver især og forsvandt.

„Ja, det er en flink Pige," sagde Jøden og vendte sig om til sine unge Venner med et alvorsfuldt Nik, der kunde betyde saa meget som en stil-

tiende Paamindelse til dem om at følge det glorværdige Exempel, de nylig havde haft for Øje.

„Hun er en Pryd for sit Kjøn," sagde Hr. Sikes, i det han fyldte sit Glas og slog i Bordet med sin vældige Næve. „Jeg drikker hendes Skaal, og jeg vilde ønske, at de alle sammen lignede hende!"

Medens disse og mange andre Lovtaler over Nancys Fuldkommenheder kom til Orde i den lille, elskværdige Kreds, begav den paagjældende unge Dame sig rask paa Vej til Politikammeret, som hun kort efter naaede i god Behold, om end ikke uden at have følt en lille Smule Ængstelse over at have maattet gaa alene og uden Beskyttelse gjennem Gaderne.

Efter at være traadt ind i Baggaarden bankede hun sagte med sin Nøgle paa Døren til en af Cellerne og lyttede. Da der ikke hørtes nogen Lyd inden for, gav hun sig til at hoste og lyttede saa igjen. Men der kom endnu intet Svar; saa begyndte hun at tale.

„Nolly — min søde Dreng!" mumlede Nancy med blid Stemme; „lille Nolly!"

Der var ingen andre der inde end en ulykkelig barbenet Forbryder, som var bleven anholdt for at have blæst paa Fløjte. Efter at hans Forbrydelse mod Samfundet var blevet klart og tydelig bevist, havde Hr. Fang meget viselig dømt ham til en Maaneds Forbedringshusarbejde med den sindrige og passende Bemærkning, at efter som han havde saa meget Vejr at give bort, vilde det være langt bedre anvendt i Trædemøllen end paa et musikalsk Instrument. For Øjeblikket var Manden saa dybt hensunken i Sorg over Tabet af sin Fløjte, der var bleven konfiskeret til Gavn for Landet, at det ikke faldt ham ind at svare, og Nancy gik derfor hen til den næste Celle og bankede paa der.

„Hvad er det!" udbrød en svag og utydelig Stemme.

„Er der ikke en lille Dreng her inde?" spurgte Nancy efter en forudgaaende, lydelig Hulken.

„Nej," svarede Stemmen; „Gud være lovet!"

Det var en fem og tresindstyveaarig Løsgænger, der skulde straffes, fordi han ikke havde spillet paa Fløjte, eller med andre Ord, fordi han havde tigget paa Gaderne og ikke haft noget Erhverv. I den næste Celle igjen var der en anden Mand, hvem der ventede den samme Straf, fordi han havde gaaet omkring og falbudt Tinkasseroller uden Bevilling; han havde ganske vist sørget for at have et Erhverv, men det var tilfældigvis i Modstrid med Næringsloven.

Da ingen af disse Forbrydere svarede til Navnet Oliver eller vidste noget om ham, gik Nancy sporenstregs hen til den tykke Arrestforvarer i den stribede Vest og spurgte efter sin egen kjære Broder, i det hun naturligvis ikke glemte at ledsage Forespørgslen med de mest rørende Veklager og Jammertoner, der blev endnu mere ynkværdige ved hendes flittige og virkningsfulde Brug af Gadedørsnøglen og den lille Kurv.

„Vi har ham ikke her, min gode Pige," sagde den gamle Mand.

„Hvor er han da?" skreg Nancy paa en aandsfraværende Maade.

„Ja, hvad ved jeg; den fremmede Herre tog ham med sig," svarede Arrestforvareren.

„Hva' for en fremmede Herre! O, du milde Himmel! Hva' for en Herre?" udbrød Nancy.

Som Svar paa dette forvirrede Spørgsmaal meddelte Gamlingen den dybt nedbøjede Søster, at Oliver var bleven syg i Retssalen og løsladt som Følge af, at et Vidne havde ført Bevis for, at Tyveriet var blevet begaaet af en anden Dreng, som man imidlertid ikke havde under Anholdelse. Klageren havde derpaa taget ham med sig i en bevidstløs Tilstand til sin egen Bolig, men med Hensyn til den vidste Meddeleren ikke andet, end at den laa et eller andet Sted i Nærheden af Pentonville; han havde nemlig hørt dette Ord blive nævnet i den Besked, man gav Droskekusken.

I en skrækkelig Tilstand af Tvivl og Uvished vaklede den unge Kvinde hen til Porten, og i det hun derpaa forandrede sine tunge Fjed til et raskt og vedholdende Løb, vendte hun ad de mest labyrintiske Omveje tilbage til Jødens Enemærker.

Hr. Bill Sikes havde ikke saa snart hørt Udfaldet af Sendelsen, før han meget ilfærdig kaldte paa sin Hund, satte sin Hat paa Hovedet og gik skyndsomst sin Vej uden at spilde Tiden med saadanne Formaliteter som at ønske Selskabet Godmorgen.

„Vi maa have at vide, hvor han er, mine Venner; han maa findes," sagde Jøden i stærk Sindsbevægelse. „Charley, du maa ikke bestille andet end snuse omkring, indtil du kan bringe os paa Spor efter ham! Min rare Nancy, jeg maa ha'e fat paa ham. Jeg stoler i et og alt paa dig og Lurendrejeren! Vent lidt," tilføjede Jøden og aabnede en Skuffe med rystende Hænder; „her er Penge til jer, mine kjære Venner. Jeg lukker Butiken her endnu i Aften. I ved, hvor I kan træffe mig! Tøv ikke her et Øjeblik længer — ikke et Øjeblik, mine rare Venner!"

Med disse Ord skubbede han dem ud af Værelset, og efter at han omhyggelig havde laaset og stænget Døren efter dem, fremtog han fra det hemmelige Skjulested det Skrin, som han meget mod sin Vilje havde ladet Oliver faa Øje paa. Derpaa begyndte han i stor Hast at gjemme Urene og Smykkerne inden for sine Klæder.

En let Banken paa Døren skræmmede ham op af denne Beskæftigelse. „Hvem der?" raabte han i en skingrende Tone.

„Mig!" svarede Lurendrejerens Stemme gjennem Nøglehullet.

„Hvad nu?" spurgte Jøden utaalmodig.

„Skal vi slæbe ham hen til den anden Hule — det siger Nancy?" bemærkede Lurendrejeren.

„Javist," gjenmælede Jøden, „hvor som helst hun faar fat paa ham. Find ham blot — det er bare det, det kommer an paa! Jeg ved nok, hvad der senere er at gjøre; bryd jer ikke om det!"

Drengen mumlede et Svar, der røbede hans klare Opfattelse af Sagen, og skyndte sig derpaa ned ad Trappen bag efter sine Kammerater.

„Hos Politiet har han ikke sladret af Skolen," sagde Jøden ved sig selv, medens han fortsatte sin Beskæftigelse. „Og tænker han paa at sværte os hos sine ny Venner, saa bliver der vel endnu Tid til at stoppe Munden paa ham."

(Fortsættes.)

Bro'er Thomas og Søster Gitte.

En Pennelegning af Vilhelm Østergaard.

Han var en høj, mager Skikkelse og gik Dag ud og Dag ind i en langskjødet brun Frakke, knappet lige op til Halsen med to Rækker massive Hornknapper, dertil en bredskygget, sort Filthat, et stift, sort Halsbind og en Stok med Elfenbensknap i Haanden. Hele Snittet baade paa Manden og hans Klædedragt syntes nærmest at skrive sig fra Aarhundredets Begyndelse. Hans velbarberede Ansigt var lige saa magert som Figuren, Næsen en Smule spids, det lysebrune, noget graasprængte Haar kæmmet glat hen over Issen ned til Tindingen. I et og alt en Fuldblodstype paa en gammel Pebersvend. Naar Solen skinnede for stærkt, eller han arbejdede ved kunstigt Lys, havde han gjærne en grøn Skærm for Øjnene.

Han havde i en næsten uoverskuelig Aarrække været ansat i et af Magistratens Kontorer, men aldrig drevet det videre end til Extraskriver. Hans Bolig laa nogle Gader fra det ærværdige Raadhus, og den Vej kunde man hver Morgen præcis ti Minutter før ni se ham passere med en Rulle Papirer under Armen og ledsaget af et lille vevert Kvindemenneske, hvis Lighed med Manden i den brune Frakke var paafaldende nok, til at man strax gjættede paa, at de maatte være Søskende. Kun var der den Forskjel, at medens han i sin Klædedragt og hele Udseende mindede om det Kjøbenhavn, „der forsvinder" eller allerede er forsvundet, vidnede et og andet, f. Ex. Kaabens eller Hattens Façon og lignende, om, at hun saa vidt muligt gjærne vilde følge med Tiden.

Undertiden gik de bag ved hinanden, eller ogsaa han helt inde ved Husrækken, hun ude paa Fortovsflisen. I Reglen begge to lige tavse. Udtrykket i den gamle Jomfrus Ansigt tydede ved saadanne Lejligheder paa, at hun havde en hel Del paa Hjærtet. Hun saa sig ivrig omkring, kastede derpaa et spørgende Blik op paa Broderens lange, magre Ansigt, kneb saa Læberne sammen, greb fastere om Haandgrebet paa sin Paraply, men blev ved at tie. Det saa ud, som om hun sagde til sig selv, med Hensyn til sin Ledsager: „Nej, begynd du først, min Ven, denne Gang giver jeg ikke efter."

Naar de saa var komne til Raadhusporten, tog hun regelmæssig en Pakke, indsvøbt i blaat Konceptpapir, op af sin Kjolelomme og rakte den til sin Ledsager med de Ord:

„Her er din Frokost, Bro'r Thomas!"

Hvortil han lige saa regelmæssig svarede:

„Mange Tak, Søster Gitte!"

Saa gik han ind ad Raadhusporten og hun den samme Vej tilbage, ad hvilken hun var kommen. Havde Stemningen mellem de to Søskende været mer end almindelig trykket under Vejs, kunde man være vis paa, at Søster Gitte paa Tilbagevejen løste Hagebaandene op og skød Hatten tilbage i Nakken, hvorved den gamle Jomfru fik et højst mærkeligt, stridb[illegible]t og opirret Udseende.

Disse Scener gjentog sig Morgen efter Morgen, hele Aaret rundt, thi Bro'er Thomas kunde lige saa lidt de 7 Timer af Døgnet undvære sin fidtede grønne Pult og den støvede, indelukkede Luft i Kontoret, som andre Mennesker kan undvære den blaa Himmel og det lyse Solskin.

De boede i den store Bagergaard henne paa Hjørnet i en Bagstuelejlighed, bestaaende af to

Værelser og Kokken. Det var saa rart nær ved Kontoret. Naar Bro'er Thomas havde Extra-Arbejde — hvad han altid havde, thi han havde i Aarenes Løb vænnet sig til en Langsomhed, der bevirkede, at han brugte tre Gange saa megen Tid til sit Arbejde som de unge Skrivere — saa gik han enten et Par Aftentimer eller ogsaa Søndag Formiddag hen paa Kontoret og satte sig ved sin uadskillelige Pult. Og understod Solen sig saa i at kigge altfor næsvis ind ad Ruderne, paa hvilke der de elleve Maaneder af Aaret laa et tommetykt Lag af Støv — thi paa dette ærværdige Sted blev der kun vasket Vinduer hver Pintseferie — saa tog Bro'er Thomas sin grønne Skærm paa. Han nød sit Arbejde — skjønt Gud skal vide, at det var alt andet end morsomt: lutter Afskrivning af Skjøder og Pantebreve og saadant noget — med samme Raffinement, hvormed en Gourmand spiser en lækker Postej, eller en Kjender nyder et skjønt Kunstværk. Han skrev Side op og Side ned, snirklede Bogstaverne, raderede ud og skrev om igjen og alt sammen med en Tilfredsstillelse, som om han kvægede sin Sjæl med den herligste aandelige Føde.

Der var kun to Ting i denne Verden, der kunde bringe ham ud af hans Sindsligevægt. For det første, naar Fuldmægtigen ikke havde givet ham en tilstrækkelig Hoben Dokumenter at afskrive; for det andet, naar den omtalte Sommerrengjøring indtraadte, og han saa sin fredlyste Plads paa Kontoret omgiven af Vandspande og Karklude og Gulvskrupper. Ved saadanne Lejligheder gik han urolig og rastløs omkring, kradsede sin velbarberede Hage næsten til Blods, bed sine Negle itu og skottede ængstelig enten hen til Fuldmægtigen, der skulde forsyne ham med „Extra-Arbejde", eller til Rengjøringskonen, der hver Pintsesøndag med oprørende Vandalisme huggede og puffede med sin Gulvskrubbe til Pultens fire skrøbelige Ben, saa Blækhusene dansede derved.

Ja, saa var der én Ting til, der kunde bringe Bro'er Thomas' Sind i Oprør, og det skete desværre — eller maaske snarere desbedre — hver Dag. Hver Dag var han nemlig oppe at nappes med Søster Gitte, og det hørte lige saa ufravigelig med til hans ensformige Vaneliv som alt det øvrige.

Ogsaa for Søster Gitte var det meget bekvemt, at deres Bopæl laa saa nær ved Kontoret. Hun plejede nemlig Søn- og Helligdagsformiddag at gjøre sin Broder Selskab ved hans Arbejde. Om Hverdagen, naar de andre Kontorister var nærværende, lod det sig jo ikke gjøre, at hun slog sig til Ro inden for Kontorets alvorlige Vægge, men naar Broderen var alene, generede hun ingen.

Det vil sige, der er maaske dem, der vilde have ment, at hun netop i høj Grad generede ham, Bro'er Thomas. Thi hun skjændtes med ham og han med hende, fra de kom, til de gik. Men det er en Kjendsgjerning, at Bro'er Thomas en Søndag Formiddag, da Søster Gitte ikke havde kunnet gjøre ham Følgeskab paa Grund af et daarligt Ben, tedede sig saa besynderlig, at man næsten ikke kunde kjende ham igjen. Han var endnu mere nervøs og pirrelig, end naar Rengjøringskonen huserede en Gang aarlig omkring hans Pult. Og det vidunderlige skete, at Bro'er Thomas gik hjem to Timer tidligere, end han plejede. Endogsaa de gamle Skjøder og Pantebreve havde tabt deres Tillokkelse for ham, og han blev ikke Menneske igjen, før Søster Gitte var bleven rask i Benet og kunde gjøre ham Følgeskab til Kontoret om Hverdagen og derop i det allerhelligste hver Søndag Formiddag. Saa sad han igjen stille og fornøjet ligesom før, afskrev sine Aktstykker, skjændtes med Søsteren og spiste paa Slaget tolv et tørt Birkesbrød og drak Mælk til af en stor, grøn Ølflaske.

Der kunde ikke være Tvivl om, at de to var uadskillelige. Og dog syntes — i alt Fald for en flygtig Iagttager — deres daglige Formaal at gaa ud paa at gjøre hinanden Livet saa surt som muligt.

De havde megen ydre Familielighed, men i deres Tilbøjeligheder var de fuldkomne Modsætninger. Bro'er Thomas havde altid været en stilfærdig Fyr, et indadvendt Gemyt kunde man maaske kalde det. Søster Gitte havde derimod — man vil maaske ikke tro det — en Gang været en munter og livsglad Pige. Nu var hun gaaet saa fuldstændig op i sin Broders Levevis, at hun var bleven et Vanemenneske ligesom han, men hun kunde endnu paa sine gamle Dage tænke paa Verdens Lystighed og Glæde; hun holdt af at gaa moderne klædt, og hun havde Sympathi for Tidens Fremskridt. Alle den Slags Ting hadede Bro'er Thomas, og det blev Aarsagen til stærke Rivninger mellem dem. Søster Gitte havde i henved fyrretyve Aar fulgt sin Broders sære Levevis, men hun havde i lige saa mange Aar opponeret mod den og mod alt andet, hvad han foretog sig. Der gik ikke en Dag, uden at de var uenige, uden at de bebrejdede hinanden, at den ene havde forspildt Livet for den anden, og de store Hovedslag endte altid med, at Søster Gitte med truende Bestemthed erklærede, at det denne Gang skulde være Alvor. Nu vilde hun flytte fra ham.

„Det er sidste Gang, jeg følger dig paa Kontoret," sagde hun til ham om Morgenen, og saa fulgte hun ham lige saa trolig som nogen Sinde før til Raadhusets Port. De gik et langt Stykke bag efter hinanden; hun leverede ham Frokosten i det blaa Konceptpapir, og paa Hjemvejen

sad Hatten langt bag ad Nakken paa hende som Tegn paa, at hun var i sit stridbare Lune.

Bro'er Thomas saa nervøs og ophidset ud, naar han kom op paa Kontoret; han raderede mere, end han plejede, og naar en deltagende Kollega spurgte ham, hvad der var i Vejen, saa svarede han med en mørk Mine:

„Aa jeg tror, der vil ske en Forandring i mine huslige Forhold. Min Søster tænker paa at flytte."

Og saa lo baade Fuldmægtigen og hele Kontorpersonalet, for det havde de hørt saa mange Gange før.

Men naar Bro'er Thomas kom hjem til Middag, stod hans Livret paa Bordet, og Søster Gitte vidste ikke alle de Smaaopmærksomheder, hun vilde vise ham. Men desuagtet begyndte de inden Aften at drille og ærgre hinanden paany.

Det kom imidlertid en Gang dertil, at Søster Gitte for Alvor flyttede — det vil sige, hun flyttede fra denne over i den anden Verden. Bro'er Thomas mødte en Morgenstund paa Kontoret med et blegt og forstyrret Ansigt og — for første Gang i fyrretyve Aar — uden sin i blaat Konceptpapir indpakkede Frokost.

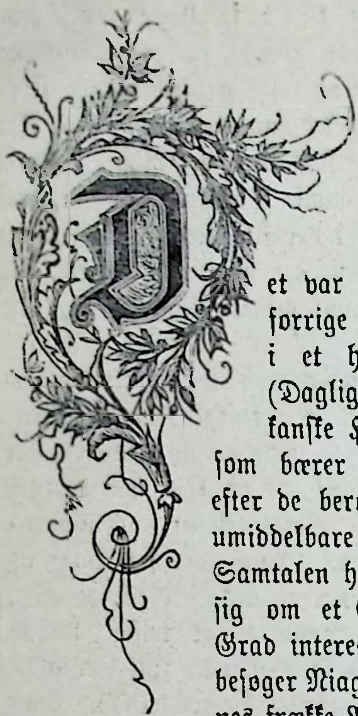
„Nu skal I se, det er dog endt med, at Søster Gitte for Alvor er flyttet fra ham," hviskede de unge Kontorister til hverandre.

Men da de fik Sagens Sammenhæng at vide, glemte de at gjøre sig lystige over den sære Fyr. Han var saa ulykkelig, saa fuldstændig betagen af sin Sorg, at han næppe var til at kjende igjen. Hans Hænder rystede saa stærkt, at han væltede Blækhuset over de ny Dokumenter, der var blevne lagte hen paa hans Pult for at afskrives. Han, der var saa pertentlig med sit Arbejde, at han aldrig kunde faa det fint og sirligt nok, spildte Blækklatter, krøllede Papirerne, vidskede Blæk ud med Fingrene og teede sig saa underlig, at Kontorchefen for tyvende Gang raadede ham til at gaa hjem for at komme til Ro efter den Sorg, der havde ramt ham, og omsider gav han efter. Han gik virkelig hjem, før Kontortiden var forbi, og det var første Gang i samfulde fyrretyve Aar, at det skete.

Da hans Søster var bleven begraven, indfandt han sig som sædvanlig paa Kontoret, men der var kommet noget underlig rastløst og uroligt over ham, og i den korte, mellemliggende Tid var han bleven ligesom tyve Aar ældre. Han indfandt sig hver Morgen længe før den egentlige Kontortid, men naar de andre kom, saa de ham sidde ved Pulten og stirre frem for sig med et aandsfraværende Blik. Det gik kun smaat for ham med Arbejdet, og han syntes at have ondt ved at holde sine Tanker samlede. Hans Frokost i det blaa Konceptpapir, som man havde været vant til at se ligge foran ham paa Pulten oven paa en Bunke støvede Aktstykker, hver Dag til Klokken slog tolv, var udebleven siden Søster Gittes Død, og da han med hver Dag blev blegere og magrere, opstod der det Rygte blandt Kontorpersonalet, at gamle Thomas var i Færd med at sulte ihjel, fordi der ikke længer var nogen til at passe ham. Men det blev ved Rygtet, og man tænkte ikke paa, hvor megen Sandhed der var i det.

Lige saa lidt havde man nogen Anelse om den besynderlige Scene, der foregik paa Kontoret hver Søndag Formiddag, naar gamle Thomas var alene der inde. Paa Slaget ni kom han listende gjennem den halvmørke Gang med en stor, uformelig Pakke under Armen. Han saa sig ivrig og forsigtig omkring, før han aabnede Døren, og først naar han var kommen ind i det triste, skumle Kontorlokale og omhyggelig havde lukket Døren efter sig, syntes han at trække Vejret lettere. Saa aabnede han Pakken, og ud af den tog han — en Fruentimmerkaabe og en forkrøllet Hat med falmede, grønne Baand. Kaaben hængte han over en Stol og satte Hatten ovenpaa, og med en Smule Fantasi og god Vilje kunde man næsten indbilde sig, at det var Søster Gitte selv, der sad der, ligesom hun havde gjort hver eneste Søndag og Helligdag i de mange forløbne Aar. Saa satte Bro'er Thomas sig op paa sin knirkende Kontorstol, og det var den eneste Dag i Ugen, hvor Arbejdet gik nogenlunde for ham. Af og til vendte han sig om og nikkede hen til den underlige Udstaffering paa Stolen, mumlede en hel Del usammenhængende Ord og tog igjen fat paa Skriveriet. Naar det saa var blevet saa mørkt, at han ikke kunde se længer, rejste han sig med et tungt Suk fra Pulten, pakkede omhyggelig Søster Gittes Kaabe og Hat sammen og listede hjemad, lige saa forsigtig som han var kommen.

Og denne sælsomme Scene gjentog sig regelmæssig en Gang hver Uge, lige til de andre, da de en Mandag Morgen indfandt sig paa Kontoret, fandt gamle Thomas siddende livløs ved Pulten. Og bag ved Søster Gittes Hat og Kaabe stablet op paa Stolen! — Man mente, at gamle Thomas, som jo al sin Tid havde været en sær og underlig Patron, var bleven helt forrykt efter Søsterens Død, da han ikke længer havde nogen til at pleje og pusle om ham og føje ham i hans sære Luner. Og man havde ikke saa megen Uret endda, kun med den Forskjel, at gamle Thomas ingenlunde var bleven forrykt; han var simpelthen død som Følge af, at hans Livs Maskineri var gaaet i Stykker. Lige som et gammelt Urværk var han gaaet i Staa, da der ikke længer var nogen, som kunde trække Værket op.

Mordet paa Nick Vedder.

En Yankeehistorie.

Det var en Aften i September forrige Aar, at vi befandt os i et hyggeligt sitting room (Dagligstue) paa et af de amerikanske Hoteller i den lille By, som bærer Navnet Niagara Falls efter de berømte Vandfald, i hvis umiddelbare Nærhed den ligger. Samtalen havde en Tid lang drejet sig om et Emne, som altid i høj Grad interesserer de fremmede, der besøger Niagara, nemlig Hyrekuskenes frække Paatrængenhed og utallige Kjæltringestreger. Disse Folk danner en særegen Klasse, som paa sin Vis er enestaaende; de overgaar i enhver slet Henseende alle deres Kolleger; de driver deres Udpresninger efter en næsten utrolig Maalestok; de øver et uindskrænket Tyranni over deres ulykkelige Ofre, og menneskelig Følelse og Samvittighed er fremmede Begreber for dem. Æseldriverne i Kairo kan maaske være paatrængende; Droskekusken i Paris kan være vranten og kort for Hovedet; en cabman i London kan være temmelig ublu i sine Fordringer, og en Hyrekusk i New-York er muligvis i Stand til at kaste sin Passager Bagagen i Hovedet, naar han ikke vil betale ham 15 Dollars for en Tur, som efter Taxten kun koster et halvt Hundrede Cents, men den Flok Mænd, som driver omkring nede ved Niagara-Faldene, ventende paa de hjælpeløse Ofre, forener hos sig alle de slette Egenskaber, som Alverdens Hyrekuske kan være i Besiddelse af. Enhver af disse Fyre vilde med den største Sindsro tage den forældreløses sidste Dollar og berøve Enken hendes sidste Smaaskillinger; de er Banditer af Profession og en Skændsel for det Sted, hvis pragtfulde Natur opfylder Beskueren med Beundring og Ærefrygt.

Medens vi endnu afhandlede dette Emne, havde et ungt Menneske, Hotelejerens Søn, sluttet sig til os. Den unge Mand, hvis Bevægelser og Talestemme i lige høj Grad røbede den ægte Yankee, var unægtelig en værdifuld Forøgelse til vort Selskab, naar det gjaldt om at faa faktiske Oplysninger om de lokale Forhold. Da hans Mund først var kommen paa Gled, viste han sig oven i Kjøbet at være uudtømmelig rig paa Meddelelser, som han øjensynlig selv fandt en stor Fornøjelse i at give til bedste.

„Har De aldrig hørt Historien om Mordet paa Nick Vedder?" begyndte han. „Nuvel, jeg tør indestaa Dem for, at hvert Ord af den er sandt. Den handler fra Begyndelsen til Enden om de Godtfolk, som De netop taler om. De har fuldkommen Ret i at sige, at de er nogle rigtige Galgenfugle, og der er ikke et Haars Forskjel paa dem, med Undtagelse af, at en maaske er lidt mere brutal, en anden noget mere listig. Jess Connolly er ubetinget den mest brutale og Seth Messiter vistnok den listigste. For Resten tror jeg dog, at Føreren Dick, som er den, der er mest høflig mod de fremmede, har begaaet de fleste Mord. Antallet af saadanne grove Forbrydelser er dog nu for intet at regne mod, hvad der var Tilfældet i forrige Tider, og man siger endogsaa, at en fremmed kan spasere alene om Aftenen langs Klippen og komme tilbage til Hotellet uden at være bleven overfalden, bestjaalen og kastet hovedkulds ud i the rapids; men dersom jeg var fremmed, vilde jeg dog tage mig i Agt for at gjøre Forsøget. Det kan jo nok løbe heldigt af for en Gangs Skyld, men vist er det, at der mellem Aar og Dag findes en hel Del Lig nede i Malstrømmen, og endnu har man aldrig fundet et eneste saadant, som havde en Dollar i Lommen. Dersom jeg var i Deres Sted, Sir, vilde jeg ikke gaa ned for at se Faldene ved Maaneskin, uden at jeg havde et Par gode Venner med mig, eller med mindre Dick var druknet den foregaaende Nat. Den rigtige gode gamle Tid ligger imidlertid allerede en 6 à 8 Aar tilbage; det var, før den ny Fredsdommer kom hertil, og før Mordet paa Nick Vedder blev begaaet. Den Gang kunde de stjæle, røve og plyndre, saa galt de vilde, baade om Dagen og Natten, og de tog alt med, hvad Tilfældet bragte dem. Der var f. Ex. en gammel Herre, Mr. Scadding; han forlod Hotellet Klokken ni om Aftenen med 50 Dollar, som han var saa fornuftig at gjemme paa Bunden af sine Støvler; havde han ikke gjort det, vilde han have mistet hver eneste Skilling. Det var en mørk Aften, og Sneen faldt saa tæt, at man ikke kunde høre Fodtrin, om de var nok saa nær. Pludselig mærkede den gamle Herre, at der i hans Frakkelomme rørte sig en Haand, som ikke tilhørte ham selv, og hvad kunde han vel gjøre andet end standse og vende sig skyndsomt om? Der blev derpaa kastet et Tørklæde over hans Hoved, og en Stemme anmodede ham

Sappho. (Efter et Maleri af W. Amberg).

om at udlevere alle de Penge, han havde hos sig. Mr. Scadding tog sig vel i Agt for at fortælle, hvad han havde i sine Støvler, og uden for dem fandtes der kun en Dollar i Smaapenge. Man vendte det indvendige ud af Lommerne, udstødte nogle skrækkelige Eder og lod ham gaa paa den Betingelse, at han gik lige ud og ikke en eneste Gang saa sig om. Den Gang blev Gavtyvene narrede.

Om Dagen plejede de altid at arbejde i Fællesskab. Det dygtigste Firma, som her var, bestod vistnok af Jess Connolly og Abb Thomas. Abb er nu død, stakkels Fyr! Han var sex Fod høj og den smukkeste Neger i hele Amerika, som han plejede at sige om sig selv. Han havde sin egen Methode til at skaffe sig Passagerer, som han altid havde nok af, men ingen vidste rigtig, hvorledes han bar sig ad. Nogle paastaar rigtignok, at han truede de fremmede med at myrde dem, hvis de ikke øjeblikkelig steg op i Vognen; men jeg tror snarere, at han med smukke Ord lokkede dem hen til Vogndøren og derpaa puffede dem ind med et velrettet Stød. Det var altid de mest uerfarne og godmodige rejsende, som man kunde finde i Abbs Enspænder. Han plejede i Reglen at fiske dem op paa den øde og ensomme Vej, der fører ned til the Whirlpool. De spørger, hvorfor han søgte sine Passagerer netop der? Fordi det næsten altid skulde træffe sig, at han mødte Jess Connolly, naar han havde tilbagelagt Halvdelen af Vejen. Jess var den stærkeste af Banden, og han havde en Næve saa stor som en Stegepande. Han sidder i Straffeanstalten for Øjeblikket, fordi han begik den Fejltagelse at tro, at de gamle Tider varede ved endnu, og derfor gjorde Forsøg paa at presse en Englænder for 50 Dollars. Englænderen havde imidlertid en Revolver hos sig og rettede den mod Jess's Hoved, i det han sagde:

„Kjør lige ud til Mr. Hill (saaledes hed Fredsdommeren), eller jeg skyder Dem ned."

Men før dette Uheld skete — det var i de gode gamle Dage — plejede Jess, som sagt, at møde Abb Thomas paa Vejen, og Vognen standsede da. Abb vendte sig derpaa om og bemærkede:

„Her bliver Regningen altid afgjort. Dette er min Kompagnon."

„Tyve Dollars!" tilføjede derpaa Jess, i det han rakte Haanden frem.

„Men De sagde jo halvanden Dollars!" stammede den ulykkelige Passager.

„Himlen tilgive Dem de Ord!" plejede da den værdige Mr. Abb at udbryde i en indigneret Tone.

Naar de havde taget de tyve Dollars enten med det gode eller med det onde, kastede de deres Offer ud paa Landevejen og kjørte derpaa bort sammen. I Reglen rejste den fremmede bort allerede Dagen efter, og de to Gavtyve fortsatte da uhindret deres indbringende Haandtering.

I Fjor var der en Historie med en Yankee, som vistnok var en meget snedig Mand, men netop hans altfor store Snedighed var Skyld i, at Gavtyvene slap fri. Det var en af Kabmændene ved Navn Dan Moriarty, som havde med den Sag at gjøre. Han lagde Mærke til en fremmed, som iført en hvid Rejsefrakke og en Cylinderhat stod nede ved Broen paa Kanadasiden og med synlig Henrykkelse betragtede Hesteskofaldet. Moriarty kjørte frem med sin Enspænder paa en saadan Maade, at den fremmede var nødt til at stige op i den eller styrte ud over Klippeskrænten. Enhver Hyrekusk har sit eget lille Fif, og det her omtalte var Dan Moriartys Specialitet. Ligesom Abb Thomas kunde løfte sin Passager ind i Vognen og kjøre bort med ham, enten han vilde eller ikke, saaledes var der ingen, som kunde sammenlignes med Dan i Behændighed, naar det gjaldt om at stille en Mand Valget mellem Selvmord og hans Enspænder.

Men den fremmede flyttede sig ikke saa meget som en Tomme, og selv Mr. Moriarty vovede ikke ved Dagens Lys at trænge ham ud over Skrænten. Turisten holdt begge sine Arme udstrakte og svang dem rundt som et Par Møllevinger, i det han udbrød:

„O, det er storartet!"

„Hvad er det, der er storartet?" spurgte Dan. „Dog vel ikke, at jeg vil have halvanden Dollars for at kjøre Dem til Table Rock og tilbage igjen."

„Nej," svarede den fremmede. „Det er denne Udsigt, som er storartet. Det er et ophøjet Syn! Det bringer Taarer i den fremmedes Øjne."

„De er en pæn Mand!" bemærkede Dan i en rørt Tone. „Stig op og faa Dem en Kjøretur. Jeg kjører Dem rundt for to og en Kvart!"

„Nej Tak," svarede den fremmede eftertænksomt; „jeg tror hellere, at jeg vil gaa ind et Sted og drikke en Snaps."

De gik ind sammen i det nærmeste Værtshus, og Dan Moriarty betalte for Varene.

Imidlertid begyndte Dagen at helde, og Solen stod allerede lavt paa Himlen. Den fremmede vendte tilbage til Faldene og satte sig ned paa Randen af Klippen med Benene hængende ud over Afgrunden; Dan Moriarty havde taget Plads ved Siden af ham, og i broderlig Forening beundrede de de storartede Omgivelser. Da Solen var gaaet ned, foreslog han, at de skulde tage et Glas til, og de begav sig i dette Øjemed hen til en Knejpe, hvor Dan var godt kjendt, og hvor de fandt et Par Stykker til af Banden. Man drak adskillige Glas, og til sidst foreslog Dan, at man skulde spille Kort.

Den fremmede havde hele Tiden bevaret den rørte Stemning, hvori Dan først havde truffet ham oppe ved Faldene, men han tilbød ikke en eneste Gang at betale noget af den Mængde Whisky, som blev rekvireret og drukket. Ikke desto mindre drak han ud, hver Gang der blev skjænket i hans Glas, og han saa ud til at kunne blive ved paa den Maade længe endnu. Dan og hans Venner begyndte at stæve til hverandre, men lidt efter opklaredes deres Ansigter af et straalende Smil, i det den fremmede trillede ned under Bordet. — Man havde givet et Glas af den sidste Omgang Whisky en særegen Tilsætning.

Da den fremmede vaagnede den næste Morgen, laa han ude ved Randen af Klippen; han frøs dygtig, og hvad der var det værste af det hele — hans Lommer var tomme.

Det var ikke vanskeligt at finde de tre Mænd, og de blev alle kaldte op til Fredsdommeren, Mr. Hill. Derpaa afgav den fremmede sin Forklaring. Han fortalte, hvorledes hans uskyldige Sjæl var bleven løftet til Kogepunktet ved Synet af de vidunderlig dejlige Omgivelser og ved Dans Sympathi, og til Slutning berettede han, at han havde haft for 500 Dollars i Banknoter i Lommen, og at den forræderske Kjæltring havde stjaalet hele denne Sum fra ham.

Det begyndte at se sort ud for Dan, og nu begyndte Krydsforhøret.

„Hvor havde De gjemt Deres Penge?"

„I min Pung."

Han tog en Pung op af Lommen, som næppe var stor nok til at indeholde 10 Cents; de anklagede lo, og Dommeren kaldte dem til Orden.

„Hvor havde De faaet de Penge?"

„Jeg har arbejdet i Buffalo i to Maaneder og tjent to Dollars om Dagen."

„Det udgjør kun 120 Dollars. Hvor er Resten kommen fra . . .?"

Nuvel, Sagen var, at den snedige Yankee troede at kunne gjøre Kapital ud af den Plyndring, han havde været Gjenstand for. Det var sikkert nok, at han havde hørt noget om, hvorledes Alabama-Kommissionen i sin Tid bar sig ad. Følgen blev imidlertid, at Dan uden videre blev frikjendt, og Dommeren fortalte Klageren, at han var en Bedrager.

Den bedste Historie, Banden havde, var dog Mordet paa Nick Vedder, som jeg nu endelig er kommen til.

Det er nu fem Aar siden. Nick var den Gang en ung Fyr paa en og tyve Aar og var Kontorist hos en Kjøbmand i Cliftonville. Han var et kjønt ungt Menneske, og naar han kom fra Kirke Søndag Eftermiddag, klædt som en rigtig Buffalo-Laps, med en lille Fjer i Hatten og en fin Spanskrørsstok i Haanden, vidste han meget godt, at alle de unge Pigers Øjne var rettede paa ham. Han skilte sit Haar i Midten, saa at en Flue kunde spasere langs ad Skilningen som gjennem en snorlige Allé, og paa hver Side var anbragt en lille nydelig Krølle, som Fluen kunde hænge sig i, hvis den skulde glide ud med Fødderne.

Det var en Søndag Aften i Februar; Isen hang i tykke Tappe nede ved Faldene, og om Eftermiddagen havde der været en hel Del Mennesker nede ved Færgestedet. Nick var der ogsaa, og først ved Mørkets Frembrud tænkte han paa at gaa hjem. Jeg ved ikke, om det var for at opfange det sidste Glimt af de nysselige Piger, som havde været nede paa Isen, at Nick tøvede saa længe, men vist er det, at han var den sidste, som begav sig paa Hjemvejen. Han skjænkede dog ikke denne Omstændighed nogen Tanke, men spaserede nok saa glad og tilfreds langs Flodbredden, indtil han pludselig følte, at to Arme slyngede sig omkring hans Hals, medens to Hænder blev trykkede mod hans Mund.

Nick holdt mere af Fred end af Ufred, og da han mærkede hint Par Arme om sin Hals, blev han staaende ganske stille, medens han tænkte, at det var bedst at lade Tingene gaa deres rolige Gang. Hvad der i høj Grad beroligede Nick, var den Omstændighed, at han ikke havde Spor af Penge, ikke saa meget som en eneste Cent i sin Lomme. En Handelskontorist i en lille Provinsby plejer sjælden at være nogen Krøsus.

Uden at nogen ytrede et Ord, førte man ham ned ad en Vej, der gaar fra Clifton til Drummondville-Vejen, og her kom de til et Hus, hvori de førte ham ind.

Paa dette Tidspunkt besvimede Nick Vedder. Det er ikke godt at sige, om det var den forfærdelige Hede, som herskede i Værelset, eller om det var Angesten, der fik Bugt med ham, men borte var han, og da han atter kom til sig selv, befandt han sig liggende paa Ryggen midt paa Gulvet. Man havde sat en Stol over hans Ben, og paa denne havde en Mand, der holdt en Pistol rettet lige mod Nick Vedders Ansigt, taget Plads. Men det var ikke alt. Paa hans højre Side sad der en anden Gentleman, som holdt en Barberkniv i Haanden, med hvilken han foretog alle Slags uhyggelige Bevægelser mod Nicks Hals. Til venstre for ham sad en tredje Borger, der holdt en aaben Sax lige hen til hans Kind.

„Nick Vedder," sagde den Mand, der sad paa Stolen, og stakkels Nick saa nu, at det var Chris Dalmage — „Nick Vedder, hvad Pokker skal det betyde?"

„Hvad mener De, Sir?“ spurgte Nick i sin blideste Tone.

„Vi ser en Gentleman gaa ganske alene langs Flodbredden en mørk Aften; vi standser denne Gentleman, og det viser sig at være Nick Vedder, som er Kontorist hos en Urtekræmmer og ikke har en Cent i Lommen. Vi har altsaa spildt vores Tid. Der maa statueres et Exempel, Nick Vedder!“

Nick indsaa, at det var ude med ham, hvis han ikke gjorde noget overordentligt, og da han ikke turde røre sig af Frygt for Saxen paa den ene Side, Kniven paa den anden og Pistolen over Panden, bad han, bestandig liggende i samme generte Stilling, at man dog vilde have Barmhjærtighed med en stakkels Urtekræmmerkommis, som altid fra sin beskedne Stilling havde set med Beundring og Ærbødighed op til Kabmændenes glorværdige Uafhændighed. Han havde, sagde han, lagt Mærke til dem, naar den hjælpeløse Turist kom til Syne i Hotellets Dør eller stod i Begreb med at gaa over Suspension Bridge. Han udkastede med levende Farver et Billede af den Rejsende, der gik ud med en Selvtillid lige saa urokkelig som en kalkunsk Hanes, og som vendte tilbage saa plukket og afpillet som en Agerhøne, der lige er færdig til at blive lagt paa Stegepanden. Nick, der i øvrigt var en flink Fyr, naar det gjaldt noget alvorligt, følte sig opflammet ved det Æmne, han behandlede; han talte sig snart varm, og i en begejstret Skildring sammenlignede han Kabmændenes forskjellige glorværdige Egenskaber. Han glemte hverken Abb Thomas's Behændighed, naar det gjaldt om at kjøre bort med en ulykkelig Turist, enten denne vilde eller ikke, eller det af Dan Moriarty opfundne Alternativ mellem Enspænderen paa den ene Side og Selvmord paa den anden; hverken Mr. Seth Messiters Snedighed eller den fortræffelige Borger, Føreren Dicks beundringsværdige Høflighed.

Jeg tror, at Nick vilde være blevet ved at tale hele Natten, dersom ikke Abb Thmas havde afbrudt ham med den Bemærkning, at man ikke brød sig om mere Passiar, og at hans Tid var udløben!

Nick blev nu bange for Alvor. Da man bandt et Tørklæde om hans Hals, begyndte han at skrige; da man gav sig til at slibe Barberkniven, begyndte han at fremstamme ynkelige Bønner, og da Tom Hudson kom hen imod ham med det skrækkelige Vaaben i Haanden, hylede han af alle Kræfter. Han havde imidlertid ikke behøvet at være saa bange; thi det lod dog ikke til, at man havde i Sinde at skære Halsen over paa ham. De gjorde kun den smukke Skilning i hans Haar noget bredere, saaledes at der blev en Tomme aaben Plads fra Panden til Issen. Nick Vedder kom derved til at ligne en Hottentot eller Siouxindianer.

Det var Abb Thomas — som altid havde været lidt brutal i sin Spas — der foreslog, at da Nick Vedder var saadan en kjøn Fyr, skulde man sørge for, at han fik Huller i Ørene, saa at han kunde bære Ringe i dem. Uden at vente paa Svar greb han Saxen og foretog Operationen, og derpaa lod de den stakkels Nick løbe. Da han kom hjem, følte han sig temmelig ilde til Mode, og det blev endnu værre, da han saa sig i Spejlet den næste Morgen. Efter hans Moders Raad besluttede han ufortøvet at begive sig til Mr. Hill og fremføre sin Klage.

Man fik snart fat paa Gavtyvene, og skjønt de paastod, at det hele kun var en Spøg, tilsagde Mr. Hill dem dog til at møde for Retten en Dag i den paafølgende Uge.

Den næste Søndag Aften — det var Aftenen, før Sagen skulde for Retten — gik Nick ikke i Kirke, som han ellers plejede. Hans Haar var endnu ikke voxet saa meget ud, at han turde vise sig mellem Folk.

Lidt efter at hans Moder var gaaet, blev Nick overrasket ved et Besøg af de fire Gentlemen, der midlertidig havde deres Frihed mod Kaution, indtil Sagen blev paadømt, og som nu kom for at gjøre stakkels Nick en lille venstabelig Aftenvisit. De ansaa det vistnok for givet, at han aldeles ikke havde noget mod den kolde Aftenluft, thi de spurgte ham ikke en Gang derom, men svøbte ham uden videre ind i hans Kappe, stak ham en Knebel i Munden, bandt et Tørklæde om hans Hals og førte ham bort i deres Midte.

Nick forholdt sig ganske rolig, men han var dog langt mere ængstelig paa denne end paa den sidste Rejse. De fulgte Vejen, der fører fra Clifton, gik langs the rapids, hvor der er mørkt hele Aaret igjennem, enten det er Maaneskin eller ikke, og hvor man har Skoven paa den ene Side og den brusende Flod paa den anden, og derpaa gik de over Suspension Bridge, uden at nogen af dem endnu havde ytret et Ord. Endelig drejede de til højre og gik gjennem Prospekt Park, indtil de naaede Gedeøen, som er det mest ensomme Sted ved Faldene.

Nick Vedder fortrød inderlig, at han ikke var gaaet i Kirke, selv om hele Menigheden vilde have lagt Mærke til hans skæmmede Frisure. Naar alt kom til alt, var det dog bedre at blive udlet af de unge Piger end at blive slæbt af Sted i Nattens Mørke for at blive myrdet af Kabmændene.

Gedeøen er et trist Sted selv paa den smukkeste, mest solklare Sommerdag. Tænk Dem da, hvorledes der er en mørk Vinteraften, naar Klipperne rundt omkring er bedækkede med Is og Sne, der

kaster et spøgelseagtigt Skær over Omgivelserne, medens det netop kun er saa lyst, at man kan se den kulsorte, oprørte Flod, som syder og bruser neden under, og derved uvilkaarlig kommer paa den Tanke, hvor forfærdeligt det vilde være at styrte der ned!

Tre af Mændene slæbte stakkels Nick hen til Skrænten. Derpaa løftede de ham op — Nick var imidlertid for længe Siden kommen ud over det Stadium, hvor han kunde bede om Naade og Barmhjærtighed — og holdt ham ud over Afgrunden.

„Nick Vedder," sagde Abb Thomas lige saa højtidelig som en Højesteretsassessor, „har De i Sinde at vidne mod os i Morgen?"

Der kom intet Svar som Følge af, at Nick var alt for lamslaaet af Rædsel til at kunne ytre noget Ord.

„Aha!" sagde Abb. „Dersom jeg siger tre, før der kommer noget Svar — saa er De væk. Herren have Medlidenhed med, hvad der bliver tilbage af Dem, naar De naar Bunden!"

Der kom intet Svar.

„To!" . . .

Næste Dag mødte de tre Kabmænd i Retten — den fjerde var allerede bleven frikjendt ved det første Forhør af Mangel paa Beviser, men da Sagen kom for, var der ingen Nick Vedder, og Sagen maatte derfor udsættes.

Senere indfandt den gamle Madam Vedder sig hos Dommeren, hvem hun skrigende og hylende fortalte, at hendes Søn bestemt maatte være bleven myrdet. Han havde ikke været hjemme om Natten, og det var sikkert nok, at de blodtørstige Kjæltringer, Abb Thomas og hans Venner, havde ryddet ham af Vejen. Dommeren saa noget betænkelig ud ved

En Skuffelse.

denne Forklaring, men der forelaa jo aldeles ikke noget Bevis.

Det skete om Mandagen. Tirsdag, Onsdag og Torsdag gik, og Nick var endnu ikke kommen hjem. Alle var enige om, at han var bleven myrdet, og der blev udlovet en Belønning for at finde ham enten død eller levende. Det var i Sandhed bevægede Dage, og Ophidselsen steg endnu langt mere, da det endelig hed sig, at der var fundet et Lig i the Whirlpool.

Det saa næsten ud, som om der blev foretaget en Folkevandring til dette Sted. Nogle gik, andre kjørte, men alle skulde der ned. Det forholdt sig meget rigtigt; der svømmede virkelig et Lig ude i Malstrømmen, og det blev ved at dreje sig rundt hele Dagen, medens vi stod ved Bredden og søgte at komme til Visshed, om det var Nick Vedder. Men Ligets Ansigt var allerede saa medtaget, at det var umuligt at gjenkjende det.

Der havde samlet sig saa mange Mennesker, at alle Vognene havde nok at bestille, og det blev senere noteret som en Mærkværdighed, at de fremmede hin Dag kunde besøge Faldene uden at blive plyndrede. De fremmede rejsende troede, at det var Søndag, eller at man højtideligholdt en eller anden kirkelig Festdag.

Om Natten var Liget endelig kommet ud af Malstrømmen, og den næste Morgen blev det fundet paa Bredden. Man bragte det til Byen, og der blev øjeblikkelig optaget Forhør.

Skjønt Ansigtstrækkene var aldeles ukjendelige, var der dog to Ting, som var i Stand til at bevise Identiteten. Den gamle Madam Vedder svor paa, at en Toffel, som endnu sad paa Ligets Fod, tilhørte hendes Søn, og Føreren Dick, som havde sine egne Grunde til gjærne at ville se Abb Thomas i Forlegenhed, svor ligeledes paa, at han gjenkjendte et tatoveret Mærke, som fandtes paa Ligets Arm. Han havde selv ridset det en Eftermiddag, da han og Nick var sammen, sagde han. Og endelig bevidnede en Negerpige, at hun hin Søndag Aften havde set Nick Vedder gaa over Suspension Bridge i Følgeskab med fire Mænd, af hvilke Abb Thomas var den ene.

Kjendelsen mod de fire Mænd lød paa „voldeligt Drab", og de blev strax belagte med Arrest. Ikke desto mindre syntes de, som den lokale Avis udtrykte sig, „at være fuldstændig ligegyldige for den frygtelige, men retfærdige Skæbne, som ventede dem."

Det var en Sag, hvis Forfølgelse fordrede Tid, og der var allerede forløbet fjorten Dage, før den endelige Retshandling kunde finde Sted. Det var et højtideligt Syn at se Dommeren, Prokuratorerne, Juryen og de værdige Borgere samlede for at faa de fire Drabsmænd i Fælden. Der var ikke en tom Plads tilovers i Retssalen.

Anklageren havde først Ordet. Han beviste klart og tydeligt, at der efter de foreliggende Omstændigheder og Udsagn ikke kunde være Tvivl om, at Nick Vedder var bleven myrdet af de fire Mænd, som havde deres Fordel af at skaffe ham af Vejen, for at han ikke den følgende Dag skulde vidne mod dem.

Derpaa blev Vidnerne kaldte frem. Først afgav Negerpigen sit Vidnesbyrd, og den anklagedes Sagfører erklærede, at han ikke havde noget Spørgsmaal at gjøre hende. Derpaa kom Madam Vedder, som aflagde Ed paa Tøflen og var rede til at aflægge Ed ogsaa paa Foden, der havde været i den.

Til almindelig Forbavselse sagde den anklagedes Raadgiver, at han ikke havde noget Spørgsmaal at gjøre dette Vidne.

Føreren Dick aflagde Ed paa, at han gjenkjendte det tatoverede Mærke. Da der blev spurgt ham, om han erindrede, hvilken Dag det var indridset, brast han i Graad og sagde, at det var sket, da Nick og han var jævnaldrende Børn. Dette var jo mærkeligt nok, thi Dick var fyrretyve og Nick kun tyve Aar.

Men Defensor havde heller ikke noget Spørgsmaal til dette Vidne, og vi havde nu alle en Følelse, som om Rebet allerede laa om de anklagedes Hals.

Imidlertid var det blevet Defensors Tur at tale; han rejste sig op og sagde, at han blot havde ét Vidne at fremføre — og her saa han med et haanligt Blik paa sin Kollega og Embedsbroder; han vilde fremføre — her betragtede han med et smilende Ansigt det forsamlede Publikum; han vilde fremføre — og denne Gang sendte han Juryen et skarpt Blik; han vilde fremføre — Nick Vedder selv! Og i det han udtalte de sidste Ord, blev Døren lukket op, og Nick traadte ind. Hans Haar var voxet særdeles nydelig frem, men han saa noget blegnæbet og forknyt ud.

Det nytter ikke at nægte, at Retten var en hel Del forbavset og havde stor Møje med at bevare sin Værdighed. Hos Publikum var Stemningen naturligvis endnu mere levende; den gamle Frøken Fuller udstødte et forfærdeligt Hyl, fordi hun troede, at det var et Gjenfærd, hun saa, og derpaa fik hun Krampe. Det varede flere Minutter, før man kunde faa hende slæbt ud af Retssalen. Folk rejste sig op og begyndte at raabe og trampe med Fødderne. Juryen saa ud, som om den havde dødsdømt sig selv, og hvad Arrestanterne angaar, forlod de Anklagebænken og tog Plads mellem

Publikum, uden at noget Menneske tænkte paa at lægge dem et Halmstraa i Vejen.

Endelig lykkedes det at tilvejebringe saa megen Ro, at Forhandlingen kunde fortsættes.

Først meddelte Sagføreren Historien om Nicks Forsvinden. Det forholdt sig saaledes: Chris Dalmage var den eneste, der ikke var bleven anholdt, efter at de havde forskrækket Nick ovre paa Gedeøen, til han var bleven saa forknyt som et toaars Barn, og Chris havde derpaa bragt ham i sikker Forvaring hos et Par gode Venner ovre paa den anden Side af Floden. Senere, da Chris havde set den storartede Bevægelse, som Fundet af Liget og det senere stedfundne Forhør vakte, kunde han ikke modstaa Fristelsen til at skjule sin Fange, til den endelige Retsforfølgning skulde finde Sted.

Sagføreren gjorde derpaa kun to Spørgsmaal.

„Er det Deres Tøffel?"

„Nej," svarede Nick. „Jeg har aldrig i mit Liv gaaet med Tøfler, og desuden er min Fod ikke saa stor som en Skibsjolle."

Hans Moder, der havde klynget sig til ham og hele Tiden haft travlt med at tørre sine Øjne, gav nu slip paa hans Haand og saa paa ham med en Mine, som om hun havde den største Lyst til at give ham et Par dygtige Ørefigen.

„O, du utaknemmelige Dreng!" udbrød hun grædende.

„Nuvel," sagde Prokuratoren, „vil De vise Retten Deres venstre Arm. Tag Ærmet op — hvor er det tatoverede Mærke?"

„Der er ikke noget tatoveret Mærke," sagde Dick. „Hvor skulde jeg have faaet det fra?"

Da Dick hørte disse Ord, forlod han Retssalen. Han sagde, at det var en besynderlig og bedrageriſk Verden, man levede i, og at han næppe havde troet, at det unge Menneske vilde vise sig saa utaknemmelig mod ham, efter at han havde gjort Ed for hans Skyld. Pokker tage ham, dersom han nogen Sinde igjen skulde træde op som Vidne!

Samme Aften blev der holdt Gilde ovre i Clifton House for at fejre den lykkelige Afslutning paa „Mordet paa Nick Vedder", — men hverken Dick eller Nick var inviterede!

Sporløst forsvunden.

Et London-Mysterium. Af George R. Sims.

En mere agtværdig Familie end Familien Jones i Camberwell vilde det være umuligt at finde. Hr. Jones kom hjem paa Klokkeslettet hver Aften til Tetid, efter at have besørget sine Forretninger inde i Byen; Fru Jones var et Mønster paa alle huslige Dyder; lille John blev i Nabolaget betragtet som et Pragtexemplar af en Søn, og, hvis der i det Sogn, hvor Familien boede, havde været en Præmie for alle kvindelige Dyder og Fuldkommenheder, vilde Frøken Anny Jones, en ung Pige paa atten Somre, upaatvivlig have vundet den.

Familien Jones var kort sagt i et og alt et saadant Indbegreb af Agtværdighed, at den aabenbart var de sidste Mennesker i Verden, man vilde mistænke for at have det mindste at gjøre med noget, der kunde komme ind under æventyrlige og gaadefulde Tildragelser. Man kunde lige saa gjærne beskylde Hr. Jones for at gaa til Byen med en snavset Flip som at lade sig forstaa med, at han var Overhovedet for en Husstand, som hele London en Dag vilde komme til at tale om. Og hvad det angaar, at Navnet skulde figurere i en Avis, undtagen for saa vidt det drejede sig om Bekjendtgjørelsen af en Fødsel, et Bryllup eller en Begravelse — saa var den blotte Tanke derom nok til at faa den lille hyggelige Villa, hvori Familien boede, til at ryste i sin inderste Grundvold.

Og alligevel — til Trods for deres exemplariske Agtværdighed og lige over den absolute Usandsynlighed af, at noget saadant kunde hænde — skete det, at det hæderlige og uplettede Navn Jones ikke blot fandt Vej til Aviserne, men at det blev slaaet op paa Plankeværker og i Butiksvinduer, i Kaffehusene og uden for Politistationerne paa det sorte Brædt midt iblandt Fremlysning af „Hitteborn" og „fundne Lig" eller Efterlysning af Mordere, for hvis Paagribelse der udloves en Belønning af hundrede Pund. Og af alle Jones'erne, hvem andre skulde vel blive Aarsag til denne moralske Rystelse end netop den unge Pige paa de atten Somre! — Anny, sin Faders Øjesten, Hjemmets Glæde, det allerkjæreste Forbillede paa alle de Dyder, som fandtes forenede hos den ganske Samling af ugifte Damer i hele Camberwell.

Nabolaget var rystet, forarget, ja næsten for-

stenet der over. Men det bøjede ydmygt sit Hoved og modtog Slaget som en Straf for sin altfor anmassende Stolthed. Man rødmede, naar man læste de faa Enkeltheder, der meddeltes i Bekjendtgjørelser og Plakater, og da man yderligere erfarede, at Frøken Jones' Portræt var at se paa Politistationen, slog man sine Hænder sammen i Fortvivlelse og havde en Følelse af, at Camberwell for Fremtiden var en Adresse, som man maatte holde saa hemmelig som mulig.

Fire Dage efter, at Katastrofen var bleven offentlig bekjendtgjort, indgav de mest fremragende Beboere i Nabolaget en Ansøgning til Kommunalbestyrelsen om at faa Gadens Navn forandret.

Og dog havde Frøken Jones ikke begaaet noget, som selv de mest nøjeseende Folk med en god Samvittighed kunde stemple som usømmeligt. Hun var simpelthen forsvunden, det var hele hendes Ulykke, men det var ikke desto mindre en Ulykke, som kastede sin Skygge paa hendes Fødesteds Agtværdighed og gjorde et hidtil pletfrit Nabolag til Gjenstand for spejdende Blikke og nærgaaende Spørgsmaal.

Vi lader imidlertid Beboerne af Camberwell-Kvarteret vride sine Hænder og beklage den Skæbne, der har ramt deres uskyldige Hoveder, og benytter Lejligheden til at aflægge et Besøg i Familien Jones' Hus for at erfare nogle nærmere Enkeltheder om den sørgelige Tildragelse.

Hr. Jones er hjemme og vil fortælle os det hele i Haab om, at vi maa være i Stand til at lade ham paa Sporet efter den forsvundne. Hr. Jones er dybt rystet ved, hvad der er sket, og Fru Jones' Hjærte er bristefærdigt. Under al deres imponerende Agtværdighed rummede Familien Jones de samme blide Følelser som almindelige dødelige, og de havde udgjort en lykkelig lille Husstand.

Hr. Jones fortæller os med nervøs Hastighed og nu og da afbrudt af en kvalt Hulken, at forrige Mandag Aften sad Familien paa sædvanlig Vis ved Tebordet, og Anny var ligesom altid i sit gode og elskværdige Lune. Hun irettesatte sin Broder John, fordi han blæste paa sin Te for at svale den, og forklarede ham, at det var en simpel Vane, men der var ellers ikke Tale om nogen Ordstrid eller Trætte.

Efter Aftensmaaltidet tog Fru Jones sin Sykurv, lille John gik ud for at hente sin Farvelade, og Hr. Jones satte sig ved Kaminen for at læse en Avis, som han plejede at kjøbe hver Aften paa Hjemvejen fra Kontoret.

Anny tog, som hun plejede, sit Kanevasbroderi og var i Færd med at arbejde paa det, da hun pludselig opdagede, at hun manglede en særegen Farve Uldgarn.

Klokken var paa det Tidspunkt hen ved syv, Gaslygterne var tændte; det var forholdsvis lyst i Vejret, og Kræmmeren boede desuden lige om Hjørnet, saa der var ingen, der gjorde nogen Indvending, da Anny tog sin Hat paa og sagde, at hun vilde løbe hen og kjøbe det Garn, hun skulde bruge.

„Lad John besørge det for dig," sagde Hr. Jones, men kun af lutter Høflighed mod Kjønnet og ikke af nogen anden Bevæggrund.

„Nej Tak, Papa. John er i Stand til at bringe en forkert Farve. Jeg løber hellere selv der hen."

„Hun tog sin Hat og Kaabe paa og gik ud af Døren," sluttede Hr. Jones sin Beretning, „og fra det Øjeblik af har vi hverken set eller hørt hende, og det er nu en Uge siden."

Det var alt, hvad Hr. Jones havde at meddele, og Politiet var ikke en Smule bedre underrettet. Fra det Øjeblik, da Anny Jones forlod Huset i Camberwell, havde man ikke kunnet opdage det mindste Spor af hende. Kun en eneste Ting havde Opdagelsespolitiet bragt i Erfaring, nemlig den, at hun ikke havde været inde hos Kræmmeren og kjøbt det omtalte Uldgarn.

Der kan være hundrede forskjellige Meninger om Aarsagen til hendes Forsvinden. Fremmede, der læser Efterlysningen i Avisen og ikke kjender Familiens grundmurede Agtværdighed, hentyder til en hemmelig Kjærlighedsforbindelse og dermed paafølgende Flugt. Men Vennerne, der kan Familiens Historie uden ad, viser foragtelig en saadan Tanke bort og vakler mellem at gjætte paa Mord eller voldelig Bortførelse.

Naar en Person forsvinder paa en gaadefuld Maade, hviskes der ganske naturlig om de uhyggelige Forbrydelser og lyssky Gjerninger, som kan foregaa i et moderne Babylon. Dersom den forsvundne er en Mand, formodes det, at han er bleven myrdet og plyndret for hans Penges Skyld, er det en Kvinde, og hun er ung og smuk, tænker man sig, at hun er bleven bortført med Vold. Det kan imidlertid anses for en Kjendsgjerning, at halvtresindstyve Procent af de Mennesker, der pludselig forsvinder, handler frivillig og efter en længe fattet Plan.

Deres Venner erklærer det for „umuligt", spørger om, hvad „Bevæggrunden" vel skulde være, og andet sligt, men de Bevæggrunde, der leder til en saadan Handling, er netop af den Art, at de med den største Omhu holdes hemmelige for alle, især for Venner og Paarørende.

I det foreliggende Tilfælde synes det næsten umuligt, at hendes Forsvinden kan være frivillig.

Det er en ung, højst agtværdig Pige; hun føler sig lykkelig i sit Hjem, og hun har aldrig indladt sig paa nogen Kjærlighedshistorie. Hvorledes skal man da forklare sig hendes gaadefulde Forsvinden?

lad os se, hvilke Opdagelser vi kan gjøre paa egen Haand.

Hun stod et Øjeblik stille uden for Døren og saa op og ned ad Gaden; derpaa gik hun i den

„Luftkasteller".

Er hun bleven myrdet? Er der ramt hende et Ulykkestilfælde? Hvad er der hændet hende?

Lad os følge efter hende om Aftenen, da hun gaar ud af Gadedøren i hendes Faders Hus, og

modsatte Retning af den, hvor Kræmmerens Butik var beliggende.

Hun gik meget hurtig, indtil hun var kommen til en Gade, der førte bort fra Camberwell; derpaa

drejede hun om Hjørnet og mødte lidt efter en midaldrende Kone af sygeligt Udseende og med et Par sælsomme, store Øjne, som syntes at stirre langt, langt bort.

„Saa har du altsaa taget din Beslutning, Søster?" sagde Konen, medens de vandrede hurtig af Sted ved Siden af hinanden.

„Ja, Moder," svarede den unge Pige, hvis Ansigt ligesom opklaredes af en levende Begejstring. „Jeg har kæmpet, og jeg har sejret. Jeg bad hele Natten i Gaar, at jeg maatte faa Styrke, og Styrken kom ogsaa. Jeg havde et Syn; en Engel viste sig for mig og bød mig at komme."

„Og du er rede til strax at aflægge Løftet?"

„Ja, strax, kjære Moder."

Efter en halv Times hastig Gang standsede de foran et afsides Hus. Den fremmede Kone ringede paa en Klokke; Porten blev øjeblikkelig lukket op; de traadte inden for. Porten lukkede sig igjen, og Anny Jones var afspærret fra Yderverdenen.

Sent ud paa Aftenen aflagde hun foran et lille pynteligt Alter og under mange gaadefulde Ceremonier og Højtideligheder et Løfte om, at hun for bestandig vilde skilles fra Verden og for Fremtiden udelukkende ofre sig for den søsterlige Menighed.

Ved sit Løfte gav hun Afkald paa Forældre, Slægtninge og ethvert verdsligt Baand, for Fremtiden var hun ikke længer den, hun før havde været. Hun havde for bestandig ophørt at være Anny Jones og var nu Søster Agathe. Forældre havde hun ikke længer; hun stødte dem fra sig som jordiske Baand og overvandt sin Kjærlighed til dem, fordi den i hendes Øjne var bleven en plump og verdslig Følelse. Nu havde hun ikkun Søstre — Søstre i Aanden, ikke i Kjødet, og hendes Søstre stod rundt omkring hende, medens hun aflagde sit Løfte.

Det var en sælsom Gruppe Kvinder, af enhver Alder og med de forskjelligste Træk, men de underlige store Øjne med det stirrende, undrende Blik havde de alle til fælles. De var ikke ligefrem forrykte, de var kun „besynderlige". Det var fanatiske Sværmersker — Kvinder, hvis Forstand ikke havde været stærk nok til at beskytte dem mod en sygelig Fantasis Udskejelser.

Denne Sekt har existeret i henved ti Aar, og den existerer endnu den Dag i Dag. Den udsender sine Agenter for at hverve Rekruter — unge Piger eller modne Kvinder; det gjør lige meget til Sagen, naar de blot er „troende" og villige til at aflægge Løftet.

Den vigtigste Ordensregel, hvorpaa denne mærkelige Sekt er grundet, bestaar i Fornægtelse af Slægtninge og alle verdslige Baand. En pludselig og gaadefuld Forsvinden maa finde Sted; intet Spor maa efterlades, ingen Strid og Forargelse maa vækkes. Ingen Tanke om de fraværende eller deres Sorg bør finde Rum i Søsterens Hjærte — hun maa være død for Verden.

Ordenens Stifterinde er den midaldrende Kvinde, som stod Frøken Jones bi med hendes Flugt. Hun er formuende, Huset tilhører hende, og hendes Midler er tilstrækkelige til at bestride Søstrenes Fornødenheder. De udretter alt Arbejdet ved Husvæsenet; de syr selv deres Klæder og arbejder ogsaa for de fattige og søger saaledes ved at føre et rent og helligt Levnet, fuldstændig afskaarne fra Verden og dens Besmittelser, at tilbringe den Tid, hvori det er bestemt dem, at de skal indaande den syndige Luft her paa Jorden, indtil den Dag kommer, da de maatte blive kaldte op til højere Sfærer, for hvilke de føler sig særlig skikkede.

Saaledes er den taabelige Forestilling, der bevæger disse stakkels Skabninger til at fly Verden og mure sig inde, ofte i mange lange Aar, for at bede og faste og udføre de enkelte hemmelighedsfulde Ceremonier, der udgjør den eneste Afvexling i deres Tilværelses dræbende Ensformighed.

Den ny Rekrut er ikke blevet hvervet hverken i Løbet af en eller to Uger. Belejringen har varet længe, før Fæstningen overgav sig, og lange og alvorlige har de Samtaler været, som „Moderen" havde med hende, naar hun mødte hende alene paa Gaden, før hun fik hende overalt til at gjøre det endelige Skridt og „forsvinde".

Men Anny Jones's Natur var netop saaledes beskaffen, at det maatte lykkes lidt efter lidt at vinde hende for Sekten. Hun var af et stille og tankefuldt Gemyt, lidt hysterisk og hengiven til „det mystiske". Da Tanken først havde faaet Indpas hos hende, tog den hende snart fuldstændig fangen og opfyldte hende mere og mere, indtil alle andre Betragtninger blev jagne paa Flugt, saa at den taabelige Pige næsten ansaa sig selv for en Helgen, da hun forlod sit Hjem uden at tænke paa den Elendighed, som hendes gaadefulde Flugt vilde medføre.

Er Søstrene først én Gang komne inden for Porten, kommer de aldrig ud mere, og Verden der uden for faar dem aldrig at se igjen. „Moderen" er den eneste, der gaar uden for Husets Port, og ingen faar Adgang dertil undtagen Lægen i alvorlige Sygdomstilfælde.

Mange af Søstrene er frænde- og venneløse Kvinder, der har foretrukket dette Sted fremfor noget andet, som Verden kunde byde dem i deres Ensomhed. Men der er ogsaa unge Piger iblandt, ja selv Hustruer og Mødre, der er forsvundne fra deres Hjem, og hvis gaadefulde Skæbne Aar efter

Aar har været Gjenstand for Sorg og for frugtesløse Efterforskninger.

En skjøn Dag vil der vel foregaa en Omvæltning hermed, og disse Tilflugtssteder for religiøse Sværmerier — af hvilke mange er saa godt som Asyler for sindssvage — vil da blive stillede under behørigt Opsyn og Kontrol. Den virkelige Sammenhæng med disse Tilfælde af en pludselig og gaadefuld Forsvinden vil da komme for Lyset, og Folk vil faa Øjnene op for den Kjendsgjerning, at i vort moderne Babylon gives der Hemmeligheder saa dunkle og sælsomme, som nogen Fantasi kan udmale sig dem.

Det kan jo hænde, at Anny Jones ikke vil afvente den Dag. Det er meget muligt, at hun bliver træt af sin frivillige Afspærrelse fra Verden, og at hun vender tilbage til sit Hjem paa en lige saa pludselig og gaadefuld Maade, som hun forlod det.

I saa Fald vil Familien Jones rimeligvis for at undgaa yderligere Skandale flytte hen i et andet Nabolag, hvor den ikke er saa godt kjendt. Anny Jones vil give en tilfredsstillende Forklaring om sin Fraværelse, og hendes Fader vil hellere tie stille med, hvad han ved om de hemmelige Asyler for religiøse Sværmerier, end han vil bringe sine Familieanliggender frem for Offentligheden, efter at Historien nu en Gang er glemt og begraven.

Eller ogsaa foretrækker hun at holde sit Løfte og for bestandig lade sin Skæbne være indhyllet i Mørke. I det sidste Tilfælde er hun ingenlunde den eneste, der handler saaledes. I det londonske Politis Annaler foreligger der adskillige Tilfælde, hvor man aldrig har kunnet finde nogen Løsning paa den pinlige Gaade, der bekjendtgjøres i Aviserne under Overskriften: „Sporløst forsvunden".

Danske Digtere.

Nicolai Søtoft: „Baggesens Fødested".

Her stod den Vugge, hvori Barnet laa,
som skulde synge for os alle sammen
en Barnesang, som aldrig skal forgaa,
mens Himlen staar med gyldne Stjærner paa
og har ej slukt paa Jorden Digterflammen.

Her blev du født i dette lille Hus,
du, som saa vidt i Verden maatte vanke;
her ved din Vugge sad din Genius,
mens ind i Huset Søens Fiskerblus
paa Drengens Aasyn slog, naar han red Ranke.

Her Fantasus dig lærte Æventyr,
som, én Gang hørte, aldrig du forglemte;
Fata Morgana her paa Rosenskyr
dig viste skuffende, hvad altid flyr
og, ak! Saa tit din glade Sjæl forstemte.

Her leged Barnet blandt de andre smaa;
men ingen saa den himmelsendte Engel,
som fulgte ham, alt fra han kunde gaa,
og viste ham, hvor Tornene var smaa,
og Rosen rødmer dejligt paa sin Stængel!

Her stod som Mand du med os mangen Gang,
her gik vi sammen ved den danske Bølge;
her jublende din Sømandsstemme klang,
og, mens en Taare frem i Øjet sprang,
du kunde ej dit Skjæmtevid fordølge!

Paa Danmarks Kyst, hvor den er flad og lav,
der fandt man kostbart Rav i gamle Dage;
— paa Danmarks Kyst, hvor den er flad og lav,
der fandt man dig, du kostelige Rav!
magnetisk trak og — stødte du tilbage.

Nu tier Sangen! Sangeren er død!
Han aldrig mer skal komme her tilbage!
Saa tung hans Taare tit fra Øjet flød;
men da blev Psyche jo til Himlen fød,
ak, aldrig mer den kommer her tilbage!

Fra alle Verdensdele.

V.

Rottejagten i England.

Rom havde sine Gladiatorkampe, Spanien har sine Tyrefægtninger, England sine Hanekampe og sin Rottejagt. Ved Hanekampene kæmper, som bekjendt, to Haner med hinanden, og foruden Væddeløberiet, der skaffer sig Tilfredsstillelse herved, har Tilskuerne i det mindste Lejlighed til at beundre det ridderlige Mod, som udmærker Hanerne. Men ved Rottejagten er der intet, som synes at kunne tiltale et sundt tænkende og sundt følende Menneske, og dog er det en afgjort Sag, at det ikke alene er Lysten til Væddemaal, der samler den store Mængde Tilskuere og Spillere omkring Rottekamppladsen. Det synes ogsaa, som om man føler Nødvendigheden af at finde paa antagelige Grunde til at skjule det modbydelige Myrderi, der ledsager denne „Sport", og det mangler derfor heller ikke paa Afhandlinger, der ikke blot forsvarer den som en sund og ægte engelsk Nationalforlystelse, men endog fra det økonomiske Standpunkt ivrig opmuntrer til at skaffe den en endnu større Udbredelse for at ødelægge disse skadelige Dyr.

Men den engelske Excentricitet behøver ikke saa ivrige Opfordringer i denne Retning; Antallet af de Anstalter, som ene og alene er helliget til »the rat-killing«, er tiltaget saa stærkt, at London for nogle Aar siden var rigelig forsynet med »ratting-houses«, i hvilke Rottejagten foregaar. Fornøjelsen her bestaar ganske simpelt i at myrde det størst mulige Antal Rotter i den mindst mulige Tid ved Hjælp af en Maar, Kat eller Hund, i Almindelighed ved den sidste, og der hører et sandt Stenhjærte til uden Væmmelse at overvære en saadan Jagt, ja blot at finde sig i Synet af det Menneske, som leverer det fornødne Materiale til den. Denne rat-catcher eller Rottefangers Næringsvej er vistnok en af de forunderligste, som Luxus og Spleen paa den ene Side, Fattigdom og Trang paa den anden, nogensinde har frembragt.

Ved enhver engelsk Rottejagt iagttages følgende Regler: Enhver Hund maa dræbe lige saa mange Rotter, som den selv vejer, saaledes at en Brok over ¼ regnes for en hel. Navnet paa Hundens Ejer, Hundens Navn, Farve, Vægt, ligesom ogsaa Tallet paa de Rotter, den skal dræbe, skrives paa en Strimmel Papir, der kastes i en Hat. Derpaa vælges en Voldgiftsmand og en »time-keeper« til at holde Øje med Uret. En af Sedlerne trækkes paa Lykke og Fromme ud af Hatten, det Antal Rotter, der opgives, slippes ned i Gruben, hvor Jagten skal gaa for sig, og Hundens Ejer tilkaldes. En anden holder Hunden og slipper den ned i Gruben, saa snart Manden med Uret raaber: „Nu!" Det er forbudt at røre Hund eller Rotter, førend de sidste er dræbte, og hvis en af de væddende Herrer tror, at Rotterne ikke er aldeles døde, maa den Mand, som før holdt Hunden, stige ned i Gruben og træde Rotterne paa Halen; naar de da giver Livstegn fra sig, slippes Hunden atter ned for at dræbe dem. Enhver Ejer af de jagende Hunde leverer selv det bestemte Antal Rotter, som han har forpligtet sig til at lade sin Hund dræbe.

De Hunde, som i Almindelighed bruges til denne Jagt, er de saakaldte Terrier. Dette modige Dyr er i Besiddelse af sande Jærnlemmer og en vidunderlig Færdighed i at dræbe Rotter. Kjendere anslaar Hundens sædvanlige Vægt til 6—16 Pd., over denne Vægt bliver Hundene for tunge til en Jagt, der fordrer saa stor Behændighed, Mod og Snuhed. Thi Rotten forsvarer sig kraftig, før den giver fortabt, og efter at Hunden har slaaet sine Tænder i den, kan den endnu vende sig og bide sin Fjende slemt i Snuden. Ved et forunderligt Instinkt forstaar Hunden imidlertid at ryste paa Hovedet og holde Rotten i en saa hurtig Bevægelse, at det ikke bliver let for den at komme til at bide.

Som alle andre Grene af den engelske „Sport" har denne Jagt ogsaa sine Helte. Det er vist et Spørgsmaal, om Hundene sætter Pris paa den Hæder, som de vinder ved deres berømmelige Gjerninger under denne Jagt, men sikkert er det, at mangen Sportsmand er lige saa stolt af sine Hundes Bedrifter ved Rottejagten, som om det var ham selv, der havde udmærket sig ved en eller anden berømmelig Daad. Navnene paa de Hunde, der har gjort sig udødelige ved Rottejagten, er optegnet tilligemed deres Bedrifter. Hunden „Jenny Lind" dræbte 30 Rotter i 2 Minutter, „Rose" 15 i 1 Minut og „Beauty" 20 i 3 Minutter. Hunden „Tiny", der kun vejede 5½ Pund og var falden efter to berømte Rottehunde, deltog i over 50 offentlige Jagter, i hvilke den dræbte mere end 2,500 Rotter, foruden de private Prøver, under hvilke den i det mindste gjorde det af med Halvparten af dette Antal Rotter. Dette lille Uhyre satte Kronen paa Værket ved at dræbe 200 Rotter i 59 Minutter og 58 Sekunder og senere 100 Rotter i 29 Minutter og 10 Sekunder. Disse Bedrifter skaffede den Navnet „Vidunderet" og den Ære paa sine talrige Beundreres Bekostning at blive malet i Legemsstørrelse. Før „Tiny" havde kun en eneste Hund opnaaet denne Ære og Belønning for sine Bedrif-

ter; det var „Billy", Kongen for alle Rottehunde. Ved det første Væddemaal dræbte den 100 Rotter i 6 Minutter og 25 Sekunder, og en anden Gang atter 100 Rotter i 5 Minutter og 30 Sekunder. Som Veteran, da dens mange Kampe havde berøvet den et Øje og to Tænder, sejrede den over en anden Hund og dræbte 50 Rotter i 6 Minutter og 6 Sekunder, hvorved den skaffede sin Herre en stor Gevinst i Væddemaal. Efter sin Død blev den udstoppet og forvaret i den Kro, hvor den var født og opdragen.

De mest berømte Rotte-Kamppladser, der til enhver Tid er godt forsynede med Rotter, findes hos Shaw og Sabin i Broad-Street og Saint Giles i London, hos hvilke der aarlig bruges over 35,000 Rotter; hos Shaw alene er Udgiften til Rotter aarlig omtrent 5,000 Francs, en Sum, der viser, at Rottefangernes Omsætning ikke er saa ganske ringe og vistnok snarere kunde friste til en kunstig Opdrætning af Rotter end til disses Udryddelse.

T.

En løgnagtig Hustru.

Efter Axel Krooks: „Figurer och Händelser".

Willer er en gammel Ungkarl, og han har sine Særheder. Han var en Gang nær ved at blive gift, men saa blev der ikke noget af det. Bruden fik Forhindringer, eller med andre Ord, Willer havde en Medbejler, der var heldigere end han. Derfor kom der noget i Ulave hos Willer, som blev barsk og frastødende i sit Udvortes og gik for at være en Særling.

Han talede ikke meget, allermindst om sig selv eller andre; den, som taler om sig selv, siger i Reglen Dumheder. Men var han fattig paa Ord, var han desto rigere paa Tanker, og den, som tænker meget, er ofte tillige en Handlingens Mand. Han tænkte imidlertid først og handlede bag efter; han blev derfor tillige en velstaaende Mand, og da han ikke blot havde Penge, men ogsaa Hjærte, var han ogsaa en godgjørende Mand.

Willer var paa sin Vis en flink Fodgænger. At sidde stille i en Sofa og lade Verden dreje sig omkring, var efter hans Mening en højst upassende Maade at tilbringe sit Liv paa. Men han plejede at vandre med langsomme Skridt. Den, hvis Tanker hastig farer gjennem umaadelige Vidder, er ofte langsom til Fods.

Saaledes gik han ogsaa en Vinteraften langsomt gjennem en af Gaderne i Gøteborgs Forstad, Majorna. I denne Gade laa der et Værtshus, som plejede at være stærkt besøgt. Der er jo ingen Vært, der saa gjærne ser Gjæster hos sig, som en Værtshusholder.

Da Willer kom nærmere hen til bemeldte Værtshus, saa han en Kvinde staa der uden for. Hun havde rejst sig paa Taaspidserne for at kigge ind i Skjænkestuen, gjennem hvis Vinduer der faldt et stærkt Lysskjær ud paa Gaden.. Dette Syn ovede den sædvanlige Virkning paa Willer: han blev tankefuld.

„Hvorfor staar den Kone der? Hvorfor bliver hun ikke hjemme?" mumlede han ved sig selv. „Naa, det Spørgsmaal kan jeg da selv besvare: Hun er gift, og hun er fattig. Manden sidder inde paa Værtshuset. Han smider sin Ugeløn paa Værtshusholderens Disk, og hun har ingen Ting der hjemme. Hm! altid den samme Vise! Men her synes den at lyde i en mer end almindelig skrigende Tonart."

Willer standsede. Konen havde endnu ikke lagt Mærke til ham. Lysskjæret, som faldt over hendes Ansigt, lod ham skjelne hendes blege og afmagrede Træk. De var endnu kjønne, skjønt Sorgen havde furet og skjæmmet dem. Sorgerne er ikke længe om at fuldføre deres Værk; Livets Vaar forvandler de stundum paa en eneste Dag til det triste Efteraar. Det er med dem ligesom med Mefistofeles hos Faust: naar de aander paa Roserne, saa visner de.

Willer gik hen til Konen, som var meget tarvelig klædt og kun daarlig beskyttet mod den stærke Kulde. Han lagde sin Haand paa hendes Skulder, hvad der fik hende til at vende sig hastig om og se paa ham med en forundret Mine.

„De ser efter Deres Mand," sagde Willer; „han sidder der inde og ødelægger, hvad De og Deres Barn skulde have at leve af hele Ugen."

Et ubeskriveligt Udtryk af Lidelse viste sig et Øjeblik i hendes Ansigt. Det var, som om den fremmedes Ord tydelig havde gjengivet hendes egne Tanker. Men dette Udtryk forsvandt dog hurtig for at give Plads for en paatagen rask Mine.

„Hvad tænker De dog paa, min Herre?" sagde hun. „Min Mand skulde sidde der inde? Nej, nej!"

Og med disse Ord smilede hun. Der var noget af en Martyrs Heltemod i det Smil, hvormed Hustruen vilde skjule en Fejl hos Manden, som maatte styrte baade ham og hende i Elendighed.

„Ja saa," sagde Willer efter en Pavse. „Deres Mand sidder altsaa ikke derinde?"

„Nej . . ."

Hun syntes næsten at blive vred paa den nærgaaende Sporger og sendte ham fra de mørke, endnu taarefyldte Øjne et Blik, der paa en tydelig og bestemt Maade bød ham at gaa sin Vej.

Men Willer blev staaende. Sagen interesserede ham. Han kiggede endogsaa ind i Skjænkestuen, hvor næsten alle Bordene var omringede af drikkende og svirende Personer. Der fandt en livlig Omsætning Sted der inde, og Værten lo fornøjet over den Iver, hvormed Gjæsterne paa deres Vis beredte sig til at helligholde den tilstundende Søndag.

Willer kunde høre, hvorledes den fattige Kones Tænder klaprede af Kulde. Han saa ogsaa, hvorledes den ene Taare efter den anden brød frem af hendes Øjne for strax efter at stivne paa den kolde Kind, men noget Suk eller Hulken hørte han ikke. Hendes Vilje var stærk nok til at undertrykke dem.

Lidt efter kom en Fyr dinglende ned ad Trappen og var nær ved at falde omkuld paa Gaden. Konen udstødte et svagt Udraab og skyndte sig hen til ham for at støtte ham med sin Arm.

„Er du her, Mutter? Hvem Fanden har sendt dig ud? . . . Halloj — det er dog Pokker, saa her er glat!" mumlede Fyren.

„Ja, det er mig; kom nu blot, Sven, og lad os gaa hjem, at ingen skal se dig," bad hun og søgte med Venlighed at faa ham af Sted med sig.

Men Fyren blev staaende.

„Se mig!" raabte han. „Er jeg kanske ikke en svensk Medborger? Lad kongelig Majestæt og hele Øvrigheden bare komme og sige et eneste Ord — og jeg skal gi'e dem . . ."

Han vilde illustrere Ordene med en passende Bevægelse, men tabte i det samme Ligevægten og vilde være falden omkuld, hvis ikke Willer i det samme var kommet til og havde støttet ham.

Ved Skinnet fra Gaslygten saa Willer med et forskende Blik paa den unge Kone. Hendes Blik mødte hans. Hun slog sit ned, og en svag Rødme farvede de blege, udtærede Kinder. Hun havde løjet, men Willer, der hadede al Løgn, var alligevel aldeles indtagen i hende. Han kunde gjærne have kysset hende i sin Begejstring over hendes Løgnagtighed.

„Det er en Skam, at Politiet ikke lader strø Sand paa Gaderne, naar det er saa glat," sagde Willer til Arbejderen, i det han tog hans Arm og førte ham fremad.

„Ja, gu' er det saa," mumlede Fyren og lod sig til en Begyndelse villig lede hen ad Vejen, men pludselig blev han atter staaende, sled sig løs og sagde: „Men hvem er De? Hvad har De med mig at bestille? Lad mig være! . . . Kom her, Mutter!"

Han tog sin Hustrus Haand og dinglede ved Siden af hende hen imod deres Hjem. Det laa tæt derved. Da Fyren var gaaet ind i Huset — det var en lav Stuelejlighed, de boede i — kom Konen strax efter ud igjen for at takke Willer, der var fulgt bag efter dem, og hun bad ham da tillige om ikke at dømme hendes Mand for strængt. Der havde været saa varmt inde paa Værtshuset, og da han var kommen ud i Kulden, var han bleven ør i Hovedet. Det kunde jo let ske.

„Ja, det ved jeg nok . . . men havde han nogle Penge til Dem?" spurgte Willer sagte.

Hun nølede et Øjeblik, men svarede saa med en stærk Rødmen:

„Hvorledes kan De tro, at han skulde kunne glemme os?"

Willer blev atter saa rørt, at han gjærne kunde have omfavnet den stakkels Løgnerske.

„Om Forladelse!" sagde han. „Det var dumt sagt af mig . . . Men De er vel fattige Folk?" spurgte han.

„Det er ingen Skam at tilstaa det," svarede hun. „Ja, vi er meget fattige."

Det forekom Willer, at en af Stjærnerne deroppe spejlede sig i den Taare, som dirrede i hendes Øje.

„Hm, se her," sagde han og stak hende en Seddel i Haanden; det er til Deres smaa. De har vel Børn?"

„Ja, tre," gjenmælede hun, medens hun ligesom nølende holdt Sedlen i Haanden.

„Det er bare til de smaa," sagde Willer; „tænk paa dem!"

Man hørte nogen der inde famle mod Stuedøren. Den fattige Kone hviskede et „Gud velsigne Dem!" stak Sedlen til sig og skyndte sig derpaa ind.

Willer blev staaende lidt endnu. Det var dygtig koldt, saa koldt, at det gjorde ondt i Fingerspidserne, men Willer frøs ikke; Hjærtets Varme spredte sig gjennem hans Aarer.

Al Ting vedblev at være stille derinde i Stuen.

„Godt!" mumlede Willer; „han er i Grunden en skikkelig Fyr. Ellers plejer et saadant Par at skjændes og slaas paa denne Tid."

Han gik hen til Vinduet og kiggede ind gjennem en Revne i det pjaltede Shavl, der var hængt for Vinduet. Han saa, hvorledes Konen puslede om den drukne Mand, og omsider lykkedes det hende at overtale ham til at lægge sig paa den mer end tarvelige Seng, hvor han strax efter faldt i Søvn. I et forhenværende Dejgtrug laa den mindste lille,

medens de to andre Børn sad henne ved Bordet og legede med smaa Papirsdukker, som deres Moder havde klippet til dem. — Hun gjennemsøgte sin Mands Vestelommer og fandt kun nogle faa Ører. Hun førte Haanden op til Hjærtet, som om hun vilde undertrykke en Hulken, men pludselig opklaredes hendes Mine, i det hun fremtog den Seddel, hun havde faaet af Willer. Hun betragtede den nærmere; det var mange Penge, og Glæden straalede ud af hendes Ansigt. Med et Blik, fuldt af usigelig Ømhed, paa de smaa og endogsaa med et venligt Nik hen til den sovende Mand, svøbte hun sit hullede Shavl omkring sig, tog en Kurv og lavede sig til at gaa ud.

Willer skyndte sig hastig omkring Hjørnet og forsvandt. Han var bedt til Aften hos en af sine bekjendte. Og aldrig før havde han været saa oprømt. Han talte og lo, og det regnede fra ham med vittige Indfald. Men hvad mere var: han gjorde formelig Kur til Damerne, hvem han aldeles bedaarede, og ved Bordet foreslog hans Værtens og Værtindens Skaal i en rimet Improvisation, der var baade hjærtelig og morsom. Ingen kunde forstaa, hvad der gik af den gamle Ungkarl.

„Han tænker bestemt paa at gifte sig," sagde Fruen i Huset til sin Mand, da Gjæsterne var gaaet.

„Aa, jeg tror, du vil! Willer gifte sig!"

„Ja, man har da hørt saa galt før."

„Nej, dertil er han for klog . . . Om Forladelse, lille Kone, jeg mente for dum!"

Vore Billeder.

Sappho er Navnet paa den berømte græske Digterinde, der i Oldtiden endog fejredes som den tiende Muse. Efter hvad Historien beretter om hende, blev hun født Aar 612 f. K. i Eresos paa Øen Lesbos og var en Datter af Skamandronymos og Kleïs. I sin tidlige Barndom drog hun med sine Forældre til Øens Hovedstad Mitylene, hvor hun modtog sin musikalske og digteriske Uddannelse og derpaa grundlagde en formelig Skole for Musik og Digtekunst, i det hun samlede omkring sig en Kreds af Veninder og Disciple, der hang ved hende med den ømmeste Hengivenhed. De attiske Komikere, hvem Sappho flere Gange havde gjort til Gjenstand for sin Spot, søgte at hævne sig paa hende ved skændige Bagvaskelser og ved alle Haande groteske Paafund, og der iblandt henregner man i Almindelighed ogsaa Historien om hendes ulykkelige Kjærlighed til den skjønne Yngling Phaon, for hvilken hun skal have søgt Helbredelse ved at styrte sig ud i Havet fra den leukadiske Klippe. Det er denne Tildragelse af Digterindens Liv, som er fremstillet paa omstaaende Billede. Hvor vidt den er sand, maa de omtalte attiske Komikere vel nærmest have at svare for, kun saa meget er sikkert, at Sappho havde en Datter, der hed Kleïs, og at hun i sin Ungdom — vistnok i hendes tyvende Aar — blev forvist fra Mitylene, drog til Sicilien og senere paany vendte tilbage til Mitylene, hvor hun endnu Aar 565 levede i stor Anseelse. Hovedkarakteren i Sapphos Poesi er det sværmeriske, lidenskabelige, en dyb og glødende Følelse, som paa en vidunderlig Maade forstaar at give sig Udtryk i Sproget, derhos tillige Ynde og Liflighed og undertiden ogsaa en vis Naivetet, der minder stærkt om Folkevisens Tone. Der findes bevaret forskjellige Fragmenter af Sapphos Digtninge, men hvad hun har gjort sit Navn udødeligt ved, er ikke saa meget deres Indhold som deres Form, de saakaldte sapphiske Vers, der er blevne anvendte af forskjellige Tidsalderes Poeter. — For hvem der yderligere maatte interessere sig for den græske Digterindes sandfærdige eller opdigtede Kjærlighedshistorie, skal vi oplyse, at den tyske dramatiske Digter, Grillparzer, har skrevet en Tragedie, der handler om Sapphos Kjærlighed til Phaon.

* * *

En Skuffelse. Har De nogen Sinde opholdt Dem i et Fiskerleje og set det travle Røre nede ved Landingsstedet om Morgenen, naar Baadene ventes ind efter Nattens Fiske? Befolkningen, baade Mænd og Kvinder, er i Reglen faamælende af sig, men ved den omtalte Lejlighed taler man mere end hele den øvrige Tid af Dagen. Det er Fiskerkonerne og Børnene, der er forsamlet der nede for at være parate ved Baadenes Ankomst; de skal nemlig hjælpe til med at bringe Fangsten i Land og derpaa røgte Garnene, som hurtigst muligt skal gjøres i Orden og hænges til Tørring paa „Stejlebakken" for at bruges til det næste Fiske. Det er Dagens mest bevægede Øjeblik. Hvem mon der har gjort den bedste Fangst? Mon Per Christoffers eller Christoffer Persen har faaet flest Fisk? Se, helt derude kan man skimte den første Baad komme styrende ind for fulde Sejl. Og der er en til og endnu en! Det er Mons's! — Det er Hans's! — Fiskerkonernes øvede Øje kan kjende hver enkelt Baad, mens den endnu er saa langt ude, at et almindeligt Menneske næppe kan skjelne den fra en Maage. — Til sidst er de der alle sammen — nej, ikke alle sammen; Lars's Baad mangler. Det travle Arbejde med Garnenes Røgt begynder for alle de andre, men Lars' Kone og lille Dreng staar mismodig og stirrer ud over Søen og kan ikke begribe, hvor han bliver af. Det bliver højt op ad Formiddagen; det bliver Middag; de andre er færdige med deres Dont; Garnene hænger saa muntert og flagrer i Række ved

Række oppe paa Stejlebakken; men Lars er endnu ikke kommen ind med sin Baad. Der bliver tomt der nede paa Stranden, og med et tungt Hjærte vender Fiskerkonen og hendes lille Dreng alene hjem. Men hun har ingen Ro paa sig, en halv Time efter gaar hun tilbage til Stranden, men kun for at opleve en ny Skuffelse; Lars bliver stadig borte, og hun og Drengen maa atter vende alene hjem. Det er Venten. Lad os haabe, at det maa gaa lige saa denne Gang, og at det ikke maa blive en ny Skuffelse — og tilmed den allerbitreste.

* * *

Luftkasteller. Der er en vis Iverighed og Alvor i den lille Knægts Mine, som han staar der og blæser sine Sæbebobler. Han er aabenbart aldeles optagen af sin Maade at bygge „Luftkasteller"

„Den ler bedst, som ler sidst".

Hist ved Aaen, hvor Frøerne bor,
der stod der en gammel Storkemor.
Den havde just fyldt sine sultne Unger
og samtidig stillet sin egen Hunger,
nu hviled den sig et Øjeblik,
som ogsaa Storkene have for Skik.
Da kom der fra Aaen to Frøer forfløjne
og stirrede paa den med store Øjne.

„Halløjsa," kvækked de, „sikken en!
Naa, det er en ordentlig Stankelben,
og sikken et Næb, monstro at Ka'len
har Lyst til at sælge os et Par Alen!"
Saa holdt de sig begge paa Maven og lo;
jo, det var nyttige Fyre, de to!

Men Storken tog det med megen Ro,
den stod, som hørte den ej et Kvæk.
Klips . . . klaps! Saa snapped den begge væk.

en bedrøvelig Hjemfart. Tænk, om der skulde være tilstødt Fa'er en Ulykke! Det har været uroligt Vejr om Natten, og de andre Fiskere har sagt, at de ikke har set noget til Lars' Baad siden Daggry. Nej, det vilde dog være altfor grueligt at tænke paa. Der er endnu et Haab: at Lars er taget over til den svenske Kyst for at blive af med sin Fangst — det er hændt før, og dobbelt glædeligt har du Gjensynet været efter de mange Timers ængstelige paa. Han lægger ikke en Gang Mærke til, at han staar og spilder Sæbeskummet, hvoraf han skal forme endnu flere af dem. Vi andre bygger undertiden ogsaa Luftkasteller, og det kan vel hænde, at vi fordyber os saa grundig deri, at vi en skjøn Dag opdager, at vi rent har glemt at tage vare paa det, der skulde gjøre Luftkastellerne til Virkelighed, og saa ser vi dem briste — det ene efter det andet — ligesom Drengens Sæbebobler.

Kristi Begravelse.

Nedenstaaende Billede er en Gjengivelse efter et af den berømte nederlandske Maler Peter Paul Rubens' herligste Arbejder. Man kan tænke sig, at Originalen ved hele sin Komposition og sin glimrende Kolorit maa være af stor Virkning. Selv Træsnittet giver en fyldig Forestilling om den alvorlige, udtryksfulde Stemning, der hviler over det prægtige Billede. Kristus danner Midtpunktet; til venstre staar Josef af Arimathia; til højre Maria og Johannes, medens en Kjærlighedens Engel holder den korsfæstedes Haand. Ved Frelserens Fødder ligger endnu Marterredskaberne og Spotte=

Kristi Begravelse. Efter et Maleri af Peter Paul Rubens.

tavlen med Indskriften Jesus Nazarenus rex Judaeorum (Jesus af Nazareth, Jødernes Konge). Saavel selve det højtidsfulde Optrin som de hellige Personers Karakter er gjengivne med stor Kraft og Sandhed, og Billedet fortæller mere tydeligt end mange skrevne Ord om hin bitre Dag, der gik forud for Paaskemorgenen.

Oliver Twist

eller

Et Fattighusbarns Hændelser,

af Charles Dickens.

(Med Illustrationer af George Cruikshank.)

(Fortsat.)

Fjortende Kapitel.

Indeholder yderligere Meddelelser om Olivers Ophold hos Hr. Brownlow og deriblandt den mærkelige Spaadom, som en vis Hr. Grimwig udtalte om ham, da han gik et Ærende i Byen.

~~~

Det varede ikke længe, før Oliver vaagnede af den Besvimelse, hvori han var falden ved Hr. Brownlows pludselige Udbrud. Baade den gamle Herre og Fru Bedwin undgik derefter omhyggelig al videre Omtale af Maleriet, og i den paafølgende Samtale sørgede man ligeledes for at undgaa enhver Hentydning til Olivers Historie eller hans Fremtidsudsigter og lod Talen dreje sig om saadanne Gjenstande, der kunde adsprede ham uden at sætte hans Sind i Bevægelse. Han var endnu for svag til at være oppe til Frokosttid, men da han den næste Dag kom ned i Husholderskens Værelse, var hans første Tanke at kaste et opmærksomt Blik hen paa Væggen i Haab om atter at faa den smukke Dames Ansigt at se. Hans Forventning blev imidlertid skuffet, thi Maleriet var blevet flyttet.

„Ja vist," sagde Husholdersken, der lagde Mærke til, hvor Olivers Blik søgte hen. „Du ser nok, at det er borte."

„Ja, jeg ser det, Frue," svarede Oliver. „Hvorfor har man taget det bort?"

„Det er blevet taget ned, mit Barn, fordi Hr. Brownlow sagde, at det nok syntes at være dig til Plage, og at det derfor maaske kunde hindre, at du snart blev rigtig rask og frisk," forklarede den gamle Dame.

„O, nej, det var det virkelig ikke. Det var mig slet ikke til Plage," sagde Oliver. „Jeg holdt saa meget af at se paa det; jeg kunde saa godt lide det."

„Ja, ja!" sagde den gamle Dame godmodig; „bliv nu først rigtig rask, min lille Ven, saa skal vi nok faa det hængt op igjen. Det lover jeg dig. Men lad os nu tale om andre Ting."

Det var al den Underretning, Oliver foreløbig kunde faa om Maleriet. Da den gamle Dame havde været saa god mod ham under hans Sygdom, gjorde han sig Umage for at adlyde hende og ikke tænke mere paa den Ting. Han lyttede derfor opmærksomt til en hel Mængde Historier, som hun fortalte ham om en smuk og elskværdig Datter, hun havde, og som var gift med en smuk og elskværdig Mand og boede ude paa Landet, og dernæst om en Søn, der var Bogholder hos en Kjøbmand i Vestindien, og som fire Gange om Aaret skrev saadanne nogle rare Breve hjem, at hun fik Taarer i Øjnene bare ved at tale om dem. Da den gamle Dame en god Stund havde talt vidt og bredt om
~~~

sine Børns Dyder og desuden om alle de fortræffelige Egenskaber, der havde udmærket hendes kjære, gode Mand, som nu havde været død og borte, den stakkels kjære Sjæl! akkurat i sex og tyve Aar — var det blevet Tid til at drikke Te. Efter Teen begyndte hun at undervise Oliver i at spille Dam, hvilket han lærte lige saa hurtig, som hun kunde forklare ham det, og dette Spil dyrkede de saa med al fornøden Interesse og Alvor, indtil det blev Tid for Patienten til at faa lidt varmt Vin og Vand med et Stykke tørt, ristet Brød og derpaa blive puttet hyggelig ned i sin Seng.

Det var lykkelige Dage, Oliver nu tilbragte, medens hans Helbredelse gik rask frem. Al Ting var saa roligt, saa pynteligt og saa ordentligt, alle var saa venlige og gode, og efter al den Larm og Forstyrrelse, han hidtil havde levet i, forekom det ham som Himlen selv. Han var ikke saa snart bleven stærk nok til at være helt paaklædt som sædvanlig, før Hr. Brownlow sørgede for, at der blev kjøbt et nyt Sæt Klæder, en ny Hue og et Par ny Sko til ham. Da man sagde til Oliver, at han kunde gjøre, hvad han vilde, med sit gamle Tøj, gav han det til en af Tjenestepigerne, der havde vist sig meget venlig mod ham, og bad hende om at sælge det til en Jøde og selv beholde Pengene. Dette var hun gjærne villig til, og da Oliver kiggede ud ad Vinduet i Dagligstuen og saa Jøden putte de gamle Klæder ned i sin Pose og gaa sin Vej, blev han helt henrykt ved Tanken om, at de var godt og vel borte, og at der ikke længer var nogen tænkelig Fare for, at han nogen Sinde igjen skulde komme til at bære dem. Det var, ærlig talt, nogle gyselige Pjalter, og Oliver havde aldrig før haft et nyt Sæt Klæder.

En Aften — omtrent en Uge efter Historien med Maleriet — da Oliver sad og talte med Fru Bedwin, kom der Bud ned fra Hr. Brownlow med den Besked, at hvis Oliver følte sig rigtig vel, vilde den gamle Herre gjærne se ham inde i sit Arbejdsværelse og passiare lidt med ham.

„Ak, du milde, velsignede Himmel! Vask dine Hænder og lad mig skille dit Haar pænt for dig, mit Barn," sagde Fru Bedwin. „Du kjære, livsalige! Havde vi vidst, at han vilde have skikket Bud efter dig, kunde vi dog have givet dig en ren Krave paa og gjort dig saa fix som en blank Firskilling!"

Oliver gjorde, som den gamle Dame ønskede, og skjønt hun imidlertid klagede i høje Toner over, at der ikke en Gang var Tid til at kruse den lille Strimmel omkring hans Skjortekrave, saa' han dog, til Trods for at han maatte undvære denne vigtige Forskjønnelse, saa fin og smuk ud, at hun ikke kunde afholde sig fra at erklære — alt imens hun med stort Velbehag mønstrede ham fra Hoved til Fod — at hun virkelig ikke troede, at det vilde have været muligt at faa ham til at se bedre ud, om der saa havde været nok saa megen Tid til at pynte ham.

Saaledes opmuntret gik Oliver ovenpaa og bankede paa Døren til den gamle Herres Arbejdsværelse. Hr. Brownlow raabte: Kom ind! og Oliver befandt sig nu i en Stue, hvis Vægge var fuldstændig bedækkede med Bøger, og som havde et Vindu, der vendte ud til en pyntelig lille Have. Foran Vinduet stod der et Bord, ved hvilket Hr. Brownlow sad og læste. Da han saa Oliver, lagde han Bogen til Side og sagde, at han skulde komme hen ved Bordet og sætte sig ned. Oliver adlød, medens han i sit stille Sind undrede sig over, hvad det i Grunden kunde være for Folk, der læste en saadan Mængde Bøger, som der syntes at være skrevne for at gjøre Verden klogere — noget, som endogsaa kan vække Undren hos mere erfarne Folk end Oliver Twist.

„Du synes nok, at der er en hel Del Bøger, min Dreng?" sagde Hr. Brownlow, der lagde Mærke til den Nysgjerrighed, hvormed Oliver betragtede Bogreolerne, som naaede fra Gulvet helt op til Loftet.

„Ja, der er en svær Mængde, Herre," svarede Oliver. „Jeg har aldrig set saa mange."

„Du skal nok komme til at læse dem, naar du opfører dig godt," sagde den gamle Herre venligt. „Og det vil du synes bedre om end at betragte det udvendige af dem — det vil sige i nogle Tilfælde, thi der er ganske vist ogsaa Bøger, af hvilke Indbindingen er nær ved at være det bedste."

„Det er vel de tykke der oppe," sagde Oliver og pegede paa nogle store Bøger i Kvartformat med en Mængde Forgyldning paa Bindet.

„Ikke altid," sagde den gamle Herre og klappede smilende Oliver paa Hovedet; „der er dem, som er lige saa svære, skjønt de er meget mindre i Størrelse. Hvad siger du om at blive en dygtig Mand og skrive saadanne Bøger, hvad?"

„Jeg tror, at jeg hellere vilde læse dem," svarede Oliver.

„Hvad for noget! Kunde du ikke lide at skrive Bøger?" sagde den gamle Herre.

Oliver tænkte sig lidt om og sagde endelig, at han nok troede, at det var bedre at sælge Bøger, hvorpaa den gamle Herre gav sig hjærtelig til at le og erklærede, at han havde sagt noget meget morsomt. Dette var Oliver glad ved at have gjort, skjønt han rigtignok ikke havde den fjærneste Anelse om, hvori det morsomme bestod.

„Ja ja da," sagde den gamle Herre paa sin sædvanlige sindige Maade. „Du skal ikke være

bange! Vi vil ikke gjøre en Forfatter ud af dig, saa længe der endnu er et honnet Haandværk at lære eller et Teglværk at arbejde ved."

„Mange Tak, Herre," sagde Oliver. Ved den alvorlige Tone, hvori dette Svar blev givet, begyndte den gamle Herre paany at le og sagde noget om et mærkværdigt Instinkt, hvilket Oliver dog ikke skænkede videre Opmærksomhed, da han ikke forstod det.

„Og nu," sagde Hr. Brownlow, der talte om mulig i en endnu venligere, men paa samme Tid langt mere alvorlig Tone, end Oliver nogen Sinde før havde hørt ham tale i, „nu ønsker jeg gjærne, min Dreng, at du skal lægge nøje Mærke til, hvad jeg staar i Begreb med at sige. Jeg vil tale til dig uden Forbehold, fordi jeg er vis paa, at du er i Stand til at forstaa mig lige saa godt som mangt et voxent Menneske."

„O, sig ikke, at De har i Sinde at sende mig bort, Herre, sig ikke det!" udbrød Oliver forskrækket over den alvorlige Maade, hvorpaa den gamle Herre var begyndt at tale til ham. „Jag mig ikke paa Døren, saa at jeg igjen maa flakke om paa Gaderne. Lad mig blive her og gjøre Nytte for min Føde. Send mig ikke tilbage til det skrækkelige Sted, jeg kom fra. Hav Medlidenhed med en stakkels Dreng, kjære Herre!"

„Mit kjære Barn," sagde den gamle Herre, rørt over den Inderlighed, der laa i Olivers pludselige Udbrud, „du behøver ikke at frygte for, at jeg skal slaa Haanden af dig, med mindre du selv giver mig Aarsag dertil."

„O, det vil jeg aldrig, aldrig gjøre!" udbrød Oliver.

„Det haaber jeg ikke heller," gjenmælede den gamle Herre. „Jeg tror ikke, at du nogen Sinde vil gjøre det. Jeg er før bleven skuffet med Hensyn til dem, jeg har søgt at gjøre vel imod, men jeg er ikke des mindre meget tilbøjelig til at have Tillid til dig, og jeg føler mere Interesse for dig, end jeg egentlig rigtig kan forklare mig selv Grunden til. Dem, jeg har haft kjærest her paa Jorden, ligger dybt nede i deres Grav, men skjønt mit Livs Glæde og Lykke er begravet tillige med dem, har jeg dog ikke gjort mit Hjærte til en Ligkiste og for bestandig lukket den i for mine bedste Følelser. Sorgen har kun styrket og lutret dem."

Den gamle Herre sagde dette med sagte Stemme, mere for sig selv end til sin unge Ven, og forblev derpaa tavs en lille Tid efter, medens Oliver sad ganske stille.

„Ja ja!" sagde den gamle Herre omsider i en livligere Tone, „jeg siger kun dette, fordi dit Hjærte er ungt og modtageligt, og naar du hører, at jeg har haft megen Sorg og Bekymring, saa vil du maaske være mere omhyggelig for ikke at give mig ny Aarsag til at blive bedrøvet. Du har fortalt mig, at du er et forældreløst Barn, uden nogen Ven i Verden; de Oplysninger, jeg har været i Stand til at indhente, bekræfter dine Ord. Lad mig nu høre din Historie; hvor du stammer fra; hvem der har opdraget dig, og hvorledes du kom i det Selskab, blandt hvilket jeg traf dig. Sig hele Sandheden, og du skal ikke være venneløs, saa længe jeg er i Live."

Olivers Graad kvalte i nogle Minutter hans Stemme, og ligesom han derpaa stod i Begreb med at fortælle, hvorledes han var bleven opdraget i Plejehjemmet og derfra ført tilbage til Fattighuset af Hr. Bumble, hørtes der en særegen, utaalmodig Banken paa Gadedøren, og et Øjeblik efter kom Tjenestepigen løbende op ad Trappen og meldte Hr. Grimwig.

„Kommer han her op?" spurgte Hr. Brownlow.

„Ja, Herre," svarede Tjenestepigen. „Han spurgte, om vi havde flere af de rare hjemmebagte Boller, og da jeg svarede ja, sagde han, at han vilde blive til Te."

Hr. Brownlow smilede, og i det han derpaa vendte sig om til Oliver, sagde han, at Hr. Grimwig var en af hans gamle Venner, og at Oliver ikke skulde bryde sig om, at han var lidt barsk i sin Maade at være paa, for han var i Grunden en hjærtensgod Mand, hvilket Hr. Brownlow vidste af Erfaring.

„Skal jeg gaa min Vej, Herre?" spurgte Oliver.

„Nej," svarede Hr. Brownlow, „jeg ser hellere, at du bliver her oppe."

I dette Øjeblik traadte en meget før gammel Herre ind i Stuen, støttende sig ved en tyk Stok; han gik temmelig stift paa det ene Ben og var iført en blaa Kjole, stribet Vest, Nankins Benklæder, Gamasker og en bredskygget, hvid Hat med grønt Underfor paa den opkrammede Skygge. Et meget fint kruset Kalvekryds stak frem af hans Vest, og en meget lang Staal-Urkjæde, uden noget andet Smykke end en Nøgle ved den nederste Ende, dinglede frem og tilbage neden for Vesten. Enderne af hans hvide Halstørklæde var slyngede i en Knude omtrent paa Størrelse med en Appelsin; men de mange forskjellige Folder, hvori han lagde sit Ansigt, trodser enhver Beskrivelse. Han havde en ejendommelig Maade, paa hvilken han skruede sit Hoved hen paa den ene Side, naar han talte, og paa samme Tid plejede han at se ud af sine Øjenkroge, hvad der uimodstaaelig mindede Tilskueren om en Papegøje. Denne særegne Stilling indtog han, saa snart han traadte inden for, medens han holdt et lille Stykke Appelsinskal frem for sig i en Arms

Længde og udbrød i en brummende, misfornøjet Tone:

„Se en Gang her! Ser De dette? Er det ikke en højst mærkværdig og forunderlig Ting, at jeg aldrig kan besøge noget Menneske uden at finde saadant et Stykke paa Trappen? Jeg er en Gang bleven halt ved at falde over en Appelsinskal, og jeg ved bestemt, at en Appelsinskal til sidst bliver Skyld i min Død. Det bliver den, højstærede; en Appelsinskal bliver Skyld i min Død, eller ogsaa vil jeg spise mit eget Hoved, højstærede!"

Dette var det smukke Tilbud, hvormed Hr. Grimwig sluttede og bekræftede næsten enhver Paastand, han fremkom med. Og den var for hans Vedkommende saa meget mere mærkelig, fordi — selv om man vilde indrømme Muligheden af, at Videnskabens Fremskridt kunde føre til en saa genial Opdagelse, at en Mand blev i Stand til at spise sit eget Hoved, i Fald det lystede ham — Hr. Grimwigs Hoved var saa usædvanlig stort, at det mest tillidsfulde Menneske næppe kunde nære Haab om at blive færdig med det i ét Maaltid — for slet ikke at tale om det meget tykke Lag Pudder, hvormed det var bedækket.

„Jeg vil spise mit Hoved, højstærede," gjentog Hr. Grimwig og stødte sin Stok mod Gulvet. — „Halloj! Hvad er det for en Fyr?" mumlede han derpaa og gjorde et Par Skridt tilbage, i det han fik Øje paa Oliver.

„Det er den lille Oliver Twist, som vi har talt om," svarede Hr. Brownlow.

Oliver bukkede.

„Jeg haaber da ikke, De har i Sinde at fortælle mig, at det er den Dreng, der har haft Feber?" sagde Hr. Grimwig og veg endnu længere tilbage i Værelset. „Vent et Øjeblik! Sig ikke noget! Tøv lidt . . ." vedblev Hr. Grimwig, der paa én Gang glemte al Frygt for Feberen i sin Triumf over den store Opdagelse, „det er den Dreng, der har haft Appelsinen! Dersom det ikke er den Dreng, der har haft Appelsinen, og som har kastet dette Stykke Skal paa Trappen, saa vil jeg spise mit Hoved og hans med!"

„Nej, nej, han har ikke haft nogen Appelsin," sagde Hr. Brownlow leende. „Men kom nu! Læg Deres Hat fra Dem og snak lidt med min unge Ven."

„Dette her bringer altid mit Blod i Kog," sagde den hidsige gamle Herre og trak sine Handsker af. „Der ligger altid flere eller færre Appelsinskaller paa Stenbroen i vor Gade, og jeg ved, at det er Doktorens Dreng henne paa Hjørnet, som kaster dem der. Et ungt Fruentimmer snublede i Aftes over saadant et Stykke og faldt over mod mit Havegitter; saa snart hun var kommen paa Benene igjen, lagde jeg Mærke til, at hun kiggede hen paa hans nederdrægtige røde Lampe. „Gaa ikke hen til ham!" raabte jeg ud af Vinduet; „han er en Snigmorder — en Giftblander!" Og det er han. Er han det ikke, saa vil jeg . . ."

Og dermed stødte den opfarende gamle Herre sin Stok heftig mod Gulvet, hvilket, som hans Venner vidste, var ensbetydende med hans sædvanlige Tilbud, for saa vidt han ikke udtalte det i Ord. Derpaa satte han sig ned, stadig med sin Stok i Haanden, og i det han aabnede et dobbelt Brilleglas, som han bar i et bredt, sort Baand, gav han sig til at stirre paa Oliver, der bukkede paany og rødmende over at se sig saa skarpt iagttaget.

„Er det Drengen?" spurgte Hr. Grimwig endelig.

„Ja, det er," svarede Hr. Brownlow.

„Hvorledes har du det? sagde Hr. Grimwig.

„Tak, Herre; jeg har det meget bedre," gjenmælede Oliver.

Hr. Brownlow, der lod til at frygte for, at hans besynderlige Ven skulde sige en eller anden Ubehagelighed, bad Oliver om at gaa ned og sige til Fru Bedwin, at de var parate til at drikke Te, og Oliver var meget glad ved at besørge dette Ærende, efter som han ikke rigtig kunne lide den fremmedes underlige Væsen.

„Det er en vakker Dreng, synes De ikke?" spurgte Hr. Brownlow.

„Hm, jeg ved ikke . . ." svarede Hr. Grimwig vrantent.

„Ved ikke?"

„Nej. Jeg ved ikke. Jeg kan aldrig se nogen Forskjel paa Drenge. Jeg kjender kun to Slags Drenge: blegnæbede Drenge og tykhovede Drenge."

„Til hvilken Slags henregner De Oliver?"

„Til de blegnæbede. Jeg har en god Ven, som har en tykhovedet Dreng, en smuk Dreng, kalder de ham, med et kuglerundt Hoved og røde Kinder og stirrende Øjne! Nej, en afskyelig Dreng er det, med en Krop og Lemmer, der ser ud, som om de var lige ved at sprænge Sømmene paa hans Klæder, med en Stemme som en gammel Matros og en Appetit som en Ulv!"

„Nej, stop lidt!" sagde Hr. Brownlow; „det passer sandelig ikke paa lille Oliver Twist; saa ham behøver De da ikke at ærgre Dem over."

„Passer det ikke," svarede Hr. Grimwig; „ja, saa er han maaske noget langt værre."

Her rømmede Hr. Brownlow sig utaalmodig, hvad der syntes at glæde Hr. Grimwig overordentlig.

„Jeg siger, at han er maaske noget langt værre!" gjentog Hr. Grimwig. „Hvor kommer han fra? Hvem er han? Hvad er han? Han har haft Feber! Hvad siger det? Feber er vel

ikke et særligt Kjendemærke for stikkelige Folk, er det vel? Slette Mennesker kan undertiden ogsaa faa Feber — kan de ikke? Jeg har kjendt en Mand, som blev hængt ovre paa Jamaica for at have myrdet sin Herre. Han havde haft Feberen sex Gange, men blev ingenlunde indstillet til Benaadning af den Grund. Bah! Lutter Vrøvl."

Sagen var den, at Hr. Grimwig i den inderste Krog af sit eget Hjærte var meget tilbøjelig til at indrømme, at Olivers Udseende og Manerer var ualmindelig vindende, men han havde en stærkt udviklet Tilbøjelighed for Modsigelse, som var bleven yderligere skærpet ved denne Lejlighed som Følge af den fundne Appelsinskal, og i det han gjorde op med sig selv, at ingen skulde komme og fortælle ham, om en Dreng saa vakker ud eller ikke, havde han lige fra først af besluttet at modsige sin gamle Ven. Da Hr. Brownlow saaledes var nødt til at tilstaa, at han endnu ikke kunde give tilfredsstillende Svar hverken paa det ene eller det andet Spørgsmaal vedrørende Oliver, og at han havde opsat at udspørge Drengen om hans tidligere Historie, indtil han var bleven fuldstændig rask, saa lo Hr. Grimwig ondskabsfuldt og spurgte med et haanligt Smil, om Husholdersken plejede at tælle Sølvtøjet hver Aften, før hun gik til Sengs, thi hvis hun ikke en skjøn Morgen opdagede, at der manglede et Par Teskeer, saa vilde han . . . og saa videre.

Skjønt Hr. Brownlow selv var ikke saa lidt af en hidsig gammel Herre, fandt han sig dog med temmelig godt Lune i alt dette, fordi han kjendte sin Vens Særheder. Og da Hr. Grimwig ved Tebordet var saa nedladende at skjænke de hjemmebagte Boller sit allerhøjeste Bifald, tog Samtalen endogsaa en meget livlig og utvungen Vending, og Oliver, der sad med til Bords, begyndte at føle sig bedre til Mode, end han hidtil havde gjort i den barske gamle Herres Nærværelse.

„Og naar har De i Sinde at høre en fuldstændig, sandfærdig og nøjagtig Beretning om Oliver Twist's Liv og Æventyr?" spurgte Grimwig Hr. Brownlow ved Slutningen af Maaltidet, medens han skævede hen til Oliver, i det saaledes han paany optog dette Æmne.

„I Morgen tidlig," svarede Hr. Brownlow. „Jeg ser helst, at han er alene med mig ved den Lejlighed. Du kan komme op til mig i Morgen Formiddag Klokken ti, min Dreng."

„Ja, Herre," sagde Oliver. Han svarede noget tøvende, fordi han følte sig forvirret over, at Hr. Grimwig saa' saa skarpt paa ham.

„Jeg skal sige Dem noget," hviskede denne brave Mand til Hr. Brownlow; „han kommer ikke op til Dem i Morgen tidlig. Jeg lagde Mærke til, at han nølede med Svaret. Han narrer Dem, min gamle Ven!"

„Jeg tør sværge paa, at han ikke gjør det," sagde Hr. Brownlow med Varme.

„Gjør han det ikke," sagde Hr. Grimwig, „saa vil jeg . . ." og dermed stødte han sin Stok mod Gulvet.

„Jeg vil svare med mit Liv for den Drengs Sanddruhed!" sagde Hr. Brownlow og slog i Bordet.

„Og jeg med mit Hoved for hans Løgnagtighed," gjenmælede Hr. Grimwig og slog ligeledes i Bordet.

„Vi faar at se," sagde Hr. Brownlow og gjorde sig Umage for at lægge Baand paa sin voxende Vrede.

„Ja, det faar vi," svarede Hr. Grimwig med et drillende Smil; „det faar vi."

Det var Skæbnens Vilje, at Fru Bedwin netop i dette Øjeblik skulde træde ind med en lille Pakke Bøger, som Hr. Brownlow havde kjøbt om Morgenen hos den samme Boghandler, der tidligere er optraadt i denne Historie. Efter at have lagt dem paa Bordet vilde hun atter forlade Værelset.

„Lad Drengen vente lidt, Fru Bedwin!" sagde Hr. Brownlow. „Han skal have nogle andre med tilbage."

„Han er allerede gaaet, Herre," svarede Fru Bedwin.

„Saa kald paa ham," sagde Hr. Brownlow; „det er af Vigtighed. Boghandleren er en fattig Mand, og Bøgerne er ikke betalte. Han skulde ogsaa have nogle andre tilbage."

Gadedøren blev aabnet; Oliver løb den ene Vej, og Pigen den anden, og imidlertid stod Fru Bedwin ude paa Trappen og kaldte paa Boghandlerdrengen; men der var ingen Dreng at se. Oliver og Pigen vendte forpustede tilbage og meddelte, at de ikke havde kunnet faa Øje paa ham.

„Hm, hm, det er jeg meget kjed over!" udbrød Hr. Brownlow; „jeg vilde netop saa gjærne haft de Bøger sendt tilbage endnu i Aften."

„Send Oliver hen med dem," sagde Hr. Grimwig med et ironisk Smil. „De ved, De kan stole paa, at han afleverer dem i god Behold."

„Ja, lad mig bringe dem der hen, hvis De ønsker det, Herre," sagde Oliver. „Jeg skal løbe hele Vejen."

Den gamle Herre var netop i Begreb med at erklære, at Oliver paa ingen Maade skulde gaa ud, da en højst ondskabsfuld Hosten fra Hr. Grimwig bestemte ham til at sige, at Oliver gjærne kunde gaa. Den hurtige og paalidelige Maade, hvorpaa Drengen udrettede Ærendet, skulde med det samme

bevise Hr. Grimwig, hvor uretfærdig hans Mistanke var i alt Fald i dette Punkt.

„Gaa du kun, min Dreng," sagde den gamle Herre. „Bøgerne ligger paa en Stol ved Siden af mit Skrivebord. Bring dem her ned."

Oliver, der var sjæleglad ved Tanken om at kunne gjøre Nytte, kom med megen Travlhed tilbage med Bøgerne under Armen og ventede derpaa med sin Hue i Haanden paa at høre, hvilket Ærende han skulde udrette.

„Du skal hilse og sige," forklarede Hr. Brownlow, i det han saa stift hen paa Grimwig, „du skal hilse og sige, at du bringer disse Bøger tilbage, og at du med det samme skulde betale de fire Pund og ti Shilling, jeg skylder ham. Her er en fem Punds Banknote; saa bringer du mig altsaa ti Shilling tilbage."

„Jeg skal være her igjen om ti Minutter," svarede Oliver ivrig. Efter at han derpaa havde gjemt Pengesedlen omhyggelig i sin Trøjelomme og taget Bøgerne under Armen, bukkede han ærbødig og forlod Værelset. Fru Bedwin fulgte ham ud til Gadedøren med mange Paamindelser om den nærmeste Vej samt Gadens og Boghandlerens Navn, hvortil Oliver svarede, at han meget godt forstod det alt sammen, og efter at den gode Dame derpaa yderligere havde tilføjet en hel Del Advarsler om, at han maatte være forsigtig og passe paa, at han ikke forkølede sig, tillod hun ham endelig at gaa sin Vej.

„Gud velsigne hans kjære lille Ansigt!" sagde den gamle Dame, i det hun saa efter ham. „Jeg ved ikke, hvor det kan være, men jeg kan næppe bære over mit Hjærte at slippe ham af Syne."

I dette Øjeblik vendte Oliver sig muntert om og nikkede til hende, før han drejede om Hjørnet. Den gamle Dame gjengjældte smilende hans Hilsen og gik derpaa tilbage til sit eget Værelse efter først at have lukket Gadedøren i.

„Lad mig se; han er her igjen i det seneste om tyve Minutter," sagde Hr. Brownlow, i det han tog sit Ur op af Lommen og lagde det foran sig paa Bordet. „Til den Tid er det allerede mørkt."

„Oho! De tror altsaa virkelig, at han kommer tilbage?" sagde Hr. Grimwig.

„Tror De det ikke?" spurgte Hr. Brownlow smilende.

Modsigelsesaanden gjærede i dette Øjeblik stærkt i Hr. Grimwigs Bryst, og den opflammedes endnu mere ved hans Vens tillidsfulde Smil.

„Nej," sagde han og slog haardt i Bordet. „Det tror jeg ikke. Fyren har et nyt Sæt Klæder paa Kroppen, en Pakke værdifulde Bøger under Armen og en fem Punds Banknote i sin Lomme. Han vil atter opsøge sine gamle Venner, Gavtyvene, og le af Dem. Hvis Drengen nogen Sinde vender tilbage til dette Hus, højstærede, saa vil jeg spise mit Hoved!"

Med disse Ord trak han sin Stol nærmere hen til Bordet, og der sad nu de to Venner i tavs Forventning med Uret mellem sig.

Det er værd at lægge Mærke til som et Exempel paa den Vigtighed, vi tillægger vore egne Meninger, og den Sikkerhed, hvormed vi fremsætter vore mest forhastede og overilede Slutninger, at skjønt Hr. Grimwig ingenlunde var noget ondsindet Menneske, og skjønt han vilde være bleven oprigtig bedrøvet ved at se sin værdige Ven skuffet og bedraget, nærede han dog i dette Øjeblik ikke noget inderligere eller mere ivrigt Ønske, end at Oliver ikke vilde vende tilbage.

Det blev saa mørkt, at Tallene paa Urskiven næppe var til at kjende længer, men de to gamle Herrer sad der endnu i dyb Tavshed med Uret mellem sig.

Femtende Kapitel.

Viser, hvor overmaade meget den rare gamle Jøde og Jomfru Nancy holdt af Oliver Twist.

I et særskilt, men lidet indbydende Rum i et simpelt Værtshus, beliggende i den smudsigste Del af lille Saffron Hill, — en mørk og stummel Hule, hvor en flimrende Gasflamme brændte hele Dagen om Vinteren, og hvor ingen Solstraale nogen Sinde fandt Vej om Sommeren — sad en Mand, bøjet over et Pæglemaal og et lille Glas, fra hvilket der udstrømmede en stærk Lugt af Brændevin, og denne Mand, der var ifort en Bomuldsfløjls Frakke, drapfarvede Knæbenklæder, Halvstøvler og graa Bomuldsstrømper, vilde ingen erfaren Opdagelsesbetjent, selv i dette Halvmørke, have tøvet et eneste Øjeblik med at gjenkjende som Hr. William Sikes. Ved hans Fødder laa en hvidhaaret, rødøjet Hund, der beskjæftigede sig afvexlende med at blinke op til sin Herre med begge Øjnene eller med at slikke et stort, gabende Saar paa den ene Side af dens Mund, der syntes at være Følgen af en nylig stedfunden Kamp.

„Lig stille, dit Kryb! Lig stille!" sagde Hr. Sikes, i det han pludselig brød Tavsheden. — Om hans Betragtninger var af en saa alvorlig Natur, at endogsaa Hundens Blinken forstyrrede ham, eller om hans Følelser var saa anspændte af disse Betragtninger, at de behøvede al den Lettelse, som kunde opnaas ved at sparke et uskyldigt Dyr —

det er en Sag, som trænger til nærmere Overvejelse og Bevisførelse. Men hvad Aarsagen end var, blev Følgen i alt Fald et Spark og en Forbandelse, der samtidig slyngedes ud mod Hunden.

Hunde er i Reglen ikke tilbøjelige til at hævne de Fornærmelser, der tilføjes dem af deres Herrer, men Hr. Sikes's Hund, hvis Gemyt havde visse Svagheder til Fælles med dens Ejermand, og som maaske i dette Øjeblik havde en stærk Fornemmelse af at have lidt Uret, gjorde ikke mange Omstændigheder, men satte strax Tænderne i den ene af sin Herres Støvler. Efter at have rusket dygtig i den, trak den sig knurrende tilbage under en Bænk, hvorved den med Nød og næppe undgik at blive ramt af Pæglemaalet, som Hr. Sikes kylede efter den.

„Naa, saa du vilde bide, vilde du?" sagde Sikes, i det han med den ene Haand snappede en Ildrager og med den anden behændig aabnede en Foldekniv, som han trak op af sin Lomme. „Kom her hen, din Satan! Kom her hen! Hører du?"

Hunden hørte det uden Tvivl meget godt, eftersom Hr. Sikes anspændte sin skurrende Stemme til dens mest skingrende Lyd, men da den aabenbart nærede en vis Utilbøjelighed til at faa sin Hals skaaret over, blev den liggende, hvor den var, og knurrede kun endnu stærkere end før, medens den paa samme Tid greb fat i Ildrageren med sine Tænder og bed i den med vild Glubskhed.

Denne Modstand tjente kun til at gjøre Hr. Sikes endnu mere rasende. Han lagde sig ned paa sine Knæ og begyndte at angribe Hunden med den største Forbitrelse. Hunden sprang frem og tilbage, fra højre til venstre, og fra venstre til højre, knurrende, gjøende og snappende efter, hvad den kunde faa fat i, medens Manden bandte og svor, slog og skjældte. Kampen var nær ved at komme til et afgjørende Punkt enten for den ene eller den anden Part, da Døren pludselig blev aabnet, og Hunden fòr ud, efterladende Bill Sikes alene tilbage med Ildrageren og Foldekniven i sine Hænder.

Der maa altid være to Parter til en Strid, siger et gammelt Ordsprog. Da Hr. Sikes ikke længer havde Hunden at slaas med, overdrog han følgelig strax dens Part i Striden til den ny anankomne.

„Hvorfor Djævlen lægger De Dem imellem mig og min Hund?"

„Jeg vidste ikke noget af det, kjære Ven, — jeg vidste virkelig ikke af det," svarede Fagin ydmygt. Det var nemlig ingen andre end Jøden, der var traadt ind i Værelset.

„Vidste ikke a' det, De elendige gamle Krystertyver af en Tyveknægt!" brummede Sikes. „Kunde De da ikke høre Spektaklet?"

„Ikke det allerbitterste, saa sandt jeg lever, Bill," svarede Jøden.

„Nej, vist saa! De kan ingen Ting høre, kan De vel?" gjenmælede Sikes med et haanligt Grin. „Men snige Dem ind og ud, saa ingen hører, hvorledes De kommer eller gaar, det kan De! Jeg vilde bare ønske, at De havde været i Hundens Sted, Fagin, for et halvt Minut siden."

„Hvorfor det?" spurgte Jøden med et tvungent Smil.

„Fordi Regeringen ta'er Vare paa Folk af Deres Kaliber, skjønt De ikke har halvt saa meget Mod som en elendig Køter, men la'er en Mand dræbe sin Hund efter Forgodtbefindende," svarede Sikes, i det han med et betydningsfuldt Blik lukkede sin Kniv i. „Det er Grunden."

Jøden gned sig i Hænderne og tog Plads ved Bordet, medens han tvang sig til at le af sin Vens Spøgefuldhed. Men han følte sig aabenbart meget ilde til Mode.

„Grin kun væk," sagde Sikes, i det han satte Ildrageren hen paa dens Plads og betragtede Jøden med et Udtryk af vild Haan; „grin kun væk. De skal dog aldrig for Alvor komme til at grine af mig, med mindre det bliver bag den sorte Hætte!*) Jeg har nu én Gang Krammet paa Dem, Fagin, og gid jeg maa blive fordømt, om jeg ikke beholder det. Ser De! Gaar jeg neden om, saa gaar De med; sørg derfor godt for mig."

„Javist, javist, kjære Ven," sagde Jøden. „Det ved jeg altsammen; vi — vi — har fælles Fordel at tage Vare paa, Bill — fælles Fordel."

„Hm," brummede Sikes, som om han tænkte, at Fordelen nok mere var paa Jødens end paa hans Side. — „Naa, hvad har De saa at sige mig?"

„Det er altsammen gaaet vel og lykkelig gjennem Smeltediglen," svarede Fagin, „og her er Deres Part. Der er i Grunden mere, end der skulde være, kjære Ven, men da jeg ved, at De vil give mig en god Haandsrækning en anden Gang og . . ."

„Hold Bøtte med det Vrøvl," afbrød Gavtyven ham utaalmodig. „Hvor er det? Hid med det!"

„Ja, ja, Bill, giv blot lidt Tid," svarede Jøden i sin blideste Tone. „Her er det! Al Ting i Orden!"

Med disse Ord trak han et gammelt Bomuldstørklæde frem fra sit Bryst, løste en stor Knude op, som var bundet i det ene Hjørne, og kom omsider frem med en lille Karduspapirs Pakke. Sikes snappede den ud af Haanden paa ham, lukkede den

*) De dødsdømte Forbrydere faar en Hætte over Hovedet, naar de skal hænges.

skyndsomt op og gav sig til at tælle de Guldstykker, den indeholdt.

„Er de der alle sammen?" spurgte Sikes.

„Alle sammen," gjenmælede Jøden.

„De har ikke lukket Pakken op og slugt et Par Stykker paa Vejen, hva'?" spurgte Sikes mistroisk. „Aa, lad bare ikke, som om De bliver fornærmet; det er jo noget, De har gjort saa mangen god Gang. — Slaa paa Dunken!"

Disse Ord skulde i almindeligt Talesprog betyde det samme som en Anmodning om at ringe paa Klokken. Dette skete, og lidt efter traadte en anden Jøde ind; han var yngre end Fagin, men næsten lige saa hæslig og frastødende i sit Ydre.

Bill Sikes pegede blot paa det tomme Pæglemaal, og Jøden, der strax forstod Vinket, gik ud for at fylde det. Forinden havde han dog set sit Snit til at vexle et særegent Blik med Fagin, der i samme Nu saa op, som om han havde ventet dette Tegn, og derpaa rystede paa Hovedet til Svar, men denne Bevægelse var saa lynsnar, at en tredje Person næppe vilde have lagt Mærke dertil, selv om han havde holdt Øje med dem. Bill Sikes havde i alt Fald ikke set noget, thi han bukkede sig netop ned i det samme for at binde sit Støvlebaand, som Hunden havde revet itu. Havde han opdaget denne hurtige Udvexling af hemmelige Vink, vilde han maaske have faaet en Anelse om, at de ikke spaaede ham noget godt.

„Er her nogen for Øjeblikket, Barney?" spurgte Fagin, som nu talte uden at løfte sine Øjne fra Gulvet, eftersom Sikes atter saa hen paa dem.

„Ikke en Sjæl," svarede Barney. Og hvad enten disse Ord kom fra hans Hjærte eller ikke, banede de sig i hvert Fald Vej gjennem hans Næse.

„Slet ingen?" spurgte Fagin i en overrasket Tone, der muligvis indeholdt et Vink om, at det stod Barney frit for at sige Sandheden.

„Ingen andre end Jomfru Nancy," gjenmælede Barney.

„Nancy!" udbrød Sikes. „Hvor er hun? Splintre mine Øjne, om jeg ikke vil gjøre Stads af den Tøs for hendes medfødte Talenters Skyld!"

„Hun faar sig en lille Portion Oxesteg inde ved Skjænken," svarede Barney.

„Send hende her ind," sagde Sikes og skyllede et Glas Brændevin i sig. „Send hende strax her ind."

Barney saa frygtsomt hen paa Fagin som for at spørge om Tilladelse, men da Jøden blev siddende tavs uden at løfte sine Øjne fra Gulvet, gik han sin Vej og vendte strax efter tilbage med Nancy, der var smykket ligesom sidst med Hat, Forklæde, Kurv og Gadedørsnøgle.

„Er du paa Sporet, Nancy?" spurgte Sikes og bød hende et Glas.

„Ja, jeg er, Bill," svarede den unge Dame efter at have tømt Indholdet af Glasset, „og kjed af det er jeg saamænd ogsaa. Den tossede Unge har været syg og ligget til Sengs . . ."

„Ja saa, kjære Nancy!" sagde Fagin og saa op.

Om det var en ejendommelig Sammentrækning af Jødens røde Øjenbryn eller den Omstændighed, at han lukkede sine dybtliggende Øjne halvt i, der paamindede Nancy om, at hun var altfor meddelsom, er ikke nogen Sag af synderlig Vigtighed. Her er det kun Kjendsgjerningen, vi behøver at bryde os om, og Kjendsgjerning er det, at hun pludselig forstummede og med mange yndefulde Smil til Hr. Sikes drejede Samtalen hen paa andre Gjenstande. En halv Snes Minutter efter fik Fagin et stærkt Anfald af Hoste, hvorpaa Nancy trak sit Shavl sammen om Skulderen og erklærede, at det var paa Tiden at gaa. Hr. Sikes, der kom til at huske paa, at han skulde et Stykke Vej ad samme Kant, udtalte den Hensigt at ledsage hende, og de gik saa bort sammen, fulgt i nogen Afstand af Hunden, der luskede frem fra en Baggaard, saa snart dens Herre var ude af Sigte.

Da Sikes var gaaet, stak Jøden Hovedet ud af Døren, saa efter ham, i det han gik gjennem den mørke Gang, rystede sin knyttede Haand, mumlede en kraftig Ed og satte sig derpaa med et hæsligt Grin atter ned ved Bordet, hvor han snart var dybt hensunken i de interessante Kapitler af „Politiefterretninger". — —

Imidlertid var Oliver Twist, der mindst drømte om, at han befandt sig i saa kort Afstand fra den muntre gamle Jøde, paa Vejen til Boghandleren. Da han var kommen til Clerkenwell, drejede han tilfældig om ad en Sidegade, der just ikke førte lige til Maalet, men da han ikke opdagede sin Fejltagelse, før han var kommen halvvejs gjennem den, og da han tilmed vidste, at den gik i den rigtige Retning, syntes han ikke, det var Umagen værd at vende om, og han vandrede derfor af Sted, saa hurtig han kunde, med Bøgerne under Armen.

Han gik og tænkte paa, hvor lykkelig og tilfreds han havde Grund til at være, og hvor meget han vilde give for blot at se et eneste Glimt af stakkels lille Dick, der maaske i dette Øjeblik græd bitterlig som Følge af Sult og Mishandling. Medens han saaledes gik i sine egne Tanker, opskræmmedes han pludselig af et ungt Fruentimmer, der skreg af alle Kræfter: „O, min kjære lille Bro'er!" Og han fik næppe Tid til at se op for at overtyde sig om, hvad der var paa Færde, før

han blev standset af et Par Arme, der slyngedes fast om hans Hals.

„Slip mig!" raabte Oliver og stred imod. „Lad mig gaa! Hvem er De? Hvorfor standser De mig?"

Men det eneste Svar, han fik, var en Mængde lydelige Klageraab fra det unge Fruentimmer, der havde omfavnet ham, og som havde en lille Kurv og en Gadedørsnøgle i Haanden.

„O, du milde Himmel!" udbrød det unge Fruentimmer. „Jeg har fundet ham! O, Oliver! O, du slemme Dreng, der har kunnet forvolde mig saadan en Sorg! Kom hjem, du kjære Barn, kom! O, jeg har endelig fundet ham! Den kjære milde Himmel være lovet; jeg har fundet ham!"

Samtidig med disse forvirrede Udbrud fik det unge Fruentimmer et nyt heftigt Anfald af Graad og var aabenbart saa skrækkelig rystet, at et Par gamle Koner, der kom forbi i det samme, spurgte en Slagterdreng med Haaret indsmurt i Oxetalg, saa det skinnede deraf — om han ikke troede, at det var bedst at løbe efter Doktoren, hvortil Slagterdrengen, der syntes at være af en magelig, for ikke at sige dorsk Natur, svarede, at det troede han ikke behøvedes.

„Oh, nej, nej, bryd Dem ikke derom," sagde det unge Fruentimmer, i det hun greb Olivers Haand. „Nu har jeg det bedre. Kom strax hjem, du slemme Dreng! Kom!"

„Hvad er der i Vejen, lille Jomfru?" spurgte en af de gamle Koner.

„Oh, Madam," svarede det unge Fruentimmer; „for næsten en Maaned siden løb han bort fra sine Forældre, der er stræbsomme og agtværdige Folk, og gik hen og gav sig i Lag med en Bande Gavtyve og slette Mennesker, saa hans Moder var nær ved at tage sin Død der over."

„Den lille Slyngel!" sagde den ene af Madamerne.

„Skynd dig hjem, du lille Asskum!" sagde den anden.

„Det er ikke sandt," sagde Oliver heftig forskrækket. „Jeg kjender hende slet ikke. Jeg har ingen Søster og heller ingen Fader eller Moder. Jeg er et forældreløst Barn . . . jeg bor i Pentonville."

„O, hør blot, hvor han kan staa og lyve!" raabte det unge Fruentimmer.

„Men det er jo Nancy!" udbrød Oliver, som nu for første Gang saa hendes Ansigt, ved hvilket Syn han fór tilbage i den højeste Forbavselse.

„Der kan De se, at han kjender mig!" skreg Nancy og vendte sig om mod de omkringstaaende. „Han kan ikke slippe fra det. Hjælp mig endelig at faa ham med mig hjem, I gode Mennesker, eller han vil volde sine stakkels Forældres Død og knuse mit Hjærte!"

„Hvad Djævlen er dette her?" spurgte en Mand, der kom tumlende ud fra en Ølkippe med en hvid Hund i Hælene paa sig. „Hm, Oliver! Vil du gaa hjem til din stakkels Mo'er, din Hvalp! Strax hjem med dig."

„Jeg har intet at skaffe med Dem. Jeg kjender Dem ikke. Hjælp! Hjælp!" skreg Oliver og søgte at befri sig for det vældige Tag, Manden havde gjort i ham.

„Hjælp!" gjentog Manden. „Ja jeg skal hjælpe dig, din Kjæltring. Hvad er det for Bøger, du har der? Dem har du vel stjaalet, hva'? Hid med dem!"

Med disse Ord snappede Manden Bøgerne fra ham og gav ham samtidig et Dunk i Hovedet.

„Saadan skal det være!" raabte en Tilskuer oppe fra et Kvistkammervindue. „Det er den eneste Maade at bringe ham til Fornuft!"

„Ja vist saa!" sagde en Tømmermand med et søvnigt Ansigt og saa med et bifaldende Blik op til Kvistkammervinduet.

„Det kan han ha'e godt af!" sagde de to Madamer.

„Og han skal faa fler endnu!" gjenmælede Manden, i det han tilføjede Oliver endnu et Dunk og derpaa greb ham ved Kraven. „Af Sted med dig, din Slyngel! Her hen, Tyras, pas paa ham, min Dreng! Pas paa ham!"

Hvad skulde det stakkels Barn gjøre — svag som han var efter den nylig overstaaede Sygdom, bedøvet af Slagene og det pludselige Overfald, forfærdet over Hundens truende Knurren og Mandens Raahed og Gjenstand for de tilstedeværendes Overbevisning om, at han virkelig var den forhærdede lille Slubbert, som han var bleven udgivet for!

Mørket var faldet paa; det var et simpelt Nabolag, ingen Hjælp var i Nærheden, og Modstand syntes unyttig. Et Øjeblik efter var han puffet ind i en Labyrint af mørke, snævre Gyder og blev trukken af Sted i en Fart, som gjorde de faa Skrig, han dristede sig til at udstøde, fuldkommen uforstaaelige. Men det var ogsaa kun af ringe Vigtighed, om de hørtes eller ikke, thi der var ingen, som vilde have lagt Mærke til dem, om de saa havde været aldrig saa lydelige.

* * *

Gaslygterne blev slukkede; Fru Bedwin ventede ængstelig ude i den aabne Gadedør; Tjenestepigen var mindst tyve Gange løbet op ad Gaden for at se, om der ikke var noget Spor at opdage af Oliver, og de to gamle Herrer sad endnu stadig inde i den mørke Dagligstue med Uret imellem sig.

Sextende Kapitel.

Fortæller om, hvad der blev af Oliver Twist, efter at Nancy havde faaet fat paa ham.

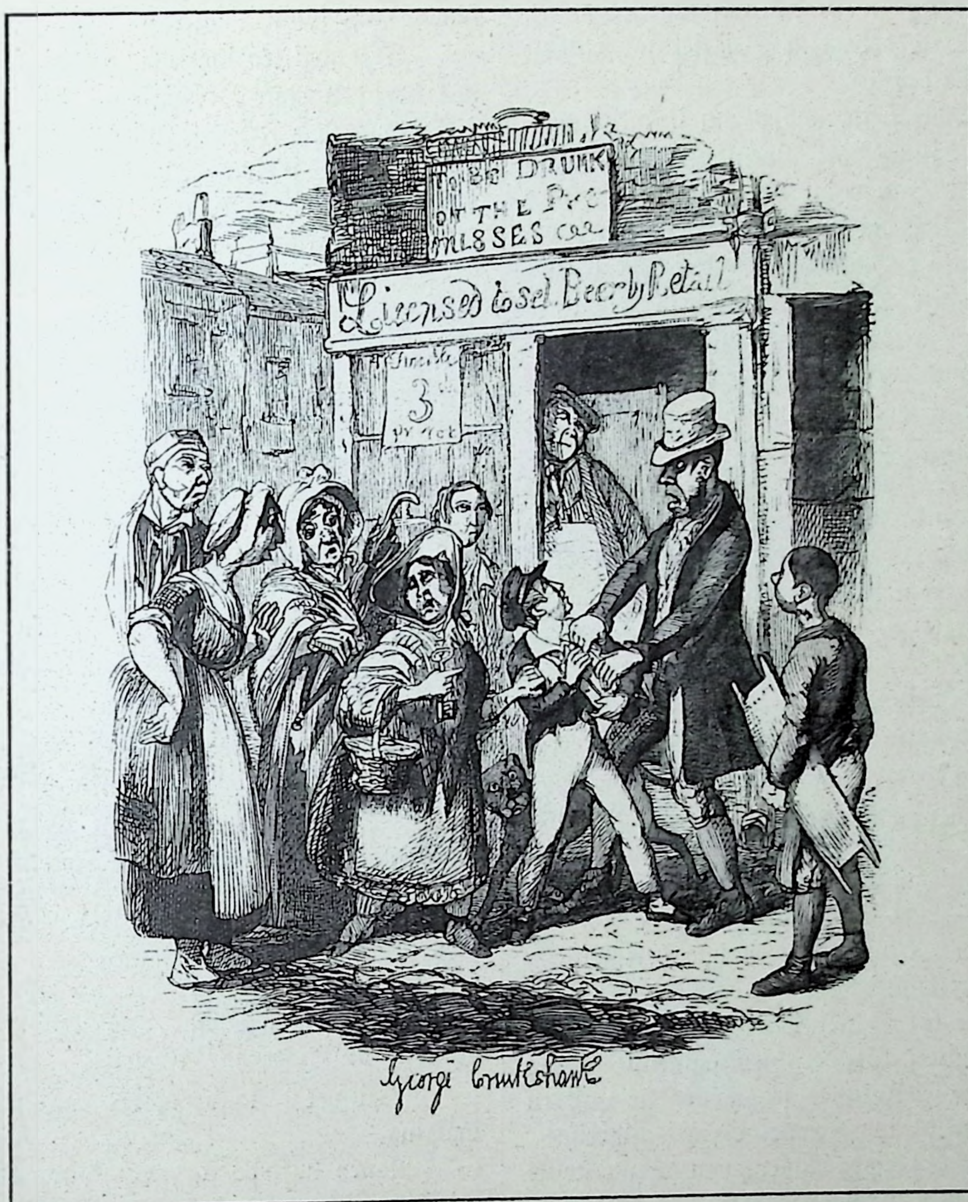
De snævre Gader og Gyder udmundede omsider i en stor, aaben Plads, paa hvilken der rundt omkring fandtes Kreaturbaase og andre Kjendetegn paa et Kvægtorv. Sikes sagtnede sine Skridt, da han naaede dette Sted, thi Pigen var ikke længer i Stand til at skyde en saa vældig Fart som den, de hidtil havde gaaet i. Han vendte sig om til Oliver og befalede ham i en raa Tone at tage Nancy i Haanden.

„Hører du?" brummede Sikes, da Oliver tøvede og saa sig omkring.

De befandt sig i en mørk Udkant af Torvet, helt afsides fra alfar Vej. Oliver indsaa kun altfor godt, at Modstand vilde være til ingen Nytte. Han rakte sin Haand frem, og Nancy sluttede sin fast om den.

„Giv mig den anden," sagde Sikes og greb den Haand, Oliver endnu havde fri „Pas paa, Tyras!"

Hunden saa knurrende op.

Oliver overrumples af sine elskværdige Venner. (Se Sp. 260).

„Pas paa!" sagde Sikes, i det han førte sin anden Haand op til Olivers Hals; „dersom han gi'er det mindste Kny fra sig, saa napper du ham! Forstaar du?"

Hunden knurrede igjen, slikkede sig om Snuden og betragtede Oliver, som om den længtes efter uden videre Opsættelse at sætte sine Tænder i hans Strube.

„Han er saa villig som nogen kristen Sjæl — splintre mine Øjne, om han ikke er det!" sagde Sikes og betragtede Dyret med en bifaldende Mine, der havde noget vildt og uhyggeligt ved sig. „Nu ved du, hvad du har at rette dig efter, lille Ven, saa det er bedst du trasker af Sted, saa rask du kan, ellers vil Hunden snart gjøre Ende paa Legen. Pak dig saa, Koter!"

Tyras logrede med Halen for at udtrykke sin Taknemmelighed over denne usædvanlig kjærlige Tiltale, og i det den derpaa udstødte endnu en truende Knurren til behagelig Advarsel for Oliver, travede den rask af Sted.

Det var Smithfield, som de nu skraaede over, men for Oliver kunde det lige saa gjærne have været Grosvenor Square*), efter som han hverken kjendte det ene eller det andet. Aftenen var mørk og taaget. Lysene i Butikerne kunde næppe trænge igjennem den stærke Taage, der med hvert Øjeblik blev tættere og tættere og indhyllede Husene og Gaderne i et Halvmørke, der gjorde de fremmede Omgivelser endnu mere fremmede i Olivers Øjne og hans Angest og Uvished endnu mere trykkende.

De var ilet nogle faa Skridt frem, da en Kirkeklokke slog fuldt Slag. Ved det første Slag standsede hans to Ledsagere og vendte Hovedet i den Retning, hvorfra Lyden kom.

„Det var otte, Bill," sagde Nancy, da Klokken hørte op at slaa.

„Af hvad Grund fortæller du mig det? Det ka' jeg vel selv høre — ka' jeg ikke!" gjenmælede Sikes.

„Jeg gad vide, om de kan høre det," sagde Nancy.

„Naturligvis ka' de det," svarede Sikes. „Det var ved Bartholomæi Tid, da de nappede mig, og der var ikke en Skillingstrompet paa hele Markedet**), som jeg ikke ku' høre kvække. Da de havde spærret mig inde for Natten, var alt det Spektakel der udenfor Skyld i, at der blev saa stille inde i det fordømte gamle Hul, at jeg næsten fik Lyst til at støde mit Hoved mod Jærnpladerne i Døren."

„De Stakler!" sagde Nancy, som endnu stadig vendte Ansigtet hen imod den Side, hvorfra man havde hørt Klokken. „Aa, Bill, saadan nogle smukke unge Fyre, som det var!"

„Ja, det er alt det, I Fruentimmer tænker paa," svarede Sikes. „Smukke unge Fyre! Naa, nu er de saa godt som kreperede, saa det ka' være lige fedt."

*) Paa den Tid, Fortællingen foregaar, var Smithfield et Kvægtorv og Grosvenor Square en af de smukkeste, offentlige Pladser i London.

**) Paa Smithfield i London holdes der hvert Aar ved Bartholomæi Tid et stort Marked.

Med denne Trøst lod det til, at Hr. Sikes vilde undertrykke en vaagnende Følelse af Skinsyge, hvorpaa han knugede Oliver endnu fastere om Haandledet og befalede ham at marschere videre.

„Tøv lidt!" sagde Pigen, „jeg vilde ikke skynde mig saadan forbi, hvis det var dig, Bill, der skulde af Sted for at hænges, næste Gang naar Klokken slog otte. Jeg vilde vandre rundt og atter rundt om Pladsen, til jeg styrtede, om saa Sneen laa aldrig saa højt paa Jorden, og jeg ikke en Gang havde en Stump Shavl at skjule mig i."

„Og hva' sku' det vel gjøre godt for?" spurgte den lidet følsomme Hr. Sikes. „Med mindre du ku' falde over en Fil og tyve Alen godt, tykt Tovværk, ku' du li'esaa gjærne gaa en Snes Mil ud i Landet eller helt la'e være at gaa, for det vilde hjælpe lige meget. Naa kom nu, hører du, og staa ikke der og præk!"

Pigen brast pludselig i Latter, trak sit Shavl tættere om sig, og derpaa gik de videre. Men Oliver mærkede, at hendes Haand rystede, og da han betragtede hendes Ansigt, i det de gik forbi en Gaslygte, saa han, at det var blevet ligblegt.

De vandrede fremad godt og vel en halv Times Tid gjennem snavsede og lidet befærdede Smaagader, hvor de kun mødte faa Mennesker, og dem, de saa, syntes efter deres Udseende at dømme at høre til den samme Klasse af Samfundet som Hr. Sikes selv. Omsider drejede de ind i en meget smudsig og snæver Gade, hvor der omtrent i hvert Hus var en Bod med gamle Klæder. Her løb Hunden et Stykke i Forvejen, som om den vidste, at den ikke længer behøvede at holde Vagt, og standsede derpaa foran Døren til en Bod, som var lukket og tilsyneladende ubeboet. Huset befandt sig i en faldefærdig Tilstand, og paa Døren var der fastnaglet et Brædt, der saa ud, som om det havde hængt der i mange Aar, og paa hvilket der stod at læse, at Huset var til Leje.

„Alt vel," sagde Sikes og saa sig forsigtig omkring.

Nancy bukkede sig ned under Vindusskodderne, og Oliver hørte i det samme Lyden af en Klokke. Derpaa skraaede de over paa den modsatte Side af Gaden og stod og ventede et Par Minuter under en Lygte. Der hørtes en let Støj som af et Vindu, der sagte blev skudt op, og strax efter blev Døren forsigtig aabnet. Hr. Sikes greb derpaa uden videre Ceremonier den forskrækkede Dreng i Kraven, og alle tre gik hurtig ind i Huset.

Der var bælgmørkt inde i Gangen, og de blev staaende, hvor de var, medens den Person, der havde lukket dem ind, laasede og stængede Døren.

„Er her nogen?" spurgte Sikes.

„Nej," svarede en Stemme, som det forekom Oliver, at han havde hørt før.

„Er den gamle her ikke?" spurgte Gavtyven.

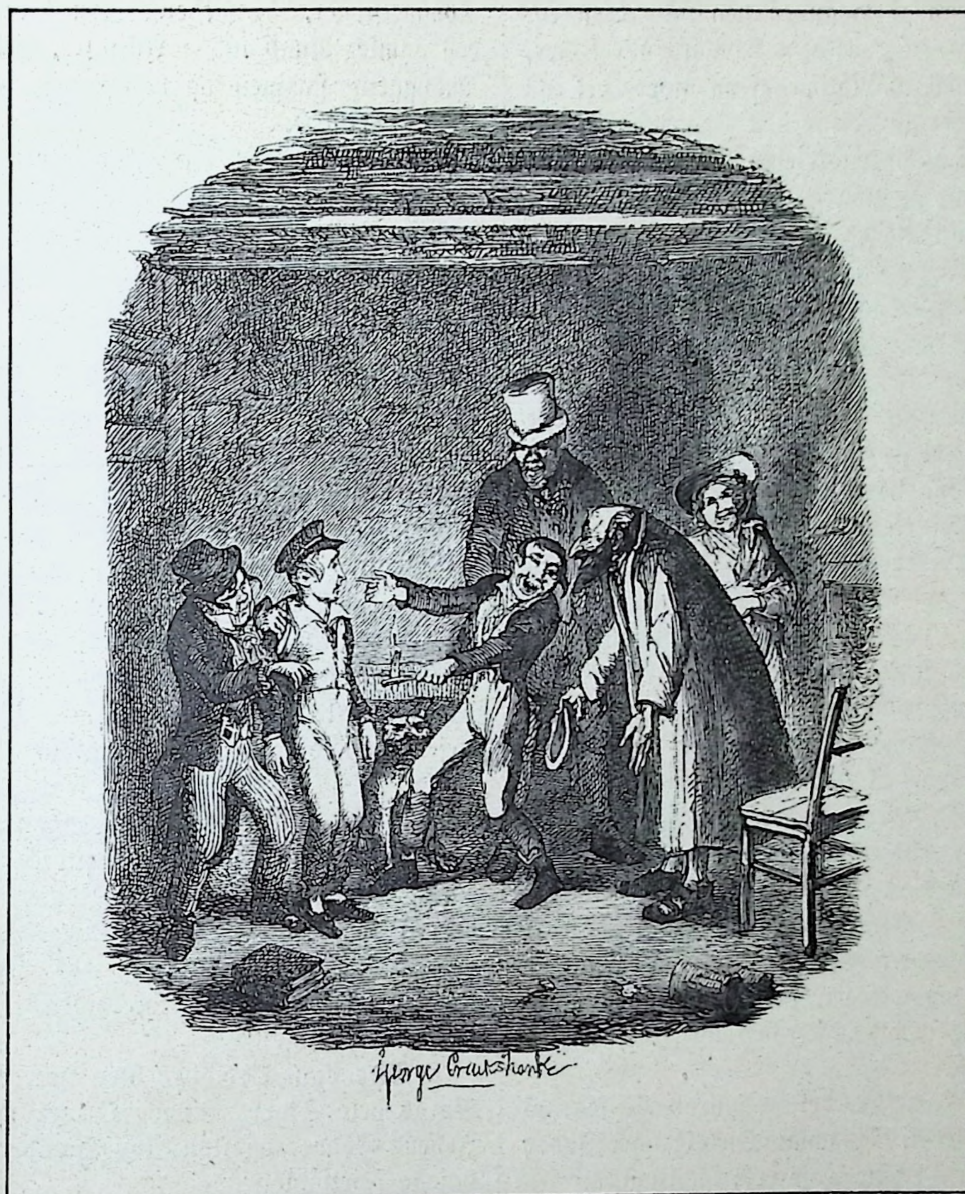
„Jo," svarede Stemmen, „og han har hængt svært med Næbet. Han skulde vel aldrig blive glad ved at se Dem? Nej, Gu'bevares!"

Den særegne Udtryksmaade saa vel som den Stemme, der gav Svaret, var ikke fremmed for Oliver, men Mørket gjorde det umuligt at skjelne endogsaa det blotte Omrids af den talendes Skikkelse.

„Lad os faa en Praas Lys," sagde Sikes, „ellers gaar vi her og brækker Halsen eller træder paa Hunden. Pas paa jeres Ben, hvis I gjør det! Det vil jeg bare raade jer."

„Staa stille et Øjeblik, saa skal jeg skaffe et Lys," svarede Stemmen. Man hørte Lyden af Skridt, der bortfjærnede sig, og et Par Minuter efter fremtonede Skikkelsen af Hr. John Dawkins, ogsaa kaldet den fiffige Lurendrejer. Han bar i sin højre Haand et Tællelys, som var stukket ned i en kløftet Pind.

Den unge Herre standsede ikke for at beære Oliver med noget andet Gjenkjendelsestegn end et fornøjet Grin, men vendte sig derpaa hurtig om og gav sine Gjæster et Vink om at følge efter ham ned ad en Trappe. De gik gjennem et tomt Kokken, aabnede Døren til en lav, kjælderagtig Stue, der syntes at være beliggende i en Baggaard, og blev her modtagne med en skraldende Latter.

Olivers Modtagelse hos Jøden og Drengene. (Se Sp. 267).

„Aa, gaa væk! Gaa væk!" raabte den unge Bates, fra hvis Lunger det var, at Latteren kom.

„Her er han! Saltedod, her er han! Fagin, se en Gang paa ham! Se dog paa ham! Jeg holder det ikke ud; det er alt for knusende grinagtig; jeg holder det ikke ud! En af jer maa holde paa mig, mens jeg faar grinet a'."

Med dette ubetvingelige Udbrud af Munterhed kastede den unge Hr. Bates sig plat ned paa Gulvet og væltede sig omkring i godt og vel fem Minuter i et krampagtigt Anfald af den mest overvættes Glæde. Derpaa sprang han op igjen, snappede Tællelyset ud af Haanden paa Lurendrejeren, nærmede sig Oliver og beskuede ham fra alle Sider, medens Jøden tog sin Nathue af og gjorde det ene dybe Buk efter det andet for den forvirrede Dreng. Og imidlertid gav Lurendrejeren, som var af et alvorligere Gemyt og sjælden indlod sig paa nogen Spøg i Forretningssager, sig med ufortrøden Flid til at undersøge Olivers Lommer.

„Se en Gang paa hans Tøj, Fagin!" sagde Charley, i det han holdt Lyset saa tæt hen til Olivers ny Troje, at han var nær ved at stikke Ild i den. „Se bare paa hans Tøj — det fineste Klæde og sikken en Façon! Det er til at grine sig ihjel over! Og saa hans Bøger — han er ligefrem ble'en til en rigtig Kavaler, Fagin!"

„Det glæder mig at se dig befinde dig saa vel, lille Ven," sagde Jøden med spottende Ydmyghed. „Lurendrejeren skal strax bringe dig nogle andre Klæder, for at du ikke skal spolere din Søndagshabit. Men hvorfor har du dog ikke skrevet, lille Ven, og fortalt os, at du kom? Saa kunde vi jo have belavet os paa lidt varm Aftensmad."

Ved disse Ord begyndte den unge Bates paany at skoggerle, saa hojt, at selv Fagins Mine opklaredes og endogsaa Lurendrejeren smilede, men da bemeldte unge Herre netop i det samme trak Fem-Punds Banknoten op af Olivers Lomme, er det tvivlsomt, om det var det spøgefulde Indfald eller den heldige Opdagelse, der var Aarsagen til hans Munterhed.

„Hejda! Hva' er det?" spurgte Sikes og traadte hastig frem, i samme Øjeblik som Jøden greb Banknoten. „Den tilhører mig, Fagin."

„Nej, nej, kjære Ven," sagde Jøden. „Den tilhører mig, Bill. De skal ha'e Bøgerne."

„Hvis de Penge ikke tilhører mig," sagde Bill Sikes og satte sin Hat paa med en bestemt Mine, „det vil sige mig og Nancy, saa bringer jeg Drengen tilbage igjen, og dermed er den Potte ude."

Jøden fòr op, og Oliver fòr ogsaa op, men af en helt anden Aarsag; han haabede nemlig, at Striden skulde ende med, at han virkelig blev bragt tilbage, hvor han kom fra.

„Naada! Hid med den — vil De?" sagde Sikes.

„Det er ikke rent Spil, Bill, det er det ikke; er det vel, Nancy?" spurgte Jøden.

„Rent Spil eller ikke," gjenmælede Sikes; „det er mig lige fedt; hid med den, siger jeg! Tror De ikke, at Nancy og jeg har andet at bruge vores kostbare Tid til end til at gaa paa Jagt efter enhver ung Knægt, som De vil ha'e Fingre i? Her hid med Pengene, De gridske gamle Benrad!"

Med den venlige Opfordring snappede Hr. Sikes Banknoten ud mellem Jødens Pege- og Tommelfinger, og medens han koldblodig stirrede den gamle Mand ind i Ansigtet, foldede han den omhyggelig sammen og bandt den ind i et Hjørne af sit Tørklæde.

„Det er vores Part for Ulejligheden," sagde Sikes, „og den er endda meget for lille. De kan beholde Bøgerne, hvis De holder af at læse, og gjør De ikke det, saa kan De jo sælge dem."

„De er overmaade nydelige," sagde Charley Bates, der med allehaande sælsomme Grimacer havde ladet, som om han læste i en af de omtalte Bøger; „dejlige Bogstaver, er det ikke, Oliver?" Og ved Synet af det bedrøvede Blik, hvormed Oliver betragtede sine Plageaander, fik den unge Hr. Bates, der var velsignet med en levende Sands for det komiske, et nyt Anfald af Henrykkelse, endnu mere støjende end det foregaaende.

„De tilhører den gamle Herre," sagde Oliver og strakte bønfaldende sine Hænder frem, „den gode, venlige gamle Herre, der tog mig hjem til sig og plejede mig, da jeg var saa syg, at jeg var nær ved at dø. O, jeg beder Dem, send dem tilbage til ham; send ham Bøgerne og Pengene. Behold mig her, saa længe jeg lever, men jeg bønfalder Dem om at sende ham dem tilbage. Han vil tro, at jeg har stjaalet dem; den gamle Dame og alle de andre, der var saa gode mod mig, vil tro, at jeg har stjaalet dem. O, hav Medlidenhed med mig og send dem tilbage!"

Med disse Ord, der blev ytrede med en heftig Sorgs hele Styrke, kastede Oliver sig paa Knæ for Jødens Fødder og slog sine Hænder sammen i den højeste Fortvivlelse.

„Drengen har Ret," bemærkede Jøden, i det han skævede hen til de andre og trak sine buskede Øjenbryn sammen i en tyk Knude. „Du har Ret, Oliver; de vil netop tro, at du har stjaalet dem. Ha, ha!" grinede Jøden og gned sig i Hænderne; „det kunde aldrig træffe sig bedre, om vi saa selv havde arrangeret det hele."

„Nej, naturligvis," svarede Sikes. „Det vidste jeg strax, da jeg saa ham komme gaaende gjennem Clerkenwell med Bøgerne under Armen. Det er alt sammen, som det skal være! Det er begribeligvis nogle øllebrødsbarmhjærtige Fjog, der gi'er

sig af med at bræge Salmer og saadant noget, ellers havde de ikke ta'et sig af ham, og de vil slet ikke forhøre sig om ham af Frygt for, at de skal bringe ham i Fedtefadet og faa Politiet til at nappe ham. Ja, han er sikker nok."

Under denne Forklaring havde Oliver staaet og set halvt forvildet fra den ene til den anden, som om han næppe kunde forstaa, hvad der foregik, men da Bill Sikes tav, fòr han pludselig op og styrtede ud af Værelset, udstødende saa lydelige Raab om Hjælp, at den usle Rønne gav Gjenlyd deraf lige op til Taget.

„Hold paa Hunden, Bill!" skreg Nancy og sprang hen til Døren, som hun smækkede i, efter at Jøden og hans tvende Lærlinge allerede var ilet efter Flygtningen. „Hold paa Hunden, ellers river den Drengen i Stykker."

„La' den kun det!" raabte Sikes og søgte at befri sig fra Pigens Arme. „Slip mig, eller jeg knuser dit Hoved mod Væggen!"

„Det er lige meget, Bill; det er lige meget," skreg Pigen og satte sig heftig til Modværge. „Barnet skal ikke rives ihjel af Hunden, med mindre du først vil myrde mig!"

„Skal den ikke!" sagde Sikes og bed forbitret Tænderne sammen. „Ja, det skal jeg snart faa besørget, hvis du ikke slipper mig."

Indbrudstyven slyngede Pigen hen i den anden Ende af Værelset, netop som Jøden og de to Drenge kom tilbage, slæbende Oliver mellem sig.

„Hvad er der paa Færde her?" spurgte Fagin og saa sig omkring.

„Tøsen er ble'en gal, tror jeg," svarede Sikes barsk.

„Nej, det er hun ikke," sagde Nancy, der var bleg og forpustet efter Striden. „Nej, det er hun ikke, Fagin; tro bare ikke det."

„Naa, saa vær stille!" sagde Jøden med en truende Mine.

„Nej, det vil jeg heller ikke," svarede Nancy, der talte meget højrøstet. „Naa! Og hvad har De saa at sige til det?"

Jøden var tilstrækkelig nøje kjendt med de Ejendommeligheder, der udmærkede den særegne Klasse af Menneskeheden, hvortil Nancy hørte, til at føle sig temmelig overtydet om, at det i Øjeblikket vilde være mindre heldigt at fortsætte nogen som helst Samtale med hende. I den Hensigt at lede Selskabets Opmærksomhed i en anden Retning, henvendte han sig derfor til Oliver.

„Saa du vilde altsaa stikke af, lille Ven, vilde du det?" sagde Jøden, i det han tog en tyk Knortekjæp, som laa i en Krog henne ved Kaminen. „Ja saa!"

Oliver svarede ikke, men han fulgte Jødens Bevægelser og drog hurtig efter Vejret.

„Du vilde raabe om Hjælp; du vilde kalde paa Politiet, ikke sandt?" vrængede Jøden og greb Drengen i Armen. „Det skal vi nok faa dig kureret for, unge Herre!"

Jøden gav Oliver et haardt Slag over Skuldrene med Kniplen og havde allerede løftet den op for at give ham et til, da Pigen styrtede frem og rev Kniplen ud af Haanden paa ham. Derpaa kastede hun den med saa megen Kraft ind i Ilden, at de glødende Kul spredtes omkring paa Gulvet.

„Jeg vil ikke staa og se paa dette her, Fagin," raabte hun. „De har faaet fat paa Drengen; hvad vil De saa mer? Lad ham være, siger jeg, eller jeg gjør en Ulykke paa en af jer, om det saa skal bringe mig i Galgen før min Tid."

Pigen stampede heftig i Gulvet, i det hun udstødte denne Trusel. Med sammenknebne Læber og knyttede Hænder stod hun og saa skiftevis paa Jøden og paa den anden Bandit, medens hendes Ansigt var bleven dødblegt af det Raseri, som hun lidt efter lidt havde arbejdet sig op til.

„Naa, naa, lille Nancy!" sagde Jøden i en formildende Tone og efter en kort Pavse, under hvilken han og Bill Sikes havde stirret paa hinanden med en lidt usikker Mine. „Du . . . du er virkelig raskere paa det i Aften end nogen Sinde før; det er mageløst, saa du kan spille Komedie!"

„Synes I det!" sagde Pigen. „Tag jer i Agt, at jeg ikke gjør for meget ud af det. Det vilde blive værst for jer, Fagin, om jeg gjorde det, og jeg raader jer derfor til at la'e mig i Fred, før I kommer til at fortryde det!"

Der er noget ved et rasende Kvindfolk — især naar Lastefuldhedens og Fortvivlelsens onde Tilskyndelser føjes til hendes andre heftige Lidenskaber — som kun faa Mænd har Lyst til at opægge. Jøden indsaa, at det vilde være haabløst at gjøre flere Forsøg paa at lade uvidende om den sande Beskaffenhed af de Følelser, som beherskede Jomfru Nancy, og i det han uvilkaarlig veg et Par Skridt tilbage, kastede han et halvt bedende, halvt krysteragtigt Blik paa Sikes som for at give ham at forstaa, at han var den, som var bedst skikket til at fortsætte Ordskiftet.

Hr. Sikes, der var Gjenstand for denne tavse Opfordring, og som maaske tillige havde en Følelse af, at hans personlige Værdighed og Indflydelse tildels var afhængig af, at han ufortøvet bragte Jomfru Nancy til Fornuft, udstødte henved en Snes Eder og Trusler, hvis hurtige Fremkomst lige efter hinanden gjorde hans Opfindsomhed den største Ære. Men da de ikke gjorde nogen synlig Virkning paa den Person, mod hvem de blev ud-

slyngede, tog han sin Tilflugt til mere haandgribelige Udtryk.

„Hvad mener du egentlig med dette herfens?" spurgte Sikes, i det han sluttede Spørgsmaalet med en meget almindelig Ed, der henthydede til det smukkeste Træk i det menneskelige Aasyn, og som — hvis den blev hørt der oppe blot en eneste af hver halvtresindstyvetusinde Gange, den ytres her nede — upaatvivlelig vilde gjøre Blindhed til en lige saa almindelig Sygdom som Mæslinger. „Hvad mener du med dette her? Splintre mig! Ved du, hvem du er, og hva' du er?"

„Aa, ja, det ved jeg meget godt alt sammen," svarede Pigen, i det hun lo krampagtig og paa samme Tid bevægede Hovedet fra den ene til den anden Side med et mislykket Forsøg paa at se sorgløs og ligegyldig ud.

„Naa, saa er det bedst, du holder Mund," gjenmælede Sikes med en Brummen, der lignede den, han plejede at bruge, naar han talte til sin Hund, „eller ogsaa skal jeg lukke Munden paa dig for en rum Tid."

Pigen lo igjen, endogsaa mere støjende end før, og i det hun derpaa kastede et hurtigt Blik paa Sikes, vendte hun Ansigtet bort og bed sig i Læben, til Blodet sprang frem.

„Ja, du er en net en," tilføjede Sikes og betragtede hende med en spottende Mine, „en net en til at gi'e den fine og menneskekjærlige Rolle! Saadan en Tingest som du vilde nok være en dejlig Ven for Barnet, som du kalder ham!"

„Den gode Gud hjælpe mig, for hvad jeg er!" udbrød Pigen lidenskabelig, „men jeg vilde alligevel ønske, at jeg hellere var falden død om paa Gaden, eller at jeg havde byttet Plads med dem, vi gik saa tæt forbi i Aften, før jeg havde hjulpet med til at bringe ham her hen! Han er en Tyv, en Løgner, et Udskud, alt, hvad ondt er, fra denne Aften og hele Resten af hans Liv. Kan det ikke være nok for den gamle Kjæltring, uden at han behøver at mishandle ham oven i Kjøbet!"

„Naa, naa, Sikes," sagde Jøden i en advarende Tone og pegede samtidig hen paa Drengene, der ivrig hørte efter, hvad der foregik; „lad os være høflige mod hinanden, bare høflige, Bill!"

„Være høflige!" skreg Pigen, hvis Raseri havde noget uhyggeligt ved sig. „Være høflige, I gamle Kjæltring! Ja, det kunde I nok ha'e fortjent af mig! Jeg stjal til jer, da jeg var et Barn, ikke halvt saa stor som ham der!" (pegende paa Oliver). „Og jeg har nu i tolv Aar drevet den samme Haandtering i jer Tjeneste! Ved I ikke det? Hvad? Ved I ikke det?"

„Ja, ja," svarede Jøden med endnu et Forsøg paa at mægle Fred, „har du gjort det, saa er det vel, fordi det er din Levevej!"

„Ja, det er det," gjenmælede Pigen, der ligesom stødte Ordene frem i et eneste langt, heftigt Skrig. „Det er min Levevej og de kolde, vaade, snavsede Gader er mit Hjem, og I er den Usling, som smed mig ud i Snavset for lang Tid siden, og som vil lade mig blive der Dag for Dag, indtil jeg dør!"

„Jeg gjør en Ulykke paa dig!" afbrød Jøden hende, opirret af disse Bebrejdelser, „en Ulykke værre end den, hvis du siger et Ord endnu!"

Pigen sagde heller ikke mere, men i et Anfald af det vildeste Raseri sled hun i sit Haar og i sine Klæder og fór hen imod Jøden med en Voldsomhed, som upaatvivlelig vilde have efterladt blivende Mærker paa ham, hvis ikke Sikes i det samme havde grebet fat om begge hendes Haandled, hvorpaa hun gjorde en svag, frugtesløs Modstand og faldt i Afmagt.

„Nu er det overstaaet," sagde Sikes og lagde hende hen i en Krog. „Hun er mærkværdig stærk i Armene, naar hun saadan er rigtig oppe."

Jøden tørrede sin Pande og smilede, som om det var en Lettelse for ham, at Roligheden var gjenoprettet. Men hverken han eller Sikes, hverken Hunden eller Drengene syntes at betragte det lille Mellemspil i noget andet Lys end som et ganske almindeligt Tilfælde, der hørte med til Forretningerne.

„Det er det værste, jeg ved, at have at gjøre med Fruentimmer," sagde Jøden og lagde sin Knortekjæp fra sig. „Men de er alligevel flinke paa deres Vis, og vi kan ikke undvære dem i vores Haandtering. — Charley, følg Oliver til Sengs."

„Det er vel ikke værd, at han faar sit bedste Tøj paa i Morgen, Fagin, er det vel?" spurgte Charley Bates.

„Nej, naturligvis," sagde Jøden og besvarede det Grin, hvormed Charley fremsatte Spørgsmaalet.

Den unge Bates, der øjensynlig følte sig henrykt over den Kommission, der var blevet betroet ham, tog Tællelyset og førte Oliver ind i et tilstødende Køkken, hvor der fandtes et Par af de samme Senge, paa hvilke han tidligere havde sovet. Med mange uimodstaaelige Udbrud af Latter kom han frem med det samme gamle Sæt Klæder, som Oliver under sit Ophold hos Hr. Brownlow saa inderlig havde lykønsket sig til at tage Afsked med. Tilfældet havde villet, at de netop skulde blive solgte til Fagin af den Jøde, der havde kjøbt dem, og de blev saaledes den første Ledetraad, der førte paa Spor efter hans Opholdssted.

„Tag dit ny Tøj af," sagde Charley, „jeg skal

bringe det til Fagin, for at han kan tage Vare paa det. Ho, ho, sikke evige Løjer!“

Stakkels Oliver var nødt til at adlyde. Unge Bates rullede de ny Klæder sammen under sin Arm, gik derpaa sin Vej og lukkede Døren i Laas efter sig, medens Oliver blev alene tilbage i Mørket.

Charleys støjende Latter og Jomfru Betsy's Stemme — den unge Dame var tilfældig kommet i Besøg og havde nu travlt med at stænke Vand paa sin Veninde og yde hende anden kvindelig Bistand, som kunde hjælpe hende til at komme til sig selv — vilde sikkert have holdt mange Mennesker vaagne under langt lykkeligere Omstændigheder end dem, hvori Oliver befandt sig. Men han var syg og træt og faldt snart i en dyb Søvn.

(Fortsættes.)

En Historie om Lincoln.

den vanskeligste og ulykkeligste Periode af den amerikanske Krig laa Obersten ved et af Hampshire Regimenterne meget haardt angreben af Feber i Nærheden af Hampton Roads i Staten Virginia. Da den syges Hustru fik Nys om den farlige Tilstand, hvori hendes Ægtefælle befandt sig, forlod hun ufortøvet sit Hjem i de nordlige Stater og ankom efter at have udstaaet mange Besværligheder til sin Mands Sygeleje. Hendes Nærværelse og hendes omhyggelige Pleje havde en saa god Virkning, at han efter kort Tids Forløb kunde rejse til Washington, hvorhen han havde modtaget Ordre til at begive sig.

Den Damper, paa hvilken Oberst Scott — saaledes var Officerens Navn — og hans Hustru havde indskibet sig, forliste ved Nattetid i Potomac Floden under et Sammenstød med et større Fartøj. Besætningen og næsten alle de om Bord værende Tropper blev frelste ved egen Hjælp, men i den skrækkelige Forvirring, som Ulykken medførte, tabte Oberst Scott sin Hustru af Syne, og hun maatte betragtes som forulykket. Imidlertid havde Mandskabet paa den større Damper trukket Obersten op af Vandet, og der blev heller ikke sparet nogen Anstrængelse for at finde hans Hustru eller vel snarere hendes Lig; thi der var ikke meget Haab om at finde hende levende. Den sørgelige Undersøgelse var imidlertid frugtesløs; den gjenoptoges om Morgenen, og saavel Beboerne langs Kysten som de konføderative Tropper ydede af al Evne deres Bistand, men den triste, mørkladne Flod nægtede at give den forulykkede tilbage, og den unge Officer, der var halvt afsindig af Sorg, saa sig tvungen til at fortsætte sin Rejse til Washington.

Netop paa den Tid var der udgaaet strænge Ordrer fra Krigsministeriet, som forbød alt Samkvem mellem Nord- og Sydstaterne, hvilket var en nødvendig Forsigtighedsregel for at forebygge de ubetimelige Meddelelser, som blev udbredte om vigtige militære Planer. Ikke desto mindre henvendte Oberst Scott sig til Præsidentens Sekretær, Stanton, for at søge Permission til at vende tilbage til Virginia og opfylde sin sørgelige Pligt, men han havde intet Held med sig.

„Det er umuligt, min kjære Oberst,“ svarede Mr. Stanton i en bestemt Tone; „vi kan i denne Tid ikke give Permission til at rejse ned ad Floden, hvor vigtigt Ansøgerens private Hverv end maa være. Vor nuværende Stilling gjør Fordring paa de strængeste Forholdsregler, og jeg er overbevist om, at jeg ikke behøver at sige Dem, at alle personlige Hensyn maa træde tilbage for Nationens Interesse.“

Obersten stod i Begreb med at fremkomme med en mere indtrængende Appel, men den travle Embedsmand brød ham kort af med endnu et „umuligt“, mod hvilket det var absolut unyttigt at gjøre nogen Indvending. Han trak sig derfor tilbage og begav sig i en fortvivlet Stemning til sit Hotel.

Til al Lykke fik han samme Dag Besøg af en god Ven, hvem han fortalte om den frugtesløse Henvendelse, som han havde rettet til Stanton. Hans Kammerat lod ham imidlertid næppe tale ud, før han udbrød:

„Hvorfor henvender De Dem ikke til Præsidenten?“

Obersten nærede kun ringe Haab, men han indrømmede, at Ideen nok var et Forsøg værd, og

han begav sig derfor ufortøvet til det hvide Hus i Følge med sin Kammerat.

De kom imidlertid for silde. Det var Lørdag Aften, og Lincoln var allerede tagen bort for at tilbringe Søndagen ude paa sin Sommerresidens „Soldiers Rest". Dette Sted laa kun nogle faa Mil fra Byen, og Obersten lod sig overtale af sin utrættelige Ven til at tage der ud.

Det var den Gang en almindelig Tro blandt de amerikanske Borgere, at alle ulykkelige, alle forurettede og alle lidende kunde finde Tilflugt i „Fader Abrahams" rummelige Barm; dette var en Tro, som — det være sagt til Ære for den hedengangne Præsident — ikke var saa ganske ubeføjet. Men ikke desto mindre var der dog Tider, paa hvilke den plagede, trættede og overanstrængte Patriark følte en stærk Trang til at slippe bort fra sin kjære Hjord og lukke sig ude fra den urolige Verden og dens Beboere, af hvilke ikke faa stillede Fordringer til ham, som selv han med hele sin redelige, hjælpsomme og geniale Natur ikke formaaede at opfylde.

Det traf sig uheldigvis saaledes, at den stakkels Oberst og hans Kammerat traf Præsidenten i dennes mest nedtrykte og modfaldne Sindsstemning. Han befandt sig alene i sin Dagligstue, hvor han havde kastet sig i en Gyngestol, som han vuggede frem og tilbage af alle Kræfter. Hans Fødder havde været forsynede med et Par Tøfler, men den ene af disse var under den stærke Bevægelse i Gyngestolen bleven slynget langt bort, hen i et Hjørne af Værelset, og den anden hang endnu kun fast paa den yderste Spids af Præsidentens Taa. Hans plumtformede, men intelligente Hoved var kastet tilbage, saa at man saa den lange, nøgne Hals, og i øvrigt — vi kan ikke nægte det — befandt Overhovedet for de forenede Stater sig i — Skjorteærmer.

Ved de to Mænds Indtrædelse vendte Lincoln Hovedet om med et næsten vildt Udtryk i de kloge Øjne, hvis Blik ellers kunde være saa mildt og behageligt. I dette Tilfælde havde det imidlertid mere Lighed med et vildt Dyrs, som man har pint til døde.

Oberst Scott begyndte i en meget beskeden Tone at fortælle sin Historie, men Præsidenten afbrød ham næsten øjeblikkelig og sagde i en barsk Tone:

„Henvend Dem til Stanton; det henhører under hans Forretninger."

„Jeg har været hos ham, Hr. Præsident, og han vil ikke gjøre noget for mig," svarede den stakkels Officer.

„De har været hos ham og faaet Svar, og saa kommer De dog til mig! Skal jeg da aldrig have Fred og Ro? Skal jeg jages som en Hund lige til mit sidste Fristed og plages til døde Tomme for Tomme! Mr. Stanton har baaret sig rigtig ad. Han ved, hvad han har at gjøre. Jeg maa sige Dem, at Deres Forlangende er meget urimeligt, Sir."

„Undskyld, Hr. Præsident, jeg troede, at De følte nogen Deltagelse for mig."

„Føle Deltagelse for Dem! Gode Gud, skulde jeg da føle Deltagelse for femhundrede Tusender, som er langt mere ulykkelige end De? Vi føre Krig, Sir, ved De ikke det? Vi har alle en sørgelig Lod at bære; bær da Deres Del deraf som en Mand og en Soldat!"

„Jeg skal prøve derpaa, Hr. Præsident, skjønt det er haardt. Min Hustru satte Livet til for at komme og pleje mig i min Sygdom, og nu kan jeg ikke en Gang bringe hendes afsjælede Legeme hjem til mine Børn."

„Nuvel, hun burde ikke have rejst her ned til Hæren. Hun skulde være bleven hjemme. Det er det bedste, en Kvinde kan gjøre. Naar man vil strejfe Landet rundt paa en Tid som denne og udsætte sig for alle Slags Farer, maa man ogsaa tage Følgerne deraf. Ikke desto mindre gjør det mig ondt for Dem, Oberst. For Deres Hustrus Vedkommende kan De trøste Dem med, at hun har fundet Hvile; jeg vilde ønske, at jeg kunde sige det samme."

Efter at have holdt denne lille Tale lænede Præsidenten med en træt Mine sit Hoved mod Stolryggen; han lukkede Øjnene i og tilkjendegav med en næsten umærkelig Haandbevægelse, at Audiensen var til Ende.

Den stakkels Oberst Scott fandt kun lidt Ro den Nat; han vendte og drejede sig fortvivlet paa sit Leje, medens han udstødte de heftige Bebrejdelser mod Abraham Lincoln, hvem han fandt lige saa haardhjærtet, som han var styg, lige saa umenneskelig, som han var kantet og kejtet.

Obersten faldt først i Søvn hen ad Morgenstunden, og Solen stod allerede højt paa Himlen, da han vaagnede. Endnu før han var fuldt paaklædt, lød der en hastig Banken paa hans Sovekammerdør, og da han lukkede op, stod han Ansigt til Ansigt med Præsident Lincoln.

Den gode Mand saa helt bleg og bevæget ud, og der glimtede Taarer i hans Øjne, i det han greb Oberstens Haand med de Ord:

„Jeg opførte mig skammelig mod Dem i Gaar Aftes, og jeg kommer for at bede om Tilgivelse. Jeg var bleven saa pint og plaget, at jeg næsten slet ikke var Menneske mere, og jeg maa vistnok have forekommet Dem at være netop saadan en Orangutang som den Karrikatur, mine Fjender morer sig med at afbilde af mig. Det gjorde mig meget ondt, da De var gaaet; jeg kunde ikke falde

i Søvn i Nat, og saa snart det var blevet Dag, lod jeg spænde for og kommer nu for at bringe alt i Orden. Heldigvis havde jeg ikke vanskeligt ved at finde Dem."

„Det var meget smukt gjort af Dem, Hr. Præsident," svarede Obersten bevæget.

„Nej, det var det slet ikke; men derimod bar jeg mig meget styggt ad i Gaar. Jeg vilde aldrig kunne tilgive mig selv, dersom jeg ikke raadede Bod derpaa. De har haft en brav Hustru, Oberst; De maa have været en lykkelig Mand, siden De ejede en saa ædel Kvindes Kjærlighed, og De maa selv være en brav Fyr, ellers vilde en saadan Kvinde ikke have vovet saa meget for Deres Skyld. Hvilke heltemodige Kvinder træffer vi ikke i disse sørgelige Tider, Oberst! Hvilken Barmhjærtighed og Opofrelse viser de ikke, og hvor stærke og modige er de ikke — de følger Pligtens Stemme uden at tænke paa de Farer og Lidelser, de udsætter sig for. Jeg forsikrer Dem, Oberst, var det ikke for Kvindernes Skyld, vilde vi alle sammen gaa Pokker i Vold, og vi fortjente det vel ogsaa. De er Nationens gode Engle. Men kom nu, Oberst, min Vogn holder udenfor. Jeg kjører med Dem til Krigsministeriet, og vi vil tale med Stanton om denne Sag."

Skjønt det var saa tidlig paa Dagen, fandt man dog allerede Sekretæren ved sit Arbejdsbord. Præsidenten anbefalede ham Oberst Scotts Sag og forlangte ikke blot, at den ansøgte Permission skulde tilstaas, men tillige, at en Damper skulde sendes ned ad Floden for at føre den afdødes Lig tilbage.

„Ser De, Mr. Stanton," sagde „Fader Lincoln", hvis ædle, kløgtige Træk oplivedes af den hjærtelige Deltagelse, han følte — „ser De, Mr. Stanton, i en Sag som denne maa politiske Hensyn, ja, selv militære Forholdsregler vige Pladsen for det, som Menneskekjærlighed gjør berettiget Fordring paa."

Selv Stanton var lidt bevæget, og han mumlede noget om, at det gjorde ham ondt, at han ikke havde troet sig berettiget til strax at bevilge Oberst Scotts Ansøgning.

„Stop, Mr. Stanton!" afbrød Lincoln ham. „De har netop handlet rigtig i at staa fast ved Deres Forskrifter; De er netop den rette Mand til den Stilling, som De indtager. Dersom vi havde saadan en blødhjærtet gammel Tosse som mig i Steden for Dem, vilde der hverken existere Ordrer eller Bestemmelser, som Landet og Hæren kunde stole paa. Men dette er et særligt Tilfælde. Tænk blot paa den stakkels, brave Kone!"

Under disse Omstændigheder blev naturligvis det umulige muligt.

Til ikke ringe Overraskelse for Obersten kjørte Præsidenten i egen Person med ham til Marineministeriet for at se efter, at Stantons Ordrer strax blev udførte; han syntes næsten selv at nære en nervøs Frygt for, at der skulde stille sig nogen Hindring i Vejen for den bedrøvelige Expedition. Han ventede, til alt var bragt i Orden, og paalagde endelig Officererne paa Damperen at yde hans „Ven" Oberst Scott al den Hjælp og Bistand, som de formaaede. Ved Afskeden trykkede han varmt Oberstens Haand med de Ord:

„Gud velsigne Dem, min kjære Fyr. Jeg haaber ikke, at der skal møde Dem flere Vanskeligheder i denne sørgelige Sag — og nu, Oberst, prøv paa at glemme hin Aften." . . .

I et Hjørne paa Kirkegaarden i New Hampshire findes der en Grav, hvis Udseende vidner om, at den passes af kjærlige Hænder. De Blomster, der hvert Foraar pryder Ligstenen, fortæller imidlertid ikke blot om en Kvindes Kjærlighed og Opofrelse, men de er tillige et smukt Minde om Amerikas myrdede Præsident.

Hvorledes en Russer dør.

Af Ivan Turgénjew.

Jeg har en Nabo ved Navn Ardalion; det er en ung Godsbesidder og en ivrig Jæger. En smuk Julimorgen red jeg over til hans Ejendom for at foreslaa ham, at vi skulde tage paa Jagt sammen.

„Ja," svarede han, „lad os ride gjennem Kratskoven. Jeg vil paa Vejen se til Tchaplygino, min Egeskov; som De ved, er man i Færd med at fortynde den."

Vi brød op. Min Nabo tog sin Foged, Archip, med sig; det var en kraftig bygget Bonde under Middelstørrelse, med et firskaarent Ansigt og fremtrædende Kindben, og desuden sluttede der sig til os en ung Opsynsmand, som lige var kommen fra de østersøiske Provinser, og hvis Navn var Gottlieb von der Kolk, en mager, blond, nittenaarig Yngling med ludende Skuldre og en lang Hals. Min Nabo var nylig kommen i Besiddelse af sit Gods, som han havde arvet efter en Tante, en ualmindelig velnæret Kone, som altid, selv naar hun laa i Sengen, plejede mojsommelig at dyrke Malerkunsten.

„Vent paa mig ved denne Vej," sagde min Nabo Ardalion til sine Ledsagere, da vi havde naaet Kratskoven.

Jeg havde kjendt Ardalions Skov siden min Barndom. Jeg plejede ofte at gaa til Tchaplygino med min franske Lærer, Mr. Désiré Fleury, en meget elskværdig Mand, som imidlertid næsten ødelagde min Helbred ved at lade mig tage Medicin hver Aften. Skoven bestod af omtrent to eller tre Hundrede Ege- og Asketræer. Deres stærke og anselige Stammer traadte frem som stolte Kontraster til Hasselbuskenes og Valbirkenes gjennemsigtige Løv. Højere oppe saa man deres skarpe Omrids tegne sig mod Himlens klare blaa, hvorunder de som et Telt spredte deres tykke, knudrede Grene. Oven over deres ubevægelige Toppe svævede Glenterne, Høgene og Falkene med gjennemtrængende Skrig, medens brogede Skovspætter huggede lydelig løs paa den tykke Bark; Solsortens klare Toner lød pludselig gjennem det tætte Løv og blandede sig med Ivolgaens Sang. Guldspurvene og Sidskenerne kvidrede i Buskadset neden under, Bogfinkerne flagrede over Stien, og nu og da stjal en Hare sig langs Kanten af Tykningen, eller et rødligt Egern sprang dristig fra Træ til Træ og sad pludselig stille med sin Hale krøllet op over Hovedet. I Græsset blomstrede Dalens Violer og Liljer tæt op til en stor Myretue og i Skygge af nydelige Bregner; vilde Skovurter voxede rundt omkring, og Skovbunden mellem Buskene var farvet rød af de talrige Jordbær. Og hvilken Skygge var der ikke i Skoven! Lige i Middagstidens Hede var der fuldstændig Nat — Natten med dens Stilhed, dens Vellugt og Kølighed.

Jeg havde tidligere tilbragt mangen glad Time i hin Skov, og jeg tilstaar, at det var ikke uden med en Følelse af Vemod, at jeg nu red under de velbekjendte Træer. Den ødelæggende, sneløse Vinter i 1840 havde ikke sparet mine gamle Venner, Egen og Asketræet. Tørre og nøgne, kun hist og her farvede af nogle halvvisne, grønne Blade, knejsede de alvorlig over det myldrende Grønne, som omgav dem. Nogle af dem syntes at udstrække deres lammede og livløse Arme med en bebrejdende og fortvivlet Gestus, andre bevægede deres tørre, døde Grene højt oppe over den allerede tætte, om end ikke frodige Underskov, nogle havde allerede mistet deres Bark, andre var til sidst faldne om og laa nu paa Jorden ligesom forraadnede Lig. Hvem kunde nogen Sinde have troet det? Her inde i selve Skoven kunde man ikke finde Skygge. — I maa sagtens føle eder bedrøvede og skamfulde, tænkte jeg, i det jeg betragtede de døende Træer.

„Hvoraf kommer det, Ardalion?" begyndte jeg; „hvorfor blev disse Træer ikke fældede i Fjor? De faar nu ikke en Tiendedel af den Pris, som Træerne vilde have indbragt den Gang."

Han trak paa Skuldrene.

„Det skulde De have spurgt min Tante om. Der var ingen Mangel paa Kjøbere, som bød en høj Pris, og som gjærne vilde have Brænde."

„Du gode Gud!" udbrød von der Kolk ved hvert Skridt, han gjorde; „hvilken Skam!"

Hvad der mest vakte hans Beklagelse, var Synet af de Egetræer, som laa paa Jorden, og uden Tvivl vilde ogsaa mer end en have givet en smuk Sum Penge for dem. Fogden, Archip, bevarede en urokkelig Sindsro og ytrede ikke nogen Beklagelse; han sprang endog over Træstammerne med en Mine af Tilfredshed og vedblev at slaa til dem med sin Pisk.

I det vi red videre til det Sted, hvor man var i Færd med at fælde Træer, hørte vi pludselig Braget af et omstyrtende Træ, og strax efter lød der en forvirret Støj af Stemmer og Skrig. Faa Minutter efter kom en ung Bonde ilende frem af

Tykningen; hans Ansigt var blegt, og Haaret faldt ham uordentlig ned over Panden.

„Hvad er der i Vejen? Hvor skal du hen?" spurgte Ardalion.

Han standsede hurtig.

„Ja, Herre. Vi var i Færd med at fælde et Asketræ, og han stod og saa paa det. Han var der kun et Øjeblik og vilde derpaa gaa hen til Kilden, fordi han var tørstig, antager jeg. I det samme vaklede Træet og heldede over mod ham.

Iwan Turgénjew.

„O, lille Fa'er! Ardalion Michaelovitch!" udbrød han; „hvilken Ulykke!"

„Hvad er der sket?"

„Maxim er bleven knust af et Træ, Herre!"

„Hvad siger du! Maxim, Formanden?"

Vi raabte til ham: Løb, løb . . .! Han skulde være sprungen til Side, men han løb ligefrem, maaske han blev forskrækket. Derved kom han ind under Asketræets Grene. Gud maa vide, hvorfor det faldt saa hurtig. Det maa have været raaddent."

„Nuvel, slog det ham til Jorden?"

„Ja, Herre."

„Er han død?"

„Nej, lille Fa'er; han er endnu i Live; men hans Arme og Ben er knuste. Jeg stod netop i Begreb med at løbe til Doktoren."

Ardalion sagde til Fogden, at han skulde galoppere til Landsbyen for at hente Lægen, og han skyndte sig imidlertid selv hen til det Sted, hvor Træet var blevet fældet. Jeg fulgte ham. Vi fandt den stakkels Maxim liggende paa Jorden, medens nogle Bønder stod rundt omkring ham. Den saarede udstødte næppe et eneste Suk. Nu og da aabnede han Øjnene og saa sig ligesom forundret omkring, og undertiden bed han sig i de farveløse Læber. Hans Ansigt bevægede sig i krampagtige Trækninger; Haaret klæbede fast til hans Tindinger, og hans Bryst hævede sig i uregelmæssige Aandedrag; han stred allerede med Døden. Skyggen af et ungt Lindetræ faldt blidt paa hans Ansigt.

Vi bøjede os over ham, og han gjenkjendte Ardalion.

„Lille Fader," begyndte han med næppe hørlig Stemme; „send Bud efter Præsten . . . Gud har straffet mig . . . mine Arme og Ben er knuste . . . det var Søndag . . . og jeg lod ikke Folkene holde op med deres Arbejde . . ."

Han tav en Tidlang, i det han besværlig trak Vejret.

„Giv mine Penge til min Hustru for at betale . . . Onesimus ved til hvem . . . og hvor meget jeg skylder . . ."

„Vi har sendt Bud efter Doktoren, Maxim," sagde min Nabo; „det er jo ikke sagt, at du skal dø."

Han forsøgte at aabne Øjnene, men det varede længe, før det med Vanskelighed lykkedes ham at faa Øjenlaagene op.

„Nej, jeg skal dø . . . der kommer de . . . Tilgiv mig, mine Venner, dersom jeg . . ."

„Gud vil tilgive dig, Maxim Andrevisch," sagde Bønderne paa en Gang og i en alvorlig Tone, i det de blottede deres Hoveder.

Pludselig rystede han paa Hovedet med en heftig Bevægelse; han forsøgte at rejse sig op, men faldt tilbage igjen.

„Vi kan ikke lade ham dø her," udbrød Ardalion. „Tag Sædet ud af Vognen og lad os bære ham til Sygehuset."

To Brændehuggere skyndte sig hen til Vognen.

„I Gaar kjøbte jeg en Hest af Geofry Sitchoffsky," mumlede den døende Mand, „og gav ham Handsel paa den . . . og den tilhører altsaa mig . . . giv ogsaa den til min Hustru."

Man forsøgte at lægge ham paa Sædet i Vognen; han skjælvede over hele Legemet som en saaret Fugl og blev derpaa liggende ubevægelig.

„Han er død," mumlede Bønderne.

Vi besteg i Tavshed vore Heste og red bort.

Den Scene, jeg nylig havde været Vidne til, gjorde mig tankefuld. Maaden, hvorpaa en Russer dør, er i Sandhed mærkelig! Hans Tilstand før hans Endeligt udtrykker hverken Ligegyldighed eller Sløvhed; han betragter Døden som en hellig Ceremoni og dør rolig i gudhengiven Fortrøstning.

For nogle Aar siden blev en Bonde skoldet i en Kalkkule paa min Nabos Gods. Han vilde være bleven der, hvis ikke en forbigaaende havde trukken ham op i en halvdød Tilstand.

Jeg begav mig til Bondens Hytte — en mørk, tilrøget og snever Bolig — for at se ham, og jeg spurgte, hvor Patienten var.

„Der ligger han, Herre, paa Skorstenen," svarede en Kone, som havde taget Plads i et Hjørne af Stuen.

Jeg traadte nærmere og saa en Mand, der var dækket til med et Skindtæppe, og som aandede tungt.

„Hvorledes har du det?" spurgte jeg.

Den lidende vendte sig om paa sit haarde Leje og prøvede paa at sidde oprejst. Han var bedækket af Saar og øjensynlig Døden nær.

„Lig stille," sagde jeg. „Nu, hvorledes gaar det?"

„I Sandhed, daarlig nok."

„Føler du Smerter?" Han svarede ikke. — „Mangler du noget?" Samme Tavhed. — „Skal jeg sende dig lidt Te, eller hvad andet du ønsker?"

„Tak, det behøves ikke."

Jeg traadte til Side og tog Plads paa en Bænk. Der forløb et Kvarter, derpaa en halv Time, og bestandig vedvarede den samme dødlignende Stilhed. I en Krog, hvor der hang et Billede af den hellige Jomfru, sad en lille, fem Aar gammel Pige og gnavede paa et Stykke Brød. Tid efter anden truede Moderen ad hende med Fingeren. I Gangen uden for bevægede Folk sig frem og tilbage; de snakkede og støjede. Svigerinden var i Færd med at skære Kaal.

„Axina," begyndte endelig den syge.

„Ja."

„Giv mig lidt at drikke."

Axina gav ham, hvad han forlangte, og derpaa indtraadte den samme Tavshed som før.

Jeg spurgte hviskende, om han havde modtaget Nadverens Sakramente.

„Ja," var Svaret.

Det syntes, som om alt var bragt i Orden, og han havde kun at vente, indtil Døden kom. Jeg kunde ikke længer udholde det bedrøvelige Syn og gik bort.

En anden Gang, husker jeg, begav jeg mig til Landsbyens Sygehus for at hilse paa Lægen, som var en god Bekjendt af mig og en ivrig Sportsmand. Hospitalet laa i den ene Fløj af en Bygning, som tidligere havde tjent til Bolig for en Familie, og det var grundlagt af Gaardens Ejerinde; det vil med andre Ord sige, at hun havde sat et blaamalet Brædt, hvorpaa der med hvide Bogstaver var skrevet: „Krasnogore Hospital", over Døren. Desuden havde hun med egen Haand skjænket Lægen et smukt Album, hvori han skulde indskrive Patienternes Navne.

Landsbydoktoren oprettede sex Senge for sin egen Regning, og han begyndte efter bedste Evne at helbrede de syge Folk. Foruden ham var der to andre Funktionærer ved Hospitalet, en stakkels forrykt Mand ved Navn Poul og Milikitrissa, en gammel hvidhaaret Kone, som besørgede Køkkenforretningerne. Begge to gav sig desuden af med at tillave Medikamenter og at tørre eller sylte Urter. Endvidere var det deres Pligt at passe paa Feberpatienterne. Den forrykte var sparsom paa Ord og mørk af Udseende. Om Natten plejede han at synge Sange om „Den skjønne Venus", og han bad enhver forbigaaende om Tilladelse til at turde gifte sig med en ung Pige ved Navn Melania, som var død for længe siden.

Den gamle Kone plejede under saadanne Omstændigheder at slaa ham og sende ham ud for at passe Kalkunerne.

Nuvel, en Dag sad jeg hos Landsbydoktoren Kapiton. Vi havde netop begyndt en Samtale om vor sidste Jagttur, da der kjørte en Vogn ind i Gaarden, trukken af et Par ualmindelig svære, staalgraa Heste af en Race, som kun tilhører Møllere. I Vognen sad der en stærktbygget Bonde med et stort Skjæg og iført en ny Bluse.

„Er det dig, Vassily Dimitritch!" raabte Kapiton til ham fra Vinduet. „Kom ind." Det er Mølleren fra Lybovshin, hviskede han til mig.

Bonden steg stønnende ned af Vognen, kom ind i Lægens Værelse, saa hen til den hellige Jomfrus Billede og gjorde Korsets Tegn.

„Nuvel, Vassily, hvad nyt? . . . Men du er jo syg; du ser meget daarlig ud!"

„Det er sandt, Kapiton Timofeitch, jeg føler mig ikke vel."

„Hvad er der i Vejen?"

„Ja, ser De, Kapiton Timofeitch, jeg kjøbte for kort Tid siden en Møllesten inde i Byen. Jeg tog den hjem med mig, og da jeg løftede den ned fra Vognen, maa jeg have overanstrængt mig, thi det var, ligesom der sprang noget inde i mig, eller som noget var revet løs . . . og siden det Øjeblik har jeg befundet mig ilde. I Dag er jeg virkelig meget syg."

„Hm," mumlede Kapiton, i det han tog sig en Pris Tobak, „rimeligvis et Broktilfælde. Naar skete det?"

„For ti Dage siden."

„Ti?" gjentog Doktoren med et alvorligt Ansigt, i det han trak Vejret gjennem Tænderne og rystede paa Hovedet. „Lad mig undersøge dig."

„Nuvel, Vassily," sagde han endelig, „det gjør mig meget ondt for dig, men det er slemt fat; du er alvorlig syg; bliv her hos mig, og jeg skal gjøre mig den størst mulige Umage med dig, skjønt jeg ikke tør svare for Resultatet."

„Er det virkelig saa slemt?" stammede den forbavsede Møller.

„Ja, Vassily, det nytter ikke at skjule for dig, at det er slemt. Dersom du var kommen til mig to Dage før, kunde jeg have helbredet dig i kort Tid, nu er der imidlertid kommet Betændelse til, og det kan meget let have Døden til Følge."

„Umuligt, Kapiton Timofeitch!"

„Men jeg siger dig, at det forholder sig saaledes!"

„Hvorledes kan det gaa til?"

Lægen trak paa Skuldrene.

„Og jeg maa virkelig dø for saadan en ussel Tings Skyld?"

„Jeg siger ikke, at du maa dø . . . men du maa blive her."

Bonden tænkte og tænkte, stirrede ned paa Gulvet og derpaa op i Loftet, gned sig paa Panden og greb til sidst sin Hue.

„Hvor gaar du hen, Vassily?"

„Hvorhen? Hjem, naturligvis; dersom det virkelig er saa slemt. Naar det er Tilfældet, maa jeg bringe mine Sager i Orden."

„Men du vil gjøre dig selv Skade, Vassily; det undrer mig i det hele taget, hvorledes du kunde komme her hen. Bliv nu hellere her med det samme."

„Nej, Ven Kapiton Timofeitch; dersom jeg snart skal dø, vil jeg dø hjemme. Hvorfor skulde jeg dø her? Gud alene ved, hvad der kan ske hjemme!"

„Det er ikke godt at sige, Vassily, hvilken Vending din Sygdom kan tage; men i hvert Tilfælde er den farlig, meget farlig, derom er der ingen Tvivl, og netop af den Grund maa du blive her."

Bonden rystede paa Hovedet.

„Nej, Kapiton Timofeitch, jeg vil ikke blive . . . men du kan give mig en Recept."

„Medicin alene kan ikke hjælpe."

„Jeg siger dig, jeg kan ikke blive."

„Nuvel, som du selv synes. Men du maa ikke bebrejde mig noget bag efter."

Lægen rev et Blad ud af sin Tegnebog, skrev

en Recept og forklarede ham den nødvendige Behandlingsmaade. Bonden tog Papiret og gav Kapiton en halv Sølvrubel; derpaa gik han ud og tog Plads i sin Vogn.

„Farvel, Kapiton Timofeitch!" raabte han tilbage; „tag det ikke ilde op, at jeg har afslaaet dit Tilbud, men tænk paa de faderløse, dersom . . ."

„Vassily, bliv hellere her!"

Bonden rystede endnu en Gang paa Hovedet, hvorpaa han gav sin Hest et Rap med Tømmen og kjørte ud af Gaarden. Jeg gik ned paa Gaden og saa efter ham. Vejen var opblødt og ujævn, men Mølleren kjørte langsomt og forsigtig, styrede med Behændighed sin Hest og hilste høflig paa de forbigaaende. — Fire Dage efter var han død.

Den Maade, paa hvilken en Russer dør, er i Sandhed mærkelig. Hvor mange Exempler kan jeg ikke tilbagekalde i min Erindring! Jeg mindes dig, min gamle Ven, stakkels Avenir Sorokoumoff, det bedste og ædleste Menneske! Jeg ser atter dit blege, udtærede Ansigt, dit sparsomme, blonde Haar, dit blide Smil og dit begejstrede Blik. Jeg kan høre din svage, venlige Stemme. Du boede hos en velhavende Landmand ved Navn Gur Krupianikoff i det indre af Rusland, og du lærte hans to Børn, Sosa og Tosa, Gramatik, Geografi og Historie; du fandt dig med Taalmodighed i Gurs plumpe Spøg, Forvalterens ubehagelige Fortrolighed og de uregerlige Drenges Uartighed; uden Knurren, om du end smilede lidt bittert, føjede du dig efter deres affekterte Moders fordringsfulde Luner.

Hvor lykkelig var du imidlertid ikke om Aftenen, naar du endelig fik Ro og var bleven fri for alle de møjsommelige Pligter. Du sad da ved Vinduet, medens du tankefuld røg din Pibe eller ivrig studerede den smudsige og iturevne Avis, som Inspektøren, en hjemløs Stakkel ligesom du selv, havde bragt med fra Byen. Hvilken Glæde fandt du ikke i at læse Digte og Historier; Taarer glimtede i dine Øjne; der spillede et lyksaligt Smil om dine Læber, og hvilken varm Sympathi for alt ædelt og smukt fyldte ikke din Sjæl, der var ren som et Barns! Man maa sige Sandheden; du var ikke fremragende ved glimrende Forstand; Naturen havde ikke begavet dig med nogen udmærket Hukommelse eller Nemme; ved Universitetet blev du regnet mellem de daarligste af de studerende; du sov under Forelæsningerne, og ved Examinationen bevarede du en højtidelig Tavshed; men hvem var det, hvis Øjne funklede, og som blev næsten aandeløs af Glæde ved en Kammerats Held og Triumf? Hvem andre end dig, Avenir! Hvem troede blindt paa sine Venners Værd; hvem istemmede gladest deres Ros; hvem forsvarede dem standhaftigst? Hvem var det, som hverken kjendte Misundelse eller Egenkjærlighed; som altid opofrede sig selv, og som frivillig underordnede sig Folk, der ikke var værdige til at børste dine Støvler? — — Det var ingen anden end dig, min gode Avenir! Jeg mindes endnu, hvorledes du skiltes fra dine Kammerater med et bristefærdigt Hjærte, da du forlod os for at tiltræde din ny Virksomhed; mørke Anelser overvældede dig — og de gik i Opfyldelse. Du befandt dig ikke vel der ude paa Landet, hvor du ikke havde nogen, som du kunde lytte til med Ærbødighed, ingen, som du kunde beundre og elske. Steppens Sønner saa vel som de velopdragne og velhavende Landboere behandlede dig som, hvad du ogsaa var, en simpel Huslærer; de førstnævnte var raa og ubehøvlede, de sidstnævnte fornemt nedladende. Det maa indrømmes, at du ikke var i Besiddelse af noget synderlig vindende Ydre. Du var undselig, du rødmede og du stammede. Selv Landluften forbedrede ikke din Helbred; dit Liv udslukkedes som et Lys — stakkels Ven!

Det er sandt — Vinduet i dit Værelse vendte ud til Haven; Hyldetræerne, Æbletræerne og Lindetræerne kastede deres Blomster ind paa dit Bord, paa dine Bøger og dit Blækhus; paa Væggen hang der en lille Urpude af blaat Silke; det var en Afskedsgave fra en godhjærtet tysk Guvernante med blond Haar og blaa Øjne. Nu og da fik du Besøg fra Moskwa af en gammel Ven, som glædede dig med at læse sine egne eller andres Digte for dig; men Ensomheden, det Slaveri, som er en Huslærers Lod, Umuligheden af nogen Sinde at blive fri, det langvarige Efteraar og Vinterdagene og til sidst en Sygdom, som ikke lod sig overvinde . . . stakkels, stakkels Avenir!"

Jeg tog ud for at besøge Sorokoumoff kort Tid før hans Død. Han var den Gang næppe i Stand til at gaa. Hans Principal gav ham ikke hans Afsked, men han betalte ham ikke længer noget Honorar, og han havde antaget en anden Lærer for Sosa; Tosa var traadt ind i Kadetkorpset.

Avenir sad i en gammel Lænestol ved Vinduet. Vejret var prægtigt. Den klare blaa Himmel dannede en Hvælving over den dunkle Masse af bladløse Lindetræer, paa hvilke de sidste gulnede Blade viftede hid og did. Jordbunden, som havde været haardt frossen om Natten, funklede og glimtede i Solen, der kastede sine hældende, røde Straaler hen over det afblegede Græs; der lød en svag, sitrende Støj gjennem Luften, medens Gartnerens Stemme hørtes klart og tydelig nede fra Haven.

Avenir var iført en gammel sort Frakke, og hans grønne Halstørklæde kastede et aandeagtigt Gjenskin over hans magre Ansigt. Han blev overordentlig glad ved at se mig og rakte begge sine Hænder ud imod mig, men da han vilde begynde at

tale, blev han overvældet af Hosten. Jeg lod ham komme til sig selv igjen og satte mig ned ved Siden af ham. Paa hans Knæ laa et smukt skrevet Manuskript, indeholdende Koltsoffs Digte; han pegede paa det med sin Finger og sagde med et Smil: Det er en Digter! Han formaaede næppe at holde Hosten tilbage, men ikke desto mindre deklamerede han med næppe hørlig Stemme nogle Linjer af hans Yndlingsdigters Poesier.

Jeg bad ham holde op, thi Lægen havde forbudt ham at tale. Jeg vidste imidlertid, hvorledes jeg kunde berede ham en Glæde. Sorokoumoff havde aldrig, som det hedder, „holdt Skridt med Kundskabens Fremgang", men han var ikke desto mindre altid begjærlig efter at vide, hvor vidt Tidens Skarpsindighed havde bragt det. Undertiden kunde det falde ham ind at trække en Kammerat hen i en Krog for at udspørge ham; han kunde lytte med Forundring, tro ethvert Ord og gjentage det trolig for andre. Tysk Filosofi havde en særlig Interesse for ham.

Jeg begyndte at fortælle ham om Hegel. Man kan heraf se, at jeg taler om gamle Dage.

Avenir nikkede tilfreds, rynkede Øjenbrynene, smilede og hviskede: „Jeg kan godt forstaa det! . . . Ah, det er godt, meget godt! . . ."

Jeg tilstaar, at den barnlige Higen efter Kundskaber hos den døende, hjemløse og forladte Mand rørte mig til Taarer. Det maa bemærkes, at Avenir ikke som de fleste Mennesker, der lider af Svindsot, bedrog sig selv med Hensyn til Beskaffenheden af sin Sygdom. Og dog beklagede han sig aldrig, han var ikke utaalmodig eller urolig, lige saa lidt som han nogen Sinde hentydede til sin haabløse Tilstand.

Da han nogenlunde havde gjenvundet tilstrækkelige Kræfter, talte han om Moskwa, om sine gamle Kammerater, om Theatret og den russiske Literatur. Han tilbagekaldte i Erindringen vore tidligere Fester og hin Tids heftige Debatter, og han omtalte endelig med Bedrøvelse forskjellige afdøde Venner.

„Kan du huske Dasha!" sagde han; „det var i Sandhed en herlig Karakter! Hvilket Hjærte! Og hvor inderlig hun holdt af mig! Gud ved, hvor hun nu er henne? Hun er vel visnet som en sart Blomst, stakkels Barn!"

Jeg vilde ikke forstyrre den syges Illusion, og hvad nyttede det desuden, at han fik at vide, at hans Dasha nu var en velnæret, simpel udseende Kone med et skingrende Organ og spidsborgerlige Ideer. I det jeg betragtede hans indfaldne Træk, fik jeg den Tanke, at det vilde være godt, om jeg kunde faa ham bort fra det Sted, hvor han nu opholdt sig. Det var da maaske ikke umuligt, at han kunde faa sin Helbred tilbage. Men han vilde ikke høre mit Forslag til Ende.

„Nej, Broder," sagde han; „jeg takker dig meget, men det er ganske det samme, hvor jeg dør. Jeg overlever dog ikke Vinteren, og hvorfor skulde jeg saa gjøre Folk unødvendigt Besvær? Jeg er bleven vant til dette Hus; det er vel nok sandt, at Familien her er . . ."

„Ubehagelig?" afbrød jeg ham.

„Nej, ikke ubehagelig, men — noget klodset, men jeg har dog ikke noget at beklage mig over. En af Naboerne, Hr. Kassatkni, har en Datter, som er en velopdragen og elskværdig Pige, der slet ikke er stolt . . ."

Sorokoumoff fik et nyt Anfald af Hosten.

„Jeg skulde ikke bryde mig en Smule om det," vedblev han, da han havde besindet sig, „dersom jeg blot maatte faa Lov til at ryge min Pibe, men jeg vil ikke dø, uden at jeg har røget endnu en Gang," tilføjede han med et halvt ængsteligt Blik . . . „Gud være takket, mit Liv har ikke været ulykkeligt. Jeg har kjendt mange gode Mennesker . . ."

„Du skulde skrive til din Familie," afbrød jeg ham.

„Hvorfor skulde jeg det? For at bede dem hjælpe mig? — Det kan de ikke. Dersom jeg dør, faar de det at vide. Men hvorfor taler vi derom? Det er meget bedre, at du fortæller mig noget af alt det, du har set paa din Udenlandsrejse."

Jeg begyndte at tale, og han slugte under Fortællingen mine Ord.

Hen imod Aften tog jeg bort, og ti Dage efter modtog jeg følgende Brev fra Krupianikoff:

„Jeg har herved den Ære at underrette Dem om, at Deres Ven, Student Avenir Sorokoumoff, som sidst opholdt sig i mit Hus, er afgaaet ved Døden i Forgaars Eftermiddags Kl. 2, og at han i Dag er bleven begravet paa min Regning fra vor Sognekirke. Han havde anmodet mig om at sende Dem medfølgende Bøger og Papirer. Han efterlod 22½ Rubler, som tillige med hans øvrige Ejendele vil blive sendte til hans Familie. Deres Ven var sig fuldstændig bevidst, lige til Døden indtraadte, og jeg kan tilføje, rolig og fattet; han viste ikke det ringeste Tegn paa Sorg, selv ikke, da hele min Familie tog Afsked med ham. Min Hustru Cleopatra Alexandrevna sender sin Hilsen. Deres Vens Død kunde naturligvis ikke blive uden Indflydelse paa hendes Nerver; hvad mig selv angaar, er jeg Gudskelov ved god Helbred, og jeg har den Ære at forblive Deres ærbødige

G. Krupianikoff."

Endnu mange Exempler falder mig ind; men man kan ikke fortælle alt, hvad man har at sige.

Jeg vil derfor indskrænke mig til at meddele endnu et. For nogle Aar siden døde en gammel Dame i min Nærværelse. Præsten stod ved Siden af Sengen og læste Bønnerne for den døende, da han pludselig saa, at den syge tilsyneladende lige var i Begreb med at drage det sidste Suk, hvorfor han hurtig rakte Korset hen til hende, for at hun kunde kysse det for sidste Gang.

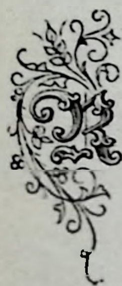
Den gamle Dame vendte sig imidlertid egensindig bort.

„Hvorfor har De saa stærkt Hastværk, Fader?" sagde hun; „jeg har Tid nok til . . ."

Hun lagde sig tilbage i Sengen og forsøgte at faa Haanden ind under Hovedpuden, men i det samme drog hun sit sidste Suk. Under Hovedpuden laa en Sølvrubel. Hun havde ønsket selv at betale Præsten for den Tjeneste, han havde ydet hende ved hendes Dødsleje. — Ja, der er noget sælsomt i den Maade, paa hvilken Russerne gaar Døden i Møde!

Morgengry.

Af Andreas Beiter.

Rind hver Morgen op paany,
Sol, du varme, straalerige!
Saa at Nattens Skygger fly
til det mørke Dødens Rige.
Blomster smaa paa Mark og Vang
sig i dine Straaler bade,
Fugle hilser dig med Sang
mellem Træets grønne Blade.

Klart du skinner, stolte Sol,
Himlens milde, store Øje,
vækker Liv fra Pol til Pol
med din Varme fra det høje.
Ikkun den, der lukker sig
inde i det mørke Kammer,
ser dit Lys, det klare, ej,
varmes ej af dine Flammer.

Underfulde, skjønne Lys,
som Guds Kjærlighed udsender,
som betvinger Dødens Gys
og med evig Flamme brænder
lige klart i Gry og Kvæld,
hver en herlig Tankes Kilde,
fra hvis Lyshavs rige Væld
Poesiens Straaler spille.

Skin i vore Hjærter ind,
Naadens Lys fra Himmelbue,
daglig mere lad vort Sind
ildnes af din stærke Lue.
Gyd din Ild i Støvets Børns
Jordnatur, at op fra Brimlen,
lutret, med den unge Ørns
stærke Flugt, den naar til Himlen.

En Moders Bøn.

Af George R. Sims.

I et Værelse i en af de pragtfulde Bygninger i Londons Westend — Kæmpestadens fornemme Kvarter — knæler en Kvinde ved Siden af en lille Seng. Hun er ung og smuk — højst fire og tyve Aar — og klædt i Baldragt. De kostbare Juveler, der bedækker hendes tungt aandende Barm og funkler i Skjæret fra Kaminilden, og de straalende Diamanter i hendes yppige sorte Haar danner en sælsom Kontrast til det Udtryk af dødelig Angest, der staar præget i hendes Ansigt, og til Taarerne, der ruller ned ad hendes Kinder. Sorgen, klædt i muntre Farver, er altid dobbelt bedrøvelig at se. Som Lady Merton knæler der i sin straalende Baldragt, hulkende og stønnende ved Barnets Seng, afgiver hun et Sorgens og Smertens Billede, som kun faa vilde kunne betragte uden at lade sig røre. Hun er i Hast bleven kaldt hjem fra et Bal, hvis sejrede Skjønhed hun var, for at se sin lille Dreng ligge for Døden. Han har været utilpas i flere Uger, men Lægerne havde forsikret hende, at det ikke havde noget at betyde. Men i Aften under hendes Fraværelse er det pludselig blevet værre med Barnet, og man har skikket Bud efter hende, da man frygter det værste.

Han dør — hendes Barn dør! Hun rokker i et Anfald af den vildeste Sorg frem og tilbage i Stolen ved Siden af den lille Seng og beder Lægerne om at frelse ham. De ryster alvorlig paa Hovedet. „Dette Barn er min Afgud!“ skriger hun, „det bedste, jeg ejer paa hele Jorden!“ Hun er rig, lykkelig, anset — skal da dette, hendes største Glæde, saaledes rives grusomt fra hende? Er alt hendes Guld, hendes Smykker og hendes stolte Navn til slet ingen Nytte i et saadant Tilfælde? Der er ikke den kostbare Gjenstand i London, Paris, Rom eller Wien, som hendes Husbond ikke vil kjøbe til hende, naar hun blot løfter sin lille Finger — formaar han da ikke at bevare dette lille Barns Liv for hende? Lad Lægerne blot nævne Summen, og Anvisningen paa Banken skal ligge parat til dem. Lægerne svarer ikke derpaa; de er vante til slige affindige Ord fra fortvivlede paarørende; de ved, at den overvældende Sorg bringer Fornuften til Tavshed, og de har saa ofte været Vidne til lignende Scener. Senere paa Aftenen gaar de bort og overlader den lille Patient til Sygeplejersken og den grædende Moder.

Lady Merton vil ikke vige bort fra den lilles Seng. Der er ingen øjeblikkelig Fare, har man sagt hende, men hun er dog ikke at formaa til at unde sig et Par Minuters Hvile. Nu, da hun er ene med Sygeplejersken, hengiver hun sig med forøget Heftighed til sin Sorg. Mændenes Nærværelse havde ligesom tvunget hende til nogenlunde at beherske sig, men nu kan hun det ikke længer. Hun stirrer paa det lille blege Ansigt; saa bøjer hun sig ned og kysser det lidenskabelig Hun vil ikke miste ham. Det maa ikke ske. Hun stamper med Foden. Hun har en glimrende Fremtid fix og færdig til ham. Hvor mange Gange har hun ikke drømt sig ham som den smukke, kjække Yngling, den haabefulde, indtagende unge Mand, der skal være hendes Glæde og Stolthed i de kommende Aar! Og nu kaster hun sig paa Knæ, løfter de taarefyldte Øjne op til Gud og beder en vild, fortvivlet Bøn, udstøder det næsten som en Befaling til Forsynet, at hendes Vilje skal ske. „Frels ham, o Gud!“ udbryder hun, „og gjør med mig, hvad du vil. Frels ham, giv ham tilbage til mig. Det er ikke retfærdigt, at min elskelige Dreng skal dø. Det er ondt; det er grusomt at tage ham fra mig. Der er hundreder af forsultne, elendige Børn ude paa Gader og Stræder; tag dem. Mit Barn er godt og smukt, og han vil blive rig og ædel og lykkelig. Frels ham for min Skyld, o Gud, for min Skyld!“

Denne Kvinde bliver en Gudsbespotterske i sin alt overvældende Kjærlighed. Hører hun maaske til dem, der kun beder i Ydmyghed, saa længe Himlen er dem gunstig stemt? Mener hun, at det kun er de fattige og ringe, der ydmygt bør bøje sig under den almægtiges Vilje — fordi det nu en Gang er deres Skæbne; men at de rige og mægtige har retfærdig Grund til at beklage sig, naar Forsynet styrer deres Skæbne efter Lighedsprincipet?

Hos Lady Merton er det Moderkjærligheden, der frister hende til at sætte sig op mod Guds Vilje. Hun elsker sit Barn over alt andet i Verden, og hun vilde med Glæde ofre sit Liv for det. Men ikke desto mindre udtaler hun sit Magtsprog til Forsynet. „Mit Barn maa ikke dø!“ raaber hun; „dets Død kan ikke tjene noget vist Formaal. Lad det leve for min Skyld!“

For hendes Skyld! Stakkels Moder! Du vil komme til at huske denne Bøn i de kommende Dage.

Hen ad Morgenstunden kom en af Lægerne tilbage og undersøgte Barnet. Der gled et Udtryk

af Forundring over hans Ansigt. Han undersøgte Barnet gjentagne Gange med den største Omhu; vendte sig saa om mod den forgrædte, bekymrede Moder og sagde langsomt og alvorligt: „Frue, Deres Barn vil leve; det er bedre."

Med et vildt Glædesskrig greb den stakkels Moder sin førstefødtes spæde Haand og trykkede den lidenskabelig til sine Læber. „Gud har hørt min Bøn!" udbrød hun, „han tager ikke min Yndling fra mig."

* * *

Tyve Aar er gaaede, og Lady Merton, der er bleven Enke, sidder i sit lille Arbejdsværelse. Lige over for hende sidder en graahaaret, gammel Herre, Familiens Sagfører, og de er fordybede i en alvorlig Samtale.

„Jeg maa frelse min ulykkelige Dreng fra denne Skjændsel," mumler hun. „Oh, Mr. Floyd, kan der ikke gjøres noget?"

„Nej, jeg er bange for det, kjære Frue," svarer Sagføreren, „i alt Fald ikke før vi kjender alle Sagens Omstændigheder. Jeg er bange for, at han kun har fortalt os den halve Sandhed og holdt den værste tilbage."

Den stakkels Moders Ansigt bliver dødblegt. I mange, lange Aar har hendes forgudede Søn været en Forbandelse i Steden for en Velsignelse for hende. Fra det Øjeblik af, han forlod Skolebænken, har han ført et Liv, fuldt af de vildeste Udsvævelser. Nat efter Nat har hun ligget vaagen med Bevidstheden om, at hendes Dreng færdedes i det sletteste Selskab, blandt hvilket han ødelagde sit Legeme og forgiftede sin Sjæl. Og dog er hun ikke ophørt at elske ham. Fra hvilken Lastens Hule han end er kommen hjem, har der dog aldrig været noget Øjeblik, hvor han ikke var smuk i hendes Øjne, og hvor hun ikke var rede til at tage hans Hoved mellem sine kjærlige Hænder og berøre hans af Vin og frække Kjærtegn besudlede Læber. Men han havde kun vist hende liden Kjærlighed til Gjengjæld. Saa kold og raa og grusom en Natur var han, at han havde kunnet se hende længes, ja næsten forsmægte efter et venligt Ord af ham, og han havde ikke givet hende det. Han havde tilegnet sig de smukke Lærdomme, at Kvinderne er nogle Taaber, og at Mødre er ensbetydende med hysteriske Vrøvlehoveder, hvis dumme Kjærtegn og bekymrede Spørgsmaal helst maa behandles med Foragt.

Og alt dette havde Lady Merton taalt og lidt i Taushed, og som en ægte, varmhjærtet Kvinde var hun vedbleven at elske sin Afgud saa trofast som nogen Sinde.

Medens hun sidder og taler ivrig med sin Sagfører, falder Lyset fra Vinduet paa hendes Ansigt og viser de dybe Furer, som Sorgerne har efterladt; det lidende Udtryk, som den har præget deri. Mr. Floyd lægger Mærke til hendes trætte Udseende og ytrer sig deltagende derom, hvad han mener at have Ret til som en gammel Ven af Familien. Lady Merton smiler svagt til hans Bemærkning og tilstaar, at hun føler sig syg — hun er saa bekymret for sin Dreng. Hun kalder ham altid „min Dreng", thi i hendes Øjne er han endnu en Dreng. Mødre er langsomme til at se, at deres Sønner bliver Mænd, selv om de beviser deres Manddom ved daglig at begaa alle de syv Dødssynder.

„Jeg er saa bekymret for min Dreng," siger hun og tilføjer derpaa alvorlig: „Er der endnu værre Ting bag ved denne skrækkelige Sag, saa bliver det min Død."

„Lad os se klart og tydelig, hvorledes det stiller sig," svarer Sagføreren venlig. „Saa vidt jeg kan forstaa, forholder Sagen sig saaledes: Sir Harold har i lang Tid søgt slet Selskab og har paadraget sig en betydelig Gjæld. For at rejse Penge har han udstedt Vexler til et temmelig stort Beløb, en af disse, der lyder paa fem Tusend, er nu forfalden, og hvis han ikke kan betale, har han sagt til Dem, saa bliver han sat i Fængsel. Nuvel, dette sidste er enten Sandhed eller Usandhed. Dersom han simpelt hen har laant Penge paa en Vexel og ikke kan indfri den til rette Tid, saa bliver han ikke sat i Fængsel. Sligt kjender Loven ikke. Men efter de Udtryk, han bruger i sit Brev til Dem, er jeg næsten bange for, at der maa være en eller anden Mislighed forbunden med Vexlen, som kunde gjøre det til en kriminel i Steden for til en privat Retssag."

„Kriminel? Oh, Mr. Floyd, De tror da ikke . . ."

„Stille, min kjære Frue, jeg beder Dem være rolig. Jeg tror intet, men vi maa være forberedte paa det værste. De har skrevet, at De ønsker at tale med ham, og han maa snart være her. Jeg skal da rette nogle Spørgsmaal til ham. Men en Ting maa jeg bede Dem om. De har lagt denne Sag i min Haand, og De maa love mig, at De ikke hverken paa den ene eller den anden Maade vil hindre den Bestemmelse, jeg anser det for nødvendigt at tage. Denne unge Mand har udplyndret Dem — ja, tilgiv dette Udtryk — i adskillige Aar. Af Billighedshensyn mod min afdøde Klient, Sir George Merton, føler jeg, at det er min Pligt at holde nogen Kontrol med Deres Pengesager. Dersom Sir Harold vedblivende faar sin Vilje, bringer han Dem til Betlerstaven i Løbet af nogle faa Aar."

„Ikke en Gang det skulde jeg bryde mig om,"

siger den ulykkelige Dame hulkende, „dersom det blot kunde redde min Dreng fra Vanære. De tror da ikke for Alvor, at han har gjort sig skyldig i noget kriminelt; gjør De vel, Mr. Floyd?"

Samtalen bliver afbrudt her, i det Sir Harold træder ind. Han er et Vrag af en kraftig, smuk ung Mand. Drik og andre Udsvævelser har sat deres umiskjendelige Stempel paa hans Ansigt, og

Sagen er simpelt hen den, at Historien med Vexlen er Usandhed fra Ende til anden. Sir Harold ønsker de 5000 Lstrl. for at sætte en ung Dame af tvivlsomt Rygte i Stand til at overtage et lige saa tvivlsomt Theaterforetagende, og han gaar ud fra, at han blot behøver at foregive, at hans Frihed og Ære er i Fare, for at udbytte sin Moders Kjærlighed og Ængstelse og faa det for-

Bag Sivet.

der er et vildt, ondt Udtryk i hans Øjne, der spaar ilde baade for hans Venner og hans Fjender.

Sin Moders kjærlige Tiltale og Sagførerens Formaninger møder han med Trods. Han skal bruge 5000 Pund Sterling til at indfri en Vexel, og faar han ikke denne Sum, maa de tage Følgerne. Han nægter at give nogen som helst Oplysning eller sige, hvem der er Ejer af Vexlen.

langte Beløb. Men han havde gjort sit Regnestykke uden at tage Familiens gamle Raadgiver med i Betragtning. Den unge Mands Udskejelser havde i den sidste Tid kostet Lady Merton saa store Summer, at hun for at skaffe de 5000 Lstrl. havde set sig nødsaget til at henvende sig til sine Sagførere, og den ældste af Firmaet, Mr. Floyd, havde da gjort Paastand paa, at han personlig vilde ordne Sagen.

Det var følgelig forgæves, at Sir Harold brugte allehaande Trusler og fortalte en hel Del om Fængsel, Vanære o. s. v. Mr. Floyd var ubøjelig og Lady Merton magtesløs.

„Her er Pengene, Sir Harold," sagde Sagføreren, „og de skal blive udbetalte i Bytte for Vexlen, men kun paa den Betingelse, at De siger, hvem der er Indehaver af denne Vexel."

Sir Harold betragtede Banknoterne med et begjærligt Blik. „Jeg lader mig ikke hovmesterere," svarer han. „Giv mig Pengene, eller behold dem selv."

Sagføreren stak atter Pengesedlerne i Lommen. Lady Merton græd og vred fortvivlet sine Hænder, og Sir Harold udstødte en drøj Ed og gik sin Vej. Da han var kommen ned paa Gaden, mumlede han ved sig selv: „Jeg vil og skal have disse Penge presset ud af det gamle Uhyre enten paa den ene eller den anden Maade. Ved alle Djævle, det skal jeg vise ham!"

* * *

Mr. Floyd blev og spiste til Middag med Lady Merton, og det var sent ud paa Aftenen, da han forlod Huset. Hans Vej hjem ad førte gjennem flere afsides Gader, og skjønt han ingenlunde var ængstelig af sig, huskede han dog paa, at han havde fem tusend Pund Sterling hos sig, og han knappede derfor omhyggelig sin Overfrakke til. Pludselig, i det han drejede om et Gadehjørne, blev han voldelig overfalden bag fra, og en Haand pressede sig fast om hans Hals. Det var næsten fuldstændig mørkt, og han kunde følgelig ikke skjelne Voldsmandens Træk. Han raabte om Hjælp. Røveren holdt ham ind mod Muren, med den ene Haand om hans Hals og med den anden søgende i hans Lommer. Det varede ikke længe, før han fandt Banknoterne, som han trak frem med en tilfreds Mumlen. I sin Glæde over at have opnaaet sin Hensigt løsnede han imidlertid sit Tag i Sagføreren, der strax fór løs paa ham for at gjenvinde sin tabte Ejendom. Der opstod nu en fortvivlet Kamp. Sagføreren var en Mand med taalelig gode Kræfter og ikke saa nem at smide fra sig, og hans Nødraab havde aabenbart vakt Opmærksomhed, thi man hørte Lyden af Folk, der nærmede sig i største Skyndsomhed. Banditten, der frygtede for at blive greben, fordoblede sine Anstrængelser for at befri sig, og til sidst lykkedes det ham at kaste sin Modstander til Jorden. Han faldt med et tungt Bulder, og Stenbroen blev overstænket med Blod. Derpaa vendte Røveren sig om for at flygte, men løb lige i Armene paa en Politibetjent og en Del Folk, som i det samme drejede om Hjørnet. Situationen talte tydelig nok for sig selv. Han blev greben og ført sporenstregs til Politikammeret, hvor han ved den foretagne Visitation fandtes i Besiddelse af Banknoterne, og da der senere var kommet Bud om, at den døende Mr. Floyd uopholdelig ønskede at afgive sit Vidnesbyrd, gik det op for Politiinspektøren, at han havde gjort en sjælden Fangst. Thi Arrestantens Visitkort, Klæder og de Breve, man fandt hos ham, beviste, at Tyven og Snigmorderen ikke var nogen anden end Sir Harold Merton.

* * *

Der gik flere Uger, før den sensationsvækkende Sag fik sin endelige Afgjørelse for det undrende Publikum. En Tid lang havde den ryggesløse unge Mand staaet saa godt som ved Foden af Galgen. Dommen kom dog kun til at lyde paa „tyve Aars Strafarbejde". Og den Dag, da deltagende Venner blev nødte til at bringe den ulykkelige Moder Efterretningen om Sønnens Straf og Vanære, erindrede hun, hvorledes hun en Gang havde bønfaldet Gud om at frelse et lille Barns Liv. I dette bitre Øjeblik vilde hun have givet alt i Verden for at vide, at dette Barn var bevaret for Synd og Forbrydelse og Elendighed i en lille, fredelig Grav.

I sin blinde Moderkjærlighed havde hun sat sig op mod Forsynets Vilje, og for sin blinde Moderkjærlighed maatte hun nu lide en saa frygtelig Straf.

Fra alle Verdensdele.

VI.

Søbjørnefangst paa Pribylofføerne.

Midt i Beringsstrædet ligger en lille Øgruppe, som hører til den aleutiske Økjæde, og som er af stor Vigtighed, da den tjener til Opholdssted for mange Tusende Sæler, der giver en Mængde mer eller mindre kostbart Pælsværk. Denne Øgruppe, som er et af de vigtigste Punkter for Sælhundefangsten, bestaar af fire Øer, som med et fælles Navn kaldes Pribylofføerne efter en russisk Kaptejn Pribyloff, som opdagede dem 1785. Fangsten af Sælerne paa de to største af disse Øer, St. Paul og St. Georg, blev i 1870 overdragen til et Kompagni i St. Francisko mod en aarlig Afgift af 50,000 Dollars og desuden 2 1/2 Dollars for hvert Skind, som gaar over i Handelen. Disse to Øer har omtrent 350 Indbyggere, der alle staar i det nylig nævnte Kompagnis Tjeneste og næsten udelukkende lever af Sælhundefangsten. Tre af dette Kompagni valgte Mænd, af hvilke den første og øverste leder Fangsten og fører Regnskabet, har Opsyn med Sælhundejægerne. For at man ikke skal gaa alt for hensynsløst til Værks med Sælhundefangsten her, har den amerikanske Regering imidlertid taget den kloge Forholdsregel, i en lovmæssig Kontrakt, at forbyde Kompagniet at dræbe mere end 100,000 Sæler hvert Aar. Det er desuden bestemt, at de Sæler, som maa dræbes, skal være Hanner og af en vis Alder. Hunnerne er det forbudt at dræbe, og ved disse Forholdsregler har man sikret Sælernes Bevarelse og Tilvæxt i Antal. De Sælhundearter, som især findes paa disse Øer, er Søbjørne og Søløver. I denne lille Skildring vil vi blot holde os til de første.

Søbjørnene har faaet Navn efter en fjærn Lighed med Bjørnen, hvilket især gjælder deres Forkrop, som virkelig har noget bjørneagtigt ved sig. Hannen, der er en Del større end Hunnen, kan blive omtrent 8 Fod lang og opnaa en Vægt af 5—700 Pund. Pælsen bestaar af lange, grove og svagt glinsende Dækhaar, under hvilke der findes et Lag fine, silkeagtige Uldhaar. De fuldvoxne Hanner er sortebrune eller mørkegraa med en gulagtig eller rødgraa Bugside; Hunnen er lysegraa og Ungerne sorte, men bliver graa efter nogle Ugers Forløb. Søbjørnene har en meget stor Udbredelse; de træffes langs den nordlige Kyst paa begge Sider af det stille Hav, og en anden Art findes langs Øst- og Vestkysten af Sydamerika; desuden finder man ogsaa Søbjørne ved Sydkysten af Afrika, Nyholland og Nyzeland samt ved Øerne Syd for disse Lande.

Saa snart Sneen er smeltet paa Pribylofføerne, og den fra Nord kommende Drivis har passeret dem, viser de første Han-Søbjørne sig her sædvanlig i Begyndelsen af Maj. Disse gamle Hanner, der sendes forud som Spejdere, svømmer i flere Dage omkring Øerne for at udspejde Omgivelserne. Hvis de ikke opdager noget mistænkeligt, vover de sig op paa Kysten og undersøger nøjagtig Ynglepladserne, hvorpaa de atter forsvinder. Nogle Dage efter begynder den ene Flok Hanner at indfinde sig efter den anden, og hver Dag kommer der stadig flere og flere Hanner af enhver Alder. De fuldvoxne eller gamle Hanner, som har opnaaet en Alder af 6 Aar og derover, kaldes af de indfødte paa Pribyloffoerne „Seacutch" (Ægtemænd) og de yngre Hanner „Hollusehuck" (Ungkarle). Kun de gamle Hanner tør betræde Ynglepladserne, hvor de optræder som Eneherskere og bor tillige med deres Hunner og disses Unger. De yngre Hanner eller Ungkarlene maa holde sig i en ærbødig Afstand fra disse, da de ellers bliver grundig afbankede af Ægteherrerne. Yngleplადserne optager det lave Stenbælte langs Kysten og har en Brede af 30—300 Alen. Selve den sandede Strandbred samt Strækningen oven over Ynglepladserne er nevtral Grund, hvor Ungkarlene kan lege og tumle sig efter Behag i uforstyrret Ro.

Naar de gamle Hanner eller Ægteherrerne kommer i Land, udsøger de sig strax en passende Ynglepladds til Bolig for dem selv og deres mange Koner, hvilket som oftest ikke sker uden gjennem heftige Kampe. Enhver Han baner sig kæmpende Vej til sit gamle Stade paa Yngleplადsen, og naar den har indtaget dette, lader den sig hellere dræbe, end den atter opgiver det. Der kæmpes baade Nat og Dag, og under disse Kampe anerkjendes kun den stærkeres Ret. Støjen af denne Kamp og Brølene, som Hannerne udstøder, lyder i Afstand som et kjørende Jærnbanetog.

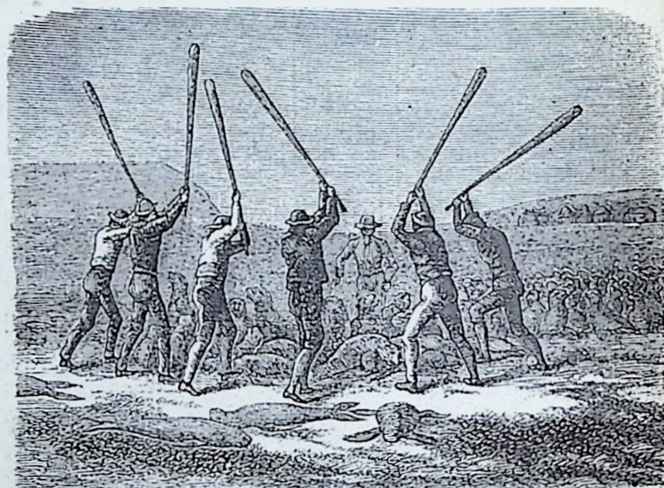
Saa snart alle Hannerne er forsamlet, og Ægteherrerne har indtaget Ynglepladserne, begynder Hunnerne lidt efter lidt at indfinde sig. Mange Hunner ønsker strax ved Ankomsten at slutte sig til en bestemt Han, som de sandsynligvis tidligere har staaet i et ømt Forhold til, men de faar ikke ret længe Lov til at lede efter denne; thi Ungkarlene kommer svømmende og nøder dem ofte til at gaa i Land mod deres Vilje. Saa snart en Hun er kommen op paa Kysten, gaar den nærmeste gamle Han hende i Møde. Hannen optræder da i Begyndelsen som en meget elskværdig Frier, indtil det lykkes ham at komme mellem hende og Vandet, saa at hun ikke kan undslippe ham. Han forandrer da pludselig hele

sin Adfærd, og den opmærksomme Frier bliver paa en Gang til en tyrannisk Ægteherre, som med et barsk Hyl jager Hunnen ind i sit Harem. Saaledes vedbliver de gamle Hanner paa de nederste Liggepladser at modtage Hunnerne og drive dem ind i deres Harem, indtil hver Han paa denne Maade har faaet samlet en Flok paa 15 eller flere Hunner.

Søbjørnenes Fangst og Drab gaar for sig paa følgende Maade. En Afdeling Mænd, væbnet med Knipler af haardt Træ, nærmer sig hen ad Morgenen det Sted oven over de egentlige Liggepladser, hvor de unge Søbjørne i utallig Mængde har spredt sig for at sove om Natten. Her kryber de ganske stille bag om mellem Søbjørnene og Kysten; paa et givet Tegn farer alle Mændene op med høje Skrig og driver de opskræmmede Søbjørne ind i Landet i en Flok. Hosstaaende Billede viser Bortdrivningen af en saadan Flok. Læserne kan strax se her, at Flokken maa være meget stor, thi man ser den forreste de gamle Hanner og Hunnerne, som let kan kjendes paa Farven, slippe bort og vende tilbage til Kysten. Man dræber aldrig Søbjørnene lige ved Ynglepladsen, dels fordi Lugten af Blodet og Ligene vilde forurolige Søbjørnene, dels fordi man vil lade Søbjørnen selv bære sit Skind til Slagtepladsen og Saltehuset, og af disse Grunde er man ofte nødsaget til at drive Søbjørnene over en Mil bort fra Kysten. Drivningen maa imidlertid ske med stor Forsigtighed, da enhver voldsom Anstrængelse bringer Sælerne i stærk Sved, under hvilken Uldhaarene løsnes, saa at Skindet bliver uden al Værdi. Søbjørnene marscherer ved at løfte sig fra Jorden paa deres Forlemmer og trække Kroppen efter sig i de forunderligste Slingringer. Naar de kommer til Slagtepladsen, faar de Lov til at hvile og afkøle sig. Derpaa skiller man en Flok paa 70—100 Stykker fra de øvrige, driver den saa tæt sammen, at Søbjørnene træder paa hinan-

1. Drivning af en Flok Søbjørne til Slagtebænken.

2. Slagtning af Søbjørnene.

Del i Billedets Forgrund, og Resten af den strækker sig tilbage i en uafbrudt Række, saa langt Øjet naar. Hvor stor Flokken end er, kan dog en halv Snes Mand uden Møje drive den bort. Uagtet Søbjørnene med Lethed kunde æde Mændene baade med Hud og Haar, gjør de dog ingen Modstand, men lader sig villig drive frem. Naar Flokken er kommen tilstrækkelig langt bort fra Ynglepladsen, gjør man Holdt for saa vidt muligt at rense Flokken for Hunnerne og for de Hanner, som er for gamle. Hunnerne er det nemlig forbudt at dræbe, og kun Skindet af de to eller tre Aars gamle Hanner giver et værdifuldt Pelsværk, medens de ældre Skind er for grove til at kunne gaa i Handelen. Denne Udsondring gaar for sig ved at drive Søbjørnene langsomt frem i en krum Linje; de ældre Hanner er trevne og holder sig tilbage, men driver de unge fremad. Mændene aabner da deres Rækker og lader dens Luffer og derved holder hverandre fangne, og nu begynder det afskyelige Slagteri, som er fremstillet paa ovenstaaende Billede. Ethvert Dyr dræbes ved et eller flere velrettede Slag i Hovedet med den haarde Knippel. Naar man har dræbt nogle Hundrede Søbjørne, begynder nogle Arbejdere at flaa Skindet af dem. En ny Flok tages derpaa for, og saaledes vedbliver man, omtrent ligesom man tærsker Langhalm, indtil alle Søbjørnene er dræbte. De afflaaede Skind bliver nedsaltede i Kister, i hvilke de lægges med Kjødsiden opad og rigelig Salt over. Efter 30—40 Dages Forløb tages de atter op af Saltet, rulles sammen med Kjødsiden indad og bestrøs igjen med lidt rent Salt, hvorpaa de er færdige til at udskibes. Det aarlige Udbytte paa Pribylofføerne maa, som før nævnt, ikke overstige 100,000 Skind. Prisen for hvert Skind er 4—5 Dollars i London, det eneste Marked for raa Sæl-

skind, og her undergaar disse Skind en omhyggelig Behandling, inden de kommer i Handelen som et kostbart Pælsværk.

Foruden Skindet giver hver Søbjørn tillige en Del Tran, og man dræber ogsaa en Del af dem for Kjødets Skyld, da dette udgjør den vigtigste Næring for de indfødte paa Pribylofføerne og flere andre Steder. Der dræbes derfor hvert Aar saa mange Søbjørne, som man behøver til Vinterbrug. Kroppene af de dræbte Søbjørne lader man fryse stive, og paa denne Maade holder man dem let friske, indtil disse Sæler atter kommer tilbage om Foraaret. Kjødet af de aargamle Søbjørne er mørkere end Oxekjød, saftigt og mørt, men mindre nærende, sødt og velsmagende end dette. En stegt fem Ugers Unge gjælder for en stor Lækkerbidsken blandt de indfødte.

T.

VII.

Russiske Lommetyve.

Den franske Gesandt i Rusland fremhævede en Dag i en Samtale med en af de russiske Storfyrster de parisiske Tyves Behændighed og fortalte en Del Exempler paa deres listige Streger. Storfyrsten mente, at Tyvene i St. Petersborg godt kunde maale sig med de franske Lommetyve, og han foreslog Gesandten, som lod til at tvivle herom, et Væddemaal, der gik ud paa, at hvis han næste Dag vilde spise til Middag hos ham, skulde han endnu før Desserten var tagen bort, lade hans Ur, hans Signetring, og hvad han ellers vilde betegne af ikke fastsyede Ting ved hans Toilette stjæle fra ham, uden at han mærkede det. Gesandten gik ind paa Væddemaalet, og Storfyrsten sendte strax Bud til Politimesteren i St. Petersborg med Anmodning om at sende ham den snildeste og mest behændige Lommetyv, som paa den Tid var i Fængslet. Da Lommetyven indfandt sig hos Storfyrsten, blev han forsynet med Liberi; man gav ham de nødvendige Instruktioner og lovede ham Friheden, hvis han gjorde sine Sager godt. Gesandten havde betegnet sit Ur som den Gjenstand, paa hvilken saa vel han selv som Lommetyven skulde henvende Opmærksomheden. Det blev derpaa befalet den forklædte Lommetyv at give Storfyrsten et Vink, saa snart det var lykkedes ham at tage Gesandtens Ur.

Dineren begyndte; den første Ret, Suppen og Stegen kom og forsvandt, de røde, hvide, græske, spanske og franske Vine blinkede i Glassene, den ene efter den anden. Den franske Gesandt passede stadig nøje paa sit Ur, og Storfyrsten, som bemærkede hans ængstelige Opmærksomhed, smilede af og til halvt venlig og halvt spottende til ham. Den som Tjener forklædte Lommetyv var lige som det øvrige Tjenerskab ivrig beskjæftiget med at bære Spise- og Drikkevarer fra og til Bordet. Dineren nærmede sig allerede sin Ende, og Storfyrsten ventede med Utaalmodighed paa Tyvens Vink, men denne havde, som det syntes, aldeles glemt den hele Sag. Pludselig opklaredes Storfyrstens Ansigt, og han vendte sig til den franske Gesandt, der var fordybet i en Samtale med sin Nabo, og spurgte ham, hvad Klokken var. Denne greb triumferende til sin Vestelomme; han havde jo endnu for faa Øjeblikke siden haft Haanden paa Uret, og trak nu til alles og i Særdeleshed til Storfyrstens hjærtelige Fornøjelse en Kopek (Navnet paa en stor russisk Kobbermønt) frem deraf. Der opstod en almindelig Latter, og Gesandten blev synlig betuttet. Han vilde i sin Forlegenhed trøste sig med en Pris Tobak, men han slog sig forgæves paa alle Lommerne og bemærkede nu, at han ogsaa manglede sin Gulddaase. I sin Forvirring tog han sig, som han plejede, til Fingeren for at dreje paa sin Signetring, men ogsaa den manglede. Kort sagt, han fandt, at han var bleven aldeles udplyndret, medens de dejlige Retter blev baarne omkring, og at han intet havde beholdt, som ikke Skrædderen eller Skomageren havde gjort fast, altsaa hverken Ring, Ur, Snustobaksdaase, Pung, Lommetørklæde, Handsker, Tandstikker eller Nøgler. Man førte nu den snilde Tyv frem, og Storfyrsten befalede ham at give de stjaalne Gjenstande tilbage igjen, men han forbavsedes ikke lidet, da denne trak to Ure frem og gav det ene til Storfyrsten, og det andet til Gesandten. Forundret greb Storfyrsten til sine Lommer, ligesom Gesandten tidligere havde gjort, og fandt, at han var bleven aldeles udplyndret paa samme Maade som denne. Storfyrsten forsikrede Gesandten, at han ikke havde vidst det ringeste heraf. Han var først ikke langt fra at blive vred paa Skjælmen, men betænkte sig, takkede ham endogsaa, fordi han paa en saa slaaende Maade havde ladet ham vinde sit Væddemaal, og lod ham gaa bort med en stor Gave, men tillige med den Formaning i Fremtiden at bruge sin Behændighed til nyttige Ting.

De tvende Makrel.

En svensk Skipperhistorie.

Kaptajn Jonas Tygger er nu død og — hvad der maaske vil synes mange Godtfolk mere underligt — begraven med stor Stads og Hæder. Men i det Herrens Aar 1814 var han en tyk Knøs paa fjorten Aar, tarvelig nok udrustet, hvad Skjønheden angaar, thi med Undtagelse af et Par smaa, blinkende Øjne havde hans kuglerunde Ansigt slet ikke noget mærkbart ved sig. Han hørte ganske vist paa sin Vis til det nittende Aarhundredes første Mænd, al den Stund hans Indtrædelse i denne Verden skete et Par Minutter efter tolv den 1ste Januar 1800, men saa vidt vi ved, gjorde han sig aldrig til deraf. Som barnefødt i Elfkarleby, et lille Sogn, der er berømt for sine Lax og sine prægtige Vandfald, havde han i Grunden aldrig haft Lejlighed til at vise egentlig Begavelse i nogen bestemt Retning, hvorfor hans Fa'er, der var Fisker og kjendte lidt til Havet, besluttede at sende ham til Søs. Tidligere ansaa man nemlig saadanne unge Personer, der ikke duede til noget som helst andet, for at være overmaade skikkede til at blive Sømænd; det blev først forbeholdt en senere Tid at anvende dem paa andre Omraader. Kort sagt, Jonas blev altsaa Kahytsdreng paa Barkskibet „Gefion", Kaptajn Tross, og mangen Søhelt før ham har jo begyndt sin Løbebane i Kabyssen for at ende paa Kahyttaget eller endnu højere oppe.

En Dag laa man og drev for Vindstille ud for Skagen. Skagens Odde er en gammel Mødeplads for daarligt Vejr og Makrel, og Folkene om Bord paa „Gefion" var derfor ikke sene til at kaste Fiskesnørerne ud. Men Makrellene havde ingen Lyst til at bide paa den Dag. Nogle forsultne Maager dukkede ned efter de til Madding anvendte Stumper Flæsk, men Makrellene lod sig ikke narre. Hen imod Aften friskede Vinden lidt op, og endelig fangede man en dejlig stor Makrel, der haledes om Bord under almindelig Jubel. „Den gamle" — det vil sige Kaptajnen — skulde naturligvis have den som sin Part; Mandskabet fandt sig villig deri og tænkte: „Kommer en, kommer flere". Men Snørerne hang upaaagtede nede i Vandet; ikke en eneste Fisk vilde have noget at gjøre med de gamle, salte Stumper Flæsk, og Søfolkene holdt dette for et uheldigt Varsel.

„Hør du, Jonas," sagde Styrmanden, hvem Matroserne havde hædret med Tilnavnet „Knalle", „her har du denne hersens Makrel. Steg den, men ikke for meget, saa den bliver løs i Kjødet. Gaa saa agter ud efter Smør, Mel og Peber og lav Saucen til, saa at det kan faa Tænderne til at løbe i Vand i Munden paa en Admiral. Al Ting maa være klart til Klokken otte."

„Ja well, Styrmand," sagde Jonas, thi saa meget havde han allerede lært af fremmede Sprog i de første ti Dage, han havde været til Søs.

Jonas indfandt sig ganske rigtig med Makrellen, pyntelig lagt frem paa et Fad, da Klokken var otte, og efter nogle smaa Slingringer lykkedes det ham omsider at faa den sat paa Bordet.

Da Kaptajnen var bleven færdig med at „skaffe", hvad der som bekjendt i Sømandssproget betyder det samme som at spise, kom ogsaa den trinde Jonas ned for at faa sin Ration og bag efter rydde af Bordet. Jonas var, som vi senere vil faa at se, just ikke nogen Kostforagter. Maden var nu hans Ungdoms svage Side.

„Hør du, Knægt," raabte Styrmanden, der var i Færd med at tænde Lampen i Nathuset.

„Halloh!" svarede Jonas, thi ogsaa dette udtryksfulde og træffende Ord havde han allerede tilegnet sig.

„Slaa en Line om denne hersens Makrel og hiv den ind i Skabet til i Morgen. Den gamle bryder sig ikke om den i Aften, men du skal varme den op til Frokost. Du har vel faaet noget Smør og Mel tilovers, hva'?"

„Ja well, Styrmand," og dermed gik Jonas ned ad Kahytstrappen. Den ikke synderlig store Kahyt var et mørkt, halvt forfaldent Rum, som fik sit Lys fra Skylightet, foran hvilket et gammelt Kompas hang og dinglede melankolsk i sin Ensomhed. Kahyttens eneste Prydelse bestod af et Maleri i Vandfarve, forestillende Skibet „Gefion" staaende for fulde Sejl ud af Venedigs Havn med en uhyre Gondol paa den ene og en gammel Doge, siddende paa en fantastisk Kolos af en Stol, paa den anden Side. Men Jonas havde kun Øje for diverse Stykker koldt, saltet Kjød og Flæsk, der stod paa det slidte Voxdugs Bordtæppe tillige med en Hoben Biskøjter, saa haarde som Brostene. Retterne var altsaa noget tørre, men midt iblandt disse laa Makrellen saa frisk og lækker, at den formelig lyste op i det mørke Kahytsrum. Det var dog rent bandsat, hvor den saa indbydende ud! Jonas gik rundt omkring den, hilste paa den, talte til den, smækkede med Tungen og skar de grinagtigste Ansigter, som den værdige

Kahyts Vægge nogen Sinde havde oplevet. Han strøg sig gjentagne Gange om Munden med Trøjeærmet, tog sig til sidst en Mundfuld Flæsk, knækkede en Biskøjt mod Dugen og gav sig til at tygge med fortvivlet Iverighed. Ellers plejede den dog at glide ned, hvor haard den end var, men i Dag vilde det ikke lykkes. Han vendte Makrellen om paa den anden Side og bildte sig ind, at han spiste den, men det smagte ingenlunde af Fisk. Han vendte den Ryggen og besluttede slet ikke at tænke mere paa den, men det var umuligt — han kunde ikke glemme den.

„Vor Herre har sendt den og Jonas har selv stegt den; Gud forlade mig min Synd!" udbrød Knøsen omsider paa sit brede Bondemaal, og derpaa forsvandt Makrellen uden Modstand, før Jonas rigtig vidste af det.

Men den, som kun sov lidt den Nat og var paa Benene strax ved Morgenvagten, og den, som i Lighed med sin berømte Navnefælle, den store Profet fra Ninive, bitterlig angrede sin Letsindighed, hver Gang han betragtede de tomme Fiskesnører — det var Ulykkesfuglen Jonas. Han var allerede én Gang kommen i nærmere Berøring med et vist lille behændigt Dyr, der om Bord blev kaldt for Katten, hvilken mærkelige Skabning var begavet med ikke mindre end ni Haler, men han følte ikke synderlig Lyst til at forny Bekjendtskabet.

Vejret syntes ogsaa særlig egnet til sørgmodige Betragtninger. Det var tyk og diset Luft, og Regnen piskede ned i fine, snorlige Striber. Vinden var slaaet om og kulede svært op. Matroserne var stukne i Oljeklæderne og sad i Læ af Storbaaden og halvsov eller røgte paa deres korte Kridtpiber. Jonas listede sig ængstelig agter ud, hvor Manden ved Roret stod og bandte og svor, thi „Gefion" gik haardt frem for Bidevind. Styrmanden, der havde Bagbordsvagten, gik frem og tilbage paa den samme Planke mellem Rattet og Kahytten, tænkte paa sin Kjæreste og grundede over, naar han vel skulde komme i Besiddelse af hende samt den lille Skonnert, der udgjorde Maalet for hele hans Ærgjerrighed.

Jonas trak Snørerne op og satte ny Stumper Flæsk paa dem.

„Det ka' du gjærne la'e være med, min Gut," sagde Manden ved Roret. - „Naar vi ikke fik mer end en eneste en i Gaar, saa faar vi ikke saa meget som et Sildeskjæl i Dag; det kan du bande paa!"

Dette faldt just ikke som nogen Balsam paa Drengens saarede Følelser, men ikke desto mindre kastede han Linen ud.

„Det var da som Fanden, saa du har travlt med de Fiskegrejer, din Aalekvabbe," mumlede Styrmanden. „Det er vist bedre, du gaar ned og sætter Kaffekjedlen over; vi kan trænge til en Taar varmt i dette Hundevejr. Du glemmer vel ikke at varme denne hersens Makrel op til den gamle!"

Jonas gruede i sit stille Sind. Det løb ham mere koldt ned ad Ryggen, end om han havde været til Vejrs i den værste Nordoststorm.

„Herre jøsses, Styrmand," stammede han snøftende, „den spiste jeg i Aftes."

„Gjorde du det?"

„Ja well, Styrmand."

Den nævnte højtbetroede Mands vejrbidte, men ærlige Ansigt gjennemgik ved at høre denne uforbeholdne Syndsbekjendelse saa mange Grader af den yderligste og mest ulykkespaaende Forbavselse, at ikke hans allernærmeste Slægtninge vilde kunne have gjenkjendt hans Fysiognomi i de første ti Minutter efter denne uventede Forklaring.

Drengen udstødte en snøftende Lyd, Styrmanden hengav sig til de forfærdeligste og mest unaturlige Ansigtsforvridninger, og Manden ved Roret, der i Tavshed havde lyttet til denne uhørte Frækhed, glemte at passe sin Dont og var lige ved at lade Skuden gaa over Stag.

„Ned med Roret!" tordnede pludselig Kaptajnens frygtede Stemme. „Hvordan i Pokkers Skind og Ben kan Styrmanden staa der og se ham la'e hende gaa over Stag?"

Jonas listede sig klogelig for ud, og Styrmanden var saa forstenet over Drengens uhørte Frækhed, at han ikke en Gang lagde Mærke til Kaptajnens mindre velvalgte Tiltale.

Imidlertid blev Klokken hen ved otte ogsaa denne Morgenstund, hvor uhyggelig den end var. Jonas fremtog det lille Brædt, der brugtes til at skjære itu paa, sleb Kniven paa en gammel Buxesele, hentede Smør og Mel og satte Stegepanden over Ilden.

„Hva' ska' der nu braſes op med?" spurgte Kokken og rørte med en betænksom Mine omkring i den vældige Grødgryde.

„Jeg ska' til og stege en Makrel," svarede Jonas modfaldent.

„Hva' for en?"

„En Makrel."

„En Makrel? Naa, du store Nebukadnezar; nu har jeg saagu' hørt det med! Hvor sku' du vel faa den fra, din Fæmikkel?"

„Det kommer ikke dig ved, Far min," svarede Jonas skarpt, thi hvad der nu end var Grunden, saa friskedes hans Humør lidt op af denne Meningsudvexling, og han var i hvert Fald en altfor rask Knøs til at gjøre Komplimenter for Kokken, hvem han ikke saadan lige frem betragtede som sin foresatte.

Den manglede nu ikke mange Minutter i hel otte, og Jonas ilede hurtig agter ud med alle

Kjendetegn i sit velnærede Ansigt paa, at han udfordrede Skæbnen. Kaptajnen havde atter begivet sig under Dækket.

„Nu ta'er selve Fanden dig med Hud og paa noget levende. Han satte ikke desto mindre ganske sindig endnu en stor Bid Flæsk paa en af Krogene, spyttede paa den, ligesom en gammel erfaren Fisker plejer at gjøre, hev den tre Gange

En uløselig Gaade.

Haar!" hviskede Styrmanden, der var begavet med et ualmindelig ømt og deltagende Gemyt. Drengen syntes imidlertid ikke at lægge videre Mærke til denne truende Spaadom, men drog nok saa frejdig Fiskesnørerne op. Men der viste sig intet Tegn frem og tilbage og lod derpaa med et: „I Guds Navn!" — Linen løbe ned i det sydende og boblende Kjølvand.

Manden ved Rattet kiggede lidt til Vejrs, lagde Roret et Par Streger ned og gav sig derpaa

til at le, saa at Baandene i hans Sydvest hvert Øjeblik truede med at springe. Styrmanden blev kaldt ned i Kahytten, meget mod sin Vilje, thi han var nysgjerrig efter at se, hvorledes Drengen vilde bære sig ad. Nuvel, Linen hang ud over Rælingen, og Jonas kastede sine smaa hurtige Øjne ned i de grønne, hvidbræmmede Søer; hans Læber bevægede sig, og vi er næsten tilbøjelige til at tro, at et Barns varme Bønner i dette Øjeblik svævede ud over det store Hav. Pludselig mærker han et Ryk i den Haand, der holder Snøren. Saa igjen et stærkere Ryk. Med Ansigtet gloende rødt og Øjnene fulde af Taarer, som han ikke længer kan holde tilbage, haler han forsigtig Linen ind, og nogle Minutter efter ligger en fed Makrel sprællende paa Dækket. Ved dette Syn giver Manden slip paa Rattet. Skibet kjører op i Vinden, Sejlene pisker ligesom afsindig mod Masterne, og i et Nu danser Skuden over Stag, i det den krænger voldsomt over mod den ene Side. Almindelig Forstyrrelse, Skrig, Eder, Kommandoraab og Løben frem og tilbage. „Hal i, ohoj! Bagbord, styrbord! Læg fast!“ Frygtelig Forvirring.

Den eneste, ikke blot fornøjede, men triumferende Person om Bord, er Jonas Trygger, der har taget et saa forsvarligt Tag om Makrelhovedet, som om hans Liv hang fast derved. Han blev rigtignok kastet voldsomt over i Læ og var ikke langt fra at gaa over Stag lige ind i Evigheden, men Makrellen slap han ikke, og med den i Haanden listede han, uden at bryde sig det mindste om Støjen og Forvirringen rundt om ham, ned i Kabyssen, hvor Kokken heldigvis havde sørget for, at der ikke var gaaet Ild i Stegepanden, og medens man var i Færd med at faa Fartøjet paa ret Kjøl igjen, rensede, vaskede, melede, saltede og stegte han omhyggelig Makrellen Nummer to og bar den ned i Kahytten til stor Forfærdelse for Styrmanden, hvis Øjne ved dette Syn begav sig paa en højst risikabel Udflugt fra deres sædvanlige Plads. Men Kaptajnens vrede Mine opklaredes pludselig ved Lugten af den prægtige Makrel, og efter at have styrket sig med en Slurk Genever gav han sig ufortøvet i Lag med den mærkelige Fisk.

Efter den første Mundfuld begyndte allerede Velviljen (som kan findes selv i det tilsyneladende grummeste Hjærte, naar den blot vækkes ved de rette Midler) at give sig Luft i Ord, der var af uskatterlig Værd for en ærgjerrig Kahytsdreng.

„Du er dog alligevel en Fandens Dreng til at forstaa dig paa Madvarer, saa kort du har været i en Kabys. Pokker ta'e mig, om ikke denne hersens Fisk smager akkurat, som om den nylig var bleven halet op af Søen. Jeg vil dø paa, at ingen skulde tro, at den har været stegt en Gang før.“

„Det var bravt det, Kaptajn,“ sagde Jonas med funklende Øjne, hvori den „opmærksomme Jagttager“, der lister sig omkring i alle Romaner, maaske dog vilde have fundet en lille, ganske vist lille, men aldeles uforfalsket Portion Underfundighed.

Men enten det nu laa deri, at Fartøjet var kommet ud af Makrellenes Farvand, eller disse var blevne for kloge til at bide paa — vist er det, at de tvende, her omhandlede Makrel var de eneste, man fiskede paa hele denne Rejse, og Sømændene, der paastaas at være mere overtroiske end Folk paa Landjorden — skjønt der vel kan være Tvivl om den Sag — troede fuldt og fast, at det ikke kunde hænge rigtig sammen med disse hersens to Fisk, men at Jonas Trygger tydelig nok stod under højere Magters specielle Beskyttelse.

Danske Digtere.

Steen Steensen Blicher: „Min Yndlingsdal“.

Hvor er du, elskte Plet? Hvad er dit Navn?
Naar skal en Gang jeg dig i Verden finde?
Naar vil du til din yndefulde Favn
for stedse mig og mine Ønsker binde?

Min Barndoms skjønne Drøm! ukjendte Dal,
hvor jeg en Hytte mellem Roser bygger;
naar skal jeg høre dine Kilders Fald?
Naar vil du favne mig i dine Skygger?

Hvor er du, Sø! med din lyvkrandste Bred
og dine klare Bølgers milde Brusen?
Hvor er du, Lund, mit stille Hvilested,
med dine Blades sagte Susen;

Hvor er du, Hytte! med dit Tag af Rør,
som gamle Bøges tætte Løv bedække?
Med dine Vindver smaa og lave Dør
og Rosenhækken for de hvide Vægge?

Hvor trindt omkring mit skjulte Yndlingssted
sig Skovbegroede Bjærge skulde kjæde,
og rislende bag deres Rifter ned
en lille Bæk min Ager skulde væde;

Hvor Nattens Sanger skulde hos mig bo,
og henrykt skulde jeg hans Sang fornemme.
som tolkede min Glæde og min Ro,
naar Hjertets Fylde bandt min svage Stemme;

Hvor Dagens Morgenrøde skulde se
mig syngende til landlig Syssel ile,
og Aftensolen skulde dalende
til mig, den trætte Landmand, venlig smile;

Hvor, naar jeg længselsfuld til Hjemmet fór,
en kjærlig Viv med Glutter smaa jeg favned,
hvor ved mit tarvelige Aftensbord
en glad og trofast Ven jeg aldrig savned. —

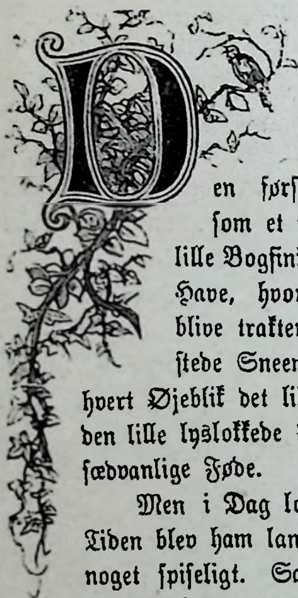
Nu har jeg ledt om Dalen fjærn og nær,
men ingen Steds endnu jeg har den fundet!
Derfor jeg Sorgen i mit Hjærte bær',
og derfor have mine Taarer rundet.

Jeg ser den Sky, som hisset nærmer sig;
jeg hører Stormen fra dens mørke Sider;
de hule Tordner rulle trindt om mig,
og Solen rød bag Uvejrskyen glider.

Farvel da, du min Barndoms skjønne Drøm!
Den strænge Skjæbnes Røst mig grusomt vækker;
jeg rives bort i mine Dages Strøm
og Armene forgæves mod dig strækker.

Snekløkken og Bogfinken.

(Et Foraarsbillede).

Den første Sne var faldet og laa som et tyndt Dække over Jorden. En lille Bogfinke hoppede omkring i en smuk Have, hvor den hver Dag plejede at blive trakteret med Brødsmuler; den rystede Sneen af sine Vinger og drejede hvert Øjeblik det lille Hoved for at se efter, om den lille lyslokkede Pige ikke snart kom med den sædvanlige Føde.

Men i Dag lod hun vente paa sig, og da Tiden blev ham lang, begyndte han at lede efter noget spiseligt. Saa fik han Øje paa et lille Blomsterløg, der var blevet glemt. Han puffede ringeagtende til det med Næbet og hoppede bort.

„Vent lidt, vent lidt, lille Fugl," bad Blomsterløget.

„Hvad vil du mig, din lille Stakkel?" spurgte Fuglen.

„Fortæl mig noget; du, som flyver saa højt, maa jo vide en hel Del."

Smigret ved denne Tiltale vendte Bogfinken tilbage og begyndte at fortælle om, hvor prægtigt det var at kunne flyve. „Da jeg var lille og endnu ikke kunde flyve, plejede jeg og mine Søskende at undre os over, hvorledes det vel maatte være at flyve højt op mod Skyerne. Den første Gang, jeg mærkede, at mine Vinger var blevne stærke nok, jublede jeg af Glæde og forsøgte at nærme mig den blaa Himmel. Men nu er min Ungdom forbi, og med den tillige de op ad stræbende Tanker; nu tænker jeg bare paa at faa mig en Kone, der kan passe mit Hus. Men hvad forstaar saadan en Tingest som du sig vel paa, hvad jeg her har fortalt dig. Du skulde jo egentlig have været gravet ned i den sorte Jord, og der kan du ikke en Gang se den smukke, blaa Himmel."

„Naar Foraaret kommer, bliver jeg en Blomst, og da stræber ogsaa jeg op mod Himlen. Da er jeg meget smukkere end nu."

„Hvor du snakker! Tror du, at saadan en Tingest som du kan forvandle sig? Jeg, som er en Fugl, har altid været en saadan og bliver aldrig andet. Hvorledes kan du saa tro, at du skulde kunne blive det?"

„Jeg ved, at naar Vaaren kommer, har den en smuk Klædning ogsaa til mig."

„Tror du, at jeg lader mig bilde saadanne Dumheder ind? Aa, nej!" sagde Bogfinken og hoppede bort.

I det samme kom den lille Pige ud i Haven med Brødsmuler, og en hel Mængde af Bogfinkens Kammerater fløj hen til hende. Nogle af Brødkrummerne faldt ned ved Siden af det lille Blomsterløg, og da Pigen derved fik Øje paa det, skyndte hun sig at tage det med sig ind. — —

Saa blev det Foraar igjen. Solen skinnede. Vandet havde brudt sine Lænker. Sneen var forsvundet. Træerne stod i Knopper og ventede kun paa, at det skulde behage Foraaret at iføre dem deres grønne

Klædning. Fuglene, der havde været borte om Vinteren, vendte tilbage. „Vinteren er forbi", sang alt, hvad der havde Liv. „Vinteren er forbi; Vaaren er kommen," sang baade Blomster og Fugle. „Foraaret er kommet, nu skal vi atter lege i Mark og i Skov," jublede Børnene.

Det summede, kvidrede og jublede alle Vegne af Glæde over, at det herlige Foraar var kommet, saa at gamle Fa'er Vinter blev helt ærgerlig til Mode og var lige ved at vende tilbage, men den unge Vaar kastede sig bedende om hans Hals og bad ham om endelig ikke at forstyrre det spirende grønne. Og gamle Fa'er Vinter lod sig til sidst formilde og drog fredsommelig bort. Thi hvem vilde ikke gjærne være gode Venner med Foraaret?

Vor lille Ven, Bogfinken, følte sig helt glad til Mode. „Ja, nu er det Foraar," sagde han ved sig selv, „og jeg tænker, at den lille Pige for længe siden er bleven kjed af den Pralhans Blomsterløget og har kastet det bort."

„Nej, her er jeg," var der en, der hviskede tæt ved ham, inden for Vindusruden.

Bogfinken saa sig forundret om, men kunde ikke opdage andet end en lille hvid Blomst, en Snekloкke.

„Det er mig," sagde Sneklokken, „som var et lille Løg. Nu er jeg bleven en Blomst, og selv jeg kan se et Glimt af den blaa Himmel."

„Højst mærkeligt," sagde Bogfinken.

„Jeg er saa lykkelig over at kunne se saa meget smukt," sagde Blomsten. Og Foraarsvinden fløj hen mod Vinduet for at kysse den.

Men Bogfinken fløj tankefuldt op mod den blaa Luft og priste den store Skaber, der af det uanseelige lille Løg havde skabt noget saa skjønt.

Vore Billeder.

Iwan Turgénjew. Den russiske Digter, hvis Billede „Familievennen" paa Side 281—282 præsenterer sine Læsere, har vundet et stort Publikum her hjemme ved de af hans Skrifter, der er blevne omplantede paa Dansk; de mest bekjendte af disse turde vel være „En Jægers Dagbog" og „Røg", der er blevne oversatte i de fleste evropæiske Sprog. — Iwan Turgénjew, der med Rette regnes for en af de mest fremragende nyere russiske Forfattere, er født den 9de November 1818 i Orel; efter at have studeret i Moskwa, Petersborg og Berlin gjorde han sig først bekjendt ved de tvende Digte »Parasa« og »Razgovor«, som udkom henholdsvis 1843 og 1845, og derefter fulgte Rækken af hans Romaner, der snart skaffede ham et verdensberømt Navn. I Aaret 1852 blev Turgénjew paa Grund af en af ham forfattet Afhandling om Digteren Gogol Janowskij forvist til det indre af Rusland, men blev senere benaadet og har siden næsten uafbrudt levet i Udlandet, for det meste i Paris. — Hvad der særlig udmærker Iwan Turgénjews Digtning er dyb Følelse, ægte Humor og en sjælden Evne til at male med klare og levende Farver, hvad der især træder frem i hans Skildringer af Livet paa de russiske Godser. Som en lille, men karakteristisk Prøve paa Turgénjews ejendommelige Fremstillingsevne meddeler vi i nærværende Hæfte en Skitse af den berømte russiske Forfatter.

* * *

Bag Sivet. Det er en lille Scene af Dyrenes Liv, der foregaar „bag Sivet". Reden bygges. Hunnen staar der oppe mellem Rørene og venter paa sin trofaste Mage, der kommer svømmende tværs over Aaen med et helt Bundt Siv i Næbet. Reden skal tættes og lunes godt, til Rugetiden begynder. Men de er to om at indrette den lille Bolig, og for et Par enige og kjærlige Ægtefolk gaar Arbejdet jo let fra Haanden.

* * *

En uløselig Gaade. Det er aabenbart, at hverken den fornuftige, adstadige Hundemo'er eller hendes talrige Afkom er i Stand til at løse Gaaden. Et stakkels Pindsvin har forvildet sig hen foran Hundehuset, er her blevet overrasket af Hvalpene, men overrasker saa til Gjengjæld dem endnu mere ved at benytte sit eneste Forsvarsvaaben: at rulle sig sammen til en uformelig Klump, bedækket med en Masse spidse Pigge, som det slet ikke er behageligt at komme i nærmere Berøring med. En af

Hvalpene, den, der med en højst befippet Mine vender Ryggen til Pindsvinet, har øjensynlig allerede gjort en saadan Erfaring; en anden synes at alle sammen enige, at det er et af de sælsomste Tilfælde, der kunde møde en respektabel Hundefamilie. Pindsvinet er et taalmodigt Dyr, og den

I Fortrolighed.

„I Morgen, naar det er Markedsdag,
jeg tømmer min Sparegris!
for alt, hvad den rummer, forstaar du nok,
er mit begribeligvis.

Og saa ta'er jeg med til Marked ud;
der kjøber jeg mig en Hest,
og det skal være et rigtigt Jærn,
der farer af Sted som en Blæst.

Og saa kan du rigtignok tro, det gaar
fra Markedet som en Vind.
Naa, sikke Øjne man sætter op,
naar jeg rider ad Porten ind.

Men det vil jeg sige dig, Hans, at hvis
du siger et eneste Ord
derom til nogen levende Sjæl
paa hele den vide Jord,

saa bliver vi aldrig Venner mer
i Livet, og ser du, Hans,
saa faar du jo heller aldrig Lov
at ride min Hest til Vands!"

have svært Mod til at gjentage Experimentet, men foreløbig indskrænker den sig dog til at staa og gjø af den besynderlige Fjende, og derom er de ved, hvilken Fare der truer den, saa det bliver næppe den, der opgiver sit naturlige Inkognito og saaledes giver Opløsningen paa Gaaden.

Vaar.

I Haabets grønne Dragt,
saa frisk og varm,
med tusendfoldigt Liv
frembryder Vaaren,
og Sommerstraalen med sin stærke Magt,
sit varme Lys, er nu til Dronning kaaren;
ej længer er Naturens Liv paa Baaren
og under Sneens hvide Lagen strakt,
ej længer der i Vinterdvale drømmes,
af Liv og Fryd Naturen gjennemstrømmes.

Velkommen da, du atter unge Vaar!
Velkommen, hver en lille bly Kjærminde
og kjælne Sanger, som i Busken slaar!
Velkommen, Vaarens unge Herskerinde!

En Krone, hvori klare Perler skinne,
du bærer i det rige, dunkle Haar;
fremlokke skal dit Fjed paa grønne Tilje
den røde Rose og den hvide Lilje.

Du Skovens lille muntre Sanger bly,
du Lærke graa, som dig mod Himlen svinger!
min Sang med eders løfte sig mod Sky
i Luftens Blaa paa fri og lette Vinger,
og Vaarens Fryd i vore Stemmer klinger;
som Kildens Væld fremsprudlende paany,
saa lokker frem vor Sang af Luftens Bølge
de Melodier, som i den sig dølge.

Ja stem, Natur, til Lovsang nu min Røst,
at den maa hæve sig mod Herrens Trone!
Den Fryd, som Vaaren vækker i hvert Bryst,
fremkalder lydt hans Pris i hver en Zone,
— en Anelse om Sangen, som vil tone
med overjordisk, med forklaret Lyst,
naar Livets første store Vaardag kommer,
da alt skal blomstre i en evig Sommer.

Andreas Beiter.

Oliver Twist

eller

Et Fattighusbarns Hændelser,

af Charles Dickens.

(Med Illustrationer af George Cruikshank.)

(Fortsat.)

Syttende Kapitel.

Olivers Skæbne stiller sig vedblivende ugunstig, i det en stor Mand indtræffer til London for at skade hans Rygte.

Det er Skik og Brug paa Theatret i alle gode, bloddryppende Melodramaer at lade de tragiske og de komiske Scener skifte regelmæssig med hinanden ligesom de røde og hvide Lag i en Side vel saltet stribet Flæsk. Helten segner om paa sit Straaleje, nedtynget af Lænker og Ulykker, og i den næste Scene opvarter hans trofaste, intet anende Vaabensvend Publikum med en komisk Sang. Med bankende Hjærte ser vi Heltinden i Armene paa en forvoven og samvittighedsløs Borgherre, hos hvem hendes Dyd og hendes Liv er i lige stor Fare; hun trækker en Dolk frem for at beskytte hin paa dettes Bekostning, og netop som vor Spænding har naaet sit Højdepunkt, høres der en Fløjten, og vi henflyttes sporenstregs til Slottets store Hal, hvor en graahaaret Ceremonimester synger i lystigt Kor med en Forsamling af endnu lystigere undergivne, der har Privilegium paa at gaa frit ind og ud alle mulige Steder lige fra Kirkehvælvinger til Paladser, og som sværmer omkring i Selskab med hinanden under idelig Jubel og Sang.

Saadanne Sceneforandringer kan maaske synes taabelige, men de er dog ingenlunde saa unaturlige, som de ser ud til ved første Øjekast. Overgangen i det virkelige Liv fra et vel dækket Bord til et Dødsleje eller fra en Sørgedragt til en Festklædning er ikke en Smule mindre overraskende; Sagen er kun den, at vi her selv er de travle Skuespillere i Steden for de passive Tilskuere, hvad der gjør en uhyre Forskjel. Skuespillerne i det efterlignede Liv paa Theatret har ikke Øje for de stærke Overgange og de pludselige Udbrud af Lidenskab, som, naar de fremstilles for almindelige Tilskuere, øjeblikkelig fordømmes som overdrevne og smagløse.

Da saadanne Sceneforandringer og pludselige Forandringer af Tid og Sted ikke blot ved langvarig Skik og Brug har vundet Hævd i Bøger, men endogsaa af mange anses for en Forfatters fornemste Kunst — i det visse Kritikere hovedsagelig bedømmer Forfatterens Dygtighed i sit Fag efter de Forlegenheder, hvori han bringer sine Personer i Slutningen af hvert Kapitel — kunde denne korte Indledning maaske anses for overflødig. Men lad den da i saa Fald blive betragtet som et fint Vink fra Historikerens Side om, at han er i Færd med at vende tilbage til den By, i hvilken Oliver Twist blev født, medens tillige Læseren maa gaa ud fra, at der er gode og væsentlige Grunde til at gjøre Rejsen, da Forfatteren ellers ikke for nogen Pris vil indbyde til at følge med paa en saadan Udflugt. —

Hr. Bumble traadte en tidlig Morgenstund ud af Fattighusets Port og gik med stolt Holdning og majestætiske Skridt op ad Byens Hovedgade. Han befandt sig i sin kommunale Embedsværdigheds fulde Blomst og Storhed; hans trekantede Hat og gallonerede Kjole straalede i Morgensolen, og hans Haand omsluttede hans Spanskrørsstok med en Fasthed, der vidnede om et Overmaal af Sundhed og Styrke. Hr. Bumble bar altid sit Hoved højt, men denne Morgen bar han det endnu højere end sædvanlig. Der var en vis Adspredthed i hans Blik, en Højhed i hans Mine, som vilde have røbet for en opmærksom Iagttager, at Tanker, der var altfor ophøjede til at udtales, gjennemkrydsede Kommunalbudets Hjærne.

Hr. Bumble standsede ikke for at indlade sig i Samtale med de forskjellige Smaahandlende og

andre Godtfolk, der henvendte nogle ærbødige Ord til ham, i det han gik forbi. Han indskrænkede sig til at besvare deres Hilsener med en Haandbevægelse og sagtnede ikke sine værdige Skridt, før han naaede Opfostringshuset, hvor Fru Mann plejede de spæde Fattighusbørn med kommunal Omhu.

„Det tossede Kommunalbud!“ sagde Fru Mann, da hun hørte den vel bekjendte Rusken i Havelaagen. „Hvad mon han vil her saa tidlig paa Morgenstunden? . . . Nej, er det virkelig Dem, Hr. Bumble! Du søde Gud, det kalder jeg rigtignok en behagelig Overraskelse! Jeg be'er Dem, kom dog ind i Dagligstuen.“

Den første Sætning var henvendt til Susanne, og det derpaa følgende Udbrud af Henrykkelse blev ytret til Hr. Bumble selv, i det den gode Dame aabnede Havelaagen og med den største Opmærksomhed og Ærbødighed fulgte ham ind i Huset.

„Fru Mann,“ sagde Hr. Bumble, der ikke satte eller smed sig ned paa en Stol, som den første den bedste Idiot vilde have gjort, men derimod ganske langsomt, lidt efter lidt, lod sig glide ned i en Lænestol. — „Fru Mann, min kjære Madam, tillad mig at ønske Dem god Morgen!“

„Og tillad ogsaa mig at byde Dem god Morgen, kjære Herre,“ svarede Fru Mann smilende over hele Ansigtet. „Jeg haaber, De befinder Dem vel?“

„Saa lala, Fru Mann,“ svarede Kommunalbudet. „I det kommenale Liv danser man ikke paa Roser, Fru Mann.“

„Nej, det gjør man sandelig ikke,“ gjenmælede Damen. Og alle de smaa Fattighusbørn kunde ubetinget have givet dette Svar deres fulde Samstemning, hvis de havde hørt det.

„Det kommenale Liv, lille Madam,“ vedblev Hr. Bumble, i det han slog i Bordet med sin Stok, „er et Liv, fuldt af Besværligheder og Ærgrelser og Gjenvordigheder, men alle offentlige Personligheder, om jeg saa maa sige, maa jo finde sig i at lide Forfølgelse.“

Fru Mann, der ikke rigtig var paa det rene med, hvad Kommunalbudet mente, opløftede sine Hænder med en deltagende Mine og sukkede.

„Ja, De maa nok sukke, Fru Mann!“ sagde Kommunalbudet.

Da Fru Mann hørte, at hun havde baaret sig saa rigtig ad, sukkede hun igjen, aabenbart til megen Tilfredsstillelse for den offentlige Personlighed, der gjorde sig Umage for at undertrykke et velbehageligt Smil, i det han stirrede med en barsk Mine paa sin trekantede Hat og sagde:

„Fru Mann — jeg rejser til London!“

„Ih Gud, Hr. Bumble!“ udbrød Fru Mann meget forbavset.

„Ja, til London, lille Madam,“ gjentog det ubøjelige Kommunalbud — „med Diligencen. Jeg og to Fattiglemmer, Fru Mann! Der er blevet anlagt Sag mod os angaaende et Spørgsmaal om Forsørgelsesberettigelse i Sognet, og Direktionen har udpeget mig — mig, Fru Mann, til at bringe Sagen i Orden for Retten i Clerkenwell. Og det skulde undre mig meget,“ tilføjede Hr. Bumble og rettede sig i Vejret, „om ikke Retten i Clerkenwell kommer til at trække det korteste Straa, før vi bliver færdige med hinanden.“

„Aa, De maa ikke være alt for haard ved dem, kjære Hr. Bumble,“ sagde Fru Mann i en indsmigrende Tone.

„Clerkenwell-Retten har selv bragt det over sit Hoved,“ svarede Hr. Bumble, „og hvis Clerkenwell-Retten gjør den Opdagelse, at den slipper værre fra det, end den havde ventet, saa har Clerkenwell-Retten sig selv at takke for det.“

Der laa saa megen Bestemthed og øjensynlig tillige saa alvorlige Hensigter bag den truende Maade, hvorpaa Hr. Bumble ytrede disse Ord, at Fru Mann syntes at blive helt imponeret deraf. Omsider sagde hun:

„De tager med Diligencen, siger De? Jeg troede altid, det var Skik at sende Fattiglemmerne af Sted med en eller anden Fragtvogn?“

„Det er kun, naar de er syge, Fru Mann,“ svarede Kommunalbudet. „Naar det er Regnvejr, sætter vi de syge Fattiglemmer paa aabne Vogne, for at de ikke skal forkøle sig.

„Ja saa!“ bemærkede Fru Mann.

„Vi har sluttet Akkord med den ny Diligence — den, der konkurrerer med den anden — og den ta'er de to Fattiglemmer med for meget godt Kjøb,“ forklarede Hr. Bumble. „Det er temmelig smaat med dem begge to, og vi har regnet ud, at det vil blive os en Snes Kroner billigere at flytte dem end at begrave dem — det vil sige, hvis vi kan faa dem smidt over paa et andet Sogn, hvad jeg nok tror skal lykkes os, naar de bare ikke spiller os det Puds at krepere undervejs. Ha, ha, ha!“

Da Hr. Bumble havde let en lille Stund, faldt hans Blik paa den trekantede Hat, og han blev atter alvorlig.

„Men lad os ikke glemme Forretningerne, Fru Mann,“ sagde Kommunalbudet; „her er Deres kommenale Salær for den forløbne Maaned.“

Hr. Bumble tog nogle Sølvpenge, indsvøbte i Papir, op af sin Lomme og bad om en Kvittering, som Fru Mann derpaa gav sig til at skrive.

„Der er rigtignok saa mange Blækklatter paa den,“ sagde den værdige Børneplejerske, „men den er alligevel i behørig Orden, tør jeg nok sige. Mange Tak, Hr. Bumble, jeg er Dem virkelig usigelig forbunden.“

Hr. Bumble besvarede Fru Manns Nejen med et venligt Nik og spurgte derpaa, hvorledes Børnene havde det.

„Gud velsigne de smaa Sjæle!" sagde Madamen med dyb Rørelse; „de er saa raske, som de kan være, de søde Lam — naturligvis med Undtagelse af de to, der døde forrige Uge — og saa lille Dick."

„Vil den Dreng slet ikke forbedre sig?" spurgte Hr. Bumble.

Fru Mann rystede paa Hovedet.

„Det er et stridigt og forhærdet kommenalt Barn med mange slette Tilbøjeligheder," sagde Hr. Bumble harmfuldt. „Hvor er han?"

„Jeg skal lige paa Øjeblikket lade ham komme ind til Dem," svarede Fru Mann. „Hejda — Dick!"

Efter nogen Kalden blev Dick funden, og da hans Ansigt var blevet vasket under Posten og tørret i Fru Manns Skjørt, blev han ført ind i Kommunalbudet, Hr. Bumbles ærefrygtindgydende Nærværelse.

Barnet var blegt og magert, dets Kinder indfaldne og dets Øjne unaturlig store og klare. Den tarvelige Fattighusdragt — hans Elendigheds Liberi — hang løst omkring hans afkræftede Legeme, der var saa udtæret som en gammel Mands.

Saaledes var det lille Væsen, der stod og skjælvede under Hr. Bumbles Blik, uden at turde løfte sine Øjne op fra Gulvet og fuld af Angest endogsaa for at høre den blotte Lyd af Kommunalbudets Stemme.

„Kan du ikke se op paa Herren, din stridige Dreng!" sagde Fru Mann.

Barnet saa sagtmodig op og mødte Hr. Bumbles Blik.

„Hvad er der i Vejen med dig, du kommenale Dick?" spurgte Hr. Bumble med vel anbragt Spøgefuldhed.

„Intet Herre," svarede Barnet med sagte Stemme.

„Det skulde jeg heller ikke mene," sagde Fru Mann, der naturligvis havde lét hjærtelig af Hr. Bumbles Skjæmtsomhed. „Jeg er vis paa, at du ikke trænger til noget."

„Jeg vilde gjærne . . ." stammede Barnet.

„Ej, ej!" afbrød Fru Mann den lille, „jeg skulde da aldrig tro, at du alligevel vil komme her og fortælle, at der er noget, du ønsker? Hva', din lille Slubbert?"

„Tøv lidt, Fru Mann, tøv lidt!" sagde Kommunalbudet og løftede sin Haand med en myndig Mine. „Hvad vilde du gjærne, min unge Herre — hva'?"

„Jeg vilde gjærne," stammede Barnet, „bede en eller anden, som kan skrive, om at sætte nogle Ord sammen for mig paa et Stykke Papir og lægge det sammen og forsegle det og gjemme det for mig, naar jeg er bleven puttet i Jorden."

„Hvad mener Drengen med det?" udbrød Hr. Bumble, paa hvem Barnets alvorlige Væsen og sygelige Udseende havde gjort et vist Indtryk, hvor fortrolig han end var med den Slags Ting.

„Jeg vilde gjærne," sagde Barnet, „efterlade en kjærlig Hilsen til stakkels Oliver Twist og lade ham vide, hvor ofte jeg har siddet og grædt ved at tænke paa, at han vandrede ensom omkring i de mørke Nætter uden nogen, der kunde hjælpe ham. Og jeg vilde gjærne fortælle ham," tilføjede Barnet, i det det pressede sine smaa Hænder sammen og talte med stor Inderlighed, „at jeg var glad ved at dø, medens jeg var lille, for hvis jeg havde levet, til jeg var bleven en voxen Mand, saa vilde min lille Søster, som er oppe i Himlen, maaske have glemt mig eller ikke kunne kjende mig igjen, og det maa være saa meget, meget bedre, naar vi begge to er Børn sammen der oppe hos Gud."

Hr. Bumble maalte den lille Fyr fra Hoved til Fod med ubeskrivelig Forbavselse, og i det han derpaa vendte sig om til sin Kaldsfælle, sagde han: „Det er stadig den samme Historie, Fru Mann. Denne nederdrægtige Oliver har spoleret dem alle sammen!"

„Jeg vilde aldrig ha'e troet det, Hr. Bumble," sagde Fru Mann, i det hun opløftede sine Hænder og samtidig saa ondskabsfuldt hen paa Dick. „Jeg har aldrig kjendt Mage til saadan en lille forhærdet Slyngel!"

„Før ham bort!" sagde Hr. Bumble bydende. „Dette hersens maa meldes til Direktionen, Fru Mann."

„Jeg haaber, at de gode Herrer vil indse, at det ikke er min Skyld, Hr. Bumble?" sagde Fru Mann med en rørende Klynken.

„De skal nok komme til at indse det, lille Madam, de skal blive gjort bekjendte med Sagens virkelige Sammenhæng," sagde Hr. Bumble. „Men før ham nu bort. Jeg kan ikke døje at se ham."

Dick blev øjeblikkelig ført bort og spærret inde i Kulkjælderen. Og kort efter tog Hr. Bumble Afsked for at træffe de nødvendige Forberedelser til sin Rejse.

Den næste Morgen Klokken sex tog Bumble — efter at have ombyttet sin trekantede med en rund Hat og indhyllet sin Person i en blaa Slængkappe — Plads uden paa Diligencen, og ledsaget af de to Almisselemmer, hvis Forsørgelse var et omtvistet Spørgsmaal mellem de kommunale Myndigheder, indtraf han i rette Tid til London. Han oplevede ikke andre Gjenvordigheder under Vejs end dem, der opstod af de to Fattiglemmers

gjenstridige Opførsel, i det de uafbrudt blev ved at ryste over hele Legemet og beklage sig over Kulden paa en Maade, som — efter hvad Hr. Bumble erklærede — fik hans Tænder til at klapre i Munden paa ham og bevirkede, at han følte sig helt utilpas, skjønt han havde en tyk Slængkappe paa.

Efter at have skaffet sig af for Natten med disse ildesindede Personer, slog Hr. Bumble sig til Ro i den Gjæstgivergaard, udenfor hvilken Diligencen var standset, og nød her et maadeholdent Maaltid, bestaaende af Oxesteg, Smørrebrød og Ost samt nogle Krus stærkt Øl. Han tillavede sig derpaa et Glas varm Toddy, som han stillede foran sig paa Kaminpladen, trak sin Stol hen til Ilden, og med forskjellige moralske Betragtninger over Menneskenes syndige Utilfredshed og evindelige Klagen satte han sig magelig til rette for at læse Avisen.

Det allerførste Stykke, Hr. Bumbles Øjne faldt paa, var følgende Bekjendtgjørelse:

„**Hundrede Kroner i Belønning.**

En Dreng ved Navn Oliver Twist er i Torsdags Aftes enten flygtet eller bleven lokket bort fra sit Hjem i Pentonville og har ikke senere været til at finde, i hvilken Anledning der udloves ovennævnte Belønning til den, der kan give saadanne Meddelelser, som kunne føre til Opdagelsen af bemeldte Oliver Twist eller tjene til at kaste Lys over hans tidligere Historie, for hvilken den Person, som bekjendtgjør dette, af flere Grunde føler varm Interesse".

Derpaa fulgte en nøjagtig Beskrivelse af Olivers Klædedragt, Udseende og de med hans Forsvinden forbundne Omstændigheder samt endelig Hr. Brownlows fulde Navn og Adresse.

Hr. Bumble spærrede sine Øjne op, læste Bekjendtgjørelsen langsomt og omhyggelig igjennem tre Gange efter hinanden, og næppe fem Minutter efter var han paa Vejen til Pentonville, medens han af lutter Sindsbevægelse endogsaa havde ladet sit Glas Toddy blive staaende urørt.

„Er Hr. Brownlow hjemme?" spurgte Bumble den Pige, der lukkede ham op.

Paa dette Spørgsmaal gav Pigen det ikke ualmindelige, men temmelig undvigende Svar: „Jeg ved ikke; tør jeg spørge, hvem De er?"

Men ikke saa snart havde Hr. Bumble udtalt Olivers Navn for at forklare sit Ærende, før Fru Bedwin, der havde staaet i den aabne Dør ind til Dagligstuen, kom farende helt aandeløs ud i Gangen.

„Kom ind — kom inden for," sagde den gamle Dame ivrig; „jeg vidste jo nok, at vi vilde høre fra ham! Det kjære stakkels Barn! Jeg vidste, at vi vilde høre fra ham! Jeg var aldeles sikker paa det. Gud velsigne ham! Ja, jeg sagde dem det jo nok."

Efter at have ytret disse Ord skyndte den værdige gamle Dame sig atter ind i Dagligstuen, hvor hun satte sig ned i Sofaen og brast i Graad. Pigen, der ikke var af en slet saa følsom Natur, var imidlertid løben oven paa og vendte nu tilbage med den Anmodning til Hr. Bumble, om han strax vilde følge hende, hvilket han ogsaa gjorde.

Han blev vist ind i det lille Arbejdsværelse, hvor Hr. Brownlow og dennes Ven, Hr. Grimwig, sad med en Karaffe og Glas foran sig. Den sidstnævnte af de to Herrer havde ikke saa snart faaet Øje paa Bumble, før han udbrød:

„Et kommunalt Bud! Et Kommunalbud, eller jeg vil spise mit Hoved!"

„Forstyr os nu ikke," sagde Hr. Brownlow. — Vær saa god at tage Plads!"

Hr. Bumble satte sig ned, helt forvirret ved Hr. Grimwigs sælsomme Væsen. Hr Brownlow flyttede imidlertid Lampen, saaledes at han kunde faa et uhindret Overblik over Kommunalbudets Ansigt, og sagde derpaa lidt utaalmodig:

„Naa — De kommer altsaa i Anledning af min Bekjendtgjørelse?"

„Ja, højstærede," svarede Hr. Bumble.

„Og De er Kommunalbud, ikke sandt?" spurgte Hr. Grimwig.

„Ja, jeg er Kommunalbud, mine Herrer," gjenmælede Hr. Bumble med Stolthed.

„Naturligvis," bemærkede Hr. Grimwig affides til sin Ven „Det saa jeg strax. Han er Kommunalbud fra Top til Taa!"

Hr. Brownlow rystede sagtmodig paa Hovedet for at paaminde sin Ven om at være stille og vedblev derpaa:

„Ved De, hvor den stakkels Dreng opholder sig?"

„Nej ikke mer, end De selv ved det," svarede Hr. Bumble.

„Naa, hvad ved De da om ham?" spurgte den gamle Herre. „Sig frem, min Ven, hvis De har noget at meddele. Hvad ved De om ham?"

„De ved maaske tilfældigvis ikke noget godt om ham?" sagde Hr Grimwig i en spydig Tone, efter at han opmærksomt havde studeret Hr. Bumbles Træk.

Hr. Bumble, der strax greb dette Spørgsmaal i Flugten, rystede paa Hovedet med ildevarslende Højtidelighed.

„Der kan De se!" sagde Hr. Grimwig og tilkastede sin Ven Hr. Brownlow et triumferende Blik.

Hr. Brownlow betragtede med en vis Mistænksomhed Kommunalbudets lidet tiltalende Ansigt og bad ham derpaa om at meddele, hvad han vidste om Oliver, med saa faa Ord som muligt.

Hr. Bumble lagde sin Hat fra sig, knappede sin Frakke op, lagde sine Arme over Kors, bøjede sit

Hoved med en indvilligende Mine og begyndte efter et Par Øjeblikkes Eftertanke paa sin Historie.

Det vilde blive for trættende at gjengive den med Kommunalbudets egne Ord, thi han brugte omtrent tyve Minutter til at fortælle den. Hovedindholdet af den var, at Oliver var et Hittebarn, født af simple og slette Forældre; at han lige fra Fødslen af ikke havde røbet bedre Egenskaber end Løgnagtighed, Utaknemmelighed og Ondskabsfuldhed; at han havde endt sin korte Løbebane i sin Hjemstavn med at øve et fejgt og blodtørstigt Overfald paa en uskyldig Dreng, og at han var løben bort ved Nattetid fra sin Mesters Hus. Som Bevis paa, at han virkelig var den Person, han havde udgivet sig for, fremlagde Hr. Bumble de Dokumenter, han havde bragt med sig til Byen, og i det han derpaa atter lagde sine Arme over Kors, ventede han paa, hvad Hr. Brownlow havde at bemærke.

„Jeg er bange for, at det kun er altfor sandt," sagde den gamle Herre bedrøvet, efter at han havde kastet et flygtigt Blik paa Papirerne. „Dette er ikke meget for Deres Underretning, men jeg vilde med Glæde have givet Dem den tredobbelte Sum, dersom Deres Vidnesbyrd havde talt til Gunst for Drengen."

Det er slet ikke usandsynligt, at saafremt Hr. Bumble havde faaet denne Besked paa et tidligere Stadium af Sammenkomsten, vilde han have fremført sin lille Historie i et helt andet Lys. Nu var det imidlertid for sent at gjøre det, og han rystede derfor alvorlig paa Hovedet, stak Pengene i Lommen og trak sig tilbage.

Hr. Brownlow gik i nogle Minutter frem og tilbage i Værelset, aabenbart saa smertelig berørt af Kommunalbudets Fortælling, at endogsaa Hr. Grimwig afholdt sig fra yderligere at drille ham.

Endelig standsede han og ringede heftig.

„Fru Bedwin," sagde Hr. Brownlow, da Husholdersken lod sig til Syne, „denne Oliver er en Bedrager."

„Det er umuligt, Herre. Det kan ikke være Tilfældet," sagde den gamle Dame med Overbevisningens hele Styrke.

„Jeg siger Dem, at han er det," gjenmælede den gamle Herre. „Hvad mener De med, at det er umuligt? Vi har i dette Øjeblik faaet en omstændelig Beretning om ham lige fra hans Fødsel, og han har været en lille topmaalt Slyngel hele sit Liv."

„Det faar De mig aldrig til at tro," svarede den gamle Dame bestemt. „Aldrig!"

„I gamle Kvindfolk vil aldrig tro paa andet end Kvaksalvere og løgnagtige Romaner," brummede Hr. Grimwig. „Jeg har vidst det hele for længe siden. Hvorfor fulgte De ikke mit Raad fra Begyndelsen af? Det havde De vel ogsaa gjort, hvis det ikke havde været, fordi han var syg. Men nu var han saa interessant -- var han ikke? Interessant! Bah!" Og med disse Ord stak Hr. Grimwig med en heftig Bevægelse Ildrageren langt ind i Kaminilden.

„Han var et godt, taknemmeligt, venligt Barn, min gode Herre," svarede Fru Bedwin harmfuldt. „Jeg ved nok, hvordan Børn er, og jeg har vidst det i over fyrretyve Aar, og Folk, som ikke kan sige det samme, skulde slet ikke tale med derom. Det er min Mening!"

Dette var et stærkt Hip til Hr. Grimwig, som var Pebersvend. Da det imidlertid ikke fremkaldte noget andet Svar fra denne Herre end et Smil, knejsede den gamle Dame med Nakken, glattede ivrig paa sit Forklæde og belavede sig paa en ny Tale, som imidlertid blev forebygget af Hr. Brownlow.

„Stille!" sagde den gamle Herre, der foregav en Vrede, som han var langt fra at føle. „Lad mig aldrig mer høre Drengens Navn. Jeg ringede for at sige Dem dette. Aldrig — ikke under noget som helst Paaskud; vil De erindre det! De behøver ikke at opholde Dem længer, Fru Bedwin. Husk, at jeg taler i fuldt Alvor!" —

Der var en trykket og bedrøvet Stemning hos Brownlows den Aften.

Olivers Hjærte snøredes sammen, naar han tænkte paa sine gode, kjærlige Venner; det var godt for ham, at han ikke vidste, hvad man havde fortalt dem om ham, ellers vilde hans Hjærte være blevet helt bristefærdigt.

Attende Kapitel.

Hvorledes Oliver tilbragte Tiden i sine hæderlige Venners forædlende Selskab.

Den næste Dag hen imod Middag, da Lurendrejeren og Charley Bates var gaaet ud for at besørge deres sædvanlige Forretninger, benyttede Fagin Lejligheden til at holde en lang Forelæsning for Oliver om den himmelraabende Synd, der kaldes Utaknemmelighed, og hvori — som han klarligen beviste — Oliver havde gjort sig skyldig i en mer end almindelig høj Grad ved skammelig at flygte bort fra sine bekymrede Venner og endnu mere ved at gjøre et nyt Flugtforsøg, efter at der var blevet anvendt saa megen Ulejlighed og Bekostning paa at finde ham. Hr. Fagin lagde stor Vægt paa den Kjendsgjerning, at han havde taget sig af Oliver og draget Omsorg for ham, da han uden hans betimelige Hjælp vilde være omkommen af Sult og

Nød, og han fortalte en sørgelig og gribende Historie om en ung Knøs, som han, Fagin, i sin Menneskekjærlighed havde staaet bi under lignende Omstændigheder, men som havde vist sig uværdig til hans Tillid ved at forsøge paa at sætte sig i Forbindelse med Politiet, hvad der havde haft til Følge, at bemeldte unge Knøs en skjøn Morgen var bleven hængt i Tugthuset. Hr. Fagin søgte ikke at skjule sin Andel i denne Katastrofe, men beklagede med Taarer i Øjnene, at den omtalte unge Persons affindige og forræderske Opførsel havde gjort det nødvendigt, at han blev Ofret for et i Retten afgivet Vidnesbyrd, som — om det end ikke var aldeles overensstemmende med Sandheden — dog i alt Fald var uundgaaeligt nødvendigt af Hensyn til hans (Hr. Fagins) og nogle faa udvalgte Venners personlige Sikkerhed. Hr. Fagin sluttede med at udkaste et temmelig uhyggeligt Billede af, hvor fælt det var at blive hængt, og ytrede derfor paa den venskabeligste og høfligste Maade sit inderlige Haab om, at han aldrig maatte blive nødsaget til at overgive Oliver til den omtalte ubehagelige Operation.

Lille Olivers Blod blev saa koldt som Is, medens han lyttede til Jødens Ord, skjønt han kun halvvejs forstod de skumle Trusler, som de indeholdt. Han havde allerede set Beviser paa, at det var muligt endogsaa for selve Lovens Haandhævere at forvexle den uskyldige med den skyldige, naar de tilfældigvis blev trufne i Selskab med hinanden, og naar han huskede paa Beskaffenheden af det Forhold, der bestod mellem Fagin og Bill Sikes, og som syntes at pege hen paa tidligere Sammensværgelser af lignende Art, fandt han det slet ikke usandsynligt, at den gamle Jøde ved mer end én Lejlighed baade havde udkastet og udført skumle Planer for at tilintetgjøre en eller anden Person, der vidste mer, end han skulde vide, og hvis Tavshed man ikke troede at kunne stole paa. — I det han saa frygtsomt op og mødte Jødens prøvende Blik, havde han en Følelse af, at den kløgtige gamle Herre med en vist Velbehag lagde Mærke til hans blege Kinder og skjælvende Lemmer.

Jøden smilede hæsligt og sagde, i det han klappede Oliver paa Hovedet, at han kunde se, at de endnu vilde blive meget gode Venner, naar han blot passede paa at holde sin Mund og gjorde sig Umage for at lægge sig efter Forretningerne. Derpaa tog han sin Hat, svøbte sig ind i en gammel, lappet Slængkappe og gik sin Vej efter at have lukket Døren i Laas efter sig.

Oliver blev alene tilbage den Dag og Størsteparten af mange paafølgende Dage. Fra tidlig om Morgenen til hen ad Midnat saa han ikke en levende Sjæl, men var i alle de langsommelige Timer henvist til at sysselsætte sig med sine egne Tanker, der sandelig var bedrøvelige nok, eftersom de ikke kunde løsrive sig fra Forestillingen om den slette Mening, som hans kjærlige Velgjørere for længe siden maatte have dannet sig om ham.

Efter at der var gaaet en Uges Tid eller saa, lukkede Jøden imidlertid ikke længer Stuedøren i Laas, naar han gik ud, og Oliver kunde nu frit vandre omkring i Huset.

Der var meget snavset alle Vegne. I Værelserne oven paa var der høje Kamingesimser af Træ, store Døre, panelede Vægge og Karniser under de paa forskjellige Maader udsmykkede Lofter, som ikke desto mindre var helt sorte af Støv og Snavs, og af alle disse Kjendetegn drog Oliver den Slutning, at Huset for lang Tid siden, maaske længe før den gamle Jøde var født, havde tilhørt bedre Folk og maaske været helt kjønt og livligt, hvor trist og uhyggeligt det end saa ud nu.

Edderkoppe havde spundet deres Væv i Hjørnerne af Væggene og Lofterne, og undertiden, naar Oliver traadte sagte ind i et Værelse, kunde han se Musene løbe tværs over Gulvet og flygte forfærdede tilbage til deres Smuthuller. Paa disse Undtagelser nær hverken saa eller hørte han noget levende Væsen, og naar Mørket faldt paa, og han var bleven træt af at spasere fra det ene Værelse til det andet, plejede han som oftest at krybe sammen i et Hjørne af Gangen, der førte ud til Gadedøren, blot for at være saa nær som muligt ved levende Mennesker, og her sad han saa og lyttede og talte Timerne, til Jøden eller Drengene kom hjem.

I alle Værelserne var de ormædte Skodder fast tillukkede, og Jærnstængerne, der holdt dem sammen, var skruet tæt ind til Træet; det eneste Lys, der fik Lov til at trænge ind, banede sig Vej gjennem de smaa runde Huller øverst oppe, hvad der gjorde Værelserne endnu mørkere og opfyldte dem med alle Haande sælsomme Skygger. Der var et Kvistkammervindu, forsynet med rustne Jærnstænger, men uden Skodder, og gjennem dette plejede Oliver ofte at stirre ud Time for Time med en sørgmodig Miue, men alt, hvad han kunde se derfra, var en forvirret, sammenhobet Mængde Tagrygge, Gavle og tilrøgede Skorstene. Undertiden kunde det rigtignok hænde, at han fik Øje paa et forpjusket, graaladent Hoved, der kiggede ud over en fremspringende Mur paa et langt bortliggende Hus, men det forsvandt hurtig igjen, og eftersom Vinduet i Olivers Observatorium var naglet fast og derhos overtrukket af mange Aars Regn og Kulrøg, var det kun til Nød, at han kunde skjelne Gjenstandene uden for, uden at det var muligt for ham selv at gjøre noget rimeligt Forsøg paa at blive set eller hørt, hvortil han havde lige saa megen

Udsigt, som hvis han havde opholdt sig inde i Kuglen paa St. Paulskirken.

En Eftermiddag — Lurendrejeren og Charley Bates havde lovet sig ud til om Aftenen — fik den forstnævnte unge Herre det Indfald, at han vilde anvende lidt Omhu paa sin personlige Forskjønnelse (hvilket, for at yde ham Retfærdighed, ingenlunde var nogen dagligdags Svaghed hos ham), og i dette Øjemed var han saa nedladende at befale Oliver sporenstregs at hjælpe ham med hans Toilette.

Oliver var kun altfor glad ved at kunne være til Nytte, altfor lykkelig over at have nogle Ansigter at se paa, hvor simple de end var, og altfor ivrig efter at gjøre sine Omgivelser tilpas, naar det kunde ske paa en ærlig Maade, til at det skulde falde ham ind at gjøre nogen Indvending mod dette Forlangende. Han ytrede følgelig strax sin Redebonhed, og i det han lagde sig paa Knæ paa Gulvet, medens Lurendrejeren satte sig op paa Bordet, saaledes at han kunde holde hans Fod i sin Haand, gav han sig i Færd med en Proces, som Hr. Dawkins kaldte at „lakere hans Bentøj" — en Betegnelse, der i almindeligt Talesprog vilde sige det samme som at børste hans Støvler.

Hvad enten det nu var den Følelse af Frihed og Uafhængighed, som et tænkende Væsen maa antages at føle, naar han sidder paa et Bord, i en magelig Stilling, rygende sig en Pibe Tobak og svingende det ene Ben skjødesløst frem og tilbage, medens hans Støvler bliver børstede, uden at han har haft saa meget som den vel overstaaede Ulejlighed at tage dem af eller den forestaaende Lidelse, som maatte være forbunden med at faa dem paa igjen — eller om det var Tobakkens gode Kvalitet, der formildede Lurendrejerens Følelser, eller Øllets behagelige Smag, der lysnede op i hans Tanker — alt dette er ikke nemt at forklare; kun saa meget er vist, at han følte sig paavirket af en vis romantisk og begejstret Stemning, der ellers var aldeles fremmed for hans Natur. Han saa en lille Stund med en tankefuld Mine ned paa Oliver, og i det han derpaa løftede Hovedet i Vejret og drog et blidt Suk, sagde han, halvt ved sig selv og halvt til Charley Bates:

„Det er dog Skade, at han ikke er en Langfinger!"

„Javist," sagde den unge Hr. Charley Bates; „han ved ikke, hvad der tjener til hans eget Vel."

Lurendrejeren sukkede paany og pattede videre paa sin Pibe, og det samme gjorde Charley Bates. Saaledes blev de siddende tavse et Par Minutter.

„Jeg tør svære paa, at du ikke ve', hva' en Langfinger er for en?" sagde Lurendrejeren sørgmodig.

„Jo, jeg tror nok, jeg ved det," svarede Oliver og saa op. „Det er det samme som en T . .; du er saadan en . . . er du ikke?" spurgte Oliver og holdt pludselig inde med sit Arbejde.

„Jo, det er jeg," svarede Lurendrejeren. „Jeg vilde skamme mig over at være noget som helst andet!" Efter at have udtalt disse Ord skubbede Hr. Dawkins sin Hat ned over det ene Øre og saa hen paa Charley Bates som for at betyde ham, at det vilde være ham overmaade kjært, hvis han havde Lyst til at modsige ham.

„Det er jeg," gjentog Lurendrejeren. „Og det samme er Charley — og Fagin — og Sikes — og Nancy — og Bet. Det er vi alle sammen lige ned til Hunden. Og han er den luneste Krabat af hele Kompagniet!"

„Og den, som mindst vilde falde paa at sladre af Skole," tilføjede Charles Bates.

„Han vilde ikke saa meget som gi'e et Bjæf fra sig, hvis man satte ham paa Vidnebænken, af Frygt for at bringe sig selv i Knibe, nej ikke, om man saa bandt ham fast til den og lod ham blive staaende der i fjorten Dage uden en Snus at æde," sagde Lurendrejeren.

„Næ, det er vist," bemærkede Charley.

„Ja, det er en kunstig Hund! Kan han ikke ordentlig se sig gal paa enhver fremmed Personage, der understaar sig i at le eller synge, naar han er til Stede!" vedblev Lurendrejeren. „Knurrer han kanske ikke, naar han hører nogen spille paa Fingelin! Og hader han ikke alle andre Hunde, der ikke er af samme Race! Nej, Gu' bevares!"

„Han er li'e saa dreven som et kristent Menneske," sagde Charley.

Dette skulde kun være en skyldig Anerkjendelse af Dyrets sjældne Egenskaber, men det var paa samme Tid en passende Bemærkning ogsaa i en anden Forstand, hvis den unge Hr. Bates blot havde vidst det. Det er nemlig sikkert nok, at der er en hel Del Godtfolk, som gjør Fordring paa at være kristne Mennesker, og som ikke des mindre har meget stærke og ejendommelige Lighedspunkter fælles med Hr. Sikes Hund.

„Naa ja," sagde Lurendrejeren, i det han med den Agtpaagivenhed for sin Haandtering, der prægede enhver af hans Handlinger, vendte tilbage til det oprindelige Æmne; „dette hersens har intet at bestille med den unge Grønskolling."

„Nej, det har det heller ikke," indrømmede Charley. „Naa, Oliver, hvorfor la'er du ikke Fagin ta'e sig rigtig til Gavns af dig?"

„Og gjør din Lykke i en Snup?" tilføjede Lurendrejeren grinende.

„Saa du kan trække dig tilbage til dine Godser og gi'e den fine Mand, lige som jeg har i Sinde

at gjøre den to og fyrretyvende Tirsdag efter Trinitatis, naar det to Gange har været Skudaar lige efter hinanden," sagde Charley Bates.

„Jeg synes ikke om det," svarede Oliver frygtsomt. „Bare man vilde lade mig gaa. Jeg . . . jeg vilde helst gaa min Vej."

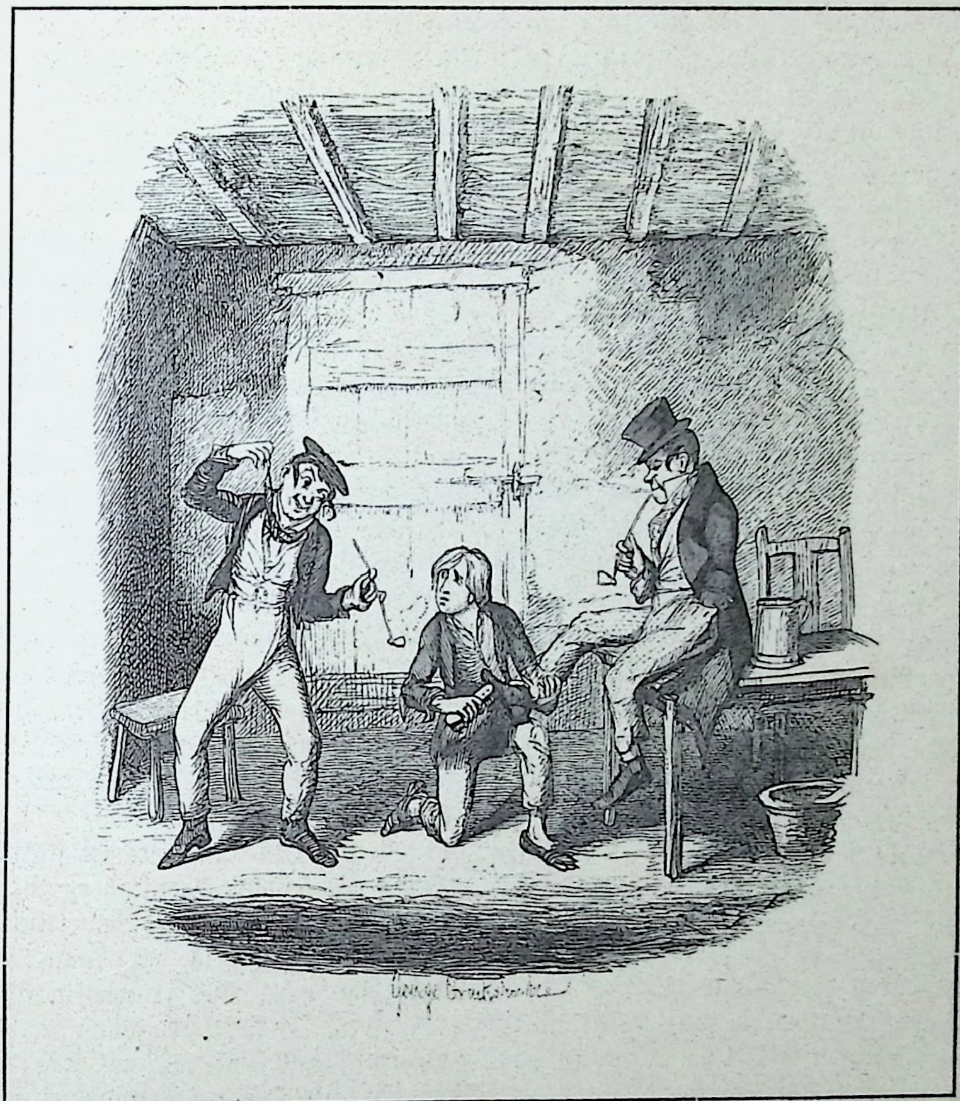
„Men det vil Fagin nu helst ikke!" gjenmælede Charley.

Oliver vidste det kun altfor godt, men da det Lomme og slængte dem ind i et Skab, „det vilde være lumpent gjort, vilde det."

„Jeg kunde ikke gjøre det," sagde Lurendrejeren med en Mine, der udtrykte stolt Modbydelighed.

„Men du kan dog lade dine Venner i Stikken," sagde Oliver med et svagt Smil, „og lade dem tage Straffen for, hvad du har gjort."

„Det," svarede Lurendrejeren med en flot Bevægelse med sin Pibe, „det var alt sammen bare af

Charley Bates forklarer Oliver et særegent Kunststykke. (Se Sp. 339).

faldt ham ind, at det kunde være farligt at aabne sit Hjærte yderligere, sukkede han blot og tog atter fat paa Skopudsningen.

„Gaa din Vej!" gjentog Lurendrejeren. „Vilde du virkelig være det bekjendt! Har du da slet ingen Stolthed i Livet? Vilde du kanske gaa hen og blive afhængig af dine Venner?"

„Fy for Pokker!" sagde den unge Bates, i det han trak to eller tre Silketørklæder op af sin Hensyn til Fagin, fordi Snushanerne ved, at vi arbejder sammen, og han vilde være kommen slemt i Knibe, hvis vi ikke var stukket a'; det var Grunden, ikke sandt, Charley?"

Den unge Bates nikkede bekræftende og vilde have sagt noget, men Erindringen om Olivers Flugt paatrængte sig ham med saa megen Styrke, at Tobaksrøgen, som han var i Færd med at indaande, blandede sig med et Udbrud af Latter og steg op i

hans Hoved og derfra ned i hans Hals, hvad der bevirkede et Anfald af Hosten og Stampen, som varede godt og vel fem Minutter.

„Se her," sagde Lurendrejeren og tog en Haandfuld Smaapenge op af Lommen. „Her er Liv og Løjer! Er det ikke li'e kraftig, hvor det kommer fra? Der har du nogle; der er fler, hvor de kom fra. Saa du vil ikke? Na, du er et rigtig grangiveligt Tossehoved!"

„Han er en slem Fyr, er han ikke, Oliver?" spurgte Charley Bates. „Han kommer bestemt til at ende med Halsbaand paa, tror du ikke?"

„Jeg ved ikke, hvad det skal sige," svarede Oliver.

„Det skal jeg forklare dig, min fine Ven," sagde Charley. Og med disse Ord tog den unge Hr. Bates fat i den ene Ende af sit Halstørklæde og løftede det lige i Vejret, medens han lod sit Hoved falde ned paa den ene Skulder og samtidig udstødte en besynderlig Lyd mellem Tænderne, ved hvilken livlige pantomimiske Fremstilling han tilkjendegav, at det, at ende med Halsbaand paa og at blive hængt, var et og det samme.

„Det er Meningen," sagde Charley. „Se, hvor forbavset han ser ud, Jack! Jeg har aldrig kjendt saadan en grinagtig Fisk som denne hersens Dreng; han bli'er en Pind til min Ligkiste — det er jeg vis paa." Og da Hr. Charley Bates havde faaet sig en ny hjærtelig Latter, dampede han videre paa sin Pibe med Taarer i Øjnene.

„Du har faaet en daarlig Opdragelse," sagde Lurendrejeren, i det han med megen Tilfredshed betragtede sine Støvler, som Oliver imidlertid var bleven færdig med at pudse. „Men Fagin faar nok noget ud af dig ilirumveller, ellers vilde du bli'e den første, som var mislykket for ham. Du staar dig bedre ved at begynde strax, for du kommer dog ind i Haandteringen, inden du rigtig ved af det, og derfor spilder du bare Tiden, Oliver."

Charles Bates knyttede til dette Raad forskjellige af sine egne moralske Betragtninger, og da disse var udtømte, gav han og hans Ven, Hr. Dawkins, en glødende Beskrivelse af de talrige Glæder, der var forbundne med det Liv, de førte, hvorhos de ikke glemte at indflette mange gode Vink om, at det bedste, Oliver kunde gjøre, var at sikre sig Fagins Yndest uden videre Tøven og paa samme Maade, hvorved de selv havde vundet den.

„Og hav stadig det for Øje, lille Ven," sagde Lurendrejeren, i det man hørte Jøden aabne Døren, „hvis du ikke rapser Visketlude og Stegevendere . . ."

„Hva' kan det nytte, at du snakker saadan," afbrød Charley ham, „han forstaar ikke, hva' du mener."

„Hvis du ikke snupper Lommetørklæder og Ure," vedblev Lurendrejeren, i det han nedlod sig til at bruge en Udtryksmaade, som ikke oversteg Olivers Fatteevne, „saa ta'er en anden dem, og de Fæhoveder, der mister dem, er lige galt farne for det, og du meget værre, og ikke en Mo'ers Sjæl en eneste Snus bedre, undtagen de Fyre, der har snuppet dem — og du har jo akkurat li'e saa megen Ret til dem, som de har."

„Ja det er vist; det er vist!" sagde Jøden, som var traadt ind, uden at Oliver havde lagt Mærke til det. „Det er alt sammen saa klart som Blæk; det har du Lurendrejerens Ord paa. Hi, hi, hi! Han kan sin Lærebog paa Fingrene!"

Den gamle Mand gned sig fornøjet i Hænderne, i det han med disse Ord bekræftede Lurendrejerens Ræsonnement og samtidig fniste af Henrykkelse over sin Lærlings Dygtighed.

Og dermed endte Samtalen for den Gang, thi Jøden var ved sin Hjemkomst ledsaget af Jomfru Betsy og en ung Herre, som Oliver ikke tidligere havde set, men som Lurendrejeren tiltalte med Navnet Tom Chitling. Han havde opholdt sig lidt ude paa Trappen for at vexle nogle Høflighedsbeviser med den unge Dame og traadte nu ind i Værelset.

Hr. Chitling var ældre af Aar end Lurendrejeren, i det han vel kunde have oplevet en atten Vintre, men hans Opførsel mod den sidst nævnte unge Herre var præget af en Ærbødighed, som syntes at tyde paa, at han var sig bevidst at staa adskillige Trin under ham i Henseende til Geni og fagmæssig Duelighed. Han havde smaa plirrende Øjne og et koparret Ansigt og var iført en laaden Hue, en mørkfarvet Trøje af tykt Bomuldstøj, snavsede Olmerdugs Buxer og Skødskind. Hans Garderobe var, ærlig talt, temmelig forfalden, men han undskyldte sig for Selskabet med den Erklæring, at hans „Tid" først var udløben for en Time siden, og eftersom han havde baaret den reglementerede „Uniform" i de forløbne sex Uger, havde han ikke været i Stand til at anvende videre Omhu paa sin private Klædedragt. Hr. Chitling tilføjede med tydelige Kjendetegn paa retfærdig Forbitrelse, at den ny Methode, man brugte med at gjennemrøge Tøjet, var absolut forfatningsstridig, i det den kun tjente til at brænde Huller i det, uden at der kunde var Tale om at faa tilkjendt nogen Skadeserstatning af Staten. En lignende Bemærkning gjorde han om den Mode at klippe Haaret kort af, hvilket han ansaa for at være ligefrem ulovligt, og han sluttede endelig sine Udgydelser med at erklære, at han ikke havde smagt en Draabe af noget som helst i to og fyrretyve dræbende lange og trælsomme Arbejdsdage, og at „han vilde ønske,

at han maatte blive maset, hvis han ikke var saa tør i Halsen som et Kosteskaft."

„Hvor tror du, at den Herre kommer fra, Oliver?" spurgte Jøden grinende, medens de andre Drenge satte en Flaske Brændevin paa Bordet.

„Det . . . det ved jeg ikke," svarede Oliver.

„Hvem er han?" spurgte Tom Chitling og kastede et haanligt Blik paa Oliver.

„En af mine unge Venner," svarede Jøden.

„Saa er han jo ovenpaa," sagde den unge Mand med et betydningsfuldt Blik paa Fagin. „Bryd dig bare aldrig om, hvor jeg kommer fra, din lille Hvalp; jeg tør holde en Krone paa, at du tidsnok finder Vejen der hen!"

Drengene lo af denne Vittighed, og efter at de havde gjort endnu et Par spøgefulde Bemærkninger om den samme Gjenstand og vexlet nogle Ord i en sagte Tone med Fagin, trak de sig tilbage.

Den ny Gjæst og Hr. Fagin talte nu ligeledes nogle Øjeblikke assides med hinanden; derpaa trak de deres Stole hen til Kaminen, og efter at Jøden havde befalet Oliver at komme hen og sætte sig ved Siden af ham, ledte han Samtalen hen paa saadanne Æmner, der nærmest maatte antages at interessere hans Tilhørere. Hans Foredrag drejede sig især om de store Fordele, der var forbundne med Haandteringen, om Lurendrejerens Dygtighed, Charley Bates' Elskværdighed og Jødens egen ædle Tænke- og Handlemaade. Omsider syntes dog disse Æmner at være fuldstændig udtømte, hvilket ogsaa lod til at være Tilfældet med Hr. Chitling — thi Forbedringshuset tager svært paa Kræfterne i Løbet af et Par Uger — og Jomfru Betsy trak sig derfor tilbage, for at Selskabet kunde gaa til Ro.

Fra den Dag af var Oliver sjælden alene hjemme, men befandt sig saa godt som uafbrudt i Selskab med de to Drenge, der hver Dag legede den gamle Leg med Jøden — om dette skete for deres eller for Olivers Uddannelses Skyld, maatte Hr. Fagin bedst vide. Til andre Tider plejede den gamle Mand at fortælle dem Historier om de Forbrydelser, han havde begaaet i sine unge Dage, og han sammenblandede dem da med saa mange pudsige og mærkelige Enkeltheder, at Oliver ikke kunde lade være at le og vise sin Morskab der over til Trods for alle sine bedre Følelser.

Kort sagt, den listige gamle Jøde havde Drengen i sine Garn, og efter at han først ved Mørke og Ensomhed havde gjort hans Sind modtageligt, saa at han foretrak ethvert andet Selskab frem for at være alene med sine bedrøvelige Tanker i det øde, triste Hus, dryppede han nu langsomt den Gift i hans Sjæl, som han haabede vilde besmitte den og forandre dens Natur for bestandig.

Nittende Kapitel.

I hvilken en stor Plan bliver aftalt og vedtagen.

Det var en kold, fugtig og stormfuld Aften, at Jøden traadte ud af sin Hule, med Kavajen knappet tæt omkring sine rystende Lemmer og Kraven trukken op over Ørene, saa at det nederste Parti af Ansigtet var fuldstændig skjult. Han blev staaende ude paa Trappen, medens Døren blev laaset og stænget efter ham, og først da han havde overbevist sig om, at Drengene havde gjort al Ting i Orden, og han ikke længer kunde høre Lyden af deres Skridt, listede han sig, saa hurtig han kunde, ned ad Gaden.

Det Hus, hvortil Oliver var bleven ført hen, laa i Nærheden af Whitecapel. Jøden standsede et Øjeblik ved Hjørnet af Gaden, saa sig mistænksomt om, skraaede saa tværs over Vejen og begav sig af Sted i Retning af Spitalsfield.

Stenbroen laa i ét Søle, og en tæt Taage hang over Gaderne; der faldt en fin Støvregn, og Luften, der slog en i Møde, var kold og klam. Det syntes netop at være en Aften, passende for et Væsen som Jøden til at være ude i. Som han saaledes sneg sig lydløst af Sted langs med Husene, syntes den hæslige gamle Mand at ligne et eller andet modbydeligt Kryb, avlet i det Dynd og Mørke, hvori han bevægede sig, og som nu kravlede frem ved Nattetid for at opsøge et eller andet fedt Affald til at holde Maaltid paa.

Han lagde Vejen gjennem en Mængde snævre og krogede Gader, indtil han naaede Bethnal Green; derpaa drejede han pludselig til venstre og var snart efter midt inde i en sand Labyrint af de simple og smudsige Gader, hvoraf der findes saa mange i dette sammenknebne og tæt befolkede Kvarter.

Men Jøden var aabenbart altfor nøje kjendt med det Terræn, han bevægede sig paa, til at enten Aftenens Mørke eller Vejens Forviklinger skulde lede ham paa Vildspor. Han skyndte sig gjennem forskjellige Stræder og Gyder og drejede omsider ind i en af disse, der kun belystes af en enkelt Lygte oppe i dens fjærneste Ende. Foran et af Husene i denne Gade stod han stille og bankede paa Døren, og efter at have vexlet nogle Ord i en hviskende Tone med den Person, der lukkede op, gik han op ad Trappen.

En Hund knurrede, da han lagde Haanden paa Dørgrebet, og en Mandsstemme spurgte, hvem det var.

„Kun mig, Bill, kun mig, kjære Ven," sagde Jøden og kiggede ind.

„I Pokkers Skind og Ben, saa kom ind med hele Kadaveret," sagde Sikes. „Læg sig, dit dumme

Bæst! Kjender du ikke Djævlen, fordi han har faaet Kavaj paa?"

Det var tydeligt nok, at Hunden havde ladet sig skuffe af Hr. Fagins ydre Paaklædning, thi saa snart Jøden havde taget sin Kavaj af og slængt den hen paa en Stol, vendte den tilbage til den Krog, som den havde rejst sig fra, og svajede lidt med Halen for at vise, at den var saa vidt tilfredsstillet, som det laa i dens Natur at være.

„Naa!" bemærkede Sikes.

„Naa, kjære Ven," svarede Jøden. „Ah — Nancy!"

Det sidste Ord blev ytret med netop saa megen Fortrolighed, som behøvedes for at antyde en Tvivl om, hvorvidt Nancy endnu vilde vedkjende sig Bekjendtskabet, thi Hr. Fagin og hans unge Veninde havde ikke set hinanden, siden hun var optraadt saa kraftig til bedste for Oliver. Men enhver Tvivl vedrørende dette Punkt — dersom Jøden havde været nogen saadan — blev hurtig bortvejret ved den unge Dames Opførsel. Hun tog sine Fødder bort fra Gitret omkring Kaminen, rykkede sin Stol tilbage og indbød saaledes uden videre Omsvøb Jøden til at sætte sig der hen; thi det var en kold Aften — det kunde ingen nægte.

„Det er virkelig koldt, lille Nancy," sagde Jøden, medens han varmede sine knoklede Hænder over Ilden. „Det gaar en lige gjennem Marv og Ben," tilføjede den gamle Mand og trykkede Haanden mod den ene Side.

„Det maatte være en skarp Syl, hvis den skulde finde Vej til Deres Hjærte," sagde Hr. Sikes. „Giv ham noget at drikke, Nancy. Skynd dig lidt i Djævlens Skind og Ben! Det er nok til at gjøre en Mand syg, at se hans visne gamle Kadaver ryste saadan, akkurat som et Spøgelse, der lige er staaet op af Graven."

Nancy tog hurtig en Flaske ud af et Skab, hvori der stod en hel Mængde andre, som efter deres uensartede Udseende at dømme var fyldte med forskjellige Drikkevarer. Sikes skjænkede et Glas fuldt af Kognac og bød Jøden at stikke det ud.

„Tak, tak, Bill, det er mer end nok," svarede Jøden og satte Glasset fra sig efter akkurat at have vædet sine Læber med dets Indhold.

„Hva' for noget! Er De bange, at vi skal narre Dem, hva'?" spurgte Sikes og fæstede sine Øjne paa Jøden. „Føj!"

Med en hæs Grynten, der skulde udtrykke hans Foragt, greb Hr. Sikes Glasset og kastede Resten af dets Indhold i Asken som en Indledning til at fylde det igjen til sig selv, hvilket han ogsaa ufortøvet gjorde.

Medens hans Staldbroder tømte endnu et Glas, saa Jøden sig omkring i Værelset, ikke af Nysgjerrighed, thi han havde set det ofte før, men paa en rastløs, mistroisk Maade, der var blevet til en Vane hos ham. Det var et tarveligt udstyret Kammer, hvori der — maaske med Undtagelse af Skabets Indhold — ikke fandtes noget, der kunde tyde paa, at dets Beboer var andet end en skikkelig Arbejdsmand, ligesom der ikke heller saas andre mistænkelige Gjenstande end et Par tykke Knipler, der stod henne i en Krog, og en „Livsbeskytter"*), som hang henne ved Kaminen.

„Naada," sagde Sikes og smækkede med Tungen. „Nu er jeg parat!"

„Til Forretningerne?" spurgte Jøden.

„Javist, til Forretningerne," svarede Sikes. „Kom saa frem med, hva' De har at sige!"

„Om Huset i Chertsey, hva' Bill?" spurgte Jøden, i det han rykkede sin Stol længere frem og talte i en meget sagte Tone.

„Ja. Hva' er der med det?" spurgte Sikes.

„Ah, De ved, hvad jeg mener, kjære Ven," sagde Jøden. „Han ved strax, hvad jeg mener, gjør han ikke, Nancy?"

„Nej han gjør ikke," vrængede Hr. Sikes. „Eller ogsaa vil han ikke vide det, hva' der kommer ud paa et. Tal fra Leveren og kald Tingene ved deres rette Navn og sid ikke der med jeres blinkende og skelende Øjne og snak sort til mig, som om det slet ikke var jer, der først havde tænkt paa det Indbrud. Hva' mener I saa?"

„Saa sagte, Bill, saa sagte!" sagde Jøden, der forgæves havde prøvet paa at standse dette Udbrud af Harme. „Man kunde gjærne høre os, kjære Ven; man kunde gjærne høre os."

„Lad dem det!" svarede Sikes; „det er mig lige fedt." Men da det efter nærmere Overvejelse dog ikke var Hr. Sikes „lige fedt", sænkede han Stemmen ved de sidste Ord og holdt sig mere rolig.

„Naa, naa," sagde Jøden indsmigrende. „Det var kun af Forsigtighed — slet ikke for andet. — Det var altsaa angaaende Huset i Chertsey; naar skal det gaa for sig, Bill? Naar skal det gaa for sig? Sikke Sølvtøj, kjære Ven, sikke Sølvtøj!" Og med disse Ord gned Jøden sig i Hænderne og trak Øjenbrynene i Vejret med et Udtryk af henrykt Forventningsfuldhed.

„Det skal slet ikke gaa for sig," svarede Sikes koldt.

„Slet ikke gaa for sig!" gjentog Jøden og lænede sig tilbage i Stolen.

„Nej, slet ikke," gjenmælede Sikes. „I alt Fald bliver det ikke et Stykke Arbejde, der kan gjøres i en Snup, saadan som vi havde troet."

---

*) En kort Stok med en Blyklump i begge Ender, omtrent af samme Slags som dem, Politiet er bevæbnet med.

„Saa er man ikke gaaet fornuftig til Værks," sagde Jøden, der blev helt bleg af Vrede. „Kom ikke og fortæl mig noget."

„Men jeg vil nu netop fortælle Dem noget," svarede Sikes. „Hvem er De, som ikke vil høre paa, hva' man har at sige! Jeg kan bare fortælle Dem, at Toby Chackit har snuset omkring Stedet i fjorten Dage i Træk, men han har ikke kunnet faa en eneste af Tjenestefolkene til at bide paa Krogen."

„Er det virkelig Deres Mening, Bill," sagde Jøden, der blev blidere i samme Forhold, som den anden blev hidsigere, „er det virkelig Deres Mening, at ingen af de to Tjenere der i Huset skulde være til at kjøbe?"

„Ja, det er min Mening," svarede Sikes. „De har tjent hos den gamle Dame i over tyve Aar, og om De saa gav dem tusend Kroner hver, fik De dem ikke med til det."

„Men mener De da ogsaa, kjære Ven," indvendte Jøden, „at man heller ikke skulde kunne komme til rette med Kvindfolkene?"

„Ikke Spor af Udsigt til det," svarede Sikes.

„Heller ikke naar den flotte Toby Crackit tager sig af det?" sagde Jøden vantro. „Tænk bare paa, hvordan Fruentimmerne er, Bill."

„Nej, ikke en Gang, naar den flotte Toby Crackit ta'er sig af Sagen," svarede Sikes. „Han siger, at han har haft forlorne Bakkenbarter og gul Vest paa al den Tid, han har lusket omkring der nede, og lige meget har det hjulpet."

„Han burde ha'e forsøgt sig med Overskjæg og et Par Uniformsbuxer, kjære Ven," sagde Jøden.

„Det gjorde han ogsaa," gjenmælede Sikes, „men det hjalp ikke mere end alt det andet."

Jøden saa noget forvirret ud ved denne Besked. Han sad nogle Minutter og grundede med Hagen bøjet helt ned paa sit Bryst, løftede saa Hovedet i Vejret og sagde med et dybt Suk, at hvis den flotte Toby Crackit havde sagt Sandhed, var han virkelig selv bange for, at Spillet var tabt.

„Og dog," sagde den gamle Mand og lod Hænderne synke ned paa sine Knæ, „er det meget sørgeligt, kjære Ven, at vi skal gaa glip af det alt sammen, efter at vi saa længe har glædet os til det."

„Det er 'et," sagde Sikes. „Et fordømt Uheld!"

Der indtraadte en lang Pavse, under hvilken Jøden var hensunken i dybe Tanker, der afspejlede sig i hans Ansigt med et Udtryk af ligefrem djævelsk Nederdrægtighed. Sikes skottede nu og da i Smug hen til ham, medens Nancy, der aabenbart frygtede for at opirre Indbrudstyven, blev siddende og stirrede paa Ilden, som om hun havde været baade blind og døv for alt, hvad der var foregaaet.

„Fagin," sagde Sikes, i det han pludselig afbrød Stilheden, „er det halvtresindstyve Guldfugle værd extra, naar det la'er sig sikkert udføre ved vor egen Hjælp?"

„Ja, sagde Jøden og fòr hurtig op.

„Er det en Akkord?" spurgte Sikes.

„Javist, kjære Ven, javist!" gjenmælede Jøden; hans Øjne funklede, og hver Muskel i hans Ansigt dirrede af den Spænding, som Spørgsmaalet satte ham i.

„Naa," sagde Sikes, i det han med en vis Modbydelighed stødte Jødens Haand fra sig, „saa lad det blive besørget naar som helst. Toby og jeg sprang over Havemuren forleden Nat for at kigge lidt paa Dørene og Skodderne. Huset er saa barrikaderet om Natten som et Fængsel, men der er et Sted, hvor vi ganske nemt og sikkert kan smutte ind."

„Hvor er det, Bill?" spurgte Jøden ivrig.

„Jo," hviskede Sikes, „naar man gaar tværs over Græsplænen . . ."

„Javist, javist," sagde Jøden og bøjede sig saa ivrig frem, at Øjnene stod helt stive i Hovedet paa ham.

„Hm!" brummede Sikes og holdt pludselig inde, i det han blev opmærksom paa Nancy, der saa sig omkring, næsten uden at bevæge Hovedet, og samtidig pegede hastig paa Jødens Ansigt. „Det kan for Resten være lige meget, hvor det er. Jeg ved nok, at De kan ikke faa det gjort uden mig, men det er dog bedst at ha'e fri Hænder, naar man har med Dem at bestille."

„Som De vil, kjære Ven, som De vil," svarede Jøden. „Behøves der ingen anden Hjælp end Deres og Tobys?"

„Nej," sagde Sikes, „intet videre end et Centrumsbor og en Dreng. Det første har vi selv begge to; det andet maa De skaffe os."

„En Dreng!" udbrød Jøden. „Aa, saa er der altsaa en Rude at krybe igjennem, hvad?"

„Bryd Dem aldrig om, hva' der er eller ikke er!" svarede Sikes. „Jeg har Brug for en Dreng, og han maa ikke være for stor. Fanden heller!" sagde Hr. Sikes tankefuldt, „havde jeg bare haft ham, den lille Knægt, der tilhørte Skorstensfejeren Ned! Han sørgede for at kue ham i Væxten og lejede ham ud til et og andet Stykke Arbejde for en rimelig Pris. Men hans Fa'er blev nappet, og saa kommer dette hersens Selskab for unge Forbrydere og ta'er Drengen bort fra en Haandtering, som han tjente gode Penge ved, og la'er ham i Steden for lære at læse og skrive for med Tiden at sætte ham i Haandværkslære. Paa den Maade bærer de sig ad," vedblev Hr. Sikes, hvis Vrede voxede ved Erindringen om den Uret, han forment-

lig havde lidt; „saaledes bærer de sig ad, og hvis de havde Penge nok (hvad der er en Gudsens Lykke, at de ikke har) saa vilde vi om et Par Aar næppe ha'e en halv Snes Drenge tilbage i hele Lavet."

„Nej, det er vist," indrømmede Jøden, der havde været sysselsat med sine egne Tanker under denne Tale og følgelig kun havde hørt Slutningen af den. „Hør en Gang, Bill!"

„Hvad nu?" spurgte Sikes.

Jøden nikkede hen til Nancy, der endnu sad og stirrede ind i Ilden, og gav ved Tegn at forstaa, at han helst saa, at hun forlod Stuen. Sikes trak utaalmodig paa Skuldrene, som om han ansaa en saadan Forsigtighedsregel for aldeles overflødig, men gik ikke desto mindre ind derpaa, i det han anmodede Nancy om at hente ham en Flaske Øl.

„Du har ingen Brug for Øl," sagde Nancy, i det hun lagde Armene over Kors og blev ganske rolig siddende.

„Det hører du jo!" sagde Sikes.

„Passiar!" svarede Pigen koldblodig. „Gaa kun videre, Fagin. Jeg ved godt, hvad han vil sige, Bill; han behøver ikke at bryde sig om mig."

Jøden tøvede endnu, medens Sikes saa noget forbavset fra den ene til den anden.

„Naa, hva' behøver De at bryde Dem om den gamle Tos, Fagin!" sagde Sikes omsider, „De har kjendt hende længe nok til at kunne stole paa hende, eller Fanden skulde staa i det. Hun er ikke af dem, der sladrer af Skole. Er du vel, Nancy?"

„Det tænker jeg ikke," svarede den unge Dame, i det hun trak sin Stol hen til Bordet og lagde begge Albuerne paa det.

„Nej vist saa, min kjære Pige; det ved jeg jo nok," sagde Jøden, „men . . ." og den gamle Mand tav.

„Men hva' for noget?" spurgte Sikes.

„Ser De, kjære Ven, jeg er ikke rigtig vis paa, om hun ikke vil komme lidt ud af Folderne, ligesom hun gjorde forleden Aften," svarede Jøden.

Ved at høre denne Tilstaaelse brast Jomfru Nancy i en højrøstet Latter, tømte derpaa et Glas Kognac, rystede udfordrende paa Hovedet og kom med forskjellige Udbrud som „at holde Spillet gaaende!" „bare aldrig ærgre sig!" og lignende. De syntes øjeblikkelig at virke beroligende paa de to Hædersmænd, thi Jøden nikkede med en tilfreds Mine og satte sig atter ned, og det samme gjorde Hr. Sikes.

„Naa, Fagin," sagde Nancy leende. „Fortæl saa Bill det om Oliver!"

„Hi, hi! Du er en kvik en, lille Ven, den snildeste Tos, jeg nogen Sinde har kjendt!" sagde Jøden og klappede hende paa Halsen. „Det var ganske rigtig om Oliver, jeg vilde tale; det er vist nok. Hi, hi, hi!"

„Hva' er der med ham?" spurgte Sikes.

„Han er netop den Dreng, De kan bruge, kjære Ven," svarede Jøden med en hæs Hvisken, i det han lagde Fingeren paa Næsen og grinede stygt.

„Han!" udbrød Sikes.

„Tag ham, Bill!" sagde Nancy. „Det vilde jeg gjøre, hvis jeg var i dit Sted. Han er naturligvis ikke saa listig som nogen af de andre, men det behøves jo heller ikke, naar han blot skal lukke Døren op for dig. Du kan stole paa, at han er sikker nok, Bill."

„Det tør jeg svare for," istemmede Jøden. „Han er blevet godt afrettet i det sidste Par Uger, og det er paa Tiden, at han begynder at gjøre Nytte for Føden. Desuden er de andre ogsaa for store."

„Javel, han har netop en passende Størrelse," sagde Hr. Sikes eftertænksomt.

„Og vil gjøre alt, hvad De forlanger, kjære Bill," tog Jøden atter Ordet; „der er ikke andet tilovers for ham. Det vil sige, hvis De skræmmer ham lidt."

„Skræmmer ham!" gjentog Sikes. „Ja, det vil sige, det bliver ikke for Løjer, husk vel paa det. Er der det mindste Vrøvl med ham, naar vi først er i Lag med Arbejdet — enten det saa gjælder stort eller smaat — saa ser De ham ikke levende igjen, Fagin. Tænk over det, Fagin, før De sender mig ham. Mærk mine Ord!" sagde Banditen, i det han med den ene Haand prøvede Vægten af et tungt Brækkejærn, som han havde trukket frem inde under Sengen.

„Jeg har tænkt paa det alt sammen," sagde Jøden i en bestemt Tone. „Jeg har holdt Øje med ham, mine Venner — meget nøje holdt Øje med ham. Lad ham blot én Gang føle, at han er en af vore; lad ham blot én Gang faa en tydelig Forestilling om, at han er en Tyv, og han er vor — vor for hele Livet! Oho! Det kunde aldrig have truffet sig bedre!" — Med disse Ord lagde den gamle Mand Armene over Kors paa Brystet, trak Skuldrene helt op til Ørene og omfavnede bogstavelig sig selv af lutter Glæde.

„Vor!" sagde Sikes. „De mener nok Deres?"

„Det gjør jeg maaske, kjære Ven," sagde Jøden med en lydelig Fnisen. „Min, om De vil, Bill."

„Og hvorfor," sagde Sikes, i det han skulede barsk hen til sin elskværdige Ven, „hvorfor gjør De Dem saa megen Ulejlighed med den blegnæbede Unge, skjønt De ved, at der er et halvt Hundrede Drenge, som driver omkring hver eneste Aften i

Common Garden, og som De kan vælge imellem, ganske som De vil?"

„Fordi de er mig til ingen Nytte, kjære Ven," svarede Jøden lidt forlegen; „de er ikke værd at have med at bestille. Deres Udseende røber dem, lige saa snart de kommer i Knibe, og jeg mister dem strax igjen. Men ser I, mine Venner, naar denne hersens Dreng blot bliver rigtig behandlet, saa kan jeg faa mere Gavn af ham end af tyve af de andre. Og desuden," tilføjede Jøden, der nu fuldstændig havde gjenvundet sin Fatning, „kunde han nemt faa os i Klemme, hvis vi slap ham løs, og derfor maa han sejle den samme Sø som vi. Lige meget, hvordan han kommer der; det er nok til at give mig Krammet paa ham, at han har været med til et Tyveri; mere behøver jeg ikke. Naa, det er jo ogsaa saa meget des bedre end at rydde den stakkels Dreng af Vejen, hvad der kunde blive farligt for os, og vi vilde jo desuden kun tabe derved."

„Naar skal det saa gaa for sig?" spurgte Nancy, i det hun afbrød Hr. Sikes midt i nogle heftige Udbrud, der skulde tilkjendegive den Modbydelighed, hvormed han havde hørt paa Fagins menneskekjærlige Betragtninger.

„Ja, det er sandt," bemærkede Jøden, „naar skal det gaa for sig, Bill?"

„Jeg har gjort den Aftale med Toby, at det skulde ske i over Morgen Aften," svarede Sikes tvært, „hvis han ikke hørte fra mig i Mellemtiden."

„Det er godt," sagde Jøden, „det er jo ikke maanelyst i denne Tid?"

„Nej," gjenmælede Sikes.

„Er der truffet de nødvendige Foranstaltninger til at bringe Kosterne i Sikkerhed?" spurgte Jøden.

Sikes nikkede.

„Og angaaende . . ."

„Javist, det er alt sammen i Orden," svarede Sikes afbrydende. „Bryd Dem blot om ingen Ting. Det er bedst, De bringer Drengen her hen i Morgen Aften; jeg skal være paa Pletten en Time efter Daggry. Saa holder De bare Deres Mund for Resten og sørger for at have Smeltediglen i Beredskab; det er alt, hva' De har at gjøre."

Efter en kort Forhandling, hvori de alle tre tog livlig Del, blev det bestemt, at Nancy den næste Aften efter Mørkets Frembrud skulde indfinde sig hos Jøden for at hente Oliver. Fagin bemærkede meget listig, at dersom Drengen viste Utilbøjelighed til at være med til Foretagendet, vilde han følge mere villig med Nancy, der nylig havde taget ham i Forsvar, end med nogen anden. Det blev altsaa højtidelig besluttet, at stakkels Oliver i Anledning af det paatænkte Forehavende uden videre Varsel skulde overgives til Hr. William Sikes's Omhu og Varetægt, og endvidere, at bemeldte Sikes skulde have Lov til at skalte og valte med ham efter eget Forgodtbefindende uden at behøve at staa Jøden til Regnskab for de mulige Uheld eller Ulykker, der maatte ramme Drengen, eller for de Tugtelser, han maatte anse det for nødvendigt at tildele ham. Overenskomsten var imidlertid kun bindende i saa Henseende under Forudsætning af, at den Beretning, som Hr. Sikes maatte have at aflægge ved sin Tilbagekomst, i alle væsentlige Punkter blev bekræftet og stadfæstet ved den flotte Toby Crackits Vidnesbyrd.

Da disse Forberedelser var tilendebragte, gav Hr. Sikes sig til at drikke Brændevin og Kognac efter en større Maalestok, alt imens han svingede Brækkejærnet paa en meget faretruende Maade og samtidig brølede nogle højst umusikalske Brudstykker af forskjellige Viser, blandet med vilde Hyl. Til sidst vilde han i et Anfald af fagmæssig Stolthed vise dem sin Kasse med Indbrudsværktøj, men han var næppe tumlet ind med den og havde faaet den lukket op i den Hensigt at forklare de forskjellige Redskabers Beskaffenhed og fortrinlige Egenskaber, før han dratted om paa Gulvet og faldt i Søvn der, hvor han laa.

„God Nat, Nancy," sagde Jøden og indhyllede sig atter i sin Kavaj.

„God Nat."

Deres Blikke mødtes, og Jøden saa skarpt paa hende, men Pigen blinkede ikke en eneste Gang derved. Hun var aabenbart lige saa sikker og paalidelig, som selve Toby Crackit kunde være.

Jøden bød hende endnu en Gang god Nat, og efter at have benyttet Lejligheden, saa snart hun vendte ham Ryggen, til at give Hr. Sikes's bevidstløse Skikkelse et lille lumsk Spark, stavrede han ned ad Trappen.

„Det er den sædvanlige Historie!" mumlede Jøden ved sig selv, medens han vandrede hjem ad. „Det værste ved disse Fruentimmer er, at der kun behøves saa lidt for at vække deres indslumrede Følelser, men det bedste er saa ogsaa til Gjengjæld, at det aldrig varer længe ved. Ha, ha, ha! Drengen i Kløerne paa Sikes — det er en hel Pose Guld værd!"

Medens Hr. Fagin forkortede Tiden med disse fornøjelige Betragtninger, begav han sig gjennem de snavsede og solede Gader til sit skumle Opholdssted, hvor Lurendrejeren sad oppe og ventede utaalmodig paa hans Tilbagekomst.

„Er Oliver gaaet i Seng? Jeg vilde ha'e talt med ham," var det første, han sagde, da de gik sammen ned ad Trappen.

„For flere Timer siden," svarede Lurendrejeren og lukkede en Dør op. „Der ligger han."

Drengen laa i dyb Søvn paa et simpelt Leje, der var redt paa Gulvet; han var saa bleg af Uro og Sorg og langvarig Indespærring, at han lignede Døden selv, dog ikke Døden som den ser ud i Ligtøj og Kiste, men i den Skikkelse, hvori den viser sig, naar Livet lige er blevet udslukt; naar en ung og from Sjæl for kun et Øjeblik siden er flygtet op til Himlen, og denne Verdens grove Luft endnu ikke har faaet Tid til at aande paa det jordiske Hylster, som Sjælen forherligede.

„Ikke nu," sagde Jøden og vendte sig sagte bort. „I Morgen — i Morgen."

Tyvende Kapitel

Hvori Oliver bliver overgivet til Hr. William Sikes.

Da Oliver vaagnede om Morgenen, blev han ikke lidet forbavset ved at se, at der var sat et Par ny Sko, med stærke, tykke Saaler, ved Siden af hans Seng, og at de gamle var tagne bort. Han blev først meget glad ved denne Opdagelse, i det han fattede et svagt Haab om, at det var et Tegn paa, at man vilde skjænke ham hans Frihed, men disse Tanker blev jagne paa Flugt, lige saa snart han kom til at spise Frokost sammen med Jøden, thi denne meddelte ham i en Tone og paa en Maade, som gjorde ham alvorlig forskrækket, at han samme Aften vilde blive bragt hen til Bill Sikes.

„For . . . at . . . blive der?" spurgte Oliver ængstelig.

„Nej, vist ikke, min lille Ven. Ikke for at blive der," svarede Jøden. „Vi giver ikke saaledes slip paa dig. Vær ikke bange, Oliver, du skal nok komme tilbage til os igjen. Ha, ha, ha! Vi er ikke saa grusomme at sende dig bort for bestandig. Nej, vist ikke!"

Den gamle Mand, der havde bøjet sig over Ilden for at riste et Stykke Brød, vendte sig om, medens han paa denne Maade gjorde Nar af Oliver, og fniste ondskabsfuldt som for at lade sig forstaa med, at han vidste, at Drengen vilde være meget glad ved at slippe bort, naar han bare kunde.

„Jeg kan tænke," sagde Jøden og fæstede sine Øjne paa Oliver, „at du gjærne vilde vide, hvorfor du skal hen til Bill — ikke sandt — lille Ven?"

Oliver skiftede uvilkaarlig Farve ved at høre, at den gamle Gavtyv saa præcis havde kunnet gjætte hans Tanker, men ikke desto mindre svarede han ganske modig, at han unægtelig gjærne vilde det.

„Ja, hvad tror du?" spurgte Fagin.

„Jeg ved det virkelig ikke," svarede Oliver.

„Bah!" udbrød Jøden og vendte sig om med en misfornøjet Mine efter nøje at have studeret Drengens Ansigt. „Saa kan du vente, til Bill fortæller dig det."

Jøden syntes at være meget fortrydelig over, at Oliver ikke viste mere Interesse for Sagen, men Sandheden var, at skjønt Drengen i Virkeligheden følte ikke saa lidt Uro og Spænding, var han paa den anden Side bleven saa forvirret af det skarpe og listige Udtryk i Fagins Blik saa vel som af sine egne Grublerier der over, at han for Øjeblikket ikke tænkte paa at gjøre flere Spørgsmaal. Han fik heller ikke senere Lejlighed dertil, thi Jøden var meget tavs og tvær lige til om Aftenen, da han lavede sig til at gaa ud.

„Du kan gjærne tænde Lys," sagde Jøden og stillede en Ølflaske med et Tællelys i hen paa Bordet. „Og her er en Bog, du kan læse i, til de kommer og henter dig. God Nat!"

„God Nat!" svarede Oliver sagtmodig.

Jøden gik hen til Døren, i det han vedblev at se sig tilbage efter Drengen. Saa standsede han pludselig og kaldte ham ved Navn.

Oliver saa op; Jøden pegede paa Lyset og lod ham saaledes forstaa, at han skulde tænde det. Oliver adlød, og i det han atter stillede Lyset paa Bordet, lagde han Mærke til, at Jøden stirrede paa ham henne fra den mørke Ende af Værelset med en mørk, truende Mine.

„Tag dig i Agt, Oliver! Tag dig i Agt!" sagde den gamle Mand og truede ad ham med Haanden paa en advarende Maade. „Han er en raa Karl og tørster kun efter Blod, naar hans eget er kommet i Kog! Hvad der end sker, saa kny ikke, men gjør, hvad han befaler dig. Husk vel paa det!" Han lagde stærkt Eftertryk paa de sidste Ord, medens han samtidig ligesom lidt efter lidt fordrejede sit Ansigt til et spøgelseagtigt Grin; derpaa nikkede han til ham og forlod Stuen.

Da den gamle Mand var borte, støttede Oliver sit Hoved i Hænderne og gav sig med bankende Hjærte til at grunde over de Ord, han nylig havde hørt. Jo mere han tænkte paa Jødens Advarsel, des mindre var han i Stand til at gjætte, hvad der var den egentlige Mening og Hensigt med den. Han kunde ikke tænke sig, at der ved den Omstændighed, at han blev sendt hen til Sikes, kunde vindes noget som helst slet Formaal, som ikke akkurat lige saa godt kunde opnaas, naar han blev hos Fagin, og da han længe havde siddet og brudt sit Hoved, kom han omsider til det Resultat, at man vel havde udset ham til at forrette almindelig simpel Husgjerning hos Indbrudstyven, indtil man fik fat i en anden Dreng, der egnede sig bedre dertil. Han var saa vant til at lide ondt og havde allerede lidt saa meget der, hvor han var, at han ikke tog

sig Udsigten til en Forandring synderlig nær. Han sad endnu i nogle Minutter hensunken i Tanker; derpaa rejste han sig op med et tungt Suk, pudsede Lyset, tog saa den Bog, Jøden havde givet ham, og satte sig til at læse.

I Førstningen vendte han ligegyldig Bladene, men efter at hans Opmærksomhed var bleven vakt ved et enkelt Sted, varede det ikke længe, før han ivrig havde fordybet sig i Indholdet. Det var en Fortælling om store Forbryderes Levnet og om de kriminelle Retssager, i hvilke de havde spillet Helterollerne; de fedtede og tilsmuskede Blade røbede, at Bogen var gaaet gjennem mange Hænder. Oliver læste om forfærdelige Forbrydelser, der kunde faa Blodet til at isne i en, om hemmelige Mord, som var blevne forøvede paa ensomme Steder, om Lig, der var blevne skjulte for Menneskenes Øjne i dybe Gruber og Brønde, som dog ikke havde villet holde paa dem, hvor dybe de end var, men havde ladet dem komme frem igjen for Dagens Lys efter mange Aars Forløb, saa at Morderne var blevne vanvittige ved Synet af dem og i deres Rædsel havde tilstaaet deres Misgjerninger og selv raabt paa Galgen for at faa Ende paa deres Sjælekval. Han læste ogsaa om Mennesker, der, medens de i Nattens Stilhed havde ligget i deres Senge, var blevne forlokkede af deres onde Tanker til at begaa saa frygtelige Mordgjerninger, at Haarene rejste sig paa Hovedet af en, og man kom til at ryste over alle Lemmer ved at tænke derpaa. De uhyggelige Beskrivelser var saa levende og troværdige, at de gulnede Sider i Bogen syntes at være ligesom gjennemtrukne med Blod, medens Ordene, der stod trykte paa dem, gjenlød i Olivers Øren, som om de fremhviskedes med en hul Mumlen af de dødes Gjenfærd.

Overvældet af Angest lukkede Drengen til sidst Bogen i og kastede den langt bort fra sig. Saa faldt han pludselig paa Knæ og bad Himlen om at bevare ham for saadanne Gjerninger og hellere strax lade ham dø, end at han nogen Sinde maatte komme til at begaa saa rædselsfulde Forbrydelser. Lidt efter lidt blev han roligere og bad med sagte og skjælvende Stemme, at Gud vilde udfri ham af de Farer, der truede ham, og at hvis der var nogen Hjælp tilovers for en stakkels, forskudt Dreng, der aldrig havde kjendt Venners og Slægtninges Kjærlighed, at den da maatte blive sendt ham nu, da han stod ene og forladt midt iblandt lutter Synd og Ugudelighed.

Han havde endt sin Bøn, men laa endnu med Hovedet begravet i sine Hænder, da han pludselig blev skræmmet op ved en raslende Lyd.

„Hvem er det?" udbrød han, i det han sprang op og i det samme fik Øje paa en Skikkelse, der stod henne ved Døren. „Hvem er det?"

„Mig. Ikke andre end mig," svarede en skjælvende Stemme.

Oliver løftede Lyset op over sit Hoved og saa hen imod Døren. Det var Nancy.

„Sæt Lyset ned," sagde Pigen og vendte Hovedet bort. „Det skær' mig i Øjnene."

Oliver lagde Mærke til, at hun var meget bleg, og spurgte hende venlig, om hun var syg. Pigen kastede sig ned paa en Stol med Ryggen mod ham og vred sine Hænder, men svarede ikke.

„Maatte Gud tilgive mig!" udbrød hun lidt efter; „dette her har jeg aldrig tænkt paa."

„Hvad er der sket?" spurgte Oliver. „Kan jeg hjælpe Dem? Jeg vil gjærne gjøre det, hvis jeg kan — det vil jeg virkelig."

Hun rokkede frem og tilbage paa Stolen, hostede, udstødte en halvkvalt Lyd og kæmpede og gispede for at faa Luft.

„Nancy!" udbrød Oliver forskrækket. „Hvad er der i Vejen?"

Pigen slog Hænderne mod sine Knæ og satte Fødderne haardt mod Gulvet; holdt saa pludselig op igjen, trak Shawlet tættere om sig og gøs af Kulde.

Oliver sad imidlertid og stirrede ind i Ilden. Lidt efter trak ogsaa hun sin Stol der hen og sad nu en Tid lang uden at sige et Ord; omsider løftede hun Hovedet og saa sig om.

„Jeg ved ikke, hvad der somme Tider gaar af mig," sagde hun, i det hun lod, som hun fik travlt med at glatte paa sit Tøj; „jeg tror næsten, det er dette fugtige, snavsede Værelse, der er Skyld deri. Naa, lille Nolly, er du saa parat?"

„Skal jeg følge med Dem?" spurgte Oliver.

„Ja, jeg kommer fra Bill," svarede Pigen. „Du skal følge med mig."

„I hvad Hensigt?" spurgte Oliver og trak sig lidt tilbage.

„I hvad Hensigt!" gjentog Pigen, i det hun saa op, men strax slog Øjnene ned igjen, da hendes Blik faldt paa Olivers Ansigt. „Aa — ikke for noget ondt."

„Det tror jeg ikke," sagde Oliver, der havde lagt nøje Mærke til hende.

„Naa, som du vil," svarede Pigen og prøvede paa at le. „Ikke for noget godt da."

Oliver kunde mærke, at han havde en vis Magt over Pigens bedre Følelser, og et Øjeblik tænkte han paa at bønfalde hende om at have Medlidenhed med hans hjælpeløse Stilling. Men strax efter fór den Tanke gjennem hans Hoved, at Klokken først var elleve, og at der endnu var mange Mennesker paa Gaden, blandt hvilke der vel maatte findes nogle, som vilde tro ham, naar han fortalte dem sin Historie og anraabte dem om Hjælp.

I det denne Forestilling greb ham, nærmede han sig Nancy og sagde noget hastig, at nu var han parat.

Hverken hans korte, stiltiende Overvejelse eller dennes Indhold gik tabt for hans Ledsagerske. Hun saa vist paa ham, medens han talte, og tilkastede ham derpaa et Blik, som tydelig nok viste, at hun havde gjættet, hvad hans Tanker gik ud paa.

„Tys!" hviskede Pigen og bøjede sig ned til ham, medens hun pegede paa Døren og saa sig forsigtig om. „Der er ingen Hjælp mulig. Jeg har gjort mit yderste for dig, men alt sammen til ingen Nytte. Du er i Klemme fra alle Sider, og skal det nogen Sinde lykkes dig at slippe her fra, saa er dette i alt Fald ikke det rette Øjeblik."

Oliver følte sig slaaet af den indtrængende Maade, hvorpaa hun ytrede disse Ord, og saa overrasket op paa hende. Hun syntes at tale Sandhed; hendes Træk var blege og stærkt bevægede, og hun skjælvede over hele Kroppen.

„Jeg har en Gang før sparet dig for at blive mishandlet; jeg er rede til at gjøre det igjen, og jeg gjør det i dette Øjeblik," vedblev Pigen; „thi dem, der vilde have hentet dig, hvis jeg ikke havde paataget mig det, vilde næppe have taget saa lempelig paa dig, som jeg gjør. Jeg har indestaaet dem for, at du vilde være rolig og stille, og hvis du ikke er det, bringer du kun baade dig selv og mig i Fortræd, saa det maaske kan koste mig mit Liv. Se her! Det har jeg allerede taalt for din Skyld, saa sandt Gud ser mig vise dig det."

Hun pegede hastig paa nogle sorte og blaa Mærker paa sin Hals og sine Arme og vedblev med stor Ilfærdighed:

„Husk paa det! Og lad mig ikke for Øjeblikket undgjælde mere for din Skyld. Kunde jeg hjælpe dig, vilde jeg gjøre det, men det staar ikke i min Magt. De har ikke til Hensigt at tilføje dig nogen Fortræd, og hvad de end faar dig til at gjøre, bliver Skylden jo ikke din. Tys! Hvert Ord, du siger, kan bringe mig i Ulykke! Ræk mig din Haand! Skynd dig! Giv mig Haanden!"

Hun greb den Haand, som Oliver instinktmæssig lagde i hendes, pustede derpaa Lyset ud og trak ham med sig ned ad Trappen. Døren blev hastig aabnet af en Person, der stod skjult i Mørket, og den blev lige saa hastig lukket igjen, da de var traadte uden for. En Droske ventede paa dem; Pigen drog Oliver med sig ind i Vognen med samme Heftighed, hvormed hun nylig havde talt til ham, og trak Gardinerne tæt til. Kusken spurgte ikke om nogen Adresse, men satte sin Hest i fuld Fart uden at tøve et eneste Øjeblik.

Pigen holdt stadig fast paa Olivers Haand og vedblev i en hviskende Tone at gjentage de Advarsler og Forsikringer, hun allerede havde givet ham. Al Ting foregik saa hurtig og ilfærdigt, at han næppe havde faaet Tid til at tænke paa, hvor han var, eller hvorledes han var kommen der hen, da Vognen standsede uden for det Hus, hvortil Jøden havde styret sine Skridt den foregaaende Aften.

I et eneste Nu kastede Oliver et Blik ned ad den tomme Gade, og et Raab om Hjælp svævede paa hans Læber. Men Pigens Stemme lød endnu i hans Øre, bønfaldende ham i en saa angestfuld Tone om at huske paa hende, at han ikke havde Hjærte til at udstøde Skriget. Medens han tøvede, var Lejligheden gaaet tabt, thi han befandt sig allerede inde i Huset, og Døren var bleven lukket efter ham.

„Denne Vej," sagde Pigen og gav for første Gang slip paa hans Haand. — „Bill!"

„Hejda!" svarede Sikes, der kom til Syne paa det øverste Trappetrin med et Lys i Haanden. „Det kalder jeg at være præcis. Kom op!"

Dette var en meget stærk Bifaldsytring og en usædvanlig hjærtelig Velkomsthilsen af en Person med Hr. Sikes's Temperament. Nancy syntes ogsaa meget taknemmelig derfor og hilste venlig paa ham.

„Tyras er gaaet hjem med Tom," bemærkede Sikes, medens han lyste dem op ad Trappen. „Han vilde blot have været i Vejen."

„Ja, det er meget sandt," indrømmede Nancy.

„Naa, saa du har Ungen med dig," sagde Sikes, da de var traadte ind i Stuen, hvis Dør han lukkede i, medens han talte.

„Ja, her er han," svarede Nancy.

„Har han været føjelig?" spurgte Sikes.

„Som et Lam," gjenmælede Nancy.

„Det glæder mig at høre," sagde Sikes og saa bistert paa Oliver, „af Hensyn til hans eget lille Kadaver, som ellers vilde være kommen til at undgjælde for det. Kom her hen, din lille Hvalp, og lad mig lære dig din Lektie; det er lige saa godt at faa det expederet med det samme."

Med denne venlige Tiltale til sin ny Elev rev Hr. Sikes Huen af Oliver og slængte den hen i en Krog, tog ham derpaa ved Skulderen, satte sig selv ned ved Bordet og stillede Drengen foran sig.

„Naa, for det første: ved du, hva' denne hersens er for en?" spurgte Sikes og viste ham en Lommepistol, der laa paa Bordet.

Oliver nikkede bekræftende.

„Naa, se saa en Gang her," vedblev Sikes. „Dette her er Krudt; det er en Kugle, og dette hersens er en lille Stump Filt til Forladning."

Oliver mumlede sagte, at han nok kjendte disse forskjellige Gjenstande, og Hr. Sikes gav sig derpaa med megen Omhu og Betænksomhed til at lade Pistolen.

„Nu er den ladt," sagde Hr. Sikes, da han var færdig.

„Ja, jeg ser det," svarede Oliver.

„Nuvel," sagde Banditten og tog haardt fat om Olivers Haandled, medens han samtidig satte Pistolløbet saa tæt op til hans Tinding, at det rørte ved den, hvad der fik Drengen til at udstøde et sagte Skrig, — „hvis du mukker et eneste Ord, naar vi to er komne ud sammen, med mindre jeg først taler til dig, saa faar du uden videre Varsel denne herrens Ladning lige lukt ind i Skallen. Pønser du altsaa paa at sige saa meget som et eneste Kvæk uden min Tilladelse, saa er det bedst, at du først be'er dit Fadervor."

Hr. Sikes fæstede et skulende Blik paa Gjenstanden for denne Advarsel for saaledes at forhøje Virkningen af sine Ord og vedblev saa:

„Saa vidt jeg ved, er der nok ingen, som vilde spørge synderlig efter dig, dersom du blev expederet over i den anden Verden, saa jeg behøvede ikke at gjøre mig al den fordømte Ulejlighed med at forklare dig Tingene, naar det ikke var af lutter Hensyn til dit eget bedste. Forstaar du?"

„Din Mening er kort og godt den," sagde Nancy, der talte med meget Eftertryk og samtidig saa lidt truende hen paa Oliver, som for at paaminde ham om at høre alvorlig efter, „at dersom han gjør dig nogen som helst Knuder ved det Stykke Arbejde, du har for, saa lukker du for bestandig Munden paa ham ved at skyde ham en Kugle gjennem Hovedet og udsætter dig for at komme til at dingle for det, ligesom du gjør for saa mange andre Ting, din Forretning fører med sig, hver eneste Uge og Maaned af dit Liv."

„Saadan er det," bemærkede Hr. Sikes bifaldende; „Fruentimmerne kan meget godt forklare en Sag med faa Ord — undtagen naar de bli'er for ivrige i Tøjet. Og da han nu er paa det rene med det alt sammen, saa lad os faa noget i Skrutten og bag efter en lille Snyder, før vi skal af Sted."

Som Følge af denne Opfordring skyndte Nancy sig at dække Bord, gik derpaa bort en fem Minutter og vendte tilbage med en Flaske Øl og en Portion stegte Lammehoveder, der gav Hr. Sikes Lejlighed til at fremkomme med forskjellige smagfulde Vittigheder, som skyldtes den ejendommelige Tilfældighed, at Lammehoveder og et i hans Haandtering meget anvendt Instrument, nemlig et Brækkejærn, havde en og den samme Benævnelse i Tyvesproget. Den vakre Hædersmand, der muligvis følte sig oplivet ved den umiddelbare Udsigt til at komme i aktiv Tjeneste, var i det hele taget i usædvanlig godt Lune, og som Bevis herpaa kan anføres, at han i et Anfald af Munterhed drak alt Øllet ud i en Slurk, samt at han efter en løselig Beregning ikke ytrede mere end fire Snese Eder, saa længe Maaltidet varede.

Da dette var til Ende — og det behøver vel næppe at bemærkes, at Oliver ikke havde haft synderlig Appetit — tømte Hr. Sikes et Par Glas Brændevinstoddy og smed sig saa paa Sengen med den Befaling til Nancy — ledsaget af mange Trusler for det Tilfælde, at hun glemte det — at vække ham præcis Klokken fem. I Følge Befaling fra den samme Autoritet strakte Oliver sig fuldt paaklædt paa en Madrats paa Gulvet, medens Pigen lagde mere Brændsel paa Ilden og derpaa satte sig ned foran den for at være rede til at kalde paa dem til den fastsatte Tid.

Oliver laa længe vaagen og tænkte paa, at det vel ikke var umuligt, at Nancy vilde benytte Lejligheden til at tilhviske ham nogle flere gode Raad, men Pigen blev siddende og stirrede ind i Ilden uden at røre sig undtagen for nu og da at pudse Lyset. Udmattet af Vaagen og Bekymring faldt han omsider i Søvn.

Da han vaagnede, var Bordet dækket til Te; Sikes var i Færd med at gjemme forskjellige Ting i Lommerne paa sin Overfrakke, der hang over en Stoleryg, og Nancy havde travlt med at tilberede Frokosten. Det var endnu ikke Dag, thi Lyset brændte endnu, og uden for var det ganske mørkt. En tæt Regn slog mod Vindusruderne, og Himlen saa sort og skyfuld ud.

„Naa da!" brummede Sikes, da Oliver rejste sig op. „Halv sex! Skynd dig lidt, ellers faar du ingen Frokost; det er allerede blevet silde nok."

Oliver var ikke længe om at gjøre Toilette, og da han havde nydt et Par Mundfulde, svarede han paa et tvært Spørgsmaal af Sikes, at han var færdig.

Nancy bandt et Tørklæde om hans Hals, men næsten uden at se paa ham, og Sikes gav ham et stort, grovt Slag til at knappe over Skuldrene. Saaledes udstyret rakte han sin Haand til Indbrudstyven, der tøvede endnu et Øjeblik for med en truende Mine at vise ham, at han havde Pistolen i Sidelommen paa sin Overfrakke; han klemte derpaa hans Haand fast i sin, sagde Farvel til Nancy og førte ham af Sted med sig.

Oliver vendte sig om, da de kom hen til Døren, i Haab om at møde et Blik fra Pigen. Men hun havde atter indtaget sin gamle Plads foran Kaminen og sad der fuldstændig ubevægelig.

(Fortsættes.)

Den gamle Fægtemester.

Uden for Kirken St. Joseph i Fontainebleau havde der i en brændende Solhede en Dag sidst i Juli samlet sig en talrig Menneskemængde, som efter at have overbevist sig om, at det var umuligt at faa Plads inde i Kirken, stod taalmodig uden for for at høre og se saa meget, som Omstændighederne tillod. Af og til indfandt der sig en ny Tilskuer, som ved nogle smaa Puf og Stød blev underrettet om, at der øjensynlig ikke var mere Plads tilovers, og han forsvandt da igjen, efter at han havde givet Puffene og Stødene tilbage med Renter. I øvrigt var der en almindelig Tavshed og Højtidelighed, passende til Lejligheden, nemlig en militær Begravelse.

Kirkens Skib var fuldstændig optaget af Soldater, men foruden disse var der mange andre Tilskuere — Folk fra Byen, fremmede Gjæster og flere — som havde Plads paa de lange Rækker af lave Stole, der var opstillede foran Alteret. Vaabnenes Klirren, som blandede sig i Præsternes dybe Kor, hver Gang de sang deres „Gloria", gav Højtideligheden en ejendommelig Karakter, og ikke faa af de tilstedeværende følte sig dybt grebne af dens alvorsfulde Stemning. Blandt disse var der en ung Pige, hvis lidenskabelige Graad vakte næsten hele Forsamlingens Opmærksomhed. Da den hellige Handling var forbi, og Kisten blev baaren ud til Kirkegaarden, befandt den unge Pige sig i Følget; hun var saa hensunken i sin Smerte, at hun syntes aldeles ligegyldig for de halvt deltagende, halvt nysgjerrige Blikke, som var rettede paa hende. Da Jordpaakastelsen var tilendebragt, og Regimentet sluttede Kreds om Graven for at krydse sine Vaaben over den som et sidste Farvel, faldt den unge Pige paa Knæ, gjorde Korsets Tegn paa sit Bryst, rejste sig derpaa med en heftig Bevægelse og skyndte sig bort. En ældre, men endnu smuk Kone, der havde staaet i Nærheden af hende, medens den hellige Handling fandt Sted, saa deltagende efter hende og begav sig derpaa hen imod Kirkegaardsporten, hvor hun traf nogle Mænd af Følget, der var blevne tilbage for at tale med hverandre om den brave Mand, som nu var død og borte.

Det er bekjendt nok, at man aldrig er Gjenstand for en bedre Omtale, end naar man enten nylig er bleven gift eller nylig begravet. Ved en Begravelse eller et Bryllup udslettes enhver Fejl, og alle ens gode Egenskaber bringes for Lyset; saaledes gik det ogsaa til, at den lille Gruppe, som var bleven tilbage for at tale om Monsieur Berthollet, var enig om højt og lydelig at berømme den hedengangne. I en Forsamling af Franskmænd findes der imidlertid saa godt som altid, lige meget under hvilke Omstændigheder, en sarkastisk Taler, og i dette Tilfælde var det Mr. Petit, Forhandleren af eviggrønne Guirlander til Prydelse for Gravsteder, som blandede sine ironiske Ord i den almindelige Ros.

„Jeg," sagde han, „har ogsaa altid haft stor Agtelse for den afdøde. Han var en mærkelig Mand, paa hvis Grav det skulde glæde mig at se mine smukkeste Blomster. Hvad siger De f. Ex. om denne prægtige Krans til fem Franks? De, min gode Mr. Simon, der for tre Dage siden kaldte ham en Hedning, og som i Dag erkjender Deres Fejl og taler om hans ædle Hjærte — De burde vise Deres Anger ved paa denne Maade at ære hans Minde."

„Det vil jeg ogsaa," sagde Mr. Simon, en lille, velnæret Urtekræmmer. „De har fuldkommen Ret, men . . . men denne Krans er alt for dyr."

„Hvorledes kan De sige det? Se blot dens Størrelse."

„Jeg ser den; men selv om den var dobbelt saa stor, vilde fem Franks dog være for meget."

„Mr. Simon har Ret," sagde en af de tilstedeværende. — „Tværtimod, Mr. Petit har Ret," sagde en anden. — „Det er en Skam at bære Nag til den døde," bemærkede en tredje. — „Det er skjændigt at ville bedrage den døde," udbrød en fjerde. — „For mit Vedkommende," mente en femte, „har jeg ikke synderlig Tiltro til disse visne Blomsters Udødelighed; dersom de ikke kan dø, er det kun, fordi de aldrig har haft Liv."

„Det vilde være bedre, om De gik hjem alle sammen," sagde den før omtalte Kone, hvis Navn var Bouvier. „Eders Ordstrid kan i og for sig være god nok, men dette er ikke Tiden og Stedet for den. Regimentet er allerede afmarscheret; følg dets Exempel og staa ikke her for at skakre om eders Varer."

Efter at have vexlet endnu nogle faa Ord, fulgte man Madame Bouviers Opfordring; den lille Forsamling skiltes, og der hørtes nu kun Lyden af Mændenes Fodtrin, i det de gik hen ad den uregelmæssig brolagte Gade for at vende tilbage til deres forskjellige Beskjæftigelser. Soldaterne var for-

En Savoyard i Arrest Efter et Maleri af Julius Geertz

svundne; den dæmpede Larm af Trommerne havde tabt sig i det fjærne, og alt var nu stille.

Madame Bouvier stod selv i Begreb med at gaa hjem, da hun blev standset af en Dame, som sagde:

„Madame Bouvier, husker De mig endnu?"

„Ah, Madame Arnold, skulde jeg nogen Sinde kunne glemme Dem? De er altsaa kommen tilbage til Fontainebleau? Hvilken Glæde for os alle! Og der har vi jo Mademoiselle Catherine. Dersom jeg kunde faa Lov til at tage et Fotografi af hende og hænge det op hjemme hos mig, vilde min lille Butik ikke være stor nok til at rumme alle de Kunder, som vilde komme."

„Det er rigtigt, Madame Bouvier," svarede Damen. „De taber aldrig Deres Forretning af Syne. Jeg haaber, at den blomstrer som altid? Ved De, at vi kun har været her en Time? Vi er lige komne fra Paris, og da vi lagde Vejen forbi St. Josephs Kirke, saa vi, at der fandt en Højtidelighed Sted, men vi anede mindst, at det var Berthollets Begravelse. Kjære, gamle Berthollet! Han gav Catherine Timer i Ridning, og der var sikkert ingen, som kunde undervise med større Interesse og Energi; det er næppe sex Maaneder siden."

„Jeg husker godt, at han undertiden fór frem som en Stormvind," bemærkede Mademoiselle Catherine; „han sparede ikke sine Heste, og saa talte han uafbrudt. Jeg tror ikke, at han kunde lide at være stille et eneste Øjeblik..

„Det er sandt," sagde Madame Bouvier; „han kunde aldrig lide at være stille — og det var det, som dræbte ham. Han kunde ikke være rolig et Øjeblik; altid maatte han være i Bevægelse. Det var den Maade, hvorpaa han skjulte sit sønderrevne Hjærte."

„Sit sønderrevne Hjærte?" gjentog Madame Arnold spørgende.

„Ja, det er det rette Ord, Madame — det var sønderrevet."

„Men han var jo en gammel Mand," indvendte Catherine.

„Meget sandt, Frøken. Men tror De, at det kun er de unge med smukke Ansigter som Deres eget, der har et Hjærte, som kan briste? Jeg forsikrer Dem, at hin stadselige, gamle Mand blev ramt af en Sorg, som med et Slag knuste hans stærke og ædle Hjærte."

„Var den unge Pige, der græd saa meget i Kirken, hans Datter?" spurgte Madame Arnold.

„Nej, Frue. Han havde ingen Datter. Han havde aldrig haft mer end et Barn — og det var en Søn."

„Jeg har kun set Berthollet, naar han underviste min Datter," sagde Madame Arnold, „og en Gang saa jeg ham desuden give en ung Englænder, en af vore Venner, en Time i Fægtning. Undervisningen fandt Sted i en stor Sal, og den gamle Soldats Stemme lød som Torden; hver Stavelse gav et lydeligt Ekko. Hans Kommando var lige som en Salve af Geværskud. Jeg blev næsten halvt bange ved Lyden af hans Stemme og ved at betragte hans heftige Bevægelser, men jeg maatte tillige beundre hans stærkt byggede Figur, hans brede Bryst, hans bestemte Holdning; det tydede alt sammen paa en Styrke og Dygtighed, som ikke var aftaget med hans Alder. Han var en Mand, der arbejdede med utrættelig Energi."

„Deri tager De ikke fejl, Frue. Han var en uforlignelig Fægtemester, en fortrinlig Rytter med en smuk militær Holdning, og frem for alt var han en brav og retskaffen Mand. Hans Retskaffenhed var saa meget mere værdifuld, som den var en sjælden Egenskab i den kejserlige Armé."

„Nu kjender jeg Dem igjen, Madame Bouvier. De har altsaa ikke forandret Deres Anskuelser, og jeg maa da undre mig over, at De dømmer saa retfærdig om den afdøde. Jeg havde næppe troet, at Fægtemesteren i det kejserlige Husarregiment vilde finde nogen mild og langt mindre nogen deltagende Dommer i Dem."

„De har ikke ganske Uret, Frue. Da Berthollet bosatte sig her, betragtede jeg ham just ikke med de venligste Øjne, og naar han kom ind i min Butik for at kjøbe en Kikkert eller et Fotografi, plejede jeg med ond Vilje at kaste Sagerne hen til ham. Men senere forandredes mine Følelser for ham, og jeg skal fortælle Dem hvorfor — men det er ikke værd, at vi bliver staaende her. Min Mand paastaar, at der kommer færre Kunder, naar han staar alene bag Disken, og hvorledes dette end forholder sig, er det dog vel bedst, at jeg afløser ham, da han har andre Forretninger at besørge."

„Vi vil gaa med Dem," sagde Madame Arnold; „jeg beder Dem, fortsæt Deres Fortælling; vi skal ikke afbryde Dem."

De forlod Kirkegaarden, og medens de spaserede gjennem to eller tre lange, ensformige Gader, fortsatte Madame Bouvier, der var en lige saa udmærket Taler som ivrig Politiker, sin Fortælling:

„Jeg tilstaar, at da denne fortræffelige Mand først kom for at tage Ophold her, efter at han havde taget sin Afsked fra Tjenesten, betragtede jeg ham som en Repræsentant for Kejserdømmets Fordærvelse. Jeg hadede ham endnu mere, fordi han havde en Søn, der var bekjendt for at være en flink ung Mand og en dygtig Officer. Jeg gjorde dem ansvarlige for de Underslæb, som man vidste havde fundet Sted i den Armé, i hvilken den ene endnu tjente og den anden havde tjent. O, Madame,

hvilke uhyre Bedragerier har ikke bragt Ødelæggelse over vort stakkels Land! Har De aldrig hørt om det falske Stedfortrædersystem, som fandt Sted, og hvorved vore Regimenter tog sig saa imponerende ud paa Papiret og forvandledes til intet paa Valpladsen? De ryster paa Hovedet, og det skulde ikke undre mig, om De tvivler derom, men ikke desto mindre vil jeg fortælle Dem, hvad der er en Kjendsgjerning, og jeg skal ikke bruge lang Tid til at forklare Dem det. De ved maaske, at naar en Franskmand ikke har Lyst til selv at tjene som Soldat, har han Lov til at betale en Sum Penge for at skaffe en Stedfortræder, og en saadan Ordning har meget hyppig fundet Sted. Nuvel, i den kejserlige Armé blev den foregivne Stedfortræder indført i Regimentslisterne, og det fulde Beløb for hans Ekvipering og Underhold stod anført i de nøjagtig førte Bøger, men Manden manglede. De er forbavsede, mine Damer, men saaledes forholdt det sig virkelig. Ja, det var kun en Straamand eller, for at tale tydeligere, et Tal, som opførtes, medens de Penge, som man antog kom Stedfortræderen til Gode, gik i Lommen paa en af de mange Forrædere, som stod i Kejserens Sold. Jeg ser, Frue, at mine Udtalelser mishager Dem, og De mener, at Kejseren ikke har kunnet være vidende om dette, men undskyld mig, det er næsten umuligt, at han ikke skulde have vidst det. Hvorfor jeg hader ham? Fordi han omgav sig med Slyngler og saa igjennem Fingre med sine Embedsmænds slette Streger. Dog, jeg vil afbryde dette Emne, da jeg mærker, at mine Anskuelser vækker Deres Misfornøjelse.

I alle disse kejserlige Unoder og slette Sæder var vor gode Berthollet lige saa uskyldig som et af de gamle, stolte Egetræer ude i Skoven. Det forekommer mig, at jeg endnu kan se ham, som han plejede at staa for at kaste et Blik ned ad Gaden, medens han skyggede for Øjnene med sin Haand, eller naar han med militær Anstand besvarede sine Naboers Hilsener, og det var baade mange og hjærtelige Hilsener, han modtog, naar han forlod sit Logis for at begive sig gjennem Jærnporten lige over for til sit Yndlingsopholdssted, Café du Nord. Denne Kafé bestaar alene ved sine militære Gjæster, og Mester Berthollet, som oven i Kjøbet havde en Andel i den, kunde altid være sikker paa et hjærteligt Velkommen. Hvor ofte har jeg ikke set ham staa derinde midt i den ivrige Kreds af hans tidligere Kammerater; hans skarpe graa Øjne, hans tykke, hvide Knebelsbart og hans glatragede Hage gjorde ham kjendelig blandt alle de øvrige — naar man en Gang havde set ham, glemte man ham aldrig igjen. Han plejede at tage Plads ved et af de smaa runde Borde, hvorfra han med en martialsk Mine gav sine Ordrer til Frokosten. Han var en Mand, modtagelig for Indtryk, men ikke veltalende, og Emnerne for hans Konversation var kun lidet afvexlende. De drejede sig sædvanlig om en forbavsende lang Ridetur, en vidunderlig Hest eller et stort Væddemaal mellem et Par anerkjendt dygtige Fægtemestre; nu og da kom der en Bemærkning om Solferino — hans eneste Valplads, saa vidt jeg ved. Han brugte mange Eder, og man kunde høre dem langt borte, thi, som De ved, havde hans Stemme en ikke ringe Lighed med de sidste Basuner, som skal vække de døde. Hans Eder var imidlertid af en meget uskyldig Natur. I den blaa Hunds eller den blaa Hares hellige Navn! vare de hyppige Udbrud, som tjente til at bortvejre hans Vrede saa langt, at den aldrig gjorde nogen Skade.

Da hans Søn kom hertil, blev hans Ansigt lutter Solskin. Jeg har lagt Mærke til, Frue, at naar en Fader elsker lige saa varmt som en Moder, elsker han endnu mere, fordi hans Følelser er af en stærkere Natur, og saaledes var det ogsaa med Berthollet. Skjønt jeg i øvrigt ikke kunde lide ham, holdt jeg dog af denne Kjærlighed. Han plejede at udtale sin Drengs Navn, Eugéne, med saa øm en Stemme, hvor ru og barsk den end var. Jeg hader Navnet Eugéne, ligesom jeg hader alt, hvad der tilhører Slægten Bonaparte, men det lød saa smukt, naar den gamle Mand udtalte Navnet. Monsieur Eugéne, der var en udmærket opdraget og begavet ung Mand, var Løjtnant i en slet Armés bedste Regiment. Han stod nemlig ved det 3dje Regiment af de afrikanske Chasserer, som var det, der udmærkede sig mest i vor sidste ulykkelige Krig.

Jeg tilstaar nu gjærne, Frue, at han var en smuk og højsindet ung Officer, og jeg har for længe siden hørt op med at undre mig over, at min lille Niece — den smukke, bedrøvede Pige, som De i Dag saa i Kirken — blev lidenskabelig forelsket i ham. Hun er et forældreløst Barn. Begge hendes Forældre er døde; hendes Fader var Malerihandler, han havde et godt Navn blandt Kunstnerne, og han var desuden en lige saa ivrig Republikaner som jeg. Suzette havde derimod arvet mere stilfærdige, maaske De vil kalde det blidere Anskuelser fra sin Moder, som aldrig ofrede det en Tanke, om et Menneske var Imperialist eller Republikaner. Der var blevet efterladt Suzette en smuk Medgift, og hun opholdt sig den største Del af sin Tid hos en Onkel, der bor i Paris, men hun var ofte i Besøg hos mig. Det var mig ingenlunde behageligt, da jeg saa de ømme Blikke, som vexledes mellem hende og den unge Løjtnant, og jeg sendte hende derfor tilbage til hendes Onkel. Jeg kan se af den lille Fold i Deres Pande, at De ikke bifalder min Fremgangsmaade, Mademoiselle Catherine — men

her er vi jo ved min Butiksdør og, som jeg nok tænkte, der er kun min lille Søn Antoine til at passe Forretningen; dersom De altsaa ønsker at høre mere, maa vi vente, indtil der kommer et ledigt Øjeblik."

„Tillad os at følge med Dem ind," sagde Madame Arnold. „Solen brænder saa varmt, at jeg er overbevist om, at ingen vil have Mod til at ringe paa Deres Klokke i de første Timer. Vi har derfor god Lejlighed til at høre Slutningen af Deres Historie."

Man var imidlertid traadt ind i Butiken, og den lille Antoine, som havde siddet i Døren og leget med en hvid Kattekilling, bragte de to Damer hver en Stol, medens Madame Bouvier indtog sin sædvanlige Plads bag Disken. Hun var en bekjendt Personlighed i den lille Verden, som omgav hende. I Reglen laa der foran hende et Bind af en af Victor Hugos Romaner, som hun plejede at læse i ledige Øjeblikke, i hvilke hun fuldstændig fordybede sig i denne Nydelse, men saa snart Klokken ringede, og Butiksdøren blev lukket op, var hun strax til Stede ved Disken, og hun kunde da udbrede sig for Kunderne over sine Varers fortrinlige Egenskaber med en saa uimodstaaelig Veltalenhed, at man næsten skulde tro, at den skyldtes den Nytte, hun havde af sine poetiske Studier. Der var et Udtryk af Liv og Bevægelighed over hendes mørkladne Træk, som det var vanskeligt at modstaa, og de Bevægelser, hvormed hun ledsagede sine Ord, var lige saa energiske som udtryksfulde. Ved nærværende Lejlighed sad hun rolig, med foldede Arme, saaledes som hun plejede, indtil Interessen for det Æmne, som beskjæftigede hende, bragte hende i Fyr og Flamme. Afbrydelser satte hende aldrig i Forlegenhed; hun kunde altid igjen finde Traaden og blive ved, som om hun aldrig var bleven afbrudt. Saaledes fortsatte hun ogsaa denne Gang.

„Ja, som jeg sagde Dem, i et Anfald af Vrede sendte jeg Suzette bort, men den Gang vidste jeg ikke, hvad der vilde komme. Imidlertid udbrød Krigen, og Monsieur Eugéne kom for at sige Farvel til sin Fader. Jeg havde ikke Hjærte til at holde hende borte længere, og hun kom altsaa tilbage for at høre paa den gamle Mands Lovtaler over sin Søn og hans Forudsigelser om hans tilkommende Storhed. Jeg er næsten tilbøjelig til at antage, at Berthollet nærede den Overbevisning, at denne ene Løjtnant i sig selv var nok til at tilintetgjøre hele den tyske Armé. Suzette var lige saa taabelig, og da Afskedens Dag kom, mildnedes deres Taarer ved Tanken om al den Hæder og Ære, som var i Vente. Den gamle Berthollet var ikke mindre misfornøjet end jeg selv med Udsigterne til et Ægteskab mellem hans Søn og min Niece; men nu, da Monsieur Eugéne lige for vore Øjne lagde en Kjæde med et Kors om Suzettes Hals og bad hende om at bære den, indtil han kom tilbage, saa vi begge derpaa uden at sætte os derimod med et eneste Ord. Sønnen drog altsaa bort, og Faderen blev tilbage, men han syntes hver Dag at vente paa ham — han levede saa at sige af Efterretninger fra ham og Nyheder om Krigen. De ved, Frue, hvor tungt og hurtig Ulykkerne styrtede ind paa os. Paris's lange Belejring og Byens Indtagelse af Tyskerne — alt dette kjender De, men De kan ikke forestille Dem den Angest og Smerte, som disse Begivenheder opfyldte os med. Berthollet blev tavs og indesluttet. Han syntes altid ligesom at lytte efter en fjærn Lyd, medens han tilsyneladende trøstede sig med sine egne tavse Forhaabninger, men han viste sin moralske Styrke ved mange Lejligheder og anstrængte sin medfødte gode Forstand for at skaffe Fjenden en loyal Behandling. Han plejede at sige: „Mod dem, vi hader, maa vi være retfærdige til det yderste; mod dem, vi elsker, kan vi derimod forsvare at være mindre paa vor Post". Han havde ogsaa et andet Argument, der forekom mig at være lige saa fornuftigt: „Det kunde hænde", sagde han, „at vi en Dag kom til at opholde os blandt Tyskerne, naar Turen en Gang kommer til os; skal vi da ikke vente at blive godt behandlede?"

For mit eget Vedkommende afskyede jeg disse Tyskere af mit ganske Hjærte; men jeg vidste, at han havde Ret, og i hin sørgelige Tid lærte vi at agte hinanden. Min Niece plejede at gjøre Opvartning i Kaféen, hvor den gamle Soldat nu tilbragte hele sin Tid, men hun lod aldrig en Preusser betale mere, end hun var berettiget til at forlange, lige saa lidt som hun skjænkede sur Vin til nogen af Officererne. Hun plejede med nedslagne Blikke, men med rolig og fast Haand at sætte deres Glas eller Kopper foran dem; hendes blege Træk og iskolde Væsen indgød dem Respekt, tænker jeg, og Berthollet, som altid befandt sig i Baggrunden, var desuden heller ikke til at spøge med. Suzette blev derfor aldrig besværet med et fornærmeligt Blik eller Ord, saaledes som det var Tilfældet med mange andre smukke Piger her i Byen. Det gik endog mig selv saaledes, at jeg en Dag maatte tage en preussisk Officer i Nakken og kaste ham ud af min Butik paa Grund af nogle personlige Komplimenter, som han havde vovet at henvende til mig. Ja, det var en stræng og grusom Tid, som kaldte alle de vilde Instinkter til Live. Min Mand tilbragte den største Del af Dagen ude i Skovene; han var en af Friskytterne og oven i Kjøbet en, der sjælden spildte et Skud Krudt til ingen Nytte. Han var godt kjendt, og det undrede mig tit, at vi ikke blev

mere forulempede, end Tilfældet var. En Gang kom en preussisk Officer her ind i min Butik; han havde en Ridepisk i Haanden og en Jagtkniv i Bæltet, og hans Væsen og Mine var i det hele taget saa udfordrende og uforskammet, at det vakte min inderligste Harme. Han ønskede, at jeg skulde

Side af Indgangen fra Gaden. Han kaldte mig imidlertid tilbage, i det han sagde:

„De trækker Dem tilbage som en Kryster, og De er en ussel Løgnerske. Jeg ved, at De har Feltkikkerter til Salg, og at De vilde være villig nok til at sælge den, dersom jeg var Franskmand."

Den lille Æbletyv.

sælge ham en Feltkikkert, men jeg sagde, at jeg havde ingen.

Han svarede:

„De lyver."

Jeg gjentog min Benægtelse og forlod min Plads bag Disken for at gaa ud af Butiken gjennem den Dør, som De ser paa den modsatte

„Det vilde jeg ikke," svarede jeg; „dersom De var Franskmand, vilde jeg forære Dem en."

Han blev rasende over dette Svar, og hans Ansigt, der ellers var lige saa hvidt som hans Haar, blev pludselig ildrødt. Han udbrød derpaa i nogle Eder og tilføjede paa Fransk:

„Uforskammede Kvinde! Hvorfor nægter De

at udlevere mig, hvad jeg ønsker, naar jeg tilbyder at kjøbe det?"

„Fordi De tilhører en Nation af Tyve og Mordere!" svarede jeg.

Mit Blod brændte i mine Aarer, og han var ikke mindre rasende. I det han udstødte et haanende Ukvemsord, slog han mig med sin Ridepisk tværs over Ansigtet. Store Gud! Det var mere, end jeg kunde bære. Mit Hjærte slog, som om det skulde sprænges, og jeg fór hen imod ham som en Tiger paa sit Bytte. Jeg greb hans Jagtkniv og stod i Begreb med at støde den i hans Bryst, men han saa min Hensigt, og han var hurtigere og stærkere end jeg. Han greb mig om Haandleddet og tvang mig til at aabne Haanden, saa at Vaabnet faldt paa Gulvet. Han tog det op og gik derpaa bandende og sværgende bort. Mit Sind var saa bevæget, at jeg ikke var i Stand til at lukke et Øje hele Natten.

„Du faar aldrig den Mand at se mere," sagde min Ægtefælle til mig, „men dersom han skulde komme, skal jeg nok gjøre Regningen op med ham."

Den næste Formiddag, da min Mand var gaaet ud, kom den preussiske Officer imidlertid igjen og gik ganske rolig ind i min Butik. Han havde denne Gang hverken nogen Kniv eller Pisk med sig.

„Madame," sagde han, „jeg kommer for at gjøre Dem en Undskyldning. De er en modig og loyal fransk Kvinde, og De har intet at skamme Dem over. Jeg vilde ønske, at jeg kunde sige det samme for mit eget Vedkommende. Vil De tilgive mig?"

„Ja," svarede jeg.

„Vil De give mig Deres Haand?"

Jeg gav ham min Haand, og efter at han havde trykket den hjærtelig og bukket høflig for mig, fjærnede han sig lige saa rolig, som han var kommen.

Denne Mand havde et godt Hjærte, skjønt man ikke kunde se det paa hans Ansigt. Men jeg beder Dem lægge vel Mærke til, at jeg ikke solgte ham Feltkikkerten.

Denne Begivenhed gav Anledning til hyppige Ordvexlinger mellem mig og Berthollet, som sagde, at jeg ikke burde have givet ham Haanden. Jeg plejede i øvrigt at finde paa mange smaa Æmner, som jeg kunde disputere om med Berthollet for at aflede hans Tanker fra den tunge Ængstelse for hans Søn. Han plejede hver Dag med hurtige Skridt at gaa til Posthuset og tilbage igjen, kun altfor ofte med skuffet Haab. Der kom nogle faa Breve — den unge Løjtnant havde deltaget i flere hidsige Fægtninger og havde udmærket sig ved sin Tapperhed — indtil der endelig efter lang Tavshed kom et lige saa ængstelig som længselsfuldt ventet Brev, der indeholdt den Meddelelse, at Eugéne var bleven haardt saaret paa Valpladsen; at han var bleven efterladt som død, men senere funden af Ambulancen, og at en Kugle var bleven tagen ud af hans Skulder; han befandt sig imidlertid nu i gode Hænder. Uvisheden havde før været pinlig, men nu blev den uudholdelig, og den gamle Berthollet havde lige saa lidt som Suzette Tanke for andet end Eugéne. Vi andre delte vore Tanker mellem ham og Paris — det belejrede og af Hungersnød truede Paris. Jeg havde en Søster, som boede der, Berthollet havde mange Venner, og Suzette havde sin gode Onkel; dertil kom, at Paris var Midtpunktet for vor nationale Stolthed, og det stod nu mellem Hungersnød eller Overgivelse. O, det var en mørk og grusom Tid! Endelig kom Efterretningerne om Freden med dens sørgelige Betingelser, der lagde en tung Byrde paa os og paa vore Børn og vore Børnebørn for saa mange Aar, som vi endnu ikke kan beregne. Men jeg vil ikke tale derom; det bringer endnu Blodet til at strømme hedt gjennem mine Aarer. Det var først efter Fredslutningen, at Eugéne Berthollet kom hjem. Jeg betragtede ham ikke længer som en af Kejserdømmets Tilhængere, men som en Martyr for sit Fædrelands Sag. Den gamle Mand faldt sin Søn om Halsen og syntes at skulle besvime af Glæde, og hele den Dag gik Monsieur Eugéne omkring som en stærk og sund Mand, men det var Feberen, som gav ham Udseende af at være det; allerede den næste Dag var hans Kræfter forsvundne, og Lægen udtalte sig ikke gunstig om hans Tilstand. Berthollet var den eneste, som var overbevist om, at hans Søn vilde komme sig. Suzette gjorde sig Umage for at dele den gamle Mands Tillidsfuldhed, og hun var i hvert Tilfælde i Stand til at vise et tilfreds og lykkeligt Ansigt, medens hun plejede ham. Hans Hoved smertede ham bestandig, og han kunde næppe se, langt mindre læse. Jeg plejede undertiden at læse for ham af Victor Hugos Romaner, og Berthollet afbrød mig nu aldrig, skjønt vi en Gang tidligere var komne saa heftig op at trættes om den store Mand, at hans Navn aldrig senere var blevet nævnet mellem os. Nuvel, Monsieur Eugéne faldt af lidt efter lidt; han levede i to Aar, men i hele det sidste Aar syntes Døden at være ham nær, og endelig kom den. I mange Timer derefter vilde Berthollet ikke tro det; da Sandheden endelig gik op for ham, blev han ganske alene inde hos den døde, og ingen var Vidne til hans Sorg. Dette varede en hel Dag; den næste Dag indtog han sin sædvanlige Plads ved Bordet ved Siden af Suzette, som lovede, at hun aldrig vilde forlade ham. Kort efter optog han atter sit

Arbejde, ikke med den gamle Kraft, men med nyt Naseri. Han arbejdede hvert Øjeblik paa Dagen; han nød saa godt som ingen Hvile, og nogle af de mest tykhovede Folk her i Byen — og Tykhovedhed findes naturligvis lige saa vel i Fontainebleau som anden Steds — plejede at sige, naar de betragtede hans overordentlige Virkelyst: „Se, den gamle Mand har allerede overvundet Sorgen over sin Søns Død; han gaar til sine Forretninger og tænker ikke mere derpaa". Men der var andre, som trak paa Skuldrene og sagde: „Det er den Maade, hvorpaa han begaar Selvmord; intet menneskeligt Legeme kan udholde denne voldsomme Virksomhed". De sidste var Sandheden nærmest; men ingen af dem havde Ret. Berthollet var ikke en Mand, som kunde have Selvmord i Sinde.

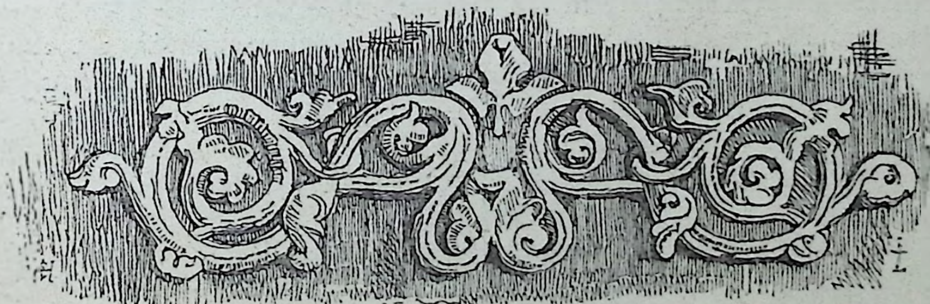
Bevægelse var imidlertid en Nødvendighed for ham. Dersom han var stille blot et Øjeblik, bukkede han strax under for sine sjælelige Lidelser. Kun hver Morgen tog han sig en halv Times Hvile. Det var Suzette, som saa ham paa denne Tid, ved Daggry, naar de fleste andre sov, gaa langsomt ned ad Rue St. Merry til Kirkegaarden St. Joseph, hvor Eugéne var begravet. Han plejede at staa et helt Kvarter fordybet i Tanker og tavs Bøn. Han rejste ikke noget Kors og plantede ikke noget Laurbærtræ; thi han holdt ikke af Symboler, og sine Følelser gjemte han helst hos sig selv. Kun en eneste Gang gjorde jeg mig skyldig i at belure ham, fordi en Nabo havde sagt, at han ikke havde nogen Religion. „Følg mig i al Stilhed til St. Joseph i Morgen tidlig ved Daggry", sagde jeg, og saaledes skete det. Vi skjulte os i en mørk Niche under de udskaarne Billeder af Joseph og Marie. Da Berthollet kom hen til Graven, knælede han først, og derpaa kastede han sig ned paa Ansigtet og blev liggende ubevægelig, medens der fra hans Læber lød saa hjærteskærende Udbrud af Smerte, som jeg aldrig skal ønske at høre igjen. Det var besynderligt at se ham en halv Time efter i Kaféen, hvor han med høj Stemme gav sine Ordrer, hilste livlig paa sine Bekjendte og derpaa gik bort for at besørge sine Timer i Ridning og Fægtning, som om han ikke havde Tanke for noget andet end sit Arbejde. Tre Vintre og to Sommere varede dette ved, indtil han en Dag pludselig faldt af Hesten, ramt af et Slagtilfælde. Han blev atter kaldt til Live for en kort Tid at kæmpe med en legemlig Lidelse, som han bar lige saa modig som den sjælelige Smerte, han saa længe havde lidt under. Han drog sit sidste Suk i Suzettes Arme, og jeg, der en Gang paa en Maade havde været hans Fjende, og som nu længe havde været hans Ven — stod ved hans Side og holdt hans Haand i min.

Dette Dødsfald havde næsten den samme Virkning paa Suzette, som om hun for anden Gang havde mistet Eugéne. Hun mistede derved det helligste Minde om sin Kjærlighed og Hovedøjemedet for sit Liv . . ."

Her blev Madame Bouvier afbrudt ved et Udraab fra den unge Mademoiselle Catherine:

„O, den stakkels, kjære Suzette, hun vil aldrig overvinde det!"

„Aldrig er et langt Ord, Frøken," svarede Madame Bouvier. „Naar de gamle pludselig rammes af et tungt Slag, kan der være nogen Sandhed deri, men for de unge er det dog muligt, at der hos dem kan fremspire ny Forhaabninger. Derfor trøster jeg mig ogsaa med, at min lille Suzette en Gang igjen vil blive munter og lykkelig som før, skjønt jeg er vis paa, at hun bestandig vil bevare et dyrebart, om end smerteligt Minde. Maaske en ny Kjærlighed vil udfylde hendes Liv, men den vil dog ikke forhindre hende i ofte at bede til Gud, saaledes som De har set hende gjøre det i Dag hist henne, hvor den gamle Soldat ligger ved Siden af sin Søn, og hvor Monsieur Petti ønsker at se sine evіggrønne Guirlander til fem Franks hænge."

En Kjærligheds-Historie pr. Fremtidstelefon.

Af Mark Twain.

I.

Det var højt op paa Formiddagen paa en bitterlig kold Vinterdag. Byen Eastport i Staten Maine laa begraven under et dybt Lag Sne, som nylig var falden. Den sædvanlige Travlhed i Gaderne var forstummet, og man kunde se ned gjennem dem i lang Afstand uden at finde andet end den snehvide Tomhed, der forenede sig med en dødlignende Stilhed. Jeg mener naturligvis ikke, at man kunde se Stilheden — nej, man kunde blot høre den. Spaserevejene var lutter lange, dybe Grøfter med stejle Snevægge paa begge Sider. Hist og her kunde man høre den dæmpede Skraben af en Træskovl, og dersom man skyndte sig tilstrækkelig, kunde man opfange et Glimt af en fjærn, sort Skikkelse, der forsvandt i en af disse Grøfter for at komme til Syne igjen i det næste Øjeblik med en Bevægelse, som tydelig røbede, at der blev kastet en Skuffe Sne ud. Men man var nødt til at skynde sig, hvis man vilde se det, thi den sorte Skikkelse dvælede ikke længe paa samme Sted, men kastede snart Skovlen og ilede ind i det nærmest liggende Hus, medens han af alle Kræfter bankede Hænderne sammen for at varme dem. Vejret var sandelig alt for frygtelig koldt baade for Sneskuffere og andre Mennesker, til at man kunde være længe ude i fri Luft.

Alonzo Fitz Clarence sad i sin lille hyggelige Dagligstue, iført en blaa Silkefrakke med Krave og Opslag af højrødt Atlask. Levningerne af hans Frokost stod foran ham, og det smagfulde og kostbare Bordservice føjede en harmonisk Ynde til den Skjønhed og Rigdom, som udmærkede Værelsets Udstyrelse. En munter Ild brændte i Kaminen.

Et rasende Vindstød rystede Vinduerne; en stor Bølge af Sne klaskede op mod dem, og den unge smukke Mand mumlede ved sig selv:

„Det Vejr betyder det samme, som at man maa blive hjemme i Dag. Nu vel, jeg vil give mig tilfreds. Men hvem skal jeg faa til at holde mig med Selskab? Det er godt nok med Moder og Tante Susan, men dem har jeg altid hos mig. Paa en saa afskyelig Dag som denne trænger man til noget nyt, til et frisk Element, som er i Stand til at formilde Fangenskabet."

Han kastede et Blik paa sit smukke, franske Taffelur.

„Nu gaar det Ur galt igjen. Det ved næppe nogen Sinde, hvad Klokken er, og naar det endelig ved det, saa kan man være vis paa, at man faar fejl Besked — hvilket omtrent er lige saa galt. Alfred!"

Der kom intet Svar.

„Alfred! . . . En flink Tjener, men han er lige saa upaalidelig som Uret."

Alonzo trykkede paa en Knap i Væggen, som stod i Forbindelse med et elektrisk Ringeapparat. Han ventede et Øjeblik, trykkede derpaa igjen, ventede endnu nogle Sekunder og sagde endelig:

„Batteriet er uden Tvivl i Stykker. Men da jeg nu en Gang har rejst mig op, vil jeg dog have at vide, hvad Klokken er."

Han gik hen til et Talerør, som var anbragt i Væggen og kaldte gjentagende:

„Moder!"

„Det hjælper nok ikke. Moders elektriske Batteri er nok ogsaa gaaet itu. Det er tydeligt nok, at jeg ikke kan faa nogen af dem der nede vækket."

Han satte sig hen ved en lille Pult af Rosentræ, lænede sin Hage paa Kanten af den og talte, som om det var ned til Gulvet:

„Tante Susan!" kaldte han.

En dæmpet, behagelig Stemme svarede lidt efter:

„Er det dig, Alonzo?"

„Ja. Jeg er i stor Forlegenhed, og jeg ser ingen Udvej til at blive hjulpen."

„Kjære du, hvad er der i Vejen?"

„Kun alt for meget, jeg skal strax fortælle dig det!"

„O, lad mig ikke svæve i denne Uvished. Sig, hvad er det?"

„Jeg ønsker at vide, hvad Klokken er."

„Du afskyelige Dreng, hvilken Angest du satte mig i! Er det det hele?"

„Ja, det hele, paa min Ære. Vær kun rolig. Sig mig, hvad Klokken er, og modtag min Velsignelse."

„Den er lige fem Minutter over ni. Ingen Ting at takke for — behold din Velsignelse for dig selv."

„Tak. Den vilde for Resten ikke have gjort dig fattigere, lille Tante, og den vilde heller ikke

En spansk Indkvartering i 1874. Efter et Maleri af Haynes Williams.

have beriget dig saa meget, at du kunde leve af den alene."

Han rejste sig derpaa, i det mumlede:

„Akkurat fem Minutter over ni. Mit Ur er altsaa dog skikkeligere, end det plejer at være; det gaar kun 34 Minutter for sagte. Lad mig se ... 33 og 21 er 54, fire Gange 54 er 216; en derfra giver 215 — det er rigtigt nok.

Han drejede Viserne paa sit Ur, til det viste fem Minutter over halv et, og sagde derpaa:

„Lad mig nu se, at du kan holde dig i Skindet, en lille Tid — eller jeg skal lære dig!"

Derpaa satte han sig igjen ved Pulten og kaldte:

„Tante Susan!"

„Ja, kjære."

„Har du spist Frokost?"

„Ja, for en Time siden."

„Har du travlt?"

„Nej, jeg syr blot lidt; hvorfor spørger du derom?"

„Har du fremmede?"

„Nej, men jeg venter nogen Klokken halv ti."

„Gid jeg kunde sige det samme. Jeg er saa ensom. Jeg trænger til at tale med nogen."

„Du kan jo tale med mig."

„Men det er en stor Hemmelighed."

„Vær ikke bange — tal kun rent ud; her er ikke andre til Stede end jeg."

„Jeg ved næppe, om jeg tør vove det, men ..."

„Men hvad? O, sig det kun! Du ved, du kan stole paa mig, Alonzo."

„Jeg føler, at jeg kan det, Tante, men dette er meget alvorligt. Det afficerer mig dybt — mig og hele Familien — selv hele Byen.

„O, Alonzo, fortæl! Jeg skal aldrig tale et Ord om det. Hvad er det?"

„Tante, dersom jeg blot turde ..."

„O, jeg beder dig, bliv ved. Hav kun Tillid til mig. Hvad er det saa?"

„Vejret?"

„Pokker tage Vejret! Jeg kan ikke forstaa, at du har Hjærte til at behandle mig saaledes, Alonzo!"

„Vær ikke vred, lille Tante, jeg skal aldrig gjøre det mere. Tilgiver du mig?"

„Ja, siden du angrer det saa oprigtig, skjønt jeg burde ikke gjøre det. Det varer ikke længe, før du narrer mig igjen."

„Nej, det forsikrer jeg dig paa min Ære! Men hvilket Vejr det dog er, hvilket skrækkeligt Vejr! Det er mærkværdigt, at du kan bevare dit gode Humør. Det sner og blæser og er saa bitterlig koldt. Hvorledes er Vejret hos jer?"

„Det er varmt og regnfuldt og trist. Folk gaar omkring i Gaderne med deres Paraplyer, og Vandet styrter i Strømme ned ad hvert Fiskeben. Jeg har gjort Ild i Kaminen for at faa det mere hyggeligt, og saa har jeg lukket Vinduerne op for at holde Værelset køligt, men det nytter slet ikke; den kvalme Decemberluft strømmer ind til mig, opfyldt af den stærke Duft af Blomsterne uden for Huset."

Alonzo aabnede allerede Læberne for at svare, men han brød af, da han hørte, at hans Tante talte med nogen. Imidlertid stod han ved Vinduet og saa ud over det vinterlige Landskab. En stakkels Hund krøb sammen under Muren med ludende Hoved og Halen mellem Bagbenene, og en ung Pige travede frem i Sneen, som naaede hende højt op over Anklerne, medens hendes Waterproof fløj omkring Hovedet paa hende som et Par løsrevne Stormerssejl. Alonzo gyste og sagde sukkende:

„Nej, saa foretrækker jeg dog den kvalme Luft og den triste Regn for et Vejr som dette!"

Han vendte sig bort fra Vinduet, gjorde nogle Skridt frem i Værelset og standsede pludselig i en lyttende Stilling. De søde, dæmpede Toner af en bekjendt Sang naaede hans Øre. Han blev staaende og bøjede uvilkaarlig sit Hoved frem for at opfange Melodien, medens han næppe turde aande af Frygt for at gaa glip af en eneste Tone. Der var af og til en lille Pavse, hvorved nogle Takter blev sprungne over, men denne Mangel forekom ham mærkelig nok at give Musiken en forøget Ynde. Da Sangen var til Ende, drog Alonzo Vejret dybt og udbrød:

„Ak, jeg har aldrig før hørt: »In the sweet by and by« blive sunget saaledes!"

Han ilede hen til Pulten, lyttede et Øjeblik og hviskede derpaa:

„Tante, sig mig endelig, hvem er dog den guddommelige Sangerinde?"

„Det er den Gjæst, jeg ventede. Hun bliver et Par Maaneder hos mig. Jeg skal gjærne præsentere dig for hende. Miss ..."

For Guds Skyld, vent et Øjeblik, Tante Susan! Du tænker dig aldrig om, før du handler."

Han skyndte sig ind i sit Sovekammer og vendte et Øjeblik efter tilbage, fuldstændig forvandlet i sit Toilette.

„For Pokker," mumlede han, „hun vilde virkelig præsentere mig for denne Engel, medens jeg var iført min himmelblaa Morgenfrakke med de højrøde Opslag! Fruentimmerne mangler da ogsaa al Omtanke."

Han skyndte sig igjen hen til Pulten, og i det han benyttede den vidunderlige Telefon, sagde han ivrig:

„Nu er jeg færdig, kjære Tante, og han begyndte derpaa at bukke og smile med al den Elskværdighed, han var i Besiddelse af.

„Meget vel; Miss Rosannah Ethelton, tillad mig at forestille Dem min kjære Neveu, Mr. Alonzo Fitz Clarence. Og nu, da I begge er honnette unge Mennesker, vil jeg overlade jer til jer selv, medens jeg besørger mine huslige Forretninger. Farvel saa længe. Jeg skal snart være her igjen!"

Alonzo havde imidlertid bukket og smilet hele Tiden, medens han bildte sig ind, at han bød den unge Dame, som han saa i Indbildningen, en Stol, som han ligeledes bildte sig ind at se der, hvor den nævnte unge Dame befandt sig, og paa samme Tid sagde han ved sig selv: „O, hvilken Lykke! Lad det nu kun blæse og fryse, saa meget det vil. Det bryder jeg mig kun lidt om!"

Medens de to unge Mennesker indledede Bekjendtskab med hinanden ved Hjælp af en fortryllende Passiar pr. Telefon, vil vi tage os den Frihed at beskjæftige os med den smukkeste af de to. Hun stod alene i et elegant udstyret Værelse, som efter hele dets Udstyrelse at dømme tjente en rig og forfinet kvindelig Natur til Dagligstue. Men selv de smukkeste Omgivelser maatte dog fordunkles af den henrivende unge Pige, som befandt sig i Værelset.

Hun vedblev at passiare med Alonzo uden at lægge Mærke til Tidens ilsomme Flugt. Minutterne svandt hen, og hun passiarede endnu; men endelig kom hun til at se op, og hendes Blik faldt derved tilfældig paa Uret. En høj Rødme gød sig over hendes Kinder, og hun udbrød:

„Farvel, Mr. Fitz Clarence, nu maa jeg gaa!"

Hun rejste sig saa hurtig op, at hun næppe fik Tid til at høre den unge Mands Svar. Der stod hun i al sin straalende Ynde og stirrede forundret paa det anklagende Ur. Hendes Læber aabnede sig uvilkaarlig, og hun mumlede ved sig selv:

„Fem Minutter over elleve! Næsten to Timer, og de forekom mig som tyve Minutter! O, min Gud, hvad vil han dog tænke om mig!"

I det samme Øjeblik stirrede Alonzo paa sit Ur og sagde:

„Den mangler 25 Minutter i tre! Næsten to Timer, og jeg troede, det var to Minutter. Skulde det Pokkers Ur nu gaa galt igjen! Miss Ethelton, jeg beder Dem, skjænk mig endnu et Øjeblik. Er De der endnu?"

„Ja, men skynd Dem; jeg maa virkelig gaa nu."

„Vil De ikke være saa god at fortælle mig, hvad Klokken er?"

Den unge Pige rødmede paany, i det hun mumlede ved sig selv:

„Det er dog grusomt af ham at spørge mig derom."

Derpaa svarede hun med en beundringsværdig Troskyldighed.

„Klokken er fem Minutter over ni."

„Tusind Tak! Vil De virkelig gaa nu, vil De?"

„Ja."

„Det gjør mig meget ondt."

Intet Svar.

„Miss Ethelton!"

„Nuvel?"

„De er der endnu — er De ikke?"

„Jo, men jeg beder Dem, skynd Dem endelig. Hvad vil De sige mig?"

„Nuvel, jeg vil — ja, det er egentlig ikke noget bestemt. Jeg har det meget ensomt her. Jeg ved, at jeg forlanger meget, alt for meget, men vilde De have noget imod at passiare lidt med mig nu og da — det vil sige, hvis det ikke var Dem til alt for megen Ulejlighed?"

„Jeg ved virkelig ikke — jeg skal tænke over det."

„O, tusind Tak! Miss Ethelton? Ak, hun er gaaet, og nu kommer de sorte Skyer, den hvirvlende Sne og den iskolde Blæst igjen! Men hun sagde Farvel! Hun sagde Farvel, ikke god Morgen! Naar alt kommer til alt, gik mit Ur dog rigtig. Hvilke bevingede to Timer det dog har været!"

Han satte sig ned og stirrede tankefuld ind i Ilden; derpaa sukkede han dybt og sagde:

„Hvor vidunderligt! Endnu for to Timer siden var jeg en fri Mand, og nu befinder mit Hjærte sig — i San Francisko!"

Paa samme Tid satte Rosannah Ethelton sig med en Bog i Haanden ved Vinduet i sit lille Værelse, og medens hun drømmende lod sit Blik svæve ud over de af Regnen oversvømmede Gader i Byen ved det store Ocean, hviskede hun ved sig selv:

„Hvor forskjellig han dog er fra stakkels Burley med hans tomme Hoved og hans eneste lille ynkelige Talent for at efterabe sine Medmennesker!"

II.

Fire Uger senere deltog Mr. Sidney Algernon Burley i et lystigt Frokostselskab, der fandt Sted i den overdaadig udstyrede Sal paa Telegraph Hill og overværedes af en Del udmærkede Notabiliteter fra den dramatiske og literære Verden i San Francisko.

Mr. Burley var en særdeles velklædt og smuk ung Mand, kun en ganske lille Smule skeløjet. Han syntes at tage Del i Selskabet med det bedste Lune af Verden, men ikke desto mindre vedblev han at holde sine Øjne fæstede paa Døren med et spændt og forventningsfuldt Udtryk. Lidt efter traadte en pyntelig Lakaj ind og afleverede en Billet til Husets Frue, som modtog den med et betydningsfuldt Nik. Denne lille Hændelse lod til at øve en synlig Indflydelse paa Mr. Burley; hans livlige Lune tabte sig lidt efter lidt, og et Udtryk af haabløs Fortvivlelse kom til Syne i hans ene Øje, medens det andet funklede med mørk, uhyggelig Glans.

Lidt efter tog Selskabet Afsked og lod ham blive alene tilbage med Husets Frue, til hvem han sagde:

„Der kan ikke længer være nogen Tvivl derom — hun søger at undgaa mig. Hun undskylder sig bestandig. Dersom jeg blot kunde se hende, blot tale med hende et eneste Øjeblik — men denne skrækkelige Uvished!"

„Det er maaske ganske tilfældigt, at det har Udseende af, at hun søger at undgaa Dem, Mr. Burley. Gaa op i den lille Dagligstue og adspred Dem lidt, som De bedst kan. Naar jeg er bleven færdig med nogle huslige Forretninger, skal jeg gaa ind til hende. Jeg er vis paa, at jeg kan overtale hende til at tage imod Dem."

Mr. Burley gik op ad Trapperne i den Hensigt at begive sig til den lille Dagligstue, men i det han gik forbi „Tante Susannes" private Modtagelsesværelse, til hvilket Døren stod paa Klem, hørte han en munter Latter, som han øjeblikkelig gjenkjendte. Han traadte dristig ind uden at banke paa, og før han kunde faa Tid til at røbe sin Nærværelse, hørte han nogle Ord, som sønderrev hans Sjæl og bragte en Gysen til at fare gjennem hans unge Blod. Han hørte en Stemme, som sagde:

„Jeg har modtaget det, min elskede!"

Derpaa hørte han, at Rosannah Ethelton, som vendte Ryggen til ham, svarede:

„Det har jeg ogsaa, kjære Ven!"

Han saa, at hun bøjede sit lille Lokkehoved frem, han hørte, at hun kyssede noget — ikke blot en Gang, men atter og atter! Hans Blod kogte hedt i ham, og imidlertid fortsattes den sjælssønderrivende Samtale.

„Rosannah, jeg vidste, at De maatte være smuk, men dette overtræffer min Forventning; det er fortryllende, bedaarende, guddommeligt!"

„Alonzo, De gjør mig saa lykkelig ved at fortælle mig det. Jeg ved nok, at det ikke er sandt, men jeg er dog saa taknemmelig, fordi De synes det. Jeg vidste nok, at de havde et ædelt og fint Ansigt, men den Ynde og Majestæt, som Virkeligheden viser mig, gjør min stakkels Fantasi til Skamme."

Burley hørte igjen, at det formelig regnede ned med Kys.

„Tak, min egen Rosannah! Fotografiet er rigtignok lidt flatteret, men det maa du ikke tænke paa. Du er min egen lille Kjæreste, ikke sandt?"

„Jo, Alonzo."

„Jeg er saa lykkelig, Rosannah!"

„O, Alonzo, ingen har nogen Sinde kjendt en saadan Lykke og en saadan Kjærlighed, som jeg føler. Jeg befinder mig i et Ferige, i et bundløst Ocean af straalende Henrykkelse!"

„O, Rosannah, du er jo min, er du ikke?"

„Helt og holdent din, Alonzo, nu og for evig. Hele Dagen igjennem og i alle mine Drømme om Natten hører jeg kun en eneste Stemme, som vedbliver at hviske i mit Øre: Alonzo Fitz Clarence, Eastport, Staten Maine!"

„Gud naade ham, nu har jeg hans Adresse!" stønnede Burley indvendig, og derpaa ilede han bort som en rasende.

Bag ved den intet anende Alonzo stod hans Moder som et Billede paa Forbavselse. Hun var saa indhyllet fra Hoved til Fod i Pelsværk, at kun hendes Øjne og Næse var synlige. Hun var et ypperligt Sindbillede paa Vinteren, thi hun var desuden fuldstændig oversaaet med Snefnug.

Bag ved den ligeledes intet anende Rosannah stod Tante Susan som et andet Billede paa maalløs Forundring. Hun var et Sindbillede paa Sommeren; thi hun var meget let klædt og bevægede en Vifte heftig frem og tilbage for at køle sit Ansigt.

Begge de værdige Damer havde Glædestaarer i deres Øjne.

„Ah!" udbrød Mrs. Fitz Clarence. „Nu forstaar jeg, hvorfor ingen har kunnet faa dig trukket ud af dit Værelse i de sidste sex Uger, Alonzo!"

„Ah!" udbrød ligeledes Tante Susan. „Nu ved jeg, hvad der er Grunden til, at du har levet som en Eneboer i de sidste sex Uger, Rosannah!"

De to unge Mennesker var sprungne op i en Fart og stod nu saa skamfulde som Gavtyve, der er blevne grebne paa fersk Gjerning og nu vente deres Dom af Lynchjustitsen.

„Gud velsigne dig, min Søn! Jeg glæder mig ved din Lykke. Kom i din Moders Arme, Alonzo!"

„Gud velsigne dig, Rosannah, for min kjære Neveus Skyld. Kom i mine Arme mit, Barn!"

Der var en almindelig Omfavnelse og Blanden Glædestaarer, som ikke var mindre oprigtige paa Telegraph Hill i San Francisko end i Eastport Square i Staten Maine.

Begge Steder blev Tjenerne tilkaldte. Det ene Sted hed det: „Læg mere Brænde i Kaminen og bring mig et Glas kogende hed Limonade!"

Det andet Sted blev der givet den Befaling: „Sluk Ilden i Kaminen og bring mig to Palmevifter og en Kande Isvand."

Derpaa gik de to unge Folk hver til sit Værelse, og de to ældre Damer satte sig ned for at udtale deres Glæde og Overraskelse og lægge Planer til Bryllupet.

Nogle Minutter før denne Begivenhed fandt Sted, styrtede Mr. Burley ud af Døren paa

Telegraph Hill uden at have sagt Farvel til nogen. Han mumlede mellem Tænderne i ubevidst Efterlignelse af en populær melodramisk Monolog: „Hun skal aldrig tilhøre ham! Før Naturen har kastet sit vinterlige Hermelinskind og ifført sig Foraarets smaragdgrønne Klædebon, skal hun være min!"

Lazaret om Bord.

III

Det var to Uger senere. I Løbet af nogle Dage havde Alonzo flere Gange haft Besøg af en ung gejstlig af et meget værdigt og andægtigt Udseende og med en lille Fejl ved det ene Øje. Efter hans Visitkort var han den velærværdige Mr. Melton Hargrave fra Cincinnati. Han fortalte, at han havde trukket sig tilbage fra den gejstlige Stand paa Grund af sin Helbredstilstand. Dersom han havde sagt paa Grund af sin slette Helbredstilstand, vilde han sandsynligvis have sagt en Usandhed, i det mindste at dømme efter hans sunde Udseende og kraftige Skikkelse. Han var Opfinder af en Forbedring ved Telefonen, og han haabede at tjene sit Brød ved at sælge Privilegiet til at benytte den Opfindelse, som han havde gjort.

„Nu for Tiden," sagde han, „kan en Mand gjøre Brud paa en Telegraftraad, der overfører en Sang eller et Musiknummer fra den ene Stat til den anden, eller han kan gjøre Indgreb i en privat Telefon og opsnappe Lyden af den Musik, som passerer gjennem den. Min Opfindelse vil sætte en Stopper for alt dette."

„Nuvel," svarede Alonzo, „dersom Ejeren af Apparatet ikke kommer til at undvære Musiken, hvorfor skulde han saa bryde sig derom?"

„Hvorfor han skulde bryde sig derom?" gjentog den velærværdige.

„Ja netop?" sagde Alonzo i en spørgende Tone.

„Sæt en Gang," sagde den velærværdige, „at det ikke var Musik, som passerede gjennem Telefonen, men derimod et Kjærlighedsbudskab af den mest delikate og hellige Beskaffenhed!"

Alonzo gyste fra Hoved til Fod.

„Sir, det er en uvurderlig Opfindelse," sagde han. „Jeg maa have den for enhver Pris."

Men Opfindelsen var paa en højst ubelejlig Maade bleven forsinket paa Vejen fra Cincinnati. Den utaalmodige Alonzo kunde næppe vente. Den Tanke, at han skulde dele Rosannahs søde Ord med en eller anden simpel Person, der opsnappede dem undervejs — denne Tanke, siger vi, var Galde for ham. Den velærværdige kom imidlertid hyppig til ham, beklagede hjærtelig den indtraadte Forsinkelse og fortalte om de Midler, som han havde grebet til for at paaskynde Sagen. Det var dog altid nogen Trøst for Alonzo.

En Formiddag steg den velærværdige op ad Trapperne og bankede paa Alonzos Dør. Der kom intet Svar. Han traadte ind, saa sig ivrig om, lukkede sagte Døren i og skyndte sig derpaa hen til Telefonen. De ubeskrivelig bløde, dæmpede Toner af Sweet by and by strømmede netop gjennem Apparatet. Sangersken var midt i et af de mest rørende Vers, da den velærværdige afbrød hende med en Stemme, som var en fuldkommen Efterligning af Alonzos, og hvori der kun var det svagest mulige Udtryk af Utaalmodighed:

„Min elskede!" kaldte han.

„Ja, Alonzo?"

„Vær saa god ikke at synge den Sang mere i de første otte Dage — prøv hellere noget nyt!"

Lette Skridt, som vidnede om et lykkeligt Hjærte, hørtes allerede paa Trappen, og den velærværdige skyndte sig med et dæmonisk Smil om Læberne at søge Tilflugt bag de tunge Folder af de Fløjls Gardiner. Alonzo traadte ind og ilede øjeblikkelig hen til Telefonen, gjennem hvilken han sagde:

„Min egen, kjære Rosannah, skal vi synge noget sammen?"

„Noget nyt, maaske?" spurgte hun med bitter Ironi.

„Ja, hvis du foretrækker det."

„Syng selv, hvis du har Lyst til det!"

Dette Svar baade overraskede og saarede den unge Mand, og han sagde:

„Rosannah, det ligner dig ikke at svare saaledes."

„Jeg antager, at det ligner mig lige saa meget, som Deres særdeles høflige Tiltale ligner Dem, Mr. Fitz Clarence."

„Mr. Fitz Clarence! Rosannah, jeg talte virkelig ikke uhøflig til Dig.

„Nej, Gud bevares. Jeg misforstod dig naturligvis, og jeg maa ydmyg bede dig om Forladelse, ha ha ha! Du sagde maaske blot, at jeg ikke skulde synge den mere i Dag."

„Hvad skulde du ikke synge mere i Dag?"

„Den Sang, du talte om, naturligvis. Det er mærkeligt, hvor stupid man pludselig er bleven!"

„Jeg har aldrig talt om nogen Sang."

„Naa, saa det har du ikke?"

„Nej, det har jeg ikke!"

„Jeg er nødt til at gjentage, at du gjorde det."

„Og jeg er tvungen til vedblivende at paastaa, at jeg ikke gjorde det."

„Det er en ny Uartighed! Det er mer end nok, Sir. Jeg tilgiver Dem aldrig. Alt er forbi mellem os."

Der kom en Lyd som af en kvalt Hulken, og Alonzo skyndte sig at sige:

„O, Rosannah, lad disse Ord være usagte. Det maa alt sammen være en skrækkelig Hemmelighed, en uhyggelig Misforstaaelse. Jeg taler med den største Alvor og Oprigtighed, naar jeg paastaar, at jeg aldrig har sagt et Ord om nogen Sang. Jeg vilde ikke for en hel Verden bedrøve dig . . . Kjære Rosannah! Tal til mig, hører du?"

Der var en lang Pavse; derpaa kunde Alonzo ikke længere høre den unge Piges Hulken, og han vidste nu, at hun var gaaet bort fra Telefonen. Han rejste sig op med et tungt Suk og skyndte sig ud af Værelset, i det han mumlede ved sig selv:

„Jeg maa tale med min Moder og bede hende forsikre Rosannah om, at det aldrig har været min Hensigt at saare eller bedrøve hende."

Et Minut efter sneg den velærværdige sig hen til Telefonen lige som en Kat, der ved, hvor den skal søge sit Bytte. Han behøvede ikke at vente mange Minutter. En blød, angerfuld Stemme, som endnu skjælvede af Graad, sagde:

„Kjære Alonzo, jeg har haft Uret. Du kunde ikke sige noget saa grusomt. Det maa have været en eller anden, der har efterabet din Stemme enten af Ondskab eller i Spøg."

Den velærværdige efterlignede endnu en Gang Alonzos Stemme og svarede koldt:

„De har sagt, at det var alt sammen forbi mellem os. Saa lad det da være saaledes. Jeg forsmaar Deres Anger og foragter den!"

Derpaa gik han bort, straalende af djævelsk Triumf for ikke mere at vende tilbage med sin telefoniske Opfindelse.

Nogle Timer efter kom Alonzo tilbage med sin Moder. De kaldte paa Familien i San Francisko, men der kom intet Svar. De ventede og vedblev at vente ved Siden af den stumme Telefon. Da det var ved Solnedgang i San Francisko og halvfjerde Time efter Mørkets Frembrud i Eastport, kom der endelig et Svar paa det ofte gjentagne Udbrud: Rosannah!

Men desværre, det var kun Tante Susans Stemme, som talte. Hun sagde:

„Jeg har været ude hele Dagen og er lige kommen hjem. Nu skal jeg se at finde hende."

Man ventede igjen, to Minutter — fem Minutter — ti Minutter. Derpaa lød der følgende skjæbnesvangre Ord, som blev udtalte i en forskrækket Tone:

„Hun er borte og hendes Rejsegods lige saa. Hun er tagen bort for at besøge en anden af sine bekjendte, har hun sagt til Tjenestefolkene. Jeg fandt imidlertid en Billet paa Bordet i hendes Værelse. Hør en Gang, hvad den indeholder: „Jeg er gaaet bort; søg ikke at finde mit Spor; mit Hjærte er bristet; De vil aldrig se mig mere. Sig til ham, at jeg altid vil tænke paa ham, naar jeg synger min stakkels Sweet by and by, men at jeg aldrig vil huske paa de uvenlige Ord, han sagde om den." — Saaledes lyder hendes Billet. Alonzo, hvad skal det dog betyde? Hvad er der sket?"

Men Alonzo sad saa bleg og kold som en død. Hans Moder trak de Fløjls Gardiner til Side og aabnede et Vindu. Den kolde Luft forfriskede den lidende, og han gjenvandt tilstrækkelige Kræfter til at fortælle Tante Susan sin sørgelige Historie. Imidlertid stod hans Moder og betragtede et Visitkort, som var faldet ned paa Gulvet, i det Gardinerne blev trukne til Side. Det lød paa „Mr. Sidney Algernon Burley, San Francisko".

„Den Misdæder!" udbrød Alonzo og styrtede frem for at opsøge den falske Velærværdighed og tilintetgjøre ham; thi dette Kort forklarede tydelig nok alt. De elskende havde nemlig i deres gjensidige Tilstaaelser fortalt hinanden al Ting om alle de smaa Forelskelser, de nogen Sinde havde haft, og der havde ikke været nogen Ende paa alle de Fejl og Svagheder, som de kunde fortælle hinanden, at deres tidligere Inklinationer havde været i Besiddelse af. Elskende bærer sig altid saaledes ad; det har en ejendommelig Fortryllelse for dem og staar næsten i Rang næst efter Kys og Omfavnelser.

Der hændte mange Ting i Løbet af de næste to Maaneder. Man vidste, at Rosannah, den stakkels forældreløse Pige, hverken var vendt tilbage til sin Bedstemoder i Portland eller havde sendt hende nogen nærmere Efterretning med Undtagelse af en Afskrift af den Billet, som hun havde efterladt i Tante Susans Hus paa Telegraph Hill. De, som ydede hende Ly og Beskyttelse — hvis hun i det hele taget endnu levede — maatte uden Tvivl have lovet ikke at røbe hendes Opholdssted; thi alle Anstrængelser for at finde hendes Spor var frugtesløse.

Opgav Alonzo maaske at finde hende? Nej, den Tanke faldt ham intet Øjeblik ind. Han sagde til sig selv: „Hun vil sikkert synge den blide Sang, naar hun er bedrøvet, og den skal lede mig paa hendes Spor. Han tog da sin Vadsæk og forsynede sig med en transportabel Telefon, og saaledes udrustet rystede han sin Fødebys Sne af sine Fodsaaler og gik ud i Verden. Han vandrede vidt omkring og kom gjennem mange Stater. Tid efter anden forbavsedes Folk ved at se en bleg, hentæret Yngling krybe møjsommelig op ad en Telegrafstang paa et øde, vinterligt Sted, holde sig fastklamret til Stangen en hel Time med Øret bøjet ned til en lille Kasse og derpaa komme sukkende ned for at fortsætte sin besværlige Vandring. Undertiden blev der skudt paa ham, som Bønderne som oftest gjør ved Luftskippere, i det man antog ham for en vanvittig og farlig Person. Paa den Maade blev hans Klæder gjennemhullede af Kugler, medens hans Legeme svandt ind til en Skygge; men han bar det alt sammen med Taalmodighed.

I Begyndelsen af hans Pilgrimsgang plejede han ofte at sige: O, dersom jeg blot kunde faa at høre den yndige „Sweet by an by!" Men mod Slutningen af sin tunge Vandring plejede han at udgyde Længselstaarer og sige til sig selv: O, gid jeg blot maatte høre en eneste Tone, et eneste lille Kny fra hende!

Paa den Maade forløb der en Maaned og tre Uger, og til sidst var der nogle menneskekjærlige Folk, som tog sig af ham og indsatte ham i et privat Galehus i New-York. Han gjorde ingen Modstand; thi al hans Styrke var brudt og med den tillige hans Hjærte og alle hans Forhaabninger. Anstaltens Bestyrer opfyldtes af en saadan Medfølelse for den unge Mand, at han overlod ham sin egen hyggelige Dagligstue og sit eget Sovekammer samt behandlede ham med rørende Omhu.

Efter otte Dages Forløb var Patienten i Stand til at forlade sin Seng. Han laa paa en

Sofa med en Pude under Hovedet og lyttede til Martsstormens bedrøvelige Klagesang og den dæmpede Støj af Fodtrampen, som lød op til ham fra Gaden — Klokken var nemlig sex om Eftermiddagen, hvilket er den Tid, da man kan se New-Yorks Befolkning vende hjem fra Dagens Arbejde.

Der brændte en klar Ild i Kaminen, og en Lampe kastede sit behagelige Skjær ud i Værelset, der var saa varmt og hyggeligt, som dets Beboer vel kunde ønske sig det. Alonzo smilede svagt ved at tænke paa, hvorledes hans Kjærlighedssorger havde ladet ham gjælde for forrykt i Verdens Øjne, og han var netop i Færd med at udspinde denne Tanke videre, da en svag, blød Tone — et sandt Aandepust af en Melodi, saa fjærn og dæmpet var den — naaede hans Øre. Hans Puls stod stille; han lyttede med aaben Mund og tilbageholdt Aandedræt. Sangen blev ved — han ventede, lyttede og rejste sig langsomt og uvilkaarlig op fra sin hvilende Stilling. Endelig udbrød han:

„Det er hende — det er hende! O, disse søde, guddommelige Toner!"

Han sprang hurtig hen til den Krog af Værelset, hvorfra Lyden kom; han rev et Gardin til Side og opdagede derved en Telefon. Han bøjede sig ned, og da den sidste Tone var hendøð, stormede de Ord frem over hans Læber:

„O, Himlen være lovet — endelig har jeg fundet dig! Tal til mig, Rosannah, min elskede! Den grusomme Hemmelighed er bleven opklaret! Det var Skurken Burley, som efterabede min Stemme og fornærmede dig med sine uforskammede Ord."

Der var en aandeløs Pavse, som syntes den ventende Alonzo lige saa lang som et Aartusende: derpaa kom en svag, fjærn Lyd, der lidt efter lidt formede sig til et sammenhængende Sprog:

„O, sig disse dyrebare Ord en Gang endnu, Alonzo!"

„De indeholder Sandheden, den rene Sandhed, min Rosannah, og jeg er rede til at give dig de mest fyldestgjørende Beviser derfor."

„O, Alonzo, bliv hos mig! Forlad mig ikke et eneste Øjeblik! Lad mig føle, at du er mig nær! Sig mig, at vi aldrig mere skal skilles! O, hvilken lykkelig, velsignet uforglemmelig Stund!"

„Vi vil bestandig mindes den, min Rosannah! Saa længe vi lever her paa Jorden, vil vi hvert Aar højtideligholde denne dyrebare Time."

„Ja det vil vi, Alonzo."

„Fire Minutter over Klokken sex om Aftenen skal for Fremtiden, min Rosannah . . ."

„Tre og tyve Minutter over Kl. 12 om Eftermiddagen skal . . ."

„Hvad er det, du siger, elskede Rosannah, hvor er du?"

„I Honolulu paa Sanwichøerne. Og hvor er du? Bliv hos mig, forlad mig ikke et eneste Øjeblik; jeg vil ikke kunne udholde det. Er du hjemme?"

„Nej, min elskede; jeg er i New-York — jeg er Patient og under Lægebehandling."

Et angestfuldt Skrig fandt surrende Vej til Alonzos Øre; det lignede den skarpe Surren af en saaret Myg, hvilket havde sin Grund deri, at det mistede sin Styrke ved at tilbagelægge 5000 engelske Mil. Alonzo skyndte sig at sige:

„Vær kun rolig, mit Barn. Det har intet at betyde. Jeg begynder allerede at blive rask under den søde Indflydelse, som din Nærværelse udøver paa mig. Rosannah?"

„Ja, Alonzo. Min Gud, hvor du forskrækkede mig. Tal kun!"

„Bestem den lykkelige Dag, Rosannah!"

Der var atter en lille Pavse, og derpaa svarede en svag, frygtsom Stemme:

„Jeg rødmer — men det er af lutter Glæde, af lutter Lykke. Vilde . . . vilde du gjærne have, at det skulde være snart?"

„Ja, endnu i denne Aften, Rosannah! O, lad os ikke løbe nogen ny Fare ved at opsætte det længere. Lad det ske nu — endnu i Aften — i dette Øjeblik!"

„O, du utaalmodige Skabning! Jeg har ikke andre hos mig her end min Onkel, som er Missionær — ingen uden ham og hans Kone. Jeg vilde saa gjærne have din Moder og din Tante Susan . . ."

„**Vor** Moder og **vor** Tante Susan, maa du sige."

„Ja, saaledes mente jeg ogsaa. Jeg vilde saa gjærne have, at de skulde være til Stede."

„Det vilde jeg ogsaa; hvad siger du om at telegrafere efter Tante Susan? Hvor længe vilde det vare, før hun kunde komme?"

„Dampskibet afgaar fra San Francisko i Overmorgen. Rejsen varer otte Dage. Hun vilde altsaa kunne være her den 31te Marts."

„Lad os saa bestemme det til den 1ste April; skal vi, min elskede Rosannah?"

„Du milde Himmel! Det vilde jo være det samme som at gjøre os til Aprilsnarre, Alonzo!"

„Saa vilde det blive de to lykkeligste, som Solen den Dag skinner ned paa. Skal det altsaa være den 1ste April, elskede?"

„Ja, lad det kun være saaledes, naar du vil det."

„O, hvilken Lykke! Bestem ogsaa Timen, Rosannah."

„Jeg synes bedst om Morgenstunden, den er

saa fornøjelig. Vil Klokken otte om Morgenen være dig en belejlig Tid, Alonzo?"

„Det er den mest fortryllende Time paa Dagen, eftersom den gjør dig til min lille Kone."

En Tid lang hørtes der en svag, men dog heftig Lyd, som om to fra Legemet frigjorte Aander vexlede Kys uden at være i nogen materiel Berørelse med hinanden, og derpaa sagde Rosannah:

„Undskyld mig blot et lille Øjeblik, kjære Alonzo; jeg har noget, som jeg absolut skal have besørget."

Den unge Pige begav sig ind i en stor Dagligstue og tog Plads ved et Vindu, hvorfra hun havde Udsigt til et henrivende Landskab. Til venstre laa den yndige Nuuana Dal, bestrøet med de herligste tropiske Blomster og de yppigste Palmetræer, medens man lige for sig havde den smukke lille By, hvor man hist og her kunde se en malerisk Gruppe af de sorte indfødte, der var ude for at nyde det prægtige Vejr, og endelig langt borte til højre laa det urolige Ocean, vuggende sine hvide Bølgetoppe i Solskinnet.

Rosannah sad ved Vindnet i sin hvide Dragt, medens hun viftede sit rødmede og blussende Ansigt. En Kanadea-Dreng, hvis Klædedragt bestod af et iturevet blaat Halstørklæde og de tiloversblevne Rester af en Silkehat, stak sit Hoved indenfor Døren og meldte i sit ejendommelige Tungemaal, at der var en fremmed uden for.

„Før ham her ind!" sagde den unge Pige, i det hun rettede sig i Vejret og antog en betydningsfuld Mine af stræng Værdighed.

Mr. Sidney Algernon Burley traadte ind, snehvid fra Hoved til Fod — det vil sige iført en Dragt af det lyseste og hvideste irske Lærred. Han nærmede sig med ilsomme Skridt, men den unge Pige gjorde en Bevægelse og sendte ham et Blik, som gjennemisnede ham.

„Jeg er her, som jeg lovede," sagde hun koldt. „Jeg troede Deres Forsikringer; jeg gav efter for Deres indtrængende Bønner, og jeg sagde, at jeg vilde bestemme Dagen. Jeg fastsætter den 1ste April, Klokken otte om Morgenen. — Gaa nu!"

„O, min dyrebare, dersom et helt Livs Taknemmelighed . . ."

„Ikke et Ord! Spar mig for Synet af Dem indtil den Tid, jeg har nævnet. Nej — ingen Bønner; jeg vil have det saaledes!"

Da han var gaaet, sank hun udmattet tilbage i Stolen; de mange Lidelser, som hun havde gjennemgaaet, havde udtømt hendes Kræfter. Hun mumlede svagt:

„Hvilken frygtelig Fare jeg dog er undsluppen! Dersom vi havde truffet hinanden blot en Time før — da havde alt været for silde. Og at tænke sig, at jeg virkelig kunde bilde mig ind, at jeg elskede dette brødefulde, falske, forræderske Uhyre! O, han skal komme til at angre sine Kjæltringestreger!"

* * *

Vi nærmer os Slutningen af vor Historie, thi der er kun lidt at fortælle endnu. Den anden Dag af den paafølgende April Maaned indeholdt „Honolulu-Avisen" følgende Notits:

„Viede. I Gaar Morges Klokken otte blev her i Byen viet pr. Telefon af den velærværdige Mr. Nathan Hays, med Bistand af velærværdige Mr. Nathaniel Davis af New-York, Parret Mr. Alonzo Fitz Clarence af Eastport, Maine, og Miss Rosannah Ethelton af Portland, Oregon. En Veninde af Bruden, Mrs. Susan Howland af Francisko, var til Stede. Vielsen overværedes ogsaa af Mr. Sidney Algernon Burley, som dog bortfjærnede sig før Ceremoniens Slutning. Kaptajn Hawthornes smukke Lystjagt, der var festlig smykket i Dagens Anledning, laa i Havnen og tog strax efter Vielsens Fuldbyrdelse den lykkelige Brud og hendes Venner om Bord for at føre dem paa en Bryllupstur til Lahaina og Haleakala."

Bladene i New-York indeholdt samme Dag følgende Notits:

„Viede. I Gaar Eftermiddags Klokken halv tre blev her i Byen viet pr. Telefon af den velærværdige Mr. Nathaniel Davis, med Bistand af Hs. Velærværdighed Mr. Nathan Hays af Honolulu, Parret Mr. Alonzo Fitz Clarence af Eastport, Maine, og Miss Rosannah Ethelton af Portland, Oregon. Brudgommens Forældre og flere af hans Venner var til Stede og deltog i en fornøjelig Frokost, som varede til hen imod Aften, da Selskabet tog af Sted paa en Bryllupstur til Akvariet, efter som Brudgommens Helbredstilstand ikke tillod nogen større Rejse."

Ved Enden af denne mindeværdige Dag stod Mr. og Mrs. Alonzo Fitz Clarence fordybede i en fortrolig Samtale om den Glæde, de havde haft af deres forskjellige Bryllupsture. Pludselig udbrød den unge Kone:

„O, Lonny, jeg har rent glemt at fortælle dig, at jeg gjorde, som jeg havde sagt!"

„Gjorde du det, min elskede?"

„Ja, det kan du tro. Jeg gjorde ham til Aprilsnar. Og jeg fortalte ham det selv. O, det var guddommeligt at se hans Overraskelse. Der stod han i sine ny sorte Klæder, ventende paa at holde Bryllup! Du skulde blot have set det Blik, han sendte mig, da jeg hviskede ham Sagens Sammenhæng i Øret. Ak, hans Ondskab har kostet mig megen Hovedpine og mangen Taare, men

jeg glemte det alt sammen i dette Øjeblik. Min Hævngjerrighed var bleven tilstrækkelig tilfredsstillet, og jeg bad ham blive og sagde, at jeg tilgav ham alt. Men han vilde ikke. Han sagde, at han vilde leve for at hævne sig; han vilde gjøre Livet til en Forbandelse for os, sagde han. Men det kan han ikke, vel?"

„Nej aldrig i Verden, min elskede Rosannah!"

* * *

Tante Susan, Bedstemoderen i Oregon, det unge Ægtepar og deres Slægtninge i Eastport leve alle sammen tilfredse og lykkelige og har al Udsigt til vedblivende at gjøre det. Tante Susan førte Bruden bort fra Sandwichøerne, ledsagede hende tvæts over Kontinentet og nød den Lykke at være Vidne til det stormende Møde mellem et Par forelskede unge Ægtefolk, der aldrig havde set hinanden før i dette Øjeblik.

Det vil være tilstrækkeligt at sige blot to Ord om den kjæltringeagtige Burley, hvis skammelige Planer nær havde forstyrret vore unge Venners Lykke. Under et snigmorderisk Forsøg paa at overfalde en stakkels hjælpeløs og værkbruden Haandværksmand, af hvem han bildte sig ind at være bleven en Smule fornærmet, faldt han i en stor Beholder med kogende Olje og havde allerede udaandet, før man fik Tid til at komme ham til Hjælp.

En Straußisk Vals.

Hvem har ikke hørt den berømte tyske Dansekomponist Strauß omtale, og hvem kjender ikke disse bedaarende og fortryllende Melodier, der uvilkaarlig faar Hjærtet til at banke raskere og sætter Fødderne i Bevægelse til de lokkende Toner! Blandt disse Mesterværker af Dansemusik er Strauß's „Sophie-Vals" ikke alene en af de skjønneste, men ogsaa den mest populære; dog er der næppe mange, der ved noget om den romantiske Maade, hvorpaa den blev til, og vi skal derfor her meddele dens Historie.

Den berømte Komponist gav i sin Ungdom Informationer i de fornemste Huse i sin Fødeby, Wien, og blandt andre Steder kom han ogsaa hos den rige Grev H., hvis Søn han gav Timer i Violinspil. Greven havde tillige en Datter, der var bekjendt som en af Wiens skjønneste og mest feterede Damer, og i hende blev Strauß heftig forelsket. Komtessen besad unægtelig alle de legemlige og aandelige Fuldkommenheder, der kunde henrive en Mand som den varmtfølende og begavede Strauß, og han vilde med Glæde have givet sit Liv for et kjærligt Blik af den stolte og skjønne Sophie, men hun saa koldt og foragteligt ned paa den fattige Musiker, der kom for at informere hendes Broder i Violinspil.

Kort Tid efter blev hun forlovet med en ung Adelsmand, hvis Aner og Rigdomme var lige saa talrige som hendes egne, men som foruden dette ikke heller besad noget andet Fortrin.

En Dag, da Strauß ved et Tilfælde var bleven alene med Sophie, formaaede han ikke længer at skjule sine Følelser; han sank ned for hendes Fødder og udtalte i bevægede, glødende Ord sin Kjærlighed; han besvor hende at skjænke ham blot et Glimt af Kjærlighed eller Medlidenhed, men Sophie blev kold og ubevægelig. „Jeg er Grev M.'s Forlovede," svarede hun hovmodig, „og selv om jeg havde min Frihed, vilde jeg dog aldrig nedlade mig til at blive en fattig Musikers Kone."

Hun vendte sig ringeagtende bort og lod ham blive tilbage som et Bytte for den bitreste Smerte og Fortvivlelse. Angeren vaagnede dog i Sophies Hjærte, men ulykkeligvis for sent. Hendes Fader og hendes Forlovede paaskyndede Bryllupet — om otte Dage skulde dette finde Sted. Greven traf Forberedelser til at fejre denne Højtidelighed paa den mest prægtige og glimrende Maade, og Sophies tilkommende Ægteherre lod Strauß anmode om at dirigere Orkestret i Balsalen og tillige komponere en Vals til Ære for Bruden.

Den ulykkelige Strauß lovede at paatage sig begge Dele. „Hun vil saare mig endnu dybere," tænkte han ved sig selv, „men jeg tilgiver hende — gid hun blot aldrig maa komme til at fortryde sit Valg."

Han begyndte med Iver sit Arbejde. Denne Vals skulde blive et Udtryk for hans Lidenskab og Smerte; den skulde vække, om end ikke hendes Kjærlighed, saa dog hendes Medlidenhed.

Naar hele den store By slumrede, tog Strauß sin Violin, satte sig ved Vinduet i sit ensomme Kammer og improviserede paa Violinen hele sin Kjærligheds og Smertes Historie, medens kun de blinkende Stjærner oppe paa Himmelhvælvet saa trøstende ned paa den dybt saarede Mand.

Endelig kom Bryllupsdagen. Alt, hvad Wien

ejede af Rigdom og Elegance, havde givet Møde i Grev H.'s Hus. Den store Festsal straalede af funklende Diamanter og endnu mere af de af Glæde og Skjønhed funklende Øjepar, men Sophie var uden Tvivl den skjønneste af alle. De glimrende Smykker fordunkledes af hendes naturlige Ynde, den lille Myrthekrans fremhævede hendes rige, gyldne Haar, og det kostbare Brudeslør skjulte kun halvvejs hendes slanke Skikkelse.

Strauß, en høj bleg Mand med skarpe Ansigtstræk og mørke, udtryksfulde Øjne, klædt i sort fra Hoved til Fod, stod tavs og alvorlig paa Galleriet og ledede Orkestret, medens han med næsten ufravendt Blik betragtede Bruden, der nu for bestandig var tabt for ham.

Sophie dansede snart med en, snart med en anden af Bryllupsgjæsterne, men under hver Pause i Dansen saa hun op til den blege, alvorlige Kunstner og mødte hver Gang hans Blik, fuldt af Fortvivlelse og Kjærlighed. Hun følte en pinlig Smerte; det var mere end Anger — det var en vaagnende Kjærlighed, som syntes at tage mere og mere Magt over hende. Hun vilde gjærne have grædt, men turde ikke. Saa slog Klokken tolv, og Strauß gav Tegn til at begynde den ny Vals. De muntre dansende stod op, Sophie ved den lykkelige Brudgoms Arm. Men alle blev staaende som fasttryllede til Stedet af Undren og Bevægelse ved Lyden af disse magiske og berusende Toner. Man glemte at danse. Man saa forbavset op paa den blege, sortklædte Mand, der syntes at udaande sit forpinte Hjærtes hele Sorg og Lidenskab paa Instrumentets Strenge. Men omsider rives alle med af den bedaarende Musik. Man danser, danser og danser, som vil man aldrig høre op; Strauß bliver ved at spille, som om han aldrig vil ende denne henrivende Vals, der saa forunderlig bevæger ham og de dansende. Da springer pludselig Strengen paa hans Violin, og i samme Øjeblik segner Sophie livløs om paa Gulvet. Violin og Bue falder ud af hans skjælvende Hænder, og med et gribende, hjærteskærende Udraab: „Sophie!" styrter han som en febersyg ned i Salen. —

Siden Sophies Død er Valsen bleven opkaldt efter hendes Navn. Strauß elskede hende til sit Livs sidste Time. Nu er ogsaa han vandret heden, men hans „Sophie-Vals" lever endnu.

Vore Billeder.

En Savoyard i Arrest. Den Historie, som Billedet fortæller, er let nok at slutte sig til. Savoyardbrengen, der vandrer omkring fjærnt fra sit Fødeland mellem lutter fremmede Mennesker og med kun en eneste trofast Ven og Kammerat: den lille brune, lodne Fyr, der hjælper ham med at fortjene Brødet, har krænket en eller anden velvis Øvrighedsvedtægt; har maaske drevet sine Spilopper lidt vel vidt eller muligvis tigget paa et Sted, hvor Tiggeri er forbudt, og saa har Stedets Politimester beordret ham og hans uadskillelige Ledsager i Kachotten. Men ser man rigtig paa Fyren, opdager man snart, at han ingenlunde tager sig den Ting videre nær. Solen, som skinner ind i hans Fængsel, varsler ham om, at han vel snart faar sin Frihed igjen; han smiler allerede ved Tanken derom; saa vender han den ugjæstfri Stad Ryggen og fortsætter sin Vandring ud i den vide Verden. Et Stykke Brød og et Krus Mælk kan han og hans Kammerat vel altid fortjene; den blaa Luft og det klare Solskin har de gratis, og stort mere forlange de ikke. Hans Rigdom er hans Sorgløshed, den kan man ikke tage fra ham, ikke en Gang i Kachotten.

* * *

Den lille Æbletyv. Det er meget slemt, naar Børn er saa uartige at rapse Æbler fra Naboens Have. Og denne Forbrydelse har de to Smaafolk paa deres Samvittighed. For et Øjeblik siden var deres Ansigter lutter Smil og Solskin. Niels var krøbet op i Træet og rystede Æbler ned til sin lille Søster, og de syntes begge to, at det var saa umaadelig morsomt; men saa kom Naboen, den gamle, gnavne Mathiesen, og saa fik Piben en anden Lyd. Nu faar de se, hvordan de slipper fra det. Gamle Mathiesen følger dem hjem til deres Forældre; han vil have dem „exemplarisk" afstraffede, for at de en anden Gang skal lade hans Æbler være i Fred. Ja, det er en tung Gang for de smaa Æbletyve, og det nytter vist ikke, at de lover, „at de aldrig skal gjøre det mere".

* * *

En spansk Indkvartering. Motivet, som den engelske Maler, Haynes Williams, har benyttet til sit Billede, er taget fra Borgerkrigen i Spanien i Aaret 1874. Det er to af Don Karlos' Soldater, der melder sig til Indkvartering hos en skikkelig Skomager, og Familien er aabenbart — maaske paa en enkelt Undtagelse nær — ikke synderlig glad ved de ubudne Gjæster. Den gamle Skomager har svært ved at tyde Indkvarteringssedlen, og det lader ikke til, at hans kjære Ægtehalvdel formaar at hjælpe ham. En bedre Forstaaelse synes der at herske mellem den ene af Soldaterne og den unge Pige, der staar oppe paa Trappen; det Blik, som den tapre Kriger sender der op, tyder i alt Fald paa, at Indkvarteringen kan blive Begyndelsen til

en lille Roman, der forhaabentlig vil ende til alle Parters Tilfredshed.

* * *

Lazaret om Bord. I de store Udvandrerskibe er Lazarettet som oftest anbragt helt forude og fuldstændig adskilt fra de øvrige Rum i Fartøjet. I det senere Aar er der sket store Forbedringer ogsaa paa dette Omraade af Udvandringsvæsenet, og saavel det danske som alle respektable fremmede Udvandringsselskaber har gjort alt muligt for at kunne give deres Passagerer en god og sund Forplejning ogsaa i Sygdomstilfælde. Som man ser af omstaaende Billede, er det vel nødvendigt at indrette Sengene paa samme Maade som de sædvanlige Køjer, to og to oven over hinanden, men der er i øvrigt paa enhver Maade sørget for god Plads og tilstrækkelig frisk Luft, ligesom ogsaa Lægetilsyn og Betjening opfylder alle rimelige Fordringer. Desuagtet maa det være haardt for de Stakler, der bliver alvorlig syge under en lang Sørejse, thi medens Sygdom altid er en tung Hjemsøgelse, føler den naturligvis dobbelt, naar man er langt borte fra sit Hjem.

Uddrag af en gemytlig Naturhistorie.

„— — — Ligesom de fleste andre glubende Dyr bøjer Tigeren sig uvilkaarlig for Menneskets Blik, naar dette kun er tilstrækkelig fast. Er dette ikke Tilfælde, vil den uden at gyse æde enhver Vandrer, som krydser dens Vej. Exempel:

Tigeren og Hinduen. En Hindu stødte i Krattet uformodet paa en kæmpestor Tiger. Lammet af Skræk stirrede han paa det frygtelige Rovdyr, som syntes at gjøre sig rede til at styrte sig over ham. Hvad skulde han gjøre? Ved den første Mine til Flugt vilde han være fortabt. Heldigvis fandt han i sin Lomme en Flaske Brahma-Livs-Elixir, og efter at have tømt den følte han sig saa vidunderlig styrket, at han uden Betænkning gav sig til at slaa løs paa Tigeren med sin Bambusstok, medens han samtidig skjældte Dyret frygtelig ud og ikke levnede det Ære for otte Øre. Fuld af Forbløffelse vendte Tigeren ham Ryggen og travede først skamfuld bort, skævende ondskabsfuldt til sin Forfølger, men greben af en stedse heftigere Frygt satte den til sidst af Sted i fuld Galop, forfulgt paa det hidsigste af Hinduen. — — —"

En Kamp.

Fortælling, af „en sønderjysk Bondepige“,

udgiven af Frederik Barfod.

Anmodet af forfatterinden om at få denne lille jævne fortælling udgivet, har jeg ikke kunnet betænke mig på at efterkomme forlæggerens ønske: at jeg vilde sætte mit navn på den som udgiver. Den gör intet krav på at agtes som et konstværk; dens eneste mål er at give en tro og pålidelig skildring af forholdene, som de for tiden ere under fremmedherredömmet i Sønderjylland. Kunde den tillige, om end nok så lidet, støtte og styrke håbet og modet på bægge sider ad de midlertidige, ulykkelige grænsepæle, vilde den ikke være skreven forgæves.

Frederiksberg d. 11te april 1883. Fr. Barfod.

Det var i Begyndelsen af Aaret 1872. En klar Maaneskinsaften kom en Mand gaaende op ad Gaden i en Landsby midt i Sønderjylland. Han kom med hævet Hoved og svang nok saa stolt sin Stok. Hele hans Væsen tydede paa Selvtilfredshed, og et sælsomt Smil gled over hans Ansigt ved Synet af den sorte og hvide Vejviserpæl, der grinede som et grimt Spøgelse i Maaneskinnet.

I det han gik forbi en Bondegaard, standsede han og lyttede. Der lød Sangstemmer der inde fra, og Lureren hørte tydelig følgende lille Vers:

„For Frelse, for Frihed i Trængselens Stund
vi kæmpe, saa mange vi ere!
Og den vil vi kalde den fejgeste Hund,
der svigter sit Fædrelands Ære.“

En dyb Rødme farvede Mandens Ansigt; han stod et Øjeblik som naglet til Pletten. Da hævede han atter sit Hoved, og med det Udraab: „Narrestreger!“ fortsatte han sin Gang imod en anden Gaard, til hvis Beboere han traadte ind.

Her sad en ældre Mand for Bordenden og læste i en Avis; en ung Bondekarl sprang temmelig rask op fra sin noget dovne Stilling i Kakkelovnskrogen og hilste ærbødig den indtrædende.

„God Aften, Mikkel Jensen!“ sagde denne og rakte den gamle Haanden.

„God Aften, Jakob Madsen! Nej sikken et overraskende Besøg. Hvad skyldes den Glæde at se Dem her saa uventet?“

„Aa! Jeg fandt Vejret smukt og længtes efter en Passiar med en ligesindet Mand. De er jo den eneste, Mikkel, man kan tale aabenhjærtig med. Skade, at der ikke er flere. Her løbe de omkring som forvildede Faar, der ere komne til en anden Flok, og mindes ikke, at jo mere de sætte sig op mod Hyrden, des større Haardhed maa han bruge for at bøje dem ind under de nye Forhold. Det hjælper slet ikke, at man sætter sig op imod den store Magt, det er kun til stor Skade; man maa vende Kappen lidt efter Vinden i vore Tider.“

„Ja det er mærkeligt, at ingen her i Byen kan indse dette; de ere dog ellers saa fornuftige.“

„Fornuftige! Nej, det er netop det, de ikke ere. Her kom jeg forbi Søren Jepsens. De skulde hørt, hvor de straalede op med deres gale Sange, deres Drømme om en Frihed, som kun tilhører Fortiden. De gamle lade de unge synge dem, til de tro paa en Fremtid, der skal blive Fortiden lig. Det er til at ærgre sig sort over! Jeg gad dog vide, hvor længe de skulle have Lov til at synge saaledes inden Døre. Det burde lige saa vel forbydes som under aaben Himmel. Der skulde tales rigtig alvorlig til dem. Kan De da slet intet udrette, Mikkel?"

„Nej, det er ikke saa let en Sag; hele Byen er som groet sammen i en Klynge, og jeg staar ene paa vor Side. Det gaar med mig her som med Dem i Deres By. De har heller ingen faaet omstemt og kan dog meget bedre tale end jeg, da De saa grundig har sat Dem ind i Sagen der nede i Deres Hjemstavn, i Syden. Var De ikke kommen hid, havde jeg heller aldrig lært det rigtige."

„Men nu skal De ogsaa staa mig bi, Mikkel! Vi maa bruge de faa Kræfter, vi have, og nytte enhver Lejlighed, der gives."

„Men jeg finder aldrig en Lejlighed; jeg ved ikke, hvor jeg skal begynde."

„De skal begynde med de unge og faa nogle flere til at blive hjemme, at de ikke saadan løbe over Grænsen. Kunde vi bare faa dem puttet i Soldatertrøjen og sendt sydpaa mellem vore egne, da vilde det nok virke paa dem, og de vilde lidt efter lidt føle sig hjemme i Forholdene."

„Jeg tror dog ikke, det vilde hjælpe stort; Hjemmene vilde altid minde dem om deres Had til det tyske."

„Ja, hvis de kom hjem, men det skulde de ikke; de skulde sendes langt ned mod Syd, hvor de maatte blive alle de tre Aar og aldrig høre et dansk Ord eller en dansk Tanke."

„Og dog har jeg desværre Exempler paa, at, naar de tre Aar ere omme, og de komme hjem igjen, blæses det bort alt sammen, og de staa lige saa urokkelige ved det gamle som før."

„Nej, Mikkel, noget hænger der altid ved; om ikke andet, saa lære de Sproget. Det føres meget hurtigere herind ad den Vej, end ved at lære Børn det ved Tvang i Skolerne. Og saa kunne vi faa tysk i Kirkerne og anden Steds; det gjælder netop om at faa alt fortysket saa hurtig som muligt."

„Jeg kan dog ikke forstaa, Jakob Madsen, at De ikke har faaet en fremragende Plads i Berlin eller anden Steds, for De er mageløs til at regne al Ting ud! — Hvor kunde De finde paa at drage her op, hvor man slet ikke forstaar Dem?"

„Jeg gjorde det i Haab om, at man med Tiden vilde forstaa, at jeg kom alene til Nordslesvigernes Gavn, for at de kunde overtydes om, hvor godt de vilde faa det, naar de vendte Hjærterne mod Syd og godvillig hyldede den Hersker, der har Magten til at bøje dem. Det var en stor Fordel for Slesvigerne, om de strox vilde indse dette." —

Saaledes fortsattes Samtalen mellem Jakob Madsen og Mikkel Jensen. Vi ville dog ikke følge den længer, da den tilstrækkelig har forestillet os de to Personer og vist os, hvorledes Mikkel er falden i Hænderne paa en fremmed, der først traadte op som Handelsmand, for hvem Stude og Heste vare det eneste i Verden, og som saadan fik Foden i en dansk Bondes Hjem. Da han først havde faaet Mikkel til at vakle i Troen paa en Gjenforening med Danmark, traadte han aabenlyst op som Tyskeren, der talte stort om alt det gode, „das große Vaterland" ejer, og om al den Magt, det har; og Talen om Heste og Stude blev nu til Politik.

Mikkel Jensen havde en eneste Søn, Hans. Han saa gjærne den fremmede Gjæst, thi det var den eneste Afvexling i hans ensomme og kjedelige Hjem, hvor al Omgang med Naboer og fordums Venner forlængst havde hørt op. Men den politiske Samtale var det ikke, der glædede ham. Han var ikke Politiker. Mikkel mente, at han var en Dreng endnu, der ikke forstod sig paa saadant. Derfor kunde han sidde de lange Vinteraftener, medens Faderen læste de hjemmetyske Blade, som Jakob Madsen forsynede ham med, og høre, hvorledes Husholdersken snurrede med Spinderokken, og Pigen skrattede med Karterne. Moderen var død for mange Aar siden, saa det blev Faderens Hværv alene at opdrage deres Barn, hvilket skete med stor Strænghed, og Drengens Vilje bøjedes aldeles ind under Faderens. Da han voxede til, blev det strænge Baand heller ikke løsnet. Han var altid en Dreng endnu. Han lærte at arbejde, fordi det var hans Pligt at gjøre Faderens Gjerning, men aldrig søgte denne at vække Interesse hos ham for noget, der kunde bringe ham til at udføre Arbejdet med Lyst. Derfor kom der noget dorskt og sløvt over hans Væsen, og alle i Landsbyen ansaa ham for en stakkels forkuet Dreng. Kun en eneste miskjendte ham ikke: hun vidste, at han kun savnede dette ene: Friheden, for at kaste Trællens Sløvhed af sig og blive en Mand.

Saa snart Mikkel og Gjæsten vare vel inde i Politikken, forsvandt Hans fra Stuen. Ud søgte han, ud i den dejlige Vinternat, til den stille Gade, hvor ingen mistroiske Blikke hvilede paa ham, men hvor Maanen smilende hilste ham fra sit høje Sæde. Og hist ovre, paa den anden Side Gaden, skinnede et Lys, som vinkede ad ham. Det var fra Søren

Jepsens Dagligstue, den samme, fra hvilken Jakob Madsen havde hørt Sangen.

Der stod nu atter en og lyttede uden for Vinduerne, ikke efter Sangen, thi den var forstummet, men af og til klang en friſk Latter; og, som Jakob Madsen var bleven rød, blev Hans det med. Han følte kun lidt til Frostnattens Kulde, medens han vandrede frem og tilbage og tænkte: „Dersom Karen tilfældig kom herud, vilde jeg dog være det lykkeligste Menneske i Aften! Men jeg tør ikke gaa derind; Fader har forbudt mig at gaa nogen Steds. Han har rigtignok ikke sagt, at jeg skulde blive borte fra Sørens; han kan saa godt lide Karen. Skulde jeg ikke vove at gaa derind et Øjeblik? Ak nej! Hør, hvor de le! Alle Karlene ere hjemme; de vilde le ad mig; jeg maa hjem til mine Heste."

Inde hos Søren Jepsens var der ogsaa mer end almindelig Munterhed, thi gamle Søren sad omringet af sine voxne Børn og Husfolk og var rigtig kommen paa gled med at fortælle „Krigsbegivenheder" fra 1848, „da han selv var med". Søren har to Børn, en Søn, Peter, og en Datter, Karen. Hun er en frisk tyveaarig Pige, hvis klare Øjne lyse endnu mere ved Faderens Fortællinger, som bringe de unge Tjenestepiger til at udbryde med mangt et: „uh ha!" medens de unge Karle sætte sig levende ind i hin stolte Tid, som de gamle aldrig kunne glemme. Men saaledes glemmes Nutidens bitre Virkelighed for et Øjeblik, thi ved Minderne styrkes det Haab, der har slaaet Bo i ethvert ægte sønderjysk Hjem. Man tvivler aldrig paa, at den Tid jo nok skal komme, da den fremmede Fane maa vige for den gamle kjære, som Fader og hans Kammerater have kæmpet under.

Pigerne bleve helt forbavsede ved at se, hvor mange Klokken var bleven, og en udtalte sin Forundring over det Skil imellem nu og i Fjor, da hun tjente hos Mikkels og syntes aldrig, hendes Hørtop vilde svinde. Nu var Tenen bleven tom i et Øjeblik.

„Ja, saaledes skal det være!" svarede Karen; „Arbejdet skal gaa med Lyst, saa enhver Time paaskjønnes med Taknemmelighed. Hvor maa man ikke være glad en saadan Stund, da vi sunde og raske kunne udføre vor Gjerning. Saa kommer man aldrig i Tanker om, at det er en lang Aften at slide; thi Tiden skal ikke slides, den skal leves, saa vi med Sandhed kunne sige ved Dagens Ende:

„Lykkeligst at hvile paa
er vel fuldendte Gjerning."

„Naar nu Heste og Køer ere røgtede og malkede, synge vi den lille Aftensang," sagde gamle Søren, „for nu gaar Dagen med raske Fjed, og vi trænge til Hvile."

Alle gik hver til sin Gjerning, men Karen skulde et Øjeblik ud at hilse paa Maanen. Hun saa op til Aftenhimlen med dens klare Stjærner og tænkte paa sin Moder, der havde lært hende at elske Gud og hengive sig i hans Vilje. Det var nu tre Aar, siden hun var død, men da Slaget ramte Sønderjylland, og det skrækkelige Budskab lød: „Herefter skulle I være tyske!" da havde hun ogsaa været med at tilføje: „Men vi ville ikke være det, og Vorherre vil det ikke heller!" Haabet paa Sønderjyllands Frihed hørte med til Karens Arv efter Moderen, og hun styrkede det stadig ved en inderlig Tro paa, at Vorherre nok skulde hjælpe, naar blot vi kunde holde ud, til Timen slog.

Ved disse Tanker faldt Karens Øjne paa Gjenbogaarden, og et smerteligt Træk gled over hendes Aasyn.

„Stakkels Hans!" sukkede hun, „du skal sidde der og slide Tiden i Kjedsomhed og Skam over din Fader! Hvor kan dog Mikkel ogsaa gjøre os alle den Sorg, og hvorledes skal man kunne gjøre noget for Hans? Ak, maatte jeg dog kunne udrette noget for dem begge! — Vorherre hjælpe mig dertil!" udbrød hun tillidsfuld. Men i samme Øjeblik farvedes hendes Kinder af Undseelsens Rødme, og hun hviskede: „Men har jeg Ret til at blande mig i deres Anliggender? Er det ikke paatrængende af mig? Nej, jeg gjør det ikke for min egen Skyld, men for Hans's og for Sønderjyllands Skyld. Jeg maa nok ved Lejlighed tale alvorlig med Mikkel Jensen."

Da Jakob Madsen kom forbi Sørens igjen, hørte han netop de to sidste Linjer af deres Aftensang:

„Fandt ved Kvæld kun Sjælen Fred,
gik det, som det skulde."

„Ja, syng kun du, gamle Nar!" brummede han, „og imens skal jeg spille dig et Puds, som skal bringe dig til at tie. Det var virkelig en god Historie, Mikkel betroede mig! Lad os bare faa det kloge Pigebarn paa vor Side, hun kan udrette mere i Byen end Mikkel Jensen, den Kryster, som dog i Grunden er noget stædig. Han mente, at hun ikke var saa let at fange, men pyt, et forelsket Pigebarn skulde ikke kunne vindes om en Finger! Det skal ingen faa mig til at tro, naar hun tilmed kan blive Kone i et saa velhavende Hjem. Og Mikkel mente jo, de havde været saa godt som forlovede fra Børn af. Jo, her lader det til, Jakob Madsen, at der gives en glimrende Lejlighed til at udrette noget."

Det var Fastelavn. En lille Smule af Karnevalsløjerne bliver ogsaa Landsbyungdommen til Del.

Der skulde være „Ringridning". Alle unge Karle, som kunde faa nogen Hest at ride paa, mødte om Eftermiddagen ved Ridebanen uden for Søren Jepsens Gaard; thi her skulde Gildet staa.

Det var nu hvert Hjærtes Spørgsmaal: „Hvem mon der bliver „Konge" i Aar?" en Ærespost, der ikke hvert Aar blev arbejdet for med lige stor Iver. Det er nemlig Skik, at Datteren paa den Gaard, hvor Gildet staar, skal være „Dronning", og det er jo ikke altid saa morsomt at skulle tage en for „gammel Skiks" Skyld. Dette Aar var der dog en og anden, som nok vilde prøve sin Dygtighed for at faa Kongeringen tre Gange, thi Karen var en rask og ferm Pige, som forstod at danse og sætte Liv i et Vennelag; og saa havde hun et Par mærkelige brune, venlige Øjne, som man kunde blive helt underlig til Mode ved at se ind i. Der laa en Magt i dem, som hun ikke selv havde nogen Anelse om. Hun gjengjældte enhver Venlighed, men uden hendes Vidende var der mange, som misforstode hendes venlige Øjne.

Ved Siden ad Ridebanen stode de ældre Bymænd, der morede sig over de unges Glæde og levede deres egen Ungdom om igjen. Mangt et „husker du" vexledes. „Ja, det var noget andet", lød Svaret, „da vi havde Dannebrog i Spidsen! Husker du Aftenen 1849, da vi havde Høstgilde hos Præstens? Vi vare lige komne hjem for at puste lidt og samle friske Kræfter. Jeg glemmer aldrig, da jeg traadte ind i den store Sal, og Præsten selv stod midt iblandt os, lige saa glædestraalende som vi. Der blev netop sunget „Den tapre Landsoldat". Den lange Rasmus stod med det store, vajende Dannebrog, og da vi sang:

Se den har Tysken haanet og traadt den under Fod,
men dertil er vor Fane for gammel og for god, —

da var det, som der kom Ild i hans Blik, og han svang Dannebrog over sit Hoved, som om han, mens vi sang: „Nej derfor vil vi slaa", gjorde i Stilhed det Løfte: „eller ogsaa falde". — Det stod saa tydeligt for mig, da jeg saa ham segne ved Isted. Og man kan næsten misunde ham, thi, blev han ikke delagtig i Danmarks Jubel, blev han heller ikke ramt af det haarde Slag, der kom over os den femte Februar 1864."

„Det er sandt, hvad du siger," lød en anden Røst; „meget er han gaaet uden om, som vi maatte gaa lige igjennem og endnu sidde midt i. Men det er vel hans Mening, der lod Prøvelsen komme over os, at han vil føre os ud af den med Sejr, naar vi kun med Kraft ville bestaa den. — Jeg kommer lige fra Haderslev og bringer gode Tidender: der gaar stærke Rygter om, at Paragraf 5 skal opfyldes til næste Aar."

„Lad os høre dette!" raabtes der fra alle Kanter, og den utallige Gange gjentagne Historie, „at nu vilde det snart ske", kom atter frem, og man glemte hurtig de sørgelige Minder. Der gik Liv og Munterhed igjennem de gamles Rækker, medens de unge længst vare færdige med Ringene til „Biværdighederne" og nu kappedes om Kongeringen.

„Har du set Tyskeren!" spurgte en Spøgefugl sin Sidemand med et Blik paa Mikkel Jensens Gaard. „Han har siddet der oppe i Loftslugen den hele Eftermiddag, men forsvandt for et Øjeblik siden."

„Han kommer maaske herud; det er jo Hans, der kappes med Frederik Hansen om Kongeringen; de have den nok to Gange begge."

„Da vil jeg haabe, at vi ikke faa en tysk Konge! — Hvad mon det ellers skal sige, at han er kommen med i Aar?"

„Spørg den gamle ad, for der have vi ham! Hvem skulde tro, at han tør driste sig ud af sin Hule, hvor han ellers lurer med sin onde Samvittighed. Det er bare Sønnens Lykke, der giver ham Mod. Nu skulle vi have lidt Løjer med ham, vi maa hen til ham."

Ja, det var til manges Forbavselse, at Mikkel Jensen pludselig stod midt iblandt Tilskuerne; ligesom det havde været til stort Under for de unge, da Hans kom paa en smuk brun Hest og stillede sig i deres Kreds. Mistroiske Blikke mødte ham, og mangt et Smil spillede om mangen en Læbe, saa Hans blev om muligt endnu mere forlegen og ønskede sig helst langt borte igjen. Der kom en Lyst over ham til at spore Hesten og sprænge langt bort fra dem alle, men i det samme var det hans Tur at ride gjennem Banen, og han satte i Galop hen ad den, uden at tænke paa alle de Øjne, der fulgte ham. Han strakte Haanden ud efter Ringen, og en skraldende Trompet forkyndte, at den var tagen. Men ved Lyden af Musiken mindedes han, hvor han var, og en dyb Rødme lagde sig over hans Aasyn.

Da red Peter Jepsen, Karens Broder, hen til ham og sagde: „Nu har du fortjent en rigtig Opmuntring! Kom med hen til Døren og lad os smage paa Punschen, for jeg tror, at Pigerne ere færdige med den."

De venlige Ord gave ham lidt Mod, og, da han naaede Døren, hvor Karen stod midt i en Flok unge Piger, fik han Drikken af hendes Haand, medens hun hviskede: „Det var ret, Hans, hæv kun Hovedet og mød frejdig deres Blikke, da vil du snart være som hjemme iblandt dem! Jeg er stolt af, som du kan ride."

Disse Ord klang i hans Øren hele Eftermiddagen; med hele Ungdommens Iver tumlede han sin Hest og havde Lykken med sig; thi nu var det ham og en anden ung Bondesøn, Frederik Hansen:

den af dem, der blev den første, som tredje Gang tog Ringen, vilde være Konge.

Det var vel ikke bare for Løjers Skyld, at de før nævnte to Spøgefugle skulde have fat i Mikkel Jensen; nej, der laa Harme i Baggrunden i de tro danske Hjærter, som bag det grove Vadmel sloge gaa løs paa en, vilde de kun gjøre ham latterlig. Efter deres Mening var det den mildeste Medfart, han kunde faa, naar han kom dem saa nær.

„Det lader til, at Hans skal være Konge i Dag, Mikkel, og tage Prinsesse Karen bort fra dem alle; du er vel stolt af ham."

Eneboeren. (Efter et Maleri af L. C. Henley).

ærlig for Sønderjyllands Sag. Det harmede dem, at Mikkel, der havde staaet ved deres Side imod Tyskerne, nu havde laant Øre til en tysk Hestepranger og trukket sig bort fra deres Sag. Men, da de vidste, at saa mange ikke for fuldt Alvor skulde

„Ja, saamænd," svarede Mikkel med et Blik til Siden, „han kan nok ride. Det kan vel ogsaa være, at Karen ikke er saa ildesindet imod denne Konge."

„Nej, hun vilde selvfølgelig med største Glæde

pynte Hans med de smaa Dannebrogssløjfer, hun har lavet, og som skulle udmærke Kongen i Aften."

„Hm," brummede Mikkel, da han følte sig truffen, „de Narrestreger lader Karen dog nok fare; hun er en fornuftig Pige."

„Saa du tror, at Karen ikke er en ægte sønderjysk Pige, som ikke ræddes for at vise sin Farve til enhver Tid! Kom du bare med, saa skal du se hele Stadsen, og Karen skal bag efter skjænke os et Glas Punsch paa din Regning; for de Ord maa du give Bøde for."

Man trak Mikkel i Ærmet, men han strittede imod og vilde ikke med.

„Nej, vil man se, er du en Kujon, der ikke tør staa Ansigt til Ansigt med en ung Pige? Det havde vi dog ikke troet."

„En Kujon, nej det skal ingen skylde mig for! Jeg tør ogsaa nok sige, at Karen paa mit Raad lader være med Narrestregerne."

„Lad os bare se det!" raabte man leende, mens man med raske Skridt gik hen imod Døren. Mange havde sluttet sig til dem og fandt det saa morsomt, at Mikkel gik i Fælden.

Kort efter forkyndte Trompeterne, at Kongeringen var tagen. Et vældigt Hurra hilsede Helten, og i rask Galop kom hele Rytterskaren under fuld Musik med Kongen i Spidsen hen imod Døren. Det var — Frederik Hansen.

Med Hænderne fulde af røde og hvide Sløjfer traadte Karen ud, ledsaget af sine unge Hjælperinder, der skulde staa hende bi med at fæste Hæderstegnene paa dem, som havde gjort sig værdige til dem; medens den gamle Opvaskerkone kom med sit Bundt Halmbaand, hvoraf der skulde laves Bælter til de uheldige, som ikke en eneste Gang havde faaet Ringen og derfor skulde være „Hofnarre".

Der laa et Smil paa Karens Læber, da hun fæstede en Sløjfe paa Kongens Bryst. Dog, havde han faaet Lov at se i hendes Øjne, vilde han strax have opdaget, at der langt fra var Smil til Bunds. Men Karen skulde jo se paa Sløjfen, mens hun bandt den fast.

Da hun derpaa vendte sig for at gaa ind, stod hun pludselig lige over for Hans. Han havde strax set, at der var noget i Vejen for hende, og hans Hjærte søgte heri Oprejsning for sin Skuffelse ved Ridtet. Han bøjede sig ned imod hende, da hun gik forbi, og sagde: „Vilde du ønsket, at jeg var bleven Konge, Karen?"

Hun saa op med et Udtryk af Glæde ved Lyden af hans Stemme; men i samme Øjeblik forsvandt det, og med dyb Alvor svarede hun, mens hun saa paa ham: „Nej, jeg er glad, at det ikke skete."

Det var nok for Hans. Hesten fik Sporen i Siden, og i Galop gik det hjemad. Han glemte sin Pligt at være med i Rækken Byen rundt for at indbyde Pigerne til at komme om Aftenen.

„Halloj!" raabte man, „du rider for tidlig hjem, Hans!" Men han hørte det ikke, saa lidt som han saa det angerfulde Blik, Karen sendte efter ham, da det nu gik op for hende, at Hans kunde have misforstaaet hendes Svar, som han ikke kjendte Grunden til.

„Hans bryder sig ikke om at faa andre Piger med end dig, Karen, og du er nu Frederiks Dronning. Hvad skulle vi gjøre med ham? Vi maa først over til Mikkels Piger, at vi kunne faa ham med igjen," raabte man i Overgivenhed. Hvert Ord lød i Karens Øre som en Bebrejdelse; hun, den eneste, der kjendte Hans, havde udsat ham for Spot! — Hurtig ilede hun hen til sin Broder og hviskede til ham: „Du maa sørge for, at Hans kommer igjen! Jeg har fornærmet ham og er Skyld i hans Flugt."

„Du, Søster! Kan du fornærme nogen? Hvordan hænger dette sammen? Hvad er der hændet?"

„Det skal du faa at vide i Morgen, sørg nu blot for, at Hans kommer med."

Mens hele det muntre Selskab red bort, og de unge Piger vare forsvundne, stod Karen et Øjeblik ene; hendes Aasyn vidnede om alt andet end festlig Glæde, hun tænkte kun lidt paa Spøg og Dans.

„Det kan ikke gaa saadan længer, jeg maa prøve at tale! Gud give mig Kraft og Evne og lade mig se Frugt af mit Forsæt! Maatte der snart komme en Lejlighed, men i Aften er den der ikke. Jeg maa nu være den glade Pige, skjønt Glæden er spildt for mig. Gid det hele var forbi!"

Saaledes tænkte „Dronningen", da hun gik ind for at pynte sig til Dansen.

Det var lidt ud paa Aftenen, Violinerne klang, og Dansen gik muntert i den store Stue. Men i et lille Værelse ved Siden ad gik det ogsaa muntert til. Her sad Mikkel Jensen mellem sine Naboer og var Gjenstand for Latter og Stikpiller, medens man ikke glemte at skjænke i for ham, saa hans Syn begyndte at blive lidt omtaaget.

Imidlertid var der nogle, som ikke længer kunde dølge Harmen over Hjemmetyskeren under den tilsyneladende Spøg. En gammel Bonde fik pludselig den Indskydelse at spørge Mikkel om Grunden til det Sindelag, han lagde for Dagen:

„Men sig os nu, Mikkel, hvordan i al Verden er du bleven tysk? Du, der som vi andre har tjent under Dannebrog og kaldt Danmark dit Fædreland, hvorfor er du falden fra vor retfærdige Sag

i den Stund, da den skal bindes ved vor Enighed og udholdende Kraft? Er det af Frygt for Tyskerne, eller er det af Dumhed, du har givet efter for en Tyskers lokkende Tale? Kan han bilde dig ind, at, fordi en Stormagt for en Tid har revet os fra Fædrelandet, vi derfor skulle finde os i vor Skæbne, som vare vi Slaver med Lænker om Benene? Bøje os ydmygt for Fogdens Piskesnært for at undgaa Straf? Ere vi ikke et frit Folk, der har faaet Ret til at bestemme vor Fremtid ved Afstemning? Og er du ikke en af de Sønderjyder, der skulde holde paa denne Ret? Sig os dog, Mikkel, hvorfor du vil være som en Forræder imellem os, thi mildere kunne vi ikke dømme dig. En Tysker er en Tysker, hvem vi kunne agte som Menneske, skjønt hans Folk er vor argeste Fjende, men en gammel dansk Soldat, der stryger Flag i Farens Stund og gaar over i Fjendens Lejr, kunne vi kun foragte. Det maa du vel ogsaa selv kunne forstaa."

Mikkel blev baade rød og bleg ved den haarde Tiltale. Det jævnlig tømte Glas havde imidlertid sat hans Fantasi i en uheldig Bevægelse. Jakob Madsens Ord randt ham i Hu, hvorledes han skulde nytte enhver Lejlighed til at undervise Bymændene. Nu gjaldt det kun om at faa begyndt paa en Tale, men han havde ondt ved at finde Ord. Han hentede dog hurtig nogle af Jakobs Udtryk, rejste sig med lidt Besvær og sagde: „Jeg vilde gjærne bede om Ordet lidt i Forsamlingen."

En overgiven Latter truede med at bryde løs, men nogle hviskede: „Tys, stille, Mikkel holder en Tale!" og Mikkel begyndte:

„Det er blevet min Pligt at tale et Par Ord til eder, mine Naboer, for at sige eder, at I allesammen løbe om som vilde Faar, der ikke kunne finde hjem igjen. Det kan ikke hjælpe at sætte sig op mod den Øvrighed, der staar over os, for det bliver ikke andet end til Ulykke. Og der er Fordel ved at bøje sig for Overmagten. I skulde stemme paa en anden i Steden for denne herses Krüger, for det er dette, Tyskerne blive vrede over, og der kommer da bare Elendighed over os. Man skal vende Kappen efter Vinden, det siger ogsaa Jakob Madsen . . ."

Videre kom han ikke, thi det lystige Parti udbrød i et rungende: „Bravo, Mikkel! Ha, ha, ha! Jakob Madsen har skilt sig godt ved sit Arbejde som Skolemester."

Men gamle Søren Jepsen afbrød dem, i det han vendte sig til Mikkel med de Ord:

„Naa, saa der er Fordel ved at vende Kappen efter Vinden! Sig os da, hvad faar I for at stemme paa denne anden, som du taler om? Mon andet end en ond Samvittighed? Eller har I maaske hverken Samvittighed eller Fædrelandskjærlighed? Er det altsammen slaaet ihjel af den Gift, der siver herind over det sunkne Led mod Syd? Kan den Tale, „at man skal lyde den Øvrighed, man staar under", bringe en gammel fornuftig Mand til at glemme, hvorledes vi fik denne Øvrighed, og hvorledes vi skulle blive fri for den igjen? — Mikkel Jensen, hvor turde du i mit Hus udtale sligt? Jeg saa grant, at det var en andens Ord, du kom med, og at du næppe vidste, hvad du sagde. Havde det ikke været Tilfældet, indestaar jeg ikke for Følgerne af en saadan Snak i mit Hjem . . ."

Her blev Søren afbrudt, thi Karen stod pludselig midt iblandt dem. Med et bønligt Blik til Faderen bragte hun ham til Tavshed, mens hun i en tilsyneladende munter Tone henvendte sig til Mikkel: „Hør, Mikkel, din Husholderske sidder hjemme og længes saa svært efter vort Dansegulv. Nu er det jo ikke smukt af mig at jage dig hjem, men du ved nok, at i Aften skulle vi unge have vor Vilje, og vil du saa ikke nok gaa med mig hjem og give Ane Lov til at gaa herover?"

„Men har du en Dannebrogssløjfe til ham, Karen!" raabte man, „for han skal dog i Morgen have et synligt Tegn paa, at han har været i dansk Selskab; og maaske et lille Dannebrog kunde jage den tyske Aand ud der hjemme."

„Karen, du brændte jo Sløjferne, ikke sandt? Du forstaar nok, at det er galt at være dansk nu," sagde Mikkel. Men Karen svarede:

„Hvad anser du mig for, Mikkel, siden du mener, at jeg kunde brænde Mærket paa vor Kjærlighed til Danmark, paa vort Haab og vor Tro paa Friheden. Du ved ikke, hvad du siger, men her er ikke Stedet til at tale om sligt. Du maa helst komme med hjem nu."

„Skulde Sønnen ikke hente en Bør at kjøre ham hjem paa?" sagde Frederik Hansens Fader; „for Benene ville vel knap gjøre Tjeneste."

En let Rødme gled ved disse Ord over Karens Ansigt. Med et alvorligt Blik svarede hun paa den kaade Spøg og tog Mikkel ved Haanden, der villig fulgte hende.

„Du har en rask Datter der," sagde den nys nævnte Bonde til Søren, „hun forstaar at tage alle. Men Mikkel bilder sig nok ogsaa ind, at hun skal være hans Svigerdatter, derfor bøjer han sig saa villig for hende."

„Jeg vil haabe, han ikke har den Tro, thi saa meget tør jeg sige, at Karen ikke flytter ind til en Tysker," svarede Søren.

„Men om hun nu holdt af Hans og gjorde det alligevel, hvad vilde du saa sige?" vedblev den anden.

„Det behøver ingen at spørge mig om, og der skulde heller ingen tænke sligt om Karen; for

gjorde hun det, da var hun ikke den Pige, jeg kjender som Datter."

„Ja, det var selvfølgelig min Spøg. Enhver kan nok vide, at Karen vil have en Mand, der passer bedre for hende end den stakkels forkuede Dreng. Han gaar da ogsaa og bliver en Særling, der sagtens faar samme Lærdom som Faderen af Jakob Madsen. Han udtaler sig dog aldrig, men gaar gjærne af Vejen for de unge. Han ved vel saa meget, at det duer ikke at komme til dem med den Slags. Jeg kan dog ikke begribe, hvorledes Mikkel er bleven saa aldeles forvendt i sit Sind?"

„Det var den Gaade, jeg ønskede at løse," sagde Søren, „men Mikkel kan næppe selv forklare det. Maaske er det Forfængelighed fra først af. Han fandt det saa morsomt, at den fremmede roste hans Heste og Stude, derfor gav han ham Indpas i sit Hjem. Vi andre bebrejdede ham, at han sluttede sig til nogen, der kom sydfra, om det end var en Studepranger; men derfor trak han sig mere og mere tilbage, og Tyskeren nyttede Lejligheden, da Mikkel ikke mere kom sammen med os. Nu er det vist og sandt, at hans Samvittighed sover, men jeg haaber, at den vaagner igjen. Hvad vil det ikke ellers blive for en gnavende Kval, naar vi andre frit hejse Dannebrog, og de gamle Minder vaagne. Jeg vilde saa gjærne have talt med ham, men Karen har Ret, at Stedet ikke er her. Vi vare for mange imod en, og jeg bliver altid for hidsig, naar der er Tale om den Sag. Jeg haaber, hans egen Samvittighed snart maa tale til ham."

Disse alvorlige Ord fra gamle Søren lagde en Dæmper paa de brave danske Bønder, der et Øjeblik havde fundet det morsomt at drive Løjer med Hjemmetyskeren. Enhver rejste sig og gik hjem.

„Da har du dog ikke glemt at danse, Hans," sagde Karen, da de to sad ved Siden ad hinanden og hvilede ud efter en rask Hopsa. „Jeg frygtede næsten for det, thi det er mange Aar, siden vi to dansede sammen til Børnegilder. Hvorledes fik du Lov at komme med i Aar til Ringridning?"

„Fader sagde selv, at jeg skulde med, da han hørte, det skulde staa hos jer. Jeg var baade glad og fortvivlet, thi det er ikke morsomt at komme imellem de unge og blive agtet som Udskud. Havde ikke Peter saa venlig taget mig med i Eftermiddag, og du givet mig de opmuntrende Ord, saa tror jeg ikke, jeg havde holdt det ud paa Ridebanen. Men, da du senere svarede mig saa underlig, maatte jeg vel atter tro, at heller ikke du fandt mig saa god som de andre, og at det var alt for dristigt af mig at gjøre dig et saadant Spørgsmaal, som jeg gjorde."

„Nej, det var urimeligt, at jeg gav dig et Svar, som du ikke kjendte Grunden til. Det var ikke ment, som du troede, Hans," svarede Karen, medens Rødmen paa hendes Kinder forhøjedes.

„Hvad mente du da, Karen! Sig mig det dog! Lad mig endelig faa Lov at tale et Par alvorlige Ord med dig. Jeg har ønsket det saa længe, men aldrig haft Mod som i dette Øjeblik. Du kommer aldrig hjem til os. Hvis du ikke er vred paa mig som alle andre Mennesker, hvorfor kommer du da aldrig i mit Hjem?"

„Lad os ikke tale om det her. Den Historie kræver en lang Forklaring. Kom her i Morgen, naar de andre sove efter Gildet, da have vi Ro til en alvorlig Samtale."

„Med Forlov, Hans, maa jeg faa en Dans med min Søster," sagde Peter Jepsen med et let Buk, der mindede om, at han havde været Soldat og lært at have raske Bevægelser, saa en Bondesøn ikke altid er saa kluntet og kantet, som man tit tror.

Karen dansede med sin Broder, og Hans sad lykkelig og fulgte dem med Øjnene. I Morgen skulde han tale med hende; hun havde selv bedet ham derom. O, hvor det dog var dejligt at være til Gilde! Nu var der heller ingen, som saa efter ham; enhver var optagen af Dansen. Han sad ene paa Bænken med sine Tanker. Hvor kunde dog de to gamle Spillemænd fortælle meget med Violinerne! Det var, som de hviskede noget om, at der snart igjen skulde være Gilde, men saa skulde Hans have Pladsen ved Karens Side. Ikke for en eneste Aften, men hele Livet igjennem skulde hun være hans. Han glemte alt andet og lyttede kun til de Toner, hans eget Hjærte gav Texten til.

Da slog en ham paa Skulderen, og med en høj Latter satte Frederik Hansen sig ved Siden ad ham:

„Hvad tænker du paa, Hans? Er det den tabte Ret til Karens Sløjfer, der faar dig til at se saa betænksom ud? Da skal jeg sige dig en Ting: Karen synes ikke om Hængehoveder. Det hjælper ikke, at du sætter dig hen og venter paa, hun skal komme; hun tilgiver dig aldrig, at du ikke forstod at holde paa hende, da en anden kom og tog hende. Men du forstaar dig ikke paa sligt, Hans. Kunde du ikke faa Jakob Madsen til at undervise dig lidt?"

Dermed gik han, men Hans's glade Syner vare svundne med det samme. Thi vel mente han, at Karen ikke vilde synes ilde om, hvor godmodig han lod Broderen tage hende; men det om Jakob Madsen! Det var nu igjen dette Tyskeri, som Karen havde saa travlt med; ja maaske var det kun derom, hun vilde tale med ham i Morgen. Hun havde set saa alvorlig ud, huskede han nu. Hans Blik søgte hende, og han fandt hende siddende i Samtale med

Peter. Mon han ikke bebrejder hende, at hun har talt med ham, med Hjemmetyskerens Søn, som man kaldte ham? Ak jo, nu stod det hele klart for ham. Han fandt det skrækkeligt at høre paa Musikken og se paa al den Lystighed. Hjem maatte han, hvor han kunde være i Fred med sine sørgelige Tanker. Dog, da han kom ud og saa sin Faders Gaard, var den som et Fængsel for ham. Han kunde ikke gaa ind til sin Fader, men søgte ud paa Marken, hvor han vandrede, til Morgenrøden ligesom smilende bebudede ham en ny og bedre Dag.

Hans havde Ret med Hensyn til Peter Jepsens Samtale med Karen. Saa snart de havde sat sig efter Dansen, begyndte Peter:

„Det er ikke rigtigt af dig, Karen, at tale saa meget med Hans Jensen. Der er nogen, som ikke godt kan taale det, og Hans kunde gjærne tro, du mente noget med din Venlighed. Men det var Synd, da han i Grunden er et godt Skind, der gaar og passer sig selv."

„Jeg er aldrig venlig mod nogen, uden jeg mener det," svarede Karen lidt stødt; „og hvem er denne „nogen", der ikke kan taale, at jeg taler med dem, som ere i vort Hjem i Aften? Jeg skulde dog mene, jeg har min fri Vilje."

„Nu skal du ikke blive vred paa mig, lille Søster! og du skal strax vide, at det er Frederik Hansen, som det lader til, at du ikke længer kan mindes. Han talte før alvorlig med mig om dig og bad mig faa dig bort fra Hans og sige dig et Par Ord om hans Hjærtelag. Han var saa bange, du ikke forstod ham rigtig, for du slog al Ting hen i Spøg. Se, nu er det sagt, men jeg skulde vel have et Svar til ham."

„Paa hvad skal du have Svar? Det skulde da vel ikke være et Frieri, dette? Tror Frederik, at jeg er saa koket, at jeg alligevel skulde have Godhed for ham trods al den Tilbageholdenhed, jeg viste, saa snart jeg fik en Anelse om hans Hensigt? Eller tror han, at jeg er en Vare, der bedre kan faas ved Hjælp af en Mægler, som naar ellers en Handel sluttes? Da kan du sige ham, at aldrig har jeg før tænkt, at jeg skulde blive hans Kjæreste, men langt mindre nu. Min Bejler maa have saa meget Mod, at han selv tør afhente sit Svar. Kjendte du mig heller ikke saaledes, Peter?"

„Jo, jeg tænkte det jo nok, men jeg kom nu til at love, jeg vilde sige dig det. Nu er det gjort, og jeg er næsten glad over dit Svar, lille Søster! For vel kom du ind i en god Gaard og fik det godt hos Frederik, men hvad skulde vi blive til, naar du flyttede fra os? Jeg er vel tilfreds, om du en god Tid endnu viser Frierne Vintervejen. Det vil du vel ogsaa nok?"

„I det mindste til der kommer en og banker paa hos mig selv først," svarede Karen med et skjælmsk Smil; „saa skal jeg nok tage ham med ind til Fader og dig og spørge, om I synes om ham som Svigersøn og Svoger."

„Og naar vi saa ikke synes om ham, saa gaar du vel ud med ham igjen og tager ham alligevel. Ikke sandt?"

„Jeg skal ikke komme med nogen, før jeg ved, I kunne synes om ham," sagde Karen alvorlig; og Peter bød hende atter op til en Dans, under hvilken hendes Tanker vare af en adstadigere Natur end hendes Wienervalsetrin. Thi hun tænkte paa den Skuffelse, hun dog bragte Frederik, og paa, hvor meget der skulde blive anderledes, inden hun kunde tage ham med ind til Fader og Peter, hvem hendes Hjærte alt havde givet sit „Ja".

(Sluttes.)

Oliver Twist

eller

Et Fattighusbarns Hændelser,

af Charles Dickens.

(Med Illustrationer af George Cruikshank.)

(Fortsat.)

En og tyvende Kapitel.

Expeditionen.

Det var en trist Morgenstund, da de traadte ud paa Gaden; det baade blæste og regnede stærkt, og Skyerne saa sorte og stormfulde ud. Det havde aabenbart regnet hele Natten, thi der havde samlet sig store Pytter paa Vejen, og Rendestenene flød over med Vand. Et svagt Dagskjær var i Færd med at bryde frem paa Himlen, men Omgivelsernes Skummelhed blev kun endnu mere fremtrædende derved, thi det dunkle Lys tjente kun til at dæmpe det, der udstraalede fra Gadelygterne, uden at sprede noget varmere eller mere oplivende Skjær over de vaade Tagrygge og triste Gader. Ingen syntes at være paa Benene i dette Kvarter af Byen, thi alle Vinduer i Husene var tæt tillukkede, og de Gader, gjennem hvilke de gik, var stille og øde.

Da de havde naaet Vejen, der fører til Bethnal Green, begyndte Dagen for Alvor at gry. Mange af Lygterne var allerede slukkede; nogle enkelte Fragtvogne ude fra Landet kjørte langsomt og møjsommelig hen ad Vejen til London, og nu og da kom en Postvogn, helt tilstænket af Mudder, rullende rask forbi, medens Kusken gav den søvnige Fragtmand, han mødte under Vejs, et advarende Rap med sin Pisk, fordi han ved at holde sig paa den forkerte Side af Vejen havde udsat ham for at komme et kvart Minut for silde til Postgaarden. Værtshusene, i hvilke Gassen brændte inde i Skjænkestuerne, var allerede aabnede; efter Haanden blev der ogsaa lukket op andre Steder, og man mødte nu og da nogle enkelte Fodgængere. Derpaa fulgte med kortere eller længere Mellemrum smaa Klynger af Arbejdere, der var paa Vejen til deres Dagværk; saa kom der Mænd og Kvinder med Fiskerkurve, Kærrer trukne af Æsler og belæssede med Grøntsager, Vogne med levende Kvæg eller fyldte med frisk slagtet Kjød, Mælkekoner med deres Spande, og en uendelig Strøm af Folk, der kom slæbende med forskjellige Levnetsmidler til de østlige Forstæders Forsyning. Efter Haanden som de nærmede sig den indre Del af Staden, tiltog Støjen og Færdslen mer og mere, og da de betraadte Gaderne mellem Shoreditsch og Smithfield, var den svulmet op til et sandt Brøl af Larm og Travlhed. Det var nu saa lyst, som det rimeligvis vilde blive, indtil Natten atter faldt paa, og for den ene Halvdel af Londons Befolkning var den travle Morgenstund begyndt.

Hr. Sikes drejede om ad Sun Street og Crown Street, skraaede tværs over Finsbury Square og lagde Vejen gjennem Chiswell Street til Barbican, derfra til Long Lane og naaede derefter Smithfield, fra hvilket sidste Sted der lød en øredøvende Larm af skurrende Lyde, som opfyldte Oliver Twist med den største Undren og Forbavselse.

Det var Torvedag. Pladsen var bedækket med et Lag Skarn og Dynd saa dybt, at Foden næsten sank ned deri, og en tyk Dunst, som uafbrudt steg op fra det dampende Kvæg og blandede sig med Taagen, der syntes at hvile paa Skorstenspiberne, gjorde Luften tung og trykkende. Alle de faste Folde i Midten af det store Torv og saa mange midlertidige, som der paa nogen Maade kunde proppes sammen paa den ledige Plads, var optagne af Faar, medens lange Rækker af Hornkvæg, tre eller fire bag ved hinanden, stod fastbundne til Pælene langs med Rendestenene. Landmænd, Slagtere, Kvægdrivere, Bissekræmmere, Drenge, Gavtyve og Lediggængere af enhver Art var blandede mellem hverandre i en tæt Hob; Kvægdrivernes Fløjten, Hundenes Gjøen, Oxernes Brølen og Stampen, Faarenes Brægen, Svinenes Grynten og Skrigen, Bissekræmmernes Raaben, Skraalene, Ederne, Skjænderiet fra alle Kanter, Klokkernes Ringen og de brølende Stemmer, der

trængte ud fra Værtshusene, Trængslen, alle de Stød, Puf og Slag, der uddeltes, den almindelige Skrigen og Hujen, den afskyelige, skurrende Larm, der lød fra enhver Krog af Torvet, og de uvaskede, uragede, sjudskede og snavsede Skikkelser, der stadig løb frem og tilbage og trængte sig ind eller ud gjennem Sværmen, dannede tilsammen et bedøvende, sandseforvirrende Optrin.

Bill Sikes slæbte Oliver efter sig og banede sig med Albuerne Vej gjennem den tætteste Trængsel uden at give synderlig Agt paa de mangfoldige Ting, der i saa høj Grad forbavsede Drengen. Han nikkede et Par Gange til en forbigaaende Ven, og i det han afslog lige saa mange venskabelige Indbydelser til at være med paa en lille Morgensnaps, puffede han sig stadig frem ad, indtil de var komne ud af Sværmen og havde lagt Vejen gjennem Hosier Lane til Holborn.

„Naada, Hvalp!" sagde Sikes, i det han saa op paa St. Andreaskirkens Ur, „den er strax syv! Du kommer til at lette paa Skankerne. Det er for tidlig endnu at sakke agter ud, din Dovendidrik!"

Hr. Sikes ledsagede denne Tiltale med et stærkt Ryk i sin lille Ledsagers Haandled, og Oliver slog over i et Slags Trav, en Mellemting mellem at gaa og løbe, og holdt paa den Maade, saa godt han kunde, Skridt med Indbrudstyven.

De vedblev at gaa saaledes, til de havde passeret en Udkant af Hyde Park og befandt sig paa Vejen til Kensington, hvorpaa Hr. Sikes sagtnede sine Skridt for at vente paa en tom Fragtvogn, der kom kjørende et lille Stykke bag efter dem. Da han saa, at der stod „Hounslow" skrevet paa den, spurgte han Kusken med saa megen Høflighed, som det var ham muligt at lægge i sit Væsen, om de kunde faa Lov til at kjøre med til Isleworth.

„Ja, kravl kun op," sagde Manden. „Er det jeres Dreng?"

„Ja, det er min Dreng," svarede Sikes, i det han skævede hen til Oliver og ligesom tilfældig lagde Haanden paa den Lomme, hvori Pistolen laa.

„Din Fa'er gaar nok lidt for rask for dig, gjør han ikke, min Gut?" spurgte Kusken, der lagde Mærke til, hvor forpustet Oliver var.

„Ikke det allerbitterste," svarede Sikes hurtig. „Han er vant til det. Kom, giv mig Haanden, Ned. Op med dig!"

Med disse Ord hjalp Sikes Oliver op i Vognen, hvorpaa Kusken pegede paa en Bunke Sække og sagde, at han kunde lægge sig der og hvile sig.

Medens de kjørte forbi den ene Milepæl efter den anden, sad Oliver og grundede paa, hvor hans Ledsager vel havde i Sinde at føre ham hen. De var allerede komne forbi Kensington, Hammersmith, Chiswick, Kew Bridge og Brentford, og dog blev de ved at kjøre saa jævnt frem efter, som om de først nylig havde begyndt deres Rejse. Omsider kom de til et Værtshus, der bar Navnet „Kareten" og laa tæt ved et Sted, hvor en anden Vej syntes at dreje af, og her holdt Vognen stille.

Sikes sprang hastig ned, medens han stadig holdt Oliver ved Haanden, og i det han derpaa løftede ham ud af Vognen, tilkastede han ham et truende Blik og klappede samtidig paa en meget udtryksfuld Maade paa Sidelommen.

„Farvel, min Dreng," sagde Manden.

„Det er en tvær Rad," svarede Sikes og gav Oliver et Puf. „En rigtig tvær Rad. Bryd Dem bare ikke om ham."

„Næ det er vel aldrig Umagen værd!" svarede den anden og satte sig til rette paa Vognen. „Det er ellers et skjønt Vejr, vi har i Dag." Og dermed kjørte han videre.

Sikes ventede, indtil Manden og hans Kjøretøj var vel ude af Syne, og sagde saa til Oliver, at nu kunde han gjærne se sig omkring igjen, hvis han havde Lyst, og dermed travede de paany af Sted.

Da de var komne et lille Stykke forbi Værtshuset, drejede de til venstre, slog saa igjen ind paa en Vej, der førte til højre, og vandrede fremad en god Stund, medens de kom forbi en hel Mængde Haver og Landsteder, som laa paa begge Sider af Vejen. Men de standsede ikke under Vejs — undtagen en eneste Gang for at faa en Taar Øl — før de naaede en By, hvor Oliver saa, at der paa Muren af et Hus stod skrevet med temmelig store Bogstaver: „Hampton". Her strejfede de omkring paa Markerne et Par Timers Tid, vendte saa omsider tilbage til Byen og tog ind i et simpelt Værtshus med et næsten ulæseligt Skilt, hvor Sikes bestilte noget Middagsmad, som han forlangte serveret ude i Køkkenet.

Køkkenet bestod af et brøstfældigt, lavt Rum med en stor Bjælke tværs under Loftet; henne ved Skorstenen stod et Par højryggede Bænke, og paa disse sad der nogle raa udseende, bluseklædte Mænd, beskjæftigede med at ryge og drikke. De tog aldeles ingen Notits af Oliver og lagde heller ikke videre Mærke til Sikes, og da Sikes paa sin Side lige saa lidt lagde Mærke til dem, kunde han og hans lille Kammerat følgelig sidde i en Krog for sig selv uden at blive videre forulempet af det øvrige Selskab.

De fik noget koldt Kjød til Middag og blev derpaa siddende saa længe ved Bordet, medens Hr. Sikes vederkvægede sig med et Par Piber Tobak, at Oliver til sidst begyndte at føle sig aldeles overtydet om, at de ikke skulde længere bort. Da

han var meget træt efter den lange Vandring og som Følge af at have været saa tidlig oppe, sad han først og døsede lidt, men omsider bukkede han helt under for Træthedens og Tobaksrøgens forenede Virkning og faldt i Søvn.

Det var blevet fuldstændig mørkt, da han vaagnede ved et Puf fra Bill Sikes. Efter at han var bleven tilstrækkelig vaagen til at rejse sig op og se sig omkring, fandt han denne Hædersmand siddende med et Krus Øl foran sig i dyb, kammeratlig Samtale med en arbejdsklædt Mand.

„Saa De skal til Lower Halliford, ska' De?" spurgte Sikes.

„Ja, jeg skal saamænd," svarede Manden, der lod til at befinde sig noget utilpas — eller, om man hellere vil, vel tilpas — efter at have faaet sig en forsvarlig Taar over Tørsten. „Og det skal gaa i en Røg! Min Hest har ingen Ting at trække hjem efter, saadan som den havde i Morges, og den er ikke længe om den Tur. Dens Velgaaende! Ja, for det er en rigtig rar Hest, skal jeg hilse og sige Dem."

„Kunde jeg og min Dreng ikke faa Lov til at kjøre et Stykke med?" spurgte Sikes, i det han skød Ølkruset hen til sin ny Ven.

„Jovist, naar De skal af Sted strax, saa er der ingen Ting i Vejen for det," svarede Manden og kigede op af Kruset. „Skal De kanskesens ogsaa til Halliford?"

„Jeg skal til Shepperton," svarede Sikes.

„Naa, saa kan De kjøre med lige saa langt, som jeg selv skal ad den Kant," gjenmælede den anden. „Er al Ting betalt, Betsy?"

„Ja, den anden Herre har betalt," svarede Pigen.

„Nej ved De hva'!" sagde Manden med en beskjænket Persons pudsige Højtidelighed, „det passer sig slets ikke, gjør 'et!"

„Hvorfor ikke?" gjenmælede Sikes. „De viser jo os en Villighed, hvorfor skulde jeg saa ikke kunne traktere Dem med et Krus Øl eller saa til Gjengjæld?"

Den fremmede grundede med en dybsindig Mine over denne Bevisførelse, og da han var bleven færdig dermed, greb han Sikes' Haand og erklærede, at han var en rigtig skikkelig Fyr. Hvortil Hr. Sikes svarede, at det nok bare var hans Spøg, og hvis Manden havde været ædru, vilde der ogsaa have været stærke Grunde til at formode, at det virkelig havde været saa.

Efter at have vexlet endnu nogle gjensidige Komplimenter bød de Selskabet god Nat og gik deres Vej, medens Pigen skyndte sig at samle de Glas og Krus sammen, som de havde tømt, og derpaa stillede sig op i Døren, med begge Hænder fulde, for at se dem tage af Sted.

Hesten, hvis Skaal var bleven drukken i dens Fraværelse, holdt uden for, allerede spændt for Vognen. Oliver og Sikes steg op uden at gjøre mange Omstændigheder, og Manden, der ejede Hesten, fulgte deres Exempel, dog ikke før han havde dvælet nogle Øjeblikke for at live Dyret lidt op og derpaa udfordre Staldkarlen og hele den øvrige Verden til at vise ham Mage til Hest. Derpaa fik Staldkarlen Befaling til at give slip paa Hestens Hoved, og da den havde faaet dette til sin fri Raadighed, gjorde den et meget ubehageligt Brug af det, i det den løftede det i Vejret med et slaaende Udtryk af den dybeste Ringeagt og stak det gjennem Dagligstuevinduerne i et Hus skraas over for. Efter at den havde forøvet denne mindeværdige Bedrift og derpaa en lille Tid var gaaet paa Bagbenene, satte den af Sted i fuldt Firspring og stormede med stor Livlighed ud af Byen.

Det var en usædvanlig mørk Aften. En fugtig Taage steg op fra Floden og dens sumpige Bredder og spredte sig over de øde Marker. Det var dertil bidende koldt, og al Ting saa sort og trøstesløst ud. Der blev ikke talt et Ord, thi Manden, der kjørte for dem, var bleven søvnig, og Sikes var ikke i Humør til at indlede nogen Samtale med ham. Oliver sad og krøb sammen i et Hjørne af Vognen, halvt forvildet af Skræk og ængstelig Spænding, medens han forestillede sig allehaande sælsomme Gjenstande i de spinkle Træer, hvis Grene svajede barsk hid og did ligesom i en Slags fantastisk Glæde over Omgivelsernes sørgmodige Udseende.

Da de kom forbi Kirken i Sunbury, slog Klokken syv. I Færgehuset lige over for var der Lys i Vinduet; det kastede sit Skjær tværs over Vejen og bredte en endnu dunklere Skygge over et mørkt Taxustræ, ved hvis Fod der var nogle Grave. Der hørtes en ensformig Lyd af rindende Vand ikke langt borte derfra, og Bladene paa et gammelt Træ viftede sagte i Aftenvinden. Det lød som en dæmpet Musik over de dødes Hvilested.

De kjørte gjennem Sunbury og fulgte derpaa igjen den ensomme Landevej. Efter at have kjørt endnu en halv Mils Vej holdt Vognen stille; Sikes sprang ned, tog Oliver ved Haanden og gik saa atter videre.

De søgte ikke ind i noget Hus i Shepperton, som den udmattede Dreng havde ventet, men blev ved at trave af Sted i Dynd og Mørke ad ensomme Stier og hen over kolde, øde Marker, indtil de fik Øje paa Lysene i en By, ikke ret langt borte fra dem. Ved at stirre ivrig frem saa Oliver, at de

havde Vandet umiddelbart foran sig, og at de nærmede sig en Bro.

Sikes gik lige frem efter, indtil de kom tæt hen til Broen, derpaa drejede de pludselig omkring og gik ned ad en Skraaning til venstre.

„Vandet!" tænkte Oliver, der paa en Gang følte sig ligesom lammet af Frygt. „Han har ført mig til dette ensomme Sted for at myrde mig!"

Han stod allerede i Begreb med at kaste sig ned paa Jorden for at vove den sidste Kamp for sit unge Liv, da han saa, at de stod foran et ensomt Hus, forfaldent og ødelagt fra øverst til nederst. Der var et Vindu paa hver Side af den brøstfældige Indgang og en Etage oven over, men intet Lys var synligt. Huset var mørkt, uhyggeligt og — tilsyneladende — ubeboet.

Sikes, der stadig holdt Oliver i Haanden, nærmede sig forsigtig den lave Dør og løftede Klinken. Døren gav efter, og de traadte inden for.

To og tyvende Kapitel.

Det natlige Indbrud.

„Halloj!" skreg en raa, hæs Stemme, saa snart de havde sat Foden ind i Gangen.

„Gjør dog ikke saadan et Spektakel," sagde Sikes og laasede Døren efter sig. „Lad os faa en Smule Fyr, Toby."

„Javel, gamle Kammerat," raabte den samme Stemme. „Lad os faa lidt Fyr, Barney. Og vis saa Herren ind, Barney! Naa, saa vaagn op og lad det gaa lidt villig, din Kjødpande!"

Den talende syntes at kaste en Støvleknægt eller lignende Gjenstand efter den Person, til hvem hans Ord havde været henvendte, for at vække ham af hans Søvn, thi man hørte i det samme Lyden af et Stykke Træ, som faldt haardt ned mod Gulvet, og derpaa fulgte en utydelig Mumlen som af en Mand, der endnu ikke er rigtig vaagen.

„Hører du?" raabte den samme Stemme. „Bill Sikes staar ude i Gangen, og der er ingen til at ta'e imod ham, og der ligger du og snuer, som om du havde faaet Opium i Maden. Har du det nu lidt bedre, eller vil du kanske ha'e Lysestagen i Hovedet, for at du kan vaagne rigtig op, dit Dovendyr!"

Da dette Spørgsmaal var blevet gjort, hørte man et Par, med Tøfler forsynede Fødder slæbe sig hastig hen over Stuegulvet, og derpaa viste der sig fra en Dør paa højre Side først et svagt Lys og dernæst Skikkelsen af den samme Person, der tidligere er bleven skildret for Læseren som lidende af den Svaghed at tale gjennem Næsen, og som paa hint Tidspunkt gjorde Tjeneste som Opvarter i Værtshuset paa Saffron Hill.

„Hr. Sikes!" udbrød Barney med et Udtryk enten af virkelig eller forstilt Glæde. „Kom dog inden for, højstærede, kom dog inden for!"

„Stop lidt! Du først, min fine Ven," sagde Sikes og skubbede Oliver foran sig. „Naada, skynd dig lidt, eller jeg træ'er dig i Hælene."

Med en Forbandelse over hans Langsomhed puffede Sikes Oliver fremad, og de traadte derpaa ind i en lav, mørk Stue med en rygende Kamin, to eller tre itubrækkede Stole, et Bord og en meget gammel Sofa, paa hvilken en Mand laa udstrakt, saa lang han var, med Benene betydelig højere til Vejrs end Hovedet, og rygende paa en lang Kridtpibe. Han var iført en lysebrun Frakke af et flot Snit og med store Messingknapper, et gult Halstørklæde, en Vest, der straalede i alle Regnbuens Farver, samt drapfarvede Benklæder. Hr. Crackit (thi ham var det) havde ikke nogen synderlig fyldig Haarvæxt, hverken paa Hovedet eller i Ansigtet, men de Haar, han havde, var af en rødlig Kulør og trukket ud i lange Proptrækkerkroller, gjennem hvilke han nu og da stak nogle meget snavsede Fingre, der var smykkede med store, uægte Ringe. Han var lidt over Middelhøjde og aabenbart temmelig svag i Benene, men denne Omstændighed gjorde ingenlunde noget Skaar i den Beundring, han nærede for sine Skaftestøvler, som han beskuede i deres ophøjede Stilling med den mest levende Tilfredshed.

„Bill, gamle Dreng!" sagde denne tiltalende Skikkelse, i det han vendte Hovedet hen imod Døren; „det glæder mig overordentlig at se dig. Jeg var næsten bange for, at du havde opgivet Æoret, i hvilket Tilfælde jeg saagu' vilde ha'e vovet det for min egen Regning. Halloj!"

Med dette Udraab, der ytredes i en Tone, som udtrykte den største Overraskelse ved Synet af Oliver, satte Hr. Toby Crackit sig over Ende i Sofaen og spurgte, hvad det var for en Fyr.

„Det er ham, Drengen — ikke andre end Drengen," svarede Sikes og trak en Stol hen til Kaminen.

„En af Hr. Fagins Drenge," bemærkede Barney grinende.

„Fagins — hva'?" udbrod Toby og saa hen paa Oliver. „Sikken Dreng det vil blive til at passe paa de gamle Damers Lommer under Gudstjenesten. Hans Fjæs er li'e saa godt som en hel Formue for ham."

„Naa — la' det være nok om det," faldt Sikes den anden i Talen, og i det han derpaa bøjede sig ned over sin Ven, hviskede han ham

nogle Ord i Øret, hvorover Hr. Crackit lo umaadelig og beærede Oliver med et langt, forbavset Blik.

„Naa ja," sagde Sikes og satte sig ned igjen, „hvis du vil give os no'et at stikke inden for Vesten, mens vi venter, saa tænker jeg, det skal stramme lidt op — i alt Fald, hvad mig angaar. Sæt dig her ned ved Ilden, Hvalp, og la' Hvile falde paa dig; du skal ud med os igjen i Aften, forstaar du."

Oliver saa op paa Sikes med tavs og ængstelig Forundring; trak derpaa sin Stol hen til Kaminen og støttede sit smertende Hoved i sine Hænder, næppe vidende, hvor han var, eller hvad der foregik omkring ham.

„Ta' saa for jer af Retterne," sagde Toby, da den unge Jøde havde sat nogle Spisevarer og en Flaske paa Bordet. „Paa Forretningens Velgaaende!"

Han rejste sig op til Ære for Skaalen, og efter at have sat sin Pibe omhyggelig hen i en Krog nærmede han sig Bordet, skjænkede et Glas fuldt af Brændevin og tømte dets Indhold. Hr. Sikes fulgte hans Exempel.

„La' Drengen faa en Dram med," sagde Toby og skjænkede et Vinglas halvt fuldt. „Ned med det, du unge Uskyldighed!"

„Jeg kan ikke," sagde Oliver og saa bønfaldende op paa Manden; „jeg kan ikke . . ."

„Ned med det!" gjentog Toby. „Tror du ikke, jeg ved, hva' du har godt af? Sig til ham, at han skal drikke det, Bill."

„Det gjør han bedst i," sagde Sikes og slog sig med Haanden paa Lommen. „Splintre mig, om der ikke er mere Ulejlighed med ham end med en hel Familie af Lurendrejere. Drik det, din stridige Rad, drik det, siger jeg!"

Forskrækket over de to Mænds truende Bevægelser tømte Oliver hastig Glassets Indhold og fik umiddelbart efter et voldsomt Anfald af Hoste, der i høj Grad henrykkede Toby Crackit og Barney og endogsaa lokkede et svagt Smil frem hos den tvære Hr. Sikes.

Da dette var bestilt, og Sikes havde tilfredsstillet sin Madlyst (Oliver kunde ikke spise mere end en lille Brødskorpe, som de tvang ham til at synke) lagde de to Mænd sig ned paa nogle Stole for at faa en lille Lur. Oliver blev siddende paa sin Skammel henne ved Kaminen, og Barney, der havde svøbt sig ind i et Tæppe, lagde sig plat ned paa Gulvet lige uden for Kamingitret.

De sov, eller syntes at sove, i nogen Tid; ingen rørte sig uden Barney, der et Par Gange rejste sig op for at lægge flere Kul paa Ilden. Oliver faldt i en tung Døs, under hvilken han indbildte sig at løbe hen ad skumle Stier eller vandre omkring paa mørke Kirkegaarde, hvor han gjenoplevede snart den ene, snart den anden af den forløbne Dags Hændelser, indtil han endelig blev vækket af Toby Crackit, der sprang op og erklærede, at Klokken var halv to.

Et Øjeblik efter var ogsaa de to andre Mænd paa Benene, og de gav sig nu alle i Færd med forskjellige travle Forberedelser. Sikes og hans Kammerat svøbte deres Hals samt den nederste Del af Ansigtet ind i store, mørkfarvede Tørklæder og trak deres Kavajer paa, medens Barney aabnede et Skab og fremtog forskjellige Gjenstande, som han skyndsomt puttede ned i deres Lommer.

„Har du mine Bjæffere, Barney?" spurgte Toby Crackit.

„Her er de," svarede Barney og rakte ham et Par Pistoler. „De har selv ladt dem."

„Det er godt!" svarede Toby og stak dem til sig. „Livsbeskytterne?"

„Dem har jeg faaet," svarede Sikes.

„Nøgler, Centrumsbor, Blindlygte — ingen Ting glemt?" spurgte Toby, medens han fæstede et lille Brækkejærn til en Strop indvendig i Foret paa sin Kavaj.

„Al Ting i Orden," svarede hans Kammerat. „Lad os faa disse hersens Stykker Pindebrænde med, Barney. Det er paa Tiden, at vi kommer af Sted!"

Med disse Ord tog han en tyk Stok ud af Haanden paa Barney; denne rakte en lignende til Toby og gav sig derpaa til at knappe Olivers Slag.

„Naada!" sagde Sikes og rakte sin Haand frem.

Oliver, der var halvvejs bedøvet af den uvante Anstrængelse, af Luftens Indvirkning og af den stærke Drik, der var bleven paanødt ham, lagde mekanisk sin Haand i den, Sikes strakte hen imod ham.

„Tag du ham i den anden Haand, Toby," sagde Sikes. „Kig en Gang ud, Barney!"

Manden gik hen til Døren og vendte strax efter tilbage med den Besked, at alt var stille. De to Gavtyve gik derpaa deres Vej med Oliver mellem sig, medens Barney, efter at have stænget Døren, svøbte sig ind i sit Tæppe ligesom før og snart faldt i Søvn igjen.

Det var imidlertid blevet bælgmørkt. Taagen laa endnu tættere, end den havde gjort tidligere paa Aftenen, og skjønt det ikke regnede, var Luften saa kold og vaad, at Olivers Haar og Øjenbryn, faa Minutter efter at de havde forladt Huset, var blevne stive af den halvfrosne Fugtighed, der slog ham i Møde. De gik over Broen og styrede Kursen hen imod de Lys, han havde set før; det var ikke synderlig langt borte, og da de gik rask til, havde de snart naaet Chertsey.

„Lige igjennem Byen," hviskede Sikes; „der er ingen ude i Nat, som vil lægge Mærke til os."

Toby nikkede bekræftende, og de skyndte sig nu gjennem den lille Bys Hovedgade, som paa denne Tid var fuldstændig øde. Et svagt Lysskjær skinnede hist og her ud fra et eller andet Sovekammervindu, og nogle Hundes Gjøen afbrød nu og da Nattens Stilhed. Men der var intet Menneske at se, og de var allerede ude af Byen, da Uret paa en nærliggende Kirke slog to.

De paaskyndede deres Gang og bøjede om ad en Vej paa venstre Haand. Efter at have gaaet henved en halv Fjerdingvej standsede de foran et afsides liggende Hus, der var omgiven af en Mur, og paa denne klatrede Toby Crackit op i en Haandevending, næsten uden at give sig Tid til at trække Vejret.

„Først Drengen," sagde Toby. „Hiv ham op! Jeg skal nok faa Tag i ham."

Før Oliver kunde faa Tid til at se sig om, havde Sikes grebet ham under Armene, og tre eller fire Sekunder efter laa han og Toby i Græsset paa den modsatte Side af Muren. Sikes fulgte øjeblikkelig efter, og derpaa sneg de sig forsigtig hen imod Huset.

Og nu, for første Gang, gik det op for Oliver, der næsten var afsindig af Sorg og Skræk, at Indbrud og Plyndring, om ikke Mord, var Formaalet for Expeditionen. Han slog sine Hænder sammen og udstødte uvilkaarlig et dæmpet Udraab af Rædsel. Der lagde sig en Taage for hans Øjne, den kolde Sved brød frem paa hans ligblege Ansigt; hans Kræfter svigtede ham, og han faldt paa sine Knæ.

„Op med dig!" mumlede Sikes og trak Pistolen op af sin Lomme. „Op med dig, eller jeg skal sprede din Hjærne ud paa Græsset!"

„O, for Guds Skyld, lad mig gaa!" bad Oliver, „lad mig løbe min Vej og dø ude paa Marken. Jeg skal aldrig mere komme i Nærheden af London, aldrig, aldrig! O, jeg beder Dem, hav Medlidenhed med mig og tving mig ikke til at stjæle! For alle de gode Engles Skyld, som er oppe i Himlen — hav Medlidenhed med mig!"

Manden, til hvem denne Bøn blev rettet, svor en frygtelig Ed og havde allerede spændt Hanen paa sin Pistol, da Toby traadte imellem, lagde sin Haand paa Drengens Mund og slæbte ham med sig hen imod Huset.

„Stille!" sagde han. „Det gaar ikke her. Siger du et Ord til, saa skal jeg selv expedere dig og det med et eneste Dunk i Hovedet. Det gjør ingen Støj og er sikkert nok, og saa er det ogsaa mere gentilt. Se her, Bill; bræk Skodderne op! Nu er han kvik nok, tør jeg vædde paa. Jeg har set mere drevne Knægte paa hans Alder ta'e ligedan paa Veje i saadan en kold Nat som denne her."

Sikes nedkaldte de frygteligste Forbandelser over Fagins Hoved, fordi han havde sendt Oliver med til et saadant Foretagende, og alt imens arbejdede han kraftig med Brækkejærnet, men uden at gjøre synderlig Støj. Med nogen Bistand fra Toby drejede Skoddet, som denne havde hentydet til, sig kort efter paa sine Hængsler.

Det var et lille Gittervindu, omtrent halvsjette Fod over Jorden, i Bagsiden af Huset, og som hørte til et Vaskekammer eller Bryggers for Enden af Gangen. Aabningen var saa lille, at Beboerne sandsynligvis ikke havde anset det for Umagen værd at sikre den yderligere, men den var ikke desto mindre stor nok til, at en Dreng paa Olivers Størrelse kunde slippe der igjennem. En ganske kortvarig Brug af Hr. Sikes's Kunstfærdighed var tilstrækkelig til at løsne Krogene paa Gitret, og snart var ogsaa det aabnet.

„Hør nu efter, din Satan," hviskede Sikes, i det han trak en Blindlygte op af Lommen og lod Lyset falde lige ned paa Olivers Ansigt. „Nu skubber jeg dig her igjennem. Tag saa dette Lys, gaa sagte op ad Trappen lige foran dig, læg Vejen gjennem den lille Forstue hen til Gadedøren, luk den op og lad os slippe ind."

„Der er en Slaa øverst oppe, som du ikke kan naa," faldt Toby den anden i Talen. „Men du behøver bare at staa op paa en af Stolene ude i Forstuen. Der staar tre derude, Bill, med en grinagtig stor, blaa Enhjørning og en forgyldt Hotyv malet paa Ryggen; hvad der nok skal være den gamle Dames Vaaben."

„Kan du være stille, kan du?" svarede Sikes med en truende Mine. — „Er Stuedøren aaben?"

„Paa vid Gab," gjenmælede Toby efter at have kiget ind for yderligere at overbevise sig i saa Henseende. „Det grinagtigste er, at de altid la'er den staa aaben, for at Hunden, som ligger ligger der inde, kan spasere op og ned i Gangen, naar den faar Lyst til at holde Vagt. Hi, hi! Men Barney har faaet den lokket bort i Nat — nok saa nysseligt!"

Skjønt Hr. Crackit hviskede saa sagte, at man næppe kunde høre, hvad han sagde, og lo uden at gjøre den mindste Støj, befalede Sikes ham dog i en bister Tone at være stille og skride til Arbejdet. Toby adlød, i det han først tog sin Blindlygte frem og stillede den paa Jorden og derpaa satte sig selv paa Hug med Hovedet ind til Muren neden under Vinduet og Hænderne paa sine Knæ, saaledes at hans Ryg kom til at danne en Trappestige. Dette var aldrig saa snart gjort, før Sikes steg op paa ham, skubbede Oliver varsomt ind

gjennem Vinduet, med Fødderne først, og satte ham, uden at give slip paa hans Trøjekrave, i god Behold ned paa Gulvet inden for.

„Tag denne Lygte," sagde Sikes og kigede ind i Stuen. „Ser du Trappen foran dig?"

Oliver, der var mere død end levende, stønnede „ja", hvorpaa Sikes pegede paa Gadedøren med Pistolløbet, i det han i al Korthed raadede ham til at huske paa, at han var inden for Skudvidde hele Vejen, og at han øjeblikkelig vilde blive skudt ned, hvis han famlede den mindste Smule i det.

„Det er gjort i et Minut," sagde Sikes stadig i samme hviskende Tone. „Saa snart jeg slipper dig, tager du fat. Tys!"

„Hvad er det?" hviskede den anden Gavtyv. De lyttede ivrig.

„Ingen Ting," sagde Sikes og gav slip paa Oliver. „Nu!"

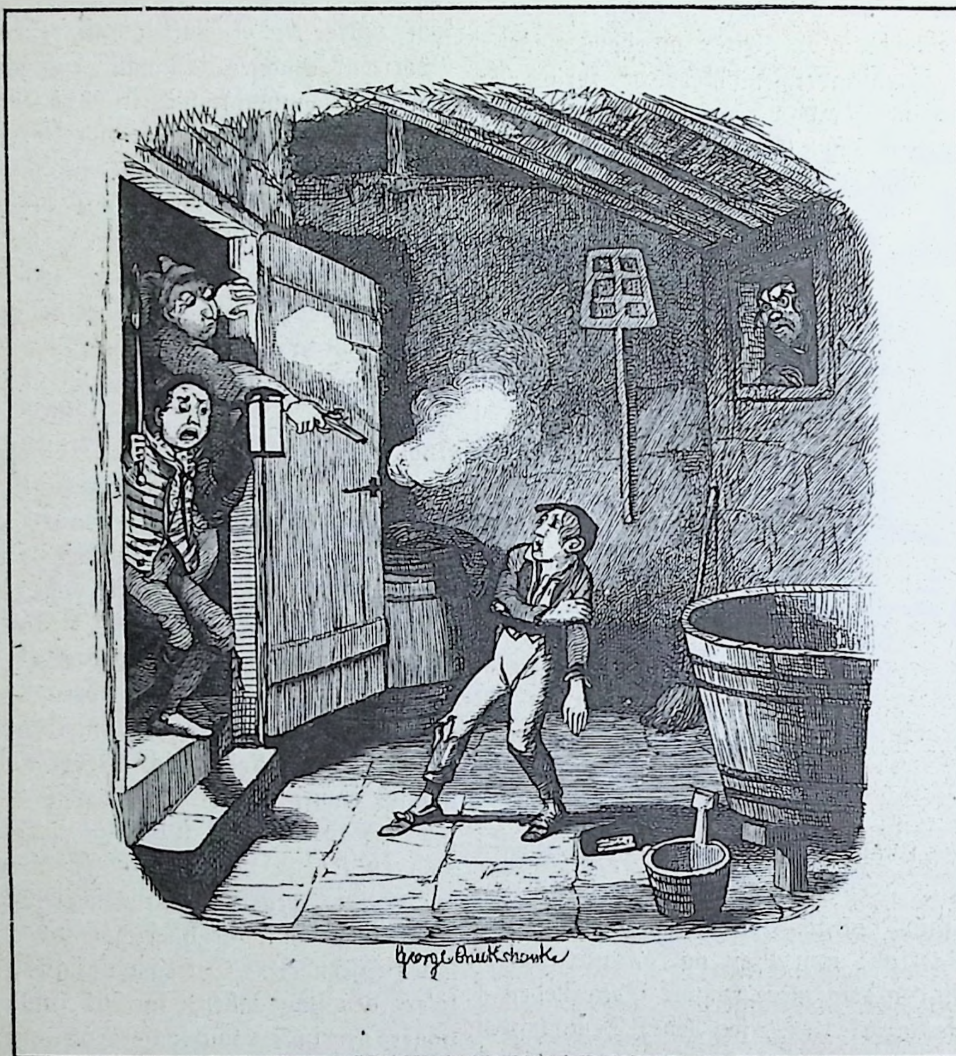
I den korte Tid, han havde haft tilovers til at samle sine Tanker, havde Drengen fast besluttet, at hvad enten Forsøget skulde koste ham Livet eller ikke, vilde han prøve paa at løbe op ad Trappen i Forstuen og vække Folkene. Opfyldt af denne Tanke gik han ufortøvet, men forsigtig fremad.

„Kom tilbage!" raabte Sikes pludselig ganske højt. „Tilbage! Tilbage!"

Denne pludselige Afbrydelse af Stedets dybe Stilhed og dertil et lydeligt Skrig, som fulgte umiddelbart efter, skræmmede Oliver saa stærkt, at han tabte Lygten ud af Haanden og ikke vidste, om han skulde ile frem eller flygte.

Skriget gjentoges — et Lys viste sig — Synet af to forfærdede, halv paaklædte Mænd oppe paa Trappen bølgede forbi hans Øjne — derpaa fulgte et Glimt — en lydelig Støj — en Røgsky — et Brag et eller andet Sted, men hvor vidste han ikke — og han tumlede tilbage.

Sikes var forsvunden et Øjeblik, men viste

Det natlige Indbrud.

sig strax igjen uden for Vinduet og havde grebet ham ved Kraven, endnu før Røgen var trukken bort.

Han fyrede sin Pistol af paa Mændene, som imidlertid havde trukket sig lidt tilbage, og trak derpaa Drengen op til sig.

„Hold Armen tættere ind til dig," sagde Sikes, i det han trak ham gjennem Vinduet. — „Kom hid med et Tørklæde! De har ramt ham. Hurtig! Djævlen staa i det, saa han bløder!"

Oliver hørte, at der blev ringet heftig med en Klokke, blandet med Larmen af Skud og Raab af Menneskestemmer, derpaa havde han en Fornemmelse af at blive baaret hastig hen over et ujævnt Terræn. Og endelig syntes alle disse forvirrede Lyde at tabe sig i det fjærne; en isnende Følelse greb Drengens Hjærte, og han saa og hørte intet mere.

Tre og tyvende Kapitel.

Gjengiver Hovedindholdet af en fornøjelig Samtale mellem Hr. Bumble og en Dame og viser, at selv et Kommunalbud kan være modtagelig i visse Henseender.

Aftenen var bitterlig kold. Sneen, der laa paa Jorden, var frossen sammen i en haard, tyk Skorpe, saa at kun de Bunker, der var føgne sammen hist og her, sattes i Bevægelse af den skarpe, hylende Blæst, der, i det den ligesom med forøget Raseri syntes at kaste sig over det Bytte, den fandt, jog Snedriverne op som tætte Skyer og hvirvlede dem i en vild Dans omkring i Luften. Saa trist, mørk og bidende kold som den var, var det netop en Aften for dem, der havde lunt Husly og nok af Mad og Drikke, til at sætte sig omkring den flammende Kaminild og takke Gud for, at de var hjemme, og for den husvilde, forsultne Stakkel til at lægge sig hen og dø. Paa saadanne Aftener er der mange ulykkelige, forhungrede Skabninger, der lukker deres Øjne paa aaben Gade, og hvilke Forbrydelser de end maatte have begaaet, kan de næppe aabne dem igjen i en mere bitter og trøstesløs Verden.

Saaledes saa det ud uden for, da Madam Corney, Forstanderskeen for den kvindelige Lemmeafdeling i det Fattighus, der tidligere er blevet forestillet Læseren som Oliver Twist's Fødested, satte sig ned foran en hyggelig Kaminild i sit eget lille Værelse og med en ikke ringe Grad af Tilfredshed kastede Blikket paa et lille rundt Bord, paa hvilket der stod en Præsenterbakke af tilsvarende Størrelse, forsynet med alle nødvendige Bestanddele til det for Forstanderskeer, Opvartningskoner og Oldfruer kjæreste Maaltid. Med andre Ord: Madam Corney stod i Begreb med at vederkvæge sig med en Kop Te. I det hun saa fra Bordet hen paa Kaminen, hvor den mindste af alle mulige Tekjedler snurrede med den finest mulige Stemme, tiltog hendes indre Tilfredshed øjensynlig endnu mere — ja, endogsaa saa meget, at Madam Corney smilede.

„Ak ja!" sagde Forstanderskeen, i det hun støttede sin Albu paa Bordet og stirrede tankefuldt ind i Ilden. „Vi har sandelig alle saare meget at være taknemmelige for — saare meget, dersom vi blot altid havde det for Øje. Ak ja!"

Madam Corney rystede sørgmodig paa Hovedet, som om hun beklagede den aandelige Blindhed hos de Fattiglemmer, der ikke havde det for Øje; derpaa stak hun en Sølvske (hendes private Ejendom) ned i den underste Fordybning af en fire Lods Tedaase og gav sig i Færd med at lave sin Te.

Hvor ubetydelig en Ting skal der dog ikke til for at forstyrre Ligevægten i vort skrøbelige Sind! Den sorte Tepotte, der var meget lille og snart fyldt, løb over, medens Madam Corney stod og moraliserede, og Vandet skoldede hendes Haand en lille Smule.

„Se mig til den Tepotte!" sagde den værdige Forstanderske og satte den omtalte Gjenstand meget hurtig fra sig paa Kaminpladen; „den lille dumme Tingest, der kun rummer et Par Kopper! Hvem kan vel have Nytte af den! Undtagen," tilføjede Madam Corney efter en Pavse, „undtagen en stakkels ensom Skabning som mig. Ak Gud ja!"

Med disse Ord sank den værdige Kone ned i sin Stol, støttede paany sin Albu mod Bordet og tænkte paa sin ensomme Stilling. Den lille Tepotte og det enkelte Par Kopper havde vakt sørgmodige Erindringer hos hende om Hr. Corney, (som kun havde været død i fem og tyve Aar) og hun følte sig overvældet af sine Følelser.

„Jeg finder aldrig Magen," sagde Madam Corney mismodig; „nej, jeg finder aldrig Magen."

Det er ikke godt at vide, om denne Bemærkning gjaldt Manden eller Tepotten. Det kunde meget godt være den sidst nævnte, thi Madam Corney saa hen paa den, medens hun talte, og tog den derpaa i Haanden. — Hun var lige bleven færdig med sin første Kop Te, da hun blev forstyrret ved en sagte Banken paa Stuedøren.

„Vær saa god at komme ind!" sagde Madam Corney i en skarp Tone. „Jeg kan tænke, at det er en af de gamle Koner, der er i Færd med at pille af. De skal altid lægge sig til at dø, naar jeg sidder her og faar mig en Smule Mad. Staa ikke der ude og lad den kolde Luft trænge ind, hører De! Hvad er der nu i Vejen?"

„Ingen Ting, Madam, ingen Ting," svarede en Mandfolkestemme.

„Aa Gud!“ udbrød Forstanderſken i en langt blidere Tone, „er det Dem, Hr. Bumble?“

„Til Deres Tjeneste, Madam,“ sagde Hr. Bumble, som var bleven staaende uden for for at skrabe sine Fødder af og ryste Sneen af sin Overfrakke, og som nu traadte ind med den trekantede Hat i den ene Haand og en Pakke i den anden. „Skal jeg lukke Døren, lille Madam?“

Damen tøvede undseelig med Svaret, ligesom af Frygt for, at der kunde være noget upassende i at have en Sammenkomst med Hr. Bumble for lukkede Døre. Hr. Bumble benyttede sig af denne Tøven, og da han selv frøs temmelig føleligt, lukkede han Døren uden at vente paa yderligere Tilladelse.

„Strængt Vejr, Hr. Bumble,“ sagde Forstanderſken.

„Ja, meget strængt, Madam,“ svarede Kommunalbudet. „Det er, hvad jeg vil kalde, alt andet end kommenalt Vejr. I denne velsignede Eftermiddag, Madam Corney, har vi saamænd uddelt tyve Kvartbrød og halvanden Ost, og dog er disse herrens Fattiglemmer ikke tilfredse.“

„Nej, naturligvis. Naar bliver de vel det, Hr. Bumble?“ sagde Forstanderſken og nippede til sin Te.

„Det maa De nok sige, lille Madam!“ gjenmælede Hr. Bumble. „Saaledes havde vi nylig at gjøre med en Mand, der af Hensyn til hans Kone og mange Børn fik udleveret et Kvartbrød og et Pund Ost, fuld Vægt. Men er han taknemmelig derfor, Madam; er han taknemmelig derfor? Nej, aldrig det bitterste! Hvad tror De, han gjør, andet end at bede om lidt Kul, om det saa bare var et Lommetørklæde fuldt, siger han! Kul! Hvad skal han med Kul? Riste sin Ost over dem og saa komme igjen og bede om mer. Det er disse Menneskers sædvanlige Maner; giver man dem et Forklæde fuldt af Kul i Dag, saa kommer de igjen i over Morgen for at faa fler endnu, lige saa frække som Alabast!“

Forstanderſken udtrykte sin fuldstændige Forstaaelse af denne klare og tydelige Lignelse, og Kommunalbudet vedblev:

„Jeg har aldrig kjendt Mage, saa vidt det nu gaar,“ sagde Hr. Bumble. „I Forgaars var der en Mand — De har været en gift Kone, Madam, og jeg tør vel derfor omtale det for Dem — en Mand, som næppe havde en Las paa sin Bag (her slog Madam Corney Øjnene ned) og han banker uden videre paa hos Inspektøren, der netop havde et lille Middagsselskab, og siger, at han maa have Understøttelse. Da han ikke vilde gaa sin Vej og i høj Grad forargede Selskabet, saa lader Inspektøren ham faa et Pund Kartofler og en Pægel Havremel. „Min Gud,“ siger den utaknemmelige Slyngel, „hvad skal det hjælpe mig til? De kunde lige saa gjærne give mig et Par Jærnbriller!“ „Meget vel,“ siger vores Inspektør og tager det fra ham igjen, „andet kan De ikke faa her.“ „Saa maa jeg lægge mig til at dø paa Gaden,“ svarer den Landstryger. „Aa nej, det gjør De vist ikke,“ siger vores Inspektør.“

„Ha, ha! Det er meget godt! Hvor det ligner Hr. Grannet, ikke sandt?“ afbrød Forstanderſken ham. „Naa, og hvad saa, Hr. Bumble?“

„Ja, Madam,“ gjenmælede Komunalbudet, „han gik sin Vej og døde virkelig paa aaben Gade. Det kalder jeg et gjenstridigt Fattiglem!“

„Det overgaar alt, hvad jeg kunde tro var muligt!“ bemærkede Forstanderſken med stærkt Eftertryk. „Men tror De ikke, Hr. Bumble, at den Slags Understøttelse uden for Huset alligevel er en forkert Ting? De er en erfaren Mand og ved det bedst selv. Hvad?“

„Madam Corney,“ sagde Kommunalbudet og smilede, saaledes som Mennesker smiler, der er sig deres overlegne Erfaring bevidst. „Understøttelse uden for selve Fattighuset, naar den ydes paa den rette Maade — paa den rette Maade, Madam — er den allerbedste kommenale Forsørgelse. Det store Princip for Fattigunderstøttelse uden for Huset bestaar i at give de fattige netop, hvad de ikke har Brug for; saa bliver de snart kjede af at komme igjen.“

„Du milde Gud!“ udbrød Madam Corney. „Ja, det har De jo rigtignok Ret i!“

„Javist. Mellem os sagt, Madam,“ vedblev Hr. Bumble, „det er det store Princip, og det er Grunden, hvorfor De — naar De læser om de Tilfælde, som omtales af de uforskammede Aviser — altid vil lægge Mærke til, at syge Folk er blevne understøttede med et Stykke Ost. Den Slags Understøttelse er bleven en Regel over hele Landet, Madam Corney. Men,“ sagde Kommunalbudet og bukkede sig ned for at aabne sin Pakke, „det er Embedshemmeligheder, Madam, som der ikke bør tales om undtagen, hvad jeg vil kalde, mellem kommenale Funktionærer som De og jeg. — Her er den Portvin, Madam, som Direktionen har bestemt for Sygeafdelingen, god, ægte, uforfalsket Portvin, aftappet endnu i denne Eftermiddag, saa klar som en Glasklokke og uden Bundfald!“

Hr. Bumble holdt den ene af de to Flasker op for Lyset og rystede den godt for at prøve dens Fortræffelighed, satte dem derpaa begge to hen paa Kommoden, foldede Lommetørklædet sammen, hvori de havde været indpakkede, gjemte det omhyggelig i sin Lomme og tog sin Hat som for at gaa.

„Det bliver en kold Spaseretur for Dem, Hr. Bumble," sagde Forstanderskеn.

„Det blæser, Madam," svarede Hr. Bumble og slog sin Frakkekrave op, „det blæser, som om Ørene skulde gaa af en."

Forstanderskеn saa fra den lille Tekjedel hen paa Kommunalbudet, der gik hen imod Døren, og da Kommunalbudet hostede som en Slags Indledning til at byde hende god Nat, spurgte hun undseelig, om . . . om han ikke vilde nyde en lille Kop Te?

Hr. Bumble slog øjeblikkelig sin Frakkekrave ned igjen, lagde sin Hat og Stok paa en Stol og skød en anden Stol hen til Bordet. I det han satte sig langsomt ned, saa han paa Damen, der hurtig fæstede sine Øjne paa den lille Tepotte. Hr. Bumble hostede igjen og smilede svagt.

Madam Corney rejste sig for at tage endnu et Par Kopper ud af Skabet. I det hun satte sig ned, mødte hendes Blik atter det galante Kommunalbuds; hun rødmede og gav sig i Færd med at lave hans Te til. Hr. Bumble hostede igjen — og denne Gang højere end nogen af de foregaaende Gange.

„Sød, Hr. Bumble?" spurgte Forstanderskеn, i det hun rakte Haanden ud efter Sukkerskaalen.

„Meget sød, Madam," svarede Hr. Bumble. Han fæstede sit Blik paa Madam Corney, da han sagde dette, og dersom et Kommunalbud nogen Sinde har kunnet se kjærlig ud, saa var Hr. Bumble det Kommunalbud, der gjorde det i dette Øjeblik.

Teen blev tillavet og rakt ham i Tavshed. Og efter at Hr. Bumble havde lagt et Lommetørklæde over sine Knæ for at forebygge, at Brødkrummerne skulde plette hans elegante Benklæder, begyndte han at spise og drikke — en Beskjæftigelse, hvori han bragte den fornødne Afvexling ved nu og da at drage et dybt Suk, som imidlertid ingenlunde indvirkede skadelig paa hans Appetit, men tvært imod syntes at lette ham hans Virksomhed i Te- og Smørrebrødsbehandlingen.

„De har en Kat, ser jeg, Madam," sagde Hr. Bumble og fæstede sit Blik paa en saadan, der laa midt iblandt sin Familie og varmede sig foran Kaminen. „Og Killinger ogsaa, tror jeg!"

„De kan ikke tro, Hr. Bumble, hvor meget jeg holder af dem," svarede Forstanderskеn. „De er saa søde, saa muntre og saa overgivne, at de er til stort Selskab for mig."

„Meget nydselige Dyr, Madam," bemærkede Hr. Bumble bifaldende; „og dertil saa huslige."

Ak ja," svarede Forstanderskеn med dyb Følelse „de er saa glade for deres Hjem, at det er en hel Fornøjelse, tør jeg sige."

„Madam Corney — lille Madam," sagde Hr. Bumble langsomt, i det han for hvert Ord slog Takt med Teskeen, „tillad mig at sige Dem, Madam, at en Kat eller en Killing, der kunde leve sammen med Dem, Madam, og ikke være glad for sit Hjem, det maatte være et Asen, Madam."

„O, Hr. Bumble!" indvendte Madam Corney.

„Det nytter ikke at lægge Skjul paa Kjendsgjerninger, Madam," sagde Hr. Bumble og svingede Teskeen frem og tilbage med en Slags forelsket Værdighed, som gjorde ham dobbelt uimodstaaelig. „Jeg vilde med Fornøjelse drukne en saadan Kat med mine egne Hænder."

„Saa er De en grusom Mand," sagde Forstanderskеn livlig, medens hun samtidig rakte Haanden frem efter Kommunalbudets Kop, „og en meget haardhjærtet Mand tillige."

„Haardhjærtet, Madam," sagde Hr. Bumble, „haardhjærtet!" Hr. Bumble afleverede sin Kop uden at sige et Ord mere, men klemmede Madam Corneys Lillefinger, i det hun tog imod den, slog sig derpaa to Gange med den flade Haand paa sin galonnerede Vest, drog et overordentlig dybt Suk og rykkede sin Stol en ganske lille Smule længere bort fra Kaminen.

Det var et rundt Bord, og eftersom Madam Corney og Hr. Bumble sad foran Kaminen, temmelig nær over for hinanden, vil man indse, at Hr. Bumble ved at rykke bort fra denne og dog blive siddende ved Bordet forøgede Afstanden mellem sig og Madam Corney, hvilken Fremgangsmaade den forstandige Læser upaatvivlelig vil være tilbøjelig til at betragte og beundre som en stor Heltegjerning fra Hr. Bumbles Side, da han paa en Maade blev fristet af Tiden, Stedet og Lejligheden til at ytre visse ømme Talemaader, der, hvor godt de end kan tage sig ud i den tankeløses og letsindiges Mund, maa anses for at være umaadelig langt under Dommeres, Parlamentmedlemmers, Statsministres, Overborgermesteres og andre højtstaaende Embedsmænds Værdighed, og endnu langt mere under et Kommunalbuds Statelighed og Gravitet, da et saadant (som vel bekjendt) bør være den strængeste og mest ubøjelige af dem alle.

Men hvilke Hr. Bumbles Hensigter end maatte være — og der er ingen Tvivl om, at de var de bedste og redeligste — saa var det nu ulykkeligvis Tilfældet, som vi allerede har bemærket, at Bordet var rundt, og i det Hr. Bumble flyttede sin Stol lidt efter lidt, begyndte han følgelig snart at formindske Afstanden mellem sig og Damen, og da han vedblev at bevæge sig rundt om Cirklens yderste Rand, bragte han sluttelig sin Stol tæt op til den, hvorpaa Damen sad. Ja, de to Stole kom end-

ogsaa til at røre ved hinanden, og først da standsede Hr. Bumble.

Hvis Damen nu havde flyttet sin Stol til højre, vilde hun have brændt sig paa Kaminen, og havde hun flyttet den til venstre, maatte hun uundgaaelig være falden i Armene paa Hr. Bumble, og da hun var en betænksom Kone, der uden Tvivl strax forudsaa disse Følger, blev hun siddende, hvor hun sad, og rakte Hr. Bumble endnu en Kop Te.

den og kyssede derpaa med den største Ugenerthed Forstanderskens.

„Hr. Bumble, udbrød den forstandige Dame i en hviskende Tone, thi hun var aabenbart bleven saa forskrækket, at hun næsten havde tabt Mælet, „Hr. Bumble, jeg skriger!"

Hr. Bumble svarede ikke, men lagde med en langsom og værdig Bevægelse sin Arm om Forstanderskens Liv.

Hr. Bumble og Madam Corney drikker Te.

„Haardhjærtet, Madam Corney?" sagde Hr. Bumble, i det han stirrede ned i sin Te og dernæst saa op paa Forstanderskens Ansigt, „er De haardhjærtet, Madam Corney?"

„Min Gud!" udbrød Forstanderskeu, „hvilket besynderligt Spørgsmaal af en ugift Mand. Hvorfor ønsker De at vide det, Hr. Bumble?"

Kommunalbudet drak sin Te ud til den sidste Draabe, spiste et stort Stykke Smørrebrød, viskede Brødkrummerne af sine Knæ, tørrede sig om Munden og kyssede derpaa med den største Ugenerthed Forstanderskens.

Da Damen havde tilkjendegivet den Hensigt at ville skrige, er det naturligvis en Selvfølge, at hun vilde have gjort det ved denne yderligere Dristighed, men hin Anstrængelse blev gjort overflødig ved en pludselig Banken paa Døren, der ikke saa snart havde ladet sig høre, før Hr. Bumble med megen Behændighed fór hen til Vinflaskerne, som han af alle Kræfter gav sig til at støve af, medens Forstanderskeu i en skarp Tone spurgte, hvem det var. Og det er værd at lægge Mærke til — som

et ejendommelig fysisk Exempel paa, hvorledes en pludselig Overraskelse kan ophæve Virkningen af en stor Forskrækkelse — at hendes Stemme havde gjenvundet hele sin sædvanlige embedsmæssige Skarphed.

„Dersom De vilde være saa god at komme oven paa, Madam," sagde et gammelt, udtæret kvindeligt Fattiglem, — et sandt Mønster paa Grimhed — i det hun stak Hovedet inden for Døren. „Gamle Sally er lige ved at opgive Aanden."

„Naa, hvad kommer det mig ved?" spurgte Forstanderskeu forbitret. „Jeg kan vel ikke holde Liv i hende!"

„Nej, nej, Madam," svarede den gamle Kone, „det er der ingen, der kan; for hende er der ingen Hjælp mere; jeg har set saa mange dø, baade spæde Børn og store, stærke Mænd, og jeg ved nok, naar Døden melder sig. Men hun er svært urolig i Sindet, og naar Krampen ikke er over hende — og det varer længe mellem hvert Anfald, for hun har strængt ved at komme af med Livet — saa siger hun, at hun har noget at betro Dem. Hun kan ikke dø rolig, før De kommer, Madam."

Ved denne Efterretning mumlede den værdige Madam Corney en Mængde Skjældsord mod gamle Koner, der ikke en Gang kunde lægge sig til at dø uden at faa i Sinde at ulejlige og besvære deres Foresatte. Derpaa svøbte hun sig ind i et tykt Shavl, bad i al Korthed Hr. Bumble om at blive, til hun kom tilbage, for det Tilfældes Skyld, at der skulde hænde noget usædvanligt, og i det hun befalede Sendebudet at skynde sig lidt og ikke bruge hele Natten til at humpe op ad Trappen, fulgte hun med en højst unaadig Mine bag efter, skjældende og smældende hele Vejen.

Da Hr. Bumble var bleven alene, var hans Adfærd temmelig gaadefuld. Han aabnede Skabet, talte Teskeerne, vejede Sukkertangen i Haanden, undersøgte meget nøje en Sølvflødekande for at overtyde sig om, hvorvidt den var af ægte Sølv, og efter at han havde tilfredsstillet sin Nysgjerrighed i disse Henseender, satte han sin trekantede Hat forkert paa Hovedet og dansede med megen Højtidelighed netop fire Gange rundt omkring Bordet. Da han havde udført denne højst usædvanlige Handling, tog han atter den trekantede Hat af, bredte sig velbehagelig foran Kaminen, med Ryggen mod den, og syntes at sysselsætte sine Tanker med at optage en fuldstændig Inventarieliste over Bohavet.

Fire og tyvende Kapitel.

Handler om et meget fattigt Emne, men er kun kort og vil maaske findes at være af Vigtighed i nærværende Fortælling.

Det var ikke noget upassende Dødens Sendebud, der havde forstyrret den rolige Hygge i Forstanderskens Værelse. Hendes Legeme var bøjet af Alderdom, hendes Lemmer rystede af Afkræftelse, og hendes Ansigt, der fordrejedes af en mimrende Grimace, lignede snarere et grotesk Billede, skabt af en fantastisk Pensel, end et Værk af Naturens Haand.

Desværre, hvor faa af de Ansigter, Naturen har skabt, kan vedblivende glæde os med deres Skjønhed! Verdens Bekymringer, Sorger og Begjær forandrer dem, lige som de forandrer Hjærterne, og først, naar Lidenskaberne sover og for bestandig har mistet deres Herredømme, drager de urolige Skyer bort og efterlader Himlens Overflade ren og klar. Det er meget almindeligt, at den dødes Træk, selv i deres stivnede og ubevægelige Tilstand, atter antager det samme længst forglemte Udtryk som hos det slumrende Barn og ser ud lige som i Livets Begyndelse; de bliver atter saa rolige, saa fredelige, at de, der har kjendt den døde i hans lykkelige Barndom, knæler med Ærefrygt ved Siden af Kisten og synes at skue Englen allerede her nede paa Jorden.

Det gamle Fattiglem humpede gjennem Gangene og op og ned ad Trapperne, mumlende nogle uforstaaelige Svar paa sin Ledsagerskes Skjældsord, og da hun omsider blev nødt til at standse for at trække Vejret, rakte hun hende Lyset og fulgte nu bag efter, saa godt hun kunde, medens den mere adrætte Forstanderske begav sig rask i Forvejen til den Stue, hvor den syge Kone laa.

Det var et Kvistværelse med nøgne, kalkede Vægge, i hvis længst bortliggende Ende der brændte et søvnigt Lys. En anden gammel Kone sad og vaagede henne ved Sengen, og i Nærheden af Kaminen stod Apothekerens Lærling og skar sig en Tandstikker af en Pennepose.

„Pokkers koldt i Aften, Madam Corney," sagde denne unge Herre, i det Forstanderskeu traadte ind.

„Ja, sandelig meget koldt, min Herre," svarede Damen i sin høfligste Tone og nejede, medens hun talte.

„De skulde se at faa deres Handlende til at levere Dem nogle bedre Kul," sagde Apothekerens Befuldmægtigede, i det han med den rustne Ildrager knuste et Stykke Kul, der laa øverst i Kaminen. „Disse her skal ikke hjælpe stort til at holde Kulden ude."

„Det er Direktionen selv, der kjøber dem,"

svarede Forstanderslen. „Det mindste, de kunde gjøre, var rigtignok at sørge for, at vi havde det nogenlunde varmt, for vores Bestilling er saamænd stræng nok."

Samtalen blev afbrudt her ved en Stønnen fra den syge Kone.

„Aa!" sagde den unge Mand og vendte sig om mod Sengen, som om han først nu kom i Tanker om Patienten, „med hende er det snart forbi, Madam Corney."

„Er det det?" spurgte Forstanderskeu.

„Det skulde undre mig, om hun holder ud et Par Timer endnu," sagde Apothekerens Lærling og skar ivrig videre paa sin Tandstikker. „Systemet er nær ved sin Opløsning. — Er hun i Færd med at døse hen igjen, Mo'erlille?"

Sygevogtersken bøjede sig ned over Sengen for at overlyde sig derom og nikkede derpaa bekræftende.

„Saa piller hun maaske af paa den Maade, naar De bare ikke gjør Støj. Sæt Lyset ned paa Gulvet. Der kan hun ikke se det."

Sygevogtersken gjorde, som der blev sagt, medens hun samtidig rystede paa Hovedet som for at lade sig forstaa med, at den syge ikke vilde dø saa let. Og efter at have udført den modtagne Befaling tog hun Plads ved Siden af den anden Sygevogterske, som imidlertid var vendt tilbage. Forstanderskeu svøbte med en utaalmodig Mine sit Shawl tættere om sig og satte sig ved Fodenden af Sengen.

Apothekerens Lærling, der paa dette Tidspunkt var bleven færdig med Fabrikationen af Tandstikkeren, stillede sig op foran Kaminen og gjorde i Løbet af en halv Snes Minutter eller saa flittig Brug af bemeldte Tandstikker, men derpaa syntes han at blive kjed af denne Beskjæftigelse og listede sig bort paa Taaspidserne efter at have ønsket Madam Corney en behagelig Nattevagt.

Da de havde siddet tavse i nogen Tid, rejste de to gamle Koner sig fra Sengen og krøb sammen foran Kaminen, hvor de strakte deres visne Hænder frem for at opfange en Smule Varme. Flammen kastede et spøgelseagtigt Skjær paa deres rynkede Træk og fik deres Hæslighed til at se ligefrem afskrækkende ud, medens de sad saaledes og begyndte at tale med hinanden i en hviskende Tone.

„Sagde hun noget mere, lille Anny, mens jeg var borte?" spurgte den gamle Kone, der havde været nede for at hente Forstanderskeu.

„Ikke et Ord," svarede den anden. „Hun rev og sled sig i Armene en lille Stund, men saa holdt jeg fast paa hendes Hænder, og dermed var det forbi. Hun har ikke mange Kræfter, saa det var let nok at holde hende. Jeg er ikke saa svag af en gammel Kone at være, skjønt jeg lever paa Fattighuskost . . . nej, mænd er jeg ej!"

„Drak hun den varme Vin, som Doktoren sagde, hun skulde ha'e?" spurgte den første.

„Jeg prøvede paa at faa den i hende," svarede den anden. „Men hun havde presset Tænderne saa tæt sammen og knugede Haanden saa fast om Kruset, at det var alt det, jeg kunde faa det fra hende igjen. Saa drak jeg det, og det gjorde mig godt."

De to gamle Hexe saa sig forsigtig om for at være sikre paa, at ingen hørte dem; derpaa krøb de nærmere hen til Ilden og fniste fornøjet.

„Jeg mindes den Tid," sagde hun, der først havde talt, „da hun vilde have gjort det samme og gjort Løjer med det bag efter."

„Ja vist saa," gjenmælede den anden; „hun havde et muntert Sind. Hun har lagt mangt et smukt Lig ned i Kisten, saa pænt og nysseligt, som om det havde været af Vox. Mine gamle Øjne har set dem — ja, og disse gamle Hænder har rørt ved dem, for jeg har hjulpet hende Snese af Gange."

Den gamle Skabning strakte sine skjælvende Fingre frem, medens hun talte, og rystede dem ligesom triumferende foran sit Ansigt. Derpaa famlede hun efter noget i sin Lomme og fremtog en gammel, slidt Snustobaksdaase, af hvilken hun rystede nogle faa Korn Tobak ud i sin Venindes flade Haand og derpaa lidt flere i sin egen. Medens de var syslelsatte paa denne Maade, gik Forstanderskeu, der utaalmodig havde ventet paa, at den døende Kone skulde komme til Bevidsthed, hen til dem ved Kaminen og spurgte i en skarp Tone, hvor længe hun skulde vente.

„Ikke ret længe, Madam," svarede den anden Kone og saa hende lige i Ansigtet. „Ingen af os behøver at vente længe paa Døden. Taalmodighed, Taalmodighed! Den kommer tidsnok til os alle."

„Hold din Mund, du gamle Tosse!" sagde Forstanderskeu forbitret. „Fortæl du mig, Martha, om hun før har haft det paa den Manér?"

„Ja, ofte," svarede den første Kone.

„Men det sker ikke mere," tilføjede den anden. „Det vil sige, hun vaagner kun en eneste Gang endnu — og læg Mærke dertil, det bliver ikke af lang Varighed."

„Enten det varer kort eller længe," sagde Forstanderskeu arrigt, „saa finder hun ikke mig her, naar hun vaagner, og tag jer vel i Agt, begge to, at I ikke en Gang til gjør mig Ulejlighed for ingen Ting. Det hører ikke med til mine Pligter at skulle se alle de gamle Koner her i Huset lægge sig til at krepere — og, hvad mere er, jeg har heller ikke Lyst til det. Husk paa det, I uforskammede gamle Ska-

bilkenhoveder! Dersom I en anden Gang gjør Nar af mig, saa skal jeg snart kurere jer, det kan I stole paa!"

Hun var allerede paa Vejen hen til Døren, da et Skrig fra de to Koner, der var vendte tilbage til Sengen, fik hende til at vende sig om. Den syge havde sat sig over Ende og strakte sine Arme ud imod dem.

„Hvad er det!" udbrød hun med hul Stemme.

„Tys, tys!" sagde den ene af Konerne og bøjede sig over hende. „Lig ned, lig ned!"

„Jeg lægger mig aldrig mere levende ned!" sagde den syge, i det hun prøvede paa at sætte sig til Modværge. „Jeg vil tale med hende. Kom her hen! Nærmere! Lad mig hviske Dem i Øret."

Hun greb fat i Forstanderskens Arm, tvang hende ned paa en Stol ved Siden af Sengen og stod i Begreb med at tale, da hun ved at se sig omkring fik Øje paa de to gamle Koner, der bøjede sig frem i en ivrig lyttende Stilling.

„Skaf dem bort!" sagde den syge med døsig Stemme; skynd Dem — skynd Dem!"

De to gamle Kjærlinger udøste i Munden paa hinanden en Mængde ynkelige Jammerklager over, at det allerede var saa vidt med den stakkels kjære Sjæl, at hun ikke længer kjendte sine bedste Veninder, og de var netop i Færd med at afgive en Mængde ivrige Forsikringer om, at de aldrig vilde forlade hende, da Forstanderskeu skubbede dem ud af Stuen, lukkede Døren og vendte tilbage til Dødslejet. Efter at de var blevne lukkede ud, slog de gamle Koner strax over i en anden Tonart og raabte gjennem Nøglehullet, at gamle Sally var drukken, hvad der for Resten slet ikke var usandsynligt i Betragtning af, at hun foruden en passende Dosis Opium, foreskrevet af Apothekeren, led under Virkningen af en sidste Drik Brændevin og Vand, som de værdige gamle Damer af lutter Hjærtensgodhed og i al Hemmelighed selv havde givet hende ind.

„Hør mig nu," sagde den døende Kone med lydelig Stemme, som om hun anstrængte sig for at opbyde det sidste Glimt af Energi, der endnu var tilbage hos hende. „Her i dette samme Værelse — i denne samme Seng — har jeg en Gang plejet en smuk ung Skabning, der blev bragt her til Huset med sønderrevne, saarede Fødder efter en lang Vandring og tilsølet af Støv og Blod. Hun fødte et Drengebarn og døde. Lad mig tænke mig om — hvad Aar det var?"

„Lige meget, hvad Aar det var," sagde den utaalmodige Tilhører; „hvad var der med hende?"

„Ak ja," mumlede den syge Kone og sank tilbage i sin forrige Døsighed, „hvad var der med hende? — hvad var der —? Nu ved jeg det!" udbrød hun og før heftig op, medens hendes Ansigt blev blodrødt og Øjnene stod stive i Hovedet paa hende — „jeg stjal fra hende — gjorde jeg! Hun var ikke kold endnu — jeg siger Dem, hun var ikke kold endnu, da jeg stjal det!"

„Stjal hvilket — for Guds Skyld?" raabte Forstanderskeu med en Bevægelse, som om hun vilde tilkalde Hjælp.

„Det!" svarede Konen og lagde sin Haand paa den andens Mund. „Det eneste, hun ejede. Hun trængte til Klæder for ikke at fryse, til Mad for ikke at omkomme af Sult, men det havde hun gjemt og forvaret paa sit Bryst. Det var Guld, siger jeg Dem, ægte Guld, som kunde have frelst hendes Liv!"

„Guld!" gjentog Forstanderskeu og bøjede sig ivrig ned over Konen, i det denne faldt tilbage paa Puden. „Tal — tal — hvad mere? Hvem var hun? Naar skete det?"

„Hun betroede mig at gjemme det," svarede den syge stønnende, „hun stolede paa mig som det eneste Kvindemenneske, der var om hende. Jeg besluttede allerede at stjæle det, da hun første Gang viste mig, at det hang om hendes Hals, og Barnets Død er jeg maaske ogsaa bleven Skyld i! Man vilde have behandlet ham bedre, dersom man havde vidst alt dette!"

„Vidst hvilket?" spurgte den anden. „Tal!"

„Drengen kom til at ligne sin Moder saa meget," sagde den syge ligesom halvt i Vildelse og uden at høre Spørgsmaalet, „at jeg aldrig kunde glemme det, naar jeg saa hans Ansigt. Stakkels Pige! Stakkels Pige! Hun var tilmed saa ung! Saadan en stille og blid Skabning! Vent lidt; der er mere at fortælle. Jeg har ikke fortalt Dem det hele, har jeg vel?"

„Nej, nej," svarede Forstanderskeu og bukkede sig længere ned for at opfange Ordene, der lød svagere og svagere fra den døende Kone. „Skynd dig, at det ikke bliver for silde!"

„Moderen," sagde Konen og gjorde en endnu heftigere Anstrængelse end før, „Moderen hviskede mig i Øret, lige før Dødskampen begyndte, at dersom hendes Barn kom levende til Verden og voxede op, kunde den Dag komme, da det ikke vilde skamme sig saa meget over at høre sin stakkels Moders Navn blive nævnet. „Og naadige Himmel!" bad hun og foldede sine magre Hænder sammen, „enten det bliver en Dreng eller en Pige, saa skjænk det nogle Venner i denne bedrøvelige Verden og hav Medlidenhed med et forladt og forældreløst Barn, der er henvist til fremmedes Barmhjærtighed!""

„Drengens Navn?" spurgte Forstanderskeu.

„De kaldte ham Oliver," svarede den døende med svag Stemme. „Guldet, som jeg stjal var. . . ."

„Ja, ja — hvad var det?" udbrød den anden.

Hun bøjede sig ivrig ned over Konen for at høre hendes Svar, men trak sig uvilkaarlig tilbage, da den døende endnu en Gang rejste sig langsomt og stift over Ende og derpaa greb fat i Tæppet med begge Hænder, mumlede nogle uforstaaelige Lyde og sank livløs om paa Sengen.

* * *

„Saa død som en Sild!" sagde den ene af de gamle Koner, i det hun kom ilsomt ind i Stuen, saa snart Døren var bleven lukket op.

„Og uden at have noget videre paa Hjærte," bemærkede Forstanderſken og gik ſin Vej med en ligegyldig Mine.

De to gamle Kjærlinger, der tilsyneladende var alt for optagne af Forberedelserne til deres uhyggelige Bestilling til at give noget Svar, blev alene tilbage med Liget.

Fem og tyvende Kapitel.

Hvori Fortællingen vender tilbage til Hr. Fagin & Kompagni.

Medens disse Begivenheder foregik i Fattighuset, sad Hr. Fagin i den gamle Hule — den samme, hvorfra Oliver var bleven hentet af Nancy — hensunken i en grublende Stilling ved en døsig, rygende Kaminild. Han havde en Puster paa Skjødet, med hvilken han aabenbart havde bestræbt sig for at faa Ilden til at blusse bedre op, men han var imidlertid falden i dybe Tanker, og med korslagte Arme og Hagen hvilende paa Tommelfingeren sad han nu og stirrede aandsfraværende paa det rustne Kamingitter.

Ved et Bord bag ved ham sad den snedige Lurendrejer, den unge Hr. Charley Bates samt Hr. Chitling, alle tre ivrig optagne af et Parti Whist, i hvilket Lurendrejeren spillede med den blinde Makker mod de Herrer Bates og Chitling. Den først nævnte Herres Ansigt, der altid saa meget tænksomt ud, fik et betydelig forøget Udtryk af overlegen Kløgt ved den spændte Interesse, hvormed han fulgte Spillet, og den opmærksomme Iagttagelse, hvormed han beærede Hr. Chitlings Haand, paa hvilken han nu og da — eftersom Lejligheden gaves — kastede prøvende Blikke, i det han viselig indrettede sit eget Spil efter de Resultater, han kom til ved at betragte sin Nabos Kort. Da det var temmelig koldt, havde Lurendrejeren beholdt Hatten paa, hvad der i øvrigt ofte var hans Vane selv inden Døre. Han holdt derhos en Kridtpibe mellem Tænderne og gav kun nu og da for et kort Øjeblik slip paa den, naar han følte sig tilskyndet til at søge Vederkvægelse af et Tinkrus med kold Toddy, der stod rede til Selskabets behagelige Afbenyttelse.

Ogsaa den unge Hr. Bates fulgte opmærksomt Spillets Gang, men da han var af et mere bevægeligt Gemyt end hans talentfulde Ven, saa man ham hyppigere tage sin Tilflugt til Kruset med Toddyen, medens han tillige tillod sig mangen Spøg og mange uvedkommende Bemærkninger, der var saare upassende ved et alvorligt Parti Whist. Den snedige Lurendrejer fandt sig derfor mer end en Gang, i Kraft af deres inderlige Venskab, foranlediget til alvorlig at bebrejde sin Medspiller disse Usømmeligheder, men alle disse Tilrettevisninger blev modtagne med stor Godmodighed af den unge Hr. Bates, der indskrænkede sig til at bede sin ærede Ven „gaa Pokker i Vold" eller „putte sit Hoved i en Sæk" eller besvarede dem med nogle andre smagfulde Vittigheder af lignende Art, hvis vellykkede Anbringelse vakte Hr. Chitlings udelte Beundring. Det er værd at lægge Mærke til, at den sidst nævnte Herre og hans Makker stadig tabte, og at denne Omstændighed, saa langt fra at sætte Hr. Bates i daarligt Lune, tvært imod syntes at glæde ham overordentlig, thi han lo af fuld Hals, hver Gang der atter blev givet Kort, og forsikrede, at han aldrig i sine Levedage havde set saadan et grinagtigt Spil.

„Det var den anden Storeslem i én Robber," sagde Hr. Chitling noget lang i Ansigtet og trak en Krone op af sin Vestelomme. „Jeg har aldrig kjendt Mage til saadan en Fyr som dig, Jack; du vinder hele Tiden. Selv om Charley og jeg har nok saa gode Kort, kan vi dog ikke faa noget ud af dem."

Enten det nu var selve denne Kjendsgjerning eller den bedrøvelige Tone, hvori Bemærkningen fremførtes, der morede Charley Bates saa meget, nok er det, at han brast i en saa støjende Latter, at den endog vækkede Jøden af hans Drømmerier og bevægede ham til at spørge, hvad der var i Vejen.

„Hva' der er i Vejen, Fagin!" udbrød Charley. „Jeg vilde bare ønske, De havde lagt Mærke til Spillet. Tommy Chitling har ikke vundet et eneste Point, og jeg har spillet sammen med ham mod Lurendrejeren og den blinde Makker."

„Ja, ja!" sagde Jøden med et Grin, der nok som viste, at han ikke var i Forlegenhed med at forstaa Grunden dertil. „Prøv en Gang endnu, Tom; prøv en Gang endnu!"

„Nej, jeg si'er Tak for mit Vedkommende, Fagin," svarede Hr. Chitling. „Jeg har faaet nok af det. Denne hersens Lurendrejer har saadant et Svineheld, at ingen kan staa sig mod ham."

„Ha, ha, lille Ven," svarede Jøden, „du maa

staa tidlig op om Morgenen, hvis du vil vinde fra Lurendrejeren."

„Om Morgenen!" gjentog Charley Bates, „næ, du maa være paa Støvlerne hele Natten og ha'e et Teleskop for hvert Øje og en Komediekikkert stukket fast mellem Skuldrene, hvis du vil overliste ham!"

Hr. Dawkins modtog disse smukke Komplimenter med megen Sindsro og tilbød at holde en Krone ad Gangen med hvem som helst af Selskabet paa det første Herre- eller Damekort. Da ingen modtog denne Udfordring, og hans Pibe imidlertid var røget ud, begyndte han at adsprede sig med at tegne et Grundrids af Newgate paa Bordet med det Stykke Kridt, han havde brugt under Spillet, og alt imens fløjtede han, saa det skingrede efter.

„Det er svært, saa du er ble'en melankolsk, Tommy!" sagde Lurendrejeren og holdt pludselig op at fløjte, efter at der havde hersket en længere Pause blandt de øvrige Medlemmer af Selskabet. — „Hva' tror De, han tænker paa, Fagin?"

„Hvor kan jeg vide det, lille Ven?" svarede Jøden og saa sig om, medens han arbejdede ivrig med Pusteren. „Maaske paa de Penge, han har tabt, eller paa den lille Udflugt, han nylig er kommen tilbage fra, hva'? Ha, ha! Er det det, du tænker paa, lille Ven?"

„Ikke det allerbitterste," sagde Lurendrejeren og afbrød Hr. Chitling, der stod i Begreb med at svare. „Hva' mener du, Charley?"

„Jeg mener," svarede den unge Hr. Bates grinende, „at han er ble'en skudt i Betsy. Se bare, hvor han bli'er rød! Aa, mine Øjenstene! Sikke Løjer? Tommy Chitling forlibt! Aa, Fagin, Fagin, sikke evigt Grin!"

Fuldstændig overvældet ved den Tanke, at Hr. Chitling skulde være Ofret for en øm Lidenskab, kastede den unge Hr. Bates sig saa voldsomt bag over i Stolen, at han tabte Ligevægten og drattede ned paa Gulvet, hvad der dog ingenlunde gjorde noget Skaar i hans Munterhed, thi han blev liggende, saa lang han var, indtil han havde faaet lét af, hvorpaa han indtog sin forrige Plads og brast i en ny Latter.

„Bryd dig bare aldrig om ham," sagde Jøden og blinkede til Hr. Dawkins, medens han samtidig gav Charley et irettesættende Rap med Skaftet af Pusteren. „Betsy er en fix Pige. Hold dig til hende, Tom. Hold dig til hende, Tom!"

„Hvad jeg vilde sige, Fagin," svarede Hr. Chitling meget rød i Hovedet, „var bare det, at dette hersens kommer ikke nogen ved."

„Nej, vist saa," svarede Jøden. „Charley kan aldrig holde sin Mund. Men bryd dig ikke om ham, min Ven; bryd dig ikke om ham. Betsy er en fix Pige. Gjør, hvad hun be'er dig om, Tom, saa er din Lykke snart gjort."

„Jeg gjør netop ogsaa, hva' hun be'er mig om," svarede Hr. Chitling. „Jeg var ikke kommen i Møllen den Gang, hvis jeg ikke havde fulgt hendes Raad. Men det blev en god Forretning for Dem, Fagin, gjorde det ikke? Og hva' har saa de sex Uger at sige! Det maatte dog komme enten den ene eller den anden Gang, og hvorfor skulde det saa ikke lige saa gjærne ske om Vinteren, naar man dog ikke bryder sig saa meget om at gaa og spasere — ikke sandt, Fagin?"

„Ganske vist, ganske vist, lille Ven," gjenmælede Jøden.

„Du vilde ikke ha'e noget imod at gjøre det om igjen, Tom, vilde du vel?" spurgte Lurendrejeren og blinkede til Charley og Jøden, „naar bare Betsy vilde være lidt god ved dig?"

„Nej, det vilde jeg slet ikke ha'e noget imod," svarede Tom hidsig. „Naa, og hva' saa! Jeg kunde ha'e Lyst til at vide, hvem der vil sige noget til det, hva' Fagin?"

„Ingen, min Ven," svarede Jøden — „ikke en Mo'ers Sjæl, lille Tom. Jeg ved ingen af de andre, der vilde gjøre det, nej, ikke en eneste, min Ven."

„Jeg kunde ha'e klaret mig selv; hvis jeg havde sladret om hende, kunde jeg ikke, Fagin?" vedblev den stakkels halvfjollede Fyr i en hidsig Tone. „Et Ord af mig havde været tilstrækkeligt, havde det ikke, Fagin?"

„Ganske vist, lille Ven," svarede Jøden.

„Men jeg sladrede ikke af Skole, gjorde jeg vel, Fagin?" spurgte Tam, der med stor Tungefærdighed gjorde det ene Spørgsmaal lige ovenpaa det andet.

„Nej nej, vist ikke," gjenmælede Jøden. „Dertil var du alt for modig en Knos — alt for modig, lille Ven!"

„Det var jeg kanske," sagde Tom og saa sig omkring, „og naar jeg var det, hva' er der saa at le af, hva' Fagin?"

Jøden, der lagde Mærke til, at Hr. Chitling blev mere og mere ophidset, skyndte sig at forsikre ham om, at der var ingen, der lo, og for at bevise Selskabets Alvorlighed henvendte han sig til den unge Hr. Bates som den, fra hvem Forargelsen først var kommen. Men uheldigvis var Charley, i det han aabnede Munden for at svare, at han aldrig i sit Liv havde været mere alvorlig, ikke i Stand til at forhindre Udbrudet af en saa skogrende Latter, at den dybt krænkede Hr. Chitling uden videre Omsvøb fór tværs over Gulvet og rettede et Slag mod Synderen, der imidlertid behændig bukkede sig ned for at undgaa det og benyttede Øjeblikket saa

godt, at Slaget traf den muntre gamle Herres Bryst, saa han tumlede over mod Væggen, hvor han sad og gispede efter Vejret, medens Hr. Chitling stirrede paa ham med den dybeste Anger og Bedrøvelse.

„Tys!“ udbrød Lurendrejeren i det samme, „jeg hørte nogen ringe.“ Derpaa greb han Lyset og listede sagte op ad Trappen.

Der blev ringet endnu en Gang, med en vis Utaalmodighed, medens Selskabet sad i Mørke. Efter en kort Pavse kom Lurendrejeren atter til Syne og hviskede Fagin nogle Ord i Øret.

„Hvad!“ udbrød Jøden, „alene?“

Lurendrejeren nikkede bekræftende, og i det han skyggede for Lyset med sin Haand, gav han i al Hemmelighed Charley Bates et Vink om, at han gjorde bedst i ikke at være for lystig i Øjeblikket. Efter at have udført dette Venskabsstykke fæstede han sit Blik paa Jødens Ansigt og ventede paa hans nærmere Ordrer.

Den gamle Mand bed sig i sine visne Fingre og stod og grundede i nogle Sekunder, medens Musklerne i hans Ansigt dirrede af Bevægelse, som om han rædddedes for noget og frygtede for at erfare det værste. Endelig løftede han Hovedet.

„Hvor er han?“ spurgte han.

Lurendrejeren pegede paa Loftet oven over dem og gjorde en Bevægelse, som om han vilde forlade Værelset.

„Ja!“ sagde Jøden, besvarende det stumme Spørgsmaal, „bring ham her ned. Tys! Rolig, Charley! Saa sagte, lille Tom! Af Sted med jer!“

Dette Vink til Charley Bates og hans forrige Modstander blev strax og lydløst efterkommet. Man kunde ikke saa meget som høre, hvor de var, da Lurendrejeren lidt efter kom ned ad Trappen med Lyset i Haanden og ledsaget af en Mand i en simpel Arbejdsbluse, som efter at have set sig hastig om i Stuen befriede sig for et stort Tørklæde, der havde skjult den nederste Del af hans Ansigt, og derpaa fremviste — den ellers saa flotte Toby Crackits nu blegnæbede, uvaskede og uragede Ansigtstræk.

„Hvordan staar det til, Fagin?“ sagde denne Hædersmand, i det han nikkede til Jøden. „Læg dette hersens Tørklæde hen i min Hat, Lurendrejer, saa jeg ved, hvor jeg kan finde det, naar jeg stikker a' igjen; det er altid bedst at vide, hvor man har sine Ting. Der kan med Tiden blive en flink Laasebrækker af dig, lige som den gamle Fiffikus har været i sine unge Dage.“

Med disse Ord smøgede han Blusen af sig, bandt den rundt om Livet, trak en Stol hen til Ilden og lagde sine Fødder paa Kaminpladen.

„Se her, Fagin,“ sagde han og pegede lidt mismodig paa sine Kravestøvler, „ikke en Draabe Blanksværte siden, De ved nok naar, ikke saa meget som et Stænk, ved . . .! Men stir ikke saadan paa mig, Mand! Enhver Ting til sin Tid; jeg kan ikke snakke om Forretninger, før jeg har spist og drukket; altsaa op med Varerne og lad os faa os en forsvarlig Bid Brød for første Gang i de sidste tre Dage!“

Jøden gav Lurendrejeren Besked til at sætte paa Bordet, hvad Huset formaaede, og i det han derpaa tog Plads lige over for Indbrudstyven, ventede han paa, at denne skulde tage Ordet.

Men Toby syntes ingenlunde at have Hastværk med at aabne Samtalen. I Førstningen nøjedes Jøden taalmodig med at iagttage hans Ansigt, som om han af Udtrykket deri vilde søge at gjætte sig til de Efterretninger, han bragte; men det var forgjæves. Toby saa træt og noget medtaget ud, men der hvilede den samme velbehagelige Ro over hans Træk, som der plejede at være, og gjennem Snavset og Skjægget skinnede uforstyrret den flotte Toby Crackits selvtilfredse Smisken. Derpaa begyndte Jøden i en Tilstand af ubetvingelig Ophidselse at gaa op og ned ad Gulvet, medens han med en Slags vaandefuld Utaalmodighed iagttog hver Bid, hans værdige Ven puttede i Munden. Men det hjalp alt sammen lige meget. Toby vedblev at spise med den største ydre Sindsro, indtil han ikke kunde faa mere ned; derpaa gav han Lurendrejeren et Vink om at gaa ud af Stuen, lukkede Døren i, blandede sig et Glas Toddy og lavede sig endelig til at tale.

„Først og fremmest, Fagin . . .“ sagde Toby.

„Ja, ja!“ udbrød Jøden og flyttede sin Stol nærmere.

Hr. Crackit standsede for at tage sig en Slurk Toddy og erklære, at Geneveren var fortræffelig; derpaa lagde han sine Fødder og paa Kamingesimsen, saaledes at hans Støvler kom i lige Linje med hans Øjne, og tog ganske rolig fat igjen.

„Først og fremmest, Fagin,“ sagde Indbrudstyven, „hvor er Bill?“

„Hvad!“ skreg Jøden og for heftig op.

„De vil dog vel aldrig sige . . .“ begyndte Toby, der var bleven helt bleg.

„Sige!“ raabte Jøden og stampede rasende i Gulvet. „Hvor er de? Sikes og Drengen! Hvor er de? Hvor har de været? Hvor har de skjult sig. Hvorfor har de ikke været her?“

„Foretagendet mislykkedes,“ sagde Toby dæmpet.

„Det ved jeg,“ svarede Jøden, i det han rev en Avis op af Lommen og pegede paa den. „Hvad mere?“

„De skød og traf Drengen. Vi løb tværs over Markerne med ham imellem os — saa lige frem efter som Kragerne flyver — over Gjærder

og Grøfter. De gjorde Jagt paa os. Djævlen annamme mig! Hele Egnen var paa Benene og pudsede Hundene efter os."

„Men Drengen!" stønnede Jøden.

„Bill havde ham paa Ryggen og fór af Sted som en Orkan. Vi standsede for igjen at tage ham imellem os; hans Hoved hang ned, og han var kold. De var lige i Hælene paa os; enhver er sig selv nærmest og maa hytte sig selv for Galgen. Vi løb hver sin Vej og lod Knægten blive liggende i en Grøft. Levende eller død; det er alt, hvad jeg ved om ham."

Jøden ventede ikke for at høre mere, men med et lydeligt Skrig, og rivende sig i Haaret, styrtede han ud af Stuen.

(Fortsættes.)

Mollys Shavl.

En Historie fra Søen.

Under Krigen mellem England og Frankrig under den store Napoleon blev en Slægtning af mig — jeg tror nok, at det var min Onkels Svogers Søsters Mand — presset, som man den Gang kaldte det, om Bord paa Hans Majestæts Fregat „Belphegor". Han havde næppe været otte Dage om Bord, før han var saa uheldig at styrte ned fra Mærset og vilde upaatvivlelig have slaaet sig ihjel paa en skrækkelig Maade, dersom han ikke ved et lykkeligt Tilfælde var falden ned i Hovedet paa første Løjtnant, en velnæret og trivelig Herre, som netop spaserede en Tur paa Dækket.

I Steden for at glæde sig over at have frelst den stakkels Fyrs Liv, blev Løjtnanten i højeste Grad forbitret og udbrød opbragt:

„Hvor kommer du fra, din Gavtyv?"

„Fra det nordlige Irland, med Tilladelse, Deres Velbaarenhed," svarede min Slægtning.

Jeg kan meddele den ærede Læser, at det netop ogsaa er det Sted, hvorfra jeg stammer. Og til yderligere Oplysning skal jeg berette, at mit Navn er Peter M'Nully, og at jeg er født i Grevskabet Donegal, hvor jeg blev oplært til en Fiskers beskedne Haandtering. Hvad min politiske Trosbekjendelse angaar, saa er den en Hemmelighed mellem min Forlægger og mig og kommer ikke heller Historien ved. Jeg har givet ham Tilladelse til at trykke Historien, ligesom jeg meddelte ham den, men paa den Betingelse, at han borttog af Sproget alt, hvad der mindede om, at Paddy havde fortalt ham den. —

En smuk Sommerdag for 5 à 6 Aar siden, da jeg og min Broder Tom var i Færd med at gjøre vore Garn i Stand for at gaa om Bord, kom en ung Herre ned til Stranden og spurgte, om vi havde noget imod, at han gjorde en lille Tur med os. Det var en høj, bleg ung Mand med hule Kinder, som syntes at kunne trænge til al den friske Luft, han kunde faa. Han var Student, fortalte han os, og vilde nu søge at hjælpe paa den Sundhed, som han havde mistet ved alt for ivrige Studeringer. Min Broder Tom, som har set sig om i Verden, hviskede til mig, at han bestemt maatte være fra Oxford eller Cambridge, men den fremmede, der vistnok havde hørt, hvad Tom sagde, svarede med en lystig Latter, at han var en Ny-Englænder og kom fra den Del af Amerika, som kaldes Massachusetts.

Han gjorde nu ikke alene denne Tur, men et Par Stykker til med os, og vi blev snart helt fortrolige og kom til at holde grumme meget af ham. Han viste sig efter kort Tids Forløb at være en flink Sømand, der brugte Aarerne og Roret saa godt som nogen af os andre.

Vi var ganske stolte ved at se, hvilken Virkning den fortrinlige Luft i min Fødeegn — den bedste jeg kjender — havde paa ham. Han blev saa tyk og rødmusset, at selv hans egen Mo'er næppe vilde have kunnet kjende ham igjen. Jeg tror, at han rigtig godt kunde lide os — mig i Særdeleshed — thi han gjorde tit en lille Afstikker til vor Hytte og plejede da at sige halvt i Spøg, halvt i Alvor:

„Peter, vi vil ikke skilles fra hinanden, for vi har gjort en Rejse sammen omkring Jorden."

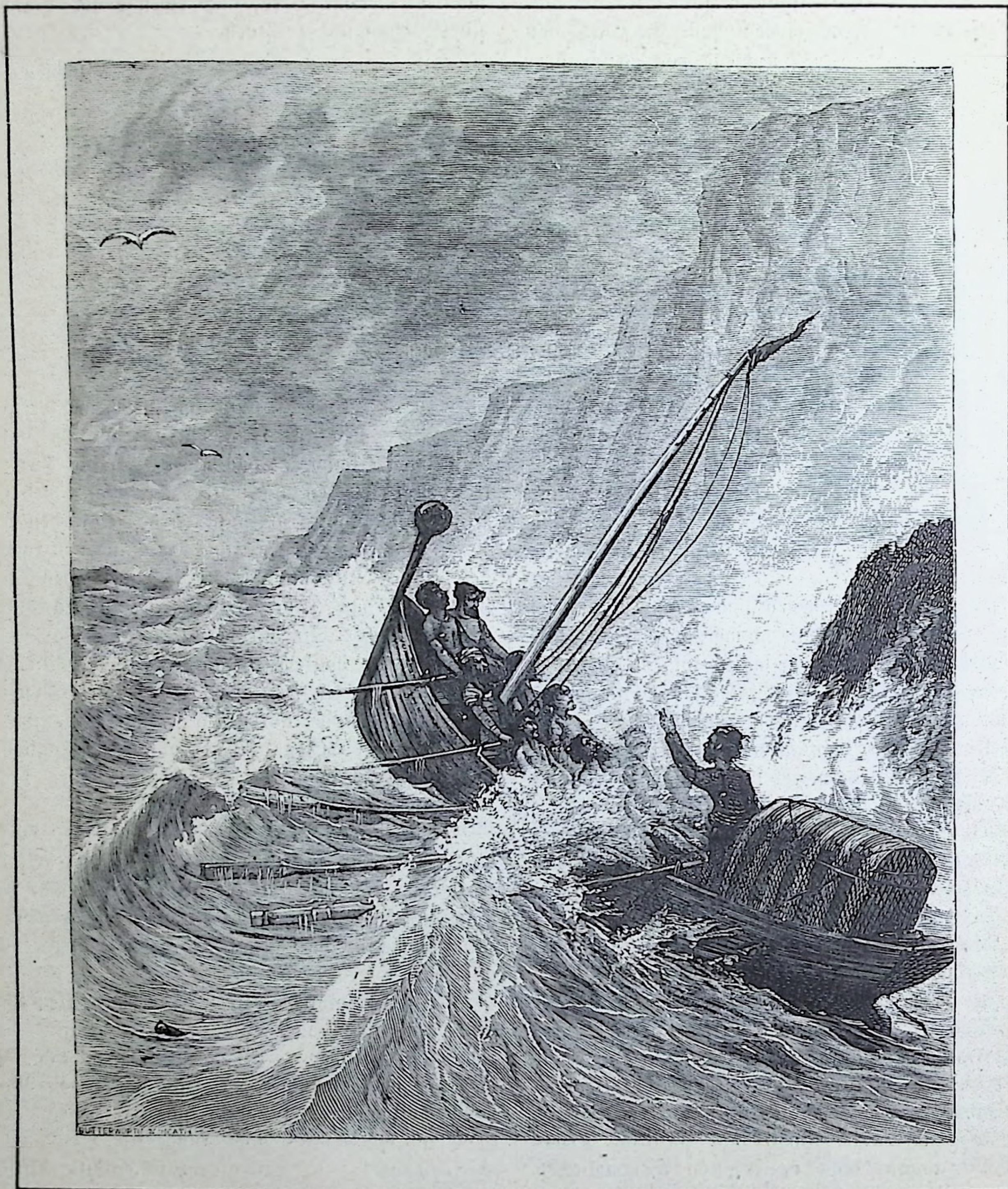
En Morgen, da Tom, jeg og de andre sad og nød vor Mælk og Kartofler, medens Mo'er sad i Kaminkrogen og bødede paa de mange Huller, der var paa Toms Unævnelige, kom den unge Ameri-

kaner, Mr. Raymond, ind og bød os venlig Godmorgen.

Han havde en Kikkert i Haanden og saa meget bevæget ud.

„Det er vist en af Deres Landsmænd, min Herre," svarede han.

„Meget rigtig. Tag nu min Kikkert. Kan du læse de Ord, som staar paa Skibets Forside?" Tom trak

I Brændingen.

„Se ud, Peter," sagde han. „Hvad tror du, det er for et Skib, som ligger der i Havnen?"

Skjønt Tom er yngre end jeg, skal han dog altid tage mig Ordene ud af Munden.

Kikkerten ud, og efter fem Minuters Tøven — for han er ikke nogen synderlig lærd Fyr — svarede han:

„„Den gode Havfrue" fra Ny-Bedford, Massachusetts."

„Ogsaa rigtig," svarede Amerikaneren. „Og skynd jer nu med Frokosten, Drenge. Jeg behøver jer til at ro mig om Bord."

„Den gode Havfrue" var et lille, stærkt bygget Skib, der havde en saa stram Lugt af Fisketran, at jeg næsten følte Smagen deraf i Munden, da jeg var kommet op paa Dækket. Jeg opdagede snart, at det maatte være en Hvalfanger.

Lidt efter kom Kaptajnen og Mr. Raymond, som havde haft en lang Samtale nede i Kahytten, op til os.

„De mangler Mandskab," sagde Mr. Raymond. „Nu vel, her har jeg til Dem tre af de raskeste Fyre i hele Irland." I det samme pegede han paa mig, Tom og min tredje Broder, Andrew, som alle stod forbavsede, med aaben Mund, da vi hørte dette.

Kaptajnen var en lille tyk Mand med smaa afstumpede Ben og et stort Ansigt. Han talte meget langsomt og vendte Hovedet saa forsigtig, som om det havde været et Urværk. Hans Navn var Cornelius Van Wyck, og skjønt hans Familie havde været — saaledes fortalte Mr. Raymond os — to hundrede og halvtresindstyve Aar i Amerika, løb det tykke hollandske Blod endnu lige langsomt gjennem hans Aarer.

„De vil nok kunne bruges," bemærkede Van Wyck, i det han udsendte en tyk Røgsky fra sin Pibe.

„I har vel intet mod at gaa til Søs, Knøse," sagde Mr. Raymond smilende. „Kaptajn Van Wyck er en af mine gode gamle Venner, og det var et sandt Lykketræf at møde ham paa dette Sted, som ligger uden for hans sædvanlige Kurs. Han kom hertil for at faa sit Skib repareret og ønsker nu, at jeg skal tage med ham paa Hvalfiskefangst i Sydhavet. Det vil blive sande Løjer; vi bliver kun borte i tre Aar, deler al den Fisk, vi tager, og I vil komme hjem med Lommerne fulde af Penge."

„Hurra!" raabte Tom og kastede sin Hat op i Luften. „Vi gaar med, Deres Velbaarenhed."

„Ja, ja," faldt Andrew ind med; „vi gaar med."

„Svar for Dem selv, Mr. Tom, og ikke for mig," sagde jeg meget vred. „Det er godt nok for saadan et Par egenkjærlige, løse og ledige Fyre som mine Brødre," henvendte jeg mig til Mr. Raymond, „men hvorledes kan jeg i tre lange Aar forlade Molly M'Ginn, som jeg har lovet at gifte mig med inden Pintse?"

„Tro ham ikke, Deres Velbaarenhed," skreg Tom, „Molly vil hverken eje eller ha'e ham til Mand, før han har saa mange Penge i Lommen, at han kan kjøbe sig en ny Baad."

„Ja, det er rigtig," sagde Andrew, som altid skal stemme i med Tom.

„Jeg føler den aller største Lyst til at slaa jer i Dækket . . .," begyndte jeg, men Mr. Raymond lagde sin Haand paa min Skulder og sagde:

„Vær nu fornuftig, Peter; husk, du lovede at rejse Verden rundt med mig. Her er et Tilfælde, hvor du kan gjøre det og din Lykke oven i Kjøbet. Det kan hænde, at vi fanger en Hval, som har saa meget Hvalrav i sit Hoved, at vi dermed kunde belyse Slottet i Dublin for et helt Aar, eller en Hav-Enhjørning med en Gaffel paa Næsen af solide Elfenben, fyrretyve Fod lang. Se, det er ingen daarlig Medgift for Molly M'Ginn."

Jeg grundede et Par Minuter og svarede saa:

„Godt, jeg gaar med, Deres Velbaarenhed."

Jeg maatte have en Bog saa tyk som en Familiebibel for at kunne meddele alle de Eventyr, vi oplevede i Sydhavet. Jeg skal derfor indskrænke mig til at berette: Vi maatte døje en Del Møje og Besværlighed, men fik til sidst en stor Ladning Fisk om Bord.

Imidlertid maa jeg dog fortælle, at vi havde været nødte til at søge ind til Sydney for at forsyne os med Proviant. Sydney er den smukkeste By, jeg i hele mit Liv har set. Jeg kunde ikke blive træt af at stirre paa de dejlige Butiksvinduer i Georgstreet. En Dag saa jeg i et saadant Vindu det prægtigste Shavl i Verden, netop saadan et Shavl, som jeg kunde ønske at vælge til Søndagspynt for min egen Molly.

Mr. Raymond lagde meget velvillig Pengene ud for mig, for at jeg kunde kjøbe det, men han sagde samtidig:

„Peter, jeg beundrer ikke din Smag, Shavlet er jo skinnende gult."

Jeg forklarede ham, at Molly var en fornuftig Pige, der ikke holdt af spraglede Farver som saa mange unge Piger, der helst ønsker, at man skal lægge Mærke til dem i en Mils Afstand.

Han sagde ikke mere, men vendte sig om for at pudse sin Næse, hvorfor jeg antager, at jeg havde overbevist ham, men jeg var den Gang langt fra at ane den første Nytte, som min Mollys Shavl vilde gjøre mig.

Vi var paa Vejen hjemad, ladede med Tran til Randen af Skibets Last, da vi, netop som vi skulde passere Linjen, blev nødte til at ligge stille næsten en Uges Tid.

Det var en skrækkelig varm Dag. Sejlene hang slappe ned mod Masterne, og hver levende Sjæl om Bord sov, undtagen jeg og sorte Charley. Negeren var i Færd med at sætte Spillet ved Roret i Ro, thi det var aldeles vindstille, og jeg laa paa en Bunke Tovværk og gispede efter en Smule frisk Luft, medens jeg ønskede mig tilbage til det nordlige Irland, til vor lille Hytte, hvor jeg vidste, at en vis Person ventede paa mig.

„Sejler ohoj!" raabte Negeren.

„Hvor?" spurgte jeg halvt fortumlet.

„Bagbord."

Jeg saa op og fik Øje paa en stor, fuldrigget Skruedamper, som kom sejlende tæt paa Siden af os.

„Jeg vil kalde paa Kaptajnen," sagde jeg.

„Han ikke lide at blive vækket i saadant Vejr," svarede sorte Charley. „Vi først hejse Flag. Se — han vise allerede Farve."

Et halvt Minut efter havde det fremmede Skib standset Maskinen og udsendte en Sky af Damp. Larmen vækkede allerede nogle af vore Folk, som rejste sig op og begyndte at gnide Øjnene. I det samme kom Mr. Raymond op paa Dækket, og vi saa den fremmede gjøre klar til at sætte en Baad ud. Mr. Raymond satte Kikkerten for Øjet og blev meget bleg.

„Det er vist en af Deres Velbaarenheds Landsmænd," begyndte jeg — „Men Striberne i Flaget . ."

„Det er en Landsmand, som skulde hænges," udbrod han. „Det er en Oprører, en nederdrægtig Oprører og Sørøver. Hurtig, Peter, løb ned og hent mig en Hængekøje, et Stykke Kridt og Mollys gule Shavl. Hurtig, det gjælder maaske dit Liv. Og I, Folk," henvendte han sig til de andre af Mandskabet, „læg jer ned saa stille, at ikke en levende Sjæl kan faa Øje paa jer. Det gjælder eders Andel i Skibets Ladning."

Jeg troede, at Mr. Raymond var bleven gal, men turde dog ikke være ham ulydig. Jeg bragte ham derfor, hvad han forlangte. Jeg var nu aldeles vis paa, at han var gal, thi han tog Kridtet og smurte først mit og derpaa sit eget Ansigt over dermed. Dernæst bad han mig om at lægge mig ned, medens han rullede mig op i Hængekøjen.

„Peter," sagde han højtidelig, „for vort Skibs Ladning og Frelse Skyld maa jeg bede dig om at tro, at du er en død Mand. Jeg skal ikke kaste dig over Bord, hvis det ikke behøves, men jeg maa bede dig om at lukke Øjnene og holde dig saa stille, som om du virkelig var død."

Medens han sagde dette, trillede han mig sammen i Køjen, som om jeg havde været et nyfødt Barn.

„Charley," sagde han til Negeren, „tag dette Shavl og gjør det fast under Nationalflaget."

„Ja, Massa," svarede Negeren.

Baaden fra det fremmede Skib var imidlertid naaet helt hen til os; den var fuldt besat af Mænd, bevæbnede med Huggerter og Revolvere — jeg havde nemlig holdt det ene Øje halvt aabent. I det samme løftede der sig en svag Brise, og jeg saa Mollys gule Shavl yndig udfolde sig for Vinden. Mr. Raymond og Charley havde hejset mig lige op til Rælingen, rede til at kaste mig over Bord til Hajerne. Mit Hjærte sad i min Hals; jeg havde sikkert ikke behøvet Kridt paa mine Kinder, thi jeg følte, at de var saa hvide som Vingen af en Maage.

„Hvilket Skib?" hørte jeg nu Officeren, der kommanderede den fremmede Baad, raabe.

„Den gode Havfrue" fra Ny-Bedford, ladet med lidt Fisketran."

„Har De Sygdom om Bord?"

„Ja, desværre," sagde Mr. Raymond, „der ligger et Par Stakler der nede af den gule Feber. Jeg er just i Færd med at begrave den stakkels Djævel her, og jeg gaar vel selv en af Dagene den samme Vej. Vil De ikke komme om Bord?"

„Nej Tak," svarede Officeren gysende, „jeg kan allerede lugte den fordømte Feber her fra, hvor jeg staar. Ro ud, Folk, tilbage til Skibet!"

„Kan De ikke meddele os noget nyt," fortsatte Mr. Raymond, „vi har været borte i tre Aar og ved ikke det mindste."

„Har De ikke hørt om Krigen?"

„Hvilken Krig? Den engelske?"

„Nej, Borgerkrigen. De sydlige Stater mod de nordlige."

„Min Gud! Jeg syntes jo nok, at vort Flag var lidt forskjellig fra Deres."

„Det skulde jeg mene. Det er den føderative Nations Flag."

„Og maa jeg da spørge om Skibets Navn?"

„Det er godt kjendt — „Alabama". Træk nu ud paa Aarerne, Folk, og lad os lægge en bred Vej mellem os og Feberen. God Lykke, Kammerat!"

Kaptajn Van Wyck kom humpende og gabende op fra Kahytten med en lang Pibe i Haanden, i samme Øjeblik som „Alabama" gik under Sejl.

„Hvad er der i Vejen, Mr. Raymond?" spurgte han paa sin sædvanlige langsomme Maade.

„Ikke andet," svarede Mr. Raymand og pegede op til Takkelagen, „end at Peter, Charley og jeg har frelst Deres Skib og Ladning ved Hjælp af Mollys Shavl!"

Rekrutdoktoren.

Af Karl Emil Franzos. (Oversat af v—d.)

Det var foran Nathan Silbersteins Gjæstgivergaard paa Markedspladsen i Barnow, og det var en tidlig, taaget og graalig Morgenstund i Marts. Jeg havde tilbragt Natten plaget af alle de urolige Drømme, som hjemsøger enhver fremmed der i Huset, efter at det ikke mere bestyres af Nathan selv, men af hans snavsede Forpagter.

„Det er ikke min Skyld," undskyldte Manden sig ydmygt; „hver Uge bliver alle Værelserne luftede ud, og hver fjortende Dag lægges der rent paa Sengene. Mere kan man ikke gjøre!"

Derpaa meddelte han mig, at Kusken allerede ventede udenfor.

Kusken var ikke nogen anden end den fortræffelige Hirsch Guldenmann, der var mig bekjendt fra den Tid, da jeg boede i Barnow. Af den Grund havde jeg den foregaaende Aften foretrukket ham frem for hans mange Konkurrenter og lejet hans Vogn til en Kjøretur til Tarnopol.

„Jeg tager min lette Britschka og mine smaa brune Heste, og i sex Timer kjører vi de sex Mil," havde han lovet.

Da jeg nu traadte frem i Døren, var ogsaa meget rigtig baade Hirsch Guldenmann og de smaa brune Heste til Stede, men disse sidste var ikke spændte for det lette tosædede Kjøretøj, saaledes som han havde lovet, men de holdt foran en tung, ældgammel Landauer, der var saa overlæsset med Rejsegods, at det saa ud, som om flere af Byens Familier vilde gjøre Rejsen i Selskab med mig. Endog to Hønsebure med deres levende Indhold var anbragte øverst oppe; derimod kunde jeg endnu ikke faa Øje paa nogen fremmed Passager.

„Hvad skal det betyde?" udbrød jeg harmfuld.

„Hvilket?" spurgte Hirsch i en saa barnlig uskyldig Tone, at selv den mest erfarne havde kunnet lade sig skuffe deraf.

„De havde jo lovet mig Britschka'en!"

„Lovet? — Ja, det er sandt!" udbrød Hirsch. „Skulde jeg vel nægte, hvad jeg har lovet? Jeg er Gudskelov en ærlig Mand. Men vil De være saa god at sige mig, hvem der regerer Verden? Jeg eller Gud? Gud regerer Verden. Hvad undrer De Dem da over, naadige Herre? Gud har villet det saaledes, at Britschka'en gik i Stykker. Hvad andet havde jeg da at gjøre end at tage Landaueren? Herren har lejet mig til en Kjøretur; han skal maaske endnu i Dag være i Tarnopol, tænkte jeg ved mig selv — jeg er en ærlig Mand — og her er Landaueren!"

„Men Rejsegodset!"

„Hvad siger De om Rejsegodset? De er Gudskelov en fornem Herre — hvad har De at gjøre med Fattigfolks Rejsegods? Det hænger bag ved; der lader vi det hænge."

„Men Folkene vil maaske kjøre med!"

„Gudskelov!" udbrød Hirsch dybt rørt. „De er ikke som de andre Herrer. De andre siger: Ingen tør kjøre med! Men jeg kjender Dem og har kjendt Dem, fra de var et Barn, saa stort — han viste mig sin Tommelfinger — og allerede den Gang var De saa god og saa klog. Det er De Gudskelov endnu den Dag i Dag. De ved, at Fattigfolk ogsaa kan have Forretninger at besørge, og De spørger lige strax selv, om de stakkels Folk maaske vil kjøre med. Naturligvis vil de kjøre med; de staar allerede der henne og venter paa os. Kom! raabte han højt, „Herren har tilladt det!"

I det samme kom der til Syne fra den nærmeste Gadedør følgende udvalgte Selskab: en gammel Jødinde med en Kurv fuld af Ænder, en ung Jødepige med en Kurv fuld af Høns, en gammel Jøde med en stor Pakke Varer og en yngre Mand, som kun bar en lille beskeden Pakke under Armen.

Trods min Ærgrelse maatte jeg dog le.

„Og hvorledes vil De skaffe os Plads?" spurgte jeg.

„Hvorledes? O, paa den naturligste Maade af Verden. Ved Siden af Dem sidder Reb Mendel, fordi han er en gammel Mand. De to Kvinder sidder lige over for, og Reb Chaim tager jeg op paa Bukken. Det gaar prægtigt!"

„Godt," sagde jeg, „men jeg kjører ikke med."

Jeg gav Befaling til, at min Kuffert skulde tages ned, i det jeg tilføjede:

„Jeg vil kun kjøre i en Britschka, og jeg tager ingen med mig."

„Herre!" udbrød Hirsch bønfaldende, „tænk paa den gode Gud og tag ikke den Synd paa Dem! Ved De, hvad der sker, dersom De ikke kjører? Saa kjører jeg heller ikke! Og hvad sker der, hvis jeg ikke kjører? Saa bliver Reb Mendels Datter Pebermø hele sit Liv, thi hendes Fader staar i Begreb med at rejse til Tarnopol for at hente en Brudgom til sit Barn! Saa kan Folkene i Tarnopol ikke helligholde Hviledagen, thi naar de kommer paa Torvet

Et Negerbryllup.

og spørger: Hvor er Ænderne og Hønsene? — saa er der ikke et eneste Fjerkræ. Herre!" — han vred fortvivlet sine Hænder — „tag dog ikke en saadan Synd paa Deres Samvittighed! Forstyr ikke den hellige Højtid! Forstyr ikke Sabbathen! Men det vigtigste er dog Reb Chaim, som sidder der!" — han pegede paa den unge Mand — „Han vil blot kjøre med til Tluste, og hvad der sker, hvis han ikke endnu i Dag er der — det lader sig ikke tænke. Hundrede unge Mennesker venter paa ham, som man venter en Messias, thi ved De, hvad Chaim er?"

„Nu?"

Kusken bøjede sig hen til mig og hviskede hemmelighedsfuldt:

„Han er „Rekrutdoktor"! Nu har De vel ikke noget imod, at han kjører med?"

Underlige Plejebørn.

„„Rekrutdoktor"?" gjentog jeg forbavset. Det var en Stilling, som jeg aldrig før havde hørt omtale. „Hvad skal det sige?" spurgte jeg.

„Han tager Rekruterne, det vil sige de unge Mænd, der skal i Tjenesten, under Behandling!" hviskede Hirsch hemmelighedsfuldt. „Han er en

dygtig Mand — højst mærkværdigt, kan jeg forsikre Dem! Det er virkelig Umagen værdt, at De lader ham fortælle derom. Altsaa — jeg skal hurtig lade spænde for Britschka'en, men Reb Chaim tør jo nok kjøre med til Tluste, ikke sandt? Hvilken Graad og Angest vil der ikke være, hvis han ikke kommer!"

„Nu, lad gaa!" sagde jeg endelig, mindre af Medlidenhed end af Nysgjerrighed — „men I maa skynde jer, alt hvad I kan!"

En halv Time efter kjørte vi ud af Byen og langs den snavsede Landevej. Paa Bukken ved Siden af Hirsch sad den dygtige Mand, paa hvem de unge Folk i Tluste ventede saa længselsfuldt, for at han skulde tage dem under Behandling. Hans Udseende vidnede for Resten slet ikke om, at han drev et saa mærkeligt Haandværk som det, Hirsch havde hentydet til. Han havde et gammelt, hverdagsagtigt Ansigt og stirrede enfoldig frem for sig med sine store, søvnige Øjne.

„Hør en Gang, Reb Chaim?" begyndte jeg. „I er altsaa Rekrutdoktor?"

„Jeg!" udbrød han. „Gud bevare mig derfor — mine Fjender siger det rigtignok om mig — men de kan ikke bevise det."

„Ja saa, hvad er De da i Virkeligheden?"

„Cyrulik!" (Barber).

„Og i hvilket Øjemed rejser De nu til Tluste?"

„For at barbere — aarelade — sætte Blodkopper, og hvad andet, der hører til min Forretning! Paa Ære!"

„Ellers intet?"

„Nej, ellers intet, saa sandt min Hustru maa leve og være rask!"

„Men hør en Gang, Hirsch!" sagde jeg, „saa er I jo en afskyelig Løgnhals!

Hirsch hørte ikke, hvad jeg sagde; han havde meget travlt med at passe Hestene.

„En nederdrægtig Løgnhals!" skreg jeg ham ind i Øret.

Denne Gang hørte han mig, men han misforstod mig vistnok.

„Har han løjet, Herre?" spurgte han i sin uskyldige Tone. „Hvorfor har I løjet, Reb Chaim?"

„Er der nogen, som har løjet, saa er det jer!" udbrød den unge Mand.

„Tør I sige det om mig? Jeg har jo ikke talt et Ord!"

Og dermed beskjæftigede Hirsch sig paany meget ivrig med Hestene.

Men de to gode Herrer vidste ikke rigtig, hvem de havde for sig.

„Holdt!" udbrød jeg i en saa bydende Tone, at Kusken strax adlød.

Vi holdt paa aaben Mark. Landevejen var et sandt Hav af Snavs og Dynd.

„De stiger øjeblikkelig ned af Vognen," befalede jeg den unge Mand; „jeg har kun lovet at tage en „Rekrutdoktor" med mig og ikke en Barber! Skynd Dem at komme ned!"

De to Mænd saa bestyrtede paa hinanden, og derpaa begyndte Hirsch at klage ynkelig.

„Herren har Ret," hulkede han. „Jeg er en ærlig Mand og vil sige ham Sandheden. I vil forstille jer, og hvad skal det nytte til, Reb Chaim! I er jo dog kjendt som „Rekrutdoktoren" i tyve Mils Omkreds. Og I er oven i Kjøbet en dygtig Mand — de store Doktorer i Stanislau og Tarnopol forstaar ikke en Gang deres Sager saa godt som I. Og hvad er I vel bange for? Tror I maaske, at denne Herre vil forraade jer? En fornem Herre gjør sig ikke skyldig i sligt. Vær derfor ingen Nar, Reb Chaim!"

„Nuvel, sagde denne i en grædende Tone, „om Foraaret og om Efteraaret tager jeg jo rigtignok de unge Folk under Behandling og laver Fejl paa dem, men ellers er jeg en skikkelig Barber."

„Husk paa, at I har svoret ved eders Hustrus Liv og Helbred!" foreholdt jeg ham.

„Men jeg er for Resten Enkemand," tilstod han smilende.

Derpaa skyndte han sig at tilføje:

„Hvad er det altsaa, Herren vil vide?"

„Jeg vil vide, hvilke Fejl det er, I laver?"

„Aa, forskjellige — efter som de Mennesker er beskafne, med hvem jeg har at bestille. Den ene faar Aaresvulst, den anden bliver hjulbenet, en tredje faar en Lungesvindsot . . ."

„Hvad behager?"

„Ja, en Lungesvindsot," gjentog han rolig. „Den fjerde bliver angreben af Stær, den femte bliver lam, den sjette nøjes maaske med at blive platfodet . . ."

„Og det gaar de gode Folk frivillig ind paa?"

„Ja, naturligvis. De har jo Brug derfor."

„Hvortil?"

„Ved Udskrivningen til Soldat."

Jeg følte mig greben af Afsky, men Sagen interesserede mig saa meget, at jeg dog maatte høre mere derom.

„Jeg er opvoxet her i Landet," sagde jeg, „og jeg har dog aldrig før hørt noget om dette Haandværk. Hvoraf kommer det?"

Han trak paa Skuldrene.

„Man taler ikke gjærne derom, fordi der gives saa mange slette Mennesker, som strax løber til Retten og anklager en. Og desuden — tidligere var Forretningen ikke saa nødvendig; thi man kunde den Gang bestikke hele Udskrivningskommissionen og

paa den Maade bringe Sagen i Orden. Nu gaar det ikke mere saaledes til. Der har i det sidste Aar været en hel Del Undersøgelser og Retssager, og der er kommet strænge Befalinger — de gode Herrer tager ikke mere mod Penge. Saa er der ikke andet at gjøre end at lade sig lave en lille Skavank, thi det vilde jo dog være endnu værre at blive Soldat!"

Uden at røbe de Følelser, som denne Forklaring opfyldte mig med, spurgte jeg videre:

„I besørger altsaa forskjellige Skavanker?"

„Akkurat som det passer sig bedst," erklærede han. „Dersom det er et Menneske, der allerede er noget svagelig, saa laver jeg ham blot en Aaresvulst. Det gaar til paa den Maade, at man i nogle Uger lader en fast Forbinding ligge paa nogle bestemte Aarer og derpaa stryger dem over med en lyseblaa Farve. Mine Aaresvulster er ikke til at skjelne fra de naturlige — det tør jeg sværge Dem til ved mit eget Liv og Helbred! Er Sagen mere farlig, saa laver jeg krumme Ben. Det er imidlertid meget ubehageligt, thi den paagjældende unge Mand maa da i Løbet af flere Uger hver Dag ride i sex Timer paa en Træblok, og tre Dage, før Udskrivningen skal finde Sted, kommer han slet ikke ned af Blokken. Er det en Fyr, som er bleg, men ellers ganske rask, saa laver jeg ham en Lungesvindsot. Men dermed maa man være meget forsigtig; thi den Spøg kan ellers let blive til Alvor . . ."

„Hvorledes bærer De Dem da ad?"

„Jeg lader ham drikke Eddike og kun spise ganske lidt — deraf bliver han bleg. Saa maa han nyde et Pulver, der fremkalder Hosten. Ser De, saadant et Pulver . . ."

Han tog en lille Pakke op af Lommen. Det var en gulagtig Blanding, som havde en afskyelig Lugt.

„Hvad er det?" spurgte jeg.

„Det er Krudt, Tobak, Peber og Frø af en særegen Plante, som vokser langs Vejen; Navnet kjender jeg ikke. Efter to Dages Forløb har den fremkaldt en frygtelig Hoste. Endnu farligere er det dog at lave den graa Stær; det prøver jeg kun med fuldstændig raske unge Folk, for hvem der ellers ikke gives nogen Redning. Jeg siger strax til dem, at det kan blive farligt. Og dersom de dog ønsker det, saa gyder jeg dem blot en eneste af disse Draaber i Øjet. Øjet bliver da dunkelt, og efter en Uges Forløb ser det ud, som om det var angrebet af den graa Stær. Manden maa da lade sig kurere af Doktoren — med mange lykkes det og med mange ikke."

„Og Manden bliver altsaa blind?" udbrød jeg.

„Kun paa det ene Øje!" sagde han formildende.

„Og hvorledes gjøres en Mand lam?"

„Man skærer blot Musklen over," svarede han koldblodig. — „Jeg er en dygtig Barber."

„I er en Hund!" udbrød jeg — „en Kjæltring, som jeg vil angive for Retten!"

Fyren blev bleg, men lidt efter sagde han:

„Nej, det vil De ikke gjøre. Hvad Glæde har De deraf? Jeg bliver ikke straffet, thi man har ingen Beviser mod mig. Og selv om jeg blev indespærret, hvad kunde det saa nytte? Tror De, at Forretningen derfor vilde høre op? Folk trænger dertil, og inden fjorten Dage vilde man have fundet en anden, der besørgede det."

Jeg lænede mig tavs tilbage; hvad skulde jeg vel svare? Skurken havde desværre Ret.

Vi kjørte længe videre i Tavshed; endelig vendte han sig om mod mig og sagde:

„Er det da en saa stor Uret, jeg gjør? Jeg hjælper jo endog de unge Mennesker."

„Er det kun Jøder, som søger til Dem?"

„Nej, vist ikke" svarede han. „Halvdelen er Jøder, Halvdelen kristne. Bønderne og Polakerne vil heller ikke saa gjærne forlade deres Hjem. „Rigtignok betaler de daarligere end Jøderne . . ."

„Giver Deres Forretning et godt Udbytte?"

„Ja, Gud være lovet, man skraber jo altid noget sammen. Naar blot de kristne vilde betale lige saa godt som Jøderne. Men det er altid kun halvt saa meget. Jødiske Aaresvulster ti Gylden — kristne fem; kristen graa Stær hundrede Gylden, jødisk indtil tre hundrede. Men man maa jo hjælpe sig, som man kan."

„Og hvor mange behandler I hvert Aar?"

„Hvorledes skulde jeg vide det? Jeg tæller ikke efter. Men der er vel altid et hundrede Stykker ved hver Udskrivning."

Vi kjørte ind i Tluste. Da vi kom til Gjæstgivergaarden, sprang „Rekrutdoktoren" ned af Vognen. I Porten stod nogle unge Mennesker, som aabenbart ventede paa ham.

Vi kjørte videre over det Hav af Dynd og Snavs, som Markerne bestod af. Men hvorfor skildre denne Sump, som dog var langt mindre dyb og afskyelig end den, hvori jeg nylig har ladet Læserne kaste Blikket.

Danske Digtere.

Steen Steensen Blicher: „Svalen“.

Vidivit! der er Svalen, min Tro!
`Ih, nu da! saa har vi Sommer jo!
Vor kjære logerende fra i Fjor!
gjærne han paa et Tagkammer bor,
bygger og holder det selv i Stand —
hjærtelig velkommen i vort Land!
Altid beskjæftiget! ud og ind!
op og ned! hid og did som en Vind!
Haver ej Tid til at gi'e os en Sang
førend ved Sommerens Ende en Gang,
spiser os af med en kort Kvirrelit;
først naar Familien kommer saa vidt,
at den kan skjøtte sig selv, faar han Ro
til os at more en Gang eller to.

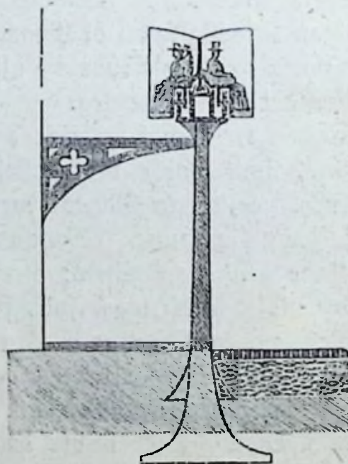
Men Soiréen er atter kort!
kommer endda først, naar han vil bort —
sildig han kommer, og tidlig han gaar,
alt udi Høsten om Vinteren spaar,
siger Farvel til den gyldne Vang. —
Hvor er du henne den Vinter saa lang?
har dig en anden Sommer maaske,
medens vi her have Frost og Sne?
Har dig et andet Lyststed der,
mens vi har Byger og Storme her?
Eller mon sover du Vinteren hen
for at opvaagne med Vaaren igjen?
Ak ja! saa skal jeg jo og en Gang
sove min Vinter — Gud ved, hvor lang —
tænker dog: den, som kan vække dig,
til Foraaret ogsaa vil kalde paa mig.

Fra alle Verdensdele.

VIII.

Sadel- eller Luftjærnbane.

Den overordenlig stærke og stadig tiltagende Færdsel, der finder Sted fra den tidlige Morgen til langt ud paa Aftenen paa Gaderne i Kæmpestaden London, som nu tæller over 4 Millioner Indbyggere, altsaa dobbelt saa mange som hele den danske Stat, har altid gjort det til et vigtigt Spørgsmaal at finde paa passende Midler, som er i Stand til at lette denne uhyre Færdsel. Man har af denne Grund saa at sige undermineret Byen med et fuldstændigt, underjordisk Jærnbanenet, der i Løbet af de sidste tyve Aar stadig har udviklet sig til en større og større Fuldkommenhed. Disse underjordiske Jærnbanelinjer, der har kostet mange Millioner Pund Sterling, samt den storartede Omnibus- og Sporvognskjørsel over Jorden, har dog ikke været i Stand til at tilfredsstille de stigende Fordringer med Hensyn til Samfærdselsmidler. I de senere Aar er der derfor af og til fremkommet forskjellige Forslag, som gaar ud paa Anlæggelsen af ny Jærnbaner inde i London, men til en Forandring tænker man nu paa at blive over Jorden, eller rettere sagt at bygge nogle Jærnbanelinjer, som man gjærne kan kalde Luft-Jærnbaner, da de tænkes anlagte i en større eller mindre Højde over Brolægningen i Gaderne, ligesom man allerede i

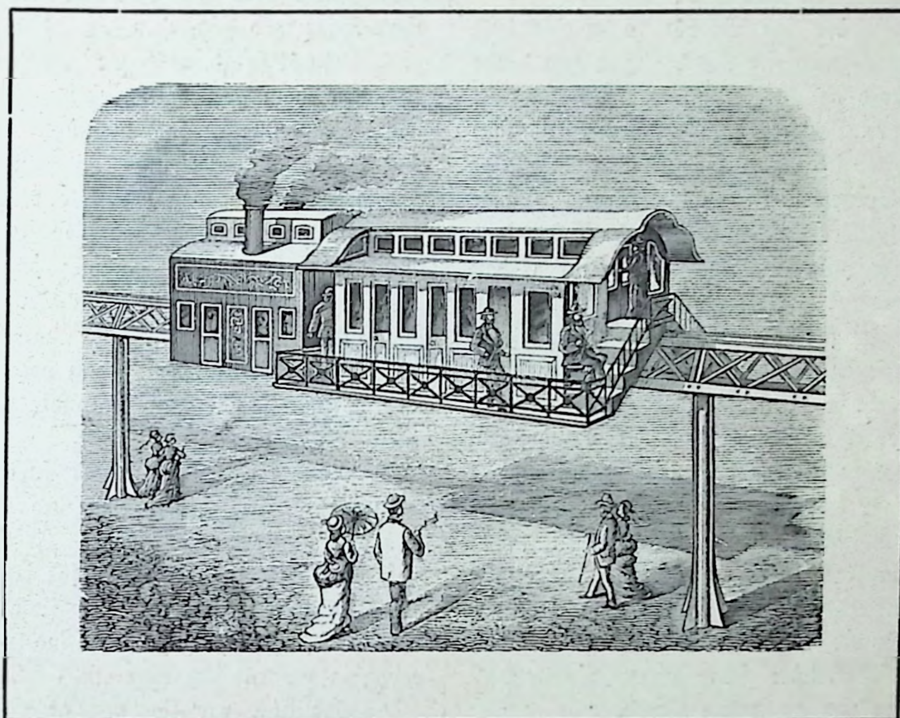
Sadel- eller Luftbanen. 1.

adskillige Aar har haft i New York. Af et af disse projekterede Anlæg gjengiver vi her to Billeder, der fremstiller en saakaldt „Sadel“- eller „Luftbane“, hvis særegne Konstruktion, saa vidt vi ved,

er noget af det nyeste ny, som i længere Tid er fremkommen i denne Retning.

Naar der er Tale om at kjøre paa Jærnbane, vil Publikum med Rette foretrække det solide, og man holder slet ikke af, at en saadan Kjørsel har noget velocipedeagtigt ved sig. Ikke desto mindre er dette dog noget nær Tilfældet her, thi Planen gaar ud paa at kjøre paa en enkelt Skinne, akkurat ligesom Velocipede-Rytteren farer af Sted paa et enkelt Hjul eller paa to Hjul, det ene bag ved det andet. Og denne ene Jærnbaneskinne skulde oven i Kjøbet ikke ligge paa selve Gaden, men hæves til en vis Højde op over denne, just ikke fordi de rejsende derved opnaar paa en mere virksom Maade kunne danne sig en Forestilling om ved at betragte de medfølgende Træsnit.

Det første Træsnit viser en Stump af en saadan „Ophævet-Ensporet-Sadel-Luft-Jærnbane" i komplet Stand, og i det væsentlige saaledes, som den skal være opfunden af en General Roy Stone i Amerika. Den bestaar af en enkelt Række Jærnsøjler, paa hvilke det for Skinnen fornødne Underlag lægges. Deres Højde skal være omtrent 15 Fod over Brolægningen, de skal være fritstaaende med 20—30 Fods Mellemrum og gaa dybt ned i Grunden, hvor de skal omgives af Murværk; kun paa enkelte Steder tænkes Søjlerækken støttet ved solide Arme ud fra Bygningerne. Billedet

Sadel- eller Luftbanen. 2.

at kunne knække Arme, Ben, Hals o. s. v., men fordi Færdselen uhindret skal kunne gaa sin Gang i Gaderne under neden de rejsende, som farer af Sted gjennem Luften hen over Hovederne paa den øvrige Menneskehed. Det er denne Hovedopgave, som det nyeste Forslag gaar ud paa at løse, og den Maade, paa hvilken det skulde ske, vil Læserne viser tillige et Tværsnit af en af de paa Skinnen løbende Vogne, i hvilke de rejsende sidder Ryg mod Ryg; paa det næste Billede ser man Lokomotivet med en tilhængt Vogn. Vognen er, som man ser, af en aparte Konstruktion og hænger over Skinnen, støttet af smaa Hjul ved begge Sider; den skal være 20 Fod lang og 5 Fod bred.

Mosaik.

Molière og hans Tjenestepige. Den Rolle, som det kvindelige Tjenestetyende har spillet i store og smaa Digteres og Forfatteres Liv, kunde give Anledning til ganske ejendommelige og interessante Studier. Historien melder adskilligt om den særlige Forkjærlighed, som mange store Mænd har næret for deres Tyende. Blandt andre kan ogsaa nævnes Molière.

I sine »reflexions critiques« meddeler Boileau, at den store Digter undertiden læste sine Komedier op for sin Tjenestepige, den brave Laforêt, i den Hensigt at danne sig en Mening om den Virkning, Stykket vilde gjøre paa den udannede Mængde, der jo i Virkeligheden udgjorde Størstedelen af hans Publikum — 'det var Folkets Interesse, han mest ønskede at fængsle.

Saa snart Molière saa Laforêt le af Hjærtens Lyst, var han tilfreds med sit Værk. Saa han hende derimod forblive kold og ligegyldig, var det ham et Vink om at forandre Stykket, thi han havde ofte lagt Mærke til, at det, der ikke faldt i Pigens Smag, heller ikke slog an paa Scenen. Af samme Grund ønskede Molière, at Skuespillerne i hans Selskab skulde tage deres Smaadrenge med sig til Læseprøverne, for at han kunde se, hvilket Indtryk Stykket gjorde paa dem. Han vidste, at Drenge ikke forstaar sig paa at smigre eller sige Komplimenter, men at de aabenlyst lægger deres Følelser for Dagen, hvad enten de kjeder eller morer sig.

For øvrigt er det en Selvfølge, at Molière kun spurgte sin Tjenestepige til Raads med Hensyn til de store, folkelige Scener i sine Komedier; det er ikke rimeligt, at han læste „Misanthropen“ eller „Tartuffe“ højt for hende, thi i saa Fald maatte den brave Laforêt ikke have været „en stakkels uvidende Tjenestepige“, men en belæst og kløgtig Dame.

En Dag vilde Molière sætte Pigens Dømmekraft og dramatiske Smag paa en stræng Prøve.

Der var paa den Tid ansat ved hans Selskab en ung og meget dygtig Skuespiller, der ogsaa forsøgte sin Lykke som dramatisk Forfatter og ikke savnede en vis Begavelse i denne Retning. Manden hed Brecourt. En Dag leverede han Molière en Afskrift af sit sidste Arbejde „Bondebryllupet“, et dramatisk Billede af Livet paa Landet, hvori alt — Karaktererne, Sproget, Følelserne — var i høj Grad overdrevent skildrede.

Molière kaldte Laforêt ind til sig for at læse dette Værk for hende, men bildte hende ind, at det var hans eget Arbejde. Digteren tog Manuskriptet og begyndte at læse. Pigen var lutter Øre, men allerede ved det første Vers havde hun vanskeligt ved at lægge Skjul paa sin Forbavselse. Hun var helt forvirret; hun kunde slet ikke kjende sin Herres Stil igjen, thi han plejede jo at skildre Personer og Begivenheder saa naturligt, uden at forvanske eller overdrive, og gaa ind paa Enkeltheder af den besynderligste og mest delikate Art uden nogen Sinde at blive grotesk eller plump.

Imidlertid tav hun med sin Dom. Inden Molière var bleven færdig med den første Scene, kastede han et stjaalent Blik paa Pigen for at udforske Udtrykket i hendes Ansigt, og han mærkede da strax, at hun ikke havde fundet Behag i, hvad han havde læst.

„Hvorledes er det fat med dig?“ spurgte han. „Synes du ikke om min ny Komedie?“

„Deres Komedie? Det kan De bilde en anden ind end mig.“

„Hvad for noget?“ spurgte Molière; „tror du maaske, at . . .“

„Jeg tror,“ svarede Laforêt, „at det lige saa meget er Deres Komedie, som at jeg ejer Kongens Slot i Versailles. Nu har De faaet det at vide! De vilde gjøre Løjer med mig, men det lykkedes ikke!“

Laforêt fulgte altid med sin Herre til Theatret for at hjælpe ham med Maskeringen. En Aften, da „Don Quixote“ opførtes, sad Molière, der havde overtaget Sancho Panzas Rolle, inde bag Kulissen paa Ryggen af et Æsel og ventede paa det Øjeblik, da han skulde holde sit højtidelige Indtog paa Scenen. Saa fik Æslet pludselig det ulyksalige Indfald at ville gaa ind før Tiden. Scenen forestillede en Sal. Dersom Molière kom ind i dette Øjeblik, vilde han upaatvivlelig i høj Grad forstyrre Illusionen. Han holdt sig fast i Kulissen, medens det stædige Dyr begyndte at skryde og stritte imod af alle Kræfter.

Molière var lige ved at fortvivle. Ingen turde nærme sig Æslet, der sparkede ud til højre og venstre og rejste sig paa Bagbenene. I dette Øjeblik sprang Laforêt modig frem og greb fat i Æslets Hale. Men det blev værre og værre. Til sidst sled Dyret sig løs med et heftigt Ryk og stormede ind paa Scenen, trækkende endogsaa Laforêt bag efter sig.

Publikum var lige ved at daane af Latter; selv Skuespillerne istemte Muntérheden ved dette uventede Optrin. Molière rev i sin Vrede Parykken af sit Hoved.

Og dette var den eneste Gang, hans Selskab havde set ham blive vred paa den trofaste Laforêt.

* * *

Kort, men fyndig. Ved Universitetet i Edinburgh i Skotland havde Læreren i Græsk en Dag opslaaet en Seddel paa Døren, med følgende Indhold: »Professor Blackie will meet his classes on the 4th. inst.« (Professor Blackie modtager sine Klasser den 4de ds.)

En af Studenterne raderede c'et i »classes« ud, hvorved Bekjendtgjørelsen blev forandret til:

»Professor Blackie will meet his lasses on the 4th. inst.« (Professor Blackie modtager sine Pigebørn den 4de ds.)

En Del Studenter blev den fastsatte Dag staaende uden for Døren for at se, hvorledes Professoren vilde optage denne Spas. Saa snart han kom, lagde han strax Mærke til den foretagne Forandring, blev staaende,

tog en Pennekniv op af Lommen, gjorde en yderligere Forandring i Sedlens Indhold og gik derpaa ind i Salen, som om intet var sket. Men de, der blev lange i Ansigtet, var Studenterne, der nu læste følgende:

»Professor Blackie will meet his asses on the 4th. inst.« (Professor Blackie modtager sine Æsler den 4de ds.)

* * *

Det hjælper ikke. En Husmoder havde i sin Tjeneste en i øvrigt meget flink Pige, men som ikke satte synderlig Pris paa Renlighed. Hun var altid snavset i Ansigtet. For at faa hende til at vaske sig ordentlig ren, sagde hendes Madmoder en Gang til hende i al Fortrolighed: „Ved du det, Stine, at naar man hver Dag vasker sit Ansigt med varmt Vand og Sæbe, saa bliver man smuk?" — „Bli'er man det," sagde Stine. „Saa er det dog underligt, at Fruen aldrig har forsøgt det."

Vore Billeder.

Eneboeren. Den lille Trækfugl svinger sig i pilsnar Flugt ude over Søen; højt oppe fra Nord kommer den hid til Middelhavets sagnrige Kyst. Hvilke forunderlige, vexlende Billeder har den ikke set paa den lange Rejse! Efteraarsklædte Marker, hvor Kornet høstes af skjæmtende Piger og Karle, dybe, tavse Skove, hvor det flygtende Vildt forsvinder blandt hundredaarige Ege, blanke Søer, hvis Bover blidelig vugger Baaden med de snehvide Sejl, brusende Floder, ad hvilke Dampskibene farer af Sted i jagende Hast, folkerige Stæder, hvis Taarne og Spir hæver sig alvorlig over Gadernes myldrende Liv, snedækte Alper, hvor kun Gemsejægeren finder Vej ad de vildsomme Stier, Sydens solrige Byer, kransede af Vinbjærge og duftende Orangelunde, og endelig Havet — det blaa, friske Hav, der udbreder sin gyngende Flade mellem tvende Verdensdele.

Men havde dens skarpe Øje undervejs kunnet trænge ned til Menneskeboligerne der nede paa den travle Jord, hvor meget mere vilde den da ikke have set! Hvor meget falsk Glimmer, hvor meget taabeligt Hovmod, hvor mange Taarer, Skuffelser, svegne Løfter, tilintetgjorte Forhaabninger, tusender af ulykkelige og nødlidende Væsener for hver enkelt lykkelig! Og dog alle, hver paa sin Vis,' i sit Kald og med sine Evner jagende af Sted for at gribe de bristende Sæbebobler!

„Godt, at du kun kjender Livet der nede, saaledes som du ser det fra din høje Flugt i Rummet, du lille Trækfugl!" tænker den gamle Eneboer, som sidder oppe paa Stenen og støtter sin Ryg mod den haarde Klippeskrænt. „Jeg har en Gang kjendt det paa nært Hold, jeg ved, hvilket ringe Maal af Lykke der findes blandt den travle Sværm, i Forhold til al den Møje og alle de Lidelser, Verden bereder dem. Og derfor vendte jeg Verden Ryggen. Hvad behøver jeg vel mere end den ringe Hytte, der giver mig Ly, en Drik Vand og en Haandfuld Dadler? Hyttens skrøbelige Væg og min grove Kutte skjærmer mig bedre mod Kummer og Fristelse end al Verdens Skatte kunde gjøre det. Fra Sol staar op bag Skovens Bryn, indtil den som en blodrød Kugle dukker ned i Havet, læser jeg i Naturens store Bog, taler i Ensomhed med Gud og gransker mit eget Hjærte for at berede mig til hin store Opstandelsens Dag. Hvem er vel saa lykkelig som Eremiten? Han har alt her nede fundet den Fred, som de travle Menneskeborn forgæves higer efter i deres urolige Hjærter."

Flyv kun her over, lille vevre Trækfugl; vær ikke bange, at du skal friste den gamle Eneboer, naar du fortæller ham om alt, hvad du har set paa din Rejse over Søer og Lande. For ham er du et Sendebud fra en Verden, som han ikke længer kjender — en Verden, der kun vækker hans Medynk og Foragt.

* * *

I Brændingen. Det er skibbrudne, som har søgt Frelse i en af Baadene, de eneste overlevende af hele Besætningen om Bord paa et stort Fartøj, der for kort Tid siden stolt og kjækt pløjede Bølgerne i det stille Ocean. Saa kom Orkanen over dem midt i Nattens Stilhed og Mørke. Nogle Timers frugtesløs Kamp mod Elementernes Rasen, derpaa den dumpe Fortvivlelse, da alt Haab om Frelse er forbi, og til sidst Baadene ud, medens Søerne skyller vildt og frygtelig omkring Vraget. De ser Kammeraterne kæntre; det sidste Spor af det smukke Skib forsvinder i den vaade Grav, og derpaa er der kun én Baad tilbage. Solen brænder paa deres halvnøgne, udmattede Legemer, Hunger og Tørst piner dem. Saa faar de endelig en øde Klippeø i Sigte. Endnu en sidste Kamp for Livet. Vejen gaar gjennem Brændingen ind mod den klippefulde Kyst. Dér er maaske Redning for dem, hvis de kan klare den sidste farlige Strækning, der skiller dem fra Landjorden.

* * *

Et Negerbryllup. Det er i Grunden saadan et muntert og fornøjeligt Folkefærd, disse civiliserede Negere. Og saa er de saa glade over sig selv. De to Brudepar er aldeles upaatvivlelig fuldt og fast overbeviste om, at de er de smukkeste, der nogen Sinde har rakt hinanden Haanden, og at deres sorte Niggerpræst er den stateligste og ærværdigste

Gejstlige ud i den hele Kristenhed. Det er et Par Tvillingsøstre, der holder Bryllup paa en og samme Dag; Vielsen foregaar i al borgerlig Stilhed, men hvis man tror, at der af den Grund skulde herske en mindre festlig glad Stemning, behøver man blot at se paa de to sorte Skjønheder og deres respektive Brudgomme, og man maa indrømme, at dersom deres fremtidige Liv vil komme til at indeholde lige saa meget Solskin, som der i dette Øjeblik skinner frem af deres smilende Ansigter, saa maa disse tvende Par sorte Ægtefolk blive nogle af de aller lykkeligste i Verden.

* * *

Underlige Plejeborn. Det er ikke sjældent, at Dyr af de mest forskjellige Arter slutter Venskab med hinanden; man har mange Anekdoter om saadanne ejendommelige Venskabsforbindelser. I det Tilfælde, som er fremstillet paa omstaaende Billede, er det en Kat, der optræder som Plejemoder for en Flok Kyllinger. Her har Mis altsaa aldeles fornægtet sin Natur, har fuldstændig glemt, at der er noget, der hedder Kyllingesteg. Og den gamle Fru Høne vilde næppe saa rolig overlade sine smaa til dens Varetægt, hvis hun ikke vidste, at hun ubetinget kan stole paa sin Veninde, Fru Kat.

Risikabelt!

Moderen: „Peter, vil du nu skynde dig at faa dit Ansigt vasket." — Peter: „Hvorfor ska' jeg det?" — Moderen: „Din Gudfa'r kommer jo i Dag!" — Peter: „Ja men, hvis han nu inte kommer?"

Oliver Twist

eller

Et Fattighusbarns Hændelser,

af Charles Dickens.

(Med Illustrationer af George Cruikshank.)

(Fortsat.)

Sex og tyvende Kapitel.

I hvilken en hemmelighedsfuld Person træder frem paa Skuepladsen, og hvori der sker og udføres mange Ting, som er uadskillelige fra denne Historie.

Den gamle Mand havde allerede naaet Hjørnet af Gaden, før han begyndte at fatte sig efter Virkningen af Tom Crackits Budskab. Han sagtnede dog alligevel ikke sin stærke Fart, men vedblev at storme fremad paa den samme vilde og forstyrrede Maade, indtil den pludselige Støj fra en forbi kjørende Vogn og et højt Skrig fra nogle Fodgængere, der lagde Mærke til den Fare, hvori han svævede, drev ham tilbage til Fortovet. I det han saa meget som muligt undgik Hovedgaderne og stadig luskede gjennem Biveje og Gyder, kom han omsider ud i Snow Hill. Her gik han om muligt endnu hurtigere end før og standsede ikke, før han paany var drejet ind i en Gyde, hvorpaa han — som om han havde paa Fornemmelsen, at han befandt sig i sit rette Element — slog over i sin sædvanlige slæbende Gang og syntes at trække Vejret mere frit.

Nær ved det Sted, hvor Snow Hill og Holborn Hill mødes, udmunder der paa højre Haand, naar man kommer fra City, en skummel og snæver Gyde, der fører til Saffron Hill. I dens snavsede Butiker er store Bunker af brugte Silketørklæder af alle Størrelser og Mønstre udstillede til Salg, thi her bor de Hælere, der kjøber dem af Lommetyvene. Disse Tørklæder hænger i hundredevis uden for Vinduerne og paa Dørstolperne, og Hylderne inde i Butikerne er stablede fulde af dem. Inden for sine begrænsede Enemærker har Field Lane sin egen Barber, sit Kaffehus, sin Ølstue og sit Udsalgssted for „varm Spise hele Dagen“. Det er en lille selvstændig Handelskoloni, et Oplagssted for Frugten af Smaatyverier, der i den tidlige Morgenstund og i Skumringen besøges af tavse Kjøbmænd, som afgjør deres Forretninger i mørke Bagstuer og lister sig lige saa ubemærket bort, som de kom. Her udstiller Marskandiseren, Skoflikkeren og Kludekræmmeren deres Varer som Skilter for Tyvene, og hele Oplag af gammelt Jærn og Ben og Dynger af fordærvede uldne og linnede Klude ligger her og ruster og raadner i de hæslige Kjældere.

Det var til dette Sted, at Jøden begav sig. Han var aabenbart godt kjendt af Gadens snavsede Beboere, thi de af dem, der stod paa Udkig for at

kjøbe eller sælge, nikkede fortrolig til ham, i det han gik forbi. Han gjengjældte deres Hilsener paa samme Maade, men uden at beære nogen af dem med noget yderligere Tegn paa Gjenkjendelse, før han naaede den længst bortliggende Ende af Gyden, hvor han standsede foran en Handelsmand, der var lille af Væxt og havde presset saa meget af sin Person ned i en Barnestol, som denne kunde rumme, og nu sad og røgte en Pibe Tobak uden for sin Butiksdør.

„Ih, Synet af Dem, Hr. Fagin, kunde gjærne kurere en for, hvad det skulde være!" sagde den agtværdige Handelsmand som Svar paa Jødens Forespørgsel til hans Befindende.

„Kvarteret er blevet lidt for lummert, Lively," sagde Fagin, i det han trak Øjenbrynene i Vejret og foldede Armene over Brystet.

„Naa, den Klage har jeg hørt før," svarede Handelsmanden, „men det bliver nok snart afkølet igjen, tror De ikke?"

Fagin nikkede bekræftende, og i det han pegede i Retning af Saffron Hill, spurgte han, om der var nogen hjemme der i Aften.

„I „Krøblingerne"?" spurgte Manden.

Jøden nikkede.

„Lad mig se," vedblev Kjøbmanden eftertænksomt. „Ja, en halv Snes Stykker af dem er nok gaaet der ind, saa vidt jeg ved. Men jeg tror ikke, at Deres Ven er der."

„Sikes er der vel ikke?" spurgte Jøden med en skuffet Mine.

„Har ikke ladet sig antræffe, som Prokuratorerne siger," svarede den lille Mand og saa umaadelig fiffig ud. „Har De noget til mig i Aften?"

„Nej, ikke i Aften," sagde Jøden og vendte sig om.

„Skal De hen i „Krøblingerne"?" raabte den lille Mand efter ham. „Tøv lidt! Jeg har ikke noget imod at ta'e en Taar med Dem der oppe!"

Men da Jøden, i det han saa sig tilbage, vinkede med Haanden som for at tilkjendegive, at han foretrak at være ene, og da den lille Mand end ydermere havde en Del Besvær med at komme op af Stolen, saa blev Værtshuset med det smagfulde Navn „Krøblingerne" for den Gang berøvet Fordelen af Hr. Livelys Nærværelse. Da han omsider fik rejst sig op, var Jøden forsvunden, hvorfor Hr. Lively, efter forgjæves at have staaet paa Taaspidserne i Haab om at faa Øje paa ham, atter pressede sig ned i den lille Stol, vexlede en Hovedrysten, hvori der var blandet et øjensynligt Udtryk af Tvivl og Mistillid, med en Dame i Butiken lige over for, og tog atter med en alvorsfuld Mine fat paa sin Pibe.

„De tre Krøblinger" eller slet og ret „Krøblingerne", under hvilket Navn Etablissementet var bedst kjendt af sine Velyndere, var det samme Værtshus, hvor vi en Gang tidligere har truffet Hr. Sikes og hans Hund. Efter blot at have gjort et Tegn til Manden ved Skjænken gik Fagin sporenstregs op ad Trappen, aabnede Døren til et Værelse, sneg sig forsigtig der ind og saa sig opmærksomt omkring, i det han skyggede med Haanden for Øjnene, som om han søgte en bestemt Person.

Værelset belystes af to Gasblus, hvis Lysskjær forhindredes i at trænge uden for af de lukkede Vindusskodder og tæt sammentrukne Gardiner af rødt, falmet Tøj. Loftet var sværtet sort for at forebygge, at Farven skulde lide Skade af Lampeosen, og Stuen var saa opfyldt af Tobaksrøg, at det fra først af var umuligt at skjelne nogen bestemt Gjenstand. Efter Haanden som noget af Røgen trak ud gjennem den aabne Dør, kunde man imidlertid opdage en Forsamling af Hoveder, der var lige saa forvirrende som den Larm, der mødte Øret, og naar Øjet havde vænnet sig til Omgivelserne, vilde Tilskueren yderligere blive opmærksom paa Tilstedeværelsen af et talrigt Selskab, Mænd og Kvinder imellem hverandre, der havde trængt sig sammen om et langt Bord, ved hvis øverste Ende Formanden eller „Præsidenten" sad med sin Embedshammer i Haanden, medens en Herre af Faget med en blaalig Næse og Ansigtet bundet ind for Tandpine sad og hamrede løs paa et skurrende Klaver i den mest afsides Krog af Stuen.

I det Fagin traadte sagte ind, var den musicerede Herre netop i Færd med at lade sine Fingre løbe hen over Tangenterne som til et Slags Forspil, hvad der foraarsagede et almindeligt Raab om Stilhed, for at der kunde blive foredraget en Sang, og da Støjen havde lagt sig, begyndte en ung Dame at underholde Selskabet med en Ballade i fire Vers, mellem hvilke den akkompagnerende Herre hver Gang spillede Melodien helt igjennem, saa højt han kunde. Da dette var forbi, rejste Præsidenten sig op og udbragte en Skaal, hvorpaa to musikalske Herrer paa hans højre og venstre Side tilbød at synge en Duet, hvilket de ogsaa gjorde under stærkt Bifald.

Det var meget interessant at lægge Mærke til enkelte Ansigter, som traadte særlig iøjnefaldende frem mellem Klyngen. Der var først selve „Præsidenten" (Værten i Huset), en raa, plump, stærkt bygget Fyr, der, medens Sangen varede, rullede sine Øjne frem og tilbage, som om han helt og holdent hengav sig til den almindelige Lystighed, medens han ikke desto mindre havde Øje for alt, hvad der foregik, og Øre for alt, hvad der blev sagt — og det oven i Kjøbet et meget skarpt Øre. I hans umiddelbare

Nærhed sad Sangerne, der med forretningsmæssig Ligegyldighed modtog Selskabets Komplimenter, men desto flittigere gjorde Brug af en halv Snes Glas med Toddy, som tilbødes dem, det ene efter det andet, af deres mest begejstrede Beundrere, hvis Ansigter bar Spor af næsten alle mulige Laster i enhver tænkelig Grad, og som uimodstaaelig tiltrak sig Opmærksomheden ved deres frastødende Udseende. Lumskhed, Raahed og Drukkenskab paa ethvert Stadium saas her i deres mest afskrækkende Skikkelser, medens Fruentimmerne — nogle, hos hvem det sidste Glimt af fordums Friskhed ligesom forsvandt, medens man betragtede dem; andre, hos hvem ethvert Præg og Mærke af deres Kjøn var fuldstændig slettet ud, saa at de kun frembød et modbydeligt Billede af Lastefuldhed og Forbrydelse; atter andre, ganske unge Pigebørn eller unge Kvinder, men ingen ude over Livets bedste Alder — dannede den mørkeste og bedrøveligste Side af dette uhyggelige Maleri.

Fagin, der ikke var optagen af slige alvorlige Betragtninger, saa' ivrig fra det ene Ansigt til det andet, medens disse selskabelige Adspredelser gik for sig, men aabenbart uden at finde det, han søgte. Omsider lykkedes det ham at henlede „Præsidentens" Opmærksomhed paa sig, hvorpaa han gav ham et hemmeligt Vink og forlod Stuen lige saa stilfærdig, som han var kommen.

„Hva' er til Deres Tjeneste, Hr. Fagin?" spurgte Manden, der var fulgt med ham ud paa Trappegangen. „Vil De ikke ta'e Plads mellem os? De vil alle sammen blive henrykte over at se Dem."

Jøden rystede utaalmodig paa Hovedet og spurgte hviskende: „Er han her?"

„Nej," svarede Manden.

„Er der noget nyt fra Barney?" spurgte Fagin.

„Nej," svarede Værten i „Krøblingerne", thi han var det nemlig. „Han rører sig ikke af Flækken, før al Ting er i Orden; det kan De stole paa. De snuser endnu omkring der nede, og hvis han flyttede væk nu, vilde han spolere det hele. Der er ingen Ting i Vejen med Barney, ellers havde jeg nok hørt fra ham. Jeg tør svare for, at han klarer Tingene; lad bare ham om det."

„Kommer han her i Aften?" spurgte Jøden og lagde det samme Eftertryk paa Ordet „han", som han havde gjort første Gang.

„Mener De Monks?" spurgte Værten nølende.

„Tys!" hviskede Jøden. „Ja."

„Det gjør han sikkert nok," svarede Manden og trak et Guldur op af Vestelommen. „Jeg venter ham hvert Øjeblik. Kan De opholde Dem en halv Snes Minutter, saa . . ."

„Nej, nej," sagde Jøden hastig, som om han — hvor meget han end ønskede at træffe den omtalte Person — dog følte sig lettet ved hans Fraværelse. „Sig til ham, at jeg har været her for at tale med ham, og at han maa komme til mig i Aften. Nej, sig kun i Morgen; da han ikke er her, kan det være tidsnok i Morgen."

„Godt!" sagde Manden. „Ellers intet?"

„Nej, slet intet," svarede Jøden og gik ned ad Trappen.

„Hør en Gang," sagde den anden, i det han bøjede sig frem over Rækværket og talte i en hæs, hviskende Tone. „Her er en udmærket Lejlighed til at spille en vis Person et ordentligt Puds! Jeg har faaet Phil Barker her hen, og han er saa drukken, at en Dreng magelig kunde faa Bugt med ham."

„Se, se! Men Phil Barkers Tid er ikke kommen endnu. Phil har mere at udrette, før vi kan faa Raad til at skilles fra ham; gaa derfor kun tilbage til Selskabet, kjære Ven, og sig til dem, at de skal nyde Livet — saa længe det varer. Ha, ha, ha."

Værten istemte den gamle Mands Latter og vendte tilbage til sine Gjæster. Jøden var ikke saa snart bleven alene, før hans Ansigt fik sit forrige Udtryk af Ængstelse og Tankefuldhed. Efter et Øjebliks Overvejelse kaldte han paa en Droske og gav Kusken Besked til at kjøre til Bethnal Green, men i nogen Afstand fra Hr. Sikes's Bolig steg han ud og tilbagelagde Resten af Vejen til Fods.

„Naa," mumlede Jøden, i det han bankede paa Døren, „er der Ugler i Mosen enten paa den ene eller den anden Maade, saa skal jeg nok faa det ud af dig, min Tøs, hvor lun du end er."

Hun var oppe paa sit Værelse, sagde den Kone, der lukkede op. Fagin krøb sagte op ad Trappen og traadte ind uden videre Omstændigheder. Pigen var alene; hun havde lagt Hovedet paa Bordet, med Haaret spredt uordentlig ud over det.

„Hun har nok drukket for meget," tænkte Jøden koldsindig, „eller ogsaa er hun maaske bare ulykkelig."

Med denne Betragtning vendte den gamle Mand sig om for at lukke Døren efter sig, og Støjen, som opstod derved, vækkede Pigen. Hun stirrede opmærksomt paa hans listige Ansigt, medens hun spurgte, om der var noget nyt, og derpaa lyttede til hans Gjengivelse af Toby Crackits Beretning. Da denne var til Ende, sank hun tilbage i sin forrige Stilling uden at mæle et Ord. Hun stød utaalmodig Lyset bort fra sig, skiftede et Par Gange Stilling, ligesom greben af en feberagtig Uro, og trampede samtidig med Fødderne i Gulvet, men det var det hele.

Under denne Tavshed saa Jøden sig rastløs omkring i Stuen som for at overbevise sig om, at der ikke var noget, der tydede paa, at Sikes hemmelig var kommen tilbage. Synlig tilfredsstillet med sin Undersøgelse hostede han et Par Gange og gjorde lige saa mange Forsøg paa at begynde en Samtale, men Pigen ændsede ham ikke mere, end om han slet ikke havde været til Stede. Omsider gjorde han endnu et Forsøg, i det han gned sig i Hænderne og sagde i sin mest venskabelige Tone:

„Og hvor tror du vel, Bill nu kan være, lille Nancy?“

Pigen mumlede nogle næppe forstaaelige Ord om, at det kunde hun ikke vide, og efter den halvkvalte Lyd, der undslap hende, lod det til, at hun græd.

„Og Drengen ogsaa,“ sagde Jøden, der anstrængte sig for at opfange et Glimt af hendes Ansigt. „Stakkels lille Barn! Ladt tilbage i en Grøft, Nancy — tænk dig blot!“

„Barnet,“ sagde Nancy og saa pludselig op, „har det bedre, hvor han nu er, end blandt os, og hvis Bill ikke kan komme i Fortræd for det, saa vil jeg haabe, at han maa ligge død i Grøften, og at hans lille Legeme maa raadne der.“

„Hvad!“ udbrød Jøden forbavset.

„Ja, det vil jeg,“ svarede Pigen og mødte hans Blik. „Jeg skal være glad ved ikke at se ham mere og vide, at det værste er overstaaet. Jeg kan ikke taale at se ham omkring mig. Synet af ham opirrer mig mod mig selv og mod jer alle sammen.“

„Aa pyt!“ sagde Jøden haanlig; „du er drukken!“

„Er jeg det?“ udbrød Pigen bittert. „Ja, det er i alt Fald ikke Deres Skyld, om jeg ikke er det; De har altid helst villet se mig saadan, undtagen netop i dette Øjeblik — mit Humør behager Dem nok ikke, gjør det vel?“

„Nej!“ svarede Jøden rasende; det gjør det ikke.“

„Saa skulde De se at hjælpe lidt paa det,“ gjenmælede Pigen med en trodsig Latter.

„Hjælpe paa det!“ udbrød Jøden, ægget til det heftigste Raseri af Pigens Halsstarrighed og Aftenens andre Ærgrelser. „Ja, jeg skal hjælpe paa det! Lyt til, hvad jeg har at sige dig, din Mær! Lyt til mig, som blot behøver at sige et Ord for at faa Struben snøret sammen paa Bill Sikes lige saa sikkert, som om jeg havde hans Tyrehals mellem mine Fingre! Hvis han kommer tilbage og ikke har Drengen med sig — dersom han slipper helskindet derfra og ikke skaffer mig ham igjen enten død eller levende, saa kan du selv myrde ham, hvis du vil fri ham for Galgen, og gjør det i samme Øjeblik, han sætter Foden ind i denne Stue, ellers bliver det for silde — husk vel paa det!“

„Hvad skal alt det sige?“ udbrød Pigen uvilkaarlig.

„Hvad det skal sige?“ vedblev Fagin, halvt vanvittig af Raseri. „Naar Drengen er mig lige saa meget værd som tusende blanke Kroner, skal jeg saa finde mig i at miste, hvad Tilfældet har ladet mig erhverve paa en sikker Maade og det alt sammen for et Indfalds Skyld af en Bande Drukkenboldte, hvis Liv jeg kunde puste bort, om jeg vilde? Og skulde jeg tilmed være afhængig af en Satan, der, naar han vil, har det i sin Magt at . . . at . . .“

Den gamle Mand gispede efter Vejret, og medens han stammede i det for at finde Ord, standsede pludselig hans Vredes Strøm, og hele hans Adfærd forvandledes. Et Øjeblik i Forvejen havde han fægtet i Luften med sine knyttede Hænder; hans Øjne havde rullet rundt i Hovedet paa ham, og hans Ansigt havde været ligblegt af Raseri, men nu sank han ned paa en Stol, og sad og krøb sammen, skjælvende af Frygt for, at han skulde have forraadt en eller anden hemmelig Kjæltringestreg. Efter et kort Ophold dristede han sig til at se hen paa Pigen, og det syntes saa nogenlunde at berolige ham, at han fandt hende siddende i den samme aandsfraværende Stilling, fra hvilken han fra først af havde vækket hende.

„Lille Nancy!“ klynkede Jøden med sin sædvanlige Stemme. „Hørte du efter, hvad jeg sagde, min Ven?“

„Lad mig nu være i Fred, Fagin!“ svarede Pigen og løftede langsomt Hovedet i Vejret. „Dersom Bill ikke har faaet noget udrettet denne Gang, saa besørger han det nok en anden. Han har udført mangt et godt Stykke Arbejde for Dem og vil udføre mange fler endnu, hvis han kan, og kan han ikke, saa kan han ikke, og saa nytter det ikke at tale mere om det.“

„Men hvad nu Drengen angaar, lille Ven?“ sagde Jøden og gned paa en nervøs Maade Fladerne af sine Hænder mod hinanden.

„Drengen maa finde sig i sin Skæbne ligesom de andre,“ afbrød Nancy ham hurtig, „og jeg siger det igjen, at jeg haaber, at han er død og fri for al Fortræd, og fri for Dem med — det vil sige, hvis det ikke bringer Bill i Ulykke. Men naar Toby har klaret sig, saa har Bill det sagtens ogsaa, for han gjælder mindst dobbelt saa meget som den anden.“

„Naa, og saa angaaende det, jeg sagde, lille Ven?“ bemærkede Jøden, medens han fæstede sine Øjne stift paa hende.

„De kommer til at sige det alt sammen om igjen, hvis det er noget, De vil have, at jeg skal gjøre," svarede Nancy, „og er det Tilfældet, saa er det bedre, De venter dermed til i Morgen. De strammede mig op et Øjeblik, men nu er jeg dvask igjen."

Fagin gjorde endnu nogle Spørgsmaal, alle sammen i den Hensigt at overtyde sig om, hvorvidt Pigen havde forstaaet hans uforsigtige Vink, men hun besvarede dem saa ligefrem og syntes i det hele taget at føle sig saa fuldstændig upaavirket af hans forskende Blik, at hans oprindelige Indtryk af, at hun havde drukket for meget, blev bestyrket. Nancy var ganske vist heller ikke helt fri for at være hengiven til en Last, der var meget almindelig blandt Jødens kvindelige Elever, og som de i deres yngre Aar snarere blev opmuntrede til end skræmmede bort fra. Hendes uordentlige Udseende og en stærk Duft af Genever, der opfyldte Stuen, syntes yderligere at retfærdiggjøre Jødens Formodning, og da hun, efter at have skaffet sig Luft i den oven for nævnte heftige Ytring, først sad aldeles sløv og derpaa hengav sig til de mest modstridende Følelser, under hvis Indflydelse hun snart udgød sine modige Taarer og snart kom med forskjellige ejendommelige Udbrud som „immer lystig" og „skidt med det hele", hvorhos hun anstillede diverse Betragtninger over, hvad det alt sammen vel havde at betyde, naar man bare holdt sig munter, saa blev Hr. Fagin, der havde gjort mange lignende Erfaringer i sin Tid, til sidst med megen Tilfredsstillelse enig med sig selv om, at hun virkelig var „helt væk".

Efter at have beroliget sit Sind med denne Opdagelse og opnaaet sin dobbelte Hensigt: at underrette Pigen om, hvad han havde erfaret den samme Aften, og samtidig med sine egne Øjne overtyde sig om, at Sikes ikke var kommen tilbage, vendte Fagin atter Næsen hjemad, efterladende sin unge Veninde sovende med Hovedet paa Bordet.

Det var omtrent en Times Tid før Midnat. Det var mørkt i Vejret og dertil bidende koldt, og han følte sig derfor ikke fristet til at nøle under Vejs. Den skarpe Blæst, der fór gjennem Gaderne, syntes at have fejet Fodgængerne bort ligesom Støvet og Snavset, thi der var kun faa Mennesker ude, og disse faa skyndte sig aabenbart hurtigst muligt af Sted til deres Hjem. Jøden havde imidlertid Blæsten paa Ryggen, og med den gik han, skjælvende og rystende for hvert nyt Vindstød, der barsk jog ham fremad.

Han var kommen til Hjørnet af den Gade, hvori han selv boede, og famlede allerede i Lommen efter sin Nøgle, da en mørk Skikkelse traadte frem fra en Port, gik tværs over Vejen og smuttede ubemærket hen til ham. „Fagin!" hviskede en Stemme tæt ved hans Øre.

„Ah!" sagde Jøden og vendte sig hastig om, „er det . . ."

„Ja!" afbrød den fremmede ham. „Jeg har drevet omkring her over et Par Timer. Hvor Djævlen har De været henne?"

„Ude i Forretninger for Dem, kjære Ven," svarede Jøden, i det han saa urolig hen paa sin Ledsager og sagtnede sine Skridt, medens han talte. „Hele Aftenen ude i Forretninger for Dem."

„Ja vist saa!" sagde den fremmede med et haanligt Grin. „Naa, og hvad er der saa kommet ud af det?"

„Intet godt," sagde Jøden.

„Men heller intet slemt, haaber jeg?" sagde den fremmede, i det han pludselig standsede og saa paa sin Ledsager med en urolig Mine.

Jøden rystede paa Hovedet og vilde til at svare, men den ubekjendte afbrød ham og pegede paa det Hus, de imidlertid var komne hen til, hvorpaa han gjorde den Bemærkning, at det var bedre, at de fortsatte Samtalen med Tag over Hovedet, for hans Blod var frosset til Is af at staa saa længe ude paa Gaden og lade sig gjennemblæse.

Fagin saa ud, som om han helst vilde have undskyldt sig for at tage nogen hjem med sig paa en saa fremrykket Tid af Døgnet, og han mumlede noget om, at der ogsaa var koldt oppe hos ham, men da hans Ledsager paa en bydende Maade gjentog sin Anmodning, gjorde han ikke flere Indvendinger, men aabnede Gadedøren og bad ham om at lukke den sagte i, medens han skaffede Lys.

„Her er saa mørkt som i en Grav," sagde Manden og famlede sig nogle Skridt frem. „Skynd Dem!"

„Luk Døren," hviskede Fagin fra den modsatte Ende af Gangen. Og medens han talte, blev den smækket i med en lydelig Støj.

„Det var ikke mig, der gjorde det," sagde den anden Mand, i det han famlede sig videre frem. „Blæsten smækkede den i, eller ogsaa lukkede den sig af sig selv. Men skynd Dem lidt at skaffe Lys, eller jeg gaar her og slaar Panden itu mod et eller andet i denne fordømte Hule."

Fagin listede sig forsigtig ned ad Kokkentrappen og vendte kort efter tilbage med et tændt Lys i Haanden og den Besked, at Toby Crackit laa og sov i Bagstuen neden under og Drengene ude i Forstuen. Med et Vink til Manden om at følge med gik han derpaa i Forvejen op ad Trappen.

„Her kan vi vexle det Par Ord, vi har at sige hinanden, kjære Ven," sagde Jøden, i det han aabnede en Dør paa første Sal. „Og eftersom der

er Huller i Skodderne, og vi aldrig plejer at lade Gjenboerne se, at vi har Lys, saa sætter vi Lyset her paa Trappen. Saadan!"

Med disse Ord bukkede Jøden sig ned og satte Lyset paa det øverste Trappetrin lige over for Døren. Da dette var besørget, gik han i Forvejen ind i Stuen, der var blottet for alt Bohave med Undtagelse af en itubrækket Lænestol og en gammel Sofa uden Betræk, der stod bag ved Døren. Paa dette Stykke Bohave satte den fremmede sig med en Mine som en Mand, der er dygtig træt; Jøden trak Lænestolen hen foran ham, og saaledes sad de Ansigt til Ansigt. Det var ikke helt mørkt, thi Døren stod paa Klem, og Lyset, som stod der ude, kastede et svagt Gjenskin paa Væggen lige over for.

De talte nogen Tid sammen i en hviskende Tone. Skjønt man ikke kunde høre andet af Samtalen end nogle faa usammenhængende Ord, vilde en tilfældig Lurer dog let have opdaget, at Fagin syntes at forsvare sig mod visse Beskyldninger af den ubekjendte, og at denne var i en stærkt ophidset Sindsstemning. De kunde vel have talt saaledes sammen et Kvarters Tid eller mere, da Monks — med hvilket Navn Jøden gjentagne Gange i Løbet af Samtalen havde betegnet den fremmede — hævede Stemmen lidt, i det han sagde:

„Jeg siger Dem igjen, at det var en daarlig Plan. Hvorfor beholdt De ham ikke her sammen med de andre, saa at der med Tiden kunde være bleven en elendig Lommetyv af ham?"

„Vil man bare høre!" udbrød Jøden og trak paa Skuldrene.

„De vil vel ikke fortælle mig, at De ikke kunde have gjort det, naar De havde villet?" spurgte Monks barsk. „Har De ikke Snese af Gange gjort det samme med andre Drenge? Havde De blot haft Taalmodighed i det højeste et Aars Tid, skulde De saa ikke magelig kunne have faaet ham dømt og sendt sikkert ud af Landet, maaske for Livstid?"

„Hvem vilde vel have været tjent dermed, kjære Ven?" spurgte Jøden i en beskeden Tone.

„Jeg," svarede Monks.

„Men jeg ikke," svarede Jøden ydmygt. „Han kunde være bleven mig til Nytte. Naar der er to Parter om en Handel, saa er det ikke mer end billigt, at der tages Hensyn til begges Fordel, ikke sandt, min gode Ven?"

„Og hvad saa?" spurgte Monks.

„Jeg indsaa, at det ikke vilde være let at oplære ham til Haandteringen," svarede Jøden; „han var ikke som andre Drenge i lignende Omstændigheder."

„Nej, Pokker tage ham, fordi han ikke var det!" mumlede Manden, „ellers vilde han have været en Tyv for længe siden."

„Jeg havde ikke Krammet paa ham, saa jeg kunde faa ham den Vej, jeg vilde," vedblev Jøden, der hele Tiden ængstelig iagttog sin Kammerats Ansigt. „Han havde aldrig været indviklet i noget. Og jeg havde følgelig intet at skræmme ham med, hvad vi altid maa have i Førstningen, hvis vi ikke skal arbejde til ingen Nytte. Hvad kunde jeg saa gjøre? Sende ham ud sammen med Lurendrejeren og Charley? Det fik vi nok af den første Gang, kjære Ven; jeg skjælvede for os alle sammen."

„Det var ikke min Skyld," bemærkede Monks.

„Nej, nej, vist ikke, kjære Ven!" gjenmælede Jøden. „Og jeg beklager mig heller ikke over det nu, for hvis det aldrig var sket, vilde De ikke have faaet Øje paa Drengen og saaledes være kommen til den Opdagelse, at det var ham, De var paa Udkig efter. Naa, jeg fik fat paa ham igjen ved Hjælp af Tøsen, og saa begyndte hun at tage sig af ham."

„Kvæk hende uden videre Brøvl!" sagde Monks utaalmodig.

„Nej, det har vi ikke Raad til endnu, kjære Ven," svarede Jøden smilende, „og desuden lægger den Omstændighed os heller ingen Hindringer i Vejen; ellers skulde jeg nok faa Bugt med hende. Jeg kjender disse Fruentimmer, Monks. Saa snart Drengen blot begynder at blive lidt hærdet, vil hun ikke længer bryde sig en Døjt om ham. De ønsker, at der skal blive en Tyv af ham. Hvis han lever, kan jeg fra denne Time af gjøre ham dertil, og hvis — hvis —" sagde Jøden og rykkede nærmere hen til den anden, — „det er ikke sandsynligt, mærk Dem det — men hvis det værste skulde være hændt, og han er død . . ."

„Det er ikke min Skyld, hvis han er det!" faldt den anden ham i Talen, i det han pludselig saa op med et uroligt Blik og med skjælvende Hænder greb Jøden i Armen. „Husk vel paa det, Fagin, jeg har ikke haft nogen Del i det! Alt andet end hans Død har jeg sagt Dem fra først af. Jeg vil ikke udgyde Blod; det bliver altid opdaget, og desuden under det en ingen Ro. Har han maattet lade Livet, saa er Skylden ikke min; hører De? Gid Ilden fortære denne Satans Hule! Hvad var det?"

„Hvilket?" raabte Jøden og greb Krysteren om Livet med begge sine Arme, i det han sprang op. „Hvor?"

„Der henne!" svarede Manden og stirrede paa Væggen lige over for. „Skyggen! Jeg saa Skyggen af et Fruentimmer med Hat og Kaabe glide langs hen ad Panelet ligesom et Aandesyn!"

Jøden gav slip paa sin Kammerat, og de før

begge to støjende ud af Værelset. Lyset, der var brændt et godt Stykke ned som Følge af Trækvinden, stod paa samme Sted, hvor de havde sat det. De saa ikke andet end den tomme Trappegang og deres egne kridhvide Ansigter. De lyttede ivrig, men der herskede dyb Stilhed i hele Huset.

„Det maa have været en Indbildning, De havde," sagde Jøden, i det han tog Lyset op og vendte sig om mod sin Kammerat.

„Jeg tør sværge paa, at jeg saa det!" svarede Monks skjælvende. „Det bøjede sig frem, da jeg først fik Øje paa det, og saa snart jeg talte, forsvandt det."

Jøden stirrede haanlig paa sin Forbundsfælles blege Ansigt og sagde derpaa til ham, i det han gik ned ad Trappen, at hvis han havde Lyst, kunde han jo følge med og se efter. De kigede ind i alle Værelserne, der var kolde, nøgne og tomme. Saa gik de ned i Gangen og derfra ned i Kjælderen neden under. De lave Vægge var overtrukne af skimlet Fugtighed, og Sporene af Snegle og andet Kryb glindsede i Lysskjæret, men alt var saa stille som i en Grav.

„Naa, hvad siger De saa?" spurgte Jøden, da de atter var komne op i Gangen. „Foruden os selv er der ikke andre levende Væsener i Huset end Toby Crackit og Drengene, og de er sikre nok. Se her!"

Som Bevis paa den fremførte Kjendsgjerning trak Jøden to Nøgler op af sin Lomme og forklarede, at da han første Gang var gaaet ned ad Køkkentrappen, havde han lukket de unge Mennesker inde for at forebygge, at nogen skulde forstyrre Samtalen.

Dette øjensynlige Vidnesbyrd gjorde et overbevisende Indtryk paa Monks. Hans Indvendinger var efter Haanden blevne mindre paastaaelige, alt efter som de fortsatte deres Undersøgelse uden at gjøre nogen som helst Opdagelse, og nu endte han med at udstøde nogle uhyggelige Latterudbrud, medens han tilstod, at det vel maatte være et Puds, som hans ophidsede Fantasi havde spillet ham. Han afslog imidlertid for den Aften at fortsætte Samtalen, i det han pludselig kom i Tanker om, at Klokken var over et. Og dermed skiltes det elskværdige Par.

Syv og tyvende Kapitel.

Raader Bod paa den Uhøflighed, som er begaaet i et tidligere Kapitel, i hvilket vi forlod en Dame paa en højst upassende Maade.

Da det paa ingen Maade vilde sømme sig for en ringe Forfatter at lade en saa fremragende Person som et Kommunalbud sidde og vente med Ryggen mod en Kamin og sine Frakkeskjøder trukne op under Armene, indtil han (Forfatteren) maatte faa Tid og Lyst til at udfri ham, og da det endnu mindre vilde passe sig for hans Stilling eller hans medfødte Galanteri at gjøre sig skyldig i den samme Hensynsløshed over for en Dame, paa hvem bemeldte Kommunalbud havde set med ømme og kjærlige Blikke, og i hvis Øre han havde hvisket søde Ord, der (som fremkomne fra en saadan Side) vel maatte være i Stand til at faa enhver Piges eller Kones Barm til at bæve af lønlig Fryd — saa vil den tro Historieskriver, hvis Pen optegner disse Ord — i Tillid til, at han kjender sin Pligt og nærer den tilbørlige Ærefrygt for denne Verdens mægtige, der er blevne begavede med en stor og betydningsfuld Myndighed — skynde sig at vise dem den Ærbødighed, som deres Stilling giver dem retmæssigt Krav paa, og behandle dem med al den skyldige Omstændelighed, som deres ophøjede Rang og deraf følgende store Dyder saa bydende fordrer af ham. Til den Ende havde Forfatteren end ydermere haft i Sinde paa dette Sted at indflette en Afhandling om Kommunalbudes guddommelige Rettigheder og derunder villet forklare den Læresætning, at et Kommunalbud umuligt kan gjøre sig skyldig i noget urigtigt eller upassende. Og det kan ikke fejle, at en saadan Afhandling vilde være bleven læst baade med Udbytte og Fornøjelse af den retsindige Læser, men Forfatteren er ulykkeligvis tvungen af Mangel paa Tid og Plads til at opsætte dette til en mere bekvem og passende Lejlighed, ved hvis Indtrædelse han vil være forberedt paa at bevise, at et vel konstrueret Bud — det vil sige et kommunalt Bud, der er ansat ved et kommunalt Fattighus og i sin officielle Egenskab staar i den kommunale Kirkes Tjeneste — i Kraft af de med hans Embede uadskillelige Dyder er i Besiddelse af alle Menneskehedens bedste og fortræffeligste Egenskaber, som derimod almindelige Foreningsbude eller Retsbude eller vel endogsaa Kirkebude (de sidst nævnte dog muligvis i en meget lav og underordnet Grad) ikke kan gjøre den fjærneste rimelige Fordring paa at besidde.

Hr. Bumble havde atter og atter talt Teskeerne, vejet Sukkertangen, underkastet Flødekanden en omhyggeligere Undersøgelse og paa det allernøjagtigste vurderet hele Bohavets Forfatning lige ned til Hestehaarsbetrækket paa Stolesæderne, og han havde vel gjentaget enhver af disse Enkeltheder en halv Snes Gange, før han begyndte at tænke paa, at det kunde være paa Tiden, at Madam Corney vendte tilbage. Den ene Tanke føder den anden, og da der endnu ikke hørtes noget Tegn til, at Madam Corney nærmede sig, faldt det Hr. Bumble

ind, at det kunde være en uskyldig og passende Maade at tilbringe Tiden paa, dersom han yderligere tillod sig at tilfredsstille sin Nysgjerrighed ved at kaste et flygtigt Blik i Madam Corneys Kommodeskuffer.

Efter at have lyttet ved Nøglehullet for at overtyde sig om, at ingen nærmede sig Værelset, begyndte Hr. Bumble, i det han tog fat fra neden vendte Hr. Bumble med majestætiske Skridt tilbage til sin Plads ved Kaminen, indtog paany sin forrige Stilling og sagde med en alvorlig og bestemt Mine: „Jeg gjør 'et!" Efter at have afgivet denne mærkelige Erklæring rystede han en halv Snes Gange paa Hovedet paa en skalkagtig Maade, ligesom om han spøgende bebrejdede sig selv, at han kunde være saadan en Himmelhund, og derpaa gav han sig med

Hvorledes Hr. Claypole opførte sig, naar hans Mester var ude. (Se Sp. 501).

af, at gjøre sig bekjendt med Indholdet af de tre store Kommodeskuffer, der var fyldte med forskjellige Klædningsstykker af gode og solide Stoffer, omhyggelig opbevarede mellem to Lag gammelt Avispapir og bestrøede med tørrede Lavendler — hvilket alt sammen syntes at yde ham en overordentlig Tilfredsstillelse. Omsider naaede han til den øverste Skuffe, hvori Nøglen sad, og da han her saa et lille, med Hængelaas forsynet Skrin, der frembragte en behagelig, raslende Lyd, naar man rystede det, synlig Fornøjelse og Interesse til at betragte sine Ben fra Siden af.

Han var endnu stadig hensunken i denne Beskuelse, da Madam Corney kom farende ind i Stuen og kastede sig forpustet paa en Stol ved Kaminen, hvorpaa hun skjulte sine Øjne med den ene Haand, trykkede den anden mod sit Hjærte og gispede stærkt efter Vejret.

„Madam Corney," sagde Hr. Bumble og bøjede sig ned over Forstandersken, „hvad er det,

Madam; er der hændet Dem noget? Jeg beder Dem — svar mig; jeg . . . jeg staar som . . . som . . ." Hr. Bumble kunde i sin Ivrighed ikke strax finde Ordene „paa Gløder", og han sagde derfor „paa Glasskaar".

„O, Hr. Bumble udbrød Damen, „jeg er bleven saa skrækkelig afficeret.

„Afficeret, Madam!" raabte Hr. Bumble; „hvem har vovet at . . .? Jeg ved det!" tilføjede Hr. Bumble, i det han med medfødt majestætisk Værdighed lagde Baand paa sine opbrusende Følelser — „det er disse nederdrægtige Fattiglemmer!"

„Det er saa skrækkeligt at tænke paa!" sagde Damen gysende.

„Saa tænk ikke paa det," gjenmælede Bumble.

„Jeg kan ikke lade være," klynkede Damen.

„Saa nyd lidt, Madam," sagde Bumble beroligende. „En lille Draabe Vin?"

„Ikke for Alverden!" svarede Madam Corney. „Jeg kunde ikke . . . aah! Den øverste Hylde i Krogen til højre . . . aah!" Med disse Ord pegede den gode Dame aandsfraværende hen paa Skabet, tilsyneladende overvældet af et indvendigt Krampeanfald, hvorpaa Hr. Bumble skyndte sig hen til det omtalte Skab, snappede en grøn Pægleflaske fra den betegnede Hylde, fyldte en Tekop med dens Indhold og holdt den hen til Damens Læber.

„Nu har jeg det lidt bedre," sagde Madam Corney og faldt mat tilbage paa Stolen efter at have drukket Halvdelen af Koppens Indhold.

Hr. Bumble hævede sine Øjne mod Loftet med et Udtryk af from Taknemmelighed, sænkede dem derpaa atter ned til Randen af Koppen og løftede denne op til sin Næse.

„Pebermynte!" forklarede Madam Corney med svag Stemme og smilede svagt til Kommunalbudet, medens hun talte. „Smag paa det! Der er en lille Smule . . . andet deri."

Hr. Bumble smagte med en tvivlraadig Mine paa Medikamentet, men smækkede derpaa med Læberne, smagte endnu en Gang og satte Koppen tom fra sig.

„Det er saa vederkvægende," sagde Madam Corney.

„Ja, virkelig overmaade vederkvægende, Madam," sagde Kommunalbudet. Medens han talte, trak han sin Stol nærmere hen til Forstanderſken og spurgte i en blid Tone, hvad det var, der havde gjort saa stærkt Indtryk paa hende.

„Intet," svarede Madam Corney. „Jeg er en taabelig, pirrelig, svag Skabning."

„Ikke svag, Madam," gjenmælede Hr. Bumble og trak sin Stol endnu lidt nærmere. „Er De en svag Skabning, Madam Corney?"

„Vi er alle sammen svage Skabninger," sagde Madam Corney og hævdede saaledes, maaske uden at vide af det, en almindelig Grundsætning.

„Det er vi," sagde Kommunalbudet.

I Løbet af et Par Minutter blev der ikke ytret mere fra nogen af Siderne. Men imidlertid havde Hr. Bumble illustreret den fremførte Paastand ved at flytte sin venstre Arm fra Ryggen af Madam Corneys Stol, hvor den hidtil havde hvilet, til Madam Corneys Forklædebaand, omkring hvilket den lidt efter lidt snoede sig.

„Vi er alle sammen svage Skabninger," sagde Hr. Bumble.

Madam Corney sukkede.

„Suk ikke, Madam Corney," sagde Hr. Bumble.

„Jeg kan ikke gjøre for det," sagde Madam Corney. Og saa sukkede hun igjen.

„Det er et rigtig hyggeligt Værelse, Madam," sagde Bumble og saa sig om. „En Stue til foruden denne vilde gjøre det til en rigtig rar Lejlighed."

„Det vilde være for meget til én," mumlede Enken.

„Men ikke til to," svarede Bumble ømt. „Vel, Madam Corney?"

Madam Corney sænkede sit Hoved, da Kommunalbudet sagde dette, og Kommunalbudet sænkede ogsaa sit Hoved for at kunne se Madam Corney ind i Ansigtet. Som det sig hørte og burde, vendte Madam Corney sit Hoved bort og strakte Haanden frem for at tage sit Lommetørklæde, men kom ved den Lejlighed uvilkaarlig til at lægge den i Hr. Bumbles.

„Direktionen giver Dem gratis Kul, ikke sandt, Madam Corney?" spurgte Kommunalbudet og trykkede kjærlig hendes Haand.

„Jo, og Lys med," svarede Madam Corney, i det hun sagte gjengjældte Haandtrykket.

„Lys, Brændsel og frit Hus," sagde Hr. Bumble. „Oh, Madam Corney, hva' for en Engel De er!"

Enken var ikke i Stand til at modstaa dette Udbrud af Følelse. Hun sank i Hr. Bumbles Favn, og i sin bevægede Sindsstemning trykkede denne Hædersmand et lidenskabeligt Kys paa hendes jomfruelige Næse.

„Hvilken kommenal Fuldkommenhed!" udbrød Hr. Bumble henrykt. „De ved jo nok, min dyrebare, at Hr. Slout har det værre i Aften?"

„Ja," svarede Madam Corney undseeligt.

„Doktoren siger, at han kan ikke leve en Uge," vedblev Hr. Bumble. „Han er Opsynsmand her ved Anstalten; naar han dør, bliver der en ledig Post, og denne Post maa besættes. Oh, Madam Corney, hvad for en Udsigt aabner der sig ikke for

os! Hvilken Lejlighed til at forene vore Hjærter og vore Husholdninger!"

Madam Corney hulkede.

„Det lille Ord!" sagde Hr. Bumble og bøjede sig over den blufærdige skjønne. „Det eneste lille, lille bitte Ord, min velsignede Madam Corney!"

„Ja—a—a!" sukkede Forstanderskeu.

„Et endnu," vedblev Kommunalbudet. „Gjør Vold paa Deres dyrebare Følelser, saa De kan sige blot et eneste Ord endnu. Naar skal det være?"

To Gange prøvede Madam Corney paa at tale, og to Gange svigtede Stemmen hende. Omsider tog hun Mod til sig, slyngede sine Arme om Hr. Bumbles Hals og sagde, at det kunde ske, naar han ønskede, og at han var „en uimodstaaelig Snut".

Da Sagerne saaledes var blevne ordnede paa den kjærligste og mest tilfredsstillende Maade, besegledes Overenskomsten ved endnu en Tekop fuld af Pebermyntelikøren, der blev saa meget mere nødvendig paa Grund af den stærke Forvirring og Bevægelse, der havde grebet Enkens Hjærte. Medens man nød denne lille Forfriskning, gjorde hun Bumble bekjendt med den gamle Kones dødelige Afgang.

„Meget vel," sagde Kommunalbudet og nippede til sin Pebermyntelikør. „Jeg skal kige ind til Sowerberrys, naar jeg gaar hjem, og sige til ham, at han skal sende Bud her hen i Morgen tidlig. Men hvad var det, der forskrækkede dig saa meget, min elskede?"

„Det var ikke noget af Vigtighed, kjære Ven," svarede Enken undvigende.

„Det maa dog have været noget, min elskede," indvendte Bumble. „Vil du ikke fortælle din egen Basse det?"

„Ikke nu," svarede Enken, „men med det allerførste. Naar vi har holdt Bryllup, kjære Ven."

„Naar vi har holdt Bryllup!" udbrød Hr. Bumble. „Det skulde da aldrig være et af disse hersens mandlige Fattiglemmer, som har understaaet sig i . . ."

„Nej, nej, min elskede!" afbrød Enken ham hastig.

„Hvis jeg kunde tænke mig," vedblev Hr. Bumble, „hvis jeg kunde tænke mig, at en af dem havde vovet at løfte sine elendige Øjne til dette elskelige Aasyn . . ."

„De vilde aldrig have vovet at gjøre det, min elskede," gjenmælede Enken.

„De gjorde ogsaa bedst i at lade være!" sagde Hr. Bumble og knyttede Næven. „Lad mig se den Mand, som vilde prøve derpaa, og jeg kan fortælle ham, at han ikke vilde gjøre det nok en Gang!"

Uden de behørige voldsomme Bevægelser kunde disse Ord have lydt som en tvetydig Kompliment til Enkens Yndigheder, men da Hr. Bumble ledsagede Truslen med mange krigerske Fagter, blev hun dybt rørt over dette Bevis paa hans Hengivenhed og paastod med et Udtryk af den oprigtigste Beundring, at han var en rigtig Turteldue.

Turtelduen slog derpaa sin Frakkekrave op om Ørene, satte den trekantede Hat paa, og efter at have vexlet en lang og øm Omfavnelse med sin tilkommende bedre Halvdel lavede han sig paany til at trodse Aftenens kolde Blæst, i det han kun standsede nogle faa Minutter i den mandlige Lemmeafdeling for at skjælde Fattiglemmerne ud, hvilket han ene og alene gjorde i det Øjemed at tilfredsstille sig selv med Bevidstheden om, at han var i Stand til med behørig Strænghed at udfylde Pladsen som Opsynsmand ved Fattighuset. Fuldstændig overbydet om sine Kvalifikationer i saa Henseende forlod Hr. Bumble derpaa Bygningen med et let Hjærte og opfyldt af de gladeste Forhaabninger om sin fremtidige Forfremmelse, hvormed han sysselsatte sine Tanker, indtil han havde naaet Bedemandens Butik.

Det traf sig imidlertid saaledes, at Hr. og Madam Sowerberry var budne ud til Te og Aftensmad, og da Noah Claypole aldrig følte sig oplagt til at paatage sig nogen større legemlig Anstrængelse end den, som er nødvendig for i al Magelighed at kunne udføre de tvende Funktioner: at spise og drikke, saa var Butiken endnu ikke lukket, skjønt det var over den Tid, paa hvilken man ellers plejede at sætte Skodderne for. Hr. Bumble slog gjentagne Gange i Disken med sin Stok, men da ingen svarede paa hans Kalden, og han saa et Lys skinne gjennem Døren ind til den lille Dagligstue bag ved Butiken, saa tillod han sig at kige der ind for at se, hvad der foregik, og ved det Syn, der mødte ham, blev han unægtelig saare overrasket.

Dugen var bredt til Aftensmaaltid, og Bordet var dækket med Brød og Smør, Tallerkener og Glas, et Ølkrus og en Vinflaske. Ved den øverste Bordende sad Hr. Noah Claypole magelig henslængt i en Lænestol med Benene dinglende over Stolens ene Arm, med en aaben Foldekniv i den ene Haand og et vældigt Stykke Smørrebrød i den anden. Tæt ved Siden af ham stod Charlotte sysselsat med at aabne nogle Østers, som hun tog op af en lille Bøtte, og som Hr. Claypole nedlod sig til at fortære med en utrolig Hurtighed. En mer end sædvanlig stærk Rødme i den unge Herres Næsetip og et ejendommelig stirrende Udtryk i hans højre Øje tydede paa, at han befandt sig i en Tilstand af let Beruselse. Disse Symptomer bekræftedes yderligere ved det overordentlige Velbehag, hvormed han nød sine Østers, — et Velbehag, som nærmest syntes at tyde paa en levende Paaskjønnelse af deres kølende Egenskaber i indvortes Febertilfælde.

„Her er en dejlig fed en, søde Noah!“ sagde Charlotte; „smag den, bare denne ene.“

„Østers er dog en dejlig Ting!“ bemærkede den unge Hr. Claypole, da han havde slugt den. „Det er Skade, at man immer ska' føle sig daarlig tilpas, naar man har spist for mange af dem; synes du ikke, Charlotte?“

„Det er ligefrem skammeligt,“ sagde Charlotte.

Ja, det er 'et,“ istemte Hr. Claypole. „Holder du inte a' Østers?“

„Ikke saa overdrevent meget,“ svarede Charlotte. „Jeg holder mere af at se dig spise dem, søde Noah, end jeg holder af at spise dem selv.“

„Du Fredsens!“ udbrød Noah Claypole tankefuldt, „hvor det er grinagtigt!“

„En til, hva'?“ sagde Charlotte. „Her er en med saadan et yndigt, lækkert Skjæg.“

„Je' ka' inte faa fler ned,“ sagde Noah. „Det gjør mig ondt. Kom her hen, Charlotte, saa ska' je' kysse dig.“

„Hvadbehager!“ udbrød Hr. Bumble og stormede ind i Stuen. „Sig det en Gang til, højstærede!“

Charlotte udstødte et Skrig og skjulte Ansigtet i sit Forklæde, medens Hr. Claypole — uden at forandre sin Stilling videre end at lade sine Ben glide ned paa Gulvet — stirrede paa Kommunalbudet med et Udtryk af drukken Forfærdelse.

„Sig det en Gang til, din frække, ugudelige Knægt!“ sagde Hr. Bumble. „Hvor tør du nævne saadanne Ord? Og hvorledes tør De understaa Dem i at opmuntre ham, De uforskammede Tøs! Kysse hende!“ udbrød Hr. Bumble med dydig Harme. „Føj!“

„Jeg mente det ikke for Alvor!“ flæbede Noah. „Det er hende, der altid kysser mig, enten jeg saa vil eller ej.“

„Oh, Noah!“ udbrød Charlotte bebrejdende.

„Ja, det er 'et; det ved du godt selv!“ gjenmælede Noah. „Hun render altid etter mig, kjære Hr. Bumble; hun kildrer mig under Hagen og gjør alle den Slags forlibte Miner til mig!“

„Stille!“ sagde Hr. Bumble barskt. „Ned i Køkkenet med Dem, Jomfru! Og du, Noah, lukker ufortøvet Butiken; hvis du taler et eneste Ord, før din Mester kommer hjem, saa Gud naade dig! Saa snart han kommer, kan du sige til ham, at Hr. Bumble har været her for at bede ham sende en Kiste til en gammel Kone strax i Morgen tidlig. Forstaar du, Knægt? — Kysse!“ udbrød Bumble og løftede sine Hænder i Vejret. „Det er forfærdeligt med al den Synd og Ugudelighed, der hersker blandt de lavere Klasser i dette kommenale Distrikt! Hvis Parlamentet ikke snart tager deres vederstyggelige Levnet under Overvejelse, saa bliver Landet ødelagt, og det er for evig Tid forbi med Almuens Sædelighedsfølelse!“ — Med disse Ord og med en mørk og ophøjet Mine forlod Kommunalbudet Bedemandens Enemærker.

Og efter at vi har fulgt Hr. Bumble saa langt paa hans Vej hjemad og tillige truffet alle nødvendige Foranstaltninger til den gamle Kones Begravelse, turde det være bedst, at vi anstiller nogle Efterforskninger efter lille Oliver Twist og overtyder os om, hvorvidt han endnu ligger i den Grøft, hvor Toby Crackit forlod ham.

Otte og tyvende Kapitel.

Hvori der vendes tilbage til Oliver og hans senere Æventyr.

„Gid Ulve maatte sønderrive jeres Struber!“ mumlede Sikes tænderskærende. „Havde jeg blot Fingre i nogle af jer, saa skulde I komme til at hyle endnu hæsere.“

Medens Sikes udstødte denne Trusel med det vildeste Raseri, som hans glubske Natur var i Stand til at udtrykke, lagde han den saarede Dreng tværs over sit Knæ og vendte et Øjeblik Hovedet om for at se efter sine Forfølgere.

Paa Grund af Mørket og Taagen var det vanskeligt at skjelne noget, men Mændenes højrøstede Raab skingrede gjennem Luften, og den heftige Gjøen fra Nabolagets Hunde, der var blevne opskræmmede af Allarmklokken, gjenlød fra alle Kanter.

„Stands, du fejge Hund!“ raabte Banditen efter Toby Crackit, der havde gjort den bedst mulige Brug af sine lange Ben og allerede var kommen et godt Stykke forud. Stands, hører du!“

Den gjentagne Opfordring bevægede Toby til at holde inde med sit Løb, thi han var ikke aldeles sikker paa, om han var uden for et Pistolskuds Rækkevidde, og Sikes var ikke i Humør til at lade sig spøge med.

„Tag en Haand med i Drengen,“ raabte Sikes og vinkede rasende ad sin Kammerat. „Kom her hen!“

Toby gjorde Mine til at vende tilbage, men tillod sig dog samtidig en Mængde Indvendinger, som han fremførte med dæmpet, forpustet Mæle, alt imens han langsomt og tøvende nærmede sig.

„Hurtigere!“ raabte Sikes, i det han lagde Drengen ned i en tør Grøft og derpaa trak en Pistol op af Lommen. „Driv ikke Løjer med mig!“

I dette Øjeblik hørtes Larmen endnu tydeligere. Sikes vendte sig atter om, og han kunde nu tydelig skjelne sine Forfølgere, der var i Færd

med at klatre over Indhegningen til den Mark, paa hvilken han befandt sig, medens et Par Hunde allerede var nogle Alen foran dem.

„Det er ude med os, Bill!" raabte Toby; „lad Ungen ligge og tag Benene paa Nakken!"

Med dette venskabelige Raad til Afsked gjorde Hr. Crackit atter omkring og satte af Sted i fuld Fart, i det han foretrak Udsigten til at blive skudt af sin Ven frem for Visheden om at falde i Hænderne paa sine Fjender. Sikes bed Tænderne sammen, saa' sig om med et hastigt Blik, kastede det Slag, hvori Oliver i al Skyndsomhed var bleven svøbt ind, over hans livløse Skikkelse og løb langs med den forreste Side af Hækken som for at bortlede Opmærksomheden fra det Sted, hvor Drengen laa. Derpaa standsede han saa meget som et Sekund foran en anden Hæk, der udgik fra den første i en ret Vinkel, slyngede sin Pistol højt op i Luften, satte over Hækken med et eneste Spring og var forsvunden.

Hej, hej, I der!" raabte en skjælvende Stemme bag ved. „Pincher! Neptun! Her hen; her hen!"

Hundene, der lige saa lidt som deres Herrer lod til at finde synderligt Behag i den Jagt, de var sysselsatte med, adlød villig denne Befaling. Tre Mænd, der paa dette Tidspunkt var komne et Stykke ind paa Marken, standsede for at raadslaa med hinanden.

„Mit Raad, eller jeg skulde vel snarere sige, min Befaling er," sagde den mest velnærede af Selskabet, „at vi strax vender hjem igjen."

„Jeg stemmer for alt, hvad Hr. Giles stemmer for," sagde en noget mindre tyk Mand, hvem man dog ingenlunde kunde beskylde for at have en egentlig smækker Figur, og som var meget bleg og meget høflig, hvilket hyppig er Tilfældet med Folk, naar de er blevne heftig forskrækkede.

„Jeg vilde nødig vise mig uhøflig, mine Herrer," sagde den tredje, som var den, der havde kaldt Hundene tilbage. „Hr. Giles ved bedst, hvad der skal gjøres."

„Ganske vist," gjenmælede den anden, „og hvad Hr. Giles saa ogsaa bestemmer, tilkommer det ikke os at modsige ham. Nej, nej, jeg kjender min Sittevation! Himlen være lovet, jeg kjender nok min Sittevation!"

Den lille Mand syntes virkelig at kjende sin Situation og at vide fuldkommen vel, at den i Øjeblikket ingenlunde var misundelsesværdig, thi Tænderne klaprede i Munden paa ham, medens han talte.

„De er bange, Brittles," sagde Hr. Giles.

„Nej, jeg er ikke," sagde Brittles.

„Jo De er," sagde Giles.

„De lyver, Hr. Giles," sagde Brittles."

„Nej, det er Dem, der lyver, Bittles," sagde Hr. Giles.

Disse fire Ytringer var en Følge af Hr. Giles's Stikleri, og Hr. Giles's Stikleri opstod atter af hans Harme over, at Ansvaret for at vende hjem blev væltet over paa ham i Skikkelse af en Kompliment. Den tredje af Mændene gjorde imidlertid paa en meget filosofisk Maade Ende paa Ordstriden.

„Jeg skal forklare, hvorledes det forholder sig, mine Herrer," sagde han; „vi er alle sammen bange."

„Svar blot for Dem selv, højstærede," sagde Hr. Giles, der var den blegeste af Selskabet.

„Det gjør jeg ogsaa," svarede Manden. „Det er baade rimeligt og naturligt at være bange under saadanne Omstændigheder. Jeg er bange."

„Det er jeg med," sagde Brittles; „jeg mener bare, at der er ingen Grund til at sige en Mand det lige op i hans aabne Ansigt."

Disse aabenhjærtige Tilstaaelser formildede Hr. Giles, der strax indrømmede, at han ogsaa var bange, hvorpaa de alle tre gjorde omkring og løb tilbage igjen i den fuldkomneste Samdrægtighed, indtil Hr. Giles (der var den mest stakaandede af Selskabet og desuden havde en Høtyv at slæbe paa), paa den venskabeligste Maade af Verden foreslog, at man skulde standse et Øjeblik, da han ønskede at gjøre en Undskyldning for sin overilede Tale.

„Men det er mærkværdigt," sagde Hr Giles til sidst, „hvad et Menneske er i Stand til at gjøre, naar hans Blod kommer i Kog. Jeg kunde gjærne have begaaet et Mord — jeg føler, at jeg kunde ha'e gjort det — hvis vi havde faaet fat paa en af disse Kjæltringer."

Da de andre to var opfyldte af en lignende Fornemmelse, og deres Blod, ligesom hans, imidlertid var kommet i behørig Ro, gav de sig til at anstille forskjellige Gisninger om Aarsagen til den pludselige Forandring, der var indtraadt i deres Gemytstilstand.

„Jeg ved, hvad det var," sagde Hr. Giles; „det var Ledet."

„Det skulde ikke undre mig, om det var det," udbrød Brittles, der strax gik ind paa denne Ide.

„De kan stole paa," sagde Giles, „at det var Ledet, der lagde en Dæmper paa vort hidsige Mod. Jeg mærkede, hvorledes alt mit pludselig svandt bort, medens jeg klatrede over det."

Ved et mærkeligt Sammentræf havde de andre to været hjemsøgte af den samme ubehagelige Fornemmelse netop i det selv samme Øjeblik. Det var derfor aldeles aabenbart, at det maatte være Ledets Skyld, især da der ikke kunde være den mindste Tvivl med Hensyn til det Tidspunkt, paa hvilket det pludselige Omslag i deres Følelser var ind-

traadt, efter som de alle tre huskede, at de netop i samme Minut havde faaet Øje paa Banditerne.

Denne Samtale fandt Sted mellem de to Mænd, der havde overrasket Indbrudstyvene, samt en omvandrende Kjedelflikker, der havde sovet i et tilstødende Udhus, og som var bleven vækket tillige med sine to Køtere for at tage Del i Forfølgelsen. Hr. Giles virkede i den dobbelte Egenskab af Kjældermester og Hushovmester hos den gamle Dame, der ejede Landstedet, medens Brittles udrettede al Slags underordnet Arbejde, og da han havde været i Damens Tjeneste fra Barnsben af, blev han stadig behandlet som en haabefuld ung Knøs, skjønt han var godt oppe i trediverne.

I det de saaledes opmuntrede hinanden paa bedste Maade, men ikke des mindre holdt sluttet Trup og saa sig frygtsomt om, hver Gang et nyt Vindstød raslede gjennem Grenene, skyndte de tre Mandfolk sig tilbage til et Træ, bag hvilket de havde ladet deres Lygte blive staaende, for at ikke Lyset skulde gjøre Tyvene opmærksomme paa, i hvad Retning de skulde skyde. De tog nu Lygten og ilede derpaa i jævnt Trav hjem ad, og længe efter at deres dunkle Skikkelser var forsvundne, kunde man endnu se Lyset blinke og danse langt borte, som om det kunde have været en eller anden Udstrømning af den fugtige og mørke Dunstkreds, gjennem hvilken det hurtig blev baaret af Sted.

Luften blev koldere, efter Haanden som Dagen begyndte at gry, og Taagen rullede hen over Jorden som en tæt Røgsky. Græsset var vaadt; Fodstierne og de lavt liggende Steder dannede et sandt Morads, og de fugtige Pust fra en usund Blæst jog trægt hen over Egnen, ledsagede ligesom af en hul Stønnen. Og endnu laa Oliver bevidstløs og ubevægelig paa det samme Sted, hvor Sikes havde forladt ham.

Morgenen brød frem. Luften blev mere skarp og bidende, da dens første blege Skjær — der mere syntes at ligne Nattens Død end Dagens Fødsel — glimtede frem paa Himlen. Gjenstandene, der havde set dunkle og uhyggelige ud i Mørket, blev mere og mere tydelige og antog efter Haanden deres sædvanlige Skikkelser. Der faldt en tæt, stærk Regn, som piskede lydelig mod de bladløse Grene og Buske. Men Oliver mærkede ikke, hvorledes den strømmede ned over ham, thi han laa endnu bevidstløs udstrakt paa sit lerede Leje.

Endelig blev Stilheden afbrudt af et dæmpet Smertensskrig, og Drengen vaagnede, i det samme han udstødte det. Hans venstre Arm, der var skjødesløst forbundet med et Tørklæde, hang tung og hjælpeløs ned ved hans Side, og Forbindingen var helt mættet med Blod. Han var saa mat, at han næppe kunde sætte sig over Ende, og da det omsider lykkedes ham, saa han sig besværligt om efter Hjælp og stønnede af Smerte. Rystende over alle Lemmer af Kulde og Udmattelse gjorde han en krampagtig Anstrængelse for at rejse sig op, men segnede med en isnende Gysen atter om paa Jorden.

Den Bedøvelse, hvori han saa længe havde været hensunken, overfaldt ham paany, men denne Gang kun i nogle faa Minutter. Ansporet af en nagende Hjærteangest, der syntes at advare ham om, at hvis han blev liggende der, maatte han sikkerlig dø, lykkedes det ham endelig at komme paa Benene, og han prøvede nu paa at gaa. Hans Hoved var fortumlet, og han slingrede frem og tilbage som en drukken Mand. Men han holdt ikke desto mindre ud, og medens hans Hoved sank længere og længere ned mod hans Bryst, vaklede han fremad — han vidste ikke selv hvor hen.

Og imidlertid begyndte en Hærskare af vilde og forvirrede Forestillinger at myldre frem i hans Hjærne. Det forekom ham, at han endnu gik midt imellem Sikes og Crackit, der trættedes hidsig med hinanden; endogsaa hvert Ord, de sagde, gjenlød i hans Øren, og hver Gang han maatte rette al sin Opmærksomhed paa sig selv og gjøre en voldsom Anstrængelse for ikke at falde, havde han ligesom en Fornemmelse af, at han talte til dem. Derpaa var han atter alene med Sikes og travede af Sted med ham, ligesom han havde gjort den foregaaende Dag, og naar underlige taagede Skikkelser gik forbi dem, følte han, hvorledes Indbrudstyven trykkede ham fastere om Haandleddet. Pludselig fór han sammen ved Lyden af Geværskud, som efterfulgtes af heftige Raab og Skrig; der glimtede Ildgnister for hans Øjne, og al Ting blev til en forvirret Larm og Tummel, medens en usynlig Haand syntes at bære ham af Sted i rivende Fart. Og mellem alle disse hastig vexlende Syner havde han en ubestemt, ængstende Fornemmelse af Smerte, som uafladelig pinte og plagede ham.

Saaledes vaklede han fremad, medens han næsten mekanisk krøb gjennem Aabningerne i de Markskjel og Hækker, han stødte paa, indtil han omsider naaede en bred Landevej. Her begyndte Regnen at falde saa stærkt, at den vækkede ham til Besindelse.

Han saa sig om og lagde Mærke til, at der ikke langt borte var et Hus, som han maaske kunde naa. Det kunde jo være, at Folkene vilde føle Medlidenhed med ham, og gjorde de det ikke, tænkte han, saa var det i alt Fald bedre at dø i Nærheden af menneskelige Væsener end alene ude paa de aabne Marker. Han samlede alle sine Kræfter for at gjøre et sidste Forsøg og styrede sine vaklende Skridt hen imod Huset.

I det han nærmede sig det, paakom der ham

en Følelse af, at han havde set det før. Han mindedes ingen af dets Enkeltheder, men selve Bygningens Form og Udseende forekom ham bekjendt.

Denne Havemur! Paa Græsplænen der inden for havde han kastet sig paa Knæ den foregaaende Nat og tryglet de to Mænd om Barmhjærtighed. Det var det selv samme Hus, som de havde villet plyndre.

Oliver følte sig betagen af en saa heftig Angest, da han gjenkjendte Stedet, at han for et Øjeblik glemte de Lidelser, hans Saar forvoldte ham, og kun tænkte paa Flugt. — Flugt! Han kunde næppe støtte paa Benene, og selv om han havde været i Besiddelse af de bedste Kræfter, hans unge og spinkle Legeme raadede over — hvor skulde han vel saa fly hen? Han stødte Haveporten op; den var ikke aflaaset, men drejede sig villig paa sine Hængsler. Saa slæbte han sig tværs over Plænen, klavrede op ad Trinene, bankede sagte paa Døren, og i det hans sidste Kræfter svigtede ham, segnede han ned ved Foden af en af Søjlerne i den lille Portal.

Det traf sig saaledes, at paa samme Tid opholdt Hr. Giles, Brittles og Kjedelflikkeren sig i Køkkenet for efter Nattens Besværligheder og Rædsler at vederkvæge sig med en Kop Te og lidt Smørrebrød. Nu var det just ikke Hr. Giles's Vane at vise nogen altfor stor Fortrolighed over for de underordnede Tjenestefolk, mod hvem han snarere plejede at opføre sig med en ophøjet Mildhed, der vandt deres udelte Paaskjønnelse og dog paa samme Tid ikke kunde andet end minde dem om hans mere fremragende Stilling i Samfundet. Men Død, Ildebrand og Indbrudstyveri gjør alle Mennesker lige, og Hr. Giles sad derfor med Benene strakte ud foran Skorstenen og lænede den venstre Arm paa Bordet, medens han med den højre foretog de nødvendige, forklarende Fagter til en omstændelig og nøjagtig Beretning om Indbrudet, hvortil hans Tilhørere (og fornemlig Kokkepigen og Stuepigen, der udgjorde en Del af Selskabet) lyttede med aandeløs Spænding.

„Klokken kunde vel ungefær være halv tre," fortalte Hr. Giles, „ja, jeg tør ikke svære paa, om den maaske var lidt nærmere tre, da jeg pludselig vaagnede og vendte mig om i min Seng, omtrent saadan (her drejede Hr. Giles sig om i Stolen og trak Hjørnet af Dugen over sig, som om det kunde være Overdynen), og det forekom mig da, at jeg hørte en Støj."

Paa dette Punkt af Fortællingen blev Kokkepigen meget bleg og bad Stuepigen om at se efter, om Døren var lukket, hvorpaa Stuepigen rettede den samme Anmodning til Brittles, som lod den gaa videre til Kjedelflikkeren, der lod, som om han ikke hørte den.

„. . . Hørte en Støj," vedblev Hr. Giles. „Jeg siger først til mig selv, „det er ingen Ting", og var allerede i Færd med at lægge mig til at sove igjen, da jeg paany hører Støjen, og denne Gang ganske tydelig."

„Hvad for en Slags Støj var det?" spurgte Kokkepigen.

„En Slags buldrende Støj," gjenmælede Hr. Giles og saa sig omkring.

„Jeg tror snarere, det var, som naar man skraber et Søm mod et Rivejærn," mente Brittles.

„Saaledes var det maaske, da De hørte det, højstærede," svarede Hr. Giles, „men paa den Tid, jeg taler om, var det en buldrende Støj. Jeg kastede Tæppet til Side, satte mig over Ende i Sengen og lyttede."

Kokkepigen og Stuepigen udbrød samtidig: „Gud!" og rykkede deres Stole tættere sammen.

„Jeg hørte det nu ganske tydelig," fortsatte Hr. Giles. „Der er nogen, som bryder ind ad en Dør eller et Vindu," sagde jeg til mig selv; „hvad er her at gjøre? Jeg vil kalde paa den stakkels Knøs, Brittles, og redde ham fra at blive myrdet i sin Seng, eller han risikerer," sa'e jeg til mig selv, „at faa Halsen skaaret over fra det venstre Øre til det højre, før han ved et Ord af det.""

Her vendte alle Blikke sig mod Brittles, der havde fæstet sine Øjne paa Taleren og stirrede paa ham med vidt opspærret Mund og den heftigste Rædsel malet i sit Ansigt.

„Jeg kastede Sengklæderne til Side," vedblev Giles, i det han slog Dugen tilbage og samtidig saa vist paa Kokkepigen og Stuepigen, „listede mig sagte ud af Sengen; trak et Par . . ."

„Her er Damer til Stede, Hr. Giles," bemærkede Kjedelflikkeren.

„. . . et Par Sko paa," fortsatte Giles, i det han vendte sig om mod ham og lagde stærkt Eftertryk paa Ordet; „greb den ladte Pistol, som altid følger op tillige med Kurven med Sølvtøjet, og listede mig paa Taaspidserne hen til hans Værelse. „Brittles", siger jeg, da jeg har faaet ham vækket, „bliv ikke bange"!

„Ja, det sagde De," bemærkede Brittles med dæmpet Stemme.

„Jeg tror, det er ude med os, Brittles," siger jeg, „men vær ikke bange."

„Blev han bange?" spurgte Kokkepigen.

„Ikke det allerbitterste," svarede Hr. Giles. „Han var lige saa rolig . . . hm! næsten lige saa rolig som jeg selv."

„Jeg er vis paa, at jeg vilde være død lige

paa Stedet, hvis det havde været mig," bemærkede Stuepigen.

„De er et Fruentimmer," gjenmælede Brittles lidt mere rolig.

„Brittles har Ret," sagde Hr. Giles og nikkede bifaldende, „af et Fruentimmer kunde man ikke have ventet andet. Men vi, der var Mænd, tog en Blindlygte, som stod paa Kaminen i Brittles Værelse, og famlede os ned ad Trappen i bælg ravende Mørke . . . omtrent saaledes."

Hr. Giles havde rejst sig op fra Stolen og gik to Skridt frem med lukkede Øjne for at ledsage sin Skildring med tilsvarende Bevægelser, da han pludselig fòr heftig sammen ligesom den øvrige Del af Selskabet og skyndte sig tilbage til sin Stol. Kokkepigen og Stuepigen hvinede.

„Det var nogen, der bankede," sagde Hr. Giles og paatog sig en Mine af den mest uforstyrrede Ro. „Vil en af Dem lukke op."

Ingen rørte sig af Stedet.

„Det er besynderligt, at det banker saa tidlig paa Morgenen," sagde Hr. Giles, i det han betragtede de blege Ansigter, der omgav ham, og selv saa meget bleg ud, „men Døren maa lukkes op. Hører De, en af Dem?"

Medens Hr. Giles talte, saa han hen paa Brittles, men denne unge Mand, der af Naturen var meget beskeden, ansaa rimeligvis sig selv for at være ensbetydende med ingen og mente saaledes, at Opfordringen ikke kunde gjælde ham, thi han gav i hvert Fald intet Svar. Hr. Giles fæstede derpaa et bedende Blik paa Kjedelflikkeren, men han var pludselig falden i Søvn. Og om Fruentimmerne kunde der naturligvis ikke være Tale.

„Dersom Brittles hellere vil aabne Døren i Vidners Nærværelse," sagde Hr. Giles efter en kort Pavse, „saa er jeg rede til at være et af dem."

„Og jeg med," sagde Kjedelflikkeren, der vaagnede op lige saa pludselig, som han var falden i Søvn.

Brittles lod sig overtale paa disse Vilkaar, og Selskabet, som imidlertid var blevet noget beroliget ved den Opdagelse, (som man havde gjort ved at aabne Skodderne) at det nu var højlys Dag, begav sig op ad Trappen*) med Hundene foran og de to Kvindfolk, der var bange for at blive ene tilbage, udgjørende Bagtruppen. Efter Hr. Giles's Raad talte de alle sammen meget højrøstet for at advare enhver ildesindet Person, der maatte befinde sig uden for, om, at de var temmelig mandstærke, og i Følge et Mesterstykke af politisk Snildhed, udklækket i den samme skarpsindige Mands Hjærne, kneb man Hundene i Halen, da man var kommen ud i Forstuen, for at faa dem til at gjø rigtig glubsk.

Da disse Forholdsregler var tagne, greb Hr. Giles fat om Kjedelflikkerens Arm (for at hindre ham i at løbe sin Vej, som han spøgefuldt bemærkede) og gav Befaling til at aabne Døren. Brittles adlød, og Selskabet, der kigede frygtsomt over hinandens Skuldre, saa ikke nogen frygteligere Gjenstand end stakkels lille Oliver Twist, der maalløs og hjælpeløst hævede sine Øjne op til dem med en stum Bøn om Barmhjærtighed.

„En Dreng!" udbrød Hr. Giles og puffede tappert Kjedelflikkeren tilbage i Baggrunden. „Hvad er der i Vejen med . . . men . . . Brittles . . . se her . . . kjender De ham ikke?"

Brittles, der var smuttet bag ved Døren, i det samme han aabnede den, saa' ikke saa snart Oliver, før han udstødte et højt Skrig. Hr. Giles greb Drengen ved det ene Ben og den ene Arm (til alt Held ikke den saarede) slæbte ham ufortøvet ind i Forstuen og lagde ham, saa lang han var, midt paa Gulvet.

„Her er han!" raabte Giles op ad Trappen, i en Tilstand af stærk Ophidselse; „her er en af Tyvene, Frue! Her er en Tyv, Frøken! Saaret, Frøken! Jeg skød ham, Frøken, og Brittles holdt Lyset!"

„I en Lygte, Frøken," skreg Brittles og satte Haanden til Munden, for at Stemmen kunde række saa meget længere.

De to kvindelige Tjenestefolk løb oven paa for at bringe det Budskab, at Hr. Giles havde fanget en Røver, og imidlertid gav Kjedelflikkeren sig ivrig i Færd med at kalde Oliver til Live, for at han ikke skulde dø, forinden han kunde blive hængt. Midt i al denne Støj og Forstyrrelse hørtes der en blid Kvindestemme, som øjeblikkelig bragte Larmen til at forstumme.

„Giles!" hviskede Stemmen oppe fra Trappegangen.

„Her er jeg, Frøken," svarede Hr. Giles. „Vær ikke bange; jeg er ikke kommen videre til Skade. Han gjorde ikke synderlig heftig Modstand, lille Frøken. Jeg blev ham snart for stærk."

„Tys!" svarede den unge Dame; „De forskrækker min Tante, lige saa meget som Tyvene gjorde. Er det stakkels Menneske haardt saaret?"

„Aldeles fortvivlet, Frøken," svarede Giles med ubeskriveligt Velbehag.

„Han ser ud, som han var lige ved at himle," raabte Brittles paa samme udtryksfulde Maade som før. „Kunde De ikke ha'e Lyst til at komme ned og se ham, Frøken, for det Tilfældes Skyld, at han skulde . . .?"

„Stille, gode Brittles!" svarede den unge

*) I de fleste engelske Huse er Køkkenet beliggende i Kjælderen.

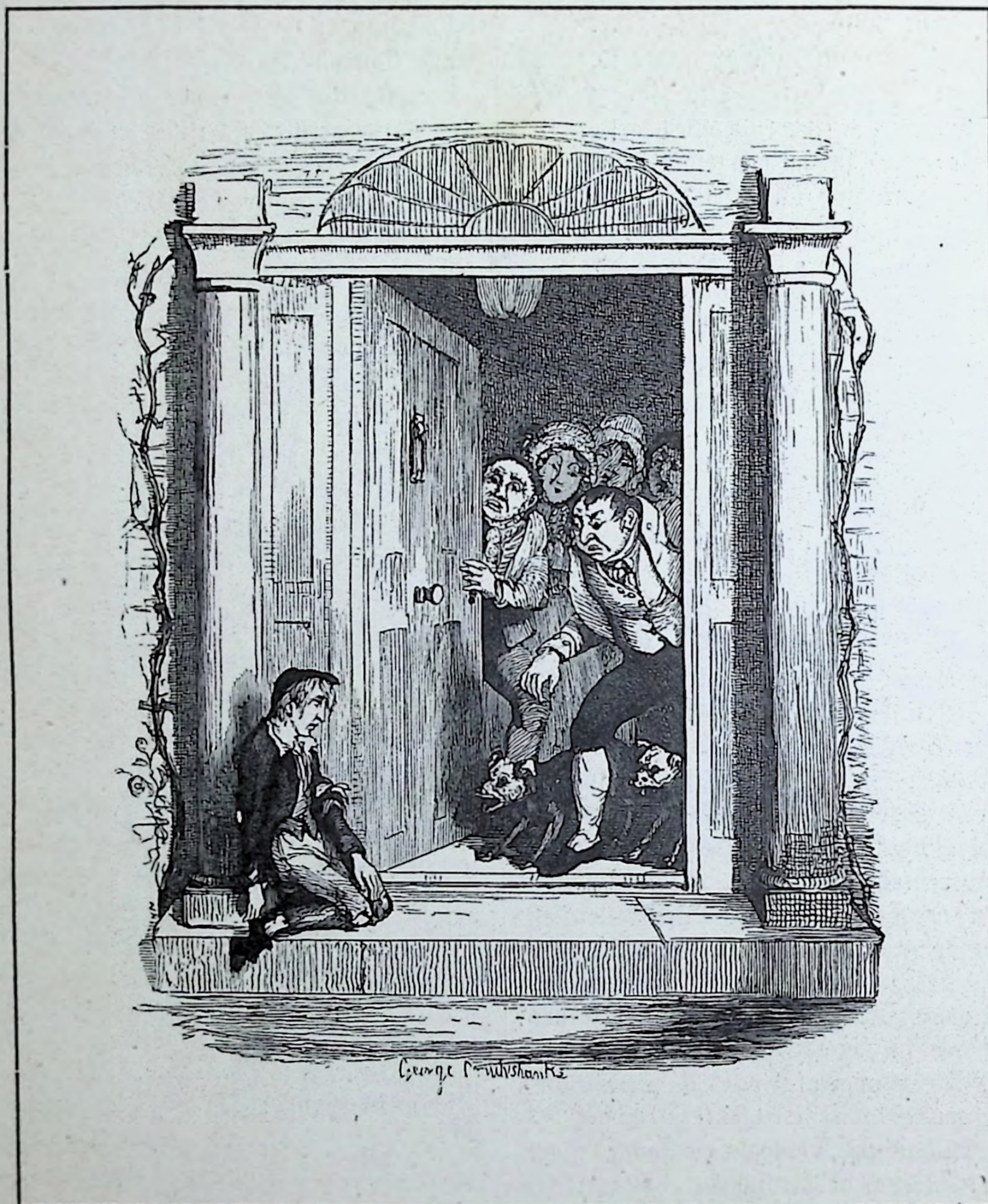
Dame. „Vent blot rolig et Øjeblik, medens jeg taler med Tante.“

Med Trin, der var lige saa bløde og sagte som Stemmen, trippede hun bort. Lidt efter vendte hun tilbage med den Besked, at den saarede skulde bæres forsigtig op til Hr. Giles's Værelse, og at Brittles skulde sadle Ponyen og strax give sig paa Vejen til Chertsey, hvorfra han saa hurtig som muligt skulde hente en Læge og en Politikonstabel.

„Men vil De ikke først kaste et Blik paa ham, Frøken?“ spurgte Hr. Giles med lige saa megen Stolthed, som om Oliver kunde have været en sjælden Fugl, som han behændig havde fældet. „Bare se et lille Glimt af ham, Frøken?“

„Ikke for Alverden,“ svarede den unge Dame. „Den stakkels Fyr! O, Giles, vær god imod ham, for min Skyld!“

Den gamle Tjener saa efter hende, i det hun vendte sig om, med et Blik saa fuldt af Stolthed og Beundring, som om hun havde været hans eget Barn. Derpaa bøjede han sig ned over Oliver og hjalp de andre — saa varsomt og omhyggeligt som nogen Kvinde — med at bære ham oven paa.

Oliver ved Fru Maylies Dør.

Ni og tyvende Kapitel.

Indeholder en indledende Skildring af Beboerne i det Hus, hvortil Oliver havde søgt Tilflugt.

I et smukt Værelse — skjønt Bohavet snarere havde et Præg af gammeldags Hygge end moderne Pyntelighed — sad to Damer ved et veldækket Frokostbord. Hr. Giles, der med den mest samvittighedsfulde Omhu havde iført sig en sort Klædning, besørgede Opvartningen. Han havde stillet sig midtvejs mellem Buffeten og Frokostbordet, og som han stod der i sin fulde Højde, med Hovedet kastet tilbage en ganske lille Smule til den ene Side, det venstre Ben skudt lidt frem, og den højre Haand stukket inden for Vesten, medens han med den venstre støttede sig til en Stumtjener, saa' han i et og alt ud som en Mand, der er opfyldt af en særdeles behagelig Følelse af sin egen Vigtighed og sine personlige Fortjenester.

Af de to Damer var den ene i en fremrykket Alder, men den højryggede Egetræs Stol, hvori hun sad, var ikke rankere end hun selv. Paaklædt med den største Sirlighed og Omhyggelighed og med en klædelig Blanding af gammeldags Mode og visse smaa Indrømmelser til den herskende Smag, som snarere syntes at fremhæve den gamle Stil end at forringe dens Virkning, sad hun i en statelig Stilling med Hænderne foldede paa Bordet foran sig. Hendes Øjne (Alderen havde kun berøvet dem lidet af deres Klarhed) var opmærksomt fæstede paa hendes unge Veninde.

Den yngre Dame befandt sig i Jomfruelighedens fagreste Vaar; i den Alder, hvor Engle uden Formastelighed kunne tænkes at dvæle i saadanne Skikkelser som hendes, hvis Gud nogen Sinde i sine kjærlige Øjemed lader dem iføre sig jordisk Skikkelse.

Hun var endnu ikke fyldt sytten Aar, og hun var støbt i en saa fin og fuldendt Form, var saa blid og venlig, saa ren og skjøn, at Jorden ikke syntes at være hendes rette Element, saa lidt som dens plumpe Skabninger passende Omgangsfæller for hende. Endog den Sjælfuldhed, der lyste ud af hendes dybe blaa Øjne og afprægede sig i hendes ædle Hoved, syntes næppe at tilhøre Verden eller hendes Alder, og dog var det vexlende Udtryk af Blidhed og Munterhed, de tusende Glimt, der spillede i hendes Ansigt, og frem for alt Smilet — det glade, straalende Smil — ligesom skabt til at sprede Fred og Lykke over den hjemlige Arne.

Hun var travlt sysselsat med sine smaa huslige Pligter ved Bordet. Men i det hun saa op og lagde Mærke til, at den ældre Dame betragtede hende, strøg hun spøgefuldt sit Haar tilbage fra Panden og lagde et saadant Udtryk af Kjærlighed og ukunstlet Elskværdighed i et eneste lysende Blik, at salige Aander vilde have smilet ved at se hende.

„Brittles har vist været borte over en Time, har han ikke?" spurgte den gamle Dame efter en Pavse.

„En Time og tolv Minuter, Frue," svarede Hr. Giles, i det han raadførte sig med et Sølvur, som han trak frem ved et sort Baand.

„Han er altid saa sendrægtig," bemærkede den gamle Dame.

„Brittles har altid været en sendrægtig Knøs, Frue," svarede Tjeneren. Og eftersom Brittles havde været en sendrægtig Knøs i over tredive Aar, var der unægtelig ikke megen Sandsynlighed for, at han nogen Sinde vilde blive mere hurtig af sig.

„Jeg tror, han bliver værre i Steden for bedre," sagde den ældre Dame.

„Det er meget utilgiveligt af ham, hvis han opholder sig for at lege med nogen af de andre Drenge," sagde den unge Dame smilende.

Hr. Giles var aabenbart i Færd med at anstille Betragtninger over, hvor vidt det vilde være passende, om han tillod sig selv et ærbødigt Smil, da en Gig kjørte op foran Haveporten, og ud af den sprang en tyk Herre, som løb sporenstregs op til Døren og derpaa — efter paa en eller anden gaadefuld Maade og i en utrolig Fart at være sluppen ind i Huset — stormede ind i Stuen, hvor han nær havde løbet baade Hr. Giles og Frokostbordet over Ende.

„Jeg har aldrig kjendt Mage!" udbrød den tykke Herre. „Min kjære Fru Maylie — Gud velsigne Dem — oven i Kjøbet i Nattens Stilhed — nej, jeg har aldrig kjendt Mage!"

Med disse Udtryk af Deltagelse trykkede den tykke Herre begge Damerne i Haanden, trak en Stol hen til Bordet og spurgte til deres Befindende.

„De kunde jo være død — ligefrem være død af Skræk," sagde den tykke Herre. „Hvorfor sendte De ikke Bud? Gud velsigne Dem; min Tjener skulde have været her lige paa Minuten, og det skulde jeg med; min Medhjælper vilde være bleven aldeles henrykt, og det vilde enhver anden ogsaa under saadanne Omstændigheder — det er jeg vis paa. Du gode Gud! Saa uventet! Og tilmed midt i Nattens Stilhed!"

Doktoren syntes særlig oprørt over den Kjendsgjerning, at Indbrudet var sket saa uventet og blevet forsøgt midt om Natten, som om det var en almindelig Sædvane for de Herrer af Indbrudsfaget at udføre deres Forretninger ved Middagstid efter først at have sendt en lille Meddelelse derom med Fodposten et Par Dage i Forvejen.

„Og De, Frøken Rose," sagde Doktoren og vendte sig om mod den unge Dame, „jeg . . ."

„O, ja vist saa," sagde Rose afbrydende ham, „men der er en stakkels Skabning oven paa, som Tante gjærne onskede, at De skulde se til."

„Ja, det er sandt; det er der jo," svarede Doktoren. „Det var nok Deres Værk, Giles, efter hvad jeg har kunnet forstaa."

Hr. Giles, der med feberagtig Travlhed havde sat Tekoppenne i Orden, rødmede stærkt og sagde, at han havde haft den Ære.

„Den Ære, siger De?" bemærkede Doktoren. „Aa ja! Det kan maaske være lige saa ærefuldt at skyde en Tyv i et Køkken som at træffe sin Modstander i tolv Skridts Afstand. Bild Dem ind, at han skød en Pistol af i Luften, saa er det lige saa godt, som De havde duelleret, Giles."

Hr. Giles, der ansaa denne skjødesløse Maade at behandle Sagen paa som et ubilligt Forsøg paa at forringe hans Hæder, svarede ærbødig, at det ikke sømmede sig for ham at dømme derom, men han mente dog, at det ikke var nogen Spøg for Modparten.

„Det er sandt nok!" sagde Doktoren. „Naa, hvor er han? Vis mig Vej. Jeg skal se ind igjen, naar jeg kommer ned, Fru Maylie. Det er altsaa det lille Vindu, han kom ind ad, hvad? Hvem skulde have troet det!"

Smaasnakkende hele Vejen fulgte han Hr. Giles oven paa, og medens han gaar op ad Trappen, benytter vi Lejligheden til at oplyse Læseren om, at Hr. Losberne — en der i Egnen boende Læge, som i ti Miles Omkreds var kjendt under Navnet „Doktoren" — snarere var bleven tyk og fed paa Grund af sit gode Humør end af Velleevnet, og at han var en saa venlig og godhjærtet og tillige saa sær gammel Pebersvend, som nogen omhyggelig Forsker vilde kunne finde i fem Gange saa stor Omkreds.

Doktoren blev borte meget længere, end baade han selv og Damerne havde ventet. En stor, flad Æske blev hentet nede fra Vognen; der ringedes hyppig paa en Klokke oppe i Sovekammeret, og Tjenestefolkene løb uafladelig op og ned ad Trappen, af hvilke Kjendetegn man ganske rigtig sluttede, at der foregik noget vigtigt der oppe. Omsider vendte han tilbage, og som Svar paa de ivrige Spørgsmaal til hans Patient, saa' han meget hemmelighedsfuld ud og lukkede Døren efter sig.

„Det er et højst mærkværdigt Tilfælde, Fru Maylie," sagde Doktoren, der stod med Ryggen op til Døren, som om han yderligere vilde sørge for at holde den lukket.

„Der er dog vel ingen Fare for hans Liv, haaber jeg?" sagde den gamle Dame.

„Det vilde just ikke være saa mærkværdigt under disse Omstændigheder," svarede Doktoren; „skjønt jeg tror ikke, der er nogen egentlig Fare. Men har De set denne Tyv?"

„Nej," svarede den gamle Dame.

„Heller ikke hørt noget om ham?"

„Nej."

„Undskyld, Frue," sagde Hr. Giles afbrydende, „men jeg stod netop i Begreb med at tale til Dem om ham, da Doktor Losberne kom."

Sagen var, at Hr. Giles ikke strax havde kunnet beslutte sig til at tilstaa, at det kun var en Dreng, han havde skudt paa. Hans Tapperhed var bleven lovprist i saa høje Toner, at han — om det saa havde gjaldt hans Liv — ikke kunde modstaa Fristelsen til at opsætte den endelige Forklaring i nogle faa kostbare Minuter, i hvilke han havde naaet Toppunktet af en kortvarig Berømmelse for uforfærdet Mod.

„Rose ønskede at se ham," sagde Fru Maylie, „men jeg vilde ikke høre Tale derom."

„Hm!" svarede Doktoren. „Der er ikke noget videre afskrækkende ved hans Udseende. Har De noget imod at se ham i min Nærværelse?"

„Hvis det er nødvendigt, har jeg intet derimod," svarede den gamle Dame.

„Nuvel, saa anser jeg det for at være nødvendigt," sagde Doktoren. „I alt Fald er jeg vis paa, at De vilde fortryde, ikke at have gjort det, hvis De opsatte det til senere. Han er nu fuldkommen stille og rolig. Med Forlov, Frøken Rose — tillader De? Paa min Ære; De behøver virkelig ikke at nære den ringeste Frygt."

(Fortsættes.)

Patricks Mistænksomhed.

En amerikansk Historie.

I New York findes der en Del Huse, der er byggede efter fransk Mønster, og som i Almindelighed er fuldt optagne af Lejere, i nogle af dem er der Kunstnerateliers i den øverste Etage.

Det Hus, der tilhørte Mr. Rooney, en forhenværende Kjøbmand, som havde trukket sig tilbage fra Forretningerne med en net lille Formue, havde ikke færre end fire saadanne Ateliers. Tre af dem var allerede lejede ud, og da en ung Franskmand, som oven i Kjøbet tilbød et Fjerdingaars Leje forud, ønskede at leje det fjerde, gjorde Mr. Rooney selvfølgelig ingen Indsigelse mod at modtage ham som Lejer. Han havde just ikke nogen synderlig Forkjærlighed for den franske Kunstner, der forekom ham at være en snurrig Fyr med sin korte Jakke, sin rundpullede Hat, sit lange Haar og sine endnu længere Knebelsbarter, men naar en Lejer præsenterer sig som en ordentlig Betaler, er der jo ingen Grund til at vise ham bort.

Husets Portner var imidlertid en Mand, hvis Følelser var af en stærkere Natur. Han nærede Sympathier og Antipathier for Lejere, som han i øvrigt ikke en Gang selv kunde gjøre sig rigtigt Regnskab for. Han gjorde aldrig den mindste Indsigelse mod at aabne Døren eller ringe paa Klokken for Mrs. White, hvorimod han aldrig ydede Mrs. Block de samme Tjenester uden med en surmulende Mine. For hele Browns Familie nærede han den største Forkjærlighed og Beundring, medens Familien Green derimod var ham en sand Rædsel.

Han kyssede paa Fingeren ad en af Husets Tjenestepiger, naar han saa hende komme ned ad Trappen, og han knyttede Haanden bag Ryggen af en anden. Det gjorde intet til Sagen, at ingen af disse Personer nogen Sinde havde gjort ham den ringeste Fortræd. De vandt hans Forkjærlighed eller Mishag ved det første Øjekast, og han plejede at sige, at han kjendte Lejerne lige saa godt efter en Times Forløb, som naar de havde boet i Huset et helt Aar. Saa snart Franskmanden kom, følte den skikkelige Patrick — dette var Portnerens Navn — strax, at her var en Lejer, som han absolut maatte hade, og som han umulig kunde lade være at fatte Mistanke til.

„Dersom vi brugte Sølvsker i vor Husholdning, vilde jeg passe godt paa dem, naar han var i Nærheden," sagde Patrick til sin bedre Halvdel den Dag, Kunstneren flyttede ind. „En Fyr, der snakker saadant et Tungemaal, kan man ikke have Tillid til, Nora! Jeg vil holde et vaagent Øje med ham, og dersom jeg opdager noget, skal det øjeblikkelig blive rapporteret til Mr. Rooney, som ikke har gjort noget heldigt Valg med den Lejer. Mærk dig mine Ord, Nora, og hold Øje med ham."

Nora lovede samvittighedsfuldt at gjøre, som hendes kjære Mand ønskede. De passede paa begge to, og Resultatet blev, at deres Mistanke forvandlede sig til Vished. En Aften, da Mr. Rooney netop var bleven færdig med sin Toddy og efter Dagens Anstrængelser nød Hvilens Sødme i sin magelige Lænestol, ringede det paa hans Dør, og Patrick Murphy lod sig melde. Han havde iført sig sin bedste Søndagsstads og befandt sig øjensynlig i en meget højtidelig Stemning.

„Deres Tjener, Mr. Rooney," begyndte han med et ærbødigt Buk, „det gjør mig meget ondt, at jeg maa ulejlige Deres Velbaarenhed, medens De hviler Dem i Deres Families Skjød, men Sagerne staar paa en saadan Fod her i Huset, at jeg ikke længer tør skjule det for Deres Velbaarenhed, og dette er Grunden til min Nærværelse."

„Det glæder mig at se Dem, Patrick," sagde Mr. Rooney. „Vær saa god at tage Plads! Hvad er der nu i Vejen? Er det en af Kakkelovnene, som ryger, eller er det galt fat med Gasometret, eller er maaske et Vandrør sprunget? De Vandrør er mit Livs værste Plageaander. Jeg tør sværge paa, at Lejerne sprænger dem med Forsæt blot for at ærgre mig!"

„Jeg er vis paa, at de gjør det," bemærkede Mrs. Rooney i en skarp Tone.

„Herren være lovet, det er ikke Vandrørene, som er sprungne; de har holdt sig udmærket i denne strænge Vinter," sagde Patrick, „og jeg har heller ikke nogen Klage at fremføre over Kakkelovnene eller Gasometret. Sagen er af en langt alvorligere Beskaffenhed end som saa, og jeg er halvt om halvt bange for at udtale mig i Mrs. Rooneys Nærværelse; jeg kunde let forskrække hende, og jeg forudser, at Miss Rooney falder i Afmagt eller saadan noget."

„O, jeg beder Dem, fortæl kun, bryd Dem ikke om os," ytrede Mrs. Rooney.

„Nuvel," sagde Patrick, som ikke var saa lidt stolt af den skrækkelige Viden, han var i Besiddelse af, — „ser De, Talen er om Franskmanden, ham, som De lejede Kvisten ud til —, vi kalde ham Monsieur; thi han har sit eget halsbrækkende Navn, som vi ikke kan huske — denne franske Kunstner, som han kalder sig selv, er ikke noget mindre end

„Det er langt fra min Hensigt at ville sige noget ufordelagtigt om disse Udlændinge i Almindelighed, men ser De, jeg har aldrig rigtig kunnet lide denne Franskmand med hans store Knebelsbarter, der er spidse i Enderne ligesom en Synaal, og hans Fløjls Jakke og hans Rækken to Fingre i Stedet for at tage sine Venner rigtig i Haanden. Jeg saa, som sagt, strax, at han ikke var nogen Lejer, som De vilde faa Glæde af, men jeg vilde ikke sige

Godt Kammeratskab. (Efter W. Schütze).

en Kvinderøver og en Morder, og jeg siger ikke andet, end hvad jeg ved, og hvad jeg kan bevise.

„En Morder!" udbrød Mrs. Rooney.

„En Kvinderøver!" skreg Miss Rooney.

„Det er en alvorlig Beskyldning, Patrick," sagde Mr. Rooney, „og jeg maa antage, at De har et gyldigt Bevis for Deres Paastand."

„Det skal De faa at se," svarede Patrick.

noget, og saaledes gik der en hel Uge, før jeg fik noget at vide om ham. Saa var det, at det gik til paa den Maade, som jeg nu skal fortælle Dem. Sent om Aftenen holdt der en Vogn uden for Døren, og ud af den steg en Mand, som havde endnu længere Knebelsbarter og var endnu mere støjende end Franskmanden selv. Han ringede paa Klokken, og jeg gik ud og lukkede op. Jeg havde

blot en Natlampe i Haanden, og det var næppe nok, at jeg kunde se ham, medens han sagde til mig:

„Jeg søger Monsieurs Atelier!"

Hvorpaa jeg svarede:

„Det er Numer fire paa fjerde Sal."

Nu skyndte han sig tilbage til Vognen, og et Øjeblik efter kom han igjen, bærende en Dame i sine Arme. Derpaa løb han op ad Trappen, saa hurtig Benene kunde bære ham, medens jeg stod maalløs og stirrede efter ham, indtil han forsvandt. Jeg kunde ikke se meget af Damen; jeg ved blot, at hun var indsvøbt i et smukt Shavl, og at det var en fin Dame. Jeg skal ikke sige mere, end hvad jeg kan staa ved, men en Ting er sikker nok: Damen kom op ad Trapperne, men hun kom aldrig ned mere. Vi har holdt et vaagent Øje, og vi har ventet taalmodig; ja, jeg har endog lytttet ved Døren, men jeg har ikke en eneste Gang hørt en Kvindes Røst der inde. De to Franskmænd ryger og drikker, bander og spiller Kort. Jeg kan tydelig høre, hvad de siger, skjønt de har hængt et rødt Tæppe for Døren, og da jeg nylig var oppe hos dem og sagde, at jeg vilde feje lidt i deres Værelse, brølte den ene af dem:

„Nej stop, min Ven, det bryder vi os ikke om. Gaa bort med den afskyelige Kost!" Og den anden sagde: „Jeg takker Dem for Ulejligheden, min Ven, men jeg plejer altid selv at holde mit Atelier i Orden."

„Det er den Maade, de taler paa, Mr. Rooney, og jeg forsikrer Deres Velbaarenhed, at jeg fik ikke Lov til at gjøre et eneste Strøg med Kosten, men jeg holdt mine Øjne aabne, og i Dag lagde jeg Mærke til, at der var en skrækkelig Løben op og ned ad Trapperne og højrøstet Tale, og endelig, da Klokken omtrent var fem, blev der ringet paa Porten, og da jeg saa ud, fik jeg Øje paa en Mand, der bar noget, som lignede en Ligkiste, paa Skulderen."

„Der er ingen, som er død her i Huset," sagde jeg.

„Det er blot en Kasse, som jeg har lavet for en af Deres Lejere, Monsieur — paa fjerde Sal," svarede han.

„Ja saa," sagde jeg ganske tørt, „det forekom mig at ligne en Ligkiste."

„Aa ja, det er omtrent samme Façon," bemærkede han.

Derpaa gik han op ad Trappen, og strax efter kom Franskmanden ned.

„Mr. Portner," sagde han, „tør jeg bede Dem om at gjøre mig en lille Tjeneste? Vil De sende Bud efter et Bybud; jeg ser, at der hænger et saadant Skilt i Deres Stue. „Jeg har Brug for Manden i Morgen tidlig Klokken ni."

„Ja, min Herre," svarede jeg. Men da han gik op, fulgte jeg efter ham. Jeg tog Skoene af og listede mig paa Taaspidserne op til fjerde Sal. Her lagde jeg Øret til Nøglehullet, og mærkeligt nok var Tæppet trukket til Side, saa at jeg uhindret kunde se ind i Værelset. Gud bedre det for det Syn, jeg saa! Jeg skal ikke glemme det, saa længe jeg lever. Ak, Mr. Rooney, der stod Kisten midt paa Gulvet, og de to Mænd var i Færd med at lægge en død Kvinde i den. Det var et hjærteskærende Syn; hendes Ansigt var saa hvidt som den kalkede Væg bag ved Kaminen, og der var ikke saa meget som en Strømpe paa hendes Hænder eller Fødder. De rullede hende ind i nogle elendige Pjalter og stoppede hende ned i Kisten, medens de lo og snakkede og smøgede af deres Cigarer, de Umennesker. Jeg blev der imidlertid ikke længe; thi en af dem vendte sig om mod Døren, og det var jo ikke godt at vide, om jeg skulde blive den næste, som de vilde myrde, og derfor skyndte jeg mig det bedste, jeg kunde, ned ad Trapperne for at fortælle Nora, hvad jeg havde været Vidne til, og hun raadede mig strax til, at jeg skulde fortælle Deres Velbaarenhed det alt sammen."

„O, det er forfærdeligt!" udbrød Mrs. Rooney.

„Vi maa undersøge Sagen," sagde Mr. Rooney. „Vi kan ikke gjøre noget Skridt i Aften, men i Morgen ganske tidlig skal jeg være hos Dem, Patrick. De sendte naturligvis ikke nogen Ordre til Bybudet?"

„Nej, naturligvis, Deres Velbaarenhed," svarede Patrick. „O, det vil være mig en stor Fornøjelse at se de Kjæltringer blive hængte."

* * *

Tidlig den næste Dag marscherede Mr. Rooney, Patrick og fire stærke Politibetjente op ad Trapperne til fjerde Sal og bankede paa Døren til det Værelse, som den franske Kunstner havde lejet. Der blev strax lukket op, og de sex Gentlemen traadte ind i det yderste Værelse, hvor der midt paa Gulvet stod en Fyrretræskiste, omtrent fem Fod og fire Tommer lang, og ved Siden af denne stod et Bord, rigelig bedækket med Flasker, Glas og lignende.

Døren til det andet Værelse var lukket, og de to Franskmænd havde øjensynlig været i Færd med at ryge og drikke ved Bordet.

Ved de fremmede Herrers Indtrædelse saa de forundret op. Politibetjentene, hvis Ansigter udtrykte den mest uigjennemtrængelige Hemmelighedsfuldhed, lagde Haanden paa deres Stave og traadte nærmere hen til dem; Mr. Rooney stirrede uafbrudt paa Kisten, og Patrick truede med Fingeren først ad den ene og derpaa ad den anden.

Det var en af Kunstnerne, som aabnede Samtalen.

„Dersom vi turde spørge, hvad vi skylde den Fornøjelse . . .?" sagde han.

„Fornøjelse!" gjentog Mr. Rooney. „Ah, det er virkelig en smuk Betegnelse for vor Forretning!"

„Jeg tager ikke fejl, det er jo vor ærede Vært!" udbrød pludselig den anden Franskmand. Nuvel, jeg haaber, at jeg har betalt min Husleje i rette Tid? Hvad er da Grunden til Deres tidlige Besøg, og hvad har disse Politibetjente at bestille her?"

„De kan virkelig staa her med Deres Øjne fæstede paa denne Kiste og spørge mig derom?" sagde Mr. Rooney med dybdig Harme. „Af alle Lejere er De sandelig den frækkeste, jeg nogen Sinde er truffen paa. Men hvad siger De, naar jeg fortæller Dem, at jeg ved, hvad De har pakket ned i den Kiste?"

„Har De maaske noget imod dens Indhold?" spurgte Franskmanden koldt, i det han blev ved at dampe af sin Cigar. „Jeg kan forsikre Dem, at det er ikke saa tungt, at det gjør Deres Gulv nogen Skade."

„Den stakkels ur [illegible] ␣Patrick, „Tror De maaske [illegible] bære hende [illegible] var hendes [illegible] a ligger hun de[illegible] oderiske Kjæltringer!"

„Er det Skik her i Landet at have vanvittige Portnere?" spurgte den anden Franskmand rolig.

„Det nytter Dem ikke at lade saa ligegyldig; De slipper ikke paa den Maade," sagde Mr. Rooney. „Mine Herrer" — henvendte han sig derpaa i en højtidelig Tone til de fire Politibetjente — „jeg anklager disse to Mænd for Mord. Arrester dem strax. Levningerne af deres ulykkelige Offer vil De finde i denne Kiste. Patrick har i Aftes set dem lægge den ulykkelige Kvinde deri."

„Den ulykkelige Kvinde?" udbrød de to Franskmænd som med én Mund og saa paa hinanden. Nu gik der et Lys op for dem.

„Mine Herrer," begyndte den Franskmand, som hidtil havde talt mindst, „jeg er Kunstner og giver mig af med at male Figurer. Jeg havde netop Brug for en Model, som vilde staa ganske stille og slet ikke blive træt — det var blot Drapperiet, jeg skulde male — jeg beder Dem derfor betragte hende."

Med disse Ord lukkede den unge Mand Døren op, og man saa en Forhøjning paa hvilken der stod en Figur af Træ, iført et folderigt Drapperi.

„Der ser De Ofret! Og hvad Kisten angaar — det er bedst, at du lukker den op, Alphonse. — Ser De, min Ven er Billedhugger. Han er netop nylig bleven færdig med en Statue af Eva, som han agter at sende til Verdensudstillingen." — — —

Naar man kiger gjennem Nøglehullet, faar man sjælden noget rart at se — dette kan blandt andre Portneren, Mr. Patrick være et advarende Exempel paa.

Monsieur Alphonse havde imidlertid lukket Kisten op og fremviste en Statue af Marmor.

Kort efter begav hele Processionen sig atter ned ad Trapperne, og de gik med alvorlige Skridt. Paa Vejen tog Mr. Rooney Hævn over Patrick for den Ydmygelse, han havde været Skyld i.

„En saadan Uvidenhed er aldeles utilgivelig, Patrick," sagde han. „De har fornærmet respektable Folk, som er mine bedste Lejere, og det er derfor bedst, at De ser Dem om efter en anden Plads, naar Maaneden er forbi!"

Patrick fik sin Afsked, men det var ikke det værste; thi det varede ikke længe, før han fik en anden Portnerplads. Men hans Tillid til sin usvigelige Menneskekundskab havde faaet et Stød, som han næppe nogen Sinde vile forvinde.

Af en sindssygs efterladte Papirer.

Saa længe jeg lever, skal ingen komme til at løfte Sløret for mit Livs Hemmelighed. Men efter min Død, naar disse Linjer kommer i din Haand, min Ven, maa enhver gjærne vide, hvad der har bragt mig ind i dette Hus, blandt de sindssyge, de afsindige ... Det var for ti Aar siden, at jeg rejste gjennem Evropa, dels for min Fornøjelse, dels for at berige mine Kundskaber. Jeg besøgte alle offentlige Institutioner, min aandelige Synskreds udvidede sig, og jeg levede med den behagelige Følelse, at jeg anvendte min Tid paa en nyttig Maade ved at uddanne mig i mange Retninger. Jeg tilbragte flere Uger i W., hvor jeg lærte meget nyt og interessant at kjende, og en Dag besøgte jeg ogsaa den derværende store Sindssygeanstalt. Jeg havde tidligere gjort mig bekjendt med de berømteste Asyler for sindssyge, men jeg havde aldrig modtaget et saa varigt Indtryk derfra som fra mit Besøg i Anstalten i W. For at forklare mig saa kort som muligt -- jeg forelskede mig i en af Beboerinderne i Sindssygeanstalten. Jeg havde aldrig før været forelsket; det var aldrig faldet mig ind, at en efter Kundskaber tørstende Turist kunde faa Tid til at tænke paa Kjærlighed. Og nu kom den første Forelskelse over mig med hele sin dæmoniske Magt; jeg mistede Evnen til al rolig Overvejelse — jeg havde kun en eneste Tanke: den, at vinde den elskede. Det forekom mig, som om jeg først nu var bleven født, og det undrede mig, at Verden før havde gaaet den samme Gang som nu.

Anstaltens elskværdige Direktør havde ledsaget mig paa en Runde gjennem den af ham bestyrede Institution; vi kom ved denne Lejlighed ogsaa ind i Kvindernes Afdeling, og her var det, at jeg saa en ung Pige, hvis Udseende var saaledes, som kun en Maler eller en Digter i deres skjønneste Drømme kan tænke sig det. Det var en til Virkeligheden overført Ophelia — rigtignok en uhyggelig og grusom Virkelighed, men det uhyggelige undgik mine berusede Blikke, og af alt, hvad jeg saa, beholdt jeg kun hendes Billede i Erindringen. Med Kjærlighedens Snuhed indsaa jeg, at jeg ikke turde røbe mig ved at bede Direktøren om nærmere Oplysninger med Hensyn til hans smukkeste Patient. En saadan Anmodning kunde have forekommet ham paafaldende og maaske forstyrret alle mine videre Planer.

Efter nogle Dages Forløb kom jeg igjen; jeg fandt et Paaskud til at faa Direktøren til at ledsage mig paa en ny Runde gjennem Kvindeafdelingen, og med en forelskets hele Snedighed lykkedes det mig at faa hende at se endnu nogle Gange. Til sidst blev al min Opfindsomhed dog udtømt; jeg kunde ikke mere komme til hende, uden at jeg vilde risikere at vække Direktørens Mistanke, men ikke desto mindre var jeg opfyldt af den Beslutning at nærme mig hende, og da ... ja, hvad der da skulde ske, var mig endnu uklart, og at jeg intet Øjeblik tænkte videre der over, er det bedste Bevis for, at Spiren til en Sindssygdom allerede den Gang maatte være hos mig. Nu, da jeg atter er bleven helbredet og har et klart Begreb om alt — skjønt man til Trods for min høje Værdighed (jeg er nemlig en Søn af Kejseren af Kina), endnu holder mig tilbage med Magt her i Galehuset — nu undrer jeg mig over, at jeg ikke den Gang skrækkedes tilbage for mit vanvittige Ideal.

Jeg udspurgte Direktøren meget nøje om alle nærmere Enkeltheder ved hans Anstalt; det skete ikke mere af videnskabelig Interesse, men kun for paa den Maade at finde en eller anden Udvej til at nærme mig den elskede. Hende eller ingen — lød det højt i mit unge, uberørte Hjærte. Naar jeg først fandt en Lejlighed til at tilstaa hende mine Følelser, vilde jeg — saaledes tilhviskede Haabet mig — helbrede hende ved min Kjærlighed og ved min ømme Omhu føre hendes omtaagede Aand til Lys og Klarhed.

Men hvorledes skulde det blive mig muligt at komme i Berøring med hende? Under vor Samtale fortalte Direktøren, at han hvert Aar plejede at arrangere et Bal for sine Patienter.

Denne Meddelelse faldt som en Gnist i mit Bryst. Der var imidlertid nogle Maaneder til, før Festligheden skulde finde Sted.

Jeg tilbragte denne Mellemtid i W., og min eneste Beskjæftigelse var at tænke og drømme om hende. Jeg førte et fuldstændigt Eneboerliv, og lige som den rejsende i Ørkenen smægter efter en lædskende Drik, saaledes tørstede jeg efter Synet af hende. Jeg talte Dagene, Timerne og Minuterne, som endnu adskilte mig fra de vanvittiges Bal. Det var ikke noget Liv, men en Feber, jeg levede i. Endelig kom den længselsfuldt ventede Dag, og jeg fik en Indbydelse til at deltage i Ballet.

Skal jeg beskrive dig, min Ven, de Følelser,

hvormed jeg stormede derhen? Glødende af Bevægelse og Forventning betraadte jeg om Aftenen den oplyste Sal, som var opfyldt af et elegant Selskab. Foruden Patienterne havde der indfundet sig talrige Gjæster, og ingen kunde af de tilstedeværendes Udseende komme til den Slutning, at han befandt sig mellem sindsforvirrede. Mænd, som ellers led af rasende Vanvid, bevægede sig her med fornem Sikkerhed; Koner og Piger, der var besatte af fix Ideer, modtog her Herrernes Komplimenter med ægte kvindelig Ynde og Koketteri.

Ballet var allerede begyndt, og det af sindsforvirrede bestaaende Orkester spillede allerede en af en sindssyg komponeret Vals, da hun traadte ind i Salen — bedaarende skjøn og fuld af Ynde i enhver af sine Bevægelser. Snart havde jeg omslynget hende med min Arm og fløj med hende gjennem Salen. Jeg var som beruset. Hvad jeg sagde til hende, og hvad hun svarede mig — det ved jeg ikke. Jeg følte mig greben af en Svimmelhed; jeg kunde have bortført hende fra dette ulykkelige Hus; men Natten forløb, uden at jeg var i Stand til at fatte nogen Beslutning; vi maatte skilles, og jeg stod over for den skrækkelige Mulighed, at jeg i et helt Aar ikke skulde gjense Marie — med dette Navn havde en af de sindssyge tiltalt hende. Denne Tanke var mig uudholdelig. Jeg maatte for enhver Pris leve i hendes Nærhed og derved aabne mig en Mulighed for snart igjen at kunne tale med hende, tilstaa hende mine Følelser og prøve, hvilken Indflydelse min Kjærlighed vilde øve paa hende.

Efter nogle Dages og Nætters Raadvildhed fattede jeg en fortvivlet Beslutning. Jeg paatog mig at spille en vanvittigs Rolle. Naar jeg først var bleven optagen i Sindssygeanstalten, vilde jeg snart kunne finde Midler til at sætte mig i Forbindelse med Marie.

Det var ikke uden Nytte, at jeg havde studeret de vanvittiges Miner og Adfærd. En Morgen begyndte jeg at rase ganske som en affindig, og hurtigere, end jeg havde turdet vente det, blev mit Ønske opfyldt. En Slægtning af mig bragte mig til Daareanstalten, hvis Direktør tog sig af mig med den varmeste Deltagelse. For ikke at blive stukket i Spændetrøjen, gik jeg snart over fra Raseri til Melankoli. Man lod mig spasere omkring i Haven; man viste mig enhver tænkelig Forekommenhed, og jeg udholdt med en jærnfast Vilje den kvalfulde Stilling at leve mellem sindsforvirrede. Jeg maatte dog ofte opbyde hele min sjælelige Styrke for ikke at bukke under for Indtrykket af dette Samliv.

Da indtraf den 1ste Maj, som den humane Direktør vilde fejre ved Afholdelsen af en lille Fest i Anstaltens Have, og jeg havde nu igjen Lejlighed til at træffe sammen med Marie. Det var mig, som mit Hjærte skulde sprænges af Glæde, da jeg fik Øje paa hende. Jeg vil ikke nærmere beskrive dig mine Følelser, thi de var en Abnormitet, som du dog ikke kan begribe. Marie kjendte mig ikke igjen, ja, hun syntes slet ikke at lægge Mærke til mig. Jeg traadte imidlertid hen til hende, begyndte en ligegyldig Samtale, og lidt efter havde jeg opnaaet min Hensigt, nemlig at være alene med hende i en stille Krog af den store Have. Nu udøste jeg hele mit Hjærte for hende, fortalte hende om alt, hvad jeg i de sidste Maaneder havde lidt for hendes Skyld, og besvor hende at sige mig, om jeg turde nære Haab om, at hun vilde gjengjælde min Kjærlighed.

I Begyndelsen hørte hun slet ikke paa mig, men lidt efter lidt lyttede hun opmærksomt til mine Ord, indtil hun endelig udbrød:

„Carl, du elsker mig altsaa dog, og du vil gjøre den Uret god igjen, som du har begaaet mod mig?"

Men i det samme afbrød hun sig selv med et ængsteligt Skrig, som trængte mig gjennem Marv og Ben:

„Nej, det er ikke Carl!" udbrød hun forfærdet. — „Det er en fremmed, en ubekjendt!"

Hun vilde flygte bort, men jeg omslyngede hende med min Arm for at holde hende tilbage. Jeg talte atter om min dybe, inderlige Kjærlighed, og jeg gjentog alt det, jeg allerede en Gang havde sagt hende. Pludselig opdagede jeg, at der foregik en mærkværdig Forandring i hendes Træk. Hendes Øjne fik Liv og Fyrighed; jeg opdagede, kort sagt, hvad Direktøren senere fortalte mig: Marie havde atter gjenvundet sin Forstand.

Den Bevægelse, hvori min Tilstaaelse satte hende, rev hende pludselig ud af den Sindsforvirring, som hun hidtil havde været et Bytte for, og i en bestandig mere og mere sammenhængende og fornuftig Form fortalte hun mig sit Hjærtes Memoirer. Hun havde været forlovet og var Dagen før Bryllupet bleven forladt af sin Brudgom. Smerten herover havde formørket hendes Aand, og nu havde hun troet, at det var hendes Carl, som hun gjensaa. Jeg var ude af mig selv af Lykke ved den Tanke, at Maries Forstand var frelst, og jeg besvor hende at sige mig, om hun nu vilde belønne min usigelige Kjærlighed, og om jeg turde føre hende ud af dette Hus og dele min Fremtid med hende.

„Jeg bliver min Carl tro," svarede hun, „Billedet af nogen anden Mand skal aldrig fordunkle Mindet om ham."

Som truffen af et Lyn styrtede jeg til Jorden;

Med Diligence i Pyrenæerne.

der sænkede sig et Slør for mine Øjne, og jeg hverken hørte eller saa noget mere — kun det ene følte jeg endnu, at jeg havde sat min Sjæl og min Forstand paa Spil for en tom Drøm.

Jeg havde før udgivet mig for afsindig, nu var jeg det virkelig.

Skinnet havde forvandlet sig til Virkelighed; det frække Spil, som jeg havde drevet, var blevet til bitter Alvor. Hvad der senere skete, har jeg lidt efter lidt hørt fortælle af andre. Marie gjenvandt sin Helbred og har allerede for lang Tid siden forladt Anstalten. Jeg selv blev greben af Vanvid, som senere gik over til Tungsindighed. Den skrækkelige Virkelighed var aldeles overensstemmende med den Tilstand, jeg tidligere havde fremhyklet — og først for nogle faa Maaneder siden er jeg bleven fuldstændig helbredet. Det ligger alt sammen bag ved mig som en forvirret Drøm; jeg husker saa tydelig hvert Punkt i Begivenhedernes Række, som om de skrev sig fra i Gaar, og dog forekommer det mig, som om de aldrig havde tildraget sig. Jeg har forspildt hele mit Liv og tilintetgjort min Tilværelse for denne vidunderlige Piges Skyld, om hvem jeg endnu den Dag i Dag ikke ved mere, end at hun hedder Marie. Jeg vilde dog saa gjærne se hende endnu en Gang, før jeg dør; endnu en Gang holde hendes Haand i min og trykke mine Læber mod hendes. Maaske vilde hun dog for min Skyld glemme denne Carl, dersom hun blot vidste, at jeg er Kejseren af Kinas Søn. Jeg glemte at sige hende det, da jeg tilstod hende min Kjærlighed . . ."

Danske Digtere.

Frederik Paludan Müller: „Aftenvagt".

Naar al Ting gaar til Hvile,
hvad Livet kaldte frem,
naar alle Taager ile
til deres dunkle Hjem,
naar Dagens Lys sig fjærne,
mens, af hver Sky forladt,
den evig faste Stjærne
staar paa den stille Nat.

Da synker hen i Dvale
hver Drøm, vi stige saa;
den store Sandheds Tale
vi kan igjen forstaa;
vi kan igjen fornemme
den Kraft, vi bæres af,
den underfulde Stemme,
hvis Røst os Tanker gav.

Og dybt i Sjælens Indre
sig aabner da et Blik,
som ingen Skranker hindre,
som ingen Grænse fik;
med det vort Hjem vi skue,
et større Fædreland
end denne lille Tue,
som ej os holde kan.

Det sørgeligste klinger
harmonisk da og smukt,
det tungeste faar Vinger
til mægtig Himmelflugt,
det ringeste forsvarer
sin Plads i Livets Krans,
det mørkeste sig klarer
i disse Straalers Glans.

Og i vor Aand sig sænker
den store Faderaand,
som løser alle Lænker
og bryder alle Baand;
og naar de sidste falde,
da føle vi med et:
at Gud er alt i alle,
og alle kun er et.

En Kamp.

Fortælling, af „en sønderjysk Bondepige",

udgiven af Frederik Barfod.

(Sluttet.)

Hvad var det, du vilde sige mig? Karen!" spurgte Hans, da han næste Dag stod for hende i hendes Faders Dagligstue. „Lad mig nu høre alt, at jeg kan faa Vished, om du er vred paa mig ligesom alle andre."

„Det var jo dig, der vilde sige mig noget, Hans!" svarede Karen. „Dog, derom ville vi ikke tvistes; thi jeg skulde rigtignok sige dig Grunden til mit Svar i Gaar Eftermiddags. — Da din Fader kom her ind med de gamle, vilde han, at jeg skulde brænde de smaa Dannebrogssløjfer, og, da jeg ikke vilde, kom det til Drilleri mellem ham og de andre. Man kom saa med det Ønske, at jeg maatte binde dem paa dig. Da følte jeg, at du vilde blive til Spot for Selskabet, og jeg ønskede inderlig, du ikke maatte blive Konge. Jeg kunde ikke tænke paa at se dig gjort latterlig for din Faders Skyld, thi jeg ved, du deler ikke hans Mening om dansk og tysk. Ikke sandt, Hans, du vilde ikke taale, man sagde til dig, at du var tysk?"

„Jeg ved ikke ret, hvad det er at være tysk, Karen! thi ingen taler med mig om sligt, uden naar jeg hører spottende Bemærkninger om Fader. Derfor gaar jeg helst af Vejen for alle. Vil jeg spørge Fader om et og andet i den Retning, faar jeg det Svar, at det forstaar jeg mig ikke paa; jeg skal kun passe mine Heste og min Plov; der er min Plads. Mens jeg saa har gaaet saa ene derude paa Marken, har kun én opfyldt mine Tanker. For hende vilde jeg med Glæde arbejde hele mit Liv og ikke bryde mig om andet i Verden, naar kun hun kunde faa mig kjær, som da vi vare Børn og legede sammen. Og ved hvert venligt Ord af dig, Karen, fik jeg nyt Haab i min Ensomhed, men nu kan jeg ikke længer holde den Uvished ud; jeg maa have et ja eller nej! — Karen, hvorfor græder du? Skal du bedrøve mig med et Nej, som du vel kan vide, vil knuse hele mit Fremtidshaab."

„Jeg græder, fordi jeg holder af dig, Hans! Thi, om jeg end nu siger, jeg bliver aldrig nogen Mands Hustru, hvis jeg ikke bliver din, saa er der dog meget i Vejen for, at vi to kunne sætte Bo. Først og fremmest maa du lære at leve for den Sag, hvis Forkæmper enhver Sønderjyde bør være; du maa elske den Fane, som jeg omfatter med en dansk Piges hele Kjærlighed; og du maa med Mod og Kraft tilkæmpe dig en agtet Mands Stilling i vor Fødeby. Alle maa de kjende dit Værd, som jeg kjender det."

„Karen! Hvor du kan gjøre mig baade glad og bedrøvet paa en Gang! Du holder af mig, siger du, og dog vil du, jeg skal være anderledes, end jeg er. Jeg synes, der er noget i mig, som ikke kan taale dette, selv ikke af dig."

„Nej, du skal netop være den, du er! Du skal være dig selv og ikke gaa i andres Ledebaand. Du maa bare se lidt ud ad, Hans, og følge med i vor store Livssag. Bliv ikke vred, fordi jeg gjør dig opmærksom paa det. Jeg holder ikke mindre af dig derfor. Jeg ved kun, at det er nødvendigt, thi, naar jeg blev din Kone, blev det mange Gange min Tur at spørge, og din at svare; men da kunde jeg ikke nøjes med det Svar, at du kun kunde passe dine Heste og din Plov, for du havde ikke lært andet."

„Skal da en Bonde kunne forstaa andet? Er det ikke nok, naar han kan arbejde og forsørge sin Familie?"

„Det er et stort Spørgsmaal, som jeg næppe turde svare paa, hvis jeg ikke havde fundet Svaret inde i mig selv. Jeg ved, at, hvad man ikke lærer at kjende, lærer man heller ikke at elske, og hvad man ikke elsker, kan man ikke let ofre noget for. Derfor tror jeg, at, som en Bonde elsker sin arvede Fædrenegaard, fordi han kjender denne Plet og dens Værd, ligesaa skal han elske det Land, som han sammen med Brødre arvede fra Forfædrene. Og som han vilde forsvare den lille Gaard, naar en Nabo vilde røve den, saaledes skal den fælles Arv, Fædrelandet, ogsaa forsvares, naar det staar i Fare. Da skal Bonden og den højere staaende være lige rede til at ofre Liv og Gods for det. Men saa maa de ogsaa begge have Kjendskab til Skatten, de

skulle værge; og derfor maa Bonden have Øje og Tanke for lidt mere end Plov og Heste, skjønt det visselig er noget, han heller ikke maa forsømme. Men især i denne Tid er der saa meget, som den sønderjyske Bonde ikke maa forsømme: han maa holde fast ved den Sag, som alene kan sejre ved hans Udholdenhed."

„Jeg ved ikke, hvor jeg skulde lære alt dette," sagde Hans, idet han rejste sig og saa alvorlig og bedrøvet paa hende; „men jeg ved nu, at jeg er fattig, og jeg skammer mig over, at jeg først føler det nu. Thi nu skal du vide, Karen, at, naar jeg gik midt i Rigdommen af frodige Marker og vidste, at det vilde blive mit alt sammen, da har ofte en Stemme i mig hvisket: „Derfor har du ogsaa Haab om at vinde Karen, for du kan byde hende gode Kaar". Og jeg lyttede saa gjærne til denne Røst. Men nu forstaar jeg, at min Rigdom ikke kan udfylde den Kløft, der er imellem os. Tungt er det for mig at sige det Ord, men jeg føler, det maa frem: vi to passe nok ikke sammen, Karen! thi en Bonde, som du tænker dig ham, er jeg ikke, og aldrig kunde jeg taale, at du saa ned paa mig. Saa hellere være helt ene og aldrig se dig mere! — Jeg ved ikke, hvor jeg faar Styrken fra til at udtale det."

„Da ved jeg det, Hans," sagde Karen og rakte ham Haanden med et glædestraalende Blik. Det var første Gang, Hans havde vist sig rigtig som Mand lige over for hende. „Har jeg saaret dig med noget Ord, da give Gud mig et langt Liv til at vise dig, at det ikke var min Hensigt! Men giv du mig ogsaa Lov til at give dig et Vink, hvorledes du skal lære „alt dette", som du kalder det. Du skal bare vinde Frihed til at lære dig selv at kjende; du skal gjøre din Ret gjældende som den, der nu kan have din egen Mening om en Sag. Kraften dertil faar du fra samme Kilde, hvor du fandt dine Ord til mig. Det var krænket Æresfølelse, der talte. Men har du ikke tit haft større Aarsag til at forsvare dig over for andre, end nu lige over for mig?"

„Ja, du har Ret! Hvor kunde jeg ogsaa blive vred paa dig! Men det var paa mig selv og hele Verden, jeg vrededes; jeg syntes, jeg havde ikke en eneste Ven, og at jeg heller ingen fortjente at have. Før, naar du talte til mig, var det altid et opmuntrende Ord; nu syntes jeg, det var en Bebrejdelse, fordi jeg ikke var som de andre. Tilgiv mig, Karen, at jeg troede saadant om dig."

„Ingen Bebrejdelse, men et inderligt, længe næret Ønske laa der i mine Ord, at du vilde bruge dine Evner i Kamp mod den Skæbne, din Faders Sindelag har beredt dig. Thi, naar du jævnlig har følt Ydmygelser og Spot, da er det, fordi du har taalt det og veg til Side for Angrebene, der bleve kaadere, jo mere du trak dig tilbage. Da troede man, at du ogsaa var tysk. Det er hele Grunden til din Ensomhed midt mellem dine Barndomsvenner, og det kan kun blive anderledes, naar du rejser bort en Tid og kommer hjem og værger dig mod ethvert nyt Angreb, enhver Mistanke, der rejses imod dig."

„Men hvor skulde jeg gaa hen! Aldrig giver Fader Lov til, at jeg rejser."

„Saa maa du selv tage dig Lov. Det er Begyndelsen til din Kamp. Du drager til et Hjem, som jeg kjender, og hvor man netop har Brug for dig, da Sønnen for Tiden er Soldat. Der vil du blive agtet som en ung Mand, der selv har en Mening, og du skal ikke gaa ud at pløje med den Besked, at du intet andet forstaar dig paa."

„Men Fader bliver vred, han tilgiver mig det aldrig, jeg faar ikke hans Minde, og tør dog ikke handle derimod."

„Da har du heller ikke mig saa kjær, som du selv vil tro, Hans! Thi vel elsker jeg dig og bliver aldrig nogen anden Mands Hustru, men min Ære som dansk Pige byder mig ikke at række Haanden til en Mand, der bærer Navn af Tysker. Jeg kunde aldrig give Fader en saadan til Svigersøn, selv om jeg ved, at du ikke er tysk, men jeg kunde heller aldrig binde mig til en Mand, der har større Frygt for sin Fader end Kjærlighed til mig, og som ikke har Vilje til at gjøre noget for den . . ."

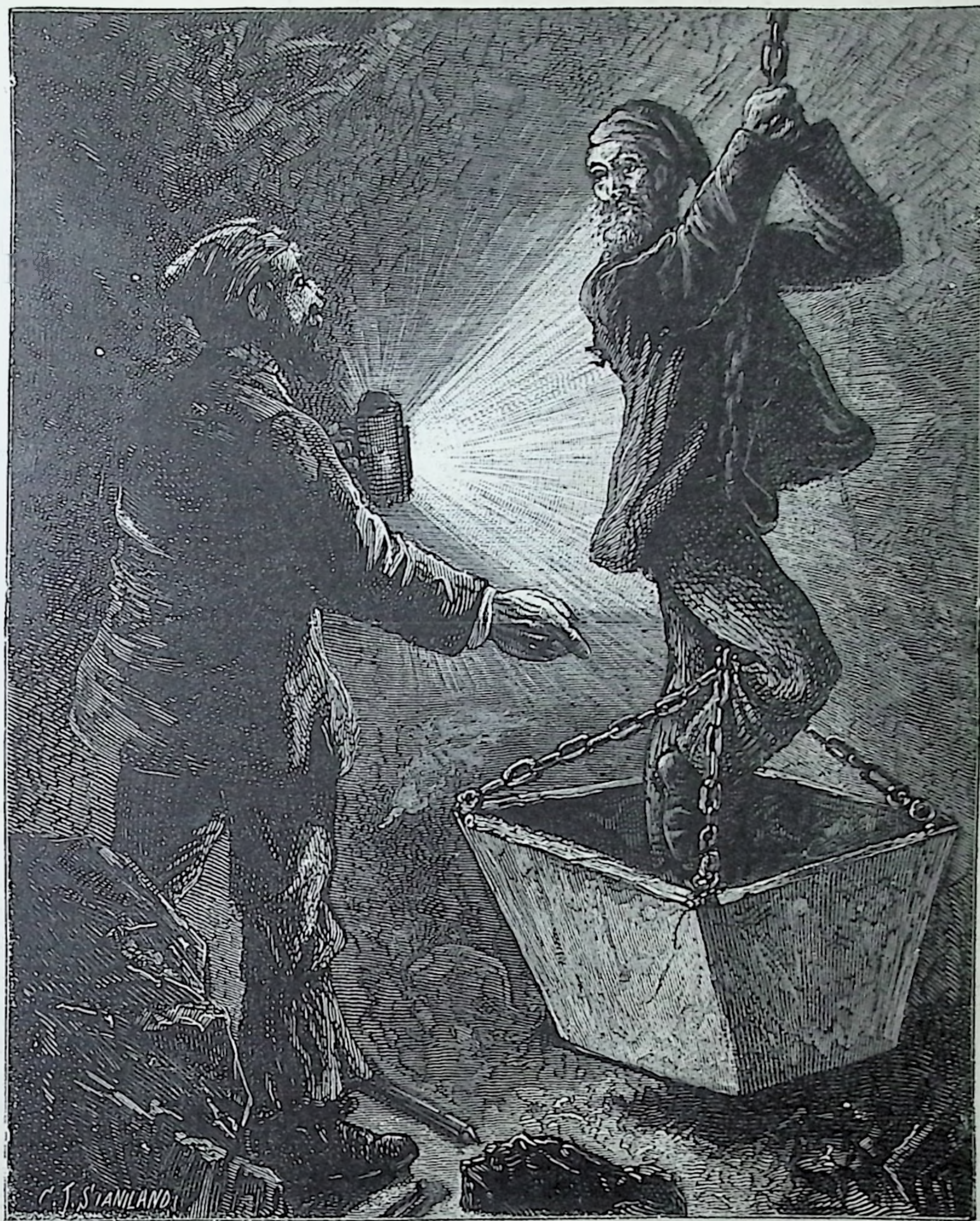
„Karen, sig ikke mere!" afbrød han hende. „Du skal faa Bevis for min Kjærlighed til dig. Tilgiv mig saa, at jeg et Øjeblik faldt tilbage til Frygten for andre. Jeg skal samle alt mit Mod og rejse ud i Verden, thi nu føler jeg, at det bør være saa. Jeg længes efter at blive anderledes end hidtil, thi du har Ret, jeg har taalt for meget, jeg har endog mange Gange i Stilhed grædt som et Barn, naar jeg ikke vidste, hvorledes jeg skulde forandre min sørgelige Stilling. Ingen sagde mig det, saaledes som nu du har gjort. Gud ske Lov, jeg har dig! Jeg føler ikke blot, at jeg ikke længer er ene, men jeg føler en Kraft til at begynde et nyt Liv. Giv mig saa din Haand paa, Karen, at du bliver min Hustru, dersom jeg kommer hjem som en Mand! Lover du mig det?"

„Saa sandt din Fader til den Tid vender tilbage til sine Kammerater fra Treaarskrigen, og kæmper tro med dem igjen!" sagde Karen dybt bevæget og lagde atter sin Haand i hans. „Det bliver en svær Sten at løfte af Vejen for vort Brudetog, men Vorherre kan løfte den alligevel. Der har du en af mine Dannebrogssløjfer; den gjemte jeg til dig i Gaar; lad den være dig et Pant paa min Kjærlighed og lær fuldt at elske

dens Betydning, saa du en Gang kan kæmpe for den, som du nu vil kæmpe for Kjærligheden."

Et Par Dage efter rullede en Vogn ud af Mikkel Jensens Gaard. Det var Daglejeren, der kjørte med Hans. Inde i Stuen sad Mikkel saa

„Her sidder jeg nu net i det med Foraarssæden!" tænkte han. „Hvordan faar jeg nu den lagt? Der kan dog ingen gjøre det saa godt som Hans, min dygtige Dreng, som jeg næsten havde faaet lært alt, hvad der hører til Avlsbruget, saa jeg rolig kunde lade ham overtage det hele en

I Kulgruben.

vred som en Tysker. Det var ham en Gaade, hvorledes Hans var bleven saa egenraadig og havde pakket sammen til en Rejse trods alt, hvad Faderen havde truet og skjændt. Han, som havde været vant til at herske over „Drengen", sad nu magtesløs og ene i det triste Hjem. Han kunde slet ikke fatte Forandringen, og alle hans Følelser gik op i Vrede.

Gang. Og saa gaar han hen og fordærver det alt sammen ved at løbe bort fra mig! Og hvem løber han desuden fra som en Kryster? — Karen! — Det er da sikkert, at, mens han er borte, kommer der en anden og snapper hende, den raskeste Pige i Byen, som jeg længe har længtes efter at faa herover og gjøre det lidt livligt for mig igjen, som da

Mo'er levede. Det er dette, jeg har levet for i de sidste Aar, og saa skal Drengen rive det hele ned! Men han skal heller ikke have Lov dertil! Hvorfor lod jeg ham ikke hellere smage Pisken, end jeg lod ham kjøre. Hentes hjem skal han! — Ane!" raabte Mikkel, og Husholdersken kom løbende.

„Skynd dig og hjælp mig de andre Heste ud, og lad mig faa mit Tøj, jeg skal kjøre strax!"

Men næppe var Ordren givet, før en Skikkelse kom til Syne bag Ane. Karen stod foran Mikkel og bod ham venlig Goddag. Han stod forbavset over det uventede Besøg, og da Ane spurgte, om han vilde have den graa Frakke, fik hun det Svar: „Bryd dig ikke om mine Sager!" som om hun, den uskyldige Pige, ogsaa havde hørt med til Sammensværgelsen imod Mikkels Taalmodighed.

„Da er du aldrig kommen mere belejlig, lille Karen!" sagde Mikkel; „og dog, gid du var kommen et Par Timer før, saa kunde du have hjulpet mig at faa Hans til at blive hjemme. Thi har du hørt noget saa dumt, som at han tager ud at tjene, der selv har et godt Hjem, og saa oven i Kjøbet sætte mig i saadan Forlegenhed. Du vilde nok have staaet paa min Side, ikke sandt?"

„Det tror jeg ikke. Hans er vel nu saa gammel, at han maa have et Raad for sig selv, og jeg tror, enhver har godt af at komme lidt ud i Verden en Tid. Dig vil jeg imidlertid raade at faa en paalidelig Tjenestekarl, der kan gaa i Hans's Sted saalænge."

„Ja, hvor faar man det, Karen? Du kan slet ikke tænke dig, saa dygtig Hans var af sin Alder. Jeg faar aldrig nogen som ham! Altid var han føjelig, men nu, hvor ærgeligt er det ikke, at han nu sætter sig op imod sin Faders Vilje og drager til fremmede, hvor man oven i Kjøbet skal være angst for, at han bliver holdt for Nar, da han er saa ung og slet ikke er vant til at komme ud iblandt Folk."

„Husk dog paa, Hans er ikke et Barn, men en Mand, fyldt sine 25 Aar. Lad ham prøve Kræfter lidt med Verden! Det skal være saa sundt at øve sig i den Alder. Og vel har du som Fader Grund til at være vred paa ham, da han satte sig op imod din Vilje, men naar han om et Aar kommer hjem igjen, munter og glad, og fortæller, at dejligt er det at være ude, men dog mest, fordi man saa finder det allerdejligst her hjemme; og han saa beder Fader ikke at være vred, da han nu med Livslyst og Taknemlighed vil gjøre alt for at opmuntre og glæde ham, saa, Mikkel, ved jeg nok én, der ikke kan modstaa en Bøn om Tilgivelse."

„Hvor du dog er en lille Skjælm, Karen! Du kan altid faa en god Side vendt ud paa Tingene, selv om de ere nok saa ravruskende gale. Det siger jeg dig ogsaa, at, hvad du end bad mig om, tror jeg ikke, jeg kunde nægte dig det; men mon du saa ogsaa kunde opfylde en eneste Bøn af mig?"

„Det kommer an paa Bønnens Beskaffenhed, Mikkel. Jeg vil gjøre, hvad der staar i min Magt i denne din Ensomhed, og da jeg hørte om Hans's Rejse, kom jeg for at spørge dig, om jeg ikke skulde se her over en Gang imellem om Aftenen og læse lidt højt for dig, naar Tiden bliver dig lang."

„Og det vilde du gjøre uden at bryde dig det mindste om, hvad Folk vilde sige?"

„Jeg mener, at man ikke skal gjøre sig til Slave af Povls og Pers Mening, naar Vorherre giver os Lejlighed til at gjøre en lille Smule godt; og det vilde vist være godt for dig, Mikkel, at faa lidt Selskab og Opmuntring."

„Ja, det er som talt ud af mine egne Tanker. Du er den eneste, min Pige, der kunde bringe lidt Livlighed ind hos mig. Det passer ogsaa med min Bøn, thi den gaar ikke ud paa mindre, end om du vilde flytte her ind til os for altid og gifte dig med Hans. Han er en rigtig god og dygtig Karl til sin Gjerning og holder sikkert ogsaa meget af dig, selv om han ikke har haft Mod til at sige det. Jeg er vis paa, du kunde faa al Ting med ham, som du vilde, naar du blev hans Kone; og hvor vilde det ikke være en Lykke for mig at have dig hver Dag at tale med om al Ting. Du er den eneste i hele Omegnen, jeg kunde tænke paa at have til Svigerdatter. Hvad mener du om det, Karen? Kunde du endog gjøre saa meget for mig?"

Karen stod overrumplet ved dette ligefremme Frieri. Hun følte, at ved Mikkels Ord blev der givet hende et Vink til at begynde den Kamp, for hvis Skyld hun var kommen. Nu havde hun Ret til at udtale sig, og dog blev hun angst, thi hvorledes skulde hun, den unge Pige, kunne sige en gammel Mand rent ud, hvor svært han havde fejlet? Hun havde tænkt sig, at hun lidt efter lidt ved Læsning og Samtale kunde faa Isen brudt. Men hvad skulde hun nu strax svare Mikkel? Ærlig sige ham sin fulde Mening endnu i Dag? Det blev nok det bedste.

„Det var en mærkelig Bøn, Mikkel, og til at svare paa den kunde man vel nok behøve lidt Betænkningstid, men ét vil jeg sige strax: der maatte ske en stor Forandring her, før jeg kunde flytte ind som Hans's Kone."

„Ja, det kan du stole paa! Jeg har ogsaa tænkt, min Pige, at hele Huset skal rives ned og bygges op igjen rigtig efter det nye; for det skal være et Hjem, du flytter ind i, som der ikke er set Mage til i hele Sognet. Ogsaa Haven skal forandres; men hjælp mig nu rigtig at udtænke, hvor-

ledes alt skal være. Tror du ikke, at Haven maa udvides noget?"

„Jo, det maa den sikkert, for der skal være saa megen Plads i den, at der uden for Vinduerne kan blive en stor rund Græsplet, i hvis Midte en høj, hvid Flagstang maa rejses, til et Vidne om, at her lever Folk, der haabe paa Dagen, da Dannebrog kan hejses paa dens Top." — — —

„Hm, hm! Det var nu noget galt noget, Karen!" sagde Mikkel og tog sin laadne Hue af, som om det blev ham for varmt. „Det maa vi helst lade være at tale om, til du er kommen her over, saa vil du nok indse . . ."

„Nej, det er noget, som vi to maa være enige om, før jeg kan flytte her ind! Vi maa tale meget om den Sag, Mikkel!"

„Men det forstaar du dig ikke paa, Karen! Du er alt for ung til at tale med om Politik, og det skulle Kvinder ikke have med at gjøre."

„Ja, er jeg for ung til at tage Del i den bedste og helligste af vore Sager, den, som Sønderjyden har at leve for, saa er jeg ogsaa for ung til at være Husmoder. Den Stilling er alt for ansvarsfuld for et Barn. Men dog, Mikkel Jensen, maa jeg i Dag spørge dig, hvorfor blev du utro imod vor Sag? Du er jo dog en Sønderjyde som alle vi andre?"

„Karen! Ti stille, tal ikke til mig om saadant noget. Det Spørgsmaal . . ."

. . . „Vil du ikke svare et Barn paa. Ikke sandt, Mikkel, det var jo dette, du mente. Nu vel, saa vil jeg da selv svare for dig, men først gjøre dig opmærksom paa, at man af Børn maa høre mange Sandheder uden at vredes paa dem. Tænk saa selv over bag efter, om ikke jeg dog nu taler Sandhed. — Du har nok glemt, at du er Sønderjyde, og Jakob Madsen bliver ved at lokke dig bort fra alt, hvad der kan minde dig derom. Du har ikke rigtig fra først af forstaaet at værge dig mod den Fare, der ligger i at lytte til en Løgn, blandet med en Smule Sandhed. Man har prædiket for dig om den uundgaaelige Skæbne, som et Folk maa underkaste sig, naar det er blevet voldtaget af en stærkere Magt, og man har talt op og ned om den rette Øvrighed, som man skal adlyde. Det kan lyde saa gudfrygtigt, naar man da helt glemmer at gjøre opmærksom paa, hvorledes vi fik denne Øvrighed, og hvordan vi kunne slippe den igjen og komme tilbage, hvor vi have hjemme. At Tyskerne nu have Magten, det er Sandheden i Prædikenen, men at de skulde have Ret til at beholde den, er den store Usandhed, som ingen Sønderjyde maa lade sig paaliste, naar han vil gjælde for en ærlig og hæderlig Mand."

„Karen, hvor tør du tale saa! Det er jo kun taabelig Snak, hvorved du i højeste Grad fornærmer mig," sagde Mikkel næsten vredt.

„Saa forklar mig da, hvorfor det er taabelig Snak, eller sig mig en gyldigere Grund, hvorfor du blev tysk og glemte de Dage, da du gik med i Skaren, som vilde værne om gamle Dannevirke og kæmpe for Sønderjyllands Frihed, glemte den Begejstring, som du dog maa have følt, da du vendte hjem som Sejrherre og stod i Rækkerne, der modtoge Danmarks jublende Tak. Har du revet det Baand itu, der den Gang knyttede dig til det Land, for hvis Skyld du satte dit Liv i Vove?"

„Tal ikke om Fortiden, Karen! Nu er alt anderledes," sagde Mikkel lidt mindre haardt end før.

„Nej, ikke alt er forandret, Mikkel! Der kom vel et bedøvende Slag over Sønderjylland, som fik tusende Hjærter til at bløde; men mon det med det samme slog hver dansk Følelse ihjel i dit Bryst, saa der ikke efter Slaget var noget, der rejste sig med dobbelt Styrke til Kamp for vor Frihed? Døde Fædrelandskjærligheden under den første strænge Prøvelse? Jeg tror det ikke. Du maa dog kunne mindes din Ungdomstid og din Barndomstid, da du lærte, hvorledes Danmark frelstes fra mangen Fare, og af disse Minder maa du kunne hente Haab og Mod til at tage Kampen op paany. For vi har Lov til at haabe, den Ret gav jo Pragfreden os."

„Men det kommer aldrig, Karen! Den Fred bliver aldrig udført, thi hvorfor venter man ellers saa længe? Den kan slettes med et Pennestrøg ved den første den bedste Lejlighed, og hvad have vi saa for alle vore Forhaabninger? Det Slag kan ogsaa komme en Gang, og det var nok bedre, om lidt flere vare forberedte paa det og i Tide bøjede sig for Overmagten."

„Nej, sig ikke det, Mikkel, som om vi alene byggede paa et menneskeligt Løfte, thi, selv om dette skulde brydes og al Folkeret krænkes, fordi vi ere saa lille et Folk, hvis Livssag ikke lægges i Menneskenes Vægtskaal, saa vide vi dog, at vi have en Herre over os, som er større end den stærkeste Stormagt paa Jorden. Han kan løse, hvad denne vil binde, og for ham er intet Folk for lidet, naar bare det vil bie paa hans Time, bie paa den Stund, da han finder det prøvet nok og modent nok til at tage imod den Lykke, han gjemmer til os, og som vil fylde enhver paa den Dag, da det hedder: „Nu ere vi atter danske!" Lad os aldrig glemme Vorherres Hjælp, men trøste os med:

„Vi endnu har det bedste tilbage:
det laa gjemt hos den gamle af Dage."

„Ja, lille Karen, du tror nu paa Mirakler, som jeg kan forstaa. I gaa og drømme om de gamle Tider, og I blive næsten overtroiske med det

samme, men I ville vaagne med Forfærdelse, naar Øvrigheden bliver kjed af at tage det med det gode og kommer med Magtsproget. At vi ved et Under skulde blive frie igjen, faar ingen mig til at tro, dertil har jeg set for meget i Verden," sagde Mikkel i en halvt medlidende, halvt spydig Tone. Da Karen rørte ved Ungdomsminderne, var der noget, der begyndte at tale hendes Sag i Mikkels Bryst, men da hun indrømmede, at Stormagterne kunde overse et lille Folks Følelser, traadte hele hans Selvklogskab og alle Jakob Madsens Bevisførelser atter levende frem for ham. Han var den ældre, erfarne Mand, som ikke maatte stryge Flag for en ung Pige; hun maatte bringes til at godkjende „Fornuften" i hans Tanker fremfor den Følelse, som gav hende Haab om en Fremtid lig Fortiden. Men den overlegne Medlidenhed og Spot, som laa i hans sidste Ord, bevirkede kun, at Karen tabte Taalmodigheden og rejste sig, vredere end hun nogen Sinde havde været, i det hun sagde:

„Du skulde være den sidste til at tvivle om Mirakler, Mikkel! thi sig mig, om der ikke netop skete et saadant, da Tyskerne vandt Sejr over Mikkel Jensen, trods al hans Tapperhed i de unge Dage, saa han fra gammel dansk Soldat blev en Hjemmetysker. Og ikke det alene, thi du kan endog spotte over Troen paa Vorherres Hjælp mod den stærke, og det uagtet du tror at følge hans Bud ved at underkaste dig den Øvrighed, han nu har givet os. Tror du da, det kun er Tyskerne, han vil hjælpe, men at han ikke skulde kunne hjælpe ogsaa os til vor Ret. Det føler enhver ærlig dansk Sjæl, at vort Fangenskab kun er en Prøvetid, ikke et Fængsel for al Tid. Spot kun med denne Følelse, hvo der vil! Den bliver ikke mindre levende derved, men den styrkes ved enhver ny Smerte, vi maa taale. Dog, Hadet til alt Tyskeri bliver ogsaa større med det samme, og derfor, Mikkel Jensen, kan den danske Pige ikke komme her oftere. Hun kom her i Dag i den Tanke, at der endnu var en lille Gnist af gammel dansk Ære hos dig, naar man rigtig fik dig undersøgt til Bunds, men hun indser nu, at du godvillig sætter Foden paa den Fane, du en Gang kæmpede under. Saa Farvel! Nu ved du, hvorfor Karen ikke kommer igjen."

„Karen!" raabte Mikkel og ilede ud efter hende, men hun var allerede borte.

Hun troede, at det nu var bedst at lade ham ene med hans Samvittighed en Tid, for om han saa ikke skulde komme til Klarhed over sin Fejltagelse, efter at hun med saa rene Ord havde mindet ham om den. Mikkel maatte ikke fristes til at tale imod sin Overbevisning, blot for at faa hende til at sige Hans Ja. Det var ikke det ydre Skin, hun vilde vinde, for at hun uden Skam kunde blive Hans Jensens Brud, men hun haabede at bringe den gamle til sand Erkjendelse af hans Uret og til at angre den, saa han atter af et ærligt Hjærte sluttede sig til sine gamle Venner og Landsmænd.

Med dette Haab gik Karen nu ved sin Gjerning i Fædrenehjemmet. Undertiden kunde vel den trykkende Tanke komme over hende, om det ikke var Synd, at hun havde givet Hans Haab, thi dersom nu Mikkel alligevel ikke vilde omvende sig, kunde hun jo dog umulig blive hans Søns Brud. Men Breve fra Hans gave hende atter nyt Mod og Haab til Fremtiden; thi den, som elsker og elskes, kan vistnok ikke finde Fremtiden ganske mørk og haabløs. Tilmed sporedes der en saa stor Forandring hos Hans, siden han var bleven løst af det strænge Baand i Hjemmet, at hun med Glæde saa Guds Velsignelse over denne hendes første lille Mission, og saa skulde hun vel ogsaa have Tillid til ham i alle andre Kampe.

. . . „Hvor dog enhver Ting forekommer mig forandret!" skrev Hans. „Ikke alene de fremmede Omgivelser, men hele mit Syn paa Livet er et helt andet end før. Der er noget, der driver Arbejdet frem; jeg føler mig lykkelig ved hver en Time og betragter hver Dag som en Velsignelse. Det er vel nok dette, Karen, at jeg ved, hvor rig jeg er bleven, da jeg vandt den Pige, der er mig mere værd end alle Jordens Skatte, og at jeg nu kan arbejde hen til at blive en værdig Husbond for hende; men jeg føler ogsaa, at jeg skal stræbe at blive mig selv værdig, saa jeg ikke bliver en Kastebold for andre. Jeg har været en underlig en, da jeg gik der hjemme, og det undrer mig kun, at du, Karen, kunde fatte saa stor Hengivenhed for mig, at du vilde vække mig af min Sløvhed til et helt andet, rigere og kraftigere Manddomsliv. Det var dine varme Ord, der kaldte mig til Bevidsthed om, at man har noget andet at leve for end at gaa bag Ploven og regne ud, hvor meget denne Ager kan give til næste Aar. — Jeg har læst de Bøger, du gav mig om Treaarskrigen, og jeg maa tilstaa, at i Begyndelsen syntes jeg, det var forfærdeligt, hvad en Soldat maa gaa igjennem. Men, som vor gamle Husbond her siger, at Kuglerne gjorde mest Spektakel den første Gang, man hørte dem, saaledes gik det ogsaa mig med Læsningen; thi da jeg havde læst om de første Slag, fulgte jeg ikke alene Soldaterne med Beundring for deres Mod, men med Begejstring for deres Daad, og jeg følte, at hvis den Tid kom igjen, maatte ogsaa jeg med at vove noget for Hjemmet. Det er ikke alene de glimrende Sejrsdage, der have fyldt mit Hjærte med Stolthed; jeg har ogsaa læst om Dybbølstillingen i sidste Krig, og det er vist, at Soldaten ogsaa der viste et Mod, som fortjener at hædres.

Du maa nu ikke kalde mig umandig, naar jeg tilstaar, at da jeg havde læst om Dybbølskanserne og alt, hvad der var ofret for at holde Dannebrog saa længe som muligt paa deres Top, og det netop traf at være Kongens Fødselsdag, saa Flaget vajede her ude i Haven, saa gik jeg ud og stod under det og græd store Taarer. Det var, som Brystet var fuldt af Følelser, der ikke kunne beskrives: Vemod over de tapre, der kæmpede forgjæves, Sorg over at Dannebrog er strøget i mit eget Hjem, og dog ligesom en Glæde blandet i Sorgen. Thi, naar jeg saa op til den gamle Fane, forekom den mig som en kjær Arv efter de faldne Brødre, hvilken jeg skulde skærme mod videre Forhaanelse af fremmede. Da kom dine Ord mig i Hu: „Lær fuldt at elske dens Betydning, saa du med Haab kan kæmpe for den"; og jeg følte, at Dannebrog sandelig har en stor Betydning."

Imidlertid gik der Uger og Maaneder, uden at Karen hørte noget fra Mikkel Jensen, men med Glæde lagde hun Mærke til, at Jakob Madsen kun sjælden ærede Byen med Besøg. Deraf spaaede hun sig meget godt. Men gaa over til Mikkel igjen, kunde hun ikke; hun havde jo sagt, at hun ikke kom i Hjemmetyskerens Hus mere, altsaa, saa længe Mikkel ikke var kommen til hende og havde frigjort sig for det Navn, kunde hun intet gjøre.

Da var det en varm Sommerdag, at hun gik ude mellem de frodige Kornmarker og glædede sig ved Synet af den Velsignelse, hun alle Vegne skuede. Og som hun gik der, kom hun til et Par smaa Lam, der nylig vare komne paa egen Fod i Verden, da de vare tagne fra Moderen og satte i Tøjr, en Stilling, der ikke var nær saa morsom som at løbe frit fra Moderen til Kløvermarken og tilbage igjen. De havde været urolige og vare komne i Snare i Tøjret. Karen vilde hjælpe dem løs men det var en langvarig og vanskelig Sag, og da hun en Gang saa sig om efter Hyrdedrengen for at kalde ham til Hjælp, blev hun ikke lidt overrasket ved lige i sin Nærhed at se Mikkel Jensen, der kom rask hen imod hende.

„Goddag, Karen!" raabte han, „sikken et dejligt Vejr vi har i Dag!"

„Ja, det var det, der narrede mig ud; jeg længtes efter at se Kornet og Græsset, og saa fandt jeg de to Lam i Snare. Jeg vilde saa gjærne hjælpe dem, men det vilde de slet ikke forstaa og blive kun vilde og uregerlige over det."

„Ja, du er en Pige med Hjærte til at hjælpe, hvor det gjøres nødigt. Hold du nu paa Lammene, saa skal jeg rede op imens. — Jeg kan ellers hilse dig fra Hans; jeg har i Dag haft Brev; han skriver saa muntert, at til næste Aar kommer han hjem til mig igjen og sætter Ploven i Gang. Jeg kan nu næsten forstaa, at du havde Ret i Vinter, da du sagde, han havde godt af at komme lidt ud, thi der er kommet langt mere Liv i ham. — Du kan jo komme med hjem og læse Brevet, lille Karen."

„Ja, hvis jeg blot kan faa Tid," svarede hun med et forskende Blik paa Mikkel, som han tildels ogsaa nok forstod, thi han vedblev:

„Du ser paa mig, Karen, og du tænker vel, at jeg er vred paa dig, fordi du var saa stræng imod mig i Vinter. Men det er jeg ikke; jeg har tænkt meget over dine Ord og fundet, at du dog nok havde nogen Ret."

„Er det sandt, Mikkel!" udbrød Karen og slap Lammene, der løb bort, det bedste de havde lært; „er det virkelig sandt, at du ikke mere vil være tysk!"

„Hm! Naa, ja, det er, som det er: tysk er jeg just ikke. Jeg tror nok, jeg er ingen Ting, for det er ikke godt saadan at skifte Mening saa tit. Det var nu denne Jakob Madsen, der altid talte saa godt for sig, at man maatte tro, han havde Ret, indtil jeg en Dag sagde det samme til ham, som du havde sagt til mig. Da kjørte han helt fast, og nu kunde jeg nok forstaa, det var bare Skryderi det hele. Vi kom op at skjændes saa smaat, og jeg syntes igjen, det var som i de unge Dage, da jeg sloges med Tyskerne, hvad du jo havde mindet mig om, og jeg vilde nu ikke vige, men holdt mig ved dine Paastande, Karen, som han ikke kunde gjendrive. Han kom rigtig nok igjen og lod som ingen Ting, men jeg havde tabt Tilliden til ham og saa alt mere, hvor falsk han var. Det endte da med, at vi bleve uenige, og jeg lod ham forstaa, at han ikke skulde komme tiere."

„Og hvorfor kom du saa ikke og fortalte mig det?"

„Jeg er ikke velkommen i din Faders Hus, og saa er det ikke godt at gaa ind. Hvad skulde jeg ogsaa sige til din Fader?"

„Du skal gaa ind og række ham Haanden og spørge ham, om han til næste Kvartal vil bestille „Dannevirke" til dig; og har du først sagt saa meget, saa indestaar jeg for, at Fader ikke skal lade dig i Forlegenhed med, hvad du videre skal sige. Han vil blive saa glad! Og ved næste Valg vil hele Byen med Stolthed erfare, at der ikke er en eneste tysk Stemme i den. Thi nu vil du jo stemme paa dansk?"

„Ja, det kan jeg gjærne, hvis du tror, det kan hjælpe noget, men jeg vil se det først."

„Nej, du er ingen rigtig dansk Sønderjyde endnu, Mikkel! Thi en saadan tror det uden at se. Haabet dør ikke hos ham, men det skal ogsaa nok blive levende hos dig. Naar du bytter de tyske Blade med „Dannevirke", og naar du kommer til

at tale med dine gamle Kammerater fra Krigen, vil du komme til at se al Ting fra en helt anden Side. Og jeg vil synge for dig de kjære gamle Fædrelandssange fra Danmarks Sejrsdage, og de nye fra dets Trængselsaar, hvori der er Haab, og ved hvilke man ligesom kan synge al den knugende Følelse bort, som kommer over én ved Tanken paa disse Tider."

„Men er det ikke galt med al den megen Sang, Karen? Kan det ikke let føre til lutter Indbildninger, som aldrig vilde blive til Virkelighed?"

„Jeg tror ikke, at Sangen fører os tilbage til Danmark; men jeg ved, at det kan forkorte den lange Ventetid at synge. Og naar man tænker alvorlig over Sangens Ord, kan Haabet ligesom faa ny Næring. Vist er det, at, have vi ikke Lov uden for Hjemmet at tale med om Ret og Frihed, saa kan dog en god dansk Sang inden Døre bære Vidne om, hvilket Hjertelag der her har hjemme."

„Ja, det kan gjærne være, at de, der holde af Sang, kunne føle sig opmuntrede ved den, men jeg har nu ingen Sans for saadant noget."

„Jo saamænd har du saa, Mikkel. Kan du ikke huske, hvor vi sang for dig, mens vi vare Børn, Hans og jeg: „Rosen blusser alt i Danas Have". Da sagde du altid, at man ret følte, hvor kjært det lille Danmark var en, fordi det var vort eget Land, og at man maatte føle Stolthed over al den Rigdom, som Digteren viste, at vi ejede. Sig saa, at du ikke har kunnet føle dig henreven af Sang. Og tror du ikke, det vilde skurre forfærdelig i dine Øren, hvis nu nogen kom og sang om Sønderjylland som Preussens Have. — Uh! Hvor det lyder ækelt! — Jo, du skulde nok endnu kunne skjønne imellem de gode og de slette Sange; og af de gode vil du faa nyt Haab om, at der kan vindes en Sejr igjen, naar vi kun alle holde sammen og holde ud, og — saa vi bare vilde tro paa Vorherres Hjælp."

„Ja, du maa have Ret, Karen, det føler jeg nu ved hvert Ord, du siger. Men hjælp mig allerførst at bede Vorherre om, at jeg maa fatte rigtig Tillid til ham, saaledes som du. Jeg trænger til det; man bliver saa selvklog, naar man bliver gammel. — Lad os nu gaa hjem til din Fader."

„Hvad gaar der af Mikkel Jensen?" sagde Postbudet en Dag til Søren Jepsen, - han vil ikke længer have de tyske Blade, og i Dag har jeg været hos ham med „Dannevirke"."

„Ja, han er bleven et helt andet Menneske og har igjen sluttet sig til os andre, medens hans tyske Ven, Jakob Madsen, nok har faaet Løbepas. Vi sagde ham Sandheden i Vinter en Gang; det har hjulpet paa ham, saa det var dog godt, at han kom med til det Gilde."

Der var ualmindelig stor Glæde i Landsbyen, men heller ikke saa lidt Selvtilfredshed over den uventede Vending, som Mikkels Sindelag havde taget. Enhver var tilbøjelig til at tro, at enten dette eller hint Ord fra ham havde slaaet ned i Mikkels sovende Samvittighed og havde vakt hans Fædrelandskjærlighed til nyt Liv. Men deri toge de ellers saa brave Bønder fejl. Deres Forbitrelse mod alt tysk gjorde, at de ilsindede bruste op imod Mikkel, da han saa ubetænksomt begyndte at drive Handel med den tyske Studepranger. Der faldt drøje Haansord, hvorover Mikkel blev ærgerlig og gjenstridig, saa han helt lukkede sig ude fra de gamle Venner. Og netop derved fik den fremmede en gunstig Lejlighed til at føre ham dybere ind paa det fejle Spor, hvor han glemte Fortiden, da enhver Røst, som kunde minde ham om den, kun kom til ham i en spottende Tone. Men saa kom Karen; ikke med tvetydige Hentydninger til hans Vildfarelse, men med klare Ord kaldte hun frem de gamle Minder, som laa i Dvale hos ham, og aabent og ærlig viste hun ham hans Fejl, men tillige, hvorledes han kunde gjøre den god igjen, og hvor han skulde søge Hjælpen. I al den Tid mellem den første og den næste Samtale med Karen havde han tænkt meget over hendes Ord, og de vaagnende Minder talte hendes Sag, naar han sad ene der hjemme. Han indsaa da sin store Uret, men kunde ikke rigtig finde Vejen hjem igjen til den danske Lejr, før Karen atter førte ham fremad og opad til Vorherre, til at søge Hjælpen i Tro paa ham.

Alt dette vidste Mikkel meget godt selv, og han kunde kun vedblive at ytre sin Taknemmelighed til hende, men hun svarede: „Nej, Mikkel, lad os begge takke Vorherre for alt, du, fordi du har fundet dig selv igjen, og jeg, fordi han brugte mig som et Redskab dertil. Thi var jeg ikke den Kvinde, som Hans og du holde af, vilde mine Ord aldrig have fundet Vej til dit Hjerte. Du vilde foragtelig have vendt mig Ryggen og sagt, at en Kvinde ikke skulde blande sig i Mændenes Sager. Thi for det første kunne vi kun taale at høre saadanne Sandheder af dem, som vi elske, og for det andet, hvad er en Kvinde, hvor hun ikke er elsket? Kjærligheden er hendes eneste Magt. Men den gjælder det ogsaa om, at hun ikke misbruger. Hun maa kun sige, at det skulde saadan være, og saa lade Manden selv komme til Erkjendelse af, „at det skal saadan være." Hun maa altid mindes, at hun er Kvinde, mens han er Mand."

Det havde atter været Vinter og var blevet Vaar igjen. Paa Mikkel Jensens Mark gik Hans

bag Ploven og sang omkap med Lærken. Han var frejdig og munter ved Arbejdet, som en ung Bondesøn skal være. Folk i Byen bleve forsonede med den Tanke, at Karen var hans Fæstemø; thi da Rygtet først fortalte herom, blev hun dømt meget, meget strængt: „Havde Hans ikke været Arving til Mikkel Jensens Gaard, havde han nok heller ikke blevet det til Søren Jepsens Datter"; og: „Hvem skulde have troet det om Karen, at hun for Gaardens Skyld vilde have en Mand, som hun ingen Agtelse kunde have for, siden han stod saa langt under hende i Udvikling og Forstand". Saaledes blev der talt, men da Hans kom hjem, tav disse Stemmer. Han var ikke den, der drog sig bort, og Forandringen med Faderen gjorde tillige, at han optraadte med langt større Frimodighed blandt Barndomskammeraterne, saa han snart havde tilkæmpet sig den Agtelse, han fortjente.

Mikkel Jensen havde imidlertid travlt med at se til med Haandværkerne; thi nu var hele Huset revet ned, og der byggedes paa et nyt, smukt Hjem til Karen.

Og saa kom Dagen, da der skulde være Bryllup. Hele Byen var med, saa det var en lang Vognrække, der rullede hen ad Landevejen til den nærliggende Kirkeby. Naar Skaren nærmede sig en Gaard ved Vejen, kom et spejdende Hoved først til Syne, som saa frem og tilbage, og, var man saa vis paa, at der ingen Pikkelhue var i Nærheden, kom et Dannebrog til Syne i Døren, just som Brudevognen kjørte forbi. Men saa maatte det igjen ind i Kisten, hvor det blev skrinlagt til bedre Tider. En Bondemand fik dog den Tanke, at alle Kisters og Skabes Indhold kunde have rigtig godt af at blive udluftet. Det blev da hængt ud med Dannebrog i Midten, saa snart Bryllupsvognen kom. Men det gik ikke ubemærket hen, og da han blev indstævnet, hjalp den Forsikring ham ikke, at det gamle Flag ogsaa kunde trænge til at luftes lidt; for han maatte alligevel ud med den idømte Bøde.

I Mikkel Jensens Gaard var der livligt ved det festlige Bryllupsbord. Ingen tænkte paa, at det var den forhen saa foragtede Hjemmetysker, der nu saa glad udførte Værtens Pligter, ja endog selv sang med ved de Sange, som godtgjorde, at det var et dansk Selskab, der holdt Fest. Og da man havde sunget en, hvori det lød:

„Har vi end tilbage
„mangen bitter Skaal,
„som af tunge Dage
„give bredfuldt Maal;
„dog skal Fjenden vide,
„vi kan holde Stand
„i den Kamp, vi stride
„for vort lille Land."

Da rejste Mikkel sig og sagde: „Saa tøm et Glas med mig, mine Venner, at vi maa holde ud, og at vi maa vinde Sejr i Kampen! Lad mig med det samme takke eder, fordi I have glemt, jeg en Gang var kommen bort fra Troen derpaa; og saa skulle I nu vide, at det var Karen, der lærte mig at gribe Troen igjen. Denne Skaal tømmer jeg paa Sønderjyllands Frihed og paa Haabet om, at det maa eje mange Piger som hende."

Og der istemtes et jublende Hurra for Skaalen. Gamle Søren takkede for den Ære, Mikkel viste hans Datter ved at stille hende som Mønster for de sønderjyske Piger:

„Vi se hende nu, som hun er i vore Øjne, men den Alvorstid, vi leve i, har sikkert født mange Kvinder, hvem lignende Ære kunde tilkomme. Og dig, Mikkel Jensen, vil jeg hermed kundgjøre alle dine gamle Kammeraters Glæde over, at du fandt hjem til os igjen. Hvad der ligger bag ved os, fra de sidste Aar, er glemt, og du er igjen vor danske Ven som i gamle Dage, da vi stode Side om Side og bankede Tyskerne af. Nu have vi atter en Kamp, hvori vi alle skulle holde sammen, og hvor Vaabnene ere Haab og Udholdenhed i Steden for Sabel og Bajonet, og vi skulle vise, at disse Vaaben hverken ved Magt eller List kunne fratages os."

Og udenfor, midt i den store runde Græsplet i Haven, knejsede en høj, hvid, men tom Flagstang. Den hørte med iblandt Mikkels Brudegaver til Karen. Og den staar der endnu i Hans Jensens Have og venter lige saa taalmodig paa den Dag, da Dannebrog kan hejses paa dens Top, som Beboerne indenfor, — et Syn, der vil bringe Oldingen som Barnet til at juble med en Følelse, som ingen, slet ingen kan forstaa, der ikke har prøvet at skjule Dannebrog som forbuden Vare, ikke har prøvet Trykket under Ørnebanneret, der Aar efter Aar bliver tungere at bære, alt som Ydmygelserne og Lovene strænges, alt som Magtsproget lyder højere: „I skulle, thi vi ere Herrer, og I uden Indsigelse Trælle!" Men saa længe vi kunne haabe, er Sejren vis til sidst, har en gammel dansk Broder sagt, og — vi kunne haabe.

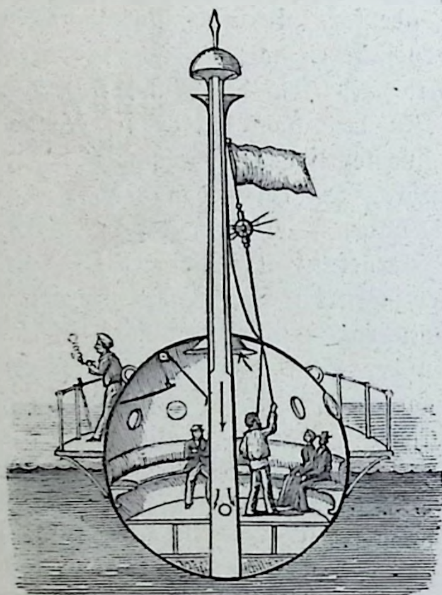
I Karens Hjem voxe tvende Smaabørn op, en Dreng og en Pige. Hun lærer dem at synge de gamle Sange, der forhen lød i hendes Barndomshjem, og hun lærer dem at elske Danmark som deres rette Fædreland. Den lille treaars Dreng siger nok saa kjækt de vel bekjendte Ord: „Vi ere danske, og vi ville vedblive at være danske!" — Endnu forstaar han ikke deres Betydning, men den Tid kommer, da Barnet staar som Mand, og da skulle Tyskerne faa at kjende, at den sønderjyske Kvinde stadig til Arven, hun giver de smaa, føjer Bevidstheden om, at Sønderjylland var og er og vil vedblive at være dansk.

Fra alle Verdensdele.

IX.

En cirkelrund Redningsbaad.

Naar man kaster et Blik paa det Billede, som følger med denne lille Skildring, skulde man næppe tro, at det var en Baad, der er aftegnet paa dette. Den her fremstillede Gjenstand har ikke den mindste Lighed med en almindelig Baad, som jo altid har en aflang Form og er mere eller mindre tilspidset for Enderne, for at den bedre skal kunne komme frem gjennem Vandet. Gjenstanden paa Billedet har derimod samme Form som en gjennemskaaren Kugle, men er ikke desto mindre en Baad, nemlig en højst ejendommelig Redningsbaad, som er opfunden af en Amerikaner ved Navn J. Mane. Den bestaar af en hul Kugle af Metal eller Træ, hvis underste Rum er bestemt til at kunne fyldes med Ballast, saa at Baaden altsaa kan rejse sig selv, naar den sættes i Vandet, og under ingen Omstændighed kan kæntre.

Oven over Ballastrummet findes nogle Rum, som er bestemte til at gjemme Vand og Proviant i. Desuden findes der en tæt sluttende Dør, som fører ud til et Galleri, der gaar rundt om hele Kuglen, og en Aabning for oven, gjennem hvilken man kan hejse Signaler op til Toppen af den hule Mast, hvor igjennem den fornødne Ventilation tilvejebringes. Det indre af Baaden er indrettet meget bekvemt for de Folk, som skal opholde sig i den, og hist og her findes der nogle smaa Vinduer i Væggen, gjennem hvilke man kan se ud til alle Sider. Galleriet, der gaar rundt omkring Kuglen, er bestemt til Opholdssted for det Mandskab, som skal ro Baaden eller passe Sejlene.

Opfinderen har gjort Tegning til en Baad, som skal kunne rumme 50 Personer. Men nagtet denne Opfindelse er meget sindrig og i Besiddelse af flere Fordele, som gjør den langt mere sikker end andre Redningsbaade, er det dog et stort Spørgsmaal, om den vil kunne faa nogen praktisk Anvendelse.

T.

X.

Winga-Orkanen i Rusland.

„Jeg befandt mig," fortæller en Englænder, „paa en Rejse i Rusland. En Ven fra Warschau, som flere Gange havde rejst den samme Vej, var min Ledsager. En isnende kold, stærk Blæst pustede os lige i Ansigtet, og jeg hyllede mig tæt ind i min Kappe, medens Stormen stadig blev stærkere."

„Har man," sagde jeg til min Rejsekammerat, „ofte et saadant Vejr her?"

„Egentlige Storme," svarede min Ven, „er vel i Reglen ikke meget hyppige, men desto stærkere og mere ødelæggende plejer de ogsaa at være. Russerne inddele Stormene i tre Klasser; den svageste kalder de Miatzel, hvilken ogsaa er meget almindelig i andre Egne i Evropa. En stærkere Storm er den saakaldte Samjots, der især blæser om Efteraaret og Vinteren med Snefog; den er meget farlig, og ve den rejsende, som bliver overfalden af den paa den aabne Landevej. Man er ikke i Stand til at kunne aabne Øjnene i det stærke Snefog, og ingen Hest gjør et Skridt fremad mod den, om man end slaar den nok saa stærkt: Det bedste Redningsmiddel er da at kaste sig plat ned paa Jorden og lade sig tilsne. Gjør man ikke dette, griber Stormen en med Magt og kaster en omkring som en Fjer. Hvor slem denne Storm end kan være, er den dog for intet at regne i Sammenligning med den skrækkelige Winga-Orkan, som hersker i det sydlige Rusland. Mod Samjotsen er Redning dog mulig; man er temmelig i Sikkerhed, naar man befinder sig i et Hus, men intet formaar at modstaa Wingaen.

Lykkeligvis bebuder ubedragelige Kjendetegn allerede hele Dage forud Wingaens Komme. Saa foretager ingen sig den mindste Udflugt, ikke en Gang til den nærmeste Landsby. Man holder sig inden sine fire Vægge og understøtter sit Hus med

Sidebjælker. Hjorder af vilde Heste flygter med Vindens Hastighed ind i de nærmeste Skove; Hornkvæg og Faar søger Beskyttelse, hvor som helst de tro at kunne finde den. Hvad der bliver overfaldet af Orkanen paa aaben Mark, Mennesker, Dyr, Karavaner, alt er uden Redning.

Et iskoldt Snefog aabner som Forløber det skrækkelige Ødelæggelsestog; det bliver saa tæt og stærkt, at ingen Modstand er mulig, og det kan heller ikke frelse at lade sig drive af Stormen. Undgaar man end dette Orkanens Forbud, saa bliver man dog ufejlbarlig greben af de i dens anden Slaglinje fremrykkende Vindstød og Hvirvelvinde, der kaster deres Bytte som Avner i Luften. Og dog er dette endnu ikke den rasende Storms sidste Stadium; thi naar den paa den nævnte Maade og ofte i flere Dage har raset saaledes, kommer først den egentlige Orkan, som oprykker hele Skove, kaster de højeste Grantræer i Luften som Halmstraa eller bærer dem flere Mil i et Taarns Højde, kaster Lader og Stalde omkuld, ødelægger Huse og omstyrter Kirketaarne, saa at den Egn, hvor Wingaen har raset, efter dens ødelæggende Virksomhed kommer til at ligne en Egn, der er ødelagt af Krig og Brand, hvor man ser ihjelslagne Hjorder, fældede Skove og nedrevne Landsbyer.

I Stalde, som ligger frit, har denne frygtelige Orkan undertiden grebet alt det derværende Kvæg og kastet det op i Luften tillige med Bygningens Mure og Ruiner, saa det er fundet sønderknust langt borte derfra. Orkanen hersker i nogle Dage med vexlende Raseri og efterlader stedse Død og Fordærvelse. Til Lykke kommer Wingaen kun sjælden, omtrent hvert tiende eller tolvte Aar, men naar den kommer, er ogsaa alt, hvad dens isnende Aandedræt berører, viet til Ødelæggelse. Saaledes er den russiske Winga", sluttede min Ledsager.

Efter denne Skildring var jeg, som Læserne let kan tænke sig, meget glad, da jeg i det fjærne fik Øje paa Taarnene i den russiske Kejserstad, der var Maalet for min Rejse, thi Tanken om at blive overfalden af denne frygtelige Orkan var alt andet end behagelig.

XI.

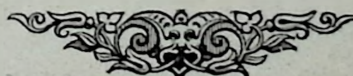
Cupressus Nutkaensis.

Den Plante, hvoraf der paa medfølgende Billede ses en enkelt Gren, er en Art Cypresse, som har hjemme i Nordamerika, hvor den kun voxer i Omegnen af Nootka-Sundet, Observatory Inlet og paa Øen Sitka. De Læsere, der er lidt fortrolige med Planterne, vil vistnok kunne se, at denne Plante har en ikke ringe Lighed med Livstræet eller Thujaen, der er en temmelig almindelig Prydplante i vore Haver.

Denne smukke Plante er saa haardfør, at man i St. Petersborg med Held har opelsket unge Exemplarer af den i fri Luft. I sin Hjemstavn kan den under heldige Omstændigheder opnaa en Højde af 80—100 Fod. Den har en aldeles lige Stamme, der er 4 Fod i Tværmaal og dækkes af en glat, blød og mørk Bark; dens Grene spreder sig meget og deler sig i en Mængde mindre, hængende Forgreninger, der paa gamle Træer er dækket af en tyk, harpixagtig og vellugtende Udsvedning.

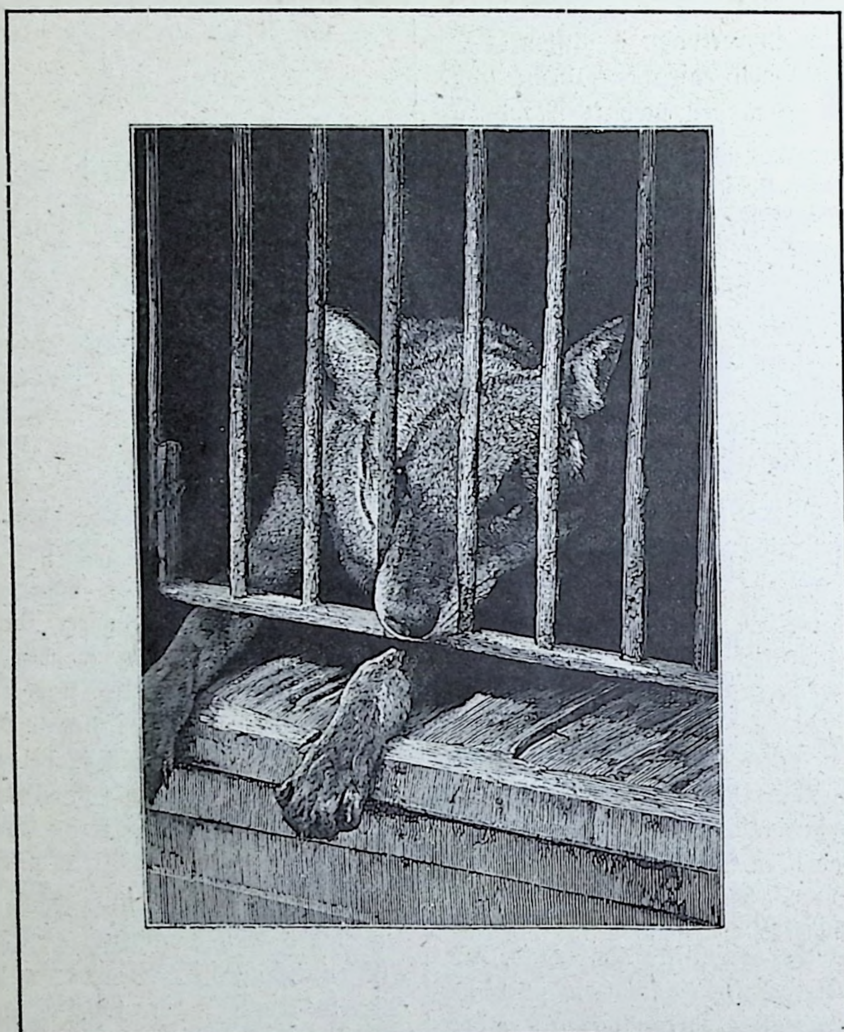

Bladenes Form, Stilling og Farve har en mærkelig Lighed med Thujaens, men de er dog lidt mere glinsende, og deres Farve er lidt mindre blaalig. Træets Kogler, der tydelig ses paa medfølgende Billede, er enkelt stillede og som oftest siddende eller kun forsynede med meget korte Stilke; de er dækkede af en blaalig Udsvedning og ikke større end Ærter. Naar man brækker en Gren over paa dette Træ, mærker man strax en meget stærk Vellugt, og Veddet, der er hvidt og blødt, afsondrer en stor Mængde vellugtende Gummi, hvis Udseende og Lugt meget ligner Kanadabalsam.

Mosaik.

Fra zoologisk Have. Skjønt den zoologiske Have ved Kjøbenhavn kun er et Par og tyve Aar gammel — den blev nemlig første Gang aabnet i September 1859 — hævder den sig dog en anset Plads ved Siden af de største og smukkeste zoologiske Haver i Udlandet, og den har da ogsaa Aar for Aar kunnet glæde sig ved en voxende Opmærksomhed fra Publikums Side. Navnlig paa denne Aarstid, hvor Havens smagfulde og omhyggelig vedligeholdte Anlæg viser sig i deres bedste Skikkelse, er Besøget meget livligt, og saavel af Udlændinge som fremmede fra Provinserne, der gjæste Kjøbenhavn, er der kun faa, som ikke medtage zoologisk Have paa Programmet over Hovedstadens Seværdigheder.

En Bekjendt fra zoologisk Have.

Samtidig med at vi paa hosfølgende Billede præsenterer „Familievennen"s Læsere en af Havens mest populære Beboere, skal vi foretage en lille Spaseretur gjennem Etablissementet.

Som et af de særlige Tiltrækningspunkter maa stadig i første Række nævnes de to Elefanter, der i 1878 blev skjænkede Haven af nu afdøde Konsul Købke i Bangkok. Det massive Ægtepar, der som bekjendt lyder Navnene Chang og Eng, trives fortræffelig i vort nordlige Klima og synes navnlig at have bevaret en fortræffelig Appetit. I det varme Vejrlig opholder Dyrene sig gjærne paa den indhegnede aabne Plads uden for Huset, og det er morsomt at se den Behændighed, hvormed de strækker den vældige Snabel frem for at modtage forskjellige Lækkerier, som Brød og Sukker, af de besøgendes Haand. Efter at Hr. Chang, der, som man ved, er en meget tyrannisk Ægteherre, en Tid lang har lidt af ondt Lune, saa det endog rev ud med Venskabet mellem den og dens Vogter, er den tykhudede Kavaller nu atter kommen i den tilbørlige Sindsligevægt og viser sig helt medgjørlig mod Oppasseren, ligesom den ogsaa røber en ganske velvillig Stemning over for Havens Gjæster, men derimod forlyder der desværre intet om, at den tillige er bleven en kjærligere Ægtemage. Madam Eng maa stadig føje sig efter sin Tyrans Luner og maa

finde sig i mange Puf og Stød, naar hun f. Ex. i al Beskedenhed vil delikatere sig med noget af det Foder, der bliver lagt frem for hende og Hr. Chang. Man kan endogsaa se denne Hr. Chang med en oprørende Brutalitet skrabe alt Høet hen til sig selv, og Madam Eng maa da taalmodig vente, indtil han tillader hende at faa sin Part.

Lægger man Vejen fra Elefanthuset til højre forbi Strudsfuglenes Bolig kommer man til det store, smukke Rovdyrhus. Her er det naturligvis især Løveparret, der lægger Beslag paa Opmærksomheden. Hanløven, der er et ualmideligt smukt og kraftigt Exemplar, blev i Foraaret 1875 erhvervet ved Kjøb, hvorimod Hunnen er kommen til Verden i selve Haven. Den har en Gang født 5 Unger paa én Gang, men de døde alle i Løbet af nogle Dage. Blandt den øvrige interessante Dyrebestand, som ses her, er der en prægtig Kongetiger, smukke Exemplarer af en Jaguar, en Panther (felis pardus) og en sort Panther (felis molas) foruden to nydelige Paraguaykatte, en siamesisk Kat, Angorakatte, en saakaldet „selskabelig" Næsebjørn (Nasua socialis) og flere andre.

Fra Rovdyrhuset kan man passende gjøre Turen op til Bjørnegrotten, hvad enten man vil more sig med at kaste Nødder og Brød til den sorte eller den brune Bjørn eller betragte den fortvivlede Rastløshed, hvormed Isbjørnen i Grottens Midterbur trasker omkring sit Basin, stirrende op i Luften paa en saa trøstesløs Maade, at man faar den inderligste Medlidenhed med dens øjensynlige Længsel efter de svømmende Isbjærge.

Saa forstaar Aberne unægtelig bedre at bevare deres gode Humør i Fangenskabet. Det er et vældigt Spektakel, de gjør, alle disse kaade og vevre Fyre. Men de har ganske vist ogsaa deres selskabelige Samliv at trøste sig med. Det er en talrig Befolkning, Abehuset indeholder. Der er en Bjørnebavian, en Hundebavian, en Mandrilabe, en Lapænderabe, en Capucinerabe, en Kronabe, en Halsbaandabe, en Malbrukabe — og hvad de nu alle sammen hedder. De klatrer, leger Tagfat, slaar Kuldbøtter, mundhugges, slaas og karresserer hinanden med en Travlhed, saa Tiden umuligt kan falde dem lang.

En mere rolig og „indadvendt" Tilværelse fører Sælhundene, der hører til Havens nyere Exemplarer; den ene er blevet skjænket for ganske nylig. Det ældste Exemplar, den saakaldte „ringede Sæl", der forekommer i Bugte og Fjorde i de nordligste Dele af Evropa, Asien og Amerika, er to Aar gammelt; det fortærer daglig ikke mindre end fem Pund Fisk.

Sælhundebasinet og Odderburet, der ligger umiddelbart op til det førstnævnte, er i øvrigt nogle af de Punkter, der stadig kan glæde sig ved den livligste Tilstrømning af Tilskuere. Ikke mindst pudsig er det at se, naar Sælhunden med sin tunge, ubehjælpsomme Krop hopper rundt omkring Randen af Basinet.

Da det imidlertid vilde føre os for vidt at fortsætte denne Spaseretur ogsaa til de talrige andre Exemplarer af Havens store Bestand, skal vi blot i Forbigaaende bemærke, at man i Parken for Svømmefuglene, i de forskjellige Fugle-Volièrer, i Kænguru-, Rensdyr-, Hjorte-, Kamel- og Zebrahusene og adskillige andre Steder i Haven vil finde saa meget, som man høster baade Underholdning og Udbytte af at gjøre nærmere Bekjendtskab med, at man ubetinget helst selv bør gjøre Besøget.

I de sidste Dage har Haven modtaget forskjellige værdifulde Forøgelser. Kaptajn M. E. Rasmussen, Fører af Briggen „C. E. Suhr", der for Tiden ligger i Rotterdam, har saaledes sendt fire smaa Aber, hvilke han har bragt med sig fra Afrika og med Omhu plejet paa den 1500 Mil lange Sørejse. De smaa Dyr er ankomne her til i bedste Velgaaende og er overordentlig tamme. To af disse Abearter, nemlig en „Dril" og en „Halsbaandabe", har tidligere været repræsenterede i vor zoologiske Have, hvorimod Haven ikke før har ejet Exemplarer af de to andre Arter, en Mazambik-Abe og en „sortkindet Abe". Særlig den sidst nævnte er en højst ejendommelig Fremtoning, i det den nemlig til sin mørkegrønne Krop har et sort Ansigt med en kridhvid Næse. Nogle af vore Landsmænd i Buenos Ayres har gjort Haven en Foræring af en ung Lama, en Mandu, to Dokkoer og fire Paasugle foruden en nydelig og meget pudsig Kapucinerabe. Sælhunden har, som allerede omtalt, faaet sig en Kammerat, der er skjænket af Restauratør D. Hansen, og begge Dyr synes at forliges udmærket i deres Basin. Til stor Fornøjelse for de besøgende er ogsaa to af Postexpeditør Bendixen i Vestervig skjænkede Rævcunger, der holde mange morsomme Brydekampe med hinanden. Ogsaa ved Fødsler er Havens Bestand af Dyr forøget med adskilligt nyt af Interesse. Saaledes har den smukke og sjældne Aristoteles-Hind født en nydelig Kalv, og Porcin-Hinden har faaet et Lam. De smukke Rust-Ænder har faaet Ællinger, hvad det vistnok er første Gang her i Fangenskab, og desuden ses der flere Flokke Ællinger af Graa-Ænder, medens andre Sorter af Ænder, Maager og Terner endnu er sysselsatte med at ruge. og endelig træffer man i Volièrerne et større Antal Kyllinger af en Krydsning af Amherst- og Guldfasanen.

Vore Billeder.

Godt Kammeratskab. Det lille, friske Billede, hvoraf vi bringer en Gjengivelse paa omstaaende Side, skyldes den tyske Kunstner W. Schütze, født 1814 i Berlin. Hvad der udmærker hans Arbejder er en vis Naivetet og Kjækhed, en fornøjelig Humor i Fremstillingen, og disse Egenskaber træder synlig frem hos den lille Pige og hendes Kat, et Motiv, der i al sin Simpelhed er fuldt af Skjelmeri og Lune.

* * *

Med Diligence i Pyrenæerne. Med Diligencen! Det er, ligesom Ordet fremtryller hele Rejselivets Poesi. Det var i „de gode gamle Dage", at man rejste med Diligencen. Det kunde vel tit være møjsommeligt, kjedsommeligt og langsommeligt nok — saaledes en hel Dag at skumple hen over ujævne Veje for at gjøre en Rejse, som man nu kan tilbagelægge i nogle Timer ad Jærnbanen. Men Romantiken — Æventyrerne; de var dog — eller man bilder sig det i alt Fald ind — helt anderledes knyttede til de gamle Postvogne med den røde Postillon end til de moderne Dampvogne. Og saa tilmed med Diligence i Pyrenæerne! I det varme Syden, mellem varmblodede Sydlændere. Se blot paa denne Vogn med de fem Heste for og det brogede Selskab oven paa! Er det maaske ikke et helt Stykke Poesi? Og hvad mener De om den forføjede skjønne, der sidder inde i Vognen og kiger saa længselsfuldt ud? Eller — for Modsætningens Skyld — den forsorne Kusk oppe paa Bukken — aabenbart en Fyr, der er Karl for sin Hat. Ja, sligt ser og oplever man kun, naar man tager med Diligencen og allerhelst i Pyrenæerne.

* * *

I Kulgruben. Det er et baade møjsommeligt og farligt Arbejde, der foregaar i Kulminerne. Gjennem Shakten lader Arbejderen sig glide ned i en Slags Kurv, og forsynet med sin Hakke og sin Sikkerhedslygte udfører han sin ensformige og besværlige Dont. Hvad det ikke mindst gjælder om, er at holde Sikkerhedslygten i den omhyggeligste Orden, den mindste Uforsigtighed kan afstedkomme en af de forfærdelige Explosioner, hvorom der saa ofte høres Tale, navnlig fra de talrige store Kulminer i England.

En Billedgaade.

Ja, Billedgaader De kjender jo nok,
maaske har De løst af dem en Skok,
men saadan en Gaade som denne her,
den kunde vel blive Dem altfor svær.

Og for at De ej skal Hovedet bryde,
vi med det samme vil Gaaden tyde.
Dens Løsning — den volder vel ingen Mén?
er: En for alle og alle for én.

Alt for ét.

Oversat af v—d.

Naar man fra Barnow drager syd paa ind i Bukowina eller Moldau, vil man efter omtrent tre Timers Rejse faa Øje paa et prægtigt Slot med høje, hvide Mure og blinkende Vinduer, der ligger paa en Høj ved det Sted, hvor Vejen ved Z. fører over Dnister. Det er omgivet af en stor Have, der strækker sig ned ad Højen og ind paa den neden for liggende Slette. Det er vistnok det smukkeste og uden Tvivl ogsaa det rigeste Herresæde i Podolien. Det tilhører „Baron Schmule", som han overalt kaldes; en Gang hed han Schmule Runnstejn, og nu er han den stolte Friherre Sigismund von Ronnicki.

Denne Mand har tilbagelagt en lang Vej, men han er skudt som en Pil mod sit Maal. Det er noget, som kun lykkes faa Mennesker, thi de fleste kan sammenlignes med en Top, de bevæger sig hurtig og støjende, men de drejer sig bestandig omkring sig selv og kommer derfor ikke ud af Stedet. Pilen gjør ikke raskere Bevægelser, men den iler bestandig frem mod Maalet. Saaledes forholdt det sig ogsaa med Baron Schmule. Han havde sat sig sit Maal fast i Sigte, og han skred sikkert frem mod det — skjønt han kun havde et Øje.

Fra Begyndelsen af havde han dog ogsaa kun været en Top, og det var ved en Hændelse, at han var bleven til en Pil, nemlig ved et Slag med Pisken. Det er en ret ejendommelig Historie.

For over fyrretyve Aar siden levede der i Z. en fattig Enke, der ernærede sig og sin Søn ved en Haandtering, som i en saa lille By vanskelig kunde mætte to Mennesker — hun levede nemlig af at bage Sukkerkager. Konen hed Mariam Runnstein. Sønnen hjalp sin Moder med at sælge Varerne.

Den lille Schmule løb utrættelig gjennem Gaderne og raabte:

„Kager er godt! Kager og Sukkermandler er godt!"

Men der findes kun faa Slikmunde i det fattige Jødekvarter, og Bryllupper og lignende Festligheder forekommer ikke hver Dag. Skillingerne flød derfor kun sparsomt ind i den lille Husholdning; Hungeren var en hyppig Gjæst, og den stakkels Schmule græd ofte bitre Taarer over sine søde Varer.

Den bedste Kunde, han havde, boede en halv Mils Vej fra Byen der oppe paa Slottet. Dette Slot tilhørte den Gang Baron Alfred Polanski, der var saa overordentlig rig, at han trods sin Ødselhed næppe kunde bruge mere end Indtægterne af sine store Godser. Han opholdt sig næsten aldrig paa Slottet, fordi der var ham altfor stille og kjedeligt, men tilbragte Tiden enten i Paris eller i Baden-Baden. Det vil sige, han levede i Baden-Baden, naar hans Hustru var i Paris, og rejste til Paris, naar hans Hustru ankom til Baden-Baden. Dette Arrangement syntes at være en stiltiende Overenskomst mellem de to Ægtefæller, og i øvrigt kom de meget godt ud af det med hinanden. Heller ikke deres eneste Søn og Arving, den unge Baron Wladislaus, opholdt sig paa Slottet, men blev op-

dragen i en bekjendt Jesuiterskole i Nærheden af Krakau.

Det var altsaa kun Tyendet, som regerede paa Slottet. Man kjender maaske det polske Ordsprog: „Han er doven og slikken som en Lakaj", og dette passede ogsaa i nærværende Tilfælde. Den lille Schmule gjorde altid gode Forretninger, naar han kom op paa Slottet med sin Kurv, og enten det var midt i Sommerens værste Hede eller i Vinterens strængeste Kulde gik han dog ufortrøden den lange Vej. Rigtignok fik han som oftest et Puf i Tilgift til hver Skilling, han modtog, men dette er noget, som en stakkels Jødedreng i Podolien vænner sig til i Tidens Løb.

Under disse Omstændigheder var han efterhaanden bleven tretten Aar gammel, og hvem ved, hvor længe han endnu vilde være bleven ved at løbe omkring med sin Moders Sukkerkager og brændte Mandler, dersom der ikke var indtraadt den Hændelse, som forvandlede ham fra en Top til en Pil.

Det var hen imod Middag paa en meget varm Dag i August Maaned, at Schmule endnu en Gang begav sig op til Slottet ad den stejle Vej, som han trods den frygtelige Hede tilbagelagde i næsten fuldt Løb. Han havde nemlig denne Gang en særlig Grund til at skynde sig; thi det var Fredag, og hjemme var der ikke en Skilling tilovers til at helligholde Sabathen for. Og naar Hungeren gjør ondt hver Dag, saa gjør den dobbelt ondt paa en Helligdags Aften.

Medens Schmule saaledes løb hen ad Vejen og beregnede alt, hvad der skulde kjøbes endnu i den sidste Time for de faa Skillinger, han haabede at fortjene, lagde han ikke Mærke til, at der bag ved ham lød Hovslag, som bestandig kom nærmere, indtil han næppe nok ved et raskt Spring fik Tid til at skærme sig mod Rytteren, der kom jagende i Galop op ad den stejle Vej. Det var en bleg Yngling med Jagtbøssen paa Skuldrene — ikke nogen ringere Person end den unge Baron Wladislaus Polanski, der netop i Ferien var ankommen til det fædrene Slot. Han udbrød i en høj Latter, da han fik Øje paa den grimme Jødedreng, der skjælvede af Skræk og i sin Angest havde glemt at tage Huen af Hovedet. Derpaa vendte den unge Adelsmand sin Hest, red langsomt hen til Schmule og gjorde Holdt tæt foran ham, medens den stakkels Dreng trykkede sig skjælvende op til Klippevæggen.

„Hvorfor hilser du ikke, du Hvalp?" spurgte den unge Baron og svingede sin Ridepisk.

„Fordi jeg blev saa forskrækket," stammede Schmule.

Den unge Mand lod Ridepisken synke og tænkte sig et Øjeblik om. Derpaa lo han igjen.

„Du er altsaa meget bange for Hesten?" spurgte han. „Nu — saa hør vel efter. Du stiller dig her hen" — med disse Ord pegede han paa Midten af Vejen. — „Herhen!" gjentog han forbitret, og Drengen stillede sig skjælvende paa det betegnede Sted. — „Og du rører dig ikke fra Pletten, før jeg tillader dig det — hører du? Dersom du gjør kun et eneste Skridt" — han greb sin Bøsse — „saa skyder jeg dig ned som en gal Hund!"

Dermed red han op ad Bjærget, vendte Hesten og kom i flyvende Galop ned ad Vejen og lige hen imod Drengen. Skjælvende, greben af Dødsangest saa han Hesten komme; en Taage lagde sig over hans Øjne; i det næste Øjeblik sprang han til Side, og Hestens Hov traf kun Kurven, som hang foran ham, og knuste den, saa at alle Sukkerkagerne trillede hen ad Vejen. Ogsaa Drengen faldt til Jorden, men kun af Forfærdelse.

„Elendige Hund — du har dog rørt dig?" udbrød Baronen og rev Bøssen af Skulderen. Men derpaa besindede han sig og nøjedes med at gribe sin Ridepisk, med hvilken han som rasende slog løs paa den ulykkelige Dreng, der vred sig for hans Fødder. Snart slog han med Snerten og snart med Haandtaget.

Pludselig udstødte Schmule et forfærdeligt Skrig, greb op til sit højre Øje og sank bevidstløst sammen.

Den unge Baron red af Sted i Galop.

En Time senere fandt en barmhjærtig Bondemand den endnu bevidstløse Dreng, hvis Ansigt var forskrækkelig lemlæstet. Han tog ham op paa sin Høvogn og kjørte ham ind til Moderens Hus i Jødekvarteret. Vi vil forbigaa, hvad den stakkels Kone led, og hvorledes hun gebærdede sig ved dette Syn — det Slags Ting er det ikke hyggeligt at fortælle om.

Man hentede Lægen, som atter bragte Schmule til Bevidsthed og vaskede og forbandt hans Saar. Desuden gav han godt Haab om Drengens snarlige Helbredelse. Men det højre Øje havde han mistet; det var revet ud, og den tomme Øjehulning stirrede en uhyggelig i Møde.

Den første Dag, Schmule atter var kommen oven Senge, indtraf der et uventet Besøg. Det var den tykke Gregor, den unge Barons Yndlingslakaj. Han bragte to Dukater og erklærede samtidig, at hans unge Herre af lutter Barmhjærtighed var rede til ogsaa at betale Lægen og Apothekeren, saafremt Schmule vilde afholde sig fra enhver Klage.

„Gaa!" skreg Drengen.

Det var hans eneste Svar, og hans Øje funklede derved saa uhyggelig, at den tykke Mand skyndte sig at adlyde, og da han var kommen hjem paa Slottet, meldte han:

„Med Deres Tilladelse, Hr. Baron, tror jeg, at De ikke blot har slaaet Øjet ud paa den lille Jøde, men at De har pryglet Forstanden ud af ham ved samme Lejlighed — Fyren saa ud som et vildt Dyr."

Da Schmule kom sig saa vidt, at han turde gaa ud, var hans første Gang til Dommeren. Forstanderen for den lille jødiske Menighed tilbød at gaa med ham, men Schmule afslog det.

„Jeg takker eder," sagde han, „men jeg er ikke længer noget Barn — det Slag har pludselig gjort mig ti Aar ældre. Desuden vil jeg jo ogsaa kun søge min Ret."

Han gik altsaa til Dommeren og forebragte sin Klage, som ogsaa blev modtagen. Processen begyndte, og den blev ført — nuvel, den blev ført saaledes, som en fattig Jødedrengs Proces mod en polsk Baron plejer at blive ført i Podolien. Men Dommen faldt i det mindste hurtig nok, allerede efter en Maaneds Forløb. Schmule blev kaldet op i Retten, og Dommeren sagde til ham i en stræng Tone:

„Du har løjet, Jøde! Du har ikke villet gaa af Vejen for den naadige Hr. Baron, men har stillet dig tæt op til hans Hest, og ved den Lejlighed har Pisken uforvarende truffen dig. Vær du glad til, at den naadige unge Herre ikke anklager dig for din skammelige Bagvaskelse; derfor bør du være ham taknemmelig. Og nu — af Sted med dig!"

Schmule gik hjem. Da han traadte ind i Stuen til sin Moder, udbrød hun forfærdet:

„Barn, hvorledes er det dog, du ser ud? Er der atter hændet dig en Ulykke?"

„Ja," svarede han, „en endnu større Ulykke end den forrige — jeg har ikke kunnet faa min Ret."

Derpaa mumlede han en hel Del ved sig selv og sagde endelig højt:

„Jeg vil gjøre, som Dommeren sagde til mig — jeg vil være ham taknemmelig . . ."

„Søn," udbrød den stakkels Kone i sin Dødsangest, „jeg kan se paa dit Ansigt — du vil liste dig ind paa Slottet og myrde ham, medens han sover!"

„Nej," svarede Schmule leende. „Det kunde jo være ganske godt, men da vilde man hænge mig, og hvem skulde saa ernære dig? Nej, jeg maa prøve [en] anden Maade — jeg maa blive en rig Mand."

„Gud har forvirret din Forstand," jamrede Moderen. Og hun græd endnu heftigere, da Schmule fortalte hende, at det var hans Beslutning at udvandre til Czernowitz. Trods sin Moders Graad og Bønner holdt han dog fast derved. Han solgte det eneste, der tilhørte ham, og som kunde undværes i den tarvelige Husholdning ved hans Bortrejse — nemlig sin Seng og sine Sengklæder. For disse Gjenstande, hvortil han endnu gav en Bønnebog i Tilgift, fik han fem Gylden.

„Jeg skal ærlig dele min Fortjeneste med dig," lovede han sin Moder ved Afskeden.

Med de fem Gylden rejste han til Czernowitz, hvor han kjøbte sig en lille Beholdning af Tændstikker, Sæbe, Pomade og Pennefjer, og med disse Sager gik han omkring og falbød dem i Gjæstgivergaardene og paa Gaderne. Og fordi han var utrættelig og næsten slet intet brugte til sig selv, kunde han ikke blot hjælpe sin Moder, men ogsaa lægge noget til Side.

Efter to Aars Forløb var han kommen saa vidt, at han kunde opgive denne Handel og begynde paa en anden, mere indbringende. Han blev nemlig Bissekræmmer, hvilket forøvrigt er en meget møjsommelig Haandtering. Slæbende paa en stor Pakke, i hvilken der befandt sig alle mulige Gjenstande, som Bønderne kan bruge, vandrede han fra Landsby til Landsby, fra Marked til Marked. For det meste blev hans Varer ikke betalte med Penge, men med Frugter og Huder, men ogsaa derved gjorde han gode Forretninger.

Efter at han i tre Aar havde været Bissekræmmer, vendte han tilbage til Byen og aabnede i en Krog paa Markedspladsen en Butik, der indeholdt tusende forskjellige Smaating. Ogsaa denne Forretning lønnede sig, og han kunde snart leje en ordentlig Butik, ligesom han ogsaa blev i Stand til at understøtte sin Moder mere rigelig. Derimod levede han selv lige saa tarvelig som før, hovedsagelig kun af tørt Brød, og kun naar det var Helligdagsaften, undte han sig selv et lille Stykke Kjød.

Da han var tre og tyve Aar gammel — det var ti Aar, efter at han havde forladt Z. — døde hans Moder. Da han havde jordfæstet hende, og de otte Dages Sørgetid var forbi, vendte han tilbage til Czernowitz. Tilfældet føjede det saaledes, at han, da han forlod sin lille Fødeby, saa Baron Wladislaus Polanski komme kjørende forbi ham i sin prægtige Phaëton. Baronen havde den Gang lige overtaget Forvaltningen af sine Godser.

„Det er godt, at jeg netop møder ham nu," sagde Schmule til sine Rejsekammerater, „min Sorg havde ellers været i Stand til at gjøre mig sløv i lang Tid."

Schmule stod nu alene i Verden, men han vedblev at arbejde med en saa feberagtig Energi, som om han skulde ernære en stor Familie, og efter Haanden blev han en velhavende Mand. Da han desuden var dygtig og ordentlig, lykkedes det ham trods sin Enøjethed at blive gift med en af de rigeste Arvinger i Byen. Han grundlagde nu en stor Forretning med et udmærket Lager og med det glimrende Firmaskilt „Samuel Runnsteins Udsalg af forskjellige Handelsvarer“. Og som om han derved endnu ikke havde tilstrækkeligt Arbejde, etablerede han desuden ved Siden af en storartet Vinforretning.

Først nu viste Schmule rigtig, hvilken umaadelig Arbejdskraft og Energi han var i Besiddelse af. Han rejste gjennem Tyskland og Frankrig, derpaa gjennem Rusland og Moldau og skabte sig overalt nye og fordelagtige Handelsforbindelser. Efter ti Aars Forløb gjaldt han for en af de rigeste Kjøbmænd i Egnen.

Paa dette Tidspunkt døde hans Hustru efter at have skjænket ham en Datter. Schmule bragte nu en ny Plan til Udførelse; han solgte med stor Fordel begge sine Forretninger og blev Kornhandler. I Podolien, Besarabien og Moldau gjorde han Indkjøb, som han atter solgte til de vesteuropæiske Lande. Der var kun én Godsbesidder, hos hvem han aldrig gjorde Indkjøb, nemlig Wladislaus Polanski, skjønt Baronens Forvalter flere Gange havde gjort ham de fordelagtigste Tilbud. Den stakkels Mand var nemlig i en stadig Forlegenhed med, hvorledes han skulde skaffe de uhyre Summer, som hans Herre brugte. Thi hvad der næppe var lykkedes den gamle Baron trods dennes Ødselhed, det formaaede Wladislaus i en Haandevending; han bortspillede i en Maaned lige saa meget, som hans Godser indbragte i et Aar. Hans Hustru — en Dame af fransk Herkomst — gjorde ogsaa redelig sit til at undergrave Husets uhyre Rigdom. Paa den Maade var det, at Forvalteren kom i Nød, og Schmule vilde have kunnet være ham til stor Hjælp. Men denne afslog at indlade sig med ham og svarede med et besynderligt Smil:

„Jeg har en Gang for fem og tyve Aar siden lovet mig selv, at jeg her paa Jorden kun vil afslutte en Forretning med Deres Herre, og den Forretning er endnu ikke moden til Afgjørelse . . .“

Tiden gik; Schmule blev stadig rigere; han giftede sig anden Gang med en Dame, der bragte ham en stor Medgift; derpaa kom Aaret 1848, og i den følgende urolige Tid blev den rige Mand Millionær. Hr. Sigismund Runnstein, som man nu, da han var bleven saa rig, ærbødig kaldte ham, havde overtaget Provianteringen til de i Ungarn værende Russere og derved gjort en storartet Forretning. Derefter havde han slaaet sig til Ro, og naar nogen indbød ham til at overtage eller tage Del i et nyt Foretagende, svarede han altid:

„Jeg venter!“

Han behøvede ikke at vente længe. Man kan gjøre Ende paa den mest kolossale Formue, naar man selv er en kolossal Ødeland. Der forløb endnu to Aar, og Baron Wladislaus og hans Gemalinde havde da ikke længer tilstrækkelige Midler til at leve i Paris, og selv i Z., hvortil de havde trukket sig tilbage, havde de stor Nød med at slaa sig igjennem. Af alle deres store Godser var der i Virkeligheden ikke mere et Halmstraa, som tilhørte dem, og fra alle Sider trængte Kreditorerne ind paa dem. Baronessen vendte tilbage til sin Familie i Frankrig, og Baronen, der var nødt til at blive, hvor han var, enten han holdt af det eller ikke, søgte sin Trøst først i Champagnen og derpaa i Brændevinsflasken.

Pludselig og ganske uventet fik han imidlertid Lov til at trække Vejret friere; thi paa en Gang hørte alle hans Kreditorer op med at trænge ind paa ham. Det var Schmule, som havde kjøbt alle Vexlerne og Fordringerne og sat sine Millioner derpaa.

„Det er den første slette Forretning, som Schmule Runnstein har gjort,“ sagde Folk, og man undrede sig derover, men endnu større blev den almindelige Forundring, da Schmule tilsyneladende slet ikke gjorde noget Skridt for at inddrive sine Fordringer.

Men man tog fejl, naar man troede, at Schmule var uvirksom. Han havde rettet en Ansøgning til Kejseren og udbedt sig den Naade, at det maatte blive ham tilladt at erhverve sig Godser. Paa den Tid turde Jøderne i Galizien nemlig ikke være i Besiddelse af Grundejendomme. Han var selv rejst til Wien for at understøtte sin Ansøgning, men det var altsammen forgjæves.

„Havde jeg begaaet et Mord,“ sagde Schmule, da han kom tilbage, „havde jeg maaske kunnet faa Benaadning. Men dette ene er ikke til at opnaa.“

Derpaa gik han i flere Dage grublende omkring, medens han kæmpede en tung Kamp med sig selv. Endelig var hans Beslutning fattet; han traadte frem for sin Hustru, der var ham inderlig kjær, og sagde til hende:

„Jeg har besluttet at lade mig døbe og blive en Kristen. Bliv ikke forfærdet derover og græd ikke, men se rolig paa mig. Jeg maa gjøre det. Mit hele Liv vilde ellers være en Løgn, en Daarskab, en forfejlet Spekulation. Jeg maa eje Polanskis Godser. Jeg har lidt større Savn og arbejdet mere end maaske noget andet Menneske her

Sultanen af Sanzibar.

paa Jorden, og jeg fordrer ikke nogen Løn derfor, men kun min Ret. Der er altsaa intet Spørgsmaal om, at jeg jo maa gjøre det. Men for dig staar Valget frit. Jeg behøver ikke at sige dig, hvor kjær du er mig, men ikke desto mindre erklærer jeg dig, at jeg udfører min Beslutning, hvad din Bestemmelse end bliver."

Ogsaa hun havde ham inderlig kjær, men hun kunde ikke bringe det over sit Hjærte at skifte Tro. De skiltes derfor. Schmule gik over til den katholske Kirke og antog Navnet Sigismund Ronnicki. Ogsaa hans Datter af første Ægteskab lod sig døbe samtidig med Faderen og fik i Daaben Navnet Maria.

Den umaadelige Opsigt, denne Begivenhed vakte i hele Landet, lader sig ikke beskrive.

Dagen efter, at Schmule havde modtaget den kristne Daab, gjorde han alle sine Fordringer paa Wladislaus gjældende. Det skete, som man havde kunnet forudse, Godserne blev stillede til Avktion, og Schmule blev Ejer af dem. Baronen forsvandt, og man vidste ikke, hvorhen han havde begivet sig. Schmule rejste til Slottet ved Z. og tog Ophold der med sin Datter Maria.

I Aaret 1854, da Staten rustede sig og i den Anledning brugte en stor Mængde Penge, tilkjøbte Schmule sig Friherreværdigheden for en umaadelig Pengesum.

„Men endnu," plejede han ofte at sige, „har jeg ikke erholdt hele min Ret — der mangler endnu noget."

Ogsaa dette noget skulde den besynderlige Mand opnaa. Gjennem de polske Aviser erfarede man en Dag, at den uforbederlige Vagabond og Drukkenboldt, Baron Wladislaus Polanski, var bleven forsørget for Livstid af en ædel Velgjører.

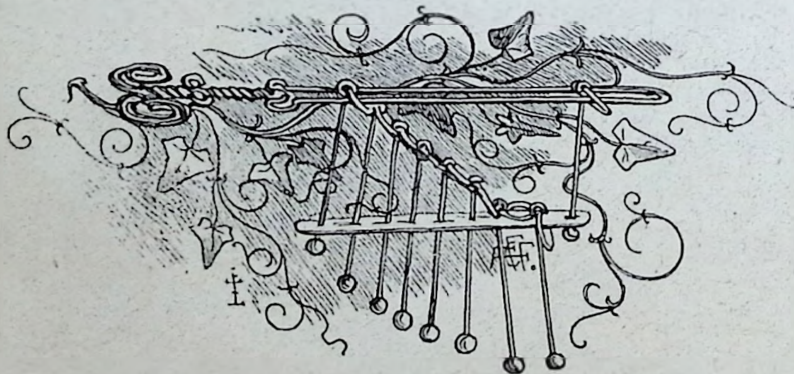
Saaledes forholdt det sig ogsaa. Den „ædle Velgjører" var ikke nogen anden end Sigismund Ronnicki. Han havde truffen Vagabonden i Lemberg, hvor han i Ordets bogstavelige Forstand havde taget ham op fra Gaden, og han havde derefter givet ham et Tilflugtssted paa sit Slot. Kun en Ting blev nægtet ham — nemlig Brændevin. og hvorfor?

„Naar han drikker Brændevin," sagde Schmule, „saa tænker han ikke efter. Og han skal tænke efter. Jeg vil have min Ret!"

Men Drukkenboldten skulde ikke længe falde Slottets ny Herre til Besvær. Det paafølgende Aar midt om Sommeren fejredes en stor Fest paa Slottet. Baron Ronnicki bortgiftede sin Datter til en magyarisk Adelsmand. Paa Festaftenen lykkedes det Polanski at faa fat i Brændevinsflasken. Han drak meget og tumlede derpaa ud af Porten og ned ad den Vej, paa hvilken han en Gang, for halvtresindstyve Aar siden, havde mødt Jødedrengen.

Han kom ikke mere tilbage til Slottet. Den næste Morgen fandt man ham liggende lemlæstet ved Foden af Klippevæggen. Om han i sin omtaagede Tilstand er falden ned af den stejle Skrænt; om han selv har styrtet sig ned, eller hvad andet der er sket, vil det aldrig være muligt at afgjøre.

Der ser man — saadanne Historier kan under Tiden virkelig foregaa her paa Jorden.

Oliver Twist

eller

Et Fattighusbarns Hændelser,

af Charles Dickens.

(Med Illustrationer af George Cruikshank.)

(Fortsat.)

Tredivte Kapitel.

Meddeler, hvad Olivers ny bekjendte tænkte om ham.

Med mange snakkesalige Forsikringer om, at de vilde blive behagelig overraskede, naar de saa Forbryderen, lagde Doktoren den unge Dames Arm i sin, bød Fru Maylie den anden Arm og førte dem med megen Højtidelighed og Værdighed oven paa.

„Naa," sagde Doktoren i en hviskende Tone og drejede forsigtig Haandtaget paa Sovekammerdøren, „lad os saa høre, hvad De synes om ham. Han er rigtignok ikke bleven barberet for nylig, men han ser dog alligevel ikke synderlig glubsk ud. Tøv dog lidt! Lad mig først se, om han er i behørig Orden til at lade sig se af Dem."

Han gik i Forvejen og kigede ind i Stuen. Derpaa vinkede han ad dem, lukkede Døren, da de var traadte inden for, og trak sagte Sengegardinet til Side. Og i Steden for den forhærdede, hæslige Kjæltring, som de havde ventet at faa Øje paa, saa de et Barn, medtaget af Smerter og Udmattelse og hensunken i dyb Søvn. Hans saarede Arm, der var indviklet i Bandager, laa tværs over hans Bryst, og hans Hoved hvilede paa den anden Arm, der var halvt gjemt under hans lange Haar, som spredte sig ud over Hovedpuden.

Den brave gamle Herre holdt Gardinet til Side og blev staaende tavs i nogle Minuter. Medens han stod saaledes og betragtede sin Patient, listede den unge Dame sig sagte forbi ham, tog Plads paa en Stol ved Siden af Sengen og strøg Olivers Haar tilbage fra hans Ansigt. I det hun bøjede sig over ham, faldt hendes Taarer ned paa hans Pande.

Drengen rørte sig og smilede i Søvne, som om dette Tegn paa Medlidenhed og Deltagelse havde fremkaldt en smuk Drøm om en Kjærlighed og Godhed, som han aldrig før havde kjendt. Saaledes kan undertiden nogle Toner af en blid Melodi, Vandets Rislen paa et ensomt Sted eller Duften af en Blomst, ja, endogsaa Lyden af et bekjendt Ord pludselig vække taagede Erindringer hos os om Optrin, som aldrig er foregaaede i dette Liv — Syner, der forsvinde som Aandepust, og som synes at være fremkaldte af en kortvarig Mindelse om en længst forsvunden, lykkeligere Tilværelse, men som ingen frivillig Anspændelse af Tanken er i Stand til at kalde til Live igjen.

„Hvad skal det sige?" udbrød den gamle Dame. „Dette stakkels Barn kan dog umulig være bleven opfostret af Gavtyve?"

„Lasten," sukkede Doktoren, i det han atter trak Gardinet for, „opslaaer sin Bolig i mange Templer, og hvem kan vide, om den ikke skjuler sig under et smukt Ydre."

„Men i saa ung en Alder!" indvendte Rose.

„Min kjære unge Dame," svarede Lægen og rystede alvorlig paa Hovedet, „Forbrydelse saa vel som Død er ikke indskrænket alene til de gamle og affældige. De yngste og smukkeste er kun altfor ofte dens udvalgte Ofre."

„Men kan De . . . aa, kan De virkelig tro, at denne kjønne lille Dreng frivillig har staaet i Forbindelse med det værste Udskud af Samfundet?" spurgte Rose.

Lægen rystede atter paa Hovedet med et Udtryk, der røbede, at han var bange for, at det kunde være meget muligt. Med en Bemærkning om, at det ikke var værd, at de forstyrrede Patienten, fulgte han derpaa Damerne ind i det tilstødende Værelse.

„Men selv om han har syndet," vedblev Rose,

„saa tænk dog paa, hvor ung han er; tænk paa, at han maaske aldrig har kjendt en Moders Kjærlighed eller et Hjems Hygge, og at Prygl og Mishandling eller maaske Nød og Sult har drevet ham til at søge Tilflugt hos Mennesker, som har tvunget ham ind paa Lastens Vej. Tante, kjære Tante, for Guds Skyld, tænk derpaa, før du lader dem slæbe dette syge Barn til et Fængsel, som i ethvert Tilfælde vil spærre al Udsigt for ham til Forbedring. O, saa vist som du holder af mig og ved, at din Godhed og Kjærlighed er Skyld i, at jeg aldrig har følt Savnet af en Fader og Moder, men at jeg ellers vilde have været lige saa ulykkelig og hjælpeløs som dette Barn — hav Medlidenhed med ham, før det er for silde!"

„Mit kjære, elskede Barn!" sagde den gamle Dame og trykkede den grædende Pige til sit Bryst; „kan du virkelig tro, at jeg vilde tillade nogen at krumme et Haar paa hans Hoved?"

„O, nej, nej!" svarede Rose ivrig.

„Nej, visselig ikke," sagde den gamle Dame; „mine Dage er snart talte, og gid der maa vederfares mig den samme Barmhjærtighed, som jeg gjærne vil vise andre! Hvad kan jeg gjøre for at frelse ham, kjære Hr. Losberne.

„Lad mig tænke mig om, Frue," sagde Doktoren; „lad mig tænke mig om."

Hr. Losberne stak Hænderne ned i sine Lommer og spaserede flere Gange op og ned i Værelset, alt imens han hyppig standsede under Vejs, vuggede sig frem og tilbage paa Taaspidserne og rynkede Panden paa en ligefrem forfærdelig Maade. Efter forskjellige Udbrud som: „Nu har jeg det!" og „Nej, jeg har det ikke!" og lige saa mange fornyede Spasereture og Sammentrækninger af Øjenbrynene, stod han endelig bomstille og udtalte sig som følger:

„Jeg antager, at jeg kan bringe Sagen i Orden, saafremt De vil give mig en ubegrænset Fuldmagt til at skræmme Giles og den lille Knægt, Brittles, paa den Maade, jeg finder tjenstligst. Jeg ved nok, at han er en ærlig Fyr og en tro gammel Tjener, men De kan jo gjengjælde ham det paa tusende Maader og bag efter belønne ham, fordi han har vist sig som saadan en dygtig Skytte. De har vel ikke noget at indvende derimod?"

„Ikke med mindre der er en anden Maade, hvorpaa vi kan frelse Barnet," svarede Fru Maylie.

„Der er ingen anden," sagde Doktoren. „Ingen anden, det giver jeg Dem mit Ord paa."

„Saa forlener min Tante Dem med fuld Magt og Myndighed," sagde Rose og smilede gjennem Taarerne; „men jeg beder Dem, vær ikke haardere mod de stakkels Folk, end det er absolut nødvendigt."

„De synes at forudsætte," gjenmælede Doktoren, „at alle Mennesker er tilbøjelige til at være haardhjærtede i Dag, med Undtagelse af Dem selv, Frøken Rose. Jeg haaber for det stærke Kjøns Skyld, saadan i al Almindelighed, at De maa vise Dem lige saa blød og eftergivende mod den første unge Mand, som paakalder Deres Barmhjærtighed; og jeg vilde ønske, at jeg selv var saadan en ung Fyr, for at jeg lige paa Stedet kunde benytte mig af en saa gunstig Lejlighed."

„De er akkurat en lige saa stor Dreng som stakkels Brittles," svarede Rose rødmende.

„Naa," sagde Lægen og lo hjærtelig, „det er ikke det værste, De kunde sige om mig. Men for at vende tilbage til denne Dreng: ser De, jeg kommer nu til det vigtigste Punkt i vor Overenskomst. Det er rimeligt, at han vil vaagne om en Times Tid eller saa, og skjønt jeg har sagt til den tykhovedede Politibetjent der nede i Køkkenet, at det gjærne kunde koste Barnets Liv, hvis man flyttede ham eller blot talte til ham, saa tror jeg dog, at vi uden Fare kan passiare lidt med ham. Men jeg stiller den Betingelse, at jeg vil forhøre ham i Deres Nærværelse, og dersom vi kan slutte os til, efter hvad han fortæller os — og De selv efter roligt Overlæg kommer til at indse — at han virkelig er en forhærdet og slet Knægt (hvad der er meget sandsynligt), saa skal han overlades til sin Skæbne uden yderligere Indblanding, i alt Fald fra min Side."

„O nej, Tante!" udbrød Rose.

„O jo, Tante!" sagde Doktoren. „Er det en Aftale?"

„Han kan ikke være helt forhærdet," sagde Rose; „det er umuligt."

„Meget vel," svarede Doktoren; „saa er der saa meget mere Grund til at gaa ind paa mit Forslag."

Omsider blev Kontrakten sluttet, og begge Parter satte sig ned for med en vis Utaalmodighed at vente paa, at Oliver skulde vaagne.

De to Damers Taalmodighed blev sat paa en længere Prøve, end Hr. Losberne havde tænkt sig, thi den ene Time gik efter den anden, og Oliver laa endnu stadig i en tung Søvn. Det blev endog hen imod Aften, før den godhjærtede Doktor bragte dem den Efterretning, at Patienten endelig var kommen saa meget til sig selv, at man kunde tale til ham. Drengen var meget lidende, sagde han, og meget svag efter det stærke Blodtab, men hans Sind var tillige saa forurolîget af noget, han vilde betro dem, at Doktoren ansaa det for bedst, om man strax gav ham Lejlighed dertil i Steden for at lade det vente til den næste Morgen, hvilket Doktoren ellers vilde have foreslaaet.

Det blev en langvarig Sammenkomst. Oliver fortalte dem hele sin simple Historie, og Smerter og Afkræftelse nødte ham hyppig til at afbryde den. Der var noget højtideligt ved der inde i det halvmørke Værelse at høre det syge Barn med sin svage Stemme opregne en sørgelig Fortegnelse over alle de Lidelser og Ulykker, som haardhjærtede Mennesker havde bragt over ham. — Dersom vi blot, hver Gang vi undertrykker og forurетter vore Medskabninger, vilde henvende en eneste Tanke paa de triste Vidnesbyrd om menneskelig Vildfarelse, der som tætte og tunge Skyer langsomt, men derfor ikke mindre sikkert stiger op til Himlen for bag efter at nedkalde Straffen over vore Hoveder — vilde vi blot et eneste Øjeblik bilde os ind at lytte til de dødes anklagende Røst, som ingen Magt kan bringe til at forstumme, ingen Stolthed lukke ude, hvad vilde der da blive af al den Fortræd og Krænkelse, al den Lidelse, Elendighed, Grusomhed og Uret, som hver eneste Dag i Livet nu fører med sig! — —

Olivers Hovedpude blev den Aften lagt til rette af bløde Hænder, og Dyd og Elskelighed vaagede ved hans Side, medens han sov. Han følte sig rolig og lykkelig og kunde have døet uden at udstøde en Klage.

Den betydningsfulde Samtale var ikke saa snart til Ende og Oliver atter bragt til Ro, før Doktoren — efter at have tørret sine Øjne og brummet lydeligt over, at de var saa svage — skyndte sig ned ad Trappen for at aabne Felttoget mod Hr. Giles. Da han ikke traf nogen nede i Værelserne, faldt det ham ind, at han maaske med mere Virkning kunde indlede Sagen ude i Køkkenet, og følgelig gik han der ud.

I dette det huslige Parlaments Underhus var det kvindelige Tyende samt Hr. Brittles, Hr. Giles, Kjedelflikkeren (som i Betragtning af sine Fortjenester havde modtaget en speciel Indbydelse til at udhvile sig for Resten af Dagen) og Politibetjenten forsamlede. Den sidstnævnte Herre var udrustet med en stor Stok, et stort Hoved, storslaaede Træk og store Kravestøvler og saa ud, som om han havde forfrisket sig med et tilsvarende stort Kvantum stærkt Øl — hvad han virkelig ogsaa havde gjort.

Den foregaaende Nats Æventyr var endnu paa Tale, og da Doktoren traadte ind, var Hr. Giles netop i Færd med at udbrede sig vidtløftig om sin Aandsnærværelse, medens Hr. Brittles, der holdt et Krus Øl i Haanden, bekræftede hvert Ord, endnu før hans foresatte var færdig med at udtale det.

„Bliv kun siddende," sagde Doktoren og vinkede med Haanden.

„Mange Tak, Hr. Doktor," sagde Giles. „Fruen ønskede, at der skulde trakteres med Øl, og da jeg ikke var oplagt til at blive alene inde paa mit Værelse, men gjærne vilde ha'e det lidt selskabeligt, saa nyder jeg min Part her ude mellem Folkene."

Brittles stillede sig i Spidsen for en dæmpet Mumlen, ved hvilken samtlige Medlemmer af Selskabet syntes at ville udtrykke den Taknemmelighed, de følte for Hr. Giles' Nedladenhed. Hr. Giles saa sig om med en beskyttende Mine, som om han vilde lade dem forstaa, at saa længe de opførte sig sømmelig, skulde han ikke forlade dem.

„Hvorledes har Patienten det i Aften, Hr. Doktor?" spurgte Giles.

„Saa saa," svarede Doktoren. „Jeg er bange for, at De her har bragt Dem selv i en slem Forlegenhed, Hr. Giles."

„Jeg haaber da ikke, det er Doktorens Mening, at han er ved at dø," sagde Hr. Giles skjælvende. „Dersom det var Tilfældet, vilde jeg aldrig faa en glad Time mere. Jeg vilde ikke ta'e Livet af en stakkels Dreng, nej ikke en Gang af Brittles her, for alt det Sølvtøj der er i hele Landet, Hr. Doktor."

„Det er ikke det, Sagen drejer sig om," sagde Doktoren med en hemmelighedsfuld Mine. „Hr. Giles, er De Protestant?"

„Ja, Hr. Doktor, det haaber jeg," stammede Hr. Giles, der var bleven meget bleg.

„Og hvad er De, min Knøs?" spurgte Doktoren og vendte sig rask om mod Brittles.

„Gud forbarme sig, Hr. Doktor!" udbrød Brittles og fór heftig sammen. „Jeg . . . jeg er det samme som Giles, Hr. Doktor."

„Saa svar mig blot," sagde Doktoren — „begge to! Tør I fortrøste jer til at aflægge eders Ed paa, at Drengen der oppe er den samme Dreng, som blev puttet ind gjennem det lille Vindu i Gaar Nat? Ud med Sproget! Naa! Hvad har I at svare dertil?"

Doktoren, der almindelig blev anset for at være det godmodigste Menneske paa Jorden, gjorde dette Spørgsmaal i en saa frygtelig truende Tone, at Giles og Brittles, som allerede paa Forhaand var noget omtaagede af Øl og Sindsbevægelse, gav sig til at stirre paa hinanden ligesom forstenede.

„Vil De have den Godhed at lægge Mærke til Svaret, Betjent!" sagde Doktoren, i det han rystede sin Pegefinger paa en meget højtidelig Maade og derpaa bankede sig paa Næsen med den ligesom for at opfordre den nævnte Hædersmand til at anspænde sin Skarpsindighed til det yderste. „Det vil maaske snart blive af afgjørende Vigtighed."

Betjenten satte en saa kløgtig Mine op, som

det paa nogen Maade var ham muligt, og greb uvilkaarlig efter sin Embedsstav, der havde staaet virkesløs i en Krog ved Skorstenen.

„De vil lægge Mærke til, at det er et simpelt Identitetsspørgsmaal," sagde Doktoren.

„Det er netop, hva' det er," svarede Betjenten og hostede voldsomt, thi han havde i stor Skyndsomhed drukket den sidste Slurk af sit Øl og faaet noget af det i den forkerte Hals.

„Der bliver begaaet Indbrud i et Hus," tog Doktoren til Orde, „og et Par Mænd opfanger et flygtigt Glimt af en Dreng midt i Krudtrøgen og Mørket og al den øvrige Forvirring. Næste Morgen indfinder der sig en Dreng i det selvsamme Hus, og fordi han tilfældigvis har den ene Arm svøbt i Bind, lægger disse Mænd voldelig Haand paa ham, hvorved de bringer hans Liv i stor Fare, og dernæst sværger de paa, at han er Tyven. Nu er Spørgsmaalet, om Omstændighederne retfærdiggjør disse Mænds Adfærd, eller hvis ikke, i hvilken Stilling bringer de sig selv?"

Betjenten nikkede dybsindig og sagde, at hvis det ikke var Lovkyndighed, saa gad han nok vide, hvad det var.

„Jeg spørger jer endnu en Gang," sagde Doktoren med Tordenrøst, „er I i Stand til med eders Salighedsed at svare for, om det er den samme Dreng?"

Brittles saa tvivlraadig paa Hr. Giles, og Hr. Giles saa tvivlraadig paa Brittles, Betjenten holdt Haanden bag Øret for at opfange Svaret, de to Tjenestepiger og Kjedelflikkeren bøjede sig lyttende frem, og Doktoren saa sig skarpt om i Kredsen, da der i det samme blev ringet paa Hovedporten, og man hørte en Vogn standse uden for.

„Det er Tyvetrækkerne!" udbrød Brittles, der syntes at føle sig overordentlig lettet ved denne Afbrydelse.

„Hvad for nogle?" spurgte Doktoren, til hvem Turen nu var kommen at blive alvorlig forskrækket.

„Politibetjentene fra Bow Street*), Hr. Doktor," svarede Brittles og skyndte sig at tage et Lys. „Jeg og Hr. Giles sendte Bud efter dem i Morges."

„Hvad behager!" udbrød Doktoren.

„Ja," gjenmælede Brittles, „jeg sendte Bud der ind med Fragtmanden, og det undrer mig kun, at de ikke har været her før."

„Naa, saa det gjorde De, hvad? Saa gid Fanden havde Deres . . . Deres langsomme Fragtvogne; det er det hele!" sagde Doktoren og gik hastig sin Vej.

*) Politikammeret i London kaldes saaledes.

Et og tredivte Kapitel.

Omhandler en kritisk Stilling.

„Hvem er det?" spurgte Brittles, i det han aabnede Døren paa Klem, med Sikkerhedskjæden for, og kigede ud, skyggende for Lyset med sin Haand.

„Luk op," svarede en Mandsstemme uden for; „det er Betjentene fra Bow Street, som der er ble'en sendt Bud efter i Dag."

Beroliget ved denne Forsikring aabnede Brittles Døren paa vid Gab og befandt sig over for en svær Mand i en tyk Kavaj, der traadte ind uden at sige et Ord mere og tørrede sine Fødder af paa Maatten, saa ugenert som om han boede der i Huset.

„Jeg maa be' Dem sende nogen ud for at løse min Kammerat a', unge Mand," sagde Betjenten. „Han sidder der ude i Vognen og passer paa Øget. Eller har De kanske en Stald her, hvor vi kan sætte Krikken ind en halv Snes Minutter eller saa?"

„Brittles svarede bekræftende og pegede paa den paagjældende Bygning, hvorpaa den svære Mand gik tilbage til Haveporten og hjalp sin Kammerat med at faa Vognen ind, medens Brittles fulgte med og holdt Lygten for dem med et Udtryk af den dybeste Beundring. Da dette Arbejde var besørget, vendte de tilbage til Huset og blev viste ind i Dagligstuen, hvor de tog deres Hatte og Kavajer af og fremtonede i deres naturlige Skikkelse.

Manden, der havde banket paa Haveporten, var en svært bygget Person af Middelstørrelse, paa henved et halvt hundrede Aar, med glinsende sort, tæt afklippet Haar, kort Kindskjæg, et kuglerundt Ansigt og smaa, skarpe Øjne. Den anden var en rødhaaret, mager Mand med Kravestøvler paa, temmelig frastødende Træk og en Opstoppernæse, der havde noget ulykkespaaende ved sig.

„Vil De ha'e den Godhed at fortælle Deres Herskab, at Blathers og Duff er her?" sagde den tykke, i det han glattede paa sit Haar og lagde et Par Haandjærn paa Bordet. — „Ah, god Aften højstærede! Ka'ske jeg ka' faa Lov og tale et Par Ord med Dem i Enerum?"

De sidste Ord var henvendte til Hr. Losberne, der imidlertid var traadt ind. Denne Herre gav Brittles et Vink om at trække sig tilbage, førte de to Damer ind i Stuen og lukkede derpaa Døren.

„Dette er Fruen i Huset," sagde Hr. Losberne med en Haandbevægelse hen imod Fru Maylie.

Hr. Blathers bukkede, og efter at være bleven anmodet om at tage Plads stillede han sin Hat paa Gulvet, tog en Stol og betydede Duff, at han

skulde gjøre det samme. Den sidst nævnte Hædersmand, der enten ikke syntes at være slet saa vant til godt Selskab eller ogsaa at befinde sig mindre vel i det, satte sig ned efter at være undergaaet forskjellige Krampetrækninger i Benene og puttede med en vis Forlegenhed Knappen af sin Stok ind i sin Mund.

„Naa, det var altsaa dette hersens Indbrud, højstærede," sagde Blathers. „Hvordan hænger det sammen dermed?"

Hr. Losberne, hvem det syntes om at gjøre at vinde Tid, forklarede Sagen med stor Bredde og Vidtløftighed. D'Hrr. Blathers og Duff saa imidlertid meget dybsindige ud og vexlede nu og da et Nik.

„Jeg kan begribeligvis ikke sige noget bestemt om det, før jeg faar set paa Lokaliteterne," sagde Blathers, „men for Øjeblikket er jeg af den Formening — som jeg for saa vidt gjærne kan betro Dem — at dette hersens Arbejde er ikke ble'et besørget saa helt skeløjet — vel, Duff?

„Nej, det er 'et ikke," svarede Duff.

„Og for at forklare Damerne Ordet „skeløjet", saa mener De vel dermed, at Indbrudet er forsøgt med en Behændighed, der tyder paa drevne Gavtyve?" sagde Hr. Losberne smilende.

„Ja, netop, højstærede," svarede Blathers. „Er det alt, hvad De ved om Sagen?"

„Ja — alt," gjenmælede Doktoren.

„Hva' er 'et med denne hersens Dreng, som Folkene snakker om?" spurgte Blathers.

„Intet — slet intet," svarede Doktoren. „En af de forskrækkede Tjenestefolk satte sig i Hovedet, at han havde noget at gjøre med Forsøget paa at bryde ind i Huset, men det er noget Vrøvl — det reneste, skæreste Vrøvl."

„En grumme nem Forklaring," ytrede Duff.

„Hva' Duff si'er, er ganske rigtig," bemærkede Blathers og nikkede samstemmende, medens han skjødesløst legede med Haandjærnene, som om de kunde være et Par Kastagnetter. „Hvem er den Dreng? Hva' for en Forklaring gi'er han om sig selv? Hvor kommer han fra? Han er vel ikke drattet ned fra Skyerne, er han vel, højstærede?"

„Nej, naturligvis," svarede Doktoren med et uroligt Blik hen til Damerne. „Jeg kjender hele hans Historie, men det kan vi senere tale om. Jeg kan tænke, at De først ønsker at se det Sted, hvor Tyvene prøvede paa at bryde ind?"

„Ganske vist," gjenmælede Hr. Blathers. „Det er bedst, at vi først undersøger Lokaliteterne og saa bag efter ta'er Folkene i Forhør. Det er den sædvanlige Orden i Forretningerne."

Der blev skaffet Lys, og d'Hrr. Blathers og Duff, ledsagede af den lokale Politibetjent samt Brittles, Giles og, kort sagt, hele den øvrige Husstand, begav sig ind i det lille Værelse ved Enden af Gangen og kigede ud ad Vinduet, hvorefter de vandrede rundt omkring Græsplænen og stirrede ind ad Vinduet; hvorpaa de fik udleveret et Lys for at tage Skoddet i Øjesyn og dernæst en Lygte for at følge Fodsporene i Græsset og endelig en Høtyv for at rode omkring i Buskadset. Da dette var udført under Tilskuernes aandeløse Spænding, kom de ind igjen, hvorpaa d'Hrr. Giles og Brittles gav en melodramatisk Skildring af deres Andel i den foregaaende Nats Æventyr, hvilken Skildring de gjentog sex Gange, medens de kun modsagde hinanden i ét væsentligt Punkt den første Gang og kun i en halv Snes den sidste. Da man var naaet saa vidt, blev Blathers og Duff efter Ønske alene tilbage i Værelset og holdt en lang Raadslagning, i Sammenligning med hvilken en Konsultation mellem de berømteste Doktorer om et af Lægevidenskabens mest indviklede Spørgsmaal vilde have været ren Børneleg i Henseende til Hemmelighedsfuldhed og Højtidelighed.

Imidlertid gik Hr. Losberne en i urolig Stemning op og ned ad Gulvet i det tilstødende Værelse, medens Fru Maylie og Rose saa til med bekymrede Ansigter.

„Paa min Ære," udbrød han og standsede pludselig efter at have tilendebragt en Mængde meget hurtige Spaserture frem og tilbage, „jeg ved næppe, hvad her er at gjøre."

„O, i Sandhed!" udbrød Rose; „naar vi troværdig gjentager den stakkels Drengs Historie for disse Mennesker, saa maa det jo være tilstrækkeligt til at frikjende ham."

„Det tvivler jeg meget om, min kjære unge Dame," sagde Doktoren og rystede paa Hovedet. „Jeg tror ikke, det vilde frikjende ham hverken over for dem eller over for mere højtstaaende Lovens Haandhævere. „Hvad er han, naar alt kommer til alt?" vilde de sige. En Vagabond. Bedømmer man hans Historie efter lutter Fornuftgrunde, lyder den temmelig mistænkelig."

„Men De tror dog paa den, ikke sandt?" afbrød Rose ham.

„Jeg tror paa den, hvor besynderlig den end er, og maaske jeg er en gammel Tosse, fordi jeg gjør det," svarede Doktoren; „men jeg tvivler alligevel højlig paa, at det er en Historie, som særlig vil egne sig til at finde gunstigt Øre hos praktiske Politimænd."

„Hvorfor ikke?" spurgte Rose.

„Fordi, min smukke Forhørsdommer," svarede Doktoren, „fordi der, naar den betragtes med deres Øjne, er mange slemme Punkter i den; han kan kun bevise de Ting, der absolut maa skade ham, og intet af det, der kan tale til hans Fordel. Pokker

tage de Fyre; de forlanger altid Syn for Sagen og tager ingen Ting for givet. Ser De, efter hans eget Udsagn har han en Tidlang haft Omgang med Tyveknægte; han er bleven ført til en Politistation som anklaget for Lommetyveri fra en gammel Herre; han er bleven voldelig bortført fra den samme Mands Hus til et Sted, som han ikke kan beskrive eller paapege, og om hvis Beliggenhed han ikke har den fjærneste Anelse. Han er mod sin Vilje bleven slæbt her ned til Chertsey og puffet ind gjennem et Vindu for at bane Vej for et Par Indbrudstyve, og saa netop i samme Øjeblik som han staar i Begreb med at vække Beboerne og derved udføre en Handling, som strax vilde frikjende ham — saa kommer en gammel Klodrian af en Kjældermester i Vejen for ham og skyder paa ham — ligesom han med Forsæt vilde hindre ham i at gjøre vel mod sig selv og andre. Indser De ikke alt dette?"

„Jo, det indser jeg naturligvis meget godt," svarede Rose og smilede over Doktorens Ivrighed, „men jeg kan endnu ikke indse, at der er noget deri, som kan domfælde det stakkels Barn."

„Nej," gjenmælede Doktoren, „nej naturligvis! Gud velsigne Deres Kjøns smukke Øjne! De ser aldrig, hverken i godt eller ondt, mere end den ene Side af Sagen, og det er altid den, som først fremstiller sig for dem."

Efter at have meddelt dette Udbytte af sin Erfaring stak Doktoren Hænderne i Lommen og spaserede op og ned ad Gulvet med endnu større Hurtighed end før.

„Jo mere jeg tænker der over," sagde han, „desto klarere bliver det mig, at det vil medføre uendelige Bekymringer og Vanskeligheder, dersom vi gjør disse Mennesker bekjendte med Drengens virkelige Historie. Jeg er vis paa, at man vil ikke tro den, og selv om man til syvende og sidst ikke kan gjøre ham noget, saa vil dog den Omstændighed, at Sagen kommer offentlig frem, og alt, hvad dermed følger, gribe meget forstyrrende ind i Deres menneskekjærlige Hensigt, at frelse ham fra Elendighed."

„Men hvad skal vi da gjøre?" udbrød Rose. „Du gode Gud, hvorfor har man ogsaa sendt Bud efter disse Mennesker?"

„Ja, hvorfor har man dog gjort det!" sagde Fru Maylie. „Jeg vilde ikke haft dem her ud for alt i Verden."

„Jeg ved ikke bedre," sagde Hr. Losberne omsider og satte sig ned med en Slags fortvivlet Koldblodighed, „end at vi maa prøve paa at føre Sagen igjennem med den fornødne Dristighed. Hensigten er god; det maa tjene os til Undskyldning. Drengen har stærke Symptomer paa Feber og vil ikke kunne taale, at der tales mere til ham; det er for saa vidt en Trøst. Vi maa se at faa det bedst mulige ud af det, og lykkes det ikke, saa er det ikke vor Skyld. — Kom ind!"

„Ja, højstærede," sagde Blathers, i det han traadte ind ledsaget af sin Kollega, hvorpaa han lukkede Døren i Laas efter sig, før han ytrede sig yderligere. „Dette hersens er ikke noget indvendigt Komplot."

„Og hvad Pokker mener De med et indvendigt Komplot?" spurgte Doktoren utaalmodig.

„Vi kalder det et indvendigt Tyveri, mine Damer," sagde Blathers og vendte sig om mod disse, som om han følte Medlidenhed med deres Uvidenhed, men ligefrem foragtede Doktorens, „naar Tjenestefolkene er med i det."

„Ingen har haft Mistanke til dem," sagde Fru Maylie.

„Meget muligt, lille Frue," svarede Blathers, „men de kunde dog alligevel haft en Finger med i Spillet."

„Og højst sandsynligt netop af den samme Aarsag," sagde Duff.

„Vi har udfundet, at det maa være Gavtyve inde fra Hovedstaden," fortsatte Blathers sin Rapport, „for det er første Klasses Arbejde."

„Overordentlig net udført," bemærkede Duff med dæmpet Mæle.

„Der har været to om det," vedblev Blathers, „og de har haft en Dreng med sig; det fremgaar klart af Vinduets Størrelse. Mere kan der ikke siges for Øjeblikket. Med Deres Tilladelse vil vi se paa den Knægt, De har der oppe."

„Maaske Herrerne først ønsker at nyde en lille Forfriskning, Fru Maylie," sagde Doktoren, hvis Ansigt opklaredes, som om der pludselig var falden ham en ny Tanke ind.

„Ja, saa gjærne!" udbrød Rose ivrig. „Det skal strax være parat, hvis De ønsker det."

„Hm, vi si'er saa mange Tak, lille Frøken!" sagde Blathers og tørrede sig om Munden med Frakkeærmet; „det er en tør Bestilling, dette hersens. Hvad som helst De har ved Haanden; gjør Dem bare ingen Ulejlighed for vores Skyld."

„Hvad skal det være?" spurgte Doktoren og fulgte den unge Dame hen til Buffetten.

„En lille Draabe Spiritus, hvis De, som sagt, har det ved Haanden," svarede Blathers. „Det er en kold Tur fra London her til, lille Frue, og det forekommer mig altid, at lidt Spiritus varmer op omkring Hjærtekulen."

Denne interessante Meddelelse var henvendt til Fru Maylie, der optog den meget forekommende. Imidlertid listede Doktoren sig ud af Værelset.

„Ja!" sagde Hr. Blathers, der tog sit Vin=

glas, ikke om Stilken, men om Bunden af selve Glasset med den venstre Haands Tommel- og Pegefinger, og holdt det op foran sit Bryst — „jeg har i mine Levedage set en hel Del af den Slags Forretninger, mine Damer."

„Kan du huske denne hersens Laasebrækkerhistorie der nede i Edmonton, Blathers?" sagde Hr. Duff for at komme sin Kollegas Hukommelse til Hjælp.

„Det var noget lignende som dette hersens, var 'et ikke?" gjenmælede Hr. Blathers; „det var Conkey Chikweed, der var Mand for det, var 'et ikke?"

„Du vil nu altid ha'e, det skal være ham," svarede Duff. „Jeg sie'r dig, at det var Familiekæledæggen. Conkey havde ikke mere at bestille med det, end jeg selv havde."

„Snak om en Ting!" svarede Hr. Blathers; „det ved jeg bedre. Men ka' du huske den Gang, da Conkey blev bestjaalen for sine Penge? Sikken Halløj der ble'! Det var bedre end nogen af de Romaner, jeg nogen Sinde har læst!"

„Hvad var det?" spurgte Rose, begjærlig efter at opmuntre ethvert Tegn paa godt Lune hos de uvelkomne Gjæster.

„Det var et Tyveri, lille Frøken, som næppe nogen anden vilde ha'e hittet paa," sagde Blathers, „Denne hersens Conkey Chickweed . . ."

„Conkey betyder „Langnæse", lille Frøken," faldt Duff sin Kollega i Talen.

„Det ved Frøkenen naturligvis saa meget godt," sagde Hr. Blathers. „Du skal ogsaa altid afbryde mig, Kollegus! Det var altsaa denne hersens Conkey Chickweed, lille Frøken; han havde et Værtshus der ovre ved Battlebridge Vejen, og saa havde han ogsaa et Lokale, hvor der indfandt sig mange fine Kavalerer for at se paa Hanekampe og Rottejagter og alle den Slags Ting, og det gik alt sammen grumme nydelig til, for jeg har selv mangen god Gang set paa det. Den Gang hørte han endnu ikke til Familien, og en Nat blev han udplyndret for tre hundrede og syv og tyve Guineaer*) i en Lærredspose, som blev stjaalet i hans Sovekammer midt i Nattens Stilhed af en høj Mand med et sort Plaster over det ene Øje. Fyren havde skjult sig under Sengen, og da han havde faaet fat i Pengene, sprang han ud af Vinduet, der kun laa en Etage fra Jorden. Han var grumme adræt af sig. Men Conkey var ogsaa adræt, thi han vaagnede ved Støjen, fór ud af Sengen, fyrede en Muskedonner a' i Nakken paa ham og vækkede hele Nabolaget. Der blev et vældigt Skraal, og da de fik Stunder til at se sig om, gjorde de den Opdagelse, at Conkey havde truffet Roveren, thi der var Spor af Blod hele Vejen hen til et Stakit et godt Stykke borte, men der forsvandt de pludselig. Fyren var imidlertid stukket a' med Moneterne, og Følgen var, at Hr. Chickweed, priviligeret Værtshusholder, kom til at staa nævnt i Avisen sammen med andre Fallitspillere, og alle Haande Indsamlinger og Subskriptioner blev sat i Gang for den stakkels Mand, der var saa nedtrykt over sit Tab, at han i flere Dage gik op og ned ad Gaderne og rev sig i Haaret paa en saa fortvivlet Maade, at der var mange Folk, som var bange for, at han skulde gjøre en Ende paa sig selv. Naa, saa kommer han en Dag i stort Hastværk op paa Kammeret og udbe'er sig en privat Samtale med Inspektøren, og efter megen Snakken og Ringen blev Jem Spyers kaldt ind (Jem var en Pokkers flink Betjent) og fik Ordre til at hjælpe Hr. Chickweed med at paagribe den Person, der havde bestjaalet ham. „Jeg saa ham i Gaar Morges gaa forbi mit Hus, Spyers," sagde Chickweed. „Hvorfor løb De saa ikke ud og tog ham i Kraven?" siger Spyers. „Jeg blev saa fortumlet, at De gjærne kunde ha'e slaaet Hjærneskallen itu paa mig med en Tandstikker," siger den stakkels Mand; „men vi kan være sikker nok paa at faa Fingre i ham, for i Aftes mellem ti og elleve gik han forbi igjen. Spyers havde ikke saa snart faaet denne Besked, før han stak en Kam og noget rent Linned i Lommen for det Tilfælde, at han skulde blive ude en Dags Tid eller to, og derpaa gaar han sporenstregs derhen og sætter sig ved et af Vinduerne i Værtshuset, bag det lille røde Gardin, med Hatten paa og parat til at styrte ud med et Minuts Varsel. Der sad han nu og røgte sin Pibe sent ud paa Aftenen, da han paa en Gang hører Chickweed raabe af fuld Hals: „Her er han! Stop Tyven! Mord!" Jem Spyers farer ud og ser Chickweed kile ned ad Gaden raabende af alle Kræfter. Spyers efter ham; Chickweed bliver ved at løbe, Folk vender sig om; alle sammen skriger de „Stop Tyven!" og Chickweed bliver ved at løbe, som om han var gal. Spyers taber ham et Øjeblik af Syne, i det han drejer om et Gadehjørne, men stryger ligeledes om Hjørnet, faar Øje paa en lille Hob, der er stimlet sammen, farer ind blandt den og raaber: „Hvor er Manden?" „For Pokker," siger Chickweed, „nu er han igjen undsluppen mig!" Det var et mærkeligt Tilfælde, men han var intet Sted at se, og saa vender de tilbage til Værtshuset. Den næste Morgen indtog Spyers sin gamle Plads og blev siddende bag det røde Gardin for at kige efter en høj Mand med et sort Plaster over det ene Øje, indtil det begyndte at svie ham i hans egne to

*) En engelsk Guldmønt, der har en Værdi af 21 Shilling (omtrent 18 Kroner dansk).

Øjne. Til sidst kunde han ikke la'e være at lukke dem i for at faa et Minuts Lindring, og i selv samme Nu, han gjør det, hører han Chickweed raabe: „Her er han!" Han styrter atter ud, mens Chickweed allerede er kommen midtvejs ned ad Gaden, og efter en dobbelt saa lang Løbetur som den foregaaende Dag er Manden atter forsvunden! Dette gjentog sig endnu et Par Gange, indtil den ene Halvdel af Nabolaget ymtede om, at Hr. Chickweed maatte være bleven bestjaalen af Djævlen, som bag efter gjorde Nar af ham, mens den anden Halvdel mente, at stakkels Chickweed var bleven gal af Sorg."

„Hvad sagde Jem Spyers?" spurgte Doktoren, der var kommen tilbage kort efter, at Hr. Blathers havde begyndt paa Historien.

„Jem Spyers," vedblev Betjenten, „ja, han sa'e en lang Tid slet ikke noget, men hørte bare efter alt, hvad der foregik, uden at nogen mærkede det, hvad der beviste, at han forstod sin Haandtering. Men saa gaar han en Morgenstund hen til Skjænken og ta'er sin Snustobaksdaase op af Lommen og si'er: „Chickweed, nu har jeg opdaget, hvem der har begaaet dette hersens Tyveri." „Har De?" siger Chickweed. „Oh, min kjære Spyers, lad mig blot faa Hævn, og jeg skal dø rolig! Oh, min kjære Spyers, hvor er den Kjæltring?" „Naa!" siger Spyers og byder ham en Pris Tobak; „la' os nu være fri for de Narrestreger! De har jo selv gjort det." — Og det havde han ogsaa, og det havde indbragt ham en god Slump Penge, og ingen vilde nogen Sinde ha'e opdaget det, dersom han ikke havde været saa forhippet paa at bevare Skinnet. Ja, saadan hang nu det sammen!" sluttede Hr. Blathers, i det han satte Vinglasset fra sig og slog Haandjærnene lydelig mod hinanden.

„I Sandhed, højst mærkeligt," bemærkede Doktoren. „Hvis De ønsker det, kan vi nu gaa oven paa."

„Som De behager, højstærede," svarede Hr. Blathers galant. Følgende lige bag i Hælene paa Hr. Losberne gik de to Betjente op til det Værelse, hvor Oliver laa, medens Hr. Giles gik foran hele Selskabet med et tændt Lys.

Oliver havde ligget i en halv Døs, men saa' daarligere ud og havde stærkere Feber end før. Med Doktorens Bistand lykkedes det ham at komme til at sidde over Ende i Sengen et Par Minuter, men han stirrede paa de fremmede Ansigter uden at forstaa, hvad der gik for sig, ja aabenbart endogsaa uden at erindre, hvor han var, eller hvad der var foregaaet.

„Her," sagde Hr. Losberne, der talte i en sagte, men alligevel meget eftertrykkelig Tone, „her er den omtalte Dreng, som efter at have saaret sig selv ved et Vaadeskud inde paa Naboens Jord, kom her hen i Morges for at søge Hjælp og strax blev overfalden af den kløgtige Herre der med Lyset, som har bragt hans Liv i alvorlig Fare, hvad jeg som Læge kan bevidne."

De Herrer Blathers og Duff saa hen paa Hr. Giles, i det han saaledes blev anbefalet til deres Opmærksomhed. Og den forvirrede Kjældermester lod sit Blik glide fra dem hen til Oliver og fra Oliver til Hr. Losberne med en højst pudsig Blanding af Frygt og Befippelse.

„De har vel ikke i Sinde at nægte det, haaber jeg?" sagde Doktoren og lagde varsomt Oliver ned igjen.

„Det skete alt sammen i den . . . den aller bedste Mening, Hr. Doktor," svarede Giles. „Jeg troede saa sikkert, at det var den samme Dreng, ellers havde jeg aldrig blandet mig deri. Jeg er ikke af nogen umenneskelig Karakter, Hr. Doktor."

„Troede, at det var hva' for en Dreng?" spurgte den ældste af Betjentene.

„Indbrudstyvenes Dreng, Hr. Betjent!" svarede Giles. „De . . . de havde ganske bestemt en Dreng med sig."

„Naa, tror De 'et stadig væk endnu?" spurgte Blathers.

„Tror hvad for noget?" svarede Giles og stirrede aandsfraværende paa Spørgeren.

„At det er den samme Dreng, Tykskal?" gjenmælede Blathers utaalmodig.

„Jeg ved ikke; jeg ved det virkelig ikke," sagde Giles med en ynkelig Mine. „Jeg tør ikke sværge paa det."

„Hva' tror De?" spurgte Hr. Blathers.

„Jeg ved ikke — hvad jeg skal tro," svarede stakkels Giles. „Jeg tror sandt at sige ikke, at det er den samme Dreng; jeg er næsten vis paa, at det ikke er det. Nej, det kan bestemt ikke være ham."

„Plejer denne Mand at ta'e sig en Taar over Tørsten?" spurgte Blathers og vendte sig om mod Doktoren.

„Det er Pokker til tykhovedet Karl, De er!" sagde Duff og betragtede Hr. Giles med majestætisk Ringeagt.

Under denne korte Samtale havde Hr. Losberne været sysselsat med at føle Patientens Puls, men rejste sig nu op fra Stolen, der stod ved Siden af Sengen, og bemærkede, at dersom Betjentene endnu nærede nogen Tvivl vedrørende denne Sag, vilde de maaske træde ind i det tilstødende Værelse og tage Brittles i Forhør.

I Følge dette Forslag begav de sig ind i Værelset ved Siden af, hvor Brittles, efter at have givet Møde, indviklede sig og sin agtbare foresatte i et saa vidunderligt Net af ny Modsigelser og Umuligheder, at det ikke tjente til at kaste Lys over

noget som helst andet end over den Kjendsgjerning, at han selv var meget stærkt mystificeret. Han erklærede til sidst, at han ikke vilde kunne kjende Drengen igjen, om han saa i samme Nu saa ham lige for sine Øjne; at han kun havde antaget Oliver for at være den paagjældende, fordi Hr. Giles havde sagt, at det var ham, og at Hr. Giles for fem Minuter siden nede i Køkkenet havde indrømmet, at han begyndte at blive bange for, at han havde handlet lidt vel rask.

Blandt andre sindrige Gisninger blev der opstillet det Spørgsmaal, om Hr. Giles virkelig havde truffet nogen, og ved at undersøge Magen til den Pistol, han havde fyret af, viste det sig, at den ikke var forsynet med nogen mere ødelæggende Ladning end Krudt og Karduspapir — en Opdagelse, der gjorde et ikke ringe Indtryk paa alle de tilstedeværende med Undtagelse af Doktoren, der for ti Minuter siden havde taget Kuglen ud. Paa ingen gjorde det imidlertid et saa stærkt Indtryk som paa Hr. Giles selv, der i flere Timer havde været hjemsøgt af Frygt for at have saaret et Menneske dødeligt og derfor med Begjærlighed greb denne ny Forestilling, som han gjorde sig al Umage for at bestyrke. Omsider lod Betjentene, uden at bekymre sig videre om Oliver, den lokale Politimand fra Chertsey blive tilbage i Huset og slog sig selv til Ro for Natten inde i Byen, efter at have lovet at komme igjen den næste Morgen.

Den næste Morgen bragte det Rygte, at der i Fængslet i Kingston sad arresteret to Mænd og en Dreng, som var blevne paagrebne den foregaaende Nat under mistænkelige Omstændigheder, og følgelig rejste de Herrer Blathers og Duff sporenstregs til Kingston. Ved nærmere Undersøgelse opløste de mistænkelige Omstændigheder sig imidlertid i den eneste Kjendsgjerning, at de tre Personer var blevne fundne sovende under en Høstak, hvad der — hvor stor en Forbrydelse det end er — dog kun straffes med Fængsel og ikke i de engelske Domstoles barmhjærtige Øjne og i deres omfattende Kjærlighed til alle Kongens Undersaatter anses for at være et fyldestgjørende Bevis paa (naar alle andre Vidnesbyrd mangler), at den eller de sovende har forøvet Indbrud i Forening med Vold og derved kvalificeret sig til Livsstraf. Og følgelig kom Dhrr. Blathers og Duff tilbage lige saa kloge, som da de tog af Sted.

Kort at fortælle: efter endnu nogle Forhør og en hel Del Snakken frem og tilbage havde man ikke vanskeligt ved at bevæge den nærmest boende Fredsdommer til at modtage Fru Maylies og Hr. Losbernes forenede Borgen for, at Oliver sikkert skulde komme til Stede, hvis det nogen Sinde forlangtes, og efter at have faaet en Ducør for deres Ulejlighed vendte derpaa Blathers og Duff tilbage til Hovedstaden med delte Meninger om den Sag, de havde haft at gjøre med. Den sidst nævnte Hædersmand hældede efter moden Overvejelse af alle de foreliggende Omstændigheder stærkt til den Anskuelse, at det forsøgte Indbrud skrev sig fra Familiekjæledæggen, medens den først nævnte var lige saa tilbøjelig til at give den store Hr. Conkey Chickweed Wren for det.

Imidlertid kom Oliver lidt efter lidt til Sundhed og Kræfter ved den fælles Omsorg, som Fru Maylie, Rose og den godhjærtede Hr. Losberne viste ham. — Og dersom hede Bønner, der har Udspring fra et af Taknemmelighed overfyldt Hjærte, bliver hørte i Himlen — og bliver de det ikke, hvilke Bønner skulde da blive det — da maatte sikkert de Velsignelser, det forældreløse Barn nedbad over dem, sænke sig i deres Sjæle og sprede Fred og Lykke omkring dem.

To og tredivte Kapitel.

Handler om det lykkelige Liv, som Oliver begyndte at leve hos sine kjærlige Venner.

Olivers Lidelser havde hverken været faa eller ringe. Foruden den Smerte og sene Helbredelse, som et knust Lem fører med sig, havde al den Fugtighed og Kulde, han havde været udsat for, tillige paadraget ham en Feber, som varede i flere Uger og tog haardt paa hans Kræfter. Men omsider begyndte han lidt efter lidt at komme sig, saa at han blev i Stand til med nogle faa, taarekvalte Ord at sige, hvor dybt han følte de tvende Damers Godhed, og hvor inderlig han haabede, at han, naar han atter blev rask og stærk, maatte kunne gjøre noget for at vise dem sin Taknemmelighed, bare et eller andet, hvoraf de kunde se, hvor fuldt hans Bryst var af Kjærlighed og Ærbødighed for dem; noget, om end aldrig saa lidt, der kunde overbevise dem om, at deres kjærlige Velvilje ikke havde været spildt, men at den stakkels Dreng, hvem deres Barmhjærtighed havde frelst fra Elendighed eller maaske Død, ikke havde noget ivrigere Ønske end at tjene dem af hele sit Hjærte og hele sin Sjæl.

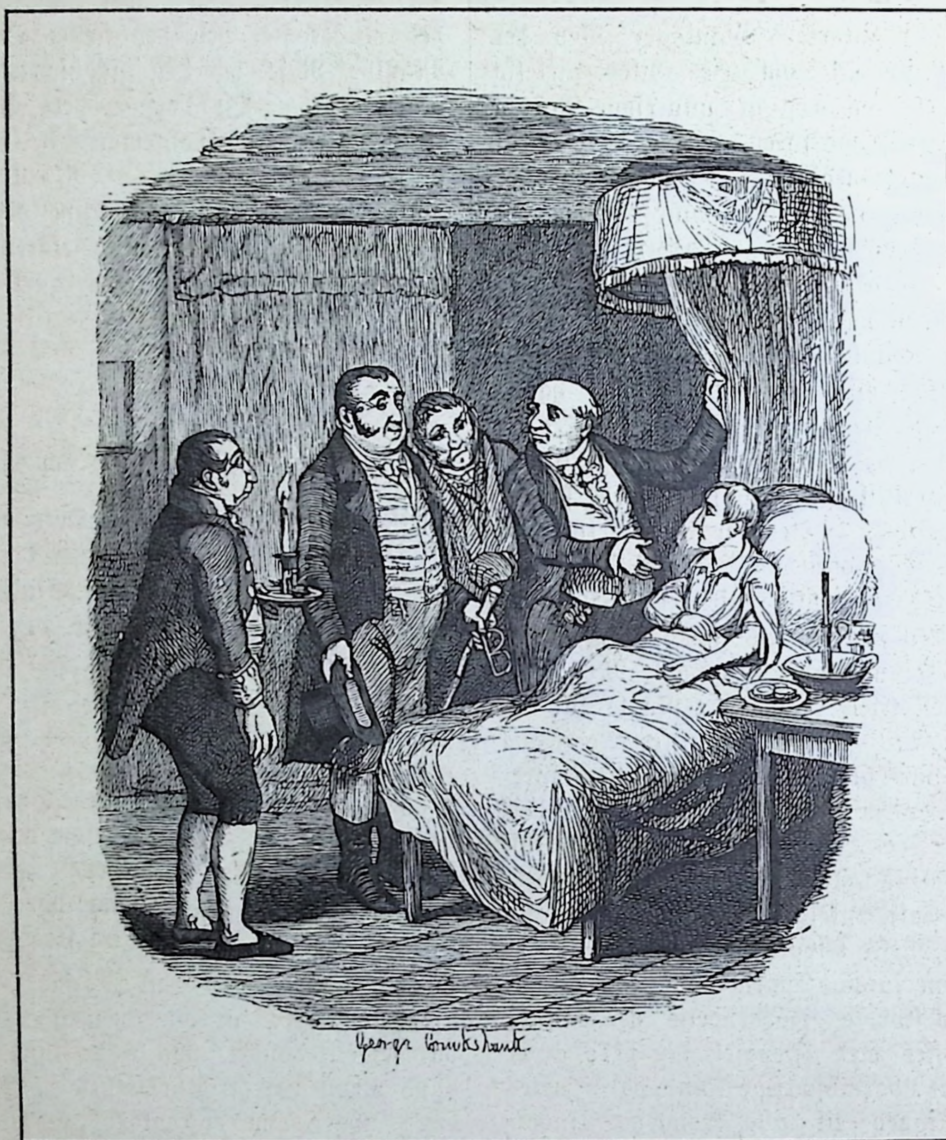
„Stakkels lille Fyr!" sagde Rose, da Oliver en Dag havde gjort sig Umage for at udtrykke de Taknemmelighedens Ord, der banede sig Vej til hans blege Læber; „du skal nok faa Lejlighed til at tjene os, naar du saa gjærne vil det. Vi tænker paa at rejse ud paa Landet, og min Tante mener, at du skal følge med os der ud. Det rolige Sted,

den rene Luft og alle Foraarets Glæder og Skjønheder vil snart gjengive dig din Helbred, og vi skal saa Brug for dig paa hundrede Maader, naar du først er bleven saa rask, at du kan taale lidt Anstrængelse."

„Anstrængelse!" udbrød Oliver. „O, kjære Frøken, dersom jeg blot kunde arbejde for Dem; dersom jeg blot kunde glæde Dem ved at vande Deres

„Lykkelig, Frøken!" udbrød Oliver, „hvor det er venligt af Dem at tale saaledes!"

„Du vil gjøre mig mere lykkelig, end jeg formaar at sige dig," svarede den unge Dame. „Alene Tanken om, at det er lykkedes min kjære, gode Tante at frelse nogen fra en saa sørgelig Elendighed som den, du har beskrevet for os, vilde være en usigelig Glæde for mig, men at vide, at

Opdagelsesbetjentene aflægger Oliver en Visit. (Se Sp. 587).

Blomster eller passe Deres Fugle, eller løbe frem og tilbage hele den udslagne Dag for at være Dem til Tjeneste — hvor meget vilde jeg ikke give dertil!"

„Du skal slet ikke give noget," sagde Frøken Maylie smilende, „for, som jeg har fortalt dig, vi skal nok faa Brug for dig paa hundrede Maader, og hvis du blot gjør dig halvt saa megen Umage for at glæde os, som du nu lover, saa gjør du mig i Sandhed meget lykkelig."

Gjenstanden for hendes Godhed og Deltagelse er hende oprigtig taknemmelig og hengiven — ja, det vilde gjøre mig mere lykkelig, end du kan forestille dig. Forstaar du mig ikke nok?" tilføjede hun, i det hun betragtede Olivers tankefulde Ansigt.

„O, jo, Frøken!" svarede Oliver ivrigt. „Men jeg kom til at tænke paa, at jeg nu er utaknemmelig."

„Mod hvem?" spurgte den unge Dame.

„Mod den gode gamle Herre og den venlige Dame, der før tog sig saa kjærlig af mig," gjenmælede Oliver. „Jeg er vis paa, at det vilde glæde Dem, dersom de vidste, hvor lykkelig jeg er."

„Det er jeg ogsaa vis paa," sagde Olivers Velgjørerinde, „og Hr. Losberne har været saa god at love, at naar du er rask nok til at kunne taale Rejsen, vil han følge med dig ind for at besøge dem."

„Har han, Frøken?" udbrød Oliver med en glædestraalende Mine. „Jeg ved ikke, hvad jeg gjør af lutter Glæde, naar jeg faar deres kjære Ansigter at se igjen!"

Det varede ikke længe, før Oliver var kommen saa vidt til Kræfter, at han kunde taale Anstrængelsen ved denne Udflugt. Og en Morgen tog følgelig han og Hr. Losberne af Sted i en lille Vogn, der tilhørte Fru Maylie. Da de kom til Chertsey-Broen, blev Oliver meget bleg og udstødte et lydeligt Udraab.

„Hvad er der i Vejen med Drengen?" raabte Doktoren paa sin sædvanlige hastige Maade. „Ser du noget — hører du noget — føler du noget — hvad?"

„Se der, Hr. Doktor," udbrød Oliver og pegede ud af Vognens Vindu — „Huset der!"

„Ja, hvad er der med det? Holdt, Kusk! Luk op her!" raabte Doktoren. „Hvad er der med det Hus, min lille Mand!"

„Det var det Hus, Tyvene bragte mig til," hviskede Oliver.

„Det var Fanden, var det!" udbrød Doktoren. „Hejda der! Lad mig slippe ud!"

Men før Kusken kunde komme ned af Bukken, var Doktoren paa en eller anden Maade sluppen ud af Vognen og løb hen til det omtalte Hus, hvor han begyndte at hamre løs paa Døren som en gal Mand.

„Halloj!" sagde en lille hæslig, pukkelrygget Mandsling, der aabnede Døren saa pludselig, at Doktoren nær var falden paa Hovedet ind i Gangen. „Hvad er der paa Færde?"

„Paa Færde!" udbrød Doktoren og greb ham i Kraven uden et Øjebliks Betænkning. „En hel Del! Tyve og Røvere er her paa Færde."

„Og Mordere med," svarede den pukkelryggede koldt, „hvis De ikke ta'er Deres Hænder til Dem. Hører De?"

„Ja, jeg hører nok," sagde Doktoren og rystede sin Fange af alle Kræfter. „Hvor er . . . Pokker tage den fordømte Karl; hvad er det nu, han hedder — Sikes, ja, saadan var det. Hvor er Sikes, du Tyveknægt?"

Den pukkelryggede stirrede paa ham med den største Forundring og Vrede; derpaa snoede han sig behændig ud af Doktorens Hænder, udstødte en Salve af skrækkelige Eder og flygtede ind i Huset. Men før han kunde faa Døren lukket, var Doktoren uden videre Omstændigheder trængt ind i Stuen. Her saa han sig opmærksomt om, men ikke et eneste Stykke Bohave, ikke en eneste enten død eller levende Gjenstand svarede til Olivers Beskrivelse.

„Naa!" sagde den pukkelryggede, der havde betragtet ham skarpt, „af hvad Grund bryder De saadan med Vold og Magt ind i mit Hus? Har De i Sinde at plyndre eller myrde mig? Hvad er Deres Mening?"

„Har De nogen Sinde set en Mand komme kjørende i en Herskabsvogn for at gjøre enten det ene eller det andet, De naragtige gamle Flagermus?" sagde den hidsige Doktor.

„Hvad vil De da?" spurgte Vanskabningen. „Skynd Dem bort, før jeg gjør en Ulykke paa Dem? Gid De maa blive fordømt!"

„Jeg gaar, naar det lyster mig," sagde Hr. Losberne, i det han ganske rolig kigede ind i det tilstødende Værelse, der lige saa lidt som det første havde den mindste Lighed med den Skildring, Oliver havde givet af Lokaliteterne. „Jeg skal nok vide at finde Dem en Gang, min gode Ven."

„Skal De det?" vrængede den hæslige Krøbling. „Ja, hvis De nogen Sinde ønsker at tale med mig, saa kan De træffe mig her. Jeg har ikke levet her ene og uforstyrret i fem og tyve Aar for at lade mig skræmme af Dem. De skal komme til at bøde for det; ja, De skal komme til at bøde for det!" — Og med disse Ord udstødte den lille vanskabte Djævel et langtrukkent Hyl og gav sig til at danse rundt paa Gulvet, ligesom vanvittig af Raseri.

„Dumt nok, dette her," mumlede Doktoren ved sig selv; „Drengen maa have taget fejl. Se her! Stik det i Lommen og slaa saa koldt Vand i Blodet igjen!" Med disse Ord kastede han et Pengestykke hen til den pukkelryggede og vendte tilbage til Vognen.

Manden fulgte efter ham med de vildeste Trusler og Eder, og medens Hr. Losberne vendte sig om for at give Kusken Besked, kigede han ind i Vognen og betragtede i et Par Sekunder Oliver med et saa skarpt og grumt og paa samme Tid saa vildt og hævngjerrigt Blik, at Drengen i flere Maaneder efter ikke kunde glemme det hverken vaagen eller i Drømme. Han vedblev at udstøde de værste Trusler, indtil Kusken atter var kommen op paa Bukken, og medens de kjørte bort, kunde de se ham i nogen Afstand bag ved dem, stampende i Jorden og rivende sig i Haaret i et Anfald af virkelig eller forstilt Raseri.

„Jeg er et Asen!" sagde Doktoren efter en lang Pavse. „Har du ikke vidst det før, Oliver?"

„Nej, Herre."

„Saa glem det ikke en anden Gang."

„Et Asen!" sagde Doktoren igjen efter en ny Pavse paa flere Minuter. „Selv om det havde været det rigtige Hus, og de rette Krabater havde været der, hvad skulde jeg saa have gjort saadan paa egen Haand? Og om jeg ogsaa havde haft nogen til at hjælpe mig, indser jeg dog ikke, at jeg kunde have udrettet andet end at blotte mig selv og blive nødt til at gaa til Bekjendelse om den Maade, hvorpaa jeg har neddysset denne Sag. Der vilde kun være sket mig min Ret. Jeg bringer altid mig selv enten i den ene eller den anden Forlegenhed ved at handle efter pludselige Indskydelser. Ja, jeg havde min Tro ikke fortjent bedre."

Sagen var den, at den brave Doktor hele sit Liv igjennem ikke havde handlet efter andet end pludselige Indskydelser, og det var ingen ringe Ros for de Indskydelser, der ledede ham, at de, saa langt fra at indvikle ham i alvorlige Ulykker og Forlegenheder, tvært imod havde skaffet ham den varmeste Højagtelse hos alle, der kjendte ham. For at sige den fulde Sandhed, saa var han i nogle Minuter lidt forstemt over, at det ikke var lykkedes ham at faa bekræftende Vidnesbyrd om Rigtigheden af Olivers Fortælling ved den allerførste Lejlighed, hvor han havde haft Udsigt til at erholde saadanne. Men han gjenvandt snart sit gode Lune, og da han mærkede, at Olivers Svar paa hans Spørgsmaal var lige saa uforbeholdne og sammenhængende og blev givne med lige saa megen tilsyneladende Oprigtighed og Sanddruhed som nogen Sinde før, saa besluttede han ved sig selv at fæste fuldkommen Tiltro til dem for Fremtiden.

Da Oliver kjendte Navnet paa den Gade, i hvilken Hr. Brownlow boede, kunde de kjøre lige der hen. Da Vognen drejede der ind, bankede hans Hjærte saa voldsomt, at han næppe kunde drage Aande.

„Naa, min Dreng, hvilket Hus er det saa?" spurgte Hr. Losberne.

„Det! Det!" svarede Oliver og pegede ivrig ud af Vinduet. „Det hvide Hus. O, lad os skynde os! Lad os endelig skynde os! Jeg er til Mode, som om jeg skulde dø; jeg ryster over hele Kroppen."

„Naa, naa!" sagde den skikkelige Doktor og klappede ham paa Skulderen. „Du faar dem jo strax at se, og de vil blive saa inderlig glade ved at se dig rask og i god Behold."

„O, ja; jeg haaber det!" udbrød Oliver. „De var saa gode mod mig; saa meget, meget gode mod mig."

Vognen rullede fremad. Den holdt stille. Nej, det var ikke det rigtige Hus; den næste Dør! Man kjørte endnu et Par Skridt og holdt saa stille igjen. Oliver saa op til Vinduerne, medens glad Forventning fik Taarerne til at løbe ned ad hans Kinder.

Men desværre! Det hvide Hus stod tomt, og i Vinduet var der opklæbet en Plakat med Paaskriften: „Til Leje".

„Bank paa den næste Dør," raabte Hr. Losberne og lagde Olivers Arm i sin. „Hvad er der bleven af Hr. Brownlow, som boede i Huset her ved Siden af, ved De nok?"

Tjenestepigen vidste ingen Besked derom, men hun skulde gjærne spørge sit Herskab. Hun vendte strax efter tilbage og fortalte, at Hr. Brownlow havde solgt alt sit Bohave og var rejst til Vestindien for sex Uger siden. Oliver slog sine Hænder sammen og sank halvt afmægtig bag over.

„Er hans Husholderske ogsaa rejst?" spurgte Hr. Losberne efter en lille Pavse.

„Ja, Herre," svarede Tjenestepigen. „Den gamle Herre, Husholdersken og en Herre, som var en Ven af Hr. Brownlow, rejste alle paa en Gang."

„Saa kjør hjem igjen," sagde Hr. Losberne til Kusken, „og hold ikke for at give Hestene Foder, før vi er komne bort fra dette fordømte London."

„Men Boghandleren," sagde Oliver. „Jeg kjender Vejen der hen. „Lad os kjøre hen til ham — o, jeg beder Dem!"

„Min stakkels Dreng; dette er Skuffelse nok paa én Dag," sagde Doktoren. „Mer end nok for os begge. Dersom vi kjører hen til Boghandleren, faar vi ganske sikkert at vide, at han er død, eller at han har stukket Ild paa sit Hus, eller at han er løben ud af Landet. Nej, lad os sporenstregs komme hjem!" — Og efter Hr. Losbernes Indskydelse kjørte de lige hjem.

Denne bitre Skuffelse foraarsagede Oliver megen Sorg midt i hans Lykke, thi under sin Sygdom havde han saa mange Gange glædet sig ved Tanken om alt, hvad Hr. Brownlow og Fru Bedwin vilde sige til ham, og hvilken Fryd det vilde være at fortælle dem, hvor mange lange Dage og Nætter han havde tilbragt med at tænke paa, hvad de havde gjort for ham, og med at sørge over sin grusomme Adskillelse fra dem. Haabet om at komme til at staa ren i deres Øjne og forklare dem, hvorledes han med Magt var bleven ført bort, havde styrket og holdt ham oppe under mange af den sidste Tids Prøvelser, og den Tanke, at de var rejste saa langt bort og havde taget den Tro med sig, at han var en Tyv og Bedrager — en Tro, som de maaske vilde beholde til hans Dødsdag — var derfor næsten mere, end han kunde bære.

Denne Omstændighed gjorde imidlertid ingen Forandring i hans Velgjøreres Adfærd mod ham.

En fjorten Dages Tid efter, da det var blevet rigtig smukt, varmt Vejr, og hvert Træ og hver Blomst begyndte at springe ud, traf man Anstalter til at forlade Huset i Chertsey for nogle Maaneder. Efter at have sendt Sølvtøjet, der i saa høj Grad havde vakt Jødens Begjærlighed, til Opbevaring i Banken og ladet Giles og en af de andre Tjenestefolk blive tilbage for at passe paa Huset, rejste de to Damer til et Landsted nogle Mil ude paa Landet og tog Oliver med sig.

Hvem kan beskrive den Glæde og Henrykkelse, den Fred i Sindet og den blide Ro, som den svage Dreng følte i den balsamiske Luft og blandt Landsbyens grønne Bakker og yppige Skove! Hvem kan fortælle om, hvorledes saadanne stille og fredelige Billeder trænger ind i Sjælen hos de stakkels Beboere af indesluttede og larmende Steder og bringer Liv og Friskhed ind i deres udmattede Hjærter! Mennesker, der i en hel Levealder af Slid og Slæb har boet i snævre og overfyldte Gader, og som aldrig har ønsket sig nogen Forandring; Mennesker, for hvem Vanen er bleven den anden Natur, og som næsten er komne til at elske enhver Mur- og Brosten, der udgjorde de snævre Grænser for deres daglige Færden; selv dem har man til sidst — naar Døden lagde sin Haand paa dem — set hige efter et kort Glimt af Naturens Aasyn, og førte man dem bort fra den vante Skueplads for deres Glæder og Lidelser, syntes de ligesom at gaa over i en ny Tilværelse. Naar de Dag efter Dag listede sig møjsommelig hen til en eller anden grøn, solklar Plet, vakte det blotte Syn af Himlen, af Bakker og Sletter og glitrende Vand, saadanne Minder hos dem, at en Forsmag paa Himlen selv blidnede deres hastige Hensygnen, og de sank i deres Grave lige saa fredelig, som Solen — hvis Nedgang de faa Timer i Forvejen betragtede fra Vinduet i deres ensomme Kammer — blegnede for deres svage og tilslørede Syn! De Minder, som fredelige, landlige Scener fremkalder, tilhører ikke denne Verden og vedkommer ikke dens Tanker og Forhaabninger. Deres blide Paavirkning lærer os at flette friske Kranse til vore kjæres Grave; den lutrer vore Tanker og bortrydder gammelt Nag og Fjendskab, og paa Bunden af alt dette dvæler der, endogsaa i det mindste grublende Sind, en ubestemt, taaget Bevidsthed om, at man for længe, længe siden har næret saadanne Følelser, som vækker højtidsfulde Tanker om fjærne, tilkommende Tider og mægter at undertrykke Stolthed og ethvert jordisk Begjær.

Det var et yndigt Sted, de havde begivet sig til. Oliver, der havde tilbragt sine Dage blandt lutter smudsige Mennesker og i al Slags Larm og Klammeri, havde en Fornemmelse, som om han var traadt ind i en ny Tilværelse. Rosen og Skovliljen slyngede sig op ad Landstedets Mure; Vedbenden snoede sig rundt om Træernes Stammer, og Blomsterne ude i Haven opfyldte Luften med deres liflige Vellugt. Tæt ved var der en lille Kirkegaard, ikke besaaet med høje, smagløse Ligstene, men fuld af beskedne, med friskt Grønsvær og Mos dækkede Gravhøje, under hvilke Landsbyens gamle Folk havde fundet det sidste Hvilested. Oliver spaserede ofte der inde, og naar han da kom til at tænke paa den usle Grav, hvori hans Moder hvilede, kunde det stundom hænde, at han satte sig ned og græd bitterlig, medens ingen saa det, men naar han saa atter løftede sine Øjne op til den mørkeblaa Himmel over hans Hoved, glemte han, at hun laa der nede i Jorden, og om han end vedblev at græde, blandede der sig dog ikke længer nogen Kval deri.

Det var en lykkelig Tid. Dagene var smukke og fredelige, og Nætterne førte hverken Frygt eller Bekymring med sig, ingen Vansmægten i et usselt Fængsel eller Omgang med usle Mennesker, kun lutter glade og lykkelige Tanker. Hver Morgen gik han hen til en hvidhaaret gammel Herre, der boede i Nærheden af den lille Kirke, og som lærte ham at læse og skrive og desuden talte saa venlig til ham og gjorde sig saa megen Umage med ham, at Oliver syntes, at han aldrig kunde være flittig nok. Derpaa plejede han som oftest at spasere en Tur med Fru Maylie og Rose, eller ogsaa sad han ved Siden af dem paa et eller andet skyggefuldt Sted og hørte efter, medens den unge Dame læste højt, hvilket han gjærne kunde have gjort, lige til det blev for mørkt til at se Bogstaverne. Derpaa havde han sine Lektier at lære til den næste Dag, og med dem var han ivrig sysselsat i en lille Stue, der vendte ud til Haven, indtil Mørket faldt paa, og Damerne atter gik ud, ved hvilken Lejlighed han ligeledes fulgte med dem, lyttende med saa megen Glæde til alt, hvad de sagde, og saa lykkelig, dersom de ønskede sig en Blomst, som han kunde naa, eller havde glemt noget, som han kunde løbe ind og hente, at han aldrig kunde skynde sig nok dermed. Naar det var blevet helt mørkt, og de var komne hjem, satte den unge Dame sig gjærne ved Pianoet og spillede en eller anden vakker Melodi eller sang med sin bløde, dæmpede Stemme en eller anden af de gamle Sange, som hendes Tante holdt mest af at høre. Der blev ikke tændt Lys ved disse Lejligheder, og Oliver plejede at sidde ved Vinduet, medens han henrykt lyttede til den skjønne Musik.

Og naar det blev Søndag — hvor forskjellig tilbragtes da ikke Dagen fra den Maade, hvorpaa han hidtil havde været vant til at tilbringe den! Og hvor fornøjelig tillige, ligesom alle de andre Dage i denne saa lykkelige Tid! Der var først

Besøget om Morgenen i den lille Kirke, hvor Løvet viftede frem og tilbage foran Vinduerne, medens Fuglene sang uden for, og den sødt duftende Luft listede sig ind ad den lave Port og fyldte den hyggelige Bygning med sin Vellugt. De fattige Landsbyfolk var saa nette og renlige klædte og knælede saa andagtsfuldt under Bønnen, at man ikke kunde tvivle om, at det var dem en virkelig Glæde og ikke en kjedsommelig Pligt at forsamle sig her, og skjønt deres Sang maaske kunde være lidt plump, kom den dog fra Hjærtet og lød mere musikalsk, i det mindste i Olivers Øren, end den, han nogen Sinde før havde hørt i en Kirke. Derefter var der de sædvanlige Spasereture, eller man gjorde Besøg hos en eller anden af Nabolagets nette Arbejderfamilier, og om Aftenen oplæste Oliver et eller to Kapitler af Biblen, som han havde studeret i hele Ugen, og Udførelsen af denne Pligt gjorde ham mere stolt og lykkelig, end om han havde været Præsten selv.

Oliver var paa Benene Klokken sex om Morgenen, gjennemstrejfede Markerne og plyndrede Hækkene vidt og bredt for at samle Buketter af vilde Blomster, hvormed han vendte belæsset hjem, og som det udfordrede megen Omhu og Eftertanke at ordne paa den smukkeste Maade til Frokostbordet. Og til Frøken Maylies Fugle skulde der desuden samles friskt Fuglegræs, hvormed Oliver, der havde studeret denne Kunst under Landsbydegnens kyndige Vejledning, paa det smagfuldeste smykkede Burene. Naar der saaledes var blevet sørget for Fuglene, plejede der gjærne at være en eller anden lille Velgjørenhedskommission at udrette i Landsbyen eller i Mangel deraf noget at bestille i Haven eller ved Stueplanterne, hvormed Oliver — som ogsaa havde lært denne Kunst af den samme Mester, der var Gartner af Profession — saa sysselsatte sig med den bedste Vilje, indtil Frøken Maylie kom ned og havde tusende venlige og rosende Ord at sige ham for alt, hvad han havde faaet udrettet.

Saaledes gled tre Maaneder hen, tre Maaneder, der vilde have været en Kilde til ublandet Lykke selv for den af Skæbnen mest begunstigede dødelige, og som indeholdt en sand Lyksalighed for Oliver. Med den reneste og kjærligste Ædelmodighed paa den ene Side og den oprigtigste, varmeste, mest dybtfølte Taknemmelighed paa den anden, var det intet Under, at Oliver efter denne korte Tids Forløb følte sig fuldstændig som hjemme hos den gamle Dame og hendes Niece, og at hans unge og modtagelige Hjærtes varme Kjærlighed gjengjældtes med al den Stolthed og Hengivenhed, hvormed de omfattede ham.

Tre og tredivte Kapitel.

Hvori der pludselig gjøres et Skaar i Olivers og hans Venners Lykke.

Foraaret svandt hurtig bort, og Sommeren kom. Havde Landsbyen set smuk ud i den første Tid, saa stod den og dens Omgivelser nu i deres fulde Glans og Yppighed. De store Træer, der endnu i de sidste Maaneder havde set kolde og nøgne ud, var nu sprungne ud til kraftigt Liv og Friskhed, og i det de udstrakte deres grønne Arme over den tørstige Jord, forvandledes de aabne og bare Pletter til hyggelige, skyggefulde Smaakroge, hvorfra man kunde se langt ud over det solbelyste Landskab. Jorden havde iført sig sin Kaabe af det lyseste Grønt og udstraalede sin Vellugt alle Vegne. Det var Aarets skjønneste og frodigste Tid, og alle Ting var smilende og blomstrende.

Paa det lille Landsted førte man stadig det samme stille og lykkelige Liv, og den samme glade Tilfredshed herskede blandt dets Beboere. Oliver var for længe siden bleven stærk og rask, men Sundhed eller Sygdom gjorde ingen Forandring i hans varme Følelser for hans Omgivelser, hvad der vel ellers kan være Tilfældet med mange Mennesker. Han var bestandig den samme blide, hengivne og kjærlige Skabning, som han havde været, medens Smerter og Lidelser tærede paa hans Kræfter, og han udelukkende var henvist til dem, der plejede ham, for enhver lille Opmærksomhed og Lindring.

En smuk Aftenstund havde de gjort en længere Spaseretur, end de plejede, thi det havde været en ualmindelig varm Dag, men bag efter havde der rejst sig en mild Luftning, som var i høj Grad forfriskende, og saa var det tilmed det prægtigste Maaneskin. Rose havde været meget livlig og oprømt, og under munter Samtale var de vedblevet at spasere, til de var komne et godt Stykke ud over de sædvanlige Grænser for deres daglige Spasereture. Da Fru Maylie følte sig træt, vendte de mere langsomt hjem efter. Den unge Dame lagde blot sin simple Straahat fra sig og satte sig derpaa som sædvanlig ved Pianoet. Efter at hun i nogle Minuter lige som aandsfraværende havde ladet sine Fingre løbe hen over Tangenterne, slog hun over i en dæmpet og tungsindig Melodi, og medens hun spillede den, hørte de en Lyd, som om hun græd.

„Rose, mit kjære Barn!“ sagde den gamle Dame.

Rose svarede ikke, men spillede kun lidt hurtigere, som om Ordene havde vækket hende af pinlige Tanker.

„Min elskede Rose!“ udbrød Fru Maylie, i det hun hastig rejste sig fra Stolen og bøjede sig

ned over hende. „Hvad er dette? Du græder! Kjære Barn, hvad er det, der har gjort dig bedrøvet?"

„Intet, Tante; intet," svarede den unge Pige. „Jeg ved ikke, hvad det er; jeg kan ikke beskrive det, men jeg føler mig . . ."

„Dog vel ikke syg, mit elskede Barn?" afbrød Fru Maylie hende.

„Nej, nej! Vist ikke!" svarede Rose, der blev overfalden af en heftig Kuldegysen, medens hun talte. „Vær blot saa god at lukke Vinduet!"

Oliver skyndte sig at efterkomme hendes Ønske, og den unge Pige, der anstrængte sig for at synes oprømt, prøvede paa at spille en livligere Melodi, men hendes Fingre faldt kraftesløse ned paa Tangenterne. Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og sank ned paa en Sofa, medens hun gav de Taarer frit Løb, som hun ikke længer var i Stand til at holde tilbage.

„Mit Barn!" sagde den gamle Dame og slyngede sine Arme om hende, „saaledes har jeg aldrig før set dig."

„Jeg vilde ikke have gjort dig urolig, hvis jeg blot kunde have undgaaet det," svarede Rose; „og jeg har virkelig gjort mig megen Umage derfor, men det hjælper ikke. Jeg er alligevel bange for, at jeg er syg, Tante."

Og det var hun sandelig, thi da der var blevet tændt Lys, saa de, at hendes Ansigtsfarve i Løbet af den korte Tid, siden de var komne hjem, havde forvandlet sig til en marmoragtig Bleghed. Hendes Træk havde ikke mistet noget af deres Skjønhed, men de saa dog helt anderledes ud end ellers, og i det blide Ansigt var der kommet et uroligt, lidende Præg, som det aldrig før havde haft. Et Minut efter blev det overtrukket af en mørk Rødme, og der kom et Udtryk af Vildelse i de milde, blaa Øjne. Derpaa forsvandt det igjen lige som Skyggen af en forbi dragende Sky, og hun blev atter saa bleg som et Lig.

Oliver, der ængstelig havde iagttaget den gamle Dame, lagde Mærke til, at hun blev forskrækket over disse Symptomer, og han selv blev det ikke mindre, men da han saa, at hun gjorde sig Umage for at lade, som om der intet alvorligt var i Vejen, forsøgte han at gjøre det samme, og det lykkedes dem ogsaa saa nogenlunde. Da Rose endelig var bleven overtalt af sin Tante til at gaa til Ro, var hun ved bedre Mod og syntes ogsaa at føle sig bedre tilpas, thi hun forsikrede dem, at hun var ganske vis paa, at hun vilde være fuldstændig rask den næste Morgen.

„Jeg haaber da ikke, der er noget i Vejen," sagde Oliver, da Fru Maylie vendte tilbage efter at have fulgt den unge Pige op til hendes Værelse. „Hun saa ikke rask ud i Aften, men . . ."

Den gamle Dame betydede ham, at han skulde være stille, og tog derpaa Plads i en mørk Krog af Stuen, hvor hun en Tidlang blev siddende ganske stille. Omsider sagde hun med bævende Stemme:

„Det samme haaber jeg, Oliver. Jeg har i mange Aar været meget lykkelig ved hende — maaske altfor lykkelig. Tiden er vel kommen, da der skal møde mig en eller anden Sorg, men jeg haaber, at det ikke bliver denne."

„Hvilken?" spurgte Oliver.

„Det tunge Slag," sagde den gamle Dame, „at miste den kjære Pige, der saa længe har været en Trøst og Glæde for mig."

„O, det forbyde Gud!" udbrød Oliver hurtig.

„Amen, mit Barn!" tilføjede den gamle Dame, i det hun heftig bevæget knugede sine Hænder sammen.

„Der er sikkert ingen Fare for noget saa skrækkeligt?" sagde Oliver. „For to Timer siden var hun jo fuldkommen rask."

„Hun er meget syg nu," svarede Fru Maylie, „og jeg er bange for, at hun bliver endnu værre. Min kjære, kjære Rose! Ak, hvad skulde jeg gjøre uden hende?"

Hun hengav sig til en saa heftig Sorg, at Oliver, der lagde Baand paa sin egen Bevægelse, vovede at gjøre hende Forestillinger derom og bede hende indtrængende, for selve den kjære unge Dames Skyld, om at være mere fattet.

„Husk blot paa, Frue," sagde Oliver, medens Taarerne kom ham i Øjnene, hvor megen Umage han end gjorde sig for at holde dem tilbage, „husk blot paa, hvor ung og smuk og god hun er, og hvilken Trøst og Glæde hun er for alle, der kjender hende. Jeg er vis paa, at for Deres Skyld, der selv er saa god, og for hendes egen og for alle de Menneskers Skyld, som hun gjør saa lykkelig, vil hun ikke dø. Himlen vil ikke lade hende dø saa ung!"

„Stille!" sagde Fru Maylie og lagde sin Haand paa Olivers Hoved. „Du tænker som et Barn, min stakkels Dreng; men ikke des mindre erindrer du mig om min Pligt. Jeg havde et Øjeblik glemt den, Oliver, men jeg haaber, at det maa blive tilgivet mig, thi jeg er gammel og har set mer end nok af Sygdom og Død til at vide, hvor grusomt det er at skilles fra dem, man har kjær. Jeg har ogsaa oplevet tilstrækkeligt til at vide, at det ikke altid er de yngste og bedste, der spares for dem, der elsker dem, men dette burde jo være os en Trøst i vor Sorg, thi Himlen er retfærdig, og den Slags Ting lærer os udtrykkelig,

at der findes en skjønnere Verden end denne, og at Overgangen dertil er saare hurtig. Guds Vilje ske! Kun Han ved, hvor højt jeg elsker hende!"

Det undrede Oliver at se, hvorledes Fru Maylie, efter at have sagt disse Ord, paa en Gang afbrød sine Klager og ligesom med en kraftig Viljesytring blev rolig og fattet. Han blev endnu mere forbavset ved at lægge Mærke til, at denne Fasthed varede ved, og at Fru Maylie under hele den tunge og besværlige Tid, der paafulgte, altid var til rede med sin Hjælpsomhed og Aandsnærværelse, ja at hun tilsyneladende endogsaa med godt og muntert Lune udførte alle de Pligter, der paahvilede hende. Men han var ung og vidste ikke, hvad en stærk Sjæl er i Stand til at udrette under tunge Prøvelser. Og hvorledes skulde han vel ogsaa vide det, da endogsaa selve den, hvem Gud har givet den stærke Sjæl, sjælden ved, hvor vidt hans Kræfter strækker, før de bliver prøvede i Sorgen.

Det blev en urolig og ængstelig Nat, og da Morgenen kom, blev Fru Maylies Anelse kun altfor vel bekræftet. Rose befandt sig i det første Stadium af en heftig og farlig Feber.

„Vi maa handle, Oliver, og ikke hengive os til frugtesløse Klager," sagde Fru Maylie, i det hun lagde Fingeren paa Læben og saa alvorlig paa ham; „dette Brev maa saa hurtig som muligt besørges til Hr. Losberne. Det maa bringes ind til Kjøbstaden, hvortil der ikke er mer end en Mils Vej, naar man følger Fodstien tværs over Markerne, og derfra maa det affendes med et ridende Bud direkte til Chertsey. Folkene i Gjæstgivergaarden vil nok paatage sig dette, og jeg ved, jeg kan stole paa, at du vil se efter, at det bliver rigtig besørget der fra."

Oliver kunde ikke faa noget Ord frem, men Udtrykket i hans Ansigt viste, hvor ivrig han var for strax at komme af Sted.

„Her er et andet Brev," sagde Fru Maylie og tøvede lidt for at tænke sig om; „men jeg ved næppe, om det er rigtigst at affende det nu eller at vente, indtil jeg ser, hvorledes det gaar med Rose. Jeg vilde ikke sende det af Sted, med mindre jeg frygtede det værste."

„Skal det ogsaa til Chertsey, Frue?" spurgte Oliver, der af Utaalmodighed efter at udrette sit Ærende rakte sin skjælvende Haand frem efter Brevet.

„Nej," svarede den gamle Dame, i det hun mekanisk rakte ham det. Oliver kastede et Blik paa Brevet og saa, at det var adresseret til Hr. Harry Maylie, boende paa en Herregaard der i Egnen, men hvor kunde han ikke udfinde.

„Skal det sendes af Sted, Frue?" spurgte Oliver og saa utaalmodig op.

„Nej, jeg tror ikke," svarede Fru Maylie og tog det igjen. „Jeg vil vente til i Morgen."

Med disse Ord gav hun Oliver sin Pengepung, og uden at tøve et Øjeblik mere ilede han af Sted, saa hurtig han kunde.

Han løb tværs over Markerne og ned ad de smalle Stier, der hist og her adskilte dem. Snart var han næsten helt skjult af det høje Korn paa begge Sider, og snart dukkede han atter frem paa den aabne Mark, hvor Høstfolkene havde travlt med deres Arbejde. Han standsede ikke en eneste Gang under Vejs, før han, dryppende af Sved og bedækket med Støv, naaede det lille Torv i Kjøbstaden.

Her gjorde han Holdt og saa sig omkring efter Gjæstgiverstedet. Der var en hvid Bankbygning, et rødt Bryggeri og et gult Raadhus, og i det ene Hjørne laa der en stor Gaard, paa hvilken alt Træværket var malet grønt, og som bar et Skilt med Paaskriften: „Sankt Georg". Did hen skyndte han sig, saa snart han fik Øje paa Stedet.

Han henvendte sig til en Postillon, der sad og smaasov i Porten, og som efter at have hørt hans Ærende viste ham hen til Staldkarlen, der atter, efter ligeledes at have hørt, hvad han havde paa Hjærte, viste ham hen til Værten, en høj, bredskuldret Kavaler med blaat Halstørklæde, hvid Hat, drapfarvede Benklæder og Støvler med dito Kraveopslag, og som lænede sig op til en Post ved Siden af Stalddøren, sysselsat med at stange sine Tænder med en Sølvtandstikker.

Denne brave Mand begav sig med megen Langsomhed ind i Skjænkestuen for at skrive Regningen, hvad der tog en rum Tid, og efter at den var færdig og betalt, skulde en Hest sadles og en Mand klædes paa, hvilket tog endnu en halv Snes Minuter. Imidlertid var Oliver bytte for en saa fortvivlet Ængstelse og Utaalmodighed, at han havde den største Lyst til selv at springe op paa Hesten og i fuldt Firspring gallopere til den næste Station. Omsider var dog al Ting færdigt, og efter at Brevet var blevet afleveret med mange Formaninger og indstændige Bønner om dets hurtige Besørgelse, satte Karlen Sporene i Hestens Sider og travede saa rask hen over den ujævne Stenbro, at han et Par Minuter efter var ude af Byen og galloperede hen ad den støvede Landevej.

Det var altid noget at vide, at der var sendt Bud efter Hjælp, og at ingen Tid var gaaet til spilde, og Oliver følte sig derfor noget lettere om Hjærtet, da han skulde til at forlade Gjæstgivergaarden. Han var netop i Færd med at dreje ud ad Porten, da han tilfældig kom til at tørne mod en høj, i en Kappe indhyllet Mand, der i det samme kom ud af Døren fra Skjænkestuen.

„Ha!" udbrød Manden, i det han pludselig standsede og fæstede sit Blik stift paa Oliver. „Hvad Djævlen er det?"

„Jeg beder om Forladelse, min Herre," sagde Oliver; „jeg havde saa meget Hastværk med at komme hjem og saa' ikke, at De kom imod mig."

„Død og Ulykke!" mumlede Manden ved sig selv, i det han vedblev at stirre paa Drengen med sine store, sorte Øjne. „Hvem skulde have troet det! Om han saa blev knust til Aske, vilde han nok slippe ud af sin Ligkiste for at træde mig i Vejen!"

„Det gjør mig ondt," stammede Oliver, forvirret over den fremmedes vilde Udseende. „Jeg haaber ikke, at jeg er kommen til at gjøre Dem nogen Fortræd?"

„Gid du maa raadne op!" mumlede Manden mellem sine sammenbidte Tænder og i et Anfald af frygteligt Raseri. „Havde jeg blot haft Mod til at sige et eneste Ord, saa kunde jeg i en Nat være bleven dig kvit for bestandig. Forbandelse over dit Hoved og den sorte Død i dit Hjærte, du Djævleunge! — Hvad bestiller du her?"

Manden truede ad ham med sin knyttede Næve, i det han stødvis fremførte disse Ord. Derpaa gjorde han et Par Skridt hen imod Oliver, som om det var hans Hensigt at slaa ham, men styrtede i det samme om paa Jorden, hvor han laa og vred sig i et heftigt Krampeanfald.

Oliver stirrede et Øjeblik paa den gale (thi for en saadan antog han ham) og løb saa ind i Huset for at tilkalde Hjælp. Først da han havde set Manden blive bragt ind i Gjæstestuen, vendte han sine Skridt hjem efter og løb saa hurtig, han kunde, for at indhente den spildte Tid, medens han med en hel Del Forundring og tillige med en vis Angest tænkte paa den sælsomme Person, han nylig havde mødt.

Han bevarede imidlertid ikke ret længe denne Hændelse i sin Erindring, thi da han naaede det lille Landsted, var der mer end nok, som optog hans Sind og bortjog enhver Tanke, der drejede sig om ham selv.

Rose Maylies Tilstand havde hurtig forværret sig, og før Midnat laa hun i stærk Vildelse. En Læge, der boede i Nabolaget, var uafbrudt sysselsat med hende, og efter at han første Gang havde set Patienten, havde han taget Fru Maylie til Side og erklæret, at den unge Piges Sygdom var af en meget foruroligende Natur. „For at sige Dem hele Sandheden," tilføjede han, „saa vil det næsten være et Mirakel, hvis hun kommer sig." —

Hvor ofte sprang Oliver ikke op af sin Seng den Nat og listede sig sagte ud paa Trappegangen for at lytte efter den ringeste Lyd inde fra Sygeværelset! Hvor ofte fór der ikke en Gysen gjennem ham, medens Angestens kolde Sveddraaber traadte frem paa hans Pande, naar en pludselig Støj der inde bragte ham til at bæve for, at noget, der var altfor skrækkeligt til at tænke paa, maaske netop i samme Øjeblik var foregaaet! Og hvad havde alle de Bønner, han nogen Sinde havde fremstammet, vel at betyde i Sammenligning med dem, han nu i sin brændende Smerte og Fortvivlelse opsendte til Gud for den blide Skabnings Liv og Helsen, som vaklede paa Randen af den dybe Grav!

Hvilken frygtelig, uudholdelig Spænding føler vi ikke ved at staa ørkesløse, medens et af vore dyrebares Liv sitrer i Vægtskaalen; hvilke martrende Tanker opfylder ikke Sindet og bringer vort Hjærte til at banke, Aandedrættet til at standse, ved de Billeder, de maner frem; hvilken fortvivlet Iver efter at gjøre noget, der kunde lindre den Smerte eller formindske den Fare, som vi ikke har Magt til at forebygge, og hvilken Mathed i Sjæl og Aand ved Følelsen af vor Hjælpeløshed! Hvilke Kvaler kan sammenlignes med disse; hvilke Betragtninger eller legemlige Anstrængelser kan i Øjeblikkets overvældende Bevægelse lindre og mildne dem?

Morgenen kom, og der var ensomt og stille ude paa det lille Landsted. Folk talte hviskende med hverandre; bekymrede Ansigter kom nu og da til Syne ved Havelaagen; Kvinder og Børn gik grædende bort. Hele den lange Dag, og flere Timer efter, at det var blevet mørkt, gik Oliver sagte op og ned i Haven, saa' hvert Øjeblik op til Sygeværelset og kom til at skjælve ved at se det blindede Vindu, der saa ud, som om Døden allerede dvælede inden for. Sent ud paa Aftenen kom Hr. Losberne. „Det er usigelig tungt," sagde den brave Doktor og vendte sig om, medens han talte; „saa ung og saa elsket af alle, som hun er — men der er kun meget ringe Haab."

Det blev atter Morgen. Solen skinnede klart, saa klar, som om den ikke saa ned paa nogen Sorg eller Ulykke, og medens hver Blomst, hvert Blad stod i sin skjønneste Pragt, medens Liv og Sundhed og Sommerens Glæder omgav hende paa alle Sider, laa den smukke unge Skabning og tæredes hastig hen. Oliver listede sig bort, ud til den gamle Kirkegaard, satte sig paa en af de grønne Tuer og græd og bad for hende i Stilhed.

Der var en saadan Fred og Skjønhed over Naturen, saa megen Klarhed og Munterhed over det solbelyste Landskab, en saa frydefuld Musik i Fuglenes Sang, en saadan Frejdighed i Raagens hurtige Flugt, medens den svævede højt oppe i Luften, saa meget Liv og Glæde trindt omkring, at da Drengen løftede sine forgrædte Øjne og saa sig om, paakom der ham uvilkaarlig den Tanke, at

dette var ingen Tid for Døden at komme i; at Rose sikkerlig ikke kunde dø, naar saa mange ringere Væsener alle sammen var saa glade og muntre; at Graven passede for den kolde og triste Vinter, ikke for Solskin og Blomsterduft. Han kunde ikke tænke sig andet, end at Ligklæderne kun var bestemte for de gamle og affældige, og at de aldrig hyllede deres spøgelseagtige Folder om unge og yndefulde Skikkelser.

Kirkeklokkens Ringning brød skurrende ind i disse ungdommelige Tanker. Klokken lød atter og atter. Det ringede til Begravelse. Et lille Sørgetog traadte ind ad Porten; de bar hvide Sløjfer, thi den afdøde havde været ung. De samlede sig med blottede Hoveder om en Grav, og der var en Moder — en fordums Moder — blandt det grædende Følge. Men Solen skinnede lige klart, og Fuglene vedblev at synge.

Oliver vendte hjem, medens han tænkte paa al den Godhed og Venlighed, han havde fundet hos den unge Pige, og han ønskede saa inderlig, at den Tid atter vilde komme, da han kunde vise, hvor taknemmelig og hengiven han var hende. Han havde ingen Grund til at bebrejde sig, at han havde ladet det skorte paa Tjenstvillighed eller Opmærksomhed, thi intet havde været ham kjærere end at opfylde det mindste af hendes Ønsker, og dog fremstod der nu for ham hundrede smaa Tilfælde, hvor han bildte sig ind, at han kunde have været endnu mere ivrig og endnu mere opmærksom, og han ønskede, at han dog blot havde været det. — Vi kan vel have nødig at vaage nøje over vor Adfærd mod vore Omgivelser, thi for den lille Kreds af efterlevende medfører ethvert Dødsfald Tanker om, hvor meget der er blevet forsømt, og hvor lidet der er blevet gjort — om hvor meget man har glemt, og om endnu meget mere, som kunde have været afhjulpet! Der er ingen Anger saa dyb som den, der er forgjæves; vil vi spares for dens Kvaler, saa lad os huske dette, medens det endnu er Tid.

Da han kom hjem, sad Fru Maylie inde i den lille Dagligstue. Olivers Mod sank ved Synet af hende, thi det var første Gang, hun var vegen bort fra den syges Leje, og han skjælvede ved at tænke paa, hvilken Forandring der mulig havde bevæget hende til at forlade Sygeværelset. Han fik imidlertid at vide, at Rose var falden i en dyb Søvn, af hvilken hun vilde vaagne enten til Liv og Sundhed eller for at byde dem Farvel og dø.

De sad i flere Timer og lyttede uden at turde tale til hinanden. Maaltidet, som ingen af dem havde rørt, blev atter taget af Bordet, og med et Udtryk, der viste, at deres Tanker var anden Steds henne, iagttog de Solen, medens den sank længere og længere ned og til sidst overgød Jord og Himmel med det straalende Farvespil, der forkynder dens Bortgang. Deres lyttende Øre opfangede Lyden af Fodtrin, der nærmede sig, og uvilkaarlig ilede de begge to hen imod Døren, i det Hr. Losberne traadte ind.

„Hvorledes er det med Rose?“ udbrød den gamle Dame. „Sig mig det strax! Jeg kan taale det — alt andet end denne Uvished! O, sig mig det i Himlens Navn!“

„Fat Dem!“ sagde Doktoren og støttede hende med sin Arm. „Vær rolig, kjære Frue, jeg beder Dem.“

„Lad mig gaa, i Guds Navn! Mit kjære Barn! Hun er død! Hun er død!“

„Nej!“ raabte Doktoren heftig bevæget. „Saa vist som Han er god og barmhjærtig, vil hun leve endnu i mange Aar til Velsignelse for os alle!“

Den gamle Dame faldt paa Knæ og prøvede paa at folde sine Hænder sammen, men den Viljestyrke, der saa længe havde holdt hende oppe, flygtede op til Himlen tillige med hendes Takkebøn, og hun sank om i de kjærlige Arme, der strakte sig ud mod hende.

Fire og tredivte Kapitel.

Indeholder nogle indledende Enkeltheder om en ung Herre, der træder frem paa Skuepladsen, samt et nyt Æventyr, der hænder Oliver Twist.

Det var næsten alt for megen Lykke paa én Gang. Oliver blev ligesom maalløs og bedøvet ved den uventede Efterretning; han kunde hverken græde eller tale eller faa Ro paa sig. Han var næppe i Stand til at forstaa, hvad der var sket, før han, efter en lang Vandring i den stille Aftenluft, fandt Lettelse i en Strøm af Taarer og pludselig syntes at vaagne til fuld Bevidsthed om den lykkelige Forandring, der var foregaaet, og den næsten uudholdelige Byrde af Angest, som var bleven tagen fra hans Bryst.

Aftenen var langt fremrykket, da han vendte hjem, belæsset med en Mængde Blomster, som han med særlig Omhu havde plukket til Prydelse for Sygeværelset. Medens han vandrede rask hen ad Vejen, hørte han bag ved sig Støjen af et Kjøretøj, der nærmede sig i rasende Fart. Han vendte sig om og saa, at det var en Postvogn, som kjørte meget hurtig, og da Hestene var i Gallop og Vejen snæver, lænede han sig op mod et Led for at blive staaende, til den var kjørt forbi.

I det den rullede forbi, opfangede han et Glimt af en Mand, der havde en hvid Nathue paa

Hovedet, og hvis Ansigt forekom ham bekjendt, skjønt han kun saa ham saa flygtig, at han ikke kunde afgjøre, hvem Manden var. Et Øjeblik efter blev Nathuen imidlertid stukket ud af Vognvinduet, og en rungende Stemme raabte til Kusken, at han skulde holde, hvilket han ogsaa gjorde, saa snart han kunde faa sine Heste til at standse. Derpaa kom Nathuen atter til Syne, og den samme Stemme kaldte Oliver ved Navn.

„Hejda!“ raabte Stemmen. „Oliver, hvad nyt er der? „Frøken Rose! Lille Hr. O=li=ver!“

„Er det Dem, Giles?“ udbrød Oliver og skyndte sig hen til Postvognen.

Giles stak atter sin Nathue ud og lavede sig aabenbart til at give et eller andet Svar, da han pludselig blev skubbet til Side af en ung Herre, der optog det andet Hjørne af Postvognen, og som ivrig spurgte, hvorledes Sagerne stod.

„Med ét Ord!“ raabte den unge Herre, „bedre eller værre?“

„Bedre — meget bedre!“ svarede Oliver hastig.

„Himlen være lovet!“ udbrød den unge Herre. „Er du ogsaa vis paa det?“

„Ja, ganske vis,“ svarede Oliver. „Det er kun nogle faa Timer, siden den lykkelige Forandring indtraadte, og Hr. Losberne siger, at al Fare er overstaaet.“

Den unge fremmede Herre sagde ikke et Ord mere, men sprang ud af Vognen, greb hastig Olivers Arm og førte ham til Side.

„Du er ganske vis paa det? Der er ikke tale om nogen Misforstaaelse fra din Side, min Dreng, er der vel?“ spurgte den unge Herre med bevæget Stemme. „Skuf mig ikke ved at vække et Haab, som ikke kan opfyldes.“

„Det vilde jeg ikke gjøre for alt i Verden,“ svarede Oliver. „De kan sandelig tro mig. Hr. Losbernes Ord var, at hun vilde leve endnu i mange Aar til Velsignelse for os alle. Jeg hørte selv, at han sagde det.“

Oliver fik Taarer i Øjnene, da han gjenkaldte sig den Scene, der var Kilden til saa megen Lykke for dem, og den unge Herre vendte sit Ansigt bort og tav i nogle Minuter. Det forekom Oliver, at han kunde høre ham græde, men han vilde ikke forstyrre ham ved nogen ny Bemærkning — thi han forstod saa godt hans Følelser — og derfor blev han staaende lidt affides og lod, som om han var beskjæftiget med sine Blomster.

I al denne Tid havde Hr. Giles, stadig med den hvide Nathue paa, siddet paa Vogntrinet, støttende sig med en Albue paa hvert Knæ og tørrende sine Øjne med et blaat Bomulds Lommetørklæde med hvide Prikker. At den ærlige Fyrs Bevægelse ikke var forstilt, fremgik tydelig nok af de meget røde Øjne, hvormed han betragtede den unge Herre, da denne vendte sig om og talte til ham.

„Det er bedst, at De kjører videre med Postvognen, Giles,“ sagde han. „Jeg selv gaar hellere Resten af Vejen til Fods for at sunde mig lidt, før jeg hilser paa min Moder. De kan sige til hende, at jeg kommer strax.“

„Undskyld, Hr. Harry,“ sagde Giles, i det han gav sit Ansigt en sidste Afgnidning med Lommetørklædet, „men jeg vilde rigtignok være Dem meget forbunden, dersom De vilde lade Postillonen bringe den Besked. Det passer sig ikke, at Tjenestepigerne ser mig i denne Tilstand, Hr. Harry; jeg vilde aldrig mere kunne sætte mig i Respekt hos dem, hvis de gjorde det.“

„Nuvel,“ svarede Harry Maylie smilende, „De kan gjøre, som De selv synes. Lad kun Vognen kjøre i Forvejen med Rejsetøjet, saa kan De følge med os, hvis De ønsker det. Men ombyt først den Nathue med en mere passende Hovedbedækning, ellers anser man os for Daarekistelemmer.“

Hr. Giles, der saaledes blev mindet om sit upassende Kostume, rev hastig Nathuen af Hovedet og stak den i Lommen, hvorpaa han erstattede den med en i alle Maader respektabel og ærværdig Hat, som han hentede frem fra Vognen. Da dette var besørget, kjørte Postillonen videre, medens Giles, Hr. Maylie og Oliver fulgte i Ro og Mag bag efter.

Medens de vandrede af Sted, betragtede Oliver nu og da med ikke ringe Interesse og Nysgjerrighed den unge fremmede Mand. Han saa ud til at være omtrent fire og tyve Aar gammel og var af Middelhøjde; hans Træk var smukke og frimodige, hans Væsen indtagende og belevent. Trods Forskjellen mellem Ungdom og Alderdom havde han en saa slaaende Lighed med den gamle Dame, at Oliver ikke vilde haft synderlig vanskeligt ved at gjætte sig til deres Slægtskab, selv om han ikke allerede havde nævnet hende som sin Moder.

Fru Maylie ventede utaalmodig paa at modtage sin Søn, da de naaede Landstedet, og Mødet mellem dem foregik ikke uden stærk Bevægelse paa begge Sider.

„Moder!“ hviskede den unge Mand; „hvorfor skrev du ikke før?“

„Jeg havde allerede skrevet,“ svarede Fru Maylie; „men efter nøjere Overvejelse besluttede jeg at holde Brevet tilbage, til jeg havde hørt Hr. Losbernes Mening.“

„Men hvorfor,“ sagde den unge Mand, „hvorfor vilde du udsætte dig for den Mulighed, at det kunde være sket, som var saa nær ved at ske? Dersom Rose var — nej, jeg kan ikke udtale dette

Ord nu — hvis denne Sygdom havde faaet et andet Udfald, hvorledes kunde du da have tilgivet dig selv, at du ikke havde sendt mig Bud i rette Tid? Jeg vilde aldrig nogen Sinde have faaet en lykkelig Time i hele mit Liv!"

„Dersom det var sket, Harry," sagde Fru Maylie, „saa frygter jeg, at dit Livs Lykke alligevel vilde have været forspildt, og det vilde kun haft meget, meget lidt at betyde, om du var kommet hertil en Dag før eller senere."

„Og hvem kan undres over, hvis det er saa, Moder?" svarede den unge Mand, „men hvorfor siger jeg hvis? Saaledes er det — du ved det, Moder, du maa vide det!"

„Jeg ved, at hun fortjener den bedste og reneste Kjærlighed, som nogen Mands Hjærte kan byde hende," sagde Fru Maylie; „jeg ved, at hendes kjærlige og opofrende Natur kræver ikke en hverdagsagtig, men en dyb og varig Gjengjæld. Hvis jeg ikke følte dette, og vidste jeg ikke tillige, at en forandret Adfærd hos den, hun elskede, vilde knuse hendes Hjærte, da vilde jeg ikke anse min Opgave for at være saa vanskelig, og jeg vilde ikke have saa mangen Kamp at udkæmpe i mit eget Bryst, medens jeg følger, hvad der synes mig at være Pligtens lige Vej."

„Dette er ikke venligt af dig, Moder," sagde Harry. „Holder du mig endnu stedse for at være en Dreng, der ikke kjender sine egne Følelser, og som misforstaar sin egen Sjæls Tilskyndelser?"

„Jeg tror, min kjære Søn," svarede Fru Maylie og lagde sin Haand paa hans Skulder, „at Ungdommen har mange ædelmodige Tilskyndelser, der ikke bestandig varer ved, og at der blandt dem findes nogle, som ikkun bliver des mere flygtige, naar de er blevne tilfredsstillede. Og frem for alt tror jeg," sagde den gamle Dame og fæstede sit Blik paa Sønnens Ansigt, „at dersom en begejstret, varmblodet og ærgjerrig ung Mand gifter sig med en Kvinde, ved hvis Navn der klæber en Plet, der, skjønt hun selv er uden Skyld deri, kan blive lagt baade hende og hendes Børn til Last af haardhjærtede og lave Mennesker og kastes ham selv i Ansigtet eller bruges til Spot mod ham i samme Grad, som han har Lykken med sig, saa kan han — ligegyldig hvor god og ædelmodig hans Natur er — en Dag komme til at angre den Forbindelse, han indgik, medens han var ung. Og hun vil da komme til at lide den Smerte og Kval at vide, at han gjør det."

„Moder," sagde den unge Mand utaalmodig; „den, der kunde handle saaledes, vilde ikke være bedre end et egenkjærligt, umælende Dyr, og han vilde være lige saa uværdig til Navnet Mand som til at eje den Kvinde, du har skildret."

„Saaledes tænker du nu, Harry," svarede hans Moder.

„Og saaledes vil jeg bestandig tænke!" sagde den unge Mand. „Den Sjæleangest, jeg har lidt de sidste to Dage, aftvinger mig en uforbeholden Tilstaaelse om en Lidenskab, der, som du meget godt ved, ikke skriver sig fra i Gaar, og som jeg ikke har bygget paa Letsindighed. Rose, den kjære, elskelige Pige, ejer mit Hjærte saa helt og udelt, som nogen Mand nogen Sinde har skjænket det til en Kvinde. Jeg har ingen Tanke, ingen Planer, intet Haab i Livet, uden at det er knyttet til hende, og hvis du sætter dig op imod mig i denne store Sag, saa tager du min Fred og Lykke i din Haand og spreder dem ud for Vind og Vove. Tænk derover, Moder; tænk ogsaa bedre om mig og luk ikke dit Øre for de varme Følelser, som du synes at tillægge saa ringe Betydning."

„Harry," sagde Fru Maylie, „det er netop, fordi jeg tager saa meget Hensyn til varme og følsomme Hjærter, at jeg vil spare dem for Smerte og Skuffelse. Men for Øjeblikket har vi talt nok om denne Sag."

„Saa lad da Rose sige det afgjørende Ord," afbrød Harry hende. „Du vil vel ikke gaa saa vidt i dine overspændte Anskuelser, at du lægger mig nogen Hindring i Vejen?"

„Nej, det vil jeg ikke," svarede Fru Maylie; „men jeg beder dig overveje . . ."

„Jeg har overvejet det!" lød det utaalmodige Svar. „Jeg har overvejet det i mange Aar — overvejet det, lige siden jeg blev i Stand til alvorlig Eftertanke. Mine Følelser er og bliver uforandrede; hvorfor skulde jeg da opsætte længer at iklæde dem Ord og lide under en Smerte og Uvished, som ikke er til nogen som helst Nytte? Nej! Før jeg forlader dette Sted, skal Rose høre mig."

„Ja, det skal hun," sagde Fru Maylie.

„Der er noget i den Maade, hvorpaa du siger det, som om du mente, at hun vilde høre med Kulde paa mig, Moder," sagde den unge Mand.

„Nej, ikke med Kulde," gjenmælede den gamle Dame; „det være langt fra."

„Hvorledes da?" spurgte Harry. „Har hun fattet nogen anden Tilbøjelighed?"

„Nej, sandelig ikke," svarede hans Moder; „jeg skulde tage meget fejl, om du ikke allerede havde taget hendes Hjærte i fuld Besiddelse. Hvad jeg vilde sige," vedblev den gamle Dame og afbrød sin Søn, da han vilde tale, „er dette: Før du sætter al Ting paa ét Kort, før du hengiver dig til et alt for sikkert Haab, saa tænk nogle Øjeblikke paa Roses Historie, mit kjære Barn, og overvej,

hvilken Indflydelse Kundskaben om hendes tvetydige Fødsel kan have paa hendes Beslutning, netop fordi hun er os hengiven med sit ædle Hjærtes hele Varme og med den fuldkomne Selvopofrelse, der altid i stort som i smaat har været et Særkjende for hende."

„Hvad mener du dermed?"

„Det overlader jeg til dig selv at opdage," svarede Fru Maylie. „Jeg maa nu vende tilbage til hende. Gud være med dig!"

„Jeg ser dig vel endnu en Gang i Aften?" sagde den unge Mand ivrig.

„Saa snart Lejlighed gives," svarede den gamle Dame; „naar jeg forlader Rose."

„Du fortæller hende vel, at jeg er her?" sagde Harry.

„Ja, naturligvis."

„Sig hende, hvor angest jeg har været; hvor meget jeg har lidt, og hvor inderlig jeg længes efter at se hende. Du vil ikke nægte at gjøre dette, Moder?"

„Nej," sagde den gamle Dame, „jeg skal sige hende det alt sammen." Og efter at hun derpaa kjærlig havde trykket sin Søns Haand, ilede hun ud af Værelset.

Hr. Losberne og Oliver havde staaet i den anden Ende af Værelset, medens denne hastige Samtale fandt Sted. Den først nævnte rakte nu Harry Maylie sin Haand, og de hilste hjærtelig paa hinanden. Som Svar paa den Mængde ivrige Spørgsmaal, hans unge Ven rettede til ham, gav Doktoren ham en nøjagtig Beskrivelse af Patientens Tilstand, og denne var fuldt saa trøstende og beroligende, som han havde turdet haabe efter Olivers Meddelelse. Hr. Giles, der lod, som om han havde travlt med Rejsetøjet, lyttede med begjærlige Øren til alt dette.

„Har De i den senere Tid skudt noget særligt, Giles?" spurgte Doktoren, da han havde endt sin Beretning.

„Ikke noget særligt, Hr. Doktor," svarede Giles og rødmede helt op til Øjnene.

„Heller ikke fanget nogle Gavtyve eller gjenkjendt nogle Indbrudstyve?" spurgte Hr. Losberne.

„Nej, aldeles ikke, Hr. Doktor," svarede Giles med megen Højtidelighed.

„Naa," sagde Doktoren, „det gjør mig for Resten ondt at høre, efter som De udfører den Slags Ting paa en beundringsværdig Maade. Hvorledes har Brittles det?"

„Knægten er i bedste Velgaaende, Hr. Doktor." svarede Hr. Giles, der imidlertid gjenvandt sin sædvanlige Beskyttermine — „og han sender sin ærbødige Hilsen."

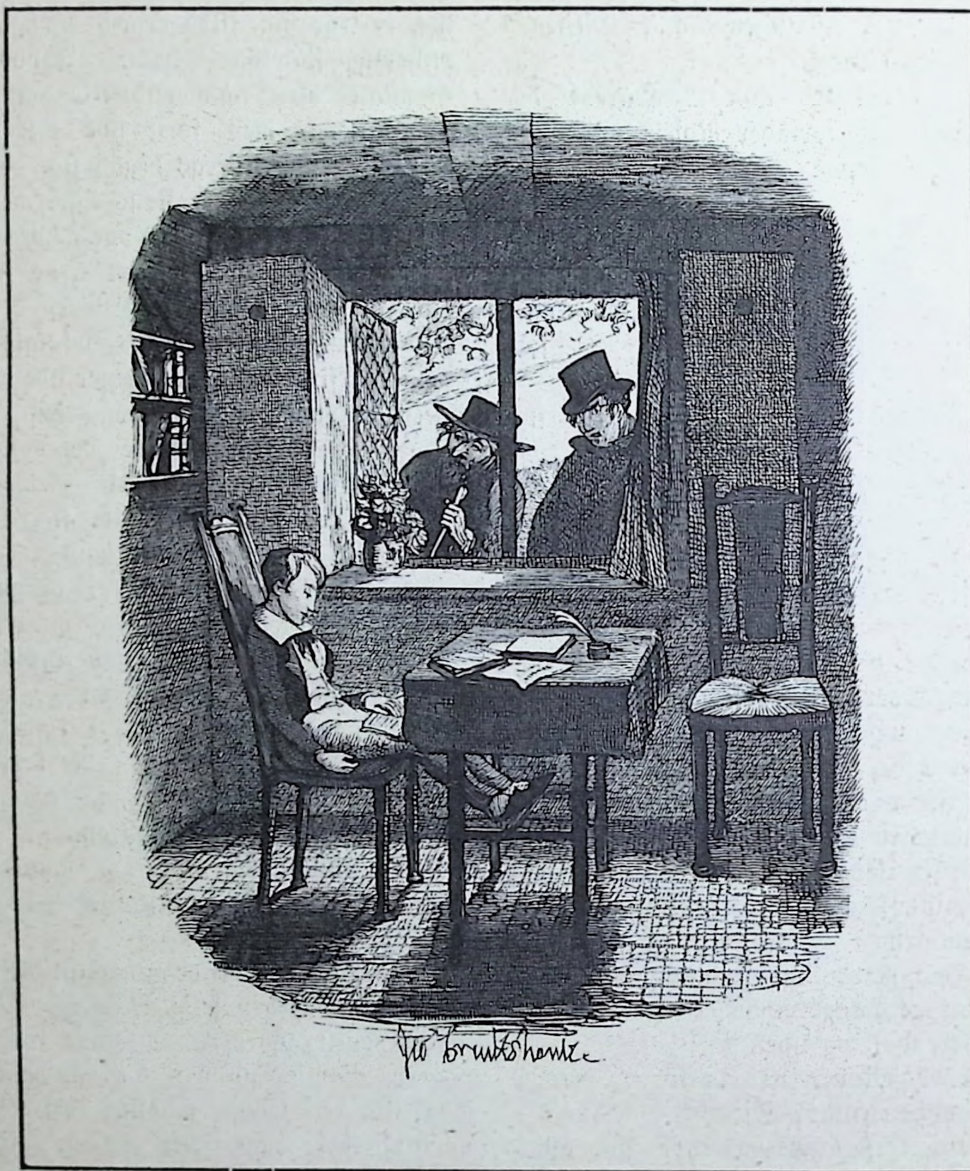
„Det var jo godt," sagde Doktoren. „Ved at se Dem her, Giles, kommer jeg i Tanker om, at jeg, Dagen før jeg blev kaldt saa hastig hjemme fra, besørgede efter Deres Frues Anmodning en lille Kommission til bedste for Dem. Vil De et Øjeblik følge med mig hen i denne Krog?"

Hr. Giles gik med megen Vigtighed og en hel Del Nysgjerrighed hen i Krogen, hvor Doktoren beærede ham med en kort og i en hviskende Tone fremført Meddelelse, efter hvis Tilendebringelse Hr. Giles gjorde det ene Buk efter det andet og derpaa trak sig tilbage med endogsaa mer end almindelig statelige Skridt. Indholdet af denne Samtale blev imidlertid ikke aabenbaret inde i Dagligstuen, men først ude i Køkkenet, hvorhen Hr. Giles sporenstregs begav sig. Efter at han her havde udbedt sig et Krus Øl, meddelte han med en majestætisk Mine, der var i høj Grad virkningsfuld, at det havde behaget hans Frue i Betragtning af hans modige Adfærd ved det forsøgte Indbrudstyveri at indsætte i den lokale Sparebank en Sum af fire hundrede Kroner udelukkende til hans specielle Gavn og Glæde. Ved at høre dette hævede de to Tjenestepiger deres Hænder og Øjne mod Loftet og ytrede den Formodning, at Hr. Giles vistnok nu vilde blive stolt af sig, hvortil Hr. Giles svarede, i det han trak sit Kalvekryds frem: „Nej, nej, vist ikke; dersom man nogen Sinde bemærkede, at han i mindste Maade viste sig stolt over for sine underordnede, vilde han endogsaa være dem taknemmelig, naar de gjorde ham opmærksom paa det." Derpaa gjorde han en Mængde andre, for hans Nedladenhed lige saa betegnende Bemærkninger, der modtoges med almindeligt Bifald og Paaskjønnelse, og som, naar alt kom til alt, var lige saa aandrige og lige saa hensigtssvarende, som store Mænds Bemærkninger sædvanligvis er.

I Værelserne oven paa gik Resten af Aftenen paa en meget fornøjelig Maade, thi Doktoren var overordentlig oprømt, og hvor træt og tankefuld Harry Maylie end var i Begyndelsen, kunde han dog ikke ret længe modstaa den værdige Herres fortræffelige Lune, der skaffede sig Luft i en Mængde pudsige Anekdoter fra hans Praxis og i utallige Smaaløjer, der forekom Oliver at være det morsomste, han nogen Sinde havde hørt, og fik ham til at le i tilsvarende Grad til synlig Tilfredsstillelse for Doktoren, der lo umaadelig af sig selv, saa at Harry kom til at le med næsten lige saa hjærtelig, alene ved Sympathiens Magt. De udgjorde altsaa saa muntert et Selskab, som man vel kunde forlange under de for Haanden værende Omstændigheder, og det var sent ud paa Aftenen, da de med lette og taknemmelige Hjærter trak sig tilbage for at søge den Hvile, de saa haardt trængte

til efter den bekymrede Spænding og Uvished, de nylig havde været undergivne.

Oliver stod tidlig op den næste Morgen og gav sig i Færd med sine sædvanlige Sysler med bedre Mod og mere Haab og Glæde, end han havde kjendt i mange Dage. Fuglene fik atter deres gamle Plads for at synge saa højt, de lystede, og atter blev der plukket de smukkeste Markblomster, straalende ud. En saadan Indflydelse har Beskaffenheden af vore egne Tanker endogsaa paa de ydre Gjenstandes Udseende. De Mennesker, der betragter Naturen og deres Medskabninger og klager over, at al Ting er trist og mørkt, har ganske vist Ret, men de mørke Farver er kun Gjenskin fra deres egne gulsotige Øjne og Hjærter. Det virkelige Farveskjær er fint og kræver et klarere Syn.

Monks og Jøden. (Se Sp. 619).

man kunde finde, for at Rose kunde glædes ved deres Skjønhed. Det triste Præg, som der i den bedrøvede Drengs Øjne havde syntes at hvile over alle Ting, hvor smukke de end var, forsvandt lige som ved et Trylleri. Det var, som om Dugdraaberne tindrede klarere paa de grønne Blade; som om Vinden susede med en blidere Musik mellem dem, og selv Himlen kom til at se mere blaa og

Det maa bemærkes, at Oliver ikke længer var alene paa sine Morgenudflugter. Efter at Harry Maylie hin første Morgen havde set Oliver komme saa belæsset hjem, var han bleven greben af en sand Lidenskab for Blomster og røbede saa megen Smag i at ordne dem, at han lod sin unge Kammerat langt bag ved sig. Men selv om Oliver stod tilbage i disse Henseender, vidste han til Gjengjæld,

hvor de smukkeste Blomster var at finde, og hver Morgen strejfede de omkring sammen i Egnen og bragte Markens bedste Prydelser med sig hjem. Den unge Piges Kammervindu blev nu lukket op, thi hun holdt saa meget af, at den lune Sommerluft strømmede ind til hende og oplivede hende med sin Friskhed, men hver Morgen stod der lige inden for det lille Vindusgitter en særskilt lille Buket, der var bundet og sat i Vand med den største Omhu. Oliver kunde ikke lade være at lægge Mærke til, at de visnede Blomster aldrig blev kastede bort, skjønt Vasens Indhold regelmæssig blev fornyet, og lige saa lidt undgik det hans Opmærksomhed, at hver Gang Doktoren kom ned i Haven, kastede han ufravigelig sit Blik paa den paagjældende Krog af Vinduskarmen og nikkede udtryksfuldt med Hovedet, medens han fortsatte sin Morgentur. Under disse smaa Hændelser flygtede Dagene hastig bort, og Roses Helbredelse skred rask fremad.

Tiden faldt heller ikke Oliver lang, skjønt den unge Pige endnu ikke havde forladt sit Værelse, og der ikke foretoges de sædvanlige Aftenvandringer undtagen nu og da en ganske lille Tur sammen med Fru Maylie. Han hengav sig med fordoblet Flid til den hvidhaarede gamle Herres Undervisning og arbejdede saa ivrig, at han næsten selv var forbavset over sine hurtige Fremskridt. Men som han aller bedst var optagen af disse Sysselsættelser, blev han heftig forskrækket og bekymret ved en højst uventet Hændelse.

Det lille Værelse, i hvilket han plejede at sidde, naar han havde travlt med sine Lektier, var beliggende i Stueetagen i Bagsiden af Huset. Det var en rigtig landlig Stue med et Gittervindu, der omgaves af Jasminer og Skovliljer, som slyngede sig op ad Vinduskarmen og opfyldte Stedet med deres prægtige Vellugt. Det vendte ud til en Have, fra hvilken en Laage førte ud til en lille indhegnet Gaardsplads, og uden for denne strakte sig herlige Enge og Skove. Der var paa denne Side ikke noget andet Hus i Nærheden, og man havde derfor en vid Udsigt ud over Landskabet.

En smuk Aftenstund, kort før Tusmørkets første Skygger havde begyndt at sænke sig over Jorden, sad Oliver ved dette Vindu ivrig sysselsat med sine Bøger. Han havde længe siddet bøjet over dem, og da det havde været en usædvanlig varm Dag, og han havde anstrængt sig temmelig meget, tør det maaske siges uden at fornærme de paagjældende Forfattere, hvem disse end maatte være, at han lidt efter lidt faldt i Søvn.

Der er en særegen Slags Søvn, som under Tiden lister sig over os og holder Legemet fanget uden at berøve Sjælen en Bevidsthed om, hvad der foregaar omkring os, men som tvært imod sætter den i Stand til at strejfe om efter eget Behag. For saa vidt en overvældende Tunghed, en midlertidig Lammelse af vore Kræfter og en fuldstændig Evneløshed til at beherske vore Tanker eller Bevægelser kan kaldes for Søvn, saa er dette en saadan, men ikke des mindre er vi os bevidst, hvad der foregaar rundt om os, og drømmer vi paa samme Tid, smelter Ord, som virkelig udtales, eller Lyde, som virkelig høres i det givne Øjeblik, med en overraskende Lethed sammen med vore Drømmesyner, indtil Virkelighed og Indbildning bliver saa sælsomt blandede med hinanden, at det bag efter næsten er en Umulighed at adskille det ene fra det andet. Men dette er dog ikke det mærkeligste Fænomen ved en saadan Tilstand. Det er en uomtvistelig Kjendsgjerning, at skjønt vor Føle- og vor Seevne i Øjeblikket er som døde, bliver dog vore slumrende Tanker og de Drømmesyner, der drager forbi os, paavirkede, ligefrem legemlig paavirkede ved den blotte tavse Tilstedeværelse af en eller anden ydre Gjenstand, som ikke var i Nærheden af os, da vi lukkede Øjnene i, og som vi følgelig ikke gjorde os nogen Forestilling om, medens vi endnu var vaagne.

Oliver var sig fuldkommen bevidst, at han sad i sin egen lille Stue; at hans Bøger laa paa Bordet foran ham, og at den milde Aftenluft satte Slyngplanterne uden for i en sagte vuggende Bevægelse. Og dog var han falden i Søvn. Pludselig skiftede Scenen Udseende; Luften blev tung og trykkende, og det forekom ham, i det han gyste af Rædsel, at han atter befandt sig i Jødens Hus. Der sad den hæslige gamle Mand i sin sædvanlige Krog og pegede hen paa ham, medens han hviskede noget til en anden Mand, der sad med bortvendt Ansigt ved Siden af ham.

„Stille, kjære Ven!" syntes han at høre Jøden sige; „det er sikkert nok, at det er ham. Kom nu med."

„Ham!" syntes den anden Mand at svare; „tror De maaske, jeg kunde tage fejl af ham? Om saa en hel Skare onde Aander iførte sig hans Skikkelse, og han stod midt iblandt dem, skulde ingen behøve at fortælle mig, hvorledes jeg skulde udpege ham. Om man saa begravede ham halvtresindstyve Alen under Jorden og førte mig hen over hans Grav, saa tror jeg, at jeg skulde vide, at han laa der nede, selv om der aldrig var det ringeste Mærke at se paa Graven."

Det var, som om Manden ytrede disse Ord med en saa frygtelig Hadefuldhed, at Oliver vaagnede af Angest og fór heftig op.

Store Gud! Hvad var det, der fik alt Blodet til at strømme til hans Hjærte og lammede hans

Miele og hans Bevægelser! Der ... der ... ved Vinduet ... tæt foran ham ... saa tæt, at han næsten kunde have rørt ved ham, før han fór tilbage ... spejdende ind i Værelset og mødende hans Blik ... der stod Jøden! Og ved Siden af ham, ligblegt enten af Raseri eller af Frygt, eller maaske af begge Dele, viste sig det skulende Ansigt, der tilhørte den Mand, som han var stødt sammen med uden for Gjæstgivergaarden.

Det var kun et Øjeblik, et Glimt for hans Øjne, og de var borte. Men de havde gjenkjendt ham og han dem, og deres Udseende var saa sikkert indpræget i hans Hukommelse, som om det havde været indridset i Sten og stillet op foran ham alle hans Levedage. Han stod et Øjeblik som bedøvet og sprang derpaa gjennem Vinduet ud i Haven og raabte lydelig om Hjælp.

(Fortsættes.)

„Det skal være ganske bestemt“.

Et Æventyr af P. Hansen-Sønderkøge*).

En Mand — han hed for Resten Hr. Jensen — kjøbte sig en Dag paa Torvet en Hane og en Høne, hvilke han tog hjem og slap løs i sin Have. Han var saadan en enlig gammel Fyr, der ikke havde andre om sig end sin Kokkepige, og saa troede han, at det kunde more ham at have noget levende i Haven, som han kunde gaa og pusle om og kjæle for, naar han ikke havde andet at bestille. Desuden vilde Hønen jo lægge Æg, og Æg holdt den gamle meget af.

Nu tog da Hanen og Hønen fat paa deres daglige Dont; de skrabede alle Tulipan- og Hyasintløgene op, saa de rullede hen ad Gangen; de rensede Violerne for Orm, saa hverken Violer eller Orm lod sig se mere paa det Strøg. Ved hver sjælden Plante gravede de sig ned og laa i Solskinnet og overøste sig selv med den tørre, sandede Jord. Alle de nedfaldne Blommer og Æbler aad de eller hakkede itu, og dem plejede ellers Sælgekonen at kjøbe. Jo, det kan nok være, at de ryddede op!

„Man maa finde sig i saadanne smaa Ubehageligheder, naar man holder Høns,“ sagde Manden; „Æg er ogsaa en dejlig Ting!“

Men der kom ingen Æg. Der gik Uger, ja der gik Maaneder, Reden vedblev at være tom. Og det var endda saadan en dejlig, blød Rede, som han selv havde lavet til Hønen; han havde lagt et hvidmalet Trææg deri, for at den skulde lægge rigtige Æg ved Siden af, men det lod ikke til, at den havde Lyst dertil.

„Saa maa jeg tale med hende selv,“ sagde Manden og gik ud i Hønsegaarden, hvor han baade traf Hanen og Hønen.

„Hør, min lille Putte,“ begyndte han, „kan jeg ikke faa et Æg en af Dagene af dig?“

Hønen holdt op med at skrabe, rystede sig en Gang og gjorde derpaa et lille Knix. „Bedste Hr. Jensen,“ sagde hun, „hvorfor har De dog ikke talt om det før? Jo, De skal saa hjærtens gjærne faa et Æg. Naar vil De have det?“

„Lad os sige i Overmorgen,“ svarede Manden.

„Ja, lad os det!“ sagde Hønen, „saa skal det ogsaa ligge parat — det skal være ganske bestemt!“

„Men lad det nu ikke blive for lille!“ sagde Hr. Jensen.

„De skal se, bedste Hr. Jensen, jeg skal gjøre det ganske efter Deres Hoved. Da jeg var hos Etatsraadens, maa De vide, lagde jeg Æg med to Blommer i, det ønskede Etatsraadinden; men det tog paa mine Kræfter, derfor sagde jeg op.“

Nu fulgte Hanen Manden ud af Hønsegaarden og forsikrede ham, at Ægget nok skulde blive lagt i rette Tid — det skulde være ganske bestemt!

„Det er virkelig en flink Mand,“ sagde Hanen, da de kom tilbage, „han taler saa venligt og ligefrem, ret som vi var ham jævnlige.“

„Han mærker nok, vi har været hos fine Folk,“ sagde Hønen og knejsede med Nakken.

Nu gik Tiden, og paa den bestemte Dag kom Manden for at faa sit Æg.

„Er det virkelig Dem, Hr. Jensen?“ klukkede Hønen; „nej, se ikke paa mig! Jeg er færdig at synke i Jorden af Skamfuldhed over, at jeg slet ikke har tænkt paa Deres Æg. Saa glemsom

---

*) Forfatterens sidste Arbejde.

plejer jeg ellers ikke at være. Men De tilgiver mig nok, Hr. Jensen!" tilføjede hun smægtende.

„Ja, hvorfor ikke!" sagde Manden; „et Menneske kan fejle og sagtens da en Høne."

„Ja, ikke sandt?" sagde hun; „men nu skal jeg lægge et Æg til Dem i Morgen Formiddag — det skal være ganske bestemt!"

Med dette Løfte gik Manden.

Da han var borte, sagde Hønen: „Jeg lovede ham nok Ægget til i Dag, men jeg havde ikke troet, at han vilde tage mig saadan paa Ordet. Han er noget paatrængende."

Dagen efter kom Manden igjen.

Hr. Jensens Fjerkræ.

„Naa, der er De, Hr. Jensen," sagde Hønen, strax da han kom inden for Laagen. „Ja, jeg har ventet Dem, og jeg havde ogsaa alt færdigt til Dem, men nu skal De høre: Jeg gik i Gaar ud for at gjøre nogle Forberedelser, nemlig samle Kalk til Æggeskallen; jeg fandt en Del forladte Sneglehuse; men det er daarlig Kalk, Nutidens Huse bliver bygget med; den har ingen Bindekraft. Endelig fandt jeg et Stykke Kridt; det var noget løst, men jeg tog dog til takke med det. Jeg tænkte, der kunde vel nok blive en Skal af det: men nej! I Morges, da jeg lagde Ægget, var det et Vindæg."

„Hvor er det?" spurgte Manden, „lad mig se det!"

„Ja, Hanen har ædt det, det Bæst," svarede Hønen, „men jeg har ogsaa skjændt dygtig paa ham for det."

„Saa lad ham have nok af det," sagde den stikkelige Mand, men hvor naar lægger du nu et nyt Æg, min Putte?"

„I Morgen Formiddag, Hr. Jensen," svarede hun — „det skal være ganske bestemt!"

„Ja, lad mig se det!" sagde Manden og gik igjen.

„Lad ham bare løbe med den!" sagde Hønen til sin Mand. „Hvor jeg afskyr ham; han er en sand Plageaand!"

„Men hvorfor lægger du ikke ogsaa det stakkels Æg til ham?" sagde Hanen. „Var jeg Høne, skulde han faa en hel Snes!"

„Du snakker, som du har Forstand til," sagde Hønen og vendte sig fra ham.

Nu lod Manden en hel Uge gaa hen for ikke at være alt for paatrængende, og da han kom igjen, sagde han venlig til Hønen: „Naa, min lille Kylling, hvordan gaar det med Ægget?"

„De træffer mig desværre som Patient, Hr. Jensen," sagde Hønen i en sørgmodig Tone. „Lige siden den Dag, De var her sidst, har Feberen staaet i Kroppen paa mig. — „Jeg maa dog tænke paa Hr. Jensens Æg!" har jeg hver Dag sagt. — „Nej saamænd skal du ikke!" har da Hanen svaret; „tror du, Hr. Jensen vil blive vred, fordi han ikke faar sit Æg, naar han hører, du har været syg? Nej, dertil er han alt for fornuftig!" — Naa, saa holdt jeg mig da i Stilhed; men hver Nat, naar jeg sad paa Pinden og ikke kunde sove, sukkede jeg: „Hvad vil dog Hr. Jensen tænke!" Da svarede Hanen altid: „Jeg skal nok tale med ham!"

„Ja, Sygdom er jo hver Mands Herre," sagde Manden, „men i Morgen, lille Putte, er du nok saa rask, at du kan lægge mig et Æg."

„Det skal være ganske bestemt!" sagde Hønen. Men da han var gaaet, sagde hun:

„Hvor den Mand dog er skrækkelig egenkjærlig! Her hører han, at jeg er dødssyg, og dog forlanger han, at jeg skal lægge Æg; han har slet ingen Medlidenhed."

Manden vidste imidlertid meget godt, at Hønen slet ikke fejlede noget; derfor kom han uden videre igjen den næste Dag, og Hønen klukkede ham strax i Møde: „Ja, jeg vidste nok, De vilde komme, Hr. Jensen; hvor De dog kan pine og plage! At forlange af en stakkels syg Høne, at hun skal lægge Æg, det er skrækkeligt! Men De har slet ingen Følelse for andre, Hr. Jensen; De er egenkjærlig og tænker kun paa Dem selv."

„Naa naa, min Putte!" sagde Hanen beroligende, „tag dog ikke saadan paa Vej!"

„Jo, nu vil jeg netop tage paa Vej," vedblev hun, „for jeg har ikke haft en glad Time, siden Hr. Jensen bestilte det lumpne Æg. Men nu vil jeg lægge det i Morgen ganske tidlig — det skal

være ganske bestemt! — saa kan han faa det, hvornaar han vil, og jeg bliver da endelig fri for dette plagende Renderi. Det er ordentlig, ligesom han er bange for, han ikke skal faa det."

Hr. Jensen sagde ikke et Ord til alt dette, men gik stiltiende sin Vej.

„Du gik for vidt, min kjære Puttekylling!" sagde Hanen; „Manden blev vist vred."

„Ja, jeg er ogsaa vred," sagde Hønen kort.

Tidlig næste Morgen kom Manden ind i Hønsegaarden.

„God Morgen, Hr. Jensen," sagde Hønen spodsk; „jeg vidste, De kom; De er en sikker Gjæst. De vil vel sagtens have Deres Æg — men netop for at drille Dem lidt, har jeg intet lagt i Dag!"

„Nej, min gode Høne, Æg faar jeg aldrig af dig, det mærker jeg nok, og derfor kommer jeg efter dig selv." Med disse Ord tog han hende i begge Vinger, hvor ynkelig hun end skreg og bad for sig, og da Hanen saa det, satte han over Plankeværket, over Grøfter og Gjærder, og man saa ham aldrig mere.

Lad os ikke tale om Hønens Skæbne, den blev meget sørgelig. Det gaar sjælden dem godt i Livet, som bestandig lover og lover, men aldrig holder deres Ord — det er ganske bestemt!

Anekdoter om berømte Mænd.

(Efter „Cornhill Magazine" ved v—d.)

De Særheder og Ejendommeligheder, som har karakteriseret forskjellige fyrstelige og berømte Personer, vilde — naar de blev samlede paa et Sted — kunne udgjøre et ret indholdsrigt Register. Alene af Exempler paa Antipathier af den mest umotiverede Natur foreligger der en stor Mængde. Henrik den tredje af England kunde saaledes ikke taale at opholde sig i et Værelse, hvor der var en Kat, og Hertugen af Schomberg havde den samme Aversion. Hertugen af Epernon var i Stand til at besvime ved Synet af en Hare, og om Marskal d'Albret fortælles der, at han var nødt til at forlade Bordet, dersom en Pattegris udgjorde en af Retterne. Om Tycho Brahe siges det, at hans Ben skjælvede under ham, naar han mødte en Hare eller en Ræv. Maria af Medici nærede en af de besynderligste Antipathier. Hun kunde nemlig ikke taale Synet af en Rose — selv ikke paa et Maleri — skjønt hun var en Ynder af alle andre Blomster; denne Angivelse skyldes den lærde Pancoucke, der ogsaa er ansvarlig for en stor Mængde andre kuriøse Exempler, som man dog vel næppe tør underkaste en altfor stræng Kritik. Han fortæller saaledes bl. a., at den russiske Czar Ivan II. besvimede ved Synet af en Kvinde.

En stor Del af de Historier, som fortælles om fyrstelige Personer, indeholder dog maaske mere Sandhed, end man ved det første Øjekast er tilbøjelig til at tro. Historien har kun faa fornøjelige Træk at berette om Ludvig den trettende, og man er derfor saa meget gladere ved at høre noget, som i det mindste fremstiller ham i et naivt og morsomt Lys. Ludvig havde aldrig været nogen Ynder af Bøger, og hans Aversion i denne Retning maa rimeligvis have ængstet hans Moder, som maaske en Gang har hørt den engelske Kong Williams, Erobrerens, Bemærkning om, at en ulærd Konge ikke var bedre end et kronet Æsel. Efter nøje at have overvejet denne vigtige Sag besluttede den kongelige Dame at bibringe sin Søn nogen mere Kjærlighed til boglig Lærdom ved Hjælp af en korporlig Revselse, og Kongens Hovmester, M. de Souvré fik Ordre til at tage de nødvendige Forholdsregler i denne alvorsfulde Anledning. Den unge Monark vægrede sig naturligvis af al Magt mod den Proces, som man agtede at anvende mod ham, men da han mærkede, at al Modstand var forgæves, nøjedes han til sidst med blot at bede om en Formildelse i Straffen. „Jeg indser kun altfor vel," bemærkede han i en bedrøvet Tone, „at jeg maa overgive mig, men jeg beder Dem, M. de Souvré, gaa ikke for strængt til Værks." Vi vil forbigaa den pinlige Scene, som fulgte efter. Den næste Dag aflagde den unge Konge som sædvanligt et Besøg hos sin Moder, der ved Sønnens Indtrædelse rejste sig og gjorde en Kompliment. „O, Madame," ytrede han, „jeg beder Dem for Fremtiden vise mig mindre Ærbødighed og til Gjengjæld at lade være at piske mig."

Den samme Methode, men i en langt videre Udstrækning skal i øvrigt være bleven anvendt mod

Gadescene i Konstantinopel.

den engelske Kong James, og efter Resultatet at dømme lykkedes den beundringsværdig; thi det var ikke ganske med Urette, at denne Fyrste, som virkelig var en udmærket Lærd, blev kaldet den britiske Salomon. Der fortælles en Anekdote herom, som giver et Bevis paa Kongens Lærdom samtidig med, at den just ikke gjør Datidens Diplomater synderlig Ære. Ved en Avdiens, som den spanske Gesandt havde hos Kongen, blev Samtalen ført paa Latin, ved hvilken Lejlighed den fremmede Diplomat gjorde den ene Fejl værre end den anden, og James generede sig ikke for at le højt af ham. Til sidst tabte Gesandten Taalmodigheden og udbrød: „Det Latin, jeg taler, er en Adelsmands Latin, og det, Ds. Majestæt taler, er en Skolemesters."

For det meste synes det dog at være Tilfældet med store og berømte Mænd, at disse allerede i deres Drengeaar har vist Tilbøjelighed og Interesse for boglige Sysler, om de end ikke altid har været saa villige til at hellige sig netop til de Studier, som deres Lærere foreskriver dem. Meget kuriøs og ikke mindre karakteristisk er f. Ex. den Beskrivelse, som en Biograf giver af Robert Lamennais's*) tidligste Ungdom. I Aaret 1794 — han var den Gang tolv Aar gammel — kom han i Huset hos en Onkel, som ikke rigtig vidste, hvad han skulde gjøre med den uregerlige Dreng, og han plejede da at lukke ham inde, ofte hele Dage ad Gangen, i et Bibliothek, der bestod af to Afdelinger, af hvilke den ene blev kaldet „Helvede" og indeholdt et stort Antal „forbudne" Bøger, som det blev indskærpet den lille Robert, at han ikke maatte læse. Men Drengen havde allerede, saa ung han end var, faaet Smag for Bøger, der fordrede Eftertanke, og da han fandt en Del af det Slags Lekture paa de forbudne Hylder, blev denne Afdeling af Bibliotheket snart hans kjæreste Opholdssted. Her tilbragte han mange Timer med at læse Rousseau, Mallebranche og andre romantiske og filosofiske Forfattere, og denne Dyrken af Literaturen havde — langt fra at øve nogen skadelig Virkning paa et saa ungt Gemyt — tværtimod den Indflydelse, at den modnede hans Dømmekraft og kaldte den religiøse Inderlighed til Live, som var en Del af hans Natur.

Men lad os vende tilbage til de fyrstelige Personer. Der kan næppe være nogen Tvivl om, at det er Rækken af de russiske Suveræner, som har givet den største Del af Materialet til de kronede Hoveders Krøniker, og denne Omstændighed finder sin naturlige Forklaring deri, at de russiske Kejsere og Kejserinder gjennem alle Generationer har været i Besiddelse af en uindskrænket Magt og følgelig — saaledes er nu en Gang den menneskelige Natur — benyttet den paa en Maade, som vistnok i de fleste Tilfælde snarere maa kaldes excentrisk end behagelig. De fleste moskovitiske Selvherskere var Personligheder, som det ikke altid var synderlig heldigt at leve i fortrolig Omgang med.

*) Berømt fransk Forfatter, født 1782.

Der fortælles saaledes om den berømte Mathematiker Euler, at han en Gang var indbudt af Katharine den første til at aflægge et Besøg i Rusland, hvortil han ankom netop den Dag, da Kejserinden døde. Ikke desto mindre blev han dog et Par Aar i St. Petersborg, hvor han modtog et dybt og varigt Indtryk af det grusomme Tyranni, som herskede der. I Aaret 1744 modtog han imidlertid en Indbydelse fra Frederik den store til at tage Ophold ved det preussiske Hof, hvortil han snart efter ankom og blev forestillet for Dronning-Moderen. Hendes godmodige Majestæt lagde Mærke til, at den lærde Mathematiker besvarede hendes Spørgsmaal paa en paafaldende frygtsom Maade, og hun drillede ham derfor lidt med hans taabelige Frygt, som hun var sig bevidst, at hun ikke plejede at indgyde nogen. „Hvorfor?" spurgte Dronningen, „svarer De mig kun i Enstavelsesord og med næsten bævende Stemme?" „Madame," svarede Euler, „det er, fordi jeg kommer fra et Land, hvor man risikerer at blive hængt, naar man taler frit og for meget."

En Historie, som fortælles om Katharina den anden, er dog endnu bedre skikket til at karakterisere den moralske Virkning, som hendes Despotisme udøvede. Da Kejserinden en Dag stod paa Slottets Balkon og betragtede de Scener, som foregik neden under, saa hun en Kvinde falde ud i Neva. Hds. Majestæt hidkaldte strax Hjælp, og den stakkels Skabning blev frelst. Det næste Skridt, man foretog, var at bringe hende drivvaad og skjælvende ind til Kejserinden, som lod hende klæde paa fra den kejserlige Garderobe og paa anden Maade sørgede venlig og omhyggelig for hende. Endelig affærdigede Katharina hende, efter at hun havde stukket hende nogle Penge i Haanden og befalet hende at komme op paa Slottet, saa snart hun maatte ønske at gifte sig — det var nemlig en ung Pige, som var bleven trukken op af Vandet. Da den reddede atter befandt sig mellem sine Venner, spurgte man hende naturligvis, hvorledes hun havde været til Mode i Kejserindens Nærværelse. „O!" udbrød hun, „jeg var langt mere bange, end da jeg faldt i Vandet."

Det var ikke saa underligt; thi en Despot kan under Tiden være i slet Lune, og det kan da hænde, at han paa en mindre behagelig Maade udtrykker den Deltagelse, han føler for sine Undersaatters Gjøren og Laden.

Saaledes hændte det en Gang, at Nikolaus den første — ligesom hans kejserlige Bedstemoder — en smuk Morgenstund morede sig med at betragte sine Undersaatters Færden fra et Vindu i Paladset. Neva var kun delvis tilfrossen, og det tøede stærkt. Paa Bredderne havde der samlet sig en talrig Menneskemængde, som iagttog en Mand, der med sjældent Mod og Behændighed var i Færd med at lægge Vejen over til den modsatte Side af Floden, i det han sprang fra den ene Isflade til den anden. Czaren sendte en af sine Adjudanter af Sted for at erholde nærmere Underretning om, hvad denne Forestilling skulde betyde, og lidt efter vendte Officeren tilbage med de ønskede Oplysninger.

„Sire," sagde han, „det er en Bonde, som har væddet om 25 Rubler, at han vil gaa over Neva, og han prøver nu paa at vinde sit Væddemaal."

„Lad ham faa 25 Slag Stokkeprygl," befalede Nikolaus. „En Mand, der for saa godt som intet udsætter sit Liv for Fare, er i Stand til at gjøre alt for Penge."

Om Frankrigs lystige Monark, Henrik den fjerde, findes der, som bekjendt, en stor Mængde Anekdoter, af hvilke enkelte nok er værd at notere. En Aften, nogle faa Dage før Slaget ved Ivry, ankom Kong Henrik inkognito til Byen Alençon og begav sig til en af sine Tilhængere, der imidlertid var tagen bort fra sit Hjem. Hans Hustru, som ikke kjendte Kongen af Udseende, bød ham ikke desto mindre et hjærteligt Velkommen, i det hun antog ham for en af Anførerne i den kongelige Hær. Da Henrik imidlertid lagde Mærke til, at hans Værtinde følte sig lidt forlegen, udtalte han i en aaben, hjærtelig Tone, at han nærede det Haab, at han ikke gjorde hende for megen Ulejlighed, og bad hende om aldeles ikke at gjøre nogen Stads af ham.

„Monsieur," svarede den gode Dame, „jeg vil fortælle Dem ganske ærlig, hvad der er i Vejen. Det er Torsdag i Dag; jeg har løbet omkring i hele Byen, og det er aldeles umuligt at faa kjøbt noget til at spise, og det er derfor, at De ser mig i den største Forlegenhed. Jeg ved kun en Udvej. Jeg har en Nabo, en skikkelig Haandværker, som har en fed Kalkun, men han vil ikke overlade mig den uden paa den Betingelse, at han bliver indbudt til at spise sin Del af den."

„Meget vel," svarede Kongen. „Er han en god Selskabsbroder?"

„Ja, min Herre, han er Byens gode Hoved og desuden en meget afholdt Mand, en god Franskmand og en ivrig Royalist."

„Lad ham da blot komme, Madame. Jeg er meget sulten, og selv om vi ikke faar stor Glæde af ham, er det dog bedre at spise i hans Selskab end slet ikke at spise."

Den skikkelige Haandværker blev altsaa inviteret og traadte kort efter ind, iført sin bedste Søndagsstads og, hvad der var endnu bedre, med Kalkunen i Haanden.

Medens Maaltidet blev tillavet, passiarede Haandværkeren paa en saa fornøjelig Maade og fortalte saa gode Historier, at Kongen, skjønt han var nær ved at dø af Sult, ventede paa Aftensmaden uden synderlig Utaalmodighed. Maaltidet viste sig at være særdeles delikat, og jo mere Kongen lo, desto mere syntes den selvindbudte Gjæsts Vittighed at tiltage. Da det var paa Tiden, at han skulde tage Afsked, kastede han sig for Fyrstens Fødder og henvendte sig saaledes til ham:

„Tilgiv mig, Sire, tilgiv mig! Denne Dag har været den stolteste i mit Liv. Jeg kjendte Deres Majestæt; thi jeg har kæmpet for min Konge i Slaget ved Arques, og jeg kunde ikke modstaa Fristelsen til at faa Adgang til hans Bord. Jeg beder Dem endnu en Gang, Sire, om at tilgive mig; jeg ønskede at adsprede Dem i nogle Minuter, og jeg var bange for, at jeg ikke saa godt vilde være i Stand dertil, dersom Ds. Majestæt vidste, at De var gjenkjendt. Men Sire, min Konges Ære er mig altfor kjær, og jeg kan ikke uden Smerte tænke paa, hvor meget den har lidt derved, at Ds. Majestæt har spist til Aften i Selskab med en saa simpel Mand som mig. Jeg ser kun en Udvej til at afhjælpe dette onde."

„Og hvilket er det?"

„At skjænke mig et Adelsbrev."

„Dem?"

„Ja, hvorfor ikke, Sire? Skjønt jeg kun er Haandværker, er jeg dog tillige Franskmand; jeg har et Hjærte saa godt som nogen anden, og jeg anser mig selv for værdig til den Ære, jeg bejler til, om ikke af anden Grund saa for den trofaste Hengivenhed, jeg nærer for min Konge."

„Meget godt, min Ven, men hvilket Vaaben vilde De vel bære?"

„Min Kalkun; i Dag har den allerede skjænket mig en stor Ære."

„Nuvel, lad det da være saaledes! Ventre-saint-gris, De skal blive Adelsmand, og De skal bære en Kalkun i Deres Vaaben!" sagde Monarken.

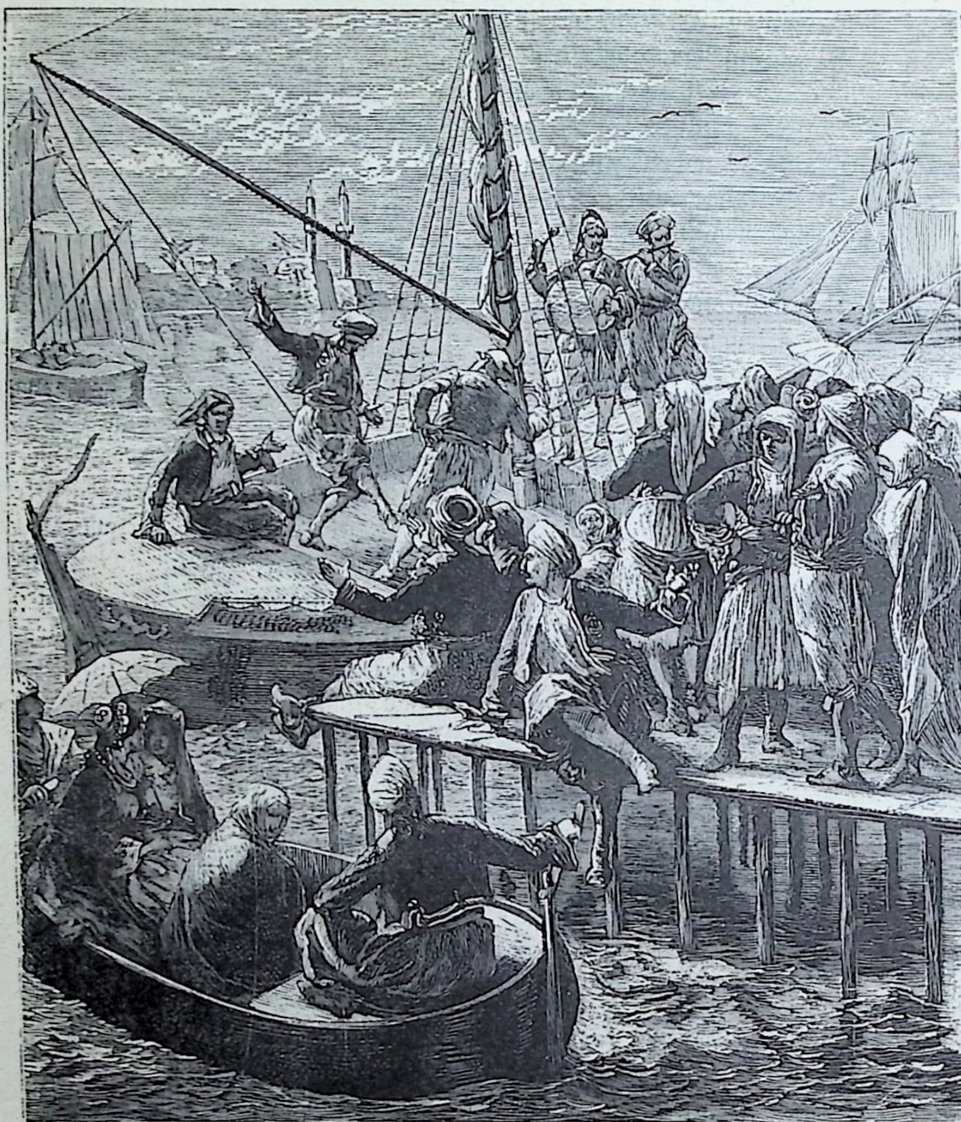
Henrik den fjerde havde mere end et saadant Eventyr. Ved en anden Lejlighed traf det sig, at han for vild paa Jagten, og da han paa sin Vej stødte paa et tarveligt Værtshus, gik han inden for og tog Plads ved Bordet i Skjænkestuen, hvor der allerede befandt sig nogle Handelsfolk, som var uvidende om hans Rang. Efter Maaltidet faldt

Samtalen tilfældigvis paa Kongens nylig slete Frafald fra Protestantismen.

„Fortæl mig blot ikke sligt," ytrede en Svineslagter som Svar paa en eller anden Bemærkning, der var falden i Samtalens Løb — „Sildetønden vil dog altid lugte af Fisk!"

Da Henrik den fjerde imidlertid lidt efter forlod Værtshuset, klappede han Manden paa Skulderen og sagde:

„Min gode Mand, Sildetønden lugter ganske vist altid af Sild, men det er en Sandhed, som gjælder om dig og ikke om mig. Jeg er, Gud

Venusfesten i Larnaka.

I det samme kom nogle af Kongens Følge forbi Vinduet, ved hvilket han imidlertid havde stillet sig; de hilste ærbødig paa ham og traadte derpaa ind. Da Svineslagteren hørte Ordene „Sire" og „Majestæt", saa han meget ulykkelig ud og ventede øjensynlig, at der strax vilde blive givet Ordre til, at han skulde hænges.

være lovet, en god Katholik, og jeg haaber, at du maa kunne sige det samme om dig selv."

Theodore Agrippa d'Aubigné — Madame de Maintenons Bedstefader — fortæller i sin „Verdenshistorie" en anden og meget net Anekdote om Kongen. En Nat, da det var d'Aubigné's Tur at være opvartende Kavaler, og han derfor sov i et Værelse ved

Siden af Kongens, vendte han sig om til La Force, som laa ved Siden af ham, og sagde:

„La Force, ved du, at din Herre er den utaknemmeligste dødelige paa Jordens Overflade?"

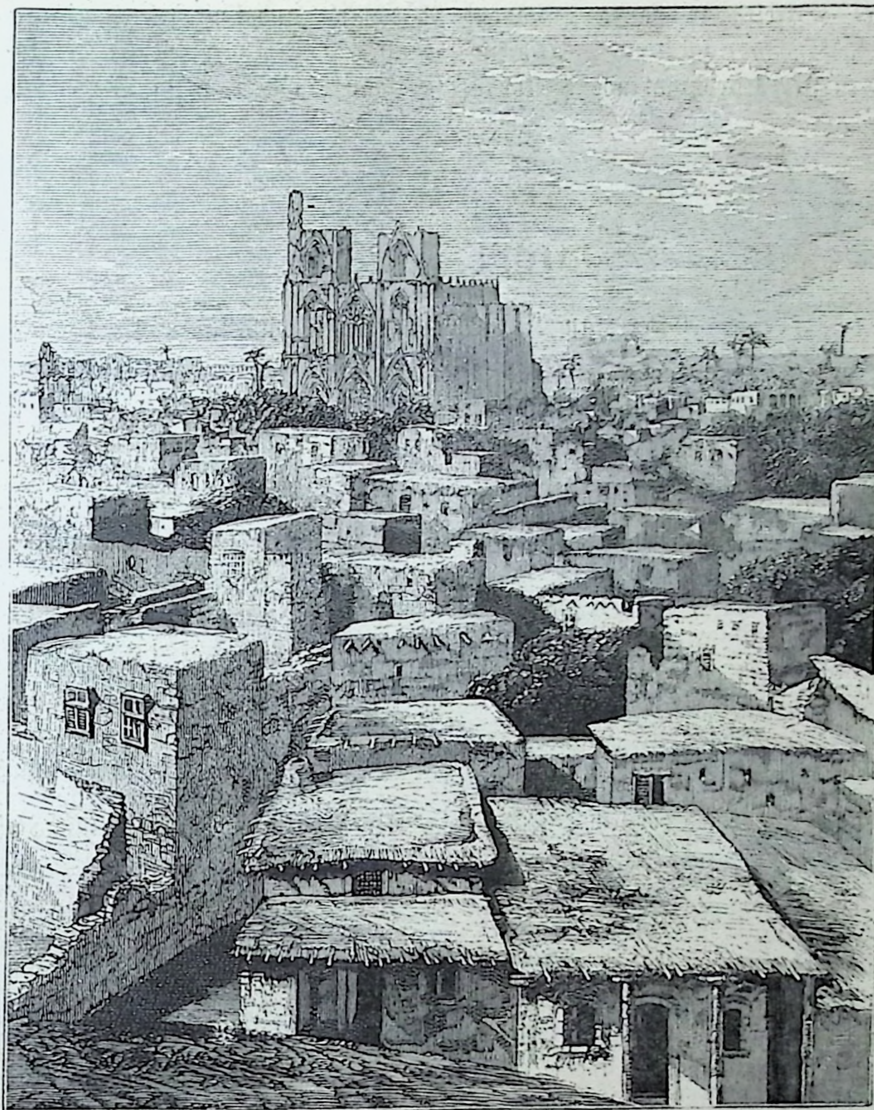
La Force spurgte, halvt i Søvne, hvad han mente.

„Du Dovenkrop," lød Kongens Stemme fra det tilstødende Værelse, „han fortæller dig, at jeg er det utaknemmeligste Menneske paa hele Jorden."

„Vær saa god at falde i Søvn," svarede d'Aubigné næsvis; „vi har en Del mere af samme Slags at fortælle hinanden."

Historikeren tilføjer, at Kongen ikke bar det mindste Nag til ham efter denne lille Tildragelse.

Et slaaende Exempel paa Overbærenhed blev vist af Kejser Antonius, efter at han havde tilbudt den stoiske Filosof Apollonius Pladsen som Lærer for sin Adoptivsøn Marcus Aurelius. Apollonius modtog Embedet og ankom til Rom. Saa snart Kejseren modtog Underretning om hans Ankomst, sendte han Bud til ham og lod sige, at han ventede ham med Utaalmodighed. Apollonius besvarede imidlertid Kejserens naadige Befaling med den Besked, at det var Disciplens Pligt at opsøge sin Lærer og ikke Lærerens at opsøge Disciplen. Da denne uhøflige Besked blev overbragt Kejseren, smilede denne. Han tilstod, „at han var overrasket

Prospekt af Famagusta.

over, at Apollonius, efter at han var kommen saa langt som til Rom, fandt Vejen fra sit Logis til Paladset længere end fra sit Hjem til Hovedstaden", men uden videre Tøven befalede han derpaa Marcus Aurelius at begive sig til Filosofens Bolig.

Som et sidste Exempel paa „Kuriositeter" hos store Mænd skal vi fortælle en Historie fra den nyere Tid.

Kejser Paul sendte en Dag Bud efter Suwarow i den Hensigt at stille denne i Spidsen for Hæren i Italien. Den berømte Feltherre havde i nogen Tid været i Unaade, og han traadte nu ind til sin kejserlige Herre i en luvslidt Klædning, uden Dekorationer, ja selv uden sit Sværd. Kejseren, som havde taget Plads paa sin Tronstol og var omgiven af en glimrende Stab, saa ud som himmelfalden ved dette Syn. Suwarow kastede sig imidlertid ned paa Ansigtet og kravlede paa Hænder og Fødder hen til Tronens Trin.

„Hvad er der i Vejen med dig, min Søn?" begyndte Czaren. „Er du bleven gal? Rejs dig dog op!"

„Nej, nej, Sire!" svarede Russeren. „Jeg har ogsaa nok Lyst til at gjøre min Lykke her ved Hoffet, og jeg ved nu, at det kun er ved at krybe, at man kan nærme sig Deres Majestæt!"

Danske Digtere.

Christian K. F. Molbech: „Stille".

Du Slægt, der som en Storm i Høst
hen over Jorden haster,
men aldrig i dit eget Bryst
til Bunden Lodbet kaster;
du, som vil granske Livet ud,
men glemmer Livets Kilde,
søg dog en Gang dig selv og Gud —
vær stille!

Hør op med denne vilde Larm,
den hvileløse Trængsel,
læg Øret til din egen Barm,
hvor Sjælen bor i Fængsel;
dæm op for dine Lysters Elv,
lad Strømmene sig stille,
søg saa paa Hjærtets Bund dig selv,
men stille.

Hør op at færdes uden Ro
imellem Livets Døre;
hvor kan i Livets Larm du tro,
at du Guds Røst kan høre?
Han drager ej i Hjærtet ind
som Tordenstorm i Skoven,
han kommer som en sagte Vind
fra oven.

Du Slægt, som fuld af Harm og Had
igjennem Verden jager,
mens bævende lig Espens Blad
bestandig Tungen klager!
Hvad er dit Maal, hvad er dit Med,
hvad søger du i Vrimlen?
Se, Blomsten vokser tavs i Fred
mod Himlen.

Hør, over alt i Mark og Lund
en Bøn om Stilhed lyder,
selv Middagssolens gyldne Mund
i Skoven Stilhed byder:
hør, Stjærnerne langs Himlens Kyst
paa Sølverharper spille
og bede dig med bønlig Røst:
vær stille!

O, bøj til disse Stemmers Klang,
du travle Slægt, dit Øre!
Der kommer dog den Tid en Gang,
da du faar Lov at høre;
naar Gravens dybe Klokke slaar,
naar Dag og Nat sig skille,
og Døden raaber kold og haard:
vær stille!

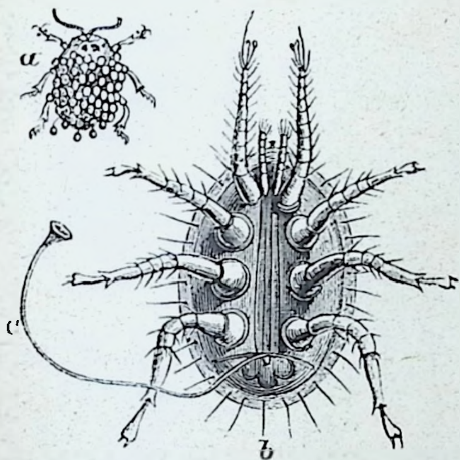
Fra alle Verdensdele.

XII.

Koloradobillens Fjende.

Uagtet Koloradobillen endnu ikke har været ret længe kjendt, har den dog allerede opnaaet en sørgelig Navnkundighed og et meget daarligt Rygte paa Grund af den store Skade, den har tilføjet Kartoffelavlen baade i Nordamerika og Evropa. Det vil vist derfor kunne interessere at høre, at Naturforskerne for nogen Tid siden har opdaget, at dette højst skadelige Insekt har en meget slem Fjende i et lille Dyr, som altsaa maa være en naturlig Forbundsfælle for os i vor Kamp mod Koloradobillen.

Dette lille Dyr blev først opdaget og beskrevet af den amerikanske Naturforsker Riley, som fandt det paa alle de Steder, hvor Koloradobillen optraadte i stor Mængde. Det er et edderkopagtigt Dyr, som hører til Midernes Familie. Denne Mide (Uropoda Americana) er ikke større end et lille Knappenaalshoved; dens ovale og fladtrykte Krop dannes af et eneste Stykke og har en gulbrun Farve. Den lever som et Snyltedyr paa Koloradobillen, i det den sætter sig fast udvendig paa denne, hvor den gjennemborer dens haarde Beklædning og efter Haanden piner den saaledes, at den til sidst dør. Paa Bagkroppen af denne lille Mide findes der et ejendommeligt Redskab, nemlig en lang Traad, der er forsynet med en fladtrykt Skive i Enden. Professor Riley har paavist, at den bruger dette Redskab til at hæfte sig fast til Koloradobillen. Efter at have

hæftet sig fast til denne, bruger den det forreste Par meget bøjelige Lemmer til at gjennembore dens haarde Beklædning; disse Lemmer kan strækkes lige ud, og hver af dem ender med en spaltet Klo, som har nogen Lighed med en Hummerklo. Naar Miden ikke vil bruge disse Vaaben, slaar den dem tilbage mellem de andre Lemmer lige under Bugen, men saa snart den vil bruge dem, bringes de tæt sammen og strækkes ud foran, saa at de kommer til at rage lidt frem over dens Hoved.

Paa medfølgende Billede fremstiller Figur a en Koloradobille i naturlig Størrelse, hvis Krop næsten er aldeles skjult af den Mængde Mider, som har angrebet den; disse Mider er ligeledes fremstillede i naturlig Størrelse. Figur b viser en meget forstørret Mide, set fra Bugsiden; Bogstavet c betegner den lange Traad, med hvilken den hæfter sig fast til Koloradobillen.

Vore Billeder.

Sultanen af Sansibar. For nogle Aar siden gjæstede den stormægtige Sultan af Sansibar Paris, hvis forskjellige Vidundere satte hans mørkfarvede Majestæt i ikke ringe Forbavselse. Sultanen fandt i det hele meget Behag i den store og glimrende Verdensstad og tog ivrig Del i dens forskjellige Adspredelser; kun med det franske Køkken kunde hans afrikanske Højhed ikke rigtig forsone sig, og han lod derfor sine egne Tjenestefolk tilberede de for hans højstegne Gane bestemte Spiser; ja, vaagede endogsaa selv over, at Maden blev tillavet paa rette Maade. Det er en saadan Scene, vort Billede fremstiller. Medens den gamle Fyr paa højre Side af Billedet er i Færd med at skære Hovedet af et Stykke Fjerkræ, staar hans Majestæt i egen Person og betragter den vigtige Operation med en Alvor og Højtidelighed, der ikke kunde være større, om det saa var en af hans tobenede Undersaatter, der maatte række Hals.

* * *

Gadeliv i Konstantinopel. Medens vi her oppe i det kolde Nord er vante til, at de fleste Beskjæftigelser foregaa inden fire Vægge, tyer man derimod i det solvarme Syden langt hellere ud under aaben Himmel med et hvilket som helst Arbejde. Følgen deraf er, at der i de sydlandske Byer udfolder sig et livligt og broget Gadeliv, som man ikke kjender til i det nordlige Evropa. Vort Billede, Side 625—626, giver en ganske god Forestilling om en saadan Friluftsscene af Livet i Konstantinopel. Man ser en Barber i fuldt Arbejde med at expedere en Kunde, men Hovedinteressen knytter sig til de to større Forgrundsfigurer i den transportable „Skrivestue", hvor en ung Tyrkinde er optagen af at diktere den værdige Musselmand et Brev; thi selv forstaar hun naturligvis ikke denne „sorte Kunst" — lige saa lidt som Flertallet af hendes Landsmandinder. Desværre kjender vi ikke Indholdet af den Epistel, som den gamle Muhamedaner med saa megen Alvor er sysselsat med at udarbejde, men man tager næppe fejl ved at gjætte paa, at det er et Kjærestebrev. Hvilket andet skulde vel en ung smuk Tyrkinde bryde sig om at afsende?

* * *

Fra Cypern. Den Cypern, der for os danske har den særlige Interesse, at Kong Erik Ejegod døde der i Aaret 1103, udmærkede sig allerede i den fjærne Oldtid ved en høj Kultur. Jorden bugnede af rig Afgrøde, i Bjærgene fandtes Ædelstene og Kobber, og Indbyggerne drev en livlig og lønnende Handel. Klimaet var mildt og sundt,

og en Befolkning paa over en Million Mennesker førte her en lykkelig og tilfreds Tilværelse. Men selv om Naturen er nok saa gavmild, kan Krig og Forsømmelse dog ødelægge, hvad Fortiden har haft at fremvise. Hvor helt anderledes ser Øen ikke ud nu end den Gang, da det glade Folk fejrede sine Fester paa Bjærget Olympos, hvor der var oprejst et Tempel til Ære for den „skumfødte" Skjønhedsgudinde, der i Følge Sagnet var stegen op af Havet ved Cyperns Kyst! Øens Befolkning anslaas nu i det højeste til henved 150,000 Individer, for Størstedelen Grækere, der kummerlig nok ernærer sig ved lidt Agerdyrkning, thi Jorden er bleven saa forsømt, at mange Egne er fuldstændig ubeboelige paa Grund af pestagtige Sygdomme. Overgangen fra den lykkelige Fortid til den tarvelige Nutid er dog ikke foregaaet pludselig, thi Øen har været i mange Hænder, og der er blevet ført blodige Krige om dens Besiddelse; dens værste Forfald skriver sig fra Tyrkernes trehundredaarige Herredømme, der begyndte med Aaret 1571. Nu er Cypern som bekjendt i Englands Besiddelse, og det tør vel antages, at den skjønne og frugtbare Ø ved Lilleasiens Kyst gaar en ny og lykkelig Tid i Møde. Blandt Øens Kyststæder anses Larnaka og Famagusta som de tvende, der ventelig vil have den største Fremtid for sig under Englands Herredømme.

Ogsaa en Ægteskabsgrund.

„Sig mig dog, kjære Ven, hvorfor i al Verden har du taget dig saadan en stor Kone? Hun er jo over halvanden Hoved højere end du?" — „Det er ganske ligefrem, du, blot for at have nogen, der kan slukke min Hængelampe om Aftenen!"

Sporskifteren.

Efter Camille Debans, oversat af v—d.

Halvt skjult mellem blomstrende Æbletræer ligger et lille hvidt Stenhus. Det er tidlig paa Morgenen, saa tidlig, at ethvert Græsstraa endnu glimrer af den friske Morgendug. Alt er saa lyst, Naturen smiler — kort sagt, det ser ud til at blive en herlig Dag.

Døren til det lille Hus bliver aabnet, og paa Dørtærsklen ses en Mand, som endnu er i sine bedste Aar, og hvis Øjne straaler af lutter Glæde og Tilfredshed. Paa samme Tid høres en let Bevægelse mellem Æbletræerne, og fra sit Skjul bag ved disse titter nogen frem ligesom en lille Alf; det er et vidunderlig smukt, lyslokket Barn, en lille Pige, som kjærlig strækker sine smaa Arme ud, og der følger en rig Udvexling af Kjærtegn og Kys mellem hende og Faderen. Et mere indtagende Billede end disse to i de simple, idylliske Omgivelser kan man næppe tænke sig.

„Hør, Celina," ytrer Faderen, i det han vender sig om mod Huset — „jeg kommer vel i Dag til at tage den lille med mig?"

Ved disse Ord kommer en smuk ung Kone, blond som Barnet, men lidt mere bleg, til Syne paa Dørtærsklen.

„Nu igjen!" svarer hun med en vis skjelmsk Fortrydelighed.

„Hvorfor siger du: nu igjen? I Gaar var det jo Søndag, og du vil vel ikke have, at jeg paa en saadan Dag . . ."

„Nej, Anna bør vænne sig til at gaa i Kirke."

„Det har jeg aldrig haft noget at indvende mod," svarer Faderen, „men i Dag er det jo Hverdag — lad hende saa kun følge med!"

„Naa ja, lad gaa, siden du altid vil have hende."

„Sig ikke det! Vi deler jo altid ligelig i den Henseende."

„Ja efter din Maade at dele paa."

Den lille Pige stod helt alvorlig ved Siden af og hørte paa denne Samtale. Hendes Blik fløj fra den ene til den anden af Forældrene, og med sin højre Haand holdt hun endnu fast i Faderens Haand, medens hun med venstre havde grebet Moderens, i det hun saaledes delte sine barnlige Kjærtegn mellem dem begge.

„Dersom du vidste," begyndte Faderen igjen, „hvor hurtig Tiden gaar, naar jeg har hende hos mig."

„Og det tror Du ikke, jeg ogsaa kjender! Som om Tiden ikke blev mig saa skrækkelig lang, naar jeg ikke ser hende den halve Dag."

„Men du har jo saa meget at tage vare her hjemme!"

„Og du da, er du maaske ledig?"

Og med det samme bøjede Faderen og Moderen sig paa en Gang ned — som om en Tanke paa samme Tid var opstaaet hos dem begge — og lagde hver sin Arm om deres lille Yndling, som ved deres Hyldning paatog sig en vis selvtilfreds Mine.

„Den lille skal selv afgjøre Sagen," ytrede Moderen.

„Ja," tilføjede Faderen bekræftende, „hendes Vilje vil selv jeg rette mig efter."

„Naa, Anna, hvad siger du saa?"

„Jeg, Mo'er?" spurgte den lille Pige.

„Ja, hvad vil du helst: blive her hjemme hos mig eller gaa med Fa'er ud paa Jærnbanen?"

Barnet saa paa den ene og derpaa paa den anden af Forældrene uden at sige et Ord. Anna gik gjærne med Faderen; thi det var saa morsomt at springe omkring i Vagtstuen eller lege i den lille Have, som Faderen havde anlagt ved Stationen. Men Moderen da? Ja, hun var saa rar mod lille Anna og føjede hende altid, og derfor syntes den lille Pige, at det var Synd at gaa bort fra Moderen.

„Men saa svar da!" gjentog Faderen. „Jeg giver dig . . ."

„Nej Tak, det gaar ikke," afbrød hans Hustru ham. „Du har ikke Lov til at bestikke hende!"

„Kan du da ikke sige os, Anna . . ."

„Jeg . . . jeg ved ikke . . ." svarede Barnet.

„Men du vil vist meget gjærne gaa med mig," vedblev hendes Fader.

„Ja, meget gjærne."

„Men din Moder da? Hende bryder du dig altsaa slet ikke om?" spurgte Moderen.

„O jo, saa meget, saa meget!"

Saaledes vedblev man endnu en lille Tid uden at faa Ende paa Sagen. Den lille Pige blev til sidst ilde til Mode ved alle disse Spørgsmaal. Hendes nylig saa muntre Lune syntes at være forstyrret af en vis Frygt; thi hun forstod meget godt, at hun ikke paa en Gang kunde tilfredsstille begge Forældrene, og Taarerne var nu lige ved at træde hende i Øjnene. Moderens kjærlige Blik opdagede strax, hvorledes det stod til, og hun betænkte sig derfor ikke paa at give efter.

„Tag hende da," sagde hun til Manden; „det er bedre, end at hun skal begynde at græde."

„Nej, Celina," svarede han, „behold du kun Barnet hos dig; du glæder dig mere ved hende end jeg."

„Tværtimod, min Ven, nu skal hun følge dig."

Og Striden var ikke langt fra at begynde paany. Til sidst tog dog Faderen den lille Anna paa Armen, og Barnets fugtige Øjne fik atter deres forrige Glans. Inden Manden gik, omfavnede han sin Hustru, i det han sagde:

„Ved Middagstid kommer du og henter Anna."

Ved disse Ord opklaredes Moderens Ansigt, og hun kyssede hjærtelig baade Manden og Barnet, og lidt efter begav de to — Faderen bærende den lille Anna paa Armen — sig paa Vejen.

Saadanne Scener som de her fortalte var i øvrigt ingenlunde usædvanlige i disse unge Folks Hjem. De havde været gift omtrent i sex Aar, og deres Ægteskab var det lykkeligste, man kunde tænke sig, kun om den lille Anna opstod der en Gang imellem smaa Uenigheder. Faderen paastod, at han havde for lidt at sige over Barnet, medens Moderen paa sin Side beklagede sig over, at hun altid var den forurettede Part, men Striden endte bestandig med et tredobbelt Kys; thi det var altid Anna, som til sidst rakte sin lille Mund frem for at besegle Freden. Ikke desto mindre lod det dog til, at Faderen med hver Dag, der gik, blev mere fordringsfuld i denne Henseende, skjønt Moderen gjorde sit bedste for at bevare sine Rettigheder.

En Morgen havde Manden taget den lille ved Haanden i den Hensigt at ville gaa bort med hende i al Stilhed; men i det samme kom den unge Kone ind.

„Hvad!" udbrød hun i en lidt fortrydelig Tone — „vil du virkelig tage hende med uden at sige mig et Ord derom?"

Manden svarede helt forlegen, at det ikke havde været hans Mening, og at de blot havde villet skjule sig bag Træerne for senere at lade „Moder" lede efter dem.

„Kan jeg stole paa det?" spurgte den unge Kone og saa meget tvivlende ud.

„Naar jeg siger det, kan du være vis paa, at det er sandt."

„Men hør alligevel," vedblev hun; „Anna begynder at blive ældre, og Dag for Dag finder jeg hende mere vild og ustyrlig. Det kan mulig være farligt, at hun gaar med dig der ud."

„Hvad mener du?" spurgte Faderen forundret.

„Ja, jeg mener blot, at jeg er bange for den Jærnbane med alle dens Maskiner og Lokomotiver."

„Passiar! Andet er det ikke!"

„Jo, det er det. Jeg har ingen Ro paa mig, naar jeg tænker paa, at Barnet er der ude. Hvor let kan det ikke hænde, at hun løber sin Vej, medens du er sysselsat med dit Arbejde, og gaar ned paa Skinnerne . . ."

„Tal ikke saaledes!"

„Ja, hun kunde maaske løbe fra dig netop i det Øjeblik, da du er beskjæftiget ved Sporskiftet. Du maatte da svigte din Pligt, dersom du løb efter hende, og en stor Ulykke kunde blive Følgen deraf."

„Men saa ti dog stille med sligt — jeg beder dig derom!" udbrød Manden, som aldrig havde tænkt sig noget lignende, og da den unge Kone mærkede, hvor ilde han optog hendes Ord, talte hun ikke mere derom.

Hendes Mand stod nogle Øjeblikke stille og grublede, men endelig tog han den lille Pige og

trykkede hende heftig til sit Bryst. Han vendte sig derpaa om til sin Hustru og sagde:

„Det var ikke smukt af dig at gjøre mig urolig med saadan Tale.“

Den unge Kone, der ikke selv havde forestillet sig Faren saa stor, som hun havde givet det Udseende af, gjorde bag efter alt, hvad hun kunde for atter at bringe sin Mand i godt Lune, og den lille Strid endte denne Gang ligesom alle de foregaaende. Ved Afskeden bad han sin Hustru om at komme som sædvanlig ved Middagstid for at hente den lille Pige.

Den unge Kone glemte heller ikke den Dag at efterkomme sin Mands Ønske, og hun havde næppe forladt Vagtstuen for at gaa hjem med Anna, før han atter begyndte at grunde paa, hvad „Mo'er“ havde sagt. Han behøvede blot at lukke Øjnene, og det syntes ham da strax, at han saa den lille Piges lyslokkede Hoved sønderknust af Lokomotivet, og ved dette forfærdelige Syn tog han et haardt Tag i den Stol, paa hvilken han sad. Tænk, om han skulde miste hende! Denne sørgelige Tanke vedblev at bestorme ham, og en Tid lang tog han ikke mere Barnet med sig ud paa Jærnbanen. Men da han senere kom i Hu, hvor forstandig hans lille Yndling altid havde givet Agt paa, naar Togene kom og gik, og i disse Tilfælde altid holdt sig i passende Afstand, blev han atter beroliget.

„Det er et lille klogt Barn,“ tænkte han ved sig selv, „og hun er desuden saa vant til at være her ude, at det er taabeligt af mig, at jeg plager mig selv med saadanne Skrækkebilleder.“

Da Sporskifteren en Aften kom hjem, havde et sørgeligt Rygte allerede naaet hans Hus. Man vidste nemlig i Byen at fortælle om en Ulykke, som havde fundet Sted ved den nærmest liggende Jærnbanestation. En Arbejder, som var ansat ved denne, var bleven overkjørt af Iltoget. Ved Aftensbordet spurgte Celina sin Mand, hvorledes det forholdt sig dermed.

„Er det virkelig sandt?“ spurgte hun „at Simon mistede Livet ved denne Ulykke?“

„Nej,“ svarede Manden.

„Men Folk paastaar dog, at det er Tilfældet.“

„Det er ikke sandt. Simons Liv var ganske vist i Fare, men hans Koldblodighed frelste ham.“

Lille Anna, som sad ved Bordet, syntes at høre særdeles opmærksomt paa denne Samtale.

„Han er altsaa ikke død?“ vedblev den unge Kone.

„Nej, hverken død eller lemlæstet, skjønt Toget gik over ham.“

„Hvad siger du?“ Gik Toget over ham?“

„Ja, det er slet ikke saa forbavsende. Saa snart Simon saa, at Toget kom, kastede han sig øjeblikkelig paa langs mellem Skinnerne og gjorde sig saa lille som muligt. Da alle Vognene var kjørte hen over ham, rejste han sig frisk og rask op, som om intet var sket.

„Men det lyder jo utroligt!“

„Hvorfor? Jeg har selv set ham og hørt ham fortælle, hvorledes det gik til. „I det første Øjeblik, da Lokomotivet susede hen over Hovedet paa mig“, sagde han, „havde jeg det rigtignok noget varmt, men bag efter forekom det mig blot, at det var kjedeligt at ligge der saa længe“. Du ved nok, at Simon er en Vovehals, og det lod til, at han slet ikke havde noget imod at gjøre dette Æventyr om igjen.“

Et Par Dage efter, at denne Samtale havde fundet Sted mellem de unge Ægtefolk, blev Mandens Tjenestetid forandret saaledes, at han kom til at overtage Nattjenesten. Som Følge deraf maatte han forlade sit Hjem hver Aften henved Klokken syv, og naturligvis kunde der nu ikke mere være Tale om at tage den lille Anna med til Stationen. Paa den Tid hændte det en Aften — det var i August Maaned —, at en fattig Kone der i Byen pludselig blev heftig syg, og der blev i en Fart sendt Bud til Lægen, som skrev en Recept. „Men“, tilføjede han, da han gav Folkene den, „Medikamentet maa hentes i Kjøbstaden, og det er vel for sent i Aften at sende Bud der ind. Henvend Dem derfor til Stationsinspektøren, som har et lille Husapothek, og bed ham om lidt Æther eller Laudanum. Det vil foreløbig lindre Smerterne. Hvem af dem vil saa paatage sig at besørge dette Ærende?“ spurgte han derpaa de medlidende Naboersker, som havde indfundet sig hos den syge.

„Det er bedst, at Celina gjør det!“ udbrød man. „Hendes Mand er ansat ved Jærnbanen og er godt lidt af Stationsinspektøren.“

Celina paatog sig gjærne at gjøre den syge denne ringe Tjeneste. Hun gik og tog Anna med sig. Først havde hun rigtignok tænkt paa at lade Barnet blive hjemme, men den lille Pige havde den Dag været mere vild og ustyrlig end sædvanlig, og Moderen foretrak derfor selv at have Øje med hende, om det end vilde forsinke hendes Gang en en lille Smule.

For at komme til Stationsinspektørens Bolig maatte Celina gaa forbi Vagtstuen. Dagen hældede, og skjønt et bredt Purpurbælte endnu lyste i Vest, begyndte de naturlige Skygger dog allerede at brede sig ud over Egnen.

Da Sporskifteren fik Øje paa sin unge Kone, blev han lidt fortrydelig over, at hun var saa sent ude, og han tilraabte hende allerede nogle Ord derom, endnu før hun var kommen hen til ham.

„Gamle Grete er pludselig bleven syg," svarede Celina, „og jeg kommer for at hente et Lægemiddel hos Stationsforvalteren."

„Er det i et saadant Ærende!" svarede Manden beroliget — „jeg troede, at du blot var gaaet ud for at spasere."

„Du synes vel, at jeg gik saa langsomt?"

„Ja netop!"

„Lille Anna kan jo ikke gaa saa hurtig, og jeg vilde paa ingen Maade lade hende blive alene hjemme.

„Og deri gjorde du rigtig. Men Barnet sinker dig; lad hende derfor blive hos mig, til du har udrettet dit Ærende."

„Gjærne," svarede Celina og vendte sig derpaa om mod den lille Pige, i det hun sagde:

„Vil du nok blive lidt alene hos Fa'er?"

„Aa, ja!" udbrød den lille og klappede i Hænderne.

Det var jo saa længe siden, hun havde været i Vagtstuen, hvor hun altid havde det saa morsomt.

„Ræk mig hende da her over Hækken!" ytrede Manden.

„Her er hun."

„Nej stop, vent et Øjeblik!" sagde han i det samme. „Der kommer netop et Tog, og jeg maa hen for at passe Sporskiftet."

Da Toget var kjørt forbi, gik Manden atter hen til Hækken, tog mod Barnet og bar det derpaa ind i Vagtstuen, hvor Lampen var tændt; thi det var allerede mørkt, og man kunde næppe skjælne de mange Jærnbaneskinner, som krydsede hverandre uden for.

Om en Snes Minuter kunde den unge Kone være tilbage, og for at forkorte Tiden saa længe begyndte Sporskifteren at lege med sin lille Datter. Den lille Pige var den Dag, som allerede omtalt, endnu mere overgiven end sædvanlig, og hun fandt paa alle mulige Spilopper. Før Faderen vidste et Ord af det, løb hun pludselig ned ad den lille Trappe, som førte fra Vagtstuen ned til Sporskifterens Have, og han skyndte sig under Spøg og Latter at følge efter hende.

„Du kan ikke faa mig fat, Fa'er!" jublede Barnet.

„Vent bare lidt, saa skal jeg nok fange dig!"

„Nu, saa tag mig da!" vedblev Anna, i det hun behændig bøjede sig under Faderens udstrakte Arme. Denne morede sig næsten endnu bedre end Datteren; han havde glemt hele Verden og var fuldstændig optagen af den lille Piges overgivne Leg.

Men paa en Gang sprang Anna ned paa Banen og begyndte at hoppe fra den ene Skinne til den anden.

„Der maa du ikke gaa!" tilraabte han hende.

„Her kan du ikke faa fat paa mig!" jublede Barnet igjen.

Det var, som sagt, allerede halvmørkt, og blændet af Skinnet fra Signallygterne kunde Faderen næppe se det lille Væsen, som sprang frem og tilbage der nede.

„Men hvor er du?" spurgte han i en ængstelig Tone.

„Søg blot!" svarede Barnet leende.

„Jeg bliver vred og leger aldrig mere med lille Anna, dersom hun ikke strax kommer her hen."

„Aa, det siger du bare, fordi du ikke kan faa fat i mig."

„Men kom nu, skynd dig lidt! Jeg har en Kage til dig."

„Det er ikke sandt; du har ingen Kage. Du vil bare lokke mig frem fra mit Skjul."

„Nu ja, du hører jo nok, at jeg ikke vil have, at du bliver staaende der. Iltoget kommer strax her forbi."

„Nej, du narrer mig blot. Jeg ved nok, at Iltoget allerede er gaaet."

„Men der kommer et til."

I Stedet for at svare raabte lille Anna nok saa muntert:

„Se blot, Fa'er, om du kan faa mig fat!"

Til sidst indsaa han, at der ikke var andet at gjøre end at løbe saa hurtig som muligt efter den lille Pige for at sikre hende mod den truende Fare, og han fulgte strax den Retning, hvorfra hendes Stemme ledte ham. Det var nu blevet ganske mørkt, og Anna undveg bestandig, naar Faderen nærmede sig. Imidlertid blev denne mere og mere urolig. Det var ikke for intet, at han kaldte paa hende; thi der ventedes et Tog, som kunde komme, hvad Øjeblik det skulde være. Han fordoblede derfor sine Anstrængelser og kaldte af alle Kræfter paa den lille Pige, men hun svarede blot med en hjærtelig Latter og vedblev at raabe: „Du kan slet ikke finde mig, Fa'er — prøv blot!"

I det samme disse Ord raaede Faderens Øre, kunde man høre Lokomotivets Piben. Blodet steg ham til Hovedet, og han blev ude af sig selv af Fortvivlelse. Hvilken forfærdelig Ulykke kunde der ikke indtræffe! Ved Stationen holdt der allerede et Godstog, og dersom Manden ikke vexlede Sporet i rette Tid for Iltoget, vilde et Sammenstød være uundgaaeligt. Her var det nødvendigt at fatte en rask Beslutning, og i det han tog al den Styrke til Hjælp, som han endnu raadede over, raabte han med gjennemtrængende Stemme:

„Fa'er er her, skynd dig her hen, Anna!"

Det ulykkelige Barn! Tænk om det var for sent! Toget nærmede sig allerede mere og mere,

Gloria victis! Efter en Gruppe af Antoine Mercié).

men den lille Anna fortsatte ubekymret sin Leg og Latter, i hvilken Lokomotivets Piben nu blandede sig. Det var snarere et uvilkaarligt Instinkt end hans Pligtfølelse og egen Vilje, som drev Sporskifteren hen paa hans Post, i det han gjorde sig rede til at forrette sin Tjeneste ved Sporskiftet.

„Nej," udbrød han fortvivlet, „jeg kan dog ikke lade mit Barn omkomme paa denne Maade; jeg maa for enhver Pris søge at frelse det!"

Og i det han anstrængte sine Øjne for at gjennemtrænge Mørket og opdage, hvor Barnet var, raabte han igjen:

„Anna! Anna!"

„Ja, led blot!" lød Svaret, bestandig i den samme barnlig spøgende Tone. Den stakkels Mand var ikke langt fra at kaste sig paa Skinnerne foran det frembrusende Tog, da den Tanke pludselig faldt ham ind, at Barnet muligvis ikke befandt sig paa de Skinner, paa hvilke Toget skulde gaa. I det han atter anstrængte sit Syn, fik han endelig Øje paa den lille Pige. Ja, der stod hun, strækkende sine Arme ud mod ham, men — gode Gud! Hun havde netop sat sig paa det Spor, ad hvilket Toget vilde rulle frem. Han behøvede nu blot at tage sin Haand bort fra Sporskiftet, og hans Barn vilde være frelst. Følgen deraf vilde ganske vist blive, at en Mængde Mennesker tilsatte Livet, men den lille Anna vilde blive frelst. Han selv vilde blive arresteret, sat i et strængt Fængsel, miste sin Tjeneste og sit ærlige Navn, men hans Yndling vilde dog være i Live; hun vilde voxe op og blive lykkelig!

Toget kom bestandig nærmere; man saa det bugte sig frem med sine skinnende Lygter ligesom en Slange. Endnu kunde Anna frelses; hun behøvede jo blot at trække sig nogle faa Skridt tilbage, men nej, hun stod bestandig aldeles ubevægelig og stirrede mod det fremilende Lokomotiv.

„Anna, kom strax her hen — det bliver min Død, hvis du tøver længere!" raabte han, saa højt han kunde.

Den lille Pige forstod nu, at Faderen ikke spøgte mere, og en uvilkaarlig Rædsel havde vel ogsaa faaet Magt over hende. De to Lanterner paa Lokomotivet skinnede nu stærkere; en heftig Skjælven gik gjennem den stakkels Mands Legeme, og han vidste næppe, hvad han gjorde. Tankerne jog vildt omkring i hans Hoved, ja med langt større Hurtighed end det fremad ilende, pustende og dampende Uhyre. Sporskifteren kom til at tænke paa sit daddelfri Soldaterliv, hvorledes han den Gang samvittighedsfuldt havde opfyldt sin Pligt, om han end opofrede alt andet for den. Det forekom ham allerede, som om han langt borte hørte Buldret af det forfærdelige Sammenstød, hørte de saaredes Jamren og de døendes Angestraab. Skulde han nu for en enestes — for en lille Piges Skyld ofre saa mange andre Menneskeliv og ved sin Pligtforsømmelse maaske berøve en Mængde Forældre deres uskyldige Børn? Hans Tanker svimlede, og den kolde Sved løb ned ad hans Pande. Om et Par Sekunder vilde alt være afgjort; enten skulde det skrækkelige Lokomotiv paa sin Fart dræbe hans lille Anna eller mange andre fremmede Mennesker. Et tredje Alternativ gaves ikke, med mindre der skete et Underværk.

Pligtfølelsen fik imidlertid Overhaand hos den stakkels Mand, og han greb mekanisk om Jærnstangen paa Sporskiftet. Den samvittighedsfulde Soldat sejrede over den fortvivlede Fader, og han stillede nu Sporskiftet i den Stilling, som det skulde have. Toget drejer regelmæssig ind paa det rette Spor, iler forbi Stationen og det ventende Godstog og forsvinder til sidst i Nattens Mørke med en hvislende Piben, der lyder i Faderens Øren som et haanende Glædeshyl.

Saa betagen, at han næppe kunde drage Aande, og rystende over hele Legemet stod han nu der med stirrende Øjne, medens han holdt fast paa den Jærnstang, ved hvilken det forekom ham, at han grumt havde dræbt sit eget Barn. Til sidst udbryder han fortvivlet:

„Nu er det min Tur til at dø!"

Der ventedes endnu et Tog. Han gjør nogle Skridt frem, lægger Armene over Kors paa Brystet og staar et Øjeblik ubevægelig. I det samme høres et lydeligt Signal; halvt modstræbende griber han endnu en Gang Jærnstangen for ogsaa at føre dette Tog ind paa det rette Spor — —

Han har næppe besørget dette, før han uventet hører en Barnestemme bag ved sig, der lyder som den livsaligste Musik, og han vender sig hurtig om.

„Den stygge Fa'er, som ikke vil lege med lille Anna!" siger Stemmen, og med det samme lægger den lille sine Arme om Faderens Knæ. Heftig bevæget griber han Barnet, trykker det til sit Bryst og iler derpaa tilbage til Vagtstuen med sin gjenfundne Skat.

Her satte han den lille Pige ned paa Gulvet, tog Lampen og gav sig rigtig til at betragte hende. Ja, det var virkelig hende, hans egen kjære lille Datter! Overgangen fra den vildeste Sorg til den heftigste Glæde var altfor pludselig; det var mere, end han kunde bære; det svimlede for ham, og han styrtede om paa Gulvet ved Siden af den lille Pige, som i den Anledning begyndte at græde.

I det samme kom den unge Kone tilbage. Hun havde gjenkjendt Barnets Stemme og skyndte sig nu ind for at høre, hvad der var paa Færde i det hun kaldte: „Anna, Anna!" Den lille sprang

hen til sin Moder og kastede sig til hendes Bryst, i det hun hulkede:

„O, Mo'er, Mo'er, jeg er bleven saa bange!"

„Men hvad er der da sket?"

„Jo, Fa'er . . . se blot der! Fa'er faldt nylig om paa Gulvet."

Da den unge Kone opdager, at hendes Mand ligger afmægtig paa Gulvet, skriger hun højt om Hjælp, og fra alle Sider komme Folk løbende. Selv Landsbydoktoren indfinder sig, og efter at han har aabnet en Aare, kommer den stakkels Mand atter til sig selv.

Da Sporskifteren den næste Morgen stod op, betragtede hans Kone ham med synlig Uro. I Stedet for den friske Farve, som før havde givet hans Ansigt et saa blomstrende Udseende, var det nu bedækket af en dødlignende Bleghed, som først forsvandt efter nogen Tids Forløb.

Som man nok kan tænke, vilde Celina absolut have at vide, hvad der var sket, og hendes Mand blev da til sidst nødt til at fortælle alt. Efter at han har betroet sin Hustru hele den sørgelige Tildragelse, vender han sig om til Anna og spørger i en forundret Tone:

„Men sig os saa, du lille Uglspil, hvorledes det gik til, at du ikke blev kjørt over af Toget?"

„Jeg . . . aa nej," svarede den lille Pige nok saa fornøjet, „jeg bar mig blot ad paa samme Maade som Simon."

Oliver Twist

eller

Et Fattighusbarns Hændelser,

af Charles Dickens.

(Med Illustrationer af George Cruikshank.)

(Fortsat.)

Fem og tredivte Kapitel.

Indeholder det utilfredsstillende Udfald af Olivers Æventyr samt en ikke uvigtig Samtale mellem Harry Maylie og Rose.

a Husets Beboere, hidkaldte ved Olivers Raab, kom løbende hen til Stedet, hvorfra de lød, fandt de ham staaende bleg og stærkt bevæget, i det han pegede i Retning af Engen bag ved Huset og næppe var i Stand til at udtale Ordene: „Jøden! Jøden!"

Hr. Giles forstod ikke, hvad dette Udraab skulde betyde, men Harry Maylie, der havde en hurtigere Opfattelsesevne, og som havde hørt Olivers Historie af sin Moder, var strax paa det rene dermed.

„Hvad Retning tog han?" spurgte den unge Mand og greb en tyk Stok, der stod i en Krog i Nærheden.

„Den!" svarede Oliver og pegede ad den Kant, ad hvilken de to Mænd var flygtede. „Men det varede kun et Øjeblik, før de var forsvundne."

„Saa maa de være i Grøften!" sagde Harry. „Følg med og hold dig saa nær ved mig, som du kan."

Med disse Ord sprang han over Hækken og fór af Sted i en Fart, der gjorde det til en overordentlig vanskelig Sag for de andre at holde sig i Nærheden af ham.

Giles fulgte bag efter, saa godt han kunde, Oliver fulgte ogsaa med, og et Par Minuter efter krøb Hr. Losberne, der havde været ude at spasere og lige var vendt hjem, over Hækken med langt mere Behændighed, end man skulde have tiltroet ham, og styrede den samme Kurs med en Hurtighed, som slet ikke var til at foragte, alt imens han vedblev at raabe af alle Kræfter for at faa at vide, hvad der var i Vejen.

Og af Sted løb de alle sammen uden at standse saa meget som for at trække Vejret, indtil deres Anfører drejede ind paa det Hjørne af Marken, som Oliver havde peget paa, og her gav sig til at undersøge den tilstødende Grøft og Hæk, hvorved den øvrige Del af Selskabet blev i Stand til at indhente ham, medens Oliver tillige fik Lejlighed til at meddele Hr. Losberne de Omstændigheder, der havde givet Anledning til det ivrige Væddeløb.

All deres Søgen var imidlertid forgjæves. Der var ikke en Gang friske Fodspor at se. De stod nu paa Toppen af en lille Høj, hvorfra der til alle Sider var Udsigt over det aabne Landskab i henved en Mils Omkreds. Landsbyen laa ganske vist i en Hulning til venstre, men for at naa der hen ad den Kant, som Oliver havde udpeget, maatte Mændene have gjort en Omvej hen over aaben Mark, som de umulig kunde have tilbagelagt i saa kort Tid. En tæt Skov begrænsede Engen paa den modsatte Side, men de kunde af selv samme Grund heller ikke have naaet dette Skjul.

„Det maa have været en Drøm, Oliver," sagde Harry Maylie.

„O, nej, det var det sandelig ikke," svarede Oliver og gyste ved den blotte Erindring om den gamle Kjæltrings Ansigt; „dertil saa jeg ham altfor tydelig. Jeg saa dem begge to lige saa tydelig, som jeg nu ser Dem."

„Hvem var den anden?" spurgte Harry og Hr. Losberne paa én Gang.

„Den samme Mand, der, som jeg fortalte Dem, kom saa pludselig farende imod mig uden for Gjæstgivergaarden," sagde Oliver. „Vi stirrede lige paa hinanden, og jeg turde sværge paa, at det var ham."

„De gik denne Vej, siger du?" spurgte Harry; „er du vis paa det?"

„Lige saa vis som jeg er paa, at de to Mænd stod uden for Vinduet," svarede Oliver. „Den høje Mand," tilføjede han og pegede tilbage paa Hækken, der adskilte Landstedets Have fra Engen, „sprang over netop lige der, og Jøden løb først et Par Skridt til højre og krøb derpaa gjennem Aabningen der henne."

Harry og Doktoren iagttog Olivers alvorlige Ansigt, medens han talte, og det Blik, som de derpaa vexlede med hinanden, syntes at røbe, at de var tilfredse med den Bestemthed, hvormed han afgav sin Forklaring. Men ikke des mindre var der ikke hverken ad den ene eller den anden Kant noget Spor at opdage af Mennesker, der var ilede bort i skyndsom Flugt. Græsset var højt nok til, at Fodsporene maatte kunne ses, men det var ikke trampet ned andre Steder, end hvor deres egne Fødder nylig havde betraadt det. Grøfternes Kanter og Skraaninger var af fugtigt Ler, men ikke heller der kunde man finde noget Aftryk af Mandssko eller det ringeste Tegn, som kunde tyde paa, at nogen Fod i de sidste Timer havde været i Berøring med dem.

„Det er mærkeligt!" sagde Harry.

„Meget mærkeligt!" gjentog Doktoren. „Selv Blathers og Duff vilde ikke kunne forstaa det."

Skjønt deres Søgen aabenbart var af en saa frugtesløs Natur, holdt de dog ikke inde med den, før Aftenens Frembrud gjorde dens Vedbliven aldeles haabløs, men selv da opgav de den kun modstræbende. Giles blev sendt af Sted til de forskjellige Beværtningssteder i Landsbyen, forsynet med den bedst mulige Beskrivelse, som Oliver havde kunnet give af de fremmedes Klædedragt og Udseende. Af de to Mænd var i alt Fald Jøden tilstrækkelig mærkbar til, at man vilde kunne erindre ham, saa fremt han var bleven set noget Sted i Nabolaget, men Giles vendte tilbage uden at medbringe nogen Efterretning, der kunde opklare den gaadefulde Hændelse.

Den næste Dag blev der foretaget ny Efterforskninger, men uden noget bedre Udfald. Den næst paafølgende Dag tog Oliver og Hr. Maylie ind til Kjøbstaden i Haab om der at høre eller se noget til de to Mænd, men dette Forsøg var lige saa frugtesløst. Og efter nogle Dages Forløb begyndte Sagen at gaa i Glemme, lige som de fleste andre Begivenheder, der dør hen af sig selv, naar der mangler frisk Næring til at holde Liv i dem.

Imidlertid kom Rose sig hurtig. Hun havde forladt sit Værelse, var i Stand til at gaa ud, og efter at hun atter var sammen med Familien, spredte hun som sædvanlig Glæde til alle Hjærter.

Men skjønt denne lykkelige Forandring øvede en synlig Virkning paa den lille Kreds, og skjønt glade Stemmer og munter Latter atter hørtes ude paa det lille Lyststed, syntes der dog til sine Tider at hvile ligesom en uvant Tvang over nogle af dets Beboere — ja, endog over Rose selv — som Oliver ikke kunde lade være at lægge Mærke til. Fru Maylie og hendes Søn var ofte flere Timer ad Gangen indelukkede med hinanden, og mer end én Gang kunde man se paa Roses Ansigt, at hun havde grædt. Efter at Hr. Losberne havde bestemt Dagen for sin Hjemrejse til Chertsey, tiltog disse Symptomer, og det var tydeligt, at der var noget i Gjære, som forstyrrede den unge Piges og maaske endnu en anden Persons Sindsro.

Endelig, en Morgenstund, da Rose var alene inde i Frokostværelset, traadte Harry Maylie ind og bad med en vis Tøven om Tilladelse til at tale nogle faa Minuter med hende.

„Nogle faa — ganske faa Minuter vil være tilstrækkeligt, Rose," sagde den unge Mand, i det han rykkede sin Stol hen til hende. „Du ved allerede, hvad jeg har at sige dig; mit Hjærtes dyrebareste Haab er dig ikke ubekjendt, skjønt du endnu ikke har hørt mig udtale det i Ord."

Rose havde været meget bleg lige siden det Øjeblik, da han traadte ind, men det kunde jo hidrøre fra hendes nylig overstaaede Sygdom. Hun bøjede blot Hovedet, bukkede sig derpaa ned over nogle Blomsterplanter, der stod i Nærheden, og ventede stiltiende paa, at han skulde fortsætte.

„Jeg . . . jeg . . . burde vist allerede være rejst bort," sagde Harry.

„Ja, det burde du," svarede Rose. „Tilgiv mig, at jeg siger det, men jeg vilde ønske, at du havde gjort det."

„Jeg førtes her hen af den skrækkeligste, kvalfuldeste af alle Ængstelser," sagde den unge Mand, „Angesten for at miste det dyrebare Væsen, til hvem ethvert af mine Ønsker, enhver af mine Forhaabninger er knyttet. Du har været Døden nær, dit Liv har svævet mellem Jord og Himmel. Vi ved jo, at naar de unge, de smukke og gode hjemsøges af Sygdom, stræber deres rene Sjæl umærkelig op mod Lysets og den evige Freds Boliger; vi ved, at de bedste og skjønneste blandt vor Slægt kun altfor ofte visner hen i deres Livs Foraar."

Taarerne traadte den unge Pige i Øjnene, medens disse Ord blev sagte, og en af dem faldt ned paa den Blomst, hun bøjede sig over, og gjorde den endnu smukkere, i det den som en klar Dugdraabe tindrede i dens Bæger. Det var, som om det ufordærvede unge Hjærtes Udgydelser gjorde Krav paa sit Slægtskab med det yndigste i Naturen.

„En Engel," vedblev den unge Mand lidenskabelig, „en Skabning saa smuk og uskyldig som en af Guds egne Engle svævede mellem Liv og Død. O, hvem turde haabe, naar den fjærne Verden, med hvilken hun var beslægtet, aabnede sig halvvejs for hendes Blik, at hun da skulde vende tilbage til dette Livs Sorger og Ulykker! Rose, Rose! At vide, at du var saa nær ved at svæve bort som en blid Skygge, lig den, Lyset fra oven spreder ud over Jorden; ikke at have noget Haab om, at du vilde blive bevaret for dem, der dvæler her nede; næppe at kjende nogen Grund, hvorfor du skulde blive det, fordi man følte, at du tilhørte hin lyse Klode, hvortil saa mange rene og skjønne Skabninger har svunget sig op i en tidlig Flugt, og dog, midt under disse Trøstegrunde, at bede om, at du maatte blive givet tilbage til dem, der elskede dig — det var en Kval og Uro, som næsten ikke var til at bære. Den opfyldte mig Dag og Nat, og med den fulgte tillige en saa overvældende Frygt og Ængstelse og egenkjærlig Bekymring for, at du skulde dø uden nogen Sinde at faa at vide, hvor højt jeg elskede dig, at det næsten truede med at berøve mig min Forstand. Men du kom dig. Dag for Dag, ja næsten Time for Time vendte Sundheden ligesom draabevis tilbage og blandede sig med den svage, halvt udtørrede Livskilde, der gled langsomt gjennem dine Aarer, saa at denne svulmede op igjen til en stærk og kraftig Strøm. Jeg har set paa, hvorledes du saa godt som fra Døden vendte tilbage til Livet, og mine Øjne brændte af inderlig Bevægelse og dyb Kjærlighed. Sig ikke til mig, at du vilde ønske, at jeg ikke havde været nærværende, thi det har gjort mit Hjærte blødt mod alle Mennesker."

„Det mener jeg ikke heller," svarede Rose grædende; „jeg ønsker kun, at du var taget bort her fra, for at du atter kunde have hengivet dig til en høj og ædel Stræben, en Stræben, der fuldt ud er dig værdig."

„Ingen Stræben kunde være mig mere værdig — eller værdigere selv for den mest ophøjede Natur — end Kampen for at vinde et Hjærte som dit," sagde den unge Mand og greb hendes Haand. „Rose, min egen, kjære Rose! I mange, mange Aar har jeg elsket dig; jeg haabede at bane mig Vej til Hæder og Berømmelse og saa en Gang komme stolt og lykkelig hjem for at fortælle dig, at jeg kun havde søgt den for at dele den med dig; jeg forestillede mig i mine vaagne Drømme, hvorledes jeg i hint lykkelige Øjeblik vilde minde dig om de mange stumme Vidnesbyrd, jeg havde givet om Drengens Kjærlighed, og hvorledes jeg vilde gjøre Krav paa din Haand som Opfyldelse af en gammel, stiltiende Overenskomst, der forlængst var bleven beseglet mellem os! Den Tid er ikke kommen endnu, men her — uden endnu at have vundet mig Navn og Berømmelse eller set nogen af mine ungdommelige Forhaabninger virkeliggjorte — tilbyder jeg dig det Hjærte, du saa længe har ejet, og sætter hele min Livslykke ind paa de Ord, hvormed du svarer mig."

„Din Adfærd har altid været kjærlig og ædel," sagde Rose, der anstrængte sig for at blive Herre over sin Bevægelse. „For at du ikke skal tro, at jeg er ufølsom eller utaknemmelig, saa hør mit Svar."

„Og det er, at jeg maa bestræbe mig for at fortjene dig; er det ikke, kjære Rose?"

„Det er," svarede Rose, „at du maa bestræbe dig for at glemme mig, ikke som din gamle og hjærtelig hengivne Legesøster, thi det vilde saare mig dybt, men som Gjenstanden for din Kjærlighed. Se dig omkring i Verden; tænk paa, hvor mange

Hjærter der findes, som du kunde være stolt ved at vinde. Kom og betro mig din Kjærlighed til en anden, og jeg skal være din oprigtigste, varmeste og mest trofaste Veninde."

Der opstod en Pavse, under hvilken Rose, der havde skjult Ansigtet med den ene Haand, gav sine Taarer frit Løb. Harry holdt endnu den anden fast mellem sine.

„Og dine Grunde, Rose," sagde han omsider med lav Stemme; „dine Grunde til denne Beslutning?"

„Du har Ret til at kjende dem," svarede Rose. „Men du kan ikke sige noget, der kunde forandre min Beslutning. Det er en Pligt, jeg maa opfylde, og som jeg i lige høj Grad skylder mig selv og andre."

„Dig selv?"

„Ja, Harry. Jeg skylder mig selv, at jeg, en fattig og venneløs Pige, paa hvis Navn der hviler en Plet, ikke giver noget Menneske Aarsag til at mistænke mig for, at jeg af egenkjærlige Hensyn skulde have givet efter for din første Lidenskab og smeddet mig selv som en Hæmsko til alle dine Planer og Forhaabninger. Jeg skylder dig og dine at forebygge, at du lader dig forlede af din varme og ædelmodige Natur til at opstille denne store Hindring for din Fremgang i Verden."

„Dersom din Tilbøjelighed stemmer overens med din Pligtfølelse . . .", begyndte Harry.

„Det gjør den ikke," svarede Rose dybt rødmende.

„Saa gjengjælder du min Kjærlighed?" sagde Harry. „Sig mig blot det, dyrebare Rose, sig blot det og formild Bitterheden ved denne haarde Skuffelse!"

„Kunde jeg have gjort det uden at begaa en Uret mod den, jeg elskede," svarede Rose; „vilde jeg. . . ."

„Have modtaget denne Erklæring paa en helt anden Maade?" afbrød Harry hende. „Skjul i det mindste ikke det for mig, Rose!"

„Det vilde jeg," sagde Rose. „Men nok derom!" tilføjede hun og tog sin Haand til sig; „hvorfor skal vi forlænge denne pinlige Samtale? Pinlig er den for mig, og dog indeholder den en varig Lykke; thi det er en Lykke at vide, at jeg en Gang har indtaget den høje Plads i din Agtelse, som jeg nu ejer, og enhver Sejr, du vinder i Livet, vil skjænke mig ny Styrke og Fasthed. Farvel, Harry! Som vi er mødtes i Dag, kan vi ikke mødes mere, men i alle andre Forhold end det, hvori denne Samtale kunde have bragt os, vil vi forhaabenlig være længe og lykkelig knyttede til hinanden, og gid al den Velsignelse, som Bønner fra et trofast og hengivent Hjærte kan nedkalde fra al Lysets og Sandhedens Kilde, maa følge dig paa din Vej gjennem Livet!"

„Blot et Ord endnu, Rose" sagde Harry. „Nævn mig dine Grunde med dine egne Ord. Lad mig høre dem af dine egne Læber!"

„Den Fremtid, der ligger foran dig." svarede Rose med fast Stemme, „er lys og glimrende. Al den Hæder, hvortil store Evner og indflydelsesrige Forbindelser kan hjælpe en Mand frem i det offentlige Liv, er dig i rigt Maal forbeholdt. Men disse formaaende Venner er stolte, og jeg vil hverken trænge mig ind mellem dem, som kunde foragte den Moder, der gav mig Livet, eller bringe Skam og Uheld over hendes Søn, der saa fuldkommen traadte mig i Moders Sted. Med et Ord," tilføjede den unge Pige og vendte sig bort, da hun mærkede, at hendes tilkæmpede Fasthed truede med at svigte hende, „der hviler en Plet paa mit Navn, som Verden lader gaa ud over de uskyldiges Hoveder. Jeg vil ikke forplante den til noget andet Blod end mit eget, og Forsmædelsen skal kun hvile paa mig."

„Et eneste Ord endnu, Rose! Kjæreste Rose, blot et eneste endnu!" udbrød Harry og kastede sig paa Knæ foran hende. „Dersom jeg havde været mindre . . . mindre lykkelig, vilde Verden kalde det — dersom en ubemærket og fredelig Tilværelse var bleven min Lod — dersom jeg havde været fattig, syg, hjælpeløs — vilde du da ogsaa have vendt dig fra mig? Eller er det mine Udsigter til Rigdom og Ære, der har født disse Skrupler hos dig?"

„Nød mig ikke til at svare derpaa," gjenmælede Rose. „Dette Spørgsmaal ligger ikke for og vil heller aldrig komme til det. Det er ikke smukt; det er næsten uvenligt af dig at fremsætte det."

„Dersom dit Svar bliver, hvad jeg næsten tør haabe, det vil blive," sagde Harry, „saa vil det sprede et Glimt af Lykke over min Ensomhed og lyse Vejen op foran mig. Det er ikke ørkesløst, naar du ved at ytre nogle faa korte Ord kan gjøre saa meget for den, der elsker dig over alt andet. O, Rose, i min inderlige og trofaste Kjærligheds Navn, i Navn af alt, hvad jeg har lidt for dig, og alt, hvad du dømmer mig til at lide i Fremtiden — svar mig paa dette ene Spørgsmaal!"

„Nuvel, dersom Forsynet havde bestemt din Skæbne helt anderledes," gjenmælede Rose, „ja, dersom du havde staaet lidt, men ikke saa højt over mig; dersom jeg kunde have været til Hjælp og Trøst for dig i en eller anden beskeden og stille Virkekreds i Steden for en Skamplet og Hæmsko i den stolte og fornemme Verden — ja, da vilde jeg være bleven skaanet for denne Prøvelse. Jeg har al Grund til at være lykkelig, meget lykkelig nu;

men jeg tilstaar, at jeg da vilde have været endnu lykkeligere."

Travle Erindringer om gamle Forhaabninger, som hun havde næret for længe, længe siden, myldrede ind i Roses Sind, medens hun afgav denne Tilstaaelse, men de bragte Taarer med sig, som gamle Forhaabninger plejer at gjøre, naar de kommer visnede tilbage, og disse Taarer lettede hendes Hjærte.

„Jeg kan ikke gjøre for denne Svaghed, men den gjør kun min Beslutning saa meget fastere," sagde Rose og rakte sin Haand frem. „Nu maa jeg forlade dig."

„Lov mig blot én Ting," sagde Harry. „Maa jeg endnu en Gang, kun en eneste Gang — lad os sige om et Aar, men maaske meget før — tale til dig igjen om denne Sag — for sidste Gang?"

„Ikke for at bevæge mig til at forandre mit Forsæt," svarede Rose med et sørgmodigt Smil; „det vil være forgjæves."

„Nej," sagde Harry, „for at høre dig gjentage det, dersom du vil . . . gjentage det for sidste Gang! Jeg vil nedlægge for dine Fødder, hvad jeg maatte eje af Navn, Formue eller Hæder, og hvis du bestemt holder fast ved din nuværende Beslutning, skal jeg ikke prøve paa at rokke den hverken ved Ord eller Gjerning."

„Lad det da være saa," svarede Rose, „det er kun en Lidelse mere, og til den Tid er jeg maaske bedre i Stand til at bære den."

Hun rakte paany sin Haand frem; men den unge Mand tog hende i sin Favn, trykkede et Kys paa hendes smukke Pande og ilede ud af Værelset.

Sex og tredivte Kapitel.

Er meget kortfattet og kan maaske synes at være uden stor Vigtighed der, hvor det staar. Men det bør ikke des mindre læses som en Slutning paa det foregaaende og en Nøgle til et, der vil følge efter, naar dets Tid kommer.

„Det er altsaa afgjort, at De vil være min Rejsekammerat i Dag?" sagde Doktoren, da Harry Maylie tog Plads hos ham og Oliver ved Frokostbordet. „Men De holder jo for Resten ikke fast ved den samme Beslutning saa meget som en Time ad Gangen!"

„De skal snart faa andre Tanker om mig," sagde Harry rødmende.

„Jeg haaber, at jeg maa faa gode Grunde til det," svarede Hr. Losberne; „skjønt jeg tilstaar, at jeg tvivler stærkt derom. I Gaar Morges var De pludselig bleven enig med Dem selv om, at De vilde blive her og som en god Søn følge Deres Moder ned til Kysten. Før Middag meddeler De mig, at De har i Sinde at gjøre mig den Ære at ledsage mig, saa langt jeg skal, hvorpaa De rejser videre til London. Og i Aftes foreslaar De mig med stor Hemmelighedsfuldhed, at vi skal tage af Sted, før Damerne staar op, hvoraf Følgen er, at lille Oliver sidder fastklinet her ved Frokostbordet, medens han burde være ude og strejfe omkring paa Engene efter botaniske Vidundere af alle Slags. — Det er altfor galt, er det ikke, Oliver."

„Jeg vilde have været meget bedrøvet over ikke at være hjemme, naar De og Hr. Maylie tog bort," svarede Oliver.

„Du er en flink Fyr," sagde Doktoren; „du skal komme og besøge mig, naar du vender tilbage til Chertsey. Men alvorlig talt, Harry, er det en eller anden Meddelelse fra de store Herrer, der er Skyld i Deres pludselige Hastværk med at komme af Sted?"

„De store Herrer," svarede Harry, „under hvilken Betegnelse jeg formoder, at De indbefatter min meget højvelbaarne Onkel, har slet ikke ladet høre fra sig, saa længe jeg har opholdt mig her, og desuden er det heller ikke rimeligt, at der paa denne Tid af Aaret skulde indtræffe noget, som kunde nødvendiggjøre min øjeblikkelige Nærværelse blandt dem."

„Nuvel," sagde Doktoren, „De er et snurrigt Menneske. Men saa meget er vist, at man naturligvis vil have Dem ind i Parlamentet ved Valgene før Jul, og disse pludselige Omskiftelser og Forandringer er ingen daarlig Forberedelse til det politiske Liv. Der er noget i det. En god Træning er altid ønskelig, enten Væddeløbet saa gjælder et Embede, et Sølvbæger eller en Pengeindsats."

Harry Maylie saa ud, som om han kunde have besvaret denne lille Tale med en Bemærkning, der i ikke ringe Grad vilde have forbavset Doktoren, men han nøjedes med at sige: „Vi faar at se," og indlod sig ikke videre paa Sagen. Kort efter kjørte Postvognen frem for Døren, og da Giles kom ind efter Rejsetøjet, fulgte den brave Doktor med ham for at se det blive pakket ned.

„Oliver," sagde Harry Maylie med dæmpet Stemme; „lad mig tale et Par Ord med dig."

Meget forundret ved at lægge Mærke til den Blanding af Sørgmodighed og undertrykt Bevægelse, der afspejlede sig i hans Væsen, gik Oliver hen til Vindusfordybningen, hvorfra Hr. Maylie havde vinket ad ham.

„Du skriver jo helt godt nu?" sagde Harry og lagde sin Haand paa hans Arm.

„Jeg haaber det," svarede Oliver.

„Jeg kommer maaske ikke hjem igjen for det første, og jeg vilde derfor gjærne have, at du skulde

skrive til mig — lad os sige en Gang hver fjortende Dag, hver anden Mandag; du kan adressere Brevet til Hovedpostkontoret i London. Vil du det?"

„O, saa gjærne, Hr. Maylie; jeg vil være stolt over at gjøre det," svarede Oliver henrykt over dette Hverv.

„Det vilde være mig kjært at faa at vide, hvorledes . . . hvorledes min Moder og Frøken Maylie har det," sagde den unge Mand, „og du kan sagtens fylde et Ark med at fortælle mig om, hvilke Udflugter I gjør, og hvad I passiarer om, og om hun . . . jeg mener, de — synes at være fuldkommen raske og lykkelige. Du forstaar mig nok?"

„O, ja, fuldkomment," svarede Oliver.

„Jeg ser helst, at du ikke taler om det," sagde Harry lidt ilfærdig; „fordi det kunde tilskynde min Moder til at skrive hyppigere, og jeg vil nødig plage hende for meget dermed. Lad det derfor være en Hemmelighed mellem dig og mig, og husk, at du fortæller mig al Ting! Jeg stoler paa dig."

Oliver, der blev helt stolt ved Følelsen af sin Vigtighed, lovede af et oprigtigt Hjærte, at han nok skulde være bestemt og paalidelig i sine Meddelelser, og Hr. Maylie tog derpaa Afsked med mange Forsikringer om sin Velvilje og Interesse for ham.

Doktoren sad allerede i Vognen; Giles (der efter Bestemmelsen skulde blive ude paa Landstedet) holdt Vogndøren aaben, og Tjenestepigerne stod ude i Haven og saa til. Harry kastede et hastigt Blik op til det lille Vindu og sprang saa op i Vognen.

„Kjør til!" udbrød han, „saa stærkt, som Hestene kan hale ud! I fuld Galop! I Dag maa det gaa i flyvende Fart. Hører De?"

Klirrende og rumlende, indtil Afstanden gjorde Larmen utydelig og dens hurtige Fart kun synlig for Øjet, rullede Vognen hen ad Landevejen, snart næsten skjult i en Støvsky og snart helt forsvunden for der efter paany at komme til Syne, alt efter som Vejens Krumninger tillod det. Først, da man ikke en Gang længer kunde øjne Støvskyen, trak Tilskuerne sig tilbage.

Men der var dog en, som endnu, da Vognen allerede var flere Mil borte, vedblev at holde sine Øjne fæstede paa det Punkt, hvor den var forsvunden; thi bag ved det hvide Gardin, der havde skjult hende, da Harry saa op til Vinduet, sad Rose.

„Han syntes oprømt og lykkelig," sagde hun omsider. „Jeg var en Tidlang bange for, at han skulde være det modsatte. Men jeg har taget fejl, og jeg er meget, meget glad der over."

Taarer kan være et Kjendetegn saavel paa Glæde som paa Sorg; men de, der rullede ned ad Roses Kinder, medens hun sad tankefuldt ved Vinduet, endnu stirrende i den samme Retning, syntes at fortælle mere om Sorg end om Glæde.

Syv og tredivte Kapitel.

I hvilket Læseren vil lægge Mærke til en Modsætning, som ikke er ualmindelig i ægteskabelige Forhold.

Hr. Bumble sad i sin Dagligstue i Arbejdshuset med sine Blikke fæstede tungsindig paa den mørke Kaminrist, hvorfra der — eftersom det var Sommer — ikke udgik noget klarere Skjær end det blege Gjenskin fra nogle sygelige Solstraaler, der kastedes tilbage fra dens kolde og blanke Overflade. Et Flueskab af Papir hang og dinglede i Loftet, mod hvilket han nu og da hævede sine Øjne i mørke Tanker. Og alt imens han iagttog, hvorledes de uforsigtige Insekter sværmede omkring den pyntelige Fælde, drog Hr. Bumble et dybt Suk, og en endnu mørkere Skygge bredte sig over hans Aasyn. Hr. Bumble anstillede alvorlige Betragtninger; maaske mindede Fluerne ham om en eller anden pinlig Hændelse i hans eget forbigangne Liv.

Hr. Bumbles triste Stemning var ikke heller det eneste, som var skikket til at vække en tilsvarende Sørgmodighed i en Tilskuers medfølende Hjærte. Der manglede ikke andre Vidnesbyrd — og disse var oven i Kjøbet paa det nøjeste knyttede til hans egen Person — som tydede paa, at der var indtraadt en stor og betydningsfuld Forandring i hans Forhold. Kjolen med de galonnerede Opslag og den trekantede Hat — hvor var de? Han bar endnu Knæbuxer og mørke Bomuldsstrømper paa sine nederste Legemsdele, men det var ikke hine Buxer. Kjolen havde brede Skjøder og lignede i saa Henseende hin anden Kjole, men ak, hvor forskjellig alligevel! Den mægtige trekantede Hat var erstattet med en beskeden, rundpullet en. Hr. Bumble var ikke længer Kommunalbud.

Der er nogle Forfremmelser her i Livet, som foruden de mere materielle Goder, de tilbyder, faar en særegen Værdi og Betydning ved de Kjoler og Veste, der hører med til dem. En Feltmarskal har sin Uniform, en Biskop sit Fløjls Brystsmæk, en Advokat sin Silkekaabe, et Kommunalbud sin trekantede Hat. Berøv Biskoppen hans Fløjls Brystsmæk eller Kommunalbudet hans trekantede Hat og hans Guldtresser — hvad er de saa? Mennesker. Kun Mennesker. Værdigheden, ja endogsaa Helligheden stikker undertiden langt mere i Kjolen og Vesten, end visse Folk bilder sig ind.

Hr. Bumble havde giftet sig med Madam Corney og var bleven Opsynsmand ved Fattig-

huset. Et andet Kommunalbud var kommet til Magten, og ham var den trekantede Hat, Kjolen med de galonnerede Opslag og Spanskrørsstokken — alle tre Dele — tilfaldet.

„Og i Morgen er det to Maaneder siden, det skete!" sagde Hr. Bumble med et Suk. „De forekommer mig som en Menneskealder."

Det kunde muligvis have været Hr. Bumbles Mening, at han havde sammendraget en hel Tilværelse af Lyksalighed i det korte Tidsrum af otte Uger, men Sukket — der laa en uhyre Betydning i dette Suk.

„Jeg solgte mig selv," sagde Hr. Bumble, i det han stadig forfulgte den samme Tankegang, „for sex Tesker, en Sukkertang og en Flødekande samt nogle brugte Møbler og tre hundrede Kroner i rede Penge. Jeg var grumme rimelig -- det var godt Kjøb, skammelig godt Kjøb!"

„Godt Kjøb!" skreg en skingrende Stemme ind i Hr. Bumbles Øre, „det vilde ha'e været for dyrt til en hvilken som helst Pris, og dyrt nok har jeg betalt dig — det ved den søde Gud!"

Hr. Bumble vendte sig om og mødte sin elskværdige Ægtefælles Ansigt. Den gode Kone havde saa nogenlunde rigtig opfattet de faa Ord, hun havde hørt af hans Klage, og deraf sluttet sig til Resten.

„Madam Bumble!" sagde Bumble med følelsesfuld Højtidelighed.

„Naa, hvad er det?" spurgte Madamen.

„Hav den Godhed at se paa mig!" sagde Hr. Bumble og fæstede sine Øjne paa hende.

„Dersom hun kan udholde saadan et Blik," tænkte Hr. Bumble ved sig selv; „saa kan hun udholde alt. Det er et Blik, som aldrig har forfejlet sin Virkning paa Fattiglemmerne. Forfejler det sin Virkning paa hende, saa er det ude med min Magt."

Om en overordentlig ringe Udvidelse af Øjet er tilstrækkelig til at imponere Fattiglemmer, som paa Grund af smal Kost ikke kan antages at være i nogen synderlig kraftig Tilstand, eller om den forhenværende Madam Corney var særlig væbnet med Ørneblikke, er et tvivlsomt Spørgsmaal. Men en Kjendsgjerning er det, at Forstandersken ingenlunde følte sig overvældet af Hr. Bumbles Skulen, men tværtimod mødte den med stor Foragt, ja endog slog en Latter op, der lød fuldstændig utvungen.

Ved at høre denne højst uventede Lyd saa Hr. Bumble først vantro, derefter noget befippet ud. Han faldt derpaa tilbage i sin forrige Tilstand og blev siddende ubevægelig, indtil hans Opmærksomhed atter blev vakt af hans Ægtefælles Stemme.

„Har du i Sinde at sidde der og snue hele Dagen?" spurgte Madam Bumble.

„Jeg har i Sinde at sidde her, saa længe det behager mig, Madam," gjenmælede Hr. Bumble; „og skjønt jeg ikke snuede, saa kan jeg fortælle dig, at jeg vil snue, gabe, nyse, le eller græde, som det bedst lyster mig, eftersom det er min Forrettighed."

„Din Forrettighed!" vrængede Madam Bumble med ubeskrivelig Foragt.

„Det var mit Ord, Madam," sagde Hr. Bumble. „En Mands Forrettighed er at befale."

„Og hvad er da en Kvindes Forrettighed?" udbrød Hr. Corneys Enke.

„At adlyde, Madam," tordnede Hr. Bumble. „Din ulykkelige afdøde Mand burde have lært dig det; saa havde han maaske levet endnu den Dag i Dag. Jeg vilde ønske, han havde, stakkels Mand!"

Madam Bumble, der øjeblikkelig indsaa, at det afgjørende Øjeblik var kommet, og at der nødvendigvis maatte kæmpes en sidste og endelig Kamp for Herredømmets Overtagelse enten paa den ene eller den anden Side, havde ikke saa snart hørt denne Hentydning til den salig hedengangne, før hun sank om i en Stol med det lydelige Skrig, at Hr. Bumble var et haardhjærtet Uhyre, og derpaa fik et Anfald af krampagtig Graad.

Men Taarer var ikke af det Slags Ting, der fandt Vej til Hr. Bumbles Sjæl; hans Hjærte var vandtæt. Ligesom Kastorhatte, der taaler at komme i Vask og bliver smukkere i Regnvejr, blev hans Nerver stærkere og kraftigere ved Synet af Taarestrømme, der glædede og henrykkede ham, fordi de var et Tegn paa Svaghed og for saa vidt en stiltiende Indrømmelse af hans egen personlige Magt. Han betragtede sin kjære Ægtehalvdel med en selvtilfreds Mine og bad hende om endelig at græde ordentlig ud, da det var en Øvelse, som Lægerne ansaa for at være overordentlig gavnlig for Sundheden.

„Det bringer frisk Luft til Lungerne, vasker Ansigtet rent, sætter Øjnene i sund Bevægelse og blødgjør Gemyttet," sagde Hr. Bumble. „Græd derfor bare væk!"

Efter at have afleveret denne behagelige Vittighed tog Hr. Bumble sin Hat ned fra en Knage og satte den temmeleg udfordrende ned over det ene Øre, som en Mand kan gjøre, naar han føler, at han har hævdet sin Overlegenhed paa en passende Maade, stak saa Hænderne i Lommen og slentrede hen imod Døren med den største Utvungenhed og Sorgløshed præget i hele sit Ydre.

Den forhenværende Madam Corney havde imidlertid kun taget sin Tilflugt til Taarer, fordi det forekom hende mere bekvemt end et voldeligt Angreb, men hun var fuldkommen forberedt paa ogsaa at forsøge den sidst nævnte Fremgangsmaade, hvilket Hr. Bumble snart skulde faa at mærke.

Det første Bevis, han fik paa denne Kjendsgjerning, bestod i en hul Lyd, der øjeblikkelig efterfulgtes af hans Hats pludselige Flyven hen i den modsatte Ende af Værelset. Da dette indledende Skridt havde blottet hans Hoved, greb den kyndige Dame ham fast omkring Halsen med den ene Haand, medens hun med den anden overøste ham med en sand Skylregn af Slag, der uddeltes med ualmindelig Kraft og Behændighed. Da dette var besørget, tilvejebragte hun lidt Afvexling ved at kradse ham i Ansigtet og rive ham i Haaret, og efter at hun havde tildelt ham en saa følelig Tugtelse, som hun ansaa for passende og nødvendig i Forhold til Forbrydelsen, skubbede hun ham over mod en Stol, der heldigvis stod ligesom parat i dette Øjemed, og opfordrede ham til at tale mere om sin Forrettighed, hvis han turde.

„Op med dig!" sagde Madam Bumble i en befalende Tone. „Og skynd dig bort herfra, hvis du ikke ønsker at drive mig til det yderste!"

Hr. Bumble rejste sig med en meget modfalden Mine og grundende over, hvad hans kjære Ægtehalvdel vel kunde faa i Sinde, naar hun blev dreven til det „yderste". Derpaa tog han sin Hat op fra Gulvet og saa' hen til Døren.

„Kommer du snart af Sted?" spurgte Madam Bumble.

„Javist, min Ven, javist," svarede Hr. Bumble og gjorde en raskere Bevægelse hen imod Døren. „Jeg tænkte ikke paa . . . nu gaar jeg, min Ven! Du er saa heftig, at jeg virkelig . . ."

I dette Øjeblik gjorde Madam Bumble et hastigt Skridt frem for at ordne Tæppet, der var kommet i Ulave under Striden, og Hr. Bumble fór øjeblikkelig ud af Stuen, uden at ofre sin ufuldendte Sætning en eneste Tanke mere og efterladende den forhenværende Madam Corney i uindskrænket Besiddelse af Valpladsen.

Hr. Bumble var bleven fuldstændig overrumplet og lige saa fuldstændig slagen. Han havde en afgjort Tilbøjelighed for Skryderi, fandt en ikke ringe Glæde i at øve smaalig Grusomhed, hvor han kunde slippe til det, og var følgelig — det er overflødigt at sige det — en Kryster. Dette er dog ingenlunde nogen Forringelse af hans Karakter, thi mange offentlige Personligheder, som er Gjenstand for dyb Ærbødighed og Beundring, er Ofre for en lignende Svaghed. Denne Bemærkning taler saaledes langt snarere til hans Fordel og fremkommer kun i den Hensigt at give Læseren et klart og tydeligt Begreb om hans Evner til at beklæde et offentligt Embede.

Men hans Fornedrelses Maal var endnu ikke fuldt. Efter at have gjort en Runde omkring i Huset og for første Gang tænkt ved sig selv, at Fattigloven dog egentlig var temmelig haard ved Folk, og at Ægtemænd, der løb bort fra deres Koner og bebyrdede Sognet med deres Forsørgelse, aldeles ikke burde straffes derfor, men i Grunden snarere betragtes som fortjenstfulde Individer, der havde gaaet meget igjennem — kom Hr. Bumble til et Værelse, hvor de kvindelige Fattiglemmer plejede at være beskjæftigede med at vaske det kommunale Linned, og hvorfra der netop i Øjeblikket hørtes lydelig Støj af Stemmer, som var i ivrig Samtale.

„Hm!" sagde Hr. Bumble, i det han opbød al sin medfødte Værdighed. „Disse Fruentimmer skal i det mindste vedblive at respektere mine Forrettigheder. Hejda! Hejda der! Hvad skal dette Spektakel betyde, I Pulverhexe?"

Med disse Ord aabnede Hr. Bumble Døren og traadte ind paa en meget barsk og vred Maade, som imidlertid strax forvandledes til den mest ydmyge og krysteragtige Mine, da hans Blik uventet faldt paa hans Hustrus Skikkelse.

„Kjære Ven," sagde Hr. Bumble, „jeg vidste ikke, at du var her."

„Vidste ikke, at jeg var her!" gjentog Madam Bumble. „Hvad bestiller du her?"

„Det forekom mig, at de snakkede temmelig meget til at kunne udrette deres Arbejde ordentlig, min Ven," svarede Hr. Bumble og skottede urolig hen til et Par gamle Koner, der stod ved Vaskebaljen og vexlede skadefro Bemærkninger over Opsynsmandens Ydmygelse.

„Det forekom dig, at de snakkede for meget?" sagde Madam Bumble. „Hvad vedkommer det dig?"

„Meget sandt min Ven . . ." bemærkede Hr. Bumble underdanig.

„Hvad vedkommer det dig?" spurgte Madam Bumble igjen.

„Det er ganske vist, at du har Opsynet her, min Ven," indrømmede Hr. Bumble, „men jeg troede, at du ikke var til Stede netop i Øjeblikket."

„Jeg skal sige dig noget, Bumble," gjenmælede hans Ægtefælle. „Vi ønsker aldeles ikke din Indblanding i noget. Du er altfor lysten efter at stikke din Næse i Ting, som ikke angaar dig, hvorved du faar alle her i Huset til at grine af dig, saa snart du vender dem Ryggen, mens du gjør dig selv til Nar hver eneste Time paa Dagen. — Naa, skynd dig saa at komme af Sted!"

Hr. Bumble, der med de mest kvalfulde Følelser lagde Mærke til de to gamle Fattiglemmers Fryd, i det de hviskede til hinanden med en henrykt Fnisen, tøvede et Øjeblik. Madam Bumble, hvis Taalmodighed ikke taalte nogen lang Prøve, snappede imidlertid en Strippe med Sæbeskum, og i det hun pegede paa Døren, befalede hun ham øjeblikke-

lig at gaa sin Vej, hvis han ikke vilde udsætte sig for at faa Strippens Indhold ud over sin velnærede Person.

Hvad skulde Hr. Bumble gjøre? Han saa sig modfaldent om og luskede bort, og da han havde naaet Døren, steg Fattiglemmernes Fnisen til en skingrende Latter, fuld af ubetvingelig Henrykkelse. Det manglede blot. Han var bleven nedværdiget i deres Øjne; han havde mistet sin Anseelse og Vigtighed endogsaa over for selve Fattiglemmerne; han var fra et Kommunalbuds hele Magt og Statelighed sunket ned til det mest ynkelige Tøffelslaveris laveste Dyb.

„Alt sammen i to Maaneder!“ sagde Hr. Bumble, opfyldt af sine sørgelige Tanker. „To Maaneder! For ikke mer end to Maaneder siden var jeg ikke blot min egen Herre, men ogsaa enhver andens, for saa vidt de hørte til det kommenale Fattighus, nu . . .!“

Det var for meget. Hr. Bumble gav Drengen, der lukkede ham ud, en Lussing (han havde nemlig under sine Grublerier naaet Porten) og traadte derpaa med en adspredt Mine ud paa Gaden.

Han vandrede Gade op og Gade ned, indtil den legemlige Bevægelse havde dæmpet hans Sorgs første Heftighed, hvorefter Omvæltningen i hans Følelser bevirkede, at han var bleven tørstig. Han gik forbi adskillige Værtshuse, men standsede omsider uden for et, der var beliggende i en Sidegade, og hvis Gjæstestue — som han overbeviste sig om ved et hurtigt Blik over Jalousierne — var tom paa en enkelt Kunde nær. I samme Øjeblik begyndte det at regne stærkt, og dette bestemte ham. Hr. Bumble gik inden for, bestilte sig et lille Glas, i det han passerede forbi Skjænken, og traadte derpaa ind i det Lokale, som han havde kiget ind i fra Gaden.

Manden, som sad der inde, var høj og mørkladen og iført en stor Kappe. Han saa ud til at være fremmed paa Stedet og syntes at have rejst et godt Stykke Vej, saa vidt man kunde dømme efter en vis Træthed i hans Holdning i Forbindelse med hans tilstøvede Klædebragt. Han skævede hen til Hr. Bumble, i det denne traadte ind, men nedlod sig næppe til at besvare hans Hilsen med et flygtigt Nik.

Hr. Bumble havde imidlertid Værdighed nok for to, selv om den fremmede skulde have vist sig nærgaaende, og han drak derfor i Tavshed sit Glas Genevertoddy og læste Avisen med en meget højtidelig og dybsindig Mine.

Det hændte imidlertid — som det saa ofte kan hænde, naar Folk tilfældigvis kommer til at gjøre hinanden Selskab under saadanne Omstændigheder — at Hr. Bumble nu og da følte en uimodstaaelig Lyst til at skotte hemmelig hen til den fremmede, og at han — hver Gang han gjorde dette — tog sine Øjne lidt forvirret til sig igjen, i det han opdagede, at den fremmede netop i det samme skottede hemmelig hen til ham. Hr. Bumbles Forlegenhed blev kjendelig forøget ved det mærkelige Udtryk i den fremmedes Øjne, der var klare og skarpe, men ligesom overskyggede af en mistroisk Skulen, hvortil Bumble aldrig før havde set Mage, og som havde noget frastødende ved sig.

Da deres Blikke var mødtes adskillige Gange paa denne Maade, brød den fremmede Tavsheden, i det han sagde med en hæs, dyb Stemme.

„Var det mig, De saa efter, da De kigede ind af Vinduet?“

„Nej, ikke det jeg ved af, med mindre De er Hr. . . .“ Her standsede Hr. Bumble pludselig, thi han var nysgjerrig efter at erfare den fremmedes Navn og tænkte, at den anden maaske vilde komme ham i Møde paa Halvvejen.

„Nu ser jeg, at det ikke var mig, De kigede efter,“ sagde den fremmede, om hvis Mund der spillede et spodsk Smil, „ellers vilde De jo have vidst mit Navn. De kjender det ikke, og jeg raader Dem til ikke at spørge om det.“

„Jeg mente intet ondt dermed, unge Mand,“ bemærkede Hr. Bumble med en majestætisk Mine.

„Og har heller intet ondt gjort,“ sagde den fremmede.

Efter denne korte Samtale paafulgte en ny Tavshed, som atter afbrødes af den fremmede.

„Det forekommer mig, at jeg har set Dem før?“ sagde han. „De gik anderledes klædt den Gang, og jeg saa Dem kun i Forbigaaende, men jeg synes dog, at jeg kjender Dem igjen. De har en Gang været Bud her, ikke sandt?“

„Det har jeg,“ sagde Hr. Bumble lidt forundret; „kommenalt Bud.“

„Netop,“ bemærkede den anden og nikkede. „Det var i den Egenskab, jeg saa Dem. Hvad er De nu?“

„Opsynsmand ved Fattighuset,“ gjenmælede Hr. Bumble langsomt og udtryksfuldt for at forebygge enhver upassende Fortrolighed, som den fremmede muligvis kunde tillade sig. „Opsynsmand ved Fattighuset, unge Mand!“

„Jeg tvivler ikke om, at De har det samme Blik for Deres egen Fordel, som De altid har haft?“ vedblev den fremmede og saa skarpt paa Hr. Bumble, der spilede Øjnene lidt forbavset op ved dette Spørgsmaal. „Vær ikke bange for at svare mig ligefrem, min gode Mand. De ser nok, at jeg kjender Dem ganske godt.“

„Jeg antager,“ svarede Hr. Bumble, i det han skyggede med Haanden for sine Øjne og med

synlig Forbavselse betragtede den fremmede fra overst til nederst; „jeg antager, at en gift Mand ikke er mere uvillig til at tjene et Par Skilling paa en honnet Maade, naar Lejligheden tilbyder sig, end en ugift. Kommenale Embedsmænd er ikke saa godt aflagte, at de har Raad til at afslaa en lille Extrafortjeneste, naar den bydes dem paa en hoflig og passende Maade."

„Ikke alt for stærkt," svarede Hr. Bumble med en fin Hoste.

„De forstaar nok, hvad det skal sige, Hr. Vært!" sagde den fremmede tørt.

Værten smilede, forsvandt og vendte strax efter tilbage med en dampende Drik, af hvilken den første Slurk bragte Vandet op i Hr. Bumbles Øjne.

„Hør mig nu," sagde den fremmede efter at

Hr. Bumbles Fornedrelse. (Se Sp. 668).

Den fremmede smilede og nikkede paany, som om han vilde sige, at han ikke havde taget fejl af sin Mand. Derpaa ringede han.

„Fyld dette Glas paany," sagde han, i det han rakte Værten Hr. Bumbles tomme Glas. „Lad det blive stærkt og varmt. Saaledes synes De vel bedst om det, formoder jeg?"

have lukket Døren og Vinduet. „Jeg kom her til i Dag for at opsøge Dem, og ved en af de Tilfældigheder, som Fanden undertiden lader sine Venner møde paa deres Vej, traadte De ind i det selv samme Værelse, hvor jeg sad og tænkte paa Dem. Jeg ønsker nogle Oplysninger af Dem, og jeg forlanger ikke, at De skal give mig dem for

intet, hvor ubetydelige de end er. Stik disse her i Lommen til at begynde med."

Medens han talte, skød han et Par Guldstykker tværs over Bordet til sin Kammerat, men saa forsigtig, som om han vilde forebygge, at Pengenes Raslen hørtes uden for. Efter at Hr. Bumble samvittighedsfuldt havde undersøgt Mønterne for at overbevise sig om, at de var ægte, og derpaa med megen Tilfredshed havde stukket dem i sin Vestelomme, tog den fremmede atter Ordet:

„Tænk Dem tilbage — lad mig se — sidste Vinter var det tolv Aar siden."

„Det var en lang Tid," bemærkede Hr. Bumble. „Nuvel. Jeg har det."

„Skuepladsen er Fattighuset."

„Godt!"

„Og Tiden — Nat."

„Javel."

„Og Stedet det usle Hul, hvor elendige Kvinder føder det Liv og den Sundhed, der ofte nægtes dem selv — hvor de føder klynkende Børn, som Sognet maa opdrage, og derpaa skjuler deres Skjændsel i Graven — lad dem raadne der!"

„Jeg kan tænke, De mener Fødselsstuen?" sagde Hr. Bumble, der havde lidt vanskeligt ved at følge den fremmedes ophidsede Tale.

„Ja," sagde den fremmede. „En Dreng blev født der!"

„En hel Mængde Drenge," bemærkede Hr. Bumble og rystede modfaldent paa Hovedet.

„Fanden tage de Djævleunger!" udbrød den fremmede. „Jeg taler om en vis Dreng, en svagelig, blegnæbet en, som blev sat i Lære her i Byen hos en Ligkistefabrikant — jeg vilde ønske, han havde lavet hans Kiste og skruet den til over hans Krop — og som bag efter stak af til London, efter hvad man antog."

„Aa, De mener Oliver! Den unge Twist!" sagde Hr. Bumble. „Ham husker jeg naturligvis godt. Der var ikke nogen mere stridig lille Slyngel . . ."

„Det er ikke ham, jeg ønsker Underretning om; jeg har hørt nok om ham," sagde den fremmede og afbrød Hr. Bumble lige i Begyndelsen af en Skildring af stakkels Olivers Laster. „Det er om et Stykke Kvindfolk — den Hex, der plejede hans Moder. Hvor er hun?"

„Hvor hun er!" gjentog Hr. Bumble, hvem Genevertoddyen havde gjort vittig. „Det er ikke nemt at sige. Der er ingen Fødselsstiftelse der, hvor hun nu befinder sig, saa jeg tænker, at hun i hvert Fald er uden Beskjæftigelse."

„Hvad mener De med det?" spurgte den fremmede barsk.

„At hun døde forrige Vinter," gjenmælede Hr. Bumble.

Manden saa vist paa ham efter at have faaet denne Oplysning, men skjønt han vedblev endnu en lille Stund at stirre paa ham, blev hans Blik lidt efter lidt aandsfraværende og udtryksløst, og han syntes at falde i Tanker. En Tidlang lod det til, at han var i Tvivl om, hvor vidt han burde føle sig lettet eller skuffet ved den modtagne Underretning, men til sidst trak han Vejret friere og tog sine Øjne til sig igjen, i det han bemærkede, at Sagen ikke var af synderlig Vigtighed. Derpaa rejste han sig op som for at gaa sin Vej.

Hr. Bumble var imidlertid snu nok til strax at indse, at der her bød sig Lejlighed til at komme paa Spor efter en Hemmelighed, som hans bedre Halvdel var i Besiddelse af. Han huskede meget godt den Aften, da gamle Sally døde; Dagens Oplevelser havde givet ham god Grund til at mindes den som det skæbnesvangre Tidspunkt, paa hvilket han havde friet til Madam Corney, og skjønt hans Kone aldrig havde betroet ham de Afsløringer, hvortil hun havde været det eneste Vidne, havde han dog hørt tilstrækkeligt til at gjætte, at de drejede sig om noget, der var foregaaet, medens den gamle Kjærling plejede Oliver Twist's Moder i sin Egenskab af Sygevogterske ved Fattighuset. I det han hurtig tilbagekaldte denne Omstændighed i sin Erindring, meddelte han den fremmede med en hemmelighedsfuld Mine, at en Kone havde været lukket inde med den gamle Pulverhex, kort før denne døde, og at hun, som han havde Aarsag til at tro, var i Stand til at kaste Lys over den paagjældende Sag.

„Hvorledes kan jeg finde hende?" spurgte den fremmede, der pludselig glemte sin tilbageholdne og forsigtige Adfærd og tydelig røbede, at al hans Frygt, — hvori denne end maatte bestaa — var bleven vakt paany ved denne Efterretning.

„Kun med min Hjælp," svarede Hr. Bumble.

„Naar?" udbrød den fremmede hastig.

„I Morgen," svarede Hr. Bumble.

„Klokken ni Aften," sagde den fremmede, i det han tog en Lap Papir frem for at skrive sin Adresse — et simpelt og affides Kvarter nede ved Floden. De Bogstaver, hvormed han skrev den, røbede hans Sindsbevægelse. „Bring hende hen til mig i Morgen Aften Klokken ni. Jeg behøver vist ikke at advare Dem om at være tavs; det er til Deres eget bedste."

Med disse Ord gik han hen imod Døren efter at have tøvet et Øjeblik for at betale de nydte Drikkevarer. Da de var komne uden for, bemærkede han kort og godt, at de vistnok skulde hver ad sin Kant, og gik derpaa sin Vej uden videre Omsvøb

end en gjentagen Paamindelse om den fastsatte Tid for Mødet.

Ved at kaste et Blik paa den modtagne Adresse opdagede den kommunale Opsynsmand, at den ikke indeholdt noget Navn. Den fremmede var endnu ikke kommen synderlig langt, og han løb derfor efter ham for at spørge ham derom.

„Hvad vil De?“ udbrød Manden og vendte sig hastig om, da Bumble rørte ved hans Arm. „Følger De bag efter mig?“

„Blot for at gjøre Dem et Spørgsmaal,“ sagde den anden og pegede paa den lille Lap Papir. „Hvilket Navn skal jeg spørge efter?“

„Monks?“ svarede Manden og gik hastig videre.

Otte og tredivte Kapitel.

Indeholder en Beretning om, hvad der foregik mellem Hr. og Madam Bumble og Hr. Monks ved deres natlige Sammenkomst.

Det var en mørk, trykkende og kvalm Sommeraften. Skyerne, der havde set truende ud hele Dagen, havde efter Haanden trukket sig sammen til en tæt og tung Dunstmasse, som syntes at bebude et heftigt Tordenvejr, og der begyndte allerede at falde nogle store Regndraaber, da Hr. og Madam Bumble drejede ud af Byens Hovedgade og styrede deres Skridt hen imod en lille spredt Koloni af faldefærdige Huse, der laa omtrent en Fjerdingvej borte og var opførte paa den usunde Mosegrund tæt op til Floden.

De var begge to indhyllede i noget gammelt og lurvet Overtøj, som maaske skulde tjene dem i det dobbelte Øjemed at dække dem mod Regnen og beskytte dem mod at blive gjenkjendte. Manden bar en Lygte, hvorfra der dog endnu ikke skinnede noget Lys, og travede nogle Skridt i Forvejen, som om han — da Vejen var meget snavset — vilde give sin Kone Fordelen af at træde bag efter i de dybe Spor, som hans Fødder afsatte. De vandrede af Sted i den dybeste Tavshed; kun nu og da sagtnede Hr. Bumble sin Gang og drejede Hovedet om som for at overbevise sig om, at hans Medhjælperske fulgte bag efter, hvorpaa han atter paaskyndede sine Skridt og styrede med forøget Hastighed hen imod Maalet for deres Vandring.

Dette kunde langt fra siges at have et tvivlsomt Rygte, eftersom det alt længe havde været bekjendt som et Tilholdssted for lutter Kjæltringer, der, under forskjellige Paaskud af at ernære sig ved deres Arbejde, i Virkeligheden levede af Røveri og andre Forbrydelser. Det var en Samling af de gyseligste Ronner, hvoraf nogle i stor Hast var klinede op af løse Mursten, andre af gammelt, ormædt Skibstømmer, blandede mellem hverandre uden det mindste Forsøg paa Orden eller Regelmæssighed og for Størstedelen opførte nogle faa Alen fra Flodbredden. Et Par hullede Baade, der var trukne op i Mudderet og fastgjorte til det lave Bolværk, der omgav det, og hist og her en Aare eller en Rulle Tovværk syntes ved det første Øjekast at tyde paa, at Beboerne af de elendige Hytter drev en eller anden Forretning ude paa Floden, men et Blik paa den forfaldne og ubrugelige Tilstand, hvori disse Gjenstande befandt sig, vilde let have bragt en forbigaaende paa den Formodning, at de snarere var udstillede der for et Syns Skyld end i den Hensigt, at de for Alvor skulde tages i Brug.

Midt iblandt disse Hytter og parallelt med Floden, over hvilken dens øverste Stokværk hældede halvvejs ud, laa en stor Bygning, der tidligere var bleven anvendt til en eller anden Slags Fabriksvirksomhed. Den havde sandsynligvis i sin Tid beskjæftiget Beboerne af de omkringliggende Huse, men var nu for længe siden bleven forvandlet til en Ruin. Rotter, Orme og Fugtighed havde ødelagt de Pæle, hvorpaa den var opført, og en betydelig Del af Bygningen var allerede sunken ned i Vandet, medens Resterne, der hældede ud over den mørke Strøm, syntes at vente paa en gunstig Lejlighed til at følge deres gamle Kammerat og give sig den samme Skæbne i Vold.

Foran denne faldefærdige Bygning blev det værdige Par staaende, ligesom det første, fjærne Tordenskrald drønede gjennem Luften, og Regnen begyndte at strømme ned.

„Det skulde være her et eller andet Sted,“ sagde Bumble og raadførte sig med den Lap Papir, han holdt i Haanden.

„Halloj der!“ skreg en Stemme oven over dem.

Hr. Bumble hævede Hovedet efter Lyden og fik Øje paa en Mand, der stod oppe i Bygningens andet Stokværk og kigede ud af en Dør.

„Bliv staaende et Øjeblik,“ raabte Stemmen; „jeg skal strax være hos Dem.“ — Dermed forsvandt Hovedet og Døren blev lukket i.

„Er det den Mand?“ spurgte Hr. Bumbles kjærlige Mage.

Hr. Bumble nikkede bekræftende.

„Saa husk vel paa, hvad jeg har sagt dig,“ ytrede Opsynsmadamen; „og tal saa lidt som muligt, ellers røber du os strax.“

Hr. Bumble, der med en forknyt Mine havde set op og ned ad Bygningen, stod aabenbart i Begreb med at udtrykke en vis Tvivl med Hensyn til Tilraadeligheden af at indlade sig videre paa

Foretagendet, da han blev hindret deri ved at faa Øje paa Monks, der aabnede en lille Dør tæt ved, hvor de stod, og gav dem et Vink om at træde inden for.

„Kom ind!“ raabte han utaalmodig og stampede med Foden. „Ophold mig ikke her!“

Konen, som først havde tøvet lidt, gik nu dristig ind uden nogen yderligere Opfordring, og Hr. Bumble, der enten skammede sig eller var bange for at blive alene tilbage, fulgte efter, men øjensynlig meget ilde til Mode og uden noget Spor af den Værdighed, der plejede at være hans fornemste Særkjende.

„Hvorfor Pokker blev De staaende der ude i Regnen?“ spurgte Monks og vendte sig om mod Bumble efter at have lukket Døren i Laas efter dem.

„Vi . . . vi vilde blot køle os lidt af,“ stammede Bumble og saa sig ængstelig omkring.

„Køle Dem af!“ gjenmælede Monks. „Ikke al den Regn, der nogen Sinde er falden eller nogen Sinde vil falde, er i Stand til at slukke saa meget af Helvedes Ild, som et Menneske kan føre omkring med sig. De vil ikke have saa let ved at køle Dem af; bild Dem ikke det ind!“

Med disse elskværdige Ord vendte Monks sig rask om mod Forstandersken og fæstede sit Blik paa hende, indtil selv hun, der ellers ikke var saa let at skræmme, nødtes til at tage sine Øjne til sig og vende dem mod Jorden.

„Er det den omtalte Kone?“ spurgte Monks.

„Hm! Ja, det er hende,“ svarede Hr. Bumble, der huskede paa sin Hustrus Advarsel.

„De mener vel sagtens, at Fruentimmer ikke kan bevare en Hemmelighed?“ faldt Forstanderskens dem i Talen, i det hun tog Mod til sig og gjengjældte Monks prøvende Blik.

„Jeg ved en Hemmelighed, som de altid vil bevare, indtil den er bleven opdaget,“ sagde Monks.

„Og hvad er det for en?“ spurgte Forstanderskens.

„Tabet af deres eget gode Navn og Rygte,“ svarede Monks. „Og dersom et Fruentimmer er Medvider i en Hemmelighed, der kan bringe hende i Galgen eller Tugthuset, er jeg i Følge den samme Regel slet ikke bange for, at hun skal røbe den til nogen, nej, saagu' er jeg ej! Forstaar De mig, Madam?“

„Nej,“ svarede Forstanderskens og rødmede let, medens hun talte.

„Nej, det gjør De naturligvis ikke!“ sagde Monks. „Hvorledes skulde De vel det!“

Han betragtede sine to Ledsagere med en Mellemting mellem et Haansmil og en truende Skulen, og i det han derpaa gav dem et nyt Vink om at følge med, ilede han hastig gjennem Værelset, der var stort i Omkreds, men lavt til Loftet. Han var allerede i Færd med at klavre op ad en stejl Trappe eller snarere en Stige, der førte op til et Pakhusloft oven over, da en klar Lynstraale glimtede gjennem en Aabning i Taget og efterfulgtes af et Tordenskrald, der rystede den faldefærdige Bygning i dens Grundvold.

„Hør!“ udbrød han og tumlede tilbage. „Hør, hvor det ruller og drøner, som om det fandt Gjenlyd i de tusende Huler, hvor onde Aander skjuler sig! Jeg hader den Lyd!“

Han tav nogle Øjeblikke, og da han pludselig tog Hænderne bort fra sit Ansigt, saa' Hr. Bumble til sin ubeskrivelige Forfærdelse, at det var blevet ligblegt og helt fordrejet.

„Disse Anfald kommer nu og da over mig,“ sagde Monks, der lagde Mærke til hans Skræk, „og det hænder undertiden netop i Tordenvejr. Men bryd Dem ikke om det; nu er det forbi for denne Gang.“

Med disse Ord gik han i Forvejen op ad Stigen, lukkede skyndsomt Vindusskodderne i det Værelse, de kom ind i, og firede en Lygte ned, der hang ved et Tov i en under en af de tykke Bjælker i Loftet fastgjort Tridse, hvorfra den kastede et dæmpet Lys over et gammelt Bord og tre Stole, der stod neden under.

„Naa,“ sagde Monks, da de alle tre havde taget Plads; „jo før vi kommer til vor Forretning, des bedre for os alle. Konen der ved, hvad det drejer sig om, gjør hun ikke?“

Spørgsmaalet var rettet til Bumble, men hans Kone tog ham Svaret ud af Munden ved at bemærke, at hun var fuldstændig inde i Sagen.

„Forholder det sig, som han siger, at De var til Stede hos den gamle Hex den Aften, hun døde, og at hun fortalte Dem noget . . .“

„Om Moderen til den Dreng, De har nævnet,“ afbrød Forstanderskens ham. „Ja.“

„Det første Spørgsmaal er, af hvilken Beskaffenhed hendes Meddelelser var?“ sagde Monks.

„Det bliver det andet,“ ytrede Madamen med stor Sindsro. „Det første er, hvad Meddelelsen kan være værd?“

„Hvem Fanden kan sige det, før man ved, hvad den drejer sig om?“ bemærkede Monks.

„Ingen bedre end De, er jeg vis paa,“ gjenmælede Madam Bumble, der ikke var tabt bag af en Vogn, hvilket hendes Ægtemage trøstig kunde bevidne.

„Hm!“ sagde Monks i en betydningsfuld Tone, „der er maaske noget at faa Fingre i, som er Penge værd, hvad?“

„Maaske,“ lød det rolige Svar.

„Noget, der blev stjaalet fra hende,“ vedblev

Monks. „Noget, som hun bar hos sig — noget, som . . .“

„De gjør bedre i strax at gjøre et Tilbud,“ afbrød Madam Bumble ham. „Jeg har allerede hørt tilstrækkeligt til at være sikker paa, at De er den Mand, som jeg bør betro mig til.“

Hr. Bumble, der endnu ikke af sin bedre Halvdel var bleven mere delagtiggjort i Hemmeligheden, end han oprindelig havde været, lyttede til denne Samtale med fremstrakt Hals og opspilede Øjne, som han skiftevis rettede paa sin Kone og Monks med en uforstilt Forbavselse, der om muligt forøgedes endnu mere, da den sidst nævnte spurgte om, hvilken Sum der forlangtes for Meddelelsen.

„Hvad anser De den for at være værd?“ spurgte Madamen med samme rolige Fatning som før.

„Maaske intet og maaske tyve Pund,“ svarede Monks. „Ud med Sproget og lad mig vide, om det bliver enten det ene eller det andet!“

„Læg fem Pund til den Sum, De nævnede; giv mig fem og tyve Pund Sterling i Guld,“ sagde Madamen, „og jeg skal fortælle Dem alt, hvad jeg ved. Ikke før.“

„Fem og tyve Pund!“ udbrød Monks og rykkede tilbage paa sin Stol.

„Jeg har talt saa tydelig, som jeg kunde,“ sagde Madam Bumble. „Jeg regner det heller ikke for nogen stor Sum.“

„Ikke nogen stor Sum for en usel Hemmelighed, som maaske ingen Ting er værd, naar den er bleven fortalt!“ udbrød Monks utaalmodig, „en Hemmelighed, som har ligget død og begraven i godt og vel tolv Aar!“

„Den Slags Ting holder sig godt og fordobler ofte deres Værdi i Tidens Løb lige som god Vin,“ svarede Forstanderſken, der stadig bevarede den rolige Bestemthed, som hun havde vist fra først af. „Hvad det angaar, at den har ligget død og begraven, som De siger, saa er der ganske vist Hemmeligheder, der vil ligge døde og begravne endnu i tolv Tusende eller tolv Millioner Aar — hvad ved De eller jeg derom — og som dog til sidst vil fortælle nogle højst mærkelige Historier.“

„Hvad om jeg nu betalte Pengene uden at faa noget for dem?“ spurgte Monks tøvende.

„Saa kan De jo nemt nok tage dem fra mig igjen,“ gjenmælede Forstanderſken. „Jeg er kun et stakkels Fruentimmer, som befinder sig her alene og uden Beskyttelse.“

„Ikke alene, min Ven, og ikke heller uden Beskyttelse,“ faldt Hr. Bumble dem i Talen med en Stemme, der skjælvede af Frygt. „Jeg er her, min Ven. Og desuden,“ tilføjede Hr. Bumble, hvis Tænder klaprede i Munden paa ham, medens han talte, „desuden er Hr. Monks en altfor dannet Mand til at ville tillade sig nogen Voldsomhed mod kommunale Personer. Hr Monks ved, at jeg ikke er nogen ung Mand længer, min Ven, og tillige, at jeg er begyndt at gaa lidt i Frø, om jeg saa maa sige, men han har ogsaa hørt — jeg tvivler ikke om, min Ven, at Hr. Monks har hørt det — at jeg er en meget modig og snarraadig Mand med ualmindelige Kræfter, naar man først tirrer mig. Ja, man behøver blot at tirre mig en Smule — det er det hele.“

Medens Hr. Bumble talte, gjorde han et bedrøveligt Forsøg paa at gribe sin Lygte med barsk Bestemthed, men han opnaaede kun at bevise, ved det forskrækkede Udtryk, der stod at læse i alle hans Træk, at han virkelig havde nødig at blive tirret, og det ikke saa lidt endda, for der kunde være tale om nogen krigersk Optræden fra hans Side — med mindre det skulde være mod Fattiglemmer eller andre i et saadant Øjemed afrettede Personer.

„Du er et topmaalt Fæ, er du,“ bemærkede Madam Bumble til sin kjære Ægtefælle, „og gjorde bedre i at holde din Tunge i Ave.“

„Det var endnu bedre, om den var skaaret af ham, før han kom her hen, hvis han ikke kan tale sagtere,“ sagde Monks truende. „Ja saa! Han er altsaa Deres Mand?“

„Min Mand!“ udbrød Forstanderſken fnisende, i det hun søgte at afparere Spørgsmaalet.

„Det tænkte jeg strax, da De kom,“ gjenmælede Monks, der lagde Mærke til det vrede Blik, hvormed Madamen skottede hen til sin Ægteherre, medens hun talte. „Men saa meget des bedre; jeg har færre Betænkeligheder ved at forhandle med to Mennesker, naar jeg finder, at de kun har én Vilje. Det er mit Alvor. Nuvel — se her!“

Han stak Haanden i Lommen og fremtog en lille Lærredspose, talte fem og tyve Guldmønter op paa Bordet og skød dem over til Konen.

„Naa,“ sagde han; „saml dem op, og naar det er forbi med det fordømte Tordenskrald, der, som jeg mærker, hænger lige over Tagryggen, saa begynd paa Deres Historie.“

Da Drønet, der virkelig lød ganske nær ved og syntes at buldre løs næsten lige oven over deres Hoveder, var forstummet, løftede Monks sit Ansigt op fra Bordet og bøjede sig frem for at høre efter, hvad Konen havde at fortælle. De tre Ansigter rørte næsten ved hverandre, i det de to Mænd i deres Iver lænede sig frem over det lille Bord for at lytte, medens Konen ligeledes bøjede sig frem for at gjøre sin Hvisken mere forstaaelig. De døsige Straaler fra den i Loftet ophængte Lygte faldt lodret ned paa dem og forøgede endnu mere det blege og spændte Udtryk i deres

Ansigter, der midt i det tætte Mørke, som omgav dem, kom til at se uhyggelig spøgelseagtige ud.

„Da denne Kone, som vi kaldte gamle Sally, var ved at dø," begyndte Forstanderske, „var hun og jeg alene."

„Var der slet ingen andre til Stede?" spurgte Monks med den samme hæse Hvisken, „ingen elendig Krøbling eller Idiot, i en af de andre Senge? Ingen, der kunde høre og maaske forstaa, hvad der blev sagt?"

„Ikke en Sjæl," svarede Forstanderske; „vi var ene. „Jeg stod alene ved Siden af Sengen, da Døden kom over hende.

„Godt," sagde Monks og betragtede hende opmærksomt. „Gaa videre."

„Hun talte om en ung Skabning, der for nogle Aar tilbage havde bragt et Barn til Verden ikke blot i det samme Værelse, men endog i den samme Seng, hvori hun nu laa og droges med Døden."

„Er det sandt?" mumlede Monks med dirrende Læber og saa sig skulende om. „Død og Fordømmelse! Hvor det kan gaa underligt til her i Verden!"

„Barnet var det samme, som De nævnte for ham i Aftes," vedblev Forstanderske med et skjødesløst Nik hen imod sin Ægtefælle. „Moderen blev bestjaalen af den Gangkone, som Talen her er om."

„Endnu medens hun var i Live?" spurgte Monks.

„Nej, da hun var død," gjenmælede Forstanderske med en let Gysen. „Endnu før Liget var blevet koldt, plyndrede hun det for noget, som den døende Moder med sit sidste Aandedræt havde bønfaldet hende om at tage i sin Varetægt for det spæde Barns Skyld."

„Solgte hun det?" udbrød Monks med vild Heftighed. „Solgte hun det? Hvor? Naar? Til hvem? Hvor længe er det siden?"

„Hun fik akkurat med stort Besvær fortalt mig, at hun havde stjaalet det, og sank derpaa tilbage og var død."

„Uden at sige mere?" raabte Monks med en hæs, undertrykt Stemme, som netop derved kom til at lyde endnu mere rasende. „Det er Løgn! Jeg lader mig ikke gjøre Nar af. Hun sagde mere endnu. Jeg slider Sjælen ud af Livet paa jer begge to, hvis jeg ikke faar det at vide!"

„Hun ytrede ikke et eneste Ord mere," vedblev Forstanderske, tilsyneladende fuldstændig uberørt af den fremmede Mands Voldsomhed (hvilket derimod langt fra var Tilfældet med Hr. Bumble), „men derimod greb hun heftig fat i min Kjole med sin ene Haand, der var halvvejs lukket, og da jeg saa, at hun var død, og vilde fjærne Haanden, opdagede jeg, at den var klemt sammen om et Stykke snavset Papir."

„Der indeholdt . . ." afbrød Monks hende og bøjede sig endnu længere frem.

„Intet," svarede Forstanderske, „uden en Pantelaaneseddel."

„Paa hvad?" spurgte Monks.

„Giv Tid, saa skal jeg fortælle Dem det," sagde Forstanderske. „Jeg antager, at hun en Tidlang har gjemt Smykket i Haab om at faa den bedst mulige Nytte af det, og at hun derpaa har pantsat det. Aar efter Aar havde hun sparet og skrabet de nødvendige Penge sammen for at betale Renterne hos Pantelaaneren, saa at det atter kunde blive indløst, hvis der nogen Sinde skulde blive Spørgsmaal om det. Men der blev aldrig Spørgsmaal om det, og, som jeg har sagt Dem, hun døde med den snavsede og forkrøllede Lap Papir i Haanden. Fristen var udløben to Dage efter, og da jeg ogsaa tænkte mig den Mulighed, at man en Dag kunde spørge efter det, saa indløste jeg Pantet."

„Hvor er det nu?" spurgte Monks hurtig.

„Her," svarede Forstanderske. Og med en Mine, som om hun var glad ved at blive af med den, kastede hun en lille Skindpose, næppe stor nok til at rumme et ganske lille Lommeur, paa Bordet, hvor Monks greb fat i den og aabnede den med rystende Hænder. Den indeholdt en lille Guld-Medaillon, hvori der laa to Haarlokker, og en glat Vielsesring af Guld.

„Der staar Ordet „Agnes" indgraveret paa den indvendige Side," sagde Forstanderske. „Der er en Plads aaben til Efternavnet, og derpaa følger Datoen; det maa være omtrent et Aar før Drengen blev født. Det har jeg fundet ud."

„Og det er alt?" spurgte Monks, efter at han ivrig og omhyggelig havde undersøgt den lille Pakkes Indhold.

„Ja, det er alt," svarede Forstanderske.

Hr. Bumble drog et dybt Suk, som om han var glad over, at Historien var forbi, og at der ikke var Tale om, at Manden vilde have de fem og tyve Pund tilbage, og han fik nu endelig Mod til at aftørre de Sveddraaber, der uhindret havde trillet ned ad hans Næse under hele den foregaaende Samtale.

„Jeg ved ikke andet om den Historie, end hvad jeg kan gjætte mig til," sagde hans Ægtemage, i det hun efter et kort Ophold atter henvendte sig til Monks; „og jeg bryder mig heller ikke om at faa noget at vide; for det er det sikreste. Men maa jeg gjøre Dem to Spørgsmaal?"

„Det maa De gjærne," sagde Monks, tilsyneladende lidt overrasket, „men om jeg besvarer dem eller ikke — det bliver et andet Spørgsmaal."

„. . . Hvilke til sammen udgjør tre," bemærkede Hr. Bumble med et svagt Forsøg paa at være vittig.

„Er det, De her har faaet, overensstemmende med, hvad De havde ventet?" spurgte Forstanderskεn.

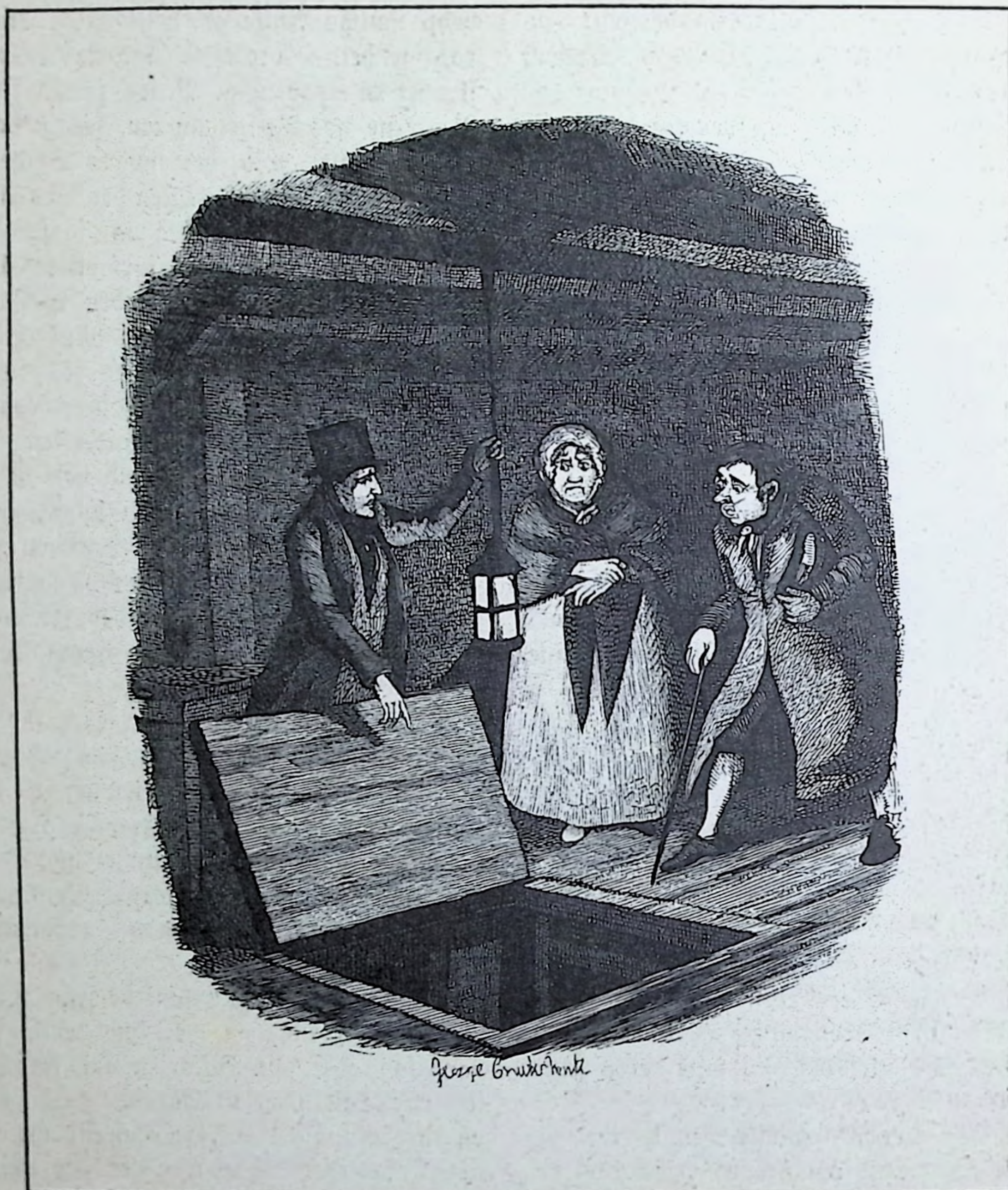
„Ja det er," svarede Monks. „Det andet Spørgsmaal?"

„Hvad har De i Sinde at gjøre med det? Kan det bringe mig i Forlegenhed?"

denne Hædersmand til med stor Skyndsomhed at trække sig flere Skridt tilbage.

„Se der ned!" sagde Monks og holdt Lygten hen til den gabende Afgrund. „Vær ikke bange. Hvis det havde passet mig, kunde jeg jo ganske magelig have ladet Dem dumpe der ned, medens De sad oven paa Falddøren."

Saaledes opmuntret traadte Forstanderskεn

Beviserne tilintetgjøres.

„Nej, aldrig," gjenmælede Monks, „og mig ikke heller. Se her! Men bliv, hvor De er, eller Deres Liv er ikke en sur Sild værd!"

Med disse Ord skubbede han pludselig Bordet til Side, greb fat om en Jærnring i Gulvet og løftede paa den Maade en tung Falddør, der aabnede sig tæt foran Hr. Bumbles Fødder og bevægede

hen til Randen af Svælget, og selv Hr. Bumble dristede sig, dreven af sin Nysgjerrighed, til at gjøre det samme. Det mudrede Vand, der var svulmet op af den stærke Regn, strømmede hurtig af Sted der nede, og enhver anden Lyd tabte sig i den Larm, som foraarsagedes af dets Plasken mod de skimlede og slimede Pæle. Der havde en Gang

været en Vandmølle der nede, og Strømmen, der sprøjtede og skummede rundt om de faa raadne Bjælker og Brudstykker af Mølleværket, som endnu var tilbage, syntes at ile af Sted med forøget Kraft efter at være bleven befriet for de Hindringer, der forgæves havde prøvet paa at spærre dens hidsige Fart.

„Hvis man kastede Liget af et Menneske der ned, hvor vilde det da være i Morgen tidlig?" sagde Monks, i det han svingede Lygten frem og tilbage i den mørke Fordybning.

„En tre fire Mile nede ad Floden og knust i Stumper og Stykker oven i Kjøbet," svarede Bumble og veg forfærdet tilbage ved den blotte Tanke derom.

Monks tog den lille Pakke frem fra sit Bryst, hvor han i al Skyndsomhed havde forvaret den, bandt den fast til et Stykke Bly, der laa paa Gulvet som Tilbehør til Resterne af et gammelt Tridseværk, og lod den falde ned i Floden. Den faldt saa snorlige som en Pil, kløvede Vandet med en sagte Plasken og var forsvunden.

De tre Forbundsfæller saa paa hverandre og syntes at trække Vejret lettere.

„Se saa!" sagde Monks og lukkede atter Lemmen, der faldt tungt ned i sit gamle Leje. „Om ogsaa Havet giver sine døde tilbage, som der staar i Bøgerne, saa beholder det i alt Fald sit Guld og Sølv og der iblandt vel ogsaa det Stads. Vi har ikke mere at sige hinanden og kan altsaa hæve vort behagelige Møde."

„Ja, ganske vist," svarede Hr. Bumble overordentlig imødekommende.

„De holder Tand for Tunge, ikke sandt?" sagde Monks med et truende Blik. „Deres Kone frygter jeg ikke for."

„De kan stole paa mig, unge Mand," svarede Hr. Bumble, i det han med mange høflige Buk nærmede sig Stigen. „Af Hensyn til os alle, og til mig selv ogsaa, forstaar De nok, Hr. Monks."

„Det glæder mig at høre — for Deres egen Skyld," bemærkede Monks. „Tænd saa Deres Lygte og gaa Deres Vej, saa hurtig De kan."

Det var et stort Held, at Samtalen endte her, da Hr. Bumble, der havde bukket saa længe, til han kun var sex Tommer fra Stigen, ellers uundgaaelig vilde være styrtet hovedkulds ned i Værelset neden under. Han tændte sin Lygte ved den, som Monks havde løsnet fra Rebet og nu holdt i Haanden, og uden at gjøre noget Forsøg paa at forlænge Samtalen kravlede han stiltiende ned, fulgt af sin Ægtemage. Monks sluttede Toget efter først at have overtydet sig om, at der ikke hørtes nogen anden Lyd end Regnens og Vandets Plasken uden for.

De gik langsomt og forsigtig gjennem den lave Stue, thi Monks fòr sammen hver Gang, han troede at se en Skygge paa Væggen, medens Hr. Bumble, der holdt Lygten en Fod oven for Jorden, skred frem ikke blot med den største Varsomhed, men ogsaa med mærkværdig lette Fjed for en Mand med hans svære Skikkelse, alt imens han stadig saa sig om med et nervøst Blik af Frygt for skjulte Falddøre. Den samme Dør, ad hvilken de var komne ind, blev sagte aabnet af Monks, og efter endnu blot at have vexlet et Nik med deres gaadefulde bekjendt, traadte Ægtefolkene ud i Regnen og Mørket uden for.

De var ikke saa snart borte, før Monks, der syntes at nære en uovervindelig Ulyst mod at være ene, kaldte paa en Dreng, der havde været skjult et eller andet Sted neden under, og i det han befalede ham at gaa i Forvejen med Lygten, vendte han derpaa tilbage til det Rum, han nylig havde forladt.

Ni og tredivte Kapitel.

Indfører nogle agtværdige Personer, der allerede er Læseren bekjendte, og viser dernæst, hvorledes Monks og Jøden stak deres værdige Hoveder sammen.

Aftenen efter, at de tre nylig omtalte, elskværdige Personer havde besørget deres lille Forretningsanliggende, saaledes som det er blevet fortalt i det foregaaende Kapitel, vaagnede Hr. William Sikes op af en lille Lur og spurgte brummende, hvad Tid paa Døgnet det var.

Det Værelse, hvori Hr. Sikes opholdt sig, da han fremsatte dette Spørgsmaal, var ikke det samme, han havde beboet før det mislykkede Indbrud i Chertsey, men det laa i samme Kvarter af Byen, ikke langt fra hans tidligere Logis. Efter dets Udseende at dømme var det ikke en saa attraaelsesværdig Bolig som hans gamle Pavlun, thi det var et simpelt og slet møbleret Rum af meget indskrænket Omfang, der fik sit Lys fra et lille Vindu i det skraa Loft og vendte ud til en snever og smudsig Gyde. Der manglede heller ikke andre Kjendetegn paa, at det var gaaet svært tilbage for den vakre Hædersmand, thi det mer end tarvelige Bohave, den fuldstændige Mangel paa Hygge og Savnet af forskjellige smaa Effekter saasom overflødige Klædningsstykker og Linned vidnede alt sammen om den yderste Fattigdom, medens selve Hr. Sikes' afmagrede og udtærede Tilstand til Fulde vilde have bestyrket disse Vidnesbyrd, hvis de overhovedet havde trængt til nogen Bekræftelse.

Indbrudstyven laa paa Sengen, indhyllet i

sin Kavaj, der tjente ham i Steden for Slaabrok; hans Træk forskjønnedes ingenlunde ved det ligagtig sygelige Udtryk, der var over dem, saa lidt som ved en snavset Nathue eller et otte Dage gammelt, sort og stridt Skjæg. Hans Hund sad ved Siden af Sengen, medens den snart betragtede sin Herre med et alvorsfuldt Blik, snart spidsede Øren og udstødte en dæmpet Knurren, naar en Støj ude paa Gaden eller i den øvrige Del af Huset vakte dens Opmærksomhed. Ved Vinduet, ivrig beskjæftiget med at lappe en gammel Vest, der udgjorde en Del af Indbrudstyvens dagligdags Klædedragt, sad et ungt Fruentimmer, der var saa bleg og udtæret af Sult og Nattevaagen, at man vilde have haft ikke ringe Vanskelighed ved at gjenkjende hende som den samme Nancy, der tidligere er optraadt i denne Fortælling, hvis man ikke havde kjendt den Stemme, hvormed hun besvarede Indbrudstyvens Spørgsmaal.

„Ikke meget over syv," sagde Pigen. „Hvorledes har du det i Aften, Bill?"

„Jeg er saa skør som en Pærestilk" svarede Hr. Sikes med en vild Ed. „Kom her hen og ræk mig Næven, saa at jeg i det mindste kan slippe op af denne forbandede Seng."

Sygdommen havde aabenbart ikke gjort Hr. Sikes' Gemyt blidere, thi da Pigen havde rejst ham op og ført ham hen til en Stol, mumlede han forskjellige Forbandelser over hendes Ubehændighed og endte med at slaa hende.

„Tuder du, hva'?" spurgte Sikes. „Naa! Staa ikke der og flæb. Har du ikke bedre at gjøre, saa pil hellere strax af med dig! Hører du?"

„Ja jeg hører det nok," svarede Pigen og vendte sig halvt om, i det hun prøvede paa at fremtvinge et Smil. „Hvad har du nu lige paa én Gang sat dig i Hovedet?"

„Naa, saa du er kommen paa bedre Tanker, hva'?" brummede Sikes, der lagde Mærke til en Taare, som endnu sitrede i hendes Øje. „Saa meget des bedre for din egen Skyld."

„Du vil da vel ikke være ond mod mig i Aften, Bill, vil du vel?" sagde Pigen og lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Naa!" udbrød Sikes. „Hvorfor ikke?"

„Saa mange Nætter," sagde Pigen med et Udtryk af kvindelig Ømhed, der gjorde selv hendes Stemme helt blid og rørende, „saa mange Nætter, som jeg har siddet taalmodig hos dig og plejet og passet dig, som du kunde have været et Barn! Og i Aften er det første Gang, jeg ser dig, som du plejer at være. Du vilde ikke have behandlet mig, som du gjorde lige nu, hvis du havde tænkt paa det, vilde du vel? Sig — sig, at du ikke vilde ha'e gjort det!"

„Nuvel," gjenmælede Hr. Sikes. „Jeg vilde ikke ha'e gjort det. Saa for Djævlen, nu tuder Tøsen igjen!"

„Det har ikke noget at betyde," sagde Pigen og kastede sig hen paa en Stol. „Lad blot, som du ikke ser mig. Det gaar strax over."

„Hva' gaar over?" spurgte Hr. Sikes i en barsk Tone. „Hva' er det for ny Narrestreger, du kommer med?" Rap dig hen og bestil noget og la' mig være fri for det Fruentimmervrøvl!"

Til enhver anden Tid vilde denne Paamindelse og den Tone, hvori den ytredes, have haft den forønskede Virkning, men da Pigen i Virkeligheden var i høj Grad svag og afkræftet, besvimede hun, og hendes Hoved faldt bag over mod Stoleryggen, endnu før Hr. Sikes kunde udstøde nogle af de smagfulde Eder, hvormed han ellers ved lignende Lejligheder plejede at spække sine Trusler. Da han ikke rigtig vidste, hvorledes han skulde bære sig ad under disse uforudsete Omstændigheder — thi Jomfru Nancys Krampeanfald var sædvanlig af hin heftige Art, som den syge kommer sig af uden synderlig Bistand bare ved at slaa og sparke om sig — saa gjorde Hr. Sikes et Forsøg med en lille Gudsbespottelse, og da han mærkede, at denne Behandlingsmaade var uden al Virkning, raabte han om Hjælp.

„Hvad er her i Vejen, min Ven?" spurgte Jøden, der i det samme stak Hovedet inden for Døren.

„Ka' De gi'e Tøsen en Haandsrækning!" gjenmælede Sikes utaalmodig. „Staa ikke der og grin a' mig."

Med et Udraab af Overraskelse skyndte Fagin sig hen til den bevidstløse Pige, medens Hr. John Dawkins (ogsaa kaldet den snedige Lurendrejer), der havde fulgt sin ærværdige Ven ind i Værelset, hurtig satte den Bylt, hvormed han var belæsset, fra sig paa Gulvet, snappede en Flaske ud af Armen paa den unge Bates, der kom lige bag i Hælene paa ham, trak Proppen op med Tænderne i mindre end et Sekund og hældte derpaa en Del af Indholdet ned i Halsen paa Patienten, efter først selv at have smagt paa det for at forebygge enhver mulig Fejltagelse.

„Giv hende et Pust frisk Luft med Pusteren, Charley," sagde Hr. Dawkins, „og gnid De hendes Hænder, Fagin, mens Bill løser hendes Skjørtebaand lidt op."

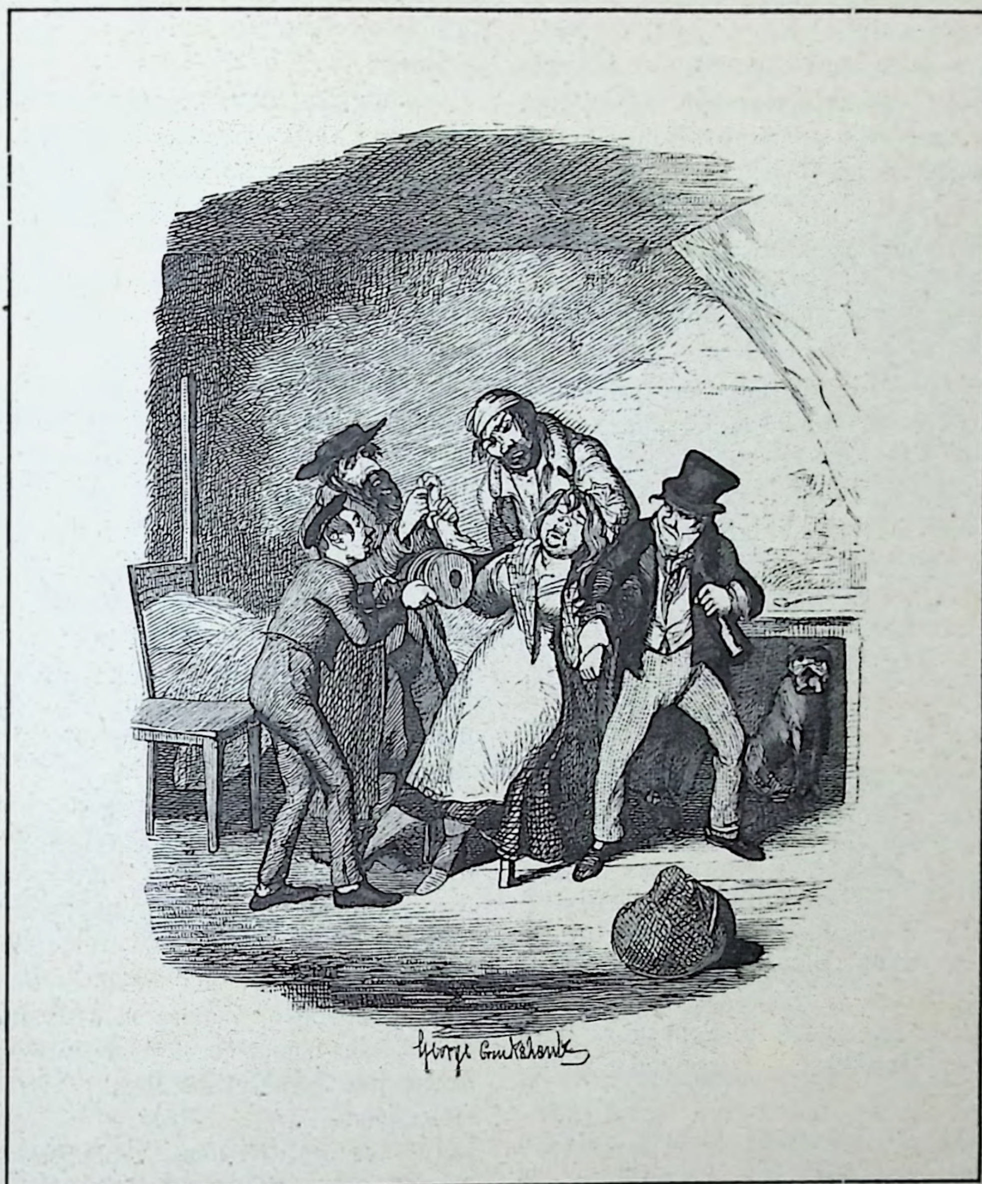
Disse forenede Gjenoplivelsesforsøg, der udførtes med stor Kraft, især den Del deraf, som var betroet unge Bates, der syntes at betragte sit specielle Hverv som en aldeles kostelig Adspredelse, var ikke længe om at frembringe den ønskede Virkning. Pigen kom lidt efter lidt til sig selv og

vaklede hen til en Stol ved Siden af Sengen, hvor hun skjulte sit Ansigt paa Puden, medens Hr. Sikes vendte sig om mod de nys ankomne, lidt forbavset over deres uformodede Tilsynekomst.

„Hva' for en ond Vind har blæst Dem her hen?" spurgte han Fagin.

„Slet ikke nogen ond Vind, kjære Ven," svarede Jøden, „for en ond Vind fører intet godt for en, til Charley Bates, som satte dem paa Bordet med mange Lovtaler over deres Sjældenhed og Fortrinlighed.

„Sikken en Kaninbudding, Bill!" udbrød den unge Herre, i det han fremviste en vældig Postej, „sikken et Dyr, saa mørt og lækkert, at Benene af den smelter i Munden paa en, saa man slet ikke behøver at pille dem — et halvt Pund grøn Te til

Nancy bringes til sig selv ved sine Venners forenede Anstrængelser.

med sig, og jeg medbringer netop noget godt, som De vil blive glad ved at se. Lurendrejer, luk Pakken op og lever Bill de Smaating, som vi har givet alle vores Penge ud for i Morges."

I Overensstemmelse med Hr. Fagins Opfordring løste Lurendrejeren op for den temmelig store Bylt, der var svøbt ind i en gammel Dug, og rakte de forskjellige Gjenstande, den indeholdt, en syv Shilling og sex Pence, saa stærk, at naar man helder kogende Vand paa den, er den lige ved at sla' Laaget af Tepotten —, halvandet Pund Puddersukker af den allerbedste Sort, Negrene laver der ovre — to Brød — et Pund nykjærnet Smør — et Stykke ægte Schweitzerost — og til syvende og sidst noget af den kraftigste Sort, De nogen Sinde har dyppet Deres Tud i!"

Med denne sidste Lovtale trak unge Bates en omhyggelig tilproppet Vinflaske op af sine rummelige Lommer, medens Hr. Dawkins samtidig skjænkede et Vinglas fuldt af rent Brændevin fra den Flaske, han havde i Haanden, hvorpaa han rakte det til Patienten, der skyllede det ned uden et Øjebliks Betænkning.

„Ah!" sagde Jøden og gned sig i Hænderne med stor Tilfredsstillelse. „Nu gaar den igjen, Bill; nu gaar den igjen!"

„Gaar!" udbrød Hr. Sikes. „Jeg kunde være gaaet Fanden i Vold over tyve Gange, før De havde gjort noget for at hjælpe mig. Hva' har Deres Mening været med at la'e en Mand blive i denne Tilstand i over tre Uger, De gamle, falske Tyveknægt?"

„Vil I bare høre ham, Drenge!" sagde Jøden og trak paa Skuldrene. „Og saadan taler han til os, der kommer her og bringer ham alle disse dejlige Sager."

„Sagerne kan være go'e nok, hva' det anbelanger," bemærkede Hr. Sikes lidt formildet, i det han kastede et Blik paa Bordet, „men hva' har De at undskylde Dem med, fordi De har ladet mig ligge syg her uden Mønt, uden Mad, uden nogen Verdens Ting, og uden at ta'e mere Notits af mig i al denne fordømte Tid, end om jeg havde været Hunden der? — Jag den ned Charley!"

„Jeg har aldrig kjendt saadan en grinagtig Hund som den," ytrede den unge Bates, i det han gjorde som forlangt. „Den ka' lugte Spisevarerne ligesom en gammel Dame, der gaar paa Torvet. Den Hund vilde ha'e gjort sin Lykke ved Theatret og sat nyt Liv i Dramaet!"

„Hold Kjæft!" raabte Sikes, da Hunden med en vred Kurren luskede ind under Sengen. „Naa, hva' har De saa at undskylde Dem med, De visne gamle Hæler?"

„Jeg har været borte fra London en Uges Tid eller mere, kjære Ven — i et vigtigt Anliggende," svarede Jøden.

„Og hvor har De været de andre fjorten Dage, De har ladet mig ligge her som en syg Rotte i sit Hul?"

„Jeg kunde ikke gjøre for det, Bill," svarede Jøden. „Jeg kan ikke give Dem nogen nøjere Forklaring i andres Nærværelse, men jeg kunde virkelig ikke gjøre for det — paa min Ære."

„Paa Deres hva' for noget?" brummede Sikes med den største Modbydelighed. „Halloj! Skjær mig et Stykke af den Postej, en af jer Drenge, for at jeg kan faa Smagen af dette hersens ud af min Mund, eller jeg tror, jeg bliver kvalt i 'et."

„Bliv ikke hidsig, kjære Ven," sagde Jøden ydmygt. „Jeg har ikke glemt Dem, Bill, aldrig et eneste Øjeblik."

„Nej, det vil jeg vædde paa, at De ikke har," svarede Bill med et bittert Grin. „I al den Tid, jeg har ligget her og rystet og glødet, har De naturligvis stadig væk spekuleret paa, at Bill skulde gjøre Dit, og Bill skulde gjøre Dat, og Bill skulde gjøre det alt sammen for djævleblændt godt Kjøb, saa snart han blev rask og var fattig nok, til at De rigtig kunde ha'e Krammet paa ham. Havde jeg ikke haft Tøsen der, kunde jeg gjærne ha'e ligget og døet!"

„Ja netop, Bill," gjenmælede Jøden, der ivrig opfangede Ordet. „Havde De ikke haft Tøsen der! Men hvem andre end stakkels gamle Fagin kan De takke for, at De har haft saadan en snild Pige omkring Dem."

„Det er sandt nok, hvad han siger!" bemærkede Nancy og traadte rask frem. „Det maa man gi'e ham Ret i, ja det maa man."

Nancys Indblanding gav Samtalen en ny Vending. Paa et Vink af den betænksomme gamle Jøde begyndte Drengene at traktere hende med Brændevin, som hun dog kun nød lidt af, og imidlertid lykkedes det Fagin, der havde paataget sig en usædvanlig oprømt Mine, at faa Hr. Sikes bragt i bedre Humør ved at lade, som om han ansaa hans Trusler for smaa behagelige Løjer, og desuden ved at le meget hjærtelig af nogle plumpe Vittigheder, som Hr. Sikes nedlod sig til at fremkomme med efter gjentagne Henvendelser til Brændevinsflasken.

„Det er alt sammen godt nok," sagde Hr. Sikes, „men jeg maa ha'e noget Mønt af Dem i Aften."

„Jeg har ikke en Hvid hos mig," svarede Jøden.

„Saa har De saa mange des fler hjemme," gjenmælede Sikes, „og jeg maa og skal ha'e nogle."

„Saa mange des fler!" udbrød Jøden og strakte sine Hænder i Vejret. „Jeg har ikke saa meget som . . ."

„Jeg ved ikke, hvor meget De har, og De ved det vel ikke en Gang selv, eftersom det vilde ta'e Dem en rum Tid at tælle efter," sagde Sikes, „men jeg maa ha'e nogle i Aften, og dermed er den Potte ude."

„Godt, godt," sagde Jøden med et Suk. „Saa skal jeg sende Lurendrejeren hjem."

„Næ, det er ikke værd, at De gjør noget af den Slags," svarede Sikes. „Lurendrejeren er mig alt for fiffig; det kunde saa nemt ske, at han glemte at komme igjen, eller tog fejl af Vejen eller blev nappet under Vejs eller fik alle mulige andre Forhindringer, som De kunde undskylde Dem

med, hvis De sendte ham af Sted. Næ, Nancy skal gaa hen i Knejpen og hente Moneterne, for at der ingen Sludder skal være i Valsen. Saa lægger jeg mig ned og faar en Lur, mens hun er borte."

Efter en hel Del Tingen og Kjævlen frem og tilbage fik Jøden omsider Beløbet paa det forlangte Forskud drevet ned fra fem Pund til tre Pund og halvfemte Shilling, i det han højt og dyrt svor paa, at han saa kun vilde beholde atten Pence tilovers til at holde Hus for, hvortil Hr. Sikes bemærkede i en tvær Tone, at naar han ikke kunde faa mere, maatte han jo nøjes med det. Nancy lavede sig til at følge hjem med Fagin, medens Lurendrejeren og den unge Bates satte Resten af Spisevarerne til Side, og Jøden tog der efter Afsked med sin elskværdige Ven og styrede Kursen hjem ad, ledsaget af Nancy og Drengene. Imidlertid kastede Hr. Sikes sig paa Sengen i den Hensigt at sove Tiden bort, til den unge Dame vendte tilbage.

I behørig Tid naaede de Jødens Logis, hvor de fandt Toby Crackit og Hr. Chitling i Færd med deres femtende Parti „Sjavs", som det næppe er nødvendigt at fortælle, at den sidst nævnte Herre tabte og med det tillige sin femtende og sidste Sex-Pence, hvad der i høj Grad morede hans unge Venner. Hr. Crackit, der aabenbart var noget skamfuld over at være bleven truffet i Selskab med en Person, der stod saa langt under ham i Stilling og aandelig Begavelse, spurgte gabende, hvordan Sikes havde det, og tog derpaa sin Hat for at gaa.

„Har her ingen været, Toby?" spurgte Jøden.

„Ikke en levende Sjæl," svarede Hr. Crackit og slog Kraven op om Ørene; „her har været saa trist som i en Brønd. De burde gi'e noget regederligt, Fagin, til Tak for, at jeg har passet paa Huset saa længe. Pokker ta'e mig, om jeg ikke er saa flov som en edsvoren; jeg vilde ha'e lagt mig til at sove for længe siden, hvis jeg ikke havde været saa godmodig at unde den unge Fyr der en lille Adspredelse. Jeg har kjedet mig gyselig, spille mig, om jeg ikke har!"

Med disse og lignende Udbrud af samme Art skrabede Hr. Toby Crackit sin Gevinst til sig og stak den med en overlegen Mine i Vestelommen, som om saadanne smaa Sølvpenge aldeles ikke var værdige til at ændses af en Mand i hans Stilling. Da dette var besørget, svajede han ud af Værelset med saa megen Elegance og Fornemhed, at Hr. Chitling, der havde tilkastet hans Buxer og Støvler en Uendelighed af beundrende Blikke, lige til de svandt ham af Syne, fandt sig foranlediget til at forsikre Selskabet om, at han ansaa Bekjendtskabet med Hr. Crackit for at være billig kjøbt med femten Sex-Pences for hver Sammenkomst, og at han ikke brød sig mere om sit Tab, end som der kunde ligge bag paa en Negl.

„Sikken grinagtig Fyr du dog er, Tom!" sagde unge Bates, der morede sig kostelig over denne Erklæring.

„Saa—aa, det er jeg vel slet ikke," svarede Hr. Chitling. „Er jeg vel, Fagin?"

„En rigtig flink Fyr er du, min Ven," sagde Jøden, i det han klappede ham paa Skulderen og samtidig blinkede hen til sine to andre Lærlinge.

„Og Crackit er en vældig fin Kavaler, er han ikke, Fagin?" spurgte Tom.

„Det er der ikke den aller mindste Tvivl om, min Ven," svarede Jøden.

„Og det er en Ære at nyde godt af hans Bekjendtskab, er det ikke, Fagin?" vedblev Tom.

„Det er det, i aller højeste Grad, min Ven," gjenmælede Jøden. „De er bare misundelige paa dig, fordi han ikke vil ha'e noget at bestille med dem."

„Ja, det er netop Sagen!" udbrød Tom triumferende. „Han har blokket mig ordentlig; men jeg kan gaa ud og tjene mere, naar jeg har Lyst; kan jeg ikke, Fagin?"

„Jovist kan du saa," svarede Jøden, „og jo før du gaar, saa meget des bedre, Tom. Skynd dig derfor at gjøre dit Tab op og spild ikke mere Tid. Lurendrejer! Charley! Det er paa Tiden, at I holder Udkig. Klokken er snart ti, og endnu er der ingen Ting udrettet."

Adlydende dette Vink tog Drengene deres Hatte, nikkede til Nancy og forlod Stuen. I det de gik, kunde Lurendrejeren og hans livlige Ven dog ikke afholde sig fra at fremkomme med forskjellige Vittigheder paa Hr. Chitlings Bekostning, skjønt dennes Adfærd — hvad Retfærdigheden byder os at sige — i Grunden slet ikke var saa mærkværdig eller paafaldende, eftersom der i Hovedstaden findes en stor Mængde livsglade unge Mænd, der betaler en langt højere Pris end Hr. Chitling for at blive sete i godt Selskab, og dertil en stor Mængde fine Herrer (hvoraf bemeldte gode Selskab bestaar), som støtter deres Anseelse paa noget nær det samme Grundlag som den flotte Toby Crackit.

„Naa," sagde Jøden, da de andre havde forladt Værelset, „nu skal jeg gaa og hente Pengene, Nancy. Dette her er blot Nøglen til et lille Skab, hvor jeg gjemmer et og andet Skrammel af de Sager, Drengene faar Fingre i. Jeg lukker aldrig af for mine Penge, for jeg har ingen at lukke af af for, min rare Pige — ha, ha, ha — ingen at lukke af for. Det er en sur Forretning, Nancy, og ingen Tak har man for det, men jeg kan saa godt lide at se de unge Mennesker omkring mig, og derfor finder jeg mig i det alt sammen. Tys!" afbrød han pludselig sig selv og skjulte hastig

Noglen paa sit Bryst. „Hvem er det? Hør efter!"

Pigen, der sad ved Bordet med korslagte Arme, lod ikke til at nære den ringeste Interesse for, om det var nogen, der kom eller gik, eller hvem den paagjældende Person kunde være. Men ikke saa snart havde en Mandfolkestemmes Mumlen naaet hendes Øren, før hun med Lynets Fart rev Hat og Shavl af sig og smed begge Dele ind under Bordet. Da Jøden i det samme vendte sig om, klagede hun over Varmen i en træt og døsig Tone, som stod i en mærkelig Modsætning til den Hastighed, hvormed hendes Bevægelse var foregaaet; denne var imidlertid ikke blevet bemærket af Fagin, som i det givne Øjeblik havde vendt Ryggen til hende.

„Bah!" hviskede Jøden, ligesom ærgerlig over denne Afbrydelse; „det er den Mand, jeg ventede før; han kommer her ned. Ikke et Ord om Pengene, medens han er her, Nancy. Han bliver ikke længe — ikke ti Minuter, min rare Pige."

Jøden lagde sin magre Pegefinger paa Munden og gik, med Lyset i den anden Haand, hen imod Døren, i det man hørte en Mands Skridt ude paa Trappen. Han naaede Døren i samme Øjeblik som den fremmede, der traadte hastig ind og stod over for Pigen, før han vidste af det.

Det var Monks.

„Det er bare en af mine unge Venner," sagde Jøden, der lagde Mærke til, at Monks studsede ved at faa Øje paa en fremmed. „Bliv, hvor du er, Nancy."

Pigen rykkede nærmere hen til Bordet, og efter et flygtigt Sekund at have betragtet Monks med en fuldstændig ligegyldig Mine, tog hun atter sine Øjne til sig, men da han derpaa rettede sine paa Jøden, stjal hun sig til at tilkaste ham endnu et Blik og denne Gang saa skarpt og prøvende og med saa tydelig en Hensigt, at hvis nogen havde iagttaget Forandringen deri, vilde han næppe have troet, at de to Øjekast kunde være udgaaede fra en og samme Person.

„Hvad nyt?" spurgte Jøden.

„Store Nyheder."

„Og . . . og . . . gode?" spurgte Jøden noget tøvende, som om han var bange for at gjøre den anden fortrædelig ved at vise sig altfor tillidsfuld.

„Ikke slette i alt Fald," svarede Monks med et Smil. „Jeg har været præcis nok denne Gang. Lad mig tale et Par Ord med Dem."

Pigen rykkede endnu nærmere hen til Bordet og tilbød ikke at gaa ud af Stuen, skjønt hun lagde Mærke til, at Monks pegede paa hende. Jøden, der maaske frygtede for, at hun skulde lade noget Ord falde om Pengene, dersom han prøvede paa at blive hende kvit, pegede op ad og førte Monks ud af Stuen.

„Ikke det djævleblændte Hul, vi sidst var i," kunde hun høre, at Manden sagde, i det de gik op ad Trappen. Jøden lo og svarede noget, som hun ikke forstod, og derpaa lod det til — at dømme efter de knirkende Trappetrin — at han førte sin Ledsager op paa anden Sal.

Endnu før Lyden af deres Skridt havde ophørt at give Gjenlyd gjennem Huset, havde Pigen taget sine Sko af, trak derpaa sit Skjørt op over Hovedet, viklede sine Arme ind i det og gik hen til Døren, hvor hun lyttede med aandeløs Spænding. Saa snart Støjen var forstummet, listede hun sig ud af Værelset, gik med utrolig Lethed og Lydløshed op ad Trappen og forsvandt i Mørket der oppe.

Værelset stod tomt et Kvarters Tid eller mere, saa kom Pigen listende tilbage med de samme lydløse Skridt, og strax efter hørte man de to Mænd komme ned. Monks gik strax ud paa Gaden, og Jøden kravlede paany op ad Trappen for at hente Pengene. Da han kom tilbage, var Pigen i Færd med at tage Hat og Shavl paa som for at lave sig til at gaa.

„Hvad er det, Nancy," udbrød Jøden studsende, i det han satte Lyset fra sig paa Bordet; „hvor du er bleg!"

„Bleg!" gjentog Pigen og skyggede med Haanden for Øjnene, som om hun vilde se stift paa ham.

„Ja ligefrem gyselig bleg," sagde Jøden. „Hvad har du gjort ved dig selv?"

„Ikke noget, det jeg ved af, undtagen at jeg har siddet her i dette indelukkede Kammer, Gud maa vide, hvor længe," svarede Pigen i en ligegyldig Tone. „Skynd Dem saa, at jeg kan komme hjem jo før jo heller."

Med et Suk for hvert Pengestykke talte Fagin Beløbet op i hendes Haand, og uden nogen yderligere Samtale skiltes de derpaa med et kort „God Nat".

Da Pigen var kommen ud paa aaben Gade, satte hun sig ned paa et Trappetrin og syntes i nogle Minuter at være fuldstændig forvildet og ude af Stand til at fortsætte sin Vej. Men pludselig rejste hun sig op og ilede af Sted i en Retning, der var helt modsat den, i hvilken Sikes sad og ventede paa hendes Tilbagekomst, medens hun paaskyndede sine Skridt, indtil de lidt efter lidt gik over til et voldsomt Løb. Omsider, da hendes Kræfter var aldeles udtømte, standsede hun for at trække Vejret, og som om hun pludselig havde samlet sine Tanker tilstrækkelig til at indse sin Uformuenhed til at

udføre noget, hun havde haft i Sinde, vred hun sine Hænder og brast i Graad.

Hvad enten det var Taarerne, der lettede hende, eller hun maaske følte, hvor fuldkommen afmægtig hendes Stilling var, nok er det, at hun vendte om og skyndte sig med næsten lige saa stor Hurtighed tilbage i den modsatte Retning, dels for at indvinde den Tid, der var gaaet til Spilde, dels for at holde Skridt med sine Tankers vilde Fart, og saaledes naaede hun snart efter det Hus, hvor hun havde forladt Indbrudstyven.

Hvis hun røbede nogen Sindsbevægelse, da hun fremstillede sig for Hr. Sikes, lagde han i alt Fald ikke Mærke til det, thi han spurgte blot, om hun bragte Pengene med sig, og da han havde faaet et bekræftende Svar herpaa, ytrede han en tilfreds Mumlen og lagde atter sit Hoved ned paa Puden for at fortsætte den Lur, der var bleven afbrudt ved hendes Komme.

Det var et Held for hende, at Besiddelsen af Pengene gav ham saa meget at bestille den næste Dag med at spise og drikke og derhos havde en saa formildende Indflydelse paa hans barske Gemyt, at han hverken havde Tid eller Lyst til at lægge synderlig Mærke til hendes Adfærd. At der var al den Uro og Adspredthed over hende, som er ejendommelig for et Menneske, der er i Færd med at foretage et eller andet voveligt Skridt, som det har kostet ikke ringe Kamp at beslutte sig til, vilde næppe være undgaaet den skarpsindige Jøde, som rimeligvis strax vilde have anet Uraad. Hr. Sikes manglede derimod en saadan finere Iagttagelsesevne og plejede heller ikke at plage sig selv med andre mistroiske Anelser end dem, han røbede ved en mut Barskhed mod alle og enhver, og da han tilmed, som allerede bemærket, var i et usædvanlig elskværdigt Lune, faldt det ham ikke ind at se noget paafaldende i hendes Opførsel, og han beskjæftigede sig i det hele taget saa lidt med hende, at selv om hendes Sindsbevægelse havde været endnu mere kjendelig, vilde den dog næppe have vakt nogen Mistanke hos ham.

Ud paa Eftermiddagen tiltog Pigens Sindsbevægelse, og da det var blevet Aften, og hun sad og ventede paa, at Indbrudstyven skulde drikke sig i Søvn, var der en Blegbed over hendes Kinder og en Ild i hendes Blik, som endog Sikes noget forundret lagde Mærke til.

Hr. Sikes, der endnu var mat efter den nylig overstaaede Sygdom, laa i Sengen spædende sin Genever med varmt Vand for at gjøre Drikken mindre hidsende, og var netop i Færd med at skubbe Glasset over til Nancy for at faa det fyldt igjen for tredje eller fjerde Gang, da han endelig blev opmærksom paa disse Symptomer.

„Splintre mig!" udbrød Manden, i det han rejste sig halvt op og stirrede Pigen ind i Ansigtet. „Du ser jo ud som et Lig, der er staaet op af Graven. Hva' er der i Vejen?"

„I Vejen!" svarede Pigen. „Ingen Ting. Hvorfor ser du saa vist paa mig?"

„Hva' er dette hersens for Narrestreger?" spurgte Sikes, i det han tog hende i Armen og ruskede hende dygtig. „Hva' er det? Hva' skal dette her sige? Hva' sidder du og grunder paa?"

„Paa mange Ting, Bill," svarede Pigen med en let Gysen og trykkede i det samme Hænderne mod sine Øjne. „Men du Fredsens, hvad lojerligt er der i det?"

Den Tone af tvungen Munterhed, hvori de sidste Ord blev udtalte, syntes at gjøre et stærkere Indtryk paa Sikes end det vilde og ustadige Blik, der var gaaet forud for dem.

„Jeg skal fortælle dig, hva' det er," sagde Sikes; „hvis du ikke har faaet en Feber paa Halsen eller er lige ved at faa den, saa er der noget extra paa Færde, og det noget farligt oven i Kjøbet. Du pønser dog vel ikke paa at . . . Nej, i Djævlens Skind og Ben, det vilde du ikke gjøre!"

„Gjøre hvad for noget?" spurgte Pigen.

„Der er ikke," sagde Sikes, i det han fæstede sine Øjne paa hende og mumlede Ordene ved sig selv, „der er ikke nogen raskere eller mere trofast Tøs til, ellers havde jeg skaaret Halsen over paa hende for længe siden. Men Feberen er i Færd med at komme over hende; det er det hele."

Trøstende sig med denne Forsikring tømte Sikes sit Glas ud til Bunds og forlangte derpaa med mange Eder at faa sin Medicin. Pigen sprang rask op, skjænkede noget ud af et Par Medicinflasker, medens hun vendte Ryggen til ham, og holdt Skeen hen til hans Mund, medens han drak det.

„Naa," sagde Indbrudstyven, „sid nu her ved Siden af mig og sæt dit gamle Ansigt op, eller jeg skal forandre det, saa du ikke skal kjende det igjen, naar nu kiger i Spejlet."

Pigen adlød, hvorpaa Sikes klemte sin Haand fast om hendes og sank tilbage paa Puden med sine Øjne fæstede paa hendes Ansigt. De lukkede sig, aabnedes igjen, lukkede sig endnu en Gang og aabnedes paany. Han skiftede urolig Stilling, og efter atter og atter i nogle Minuter at være falden hen i en Dos for lige saa ofte at fare op med et rædselslagent Blik og stirre aandsfraværende omkring sig, faldt han pludselig, lige som han paany vilde til at rejse sig op, i en dyb og tung Søvn. Hans Haand slappedes, den opløftede Arm sank langsomt ned, og han blev liggende som et Menneske, der er fuldkommen bevidstløs.

„Opiumet har endelig virket,“ mumlede Pigen og rejste sig op fra Sengen. „Men jeg kommer maaske alligevel for silde.“

Hun tog hastig Hat og Shavl paa, medens hun nu og da saa sig frygtsomt tilbage, som om hun til Trods for Sovedrikken hvert Øjeblik ventede at føle Trykket af Sikes's tunge Haand paa sin Skulder, og efter at have bøjet sig sagte ned over Sengen for at trykke et Kys paa Banditens Læber, aabnede og lukkede hun Døren med en lydløs Bevægelse og ilede ud af Huset.

En Vægter raabte halv ti nede i en mørk Gyde, som hun maatte igjennem for at komme ud i Hovedgaden.

„Er den meget over halv?“ spurgte Pigen.

„Om et godt Kvarter slaar den fuldt Slag,“ sagde Manden og holdt sin Lygte op mod hendes Ansigt.

„Og jeg bruger mindst en Time for at naa der hen,“ mumlede Nancy, i det hun strøg forbi ham og ilede hurtig ned ad Gaden.

Mange af Butikerne var allerede lukkede i de Baggyder og Stræder, hun passerede, medens hun lagde Vejen fra Spitalfields til Londons Vestende*). Hendes Utaalmodighed voxede, da hun hørte Klokken slaa ti. Hun løb i fuld Fart hen ad de snevre Fortove, i det hun puffede sig frem mellem Fodgængerne og næsten fór lige ind under Hestenes Hoveder for at skraa over de stærkt befærdede Gader, hvor Klynger af Mennesker stod og ventede utaalmodig paa Lejlighed til at gjøre det samme.

„Hun er gal!“ sagde Folk og vendte sig om efter hende, i det hun styrtede af Sted.

Da hun havde naaet det velhavende Kvarter af Byen, blev Gaderne forholdsvis mere tomme, og her vakte hendes voldsomme Fart endnu større Nysgjerrighed hos de enkelte Fodgængere, hun ilede forbi. Nogle paaskyndede deres Skridt bag ved hende som for at se, hvor hun styrede hen med en saa usædvanlig Ilfærdighed, medens andre stillede sig halvt om halvt i Vejen for hende og saa sig forundret tilbage, naar hun med uformindsket Fart strøg forbi dem, men de faldt fra en efter en, og da hun nærmede sig sit Maal, var hun alene.

Det var et Hotel i en rolig, men smuk Gade i Nærheden af Hyde Park. Idet det straalende Lysskjær fra en Lampe, som brændte foran Døren, viste hende Vej til Stedet, slog Klokken elleve. Hun havde tøvet i det sidste Øjeblik som for at tage Mod til sig, men Lyden af Klokkeslagene strammede hende op, og hun traadte ind i Forstuen. Portnerens Plads stod tom; hun saa sig om med en usikker Mine og gik hen imod Trappen.

*) Byens fornemme Kvarter.

„Hvor skal De hen, lille Kone?“ spurgte et pyntelig klædt, kvindeligt Væsen, der kigede ud fra en Dør bag ved hende. „Hvem skal De tale med?“

„Med en Dame, der bor her i Hotellet,“ svarede Pigen.

„En Dame!“ lød Svaret, der ledsagedes af et haanligt Blik. „Hvad for en Dame?“

„Frøken Maylie,“ sagde Nancy.

Det unge, kvindelige Væsen, der imidlertid var bleven opmærksom paa hendes Udseende, svarede kun med et Blik, der udtrykte den dydigste Foragt, og kaldte saa paa en Mand, der kunde tage sig af Sagen. Til ham gjentog Nancy sin Anmodning.

„Hvad Navn skal jeg sige?“ spurgte Opvarteren.

„Det er til ingen Nytte at nævne noget,“ svarede Nancy.

„Heller ikke Deres Ærende?“ sagde Manden.

„Nej, heller ikke det,“ gjenmælede Pigen. „Jeg maa selv tale med Damen.“

„Ja saa!“ sagde Manden og skubbede hende hen imod Døren. „Den Snak kjender vi nok! Se nu bare og pak sig!“

„I skal komme til at slæbe mig ud, før jeg gaar!“ udbrød Pigen heftig, „og jeg skal endda gi'e et Par Stykker af jer mere at bestille, end I skjøtter om. Er der ingen her,“ tilføjede hun og saa sig om, „som vil bringe en Besked fra en stakkels Skabning som mig?“

Denne Opfordring øvede sin Virkning paa en godmodig udseende Køkkenmester, der tillige med nogle andre Tjenestefolk stod og saa til og nu traadte frem for at blande sig i Sagen.

„Kan De ikke besørge det for hende, Joe?“ sagde denne brave Mand.

„Hvad skulde det gjøre godt for?“ svarede den anden. „De tror vel ikke, at den unge Dame vil tale med saadan en som hende der, hva'?“

Denne Hentydning til Nancys tvetydige Udseende vakte et umaadeligt Kvantum dydig Harme hos fire Stuepiger, der bemærkede med stor Heftighed, at denne Skabning var en Skjændsel for sit Kjøn, og at hun uden Barmhjærtighed burde kastes ud i Rendestenen.

„Gjør ved mig, hvad De vil,“ sagde Pigen og henvendte sig atter til Mændene, „men vis mig blot først den Tjeneste, jeg beder Dem om, og jeg bønfalder Dem for den almægtige Guds Skyld om at udrette dette Ærende.“

Den godhjærtede Køkkenmester gik atter i Forbøn for hende, og Resultat blev, at den Opvarter, der først var kommen til Stede, nedlod sig til at udføre Kommissionen.

„Hvad for en Besked skal jeg saa bringe?“

spurgte Manden med den ene Fod paa Trappetrinet.

„At et ungt Fruentimmer indstændig beder om at faa Frøken Maylie i Tale, og at dersom Damen blot vil høre det første Ord, hun har at sige, vil hun kunne overbevise sig om, hvorvidt hun skal høre paa hendes Ærende eller lade hende kaste paa Døren som en Bedragerske.“

„De ta'er Munden fuld, maa jeg nok sige,“ bemærkede Manden.

„Bring De blot denne Besked,“ svarede Pigen rolig, „og lad mig høre Svaret.“

Manden løb op ad Trappen, og Nancy blev staaende bleg og næsten aandeløs, medens hun med dirrende Læber lyttede til de meget tydelige Udtryk af Foragt, som Tjenestepigerne overmaade flittig udlod sig med, og som blev endnu lydeligere, da Manden vendte tilbage og sagde, at det unge Fruentimmer kunde følge med op.

„Det er til ingen Nytte at være dydig i denne Verden,“ sagde den ene af Tjenestepigerne.

„Messing anses nok for bedre end det Guld, der har staaet sin Prøve i Ilden,“ sagde den anden.

Den tredje nøjedes med at undre sig over, „hvad Damer var gjorte af,“ og den fjerde overtog første Stemme i en Kvartet af Udraabet „Skammeligt!“ hvormed de fire Dianaer sluttede.

Uden at ændse alt dette — thi hun havde vigtigere Ting paa Hjærte — fulgte Nancy rystende over alle Lemmer bag efter Manden til et lille Modtagelsesværelse, der fik sit Lys fra en i Loftet hængende Lampe. Her viste han hende ind og trak sig derpaa tilbage.

(Fortsættes.)

Giftstoffer i Husholdningen.

(Efter „Gartenlaube“.)

Til de store Fremskridt, som den nyere Tids Lægevidenskab har gjort, hører ikke mindst den rette Bedømmelse af de Sygdomme, der kan bringes ind under Sætningen: „Enhver Virkning maa have en Aarsag“, og den Erfaring, at det ikke blot er mekanisk Forstyrrelse i vort Legemsmaskineri, som fremkalder Sygdomme, men at det ogsaa og fornemlig er Saftmængdens kemiske Forandringer, der betinger disse. Det er frem for alt de langsomt virkende eller snigende Gifte, som ubemærket fremkalder visse Sygdomme, hvis Aarsag tidligere undgik selv den dygtigste Læges Opmærksomhed, og saa længe Aarsagen ikke kjendtes, kunde Sygdommen selvfølgelig ikke heller helbredes.

Den tyske Læge Dr. Oidtmann i Linnich har derfor erhvervet sig en særlig Fortjeneste ved at underkaste de i Husholdningen brugelige Metalkars Indflydelse paa den menneskelige Sundhed en nøjagtig Undersøgelse. Han er derved kommen til det Resultat, at mange Sygdomme, der blev opfattede som særegne Tilfælde i Skikkelse af Underlivslidelser, Svækkelsestilstande, nervøse Lidelser o. desl., maatte tilskrives den stadige Nydelse af giftige Metalforbindelser, som ved forskjelligt Slags Kokkentøj af Metal bliver opløst i de til Spise bestemte Stoffer og daglig tilførte Legemet i smaa Doser, hvorved der lidt efter lidt fremkaldes en kronisk Sygelighed, som byder alle Lægemidler Trods, fordi dens Aarsag er ubekjendt, hvorimod der bestandig gives Lidelserne ny Næring ved det Legemet tilførte Giftstof.

Dr. Oidtmann har i en fortræffelig Bog, som bærer Titlen: „Die Gesundheitswacht am häuslichen Herde“, givet Stødet til en vigtig Reform i den daglige Husholdning, i det han paaviser, hvad der paa dette Omraade er af Betydning for den private Sundhedspleje.

Der tages i dette Skrift særligt Hensyn til den Virkning, som skriver sig fra Tilberedningen af Spiserne, dog ikke blot — saaledes som Tilfældet er med tidligere populære Forfattere — i Henseende til Madens Tillavning, og de Ingredienser, som er nødvendige til denne, men navnlig ogsaa i Retning af de Kar, hvori Maden tillaves, og de Redskaber, ved Hjælp af hvilke de tillavede Spiser tilføres vor Organisme.

En stor Rolle i Aarsagerne til saadanne snigende Sygdomme spiller Blyet, og det ikke blot i sin Skikkelse af Metal, men ogsaa i sine kemiske Forbindelser. At dette Metal øver en skadelig Indflydelse paa Organerne, har allerede længe været bekjendt, ligesom ogsaa de Sygdomssymptomer, Blyet fremkalder i Organerne, længe er blevne betegnede med Udtrykket „Blysygdomme“. Blodets Blyforgiftning

opstaar lidt efter lidt ved den sukcessive Optagelse af Blypartikler og disses Overførelse i de forskjellige Organer af det menneskelige Legeme. Der kan særlig nævnes Indaanding af Blydunster eller Nedsynkning af smaa Doser Bly. Man finder derfor fornemlig Blyforgiftninger blandt de Haandværkere, som har at gjøre med Farver, der for den største Del er sammensatte af Bly, f. Ex. Blyhvidt og Mønniefarver. Ligeledes indfinder Blyforgiftning sig meget hyppig hos Skriftstøbere og Pottemagere, i det de forstnævnte Aar ud og Aar ind lader det for det meste af Bly bestaaende Skriftmetal gaa gjennem deres Hænder, medens de sidstnævnte paa forskjellig Maade anvender Blyet til Potters Glassur.

De Symptomer, som fremkaldes ved Optagelsen af de næsten usynlige Dele af Blyforbindelser i det menneskelige Legeme, giver sig tilkjende hos nogle som Anfald af heftige Smerter i Underlivet, hvilket med Tiden har en haardnakket Forstoppelse og Oppusten til Følge, og dertil slutter sig senere Tegn paa en almindelig Sygelighed, Afmagring og en gulbleg Ansigtsfarve. Hos andre indtræder der Smerter, som har Lighed med rheumatiske, i Ledemodene og især i Ryggen, og af disse rheumatiske Affektioner opstaar der ofte Lamhed i Extremiteterne; hos atter andre ytrer Blyforgiftningen sig ved almindelig Følelsesløshed, Anfald af Krampe, Muskellamhed, Rysten og Epilepsi. Bliver Aarsagen til Lidelserne ikke funden hos saadanne Patienter, og faar den snigende Gift vedblivende Lejlighed til at trænge mere og mere ind i Blodet, opstaar der efter nogen Tids heftige Hovedsmerter, pludselig Melankoli og Delirium i Forbindelse med fuldstændig Sindsforvirring, som vedvarer en eller flere Dage og kan føre til Døden under Anfald af Krampe.

Der gives imidlertid Patienter, som ikke hører til nogen af de Haandteringer, der er udsatte for de oven for nævnte Sygdomme, og som dog lider af lignende Symptomer. Sygdommens Beskaffenhed henleder Tanken paa en kronisk Metalforgiftning, men Lægen tror for det meste ikke paa en saadan med Hensyn til den paagjældende Patient, fordi denne aldeles ikke har nogen Lejlighed til at komme i Berørelse med Metaller. Desuden tages der ikke i Betragtning, at den moderne Industri for Forfærdigelse af Køkkentøj af tekniske og økonomiske Hensyn har kastet sig med stadig voxende Dristighed over Anvendelsen af Blymetaller til Farveblanding og Karrenes Emaillering. Man træffer ofte en Mælkegryde af Jærn, som indvendig er smukt hvidt og blankt emailleret, det vil med andre Ord sige: overtrukken med en blyholdig, blød Glassur, der er Aarsag til et eller andet Barns hyppige Krampetilfælde og Svækkelse eller til de andre Sygdomme, som har deres Udspring fra kroniske Blyforgiftninger. Derfor burde man altid ved de saa hyppig hos Børn forekommende Krampetilfælde undersøge Mælkegryden for at overtyde sig om, at denne ikke indvendig er overtrukken med blyholdige Stoffer; ogsaa Lergryder, der ligeledes anvendes til at koge Mælk i til Børn, er ofte bedækkede med et Slags Glassur, der indeholder Bly. Mælken uddrager lidt efter lidt det kiselsure Bly af Glassuren, og at denne efter Haanden bliver mat, er det bedste Tegn paa, at den i Karret kogte Mælk indgaar en kemisk Forbindelse med det giftige Stof.

Spise- og Tesker af det saakaldte Kompositions-Metal, Kaffekander af Metal og af Ler, fortinnede Fade, de glasserede Kaffekopper af Ler, som bruges meget af fattige Folk, endvidere Sier og Tragter af Blik og Tin giver alt sammen Stof til den sædvanlige Udbredelse, som Blyet har vundet paa et Omraade, hvor det medfører saa farlige Følger. Foruden disse Gjenstande kan endnu nævnes de med Oljefarve overstrøgne Træ- og Blikkar.

Naar Blyet nedsynkes i dets oprindelige Skikkelse af Metal, udøver det ikke nogen synderlig giftig Virkning, i det det da forlader Legemet i samme Skikkelse. Kommer det derimod i Forbindelse med Luft, Vand, Mælk og især med visse sure Vædsker, da forvandler det sig til et giftigt Salt, det kulsure Blyoxyd. Man troede tidligere, at det eneste giftige Blysalt var det kulsure Bly, men nu ved man, at det er enhver Blyforbindelse, som viser sine Virkninger, og at alle Blysalte er Gifte, saa snart de bliver tilførte Organismen gjennem Huden eller gjennem Munden og Luftorganerne. Den farligste Forbindelse er det eddikesure Blyoxyd, som navnlig danner sig ved Kogningen af syrlige Grøntsager og lignende i blyholdige Gryder eller Kar.

I Lægernes Praxis forekommer der ofte Blyforgiftninger, som er foraarsagede ved den skadelige Indflydelse af Blyhvidt paa Organismen, og som fremkalder den saakaldte „Malerkolik", hvilken er en sygelig Affektion i Underlivet, som man navnlig iagttager hos Malere og andre Haandværkere, der arbejder meget med Blyhvidt. Hos disse Arbejdere finde Blysaltene deres Vej til Organismen enten gjennem Huden eller gjennem Lungerne, men hovedsagelig dog derved, at disse Folk ikke vasker sig omhyggelig nok før deres Maaltider og derved tilfører Maven Bly under Maaltidet. Giften er saa ydenst fint fordelt i Luften og bliver i Aarets Løb indaandet i saa ringe Mængde, at selv den dygtigste Kemiker næppe er i Stand til at paavise dens Tilstedeværelse. Man har iagttaget, at i Fabriker, hvor Blyhvidtpulveret bliver forarbejdet i tør Tilstand, lider ikke alene Arbejderne derved; men ogsaa Heste, Hunde og Rotter, der befinder sig i Nær-

heden af Fabriklokalerne, bliver som Følge af Blyets Virkninger syge og dø. De Arbejdere, som befatter sig med at gjøre Brysseler Kniplinger hvide ved Indgnidning med Blyhvidt, indaander ligeledes ubevidst det giftige Salt, og det forekommer meget hyppig, at man efter deres Død kan paavise Blysalt i Indvoldene hos de Kvinder, der har beskjæftiget sig med det omtalte Slags Arbejde. Skuespillere, der anvender blyholdig Sminke, Arbejdere, som beskjæftiger sig med Fabrikation af glasserede Kort, den, som oven for antydet, antager en ondartet Karakter.

En af de største Uvaner i Husholdningen er Brugen af de saakaldte Tinsker, der nemlig ikke er af Tin, men af Bly. Det er en aldeles uberegnelig Elendighed, som fremkaldes i de lavere Folkeklasser ved Brugen af dette Redskab. De for Helbreden saa skadelige Sker lader sig allerede overfladisk kjende derved, at de ikke giver nogen rigtig Klang, naar man støder dem mod hinanden, saaledes som

Storpolitik. (Efter en Tegning af Hugo Kauffmann).

til hvilke der bruges Blyhvidt, Folk, som sover i nylig malede Værelser, der er overstrøgne med Blyhvidt, bliver alle sammen angrebne af Blyforgiftninger.

Det er klart, at da de heftige Symptomer ved Blyforgiftning først indtræder efter Haanden, medens de i Førstningen mildere Symptomer enten overses eller tilskrives andre Aarsager, kommer Lægerne ofte til at behandle Sygdomstilfælde, om hvis oprindelige Aarsag, den ubevidste, fortsatte Tilførsel af Blystof, de ikke har nogen Anelse, og Forgiftningen faar derved Tid til at udbrede sig, indtil Tilfældet er med de haarde, ægte Tinsker. Desuden er disse Sker klodsede og glansløse og altid bedækkede med en tynd Hinde af Blyoxyd; de bøjer sig ligesom Vox, og man kan skrive og tegne med dem ligesom med tykke Blyanter. Naar denne vigtige Husholdningsgjenstand, som det saa ofte sker, bliver liggende i syrlige og varme Spiser og daglig benyttes, opstaar selvfølgelig Symptomerne paa Blyforgiftning, og selv den mest opmærksomme Læge ved ikke, hvor han skal søge den oprindelige Aarsag til Patientens Lidelser.

Spiseskeer af blødt Bly, som man navnlig finder hos de fattigere Folkeklasser, er imidlertid ikke de eneste, som er skadelige. Køkkensker, fortinnede Jærnsker og Kompositionsmetal af al Slags duer ikke længere, efter at saadanne bliver fabrikerede billigere for at fortrænge de gode Sker af rent, klingende Bankatin. Enhver Ske med et sølvglinsende Overtræk er overordentlig skadelig, da der foruden Bly ogsaa indeholdes Zink og Vismuth i Legeringen. For at give de vantro et Bevis paa, at de ovennævnte Kjendsgjerninger hviler paa nøjagtige Undersøgelser og Experimenter, behøver man blot at gjøre følgende Forsøg: Man spiser en Tallerken „Tykmælk" med en Ske af Bly, og man vil da lidt efter spore en stærk Eftersmag af Metal, ganske som naar man har drukket Vand af en blyfortinnet Kande; det er den samme Smag af Metal, som man mærker, naar man spiser et surt Æble, der er skaaret over med en Kniv. Knivens blanke Jærnblad bedækkes øjeblikkelig af et sort Lag af opløst Jærn, og Æblet smager, som bekjendt, af Jærnfarve, af hvilken Grund man ogsaa plejer at bruge Horn- eller Elfenbensknive til at skære Frugt i Stykker med. Enhver Kokkepige ved, at naar man koger ituskaarne Æbler i en Jærngryde med Vand, bliver det klare Vand lidt efter surt som fortyndet Blæk. Man vil heraf kunne forstaa, at Skeernes Tin-, Bly- eller Zinklegering i den syrlige Mælk ikke vil kunne staa sig bedre mod Mælkesyren end Jærnet mod Æblesyren. Forskjellen er kun den, at de førstnævnte Metaller ikke efterlader nogen sortfarvet, altsaa heller ikke nogen synlig, men derimod en farveløs og derfor endnu mere farlig metallisk Opløsning.

Foruden i Skeerne og det blyholdige Køkkentøj indeholdes der Blysalt i endnu mange andre Gjenstande, som bruges i den daglige Husholdning, og ved Brugen opløses efter Haanden det giftige Stof. Kar af presset Glas, navnlig de tykke, engelske Presglas, der anvendes til Drikke- og Spisekar, indeholde ikke mindre end 38 pCt. Blyglød. Om end Uddragningen af Blyet ikke saa let finder Sted fra disse Kar, burde de dog ikke benyttes til en længere Opbevaring af syltede Agurker, Løg, Frugter o. lign.

Endvidere indeholder de fleste Lerkar Blysalt. Disse Kar bliver nemlig, som bekjendt, glasserede indvendig, og af Tilberedningen af denne Glassur afhænger deres Skadelighed eller Uskadelighed.

Der er tre Slags Glassur, som især foretrækkes. For det første: Ler-Glassur, som bestaar af Kiseljord, Lerjord og Alkalier; disse Stoffer anvendes til Porcelæn og Stenvarer og er aldeles ikke skadelige for Sundheden.

For det andet er der de blyholdige Glassurer, som fremkommer ved Brændingen af Ler, og som sædvanlig anvendes til Glassering af Kar og Gryder. Fabrikeret paa rette Maade er denne Blyglassur ikke opløselig i de i Husholdningen sædvanlig forekommende flydende Stoffer, og den er for saa vidt anbefalelsesværdig. Hvis derimod en Del Blyoxyd ikke er behørig forbunden med Kiselsyre, trækkes Blyet let ud og kan blive Aarsag til Forgiftning.

Det tredje Slags er Emailleglassur, som ligeledes indeholder Tin- og Blyoxyd. Lader man destilleret Vand fordampe i et Kar af Lerjord, indeholder den Mængde Vædske, der bliver tilbage, Blyoxyd og giver med Svovlbrintevand et sort Bundfald af Svovlbly. Dersom man vil overbevise sig om, hvorvidt et Glas er glasseret efter de rette tekniske og for Sundheden uskadelige Love, da bør man, før Karret benyttes første Gang, fylde det med Eddike, som skal blive staaende i Karret 8 à 10 Timer; derpaa heldes Eddiken ud, og der sættes til den nogle Draaber Svovlammonium. Hvis der da ikke viser sig noget sort Bundfald eller en lysebrun Farvning, kan man ikke betragte Karret som skadeligt for Sundheden, i det det ved det ovennævnte Experiment har vist sig, at der ikke er udtrukket noget Blysalt ved Hjælp af Eddiken.

Det er imidlertid ikke alene i Køkkenet, at man træffer mangfoldige skadelige Blyforbindelser, som fremkalder Sygdomme i det menneskelige Legeme, men vi finder ogsaa paa andre Omraader i det daglige Liv mange Gjenstande, der er overstrøgne med Blyfarve og derved, i det de gaa fra Haand til Haand, fremkalder Tilfælde af Blyforgiftning. Dette gjælder hovedsagelig om en stor Del Legetøj, f. Ex. de for Tiden saa menet yndede farvede Gummibolte og Dukker, som fornemlig indeholder Zinkforbindelser og derved let fremkalder sygelige Affektioner hos Børn.

Ikke mindre bør der advares mod det farvede amerikanske Lædertøj, som hyppig benyttes til Dække over Børnevogne ligesom ogsaa til Sengeunderlag. Det indeholder stærkt koncentrerede Blyforbindelser, som afskrabes ved at slaa Vogndækket op og ned, og i Skikkelse af fint Støv tilføres de da den barnlige Organisme gjennem Aandedrætsorganerne. Man har mere end en Gang i Løbet af de sidste Aar gjort den Jagttagelse, at Børn, som ellers var ganske sunde og raske, blev syge under alle Symptomer paa Blyforgiftning, og først lidt efter lidt opdagede man, at Sygdommen havde sin Aarsag i de blyholdige Tæpper, som benyttedes til Underlag i Børnenes Senge. Blyindholdet i det nævnte Stof er saa betydeligt, at der af et Stykke Tøj, som vejer 15 Gram, kan fremstilles et Blykorn af $6^1/_2$ Grams Vægt. Enhver kan med Lethed selv

foretage en saadan Prøve. Man tager et lille Stykke graat amerikansk Lædertøj, omtrent af Størrelse som et Visitkort, antænder det paa en Tallerken og lader det forkulle. Det varer da ikke længe, før man kan se en Del smaa metalglinsende Blykugler danse omkring i Asken.

Det vil næppe vare længe, før de rationelle lægevidenskabelige Forskninger vil medføre endnu flere Resultater, der — ligesom man nu er i Stand til at finde Grunden til mangfoldige Sygdomssymptomer i Blyforgiftninger — vil lede til Opdagelsen af endnu mange, hidtil ubekjendte Sygdomsaarsager, som turde tilskrives industrielle Misbrug. Ved den teknisk-videnskabelige og den medicinske Videns Indgriben i hinanden vil den offentlige Sundhedspleje saaledes efter Haanden naa en højere Grad af Fuldkommenhed.

Danske Digtere.

Christian Winther: „Skovminder".

I Skoven, hvor jeg vandred,
da jeg var ung og glad,
er ingen Ting forandret,
ej Stub, ej Blomst, ej Blad.
Med Vemods Fryd fornemmer
endnu min vakte Sans
de samme Fuglestemmer,
den samme Duft og Glans.

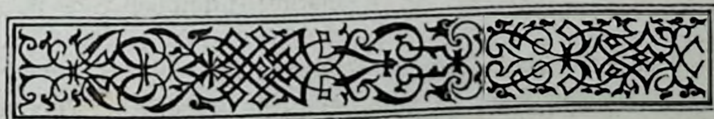
End leve tusend Minder
her fra min fjærne Vaar;
fra hver en Luft, der vinder,
et Fordums Suk jeg faar.
Skovduens Kluk og Klage
er lige elskovsblid
og tryller født tilbage
mig til en svunden Tid.

De vilde Anemoner
har end det gamle Skjær,
end klinge fjærne Toner,
som gik mit Hjærte nær;
den høje Poppel kror sig
end lige stolt og rank,
og Bækken endnu snor sig
om Stenen lige blank.

Mig vinker hver en Bille,
hver Sommerfugl, hver Bi,
jeg ved nok, hvad de ville,
og føjer mig deri:
de byde mig at lukke
vidt op min Tankes Blik; —
i Klokkeblomstens Krukke
kredense de mig Drik.

Men Mindets Skaal, de rækker,
gjør ej mit Hjærte svagt;
det hæver sig og strækker
sig med fornyet Magt.
I dette grønne Mørke,
i Sommerduftens Flod
det føler ny sin Styrke
og faar sit gamle Mod.

Thi jeg er ingen Daare,
som har den vamle Skik
at spilde Suk og Taare
paa Tiden, der hengik.
Ak, alt hvad der kan tænkes
at gjøre Glæden rig,
det bedste, der kan skjænkes,
har Tiden skjænket mig.

General Sheridans Bal.

En Skitse fra den amerikanske Krig.

Det var i Slutningen af den amerikanske Krig, i Januar 1865. Sydens Sag var aldeles haabløs; Nordens Armé rykkede stadig frem, og Sheridans Hovedkvarter var midt i Fjendens Raad, i Winchester, medens Sydens General, Moseby, nu maatte indskrænke sig til et Slags Guerillakrig og daglig mistede Territorium.

Sheridan sad en Morgen i sit Værelse og studerede Kortene over Egnen, medens han røgte sin Pibe, da en Mr. Harry Levingstone blev meldt. Det var en Mand paa hen ved femti Aar, som traadte ind. Efter nogle Komplimenter anmodede han Generalen om at gjøre ham og hans Familie den Ære næste Aften at deltage i et Bal paa hans en Mil derfra liggende Gaard, og, hvis det behagede ham, medbringe sin Stab, som ogsaa vilde faa den samme Indbydelse. Sheridan takkede hjærtelig og lovede at komme.

Den rige Mr. Levingstones Ejendom laa i det af Sheridan besatte Territorium, og han havde den i uforstyrret Ro, da han ved Okkupationen havde aflagt Troskabsed.

Samme Dags Aften sneg en gammel Neger sig omkring Hovedkvarteret og blev greben som mistænkelig. Ved hans høje Raab: „Mig tale med Massa Sheridan," aabnede denne sit Vindu og befalede, at man skulde lade ham komme ind.

„Naa, Sam, hvad ønsker du af mig?" spurgte Generalen.

„Mig tale alene med Massa," var Negerens Svar.

„Saa gaa tilbage til eders Poster, mine Venner," sagde Generalen. „Mr. Sam og jeg skal nok komme ud af det med hinanden . . . Saa, nu er vi alene. Hvad vil du mig, min Ven?"

„Massa General fægte for mig og Broder min, mig redde Massa fra Ulykke."

Generalen blev utaalmodig. „Du maa se til at skynde dig," raabte han noget barsk: „hvad har du at sige mig?"

„Massa indbudt af Serra Levingstone at danse med Damer."

„Ja, og saa."

„Slemme Mand Moseby hos Serra Levingstone i Gaar: mange onde Mennesker fange Massa General i Morgen Nat Kl. 12 og bringe ham til onde Davis i Richmond."

„Se, se! Og hvem har sagt det, Mr. Sam?" spurgte Generalen noget alvorligere.

„Mig gammel Mand, ikke arbejde meget, blive i Huset, hørte i Gaar alt. Moseby ond Mand, Serra Levingstone ond Mand. Mange slemme Mænd gjemte i Huset, fange General Massa, fange mange andre i Morgen Aften . . ."

Negeren tav, og da Generalen nogle Gange i stor Bevægelse var gaaet frem og tilbage i Stuen, blev han staaende foran ham og sagde: „Min gamle Sam, foreløbig takker jeg dig blot med Ord. Tal ikke om det til nogen, vend tilbage til din Herres Gaard og udret din Tjeneste som sædvanlig. Har du talt sandt, saa skal du blive rigelig belønnet, saa du for Fremtiden ikke trænger til at arbejde mere. Kom nu!"

Sheridan førte Negeren til Vagten og befalede at lade ham passere frit. Derpaa gned han sig fornøjet i Hænderne og fløjtede, et sikkert Tegn paa, at han var i godt Humør. Næste Morgen lod han en Major fra det tredje Connecticut-Regiment kalde til sig, gav ham nogle hemmelige Befalinger, og begge Mændenes hjærtelige Latter tydede paa, at de foruden den alvorlige Tjeneste ogsaa havde en Spøg for. Staben blev ogsaa kaldt og gjort nøje bekjendt med Planen.

Kl. 4 om Eftermiddagen kjørte Sheridan, ledsaget af sin Stab, af Sted i en stor aaben Vogn; han tog med Vilje ingen Ordonnanser med, for ikke at vække Mistanke. Da han kom til Levingstones Gaard, stod en Mængde Herrer paa Trappen for at modtage de længselsfuldt ventede Gjæster. Mr. Levingstone forestillede under mange Komplimenter de tilstedeværende Herrer for Generalen og førte ham derpaa ind i Salen, hvor der var samlet en talrig Flok balklædte Damer. Alle Damerne rejste sig med glædestraalende Ansigter, thi nu troede de at have „Yankeen" i deres Vold, og opbød al deres Elskværdighed for at gjøre Gjæsterne rigtig sikre. Hadet og Fanatismen mod Yankeerne var ikke en Gang saa voldsomt hos Mændene som hos den kvindelige Befolkning.

Efter et let Maaltid begyndte det tilsyneladende uskyldige Bal meget muntert. Da blev pludselig, som et Lyn paa en klar Himmel, alle Dørene revet op, Ruderne slaaet ind, og over alt viste sig blaaklædte Yankeer med ladte Geværer; Rædsel og Dødsangest malede sig paa alle Ansigter, nogle af Damerne besvimede.

Smilende traadte nu Sheridan frem i Salen, omringet af sin Stab, og henvendte sig paa den mest forekommende Maade til Damerne: „Undskyld Afbrydelsen, mine Damer, men De ved, for Soldaten gaar Tjenesten frem for alt.“ Derpaa nærmede han sig til Mr. Levingstone, som stod aldeles tilintetgjort.

Paa et Vink blev alle Herrerne bundne og sat paa de udenfor ventende Vogne, trods alle Damernes Bønner og Fortvivlelse.

„Jeg vil fritage Dem, min kjære Værtinde, for at følge med,“ vedblev den joviale General. „Jeg kan fatte Deres Sorg og føler mig ikke kaldet til at pine Dem endnu mere, men jeg maa dog

Den første Pibe Tobak.

„Min elskværdige Vært,“ sagde han, „jeg takker Dem for Deres Gjæstfrihed og beklager kun, at Loven kræver, at jeg maa indbyde Dem til vor gode Lincoln i Washington i Steden for til mig selv. Hvorledes denne Gjæstfrihed vil ende, vil jeg overlade til Krigsretten og Deres egen Samvittighed at afgjøre. De er fængslet!“

overlade et Kompagni Soldater til Deres Pleje. De, mine Damer, kan godt betro Dem til mig og min Stab. Af Mangel paa Herrer er det jo umuligt at fortsætte Ballet her, jeg tager mig derfor den Frihed at indbyde Dem alle til mig i mit Hovedkvarter. Efter Ballets Slutning skal jeg atter lade Dem bringe tilbage hertil. Der holder

lukkede Vogne til Damerne, men jeg iler forud for at kunne modtage Dem passende. Min Stab og mine Grenaderer vil i al Ærbødighed være Deres Kavallerer, og hermed har jeg den Ære at anbefale mig. Paa Gjensyn."

Utvungen, med en let Bøjning for Damerne forlod han Salen og steg op paa sin Hest, der var blevet ført efter ham.

Da Sheridan kom til New=Yorks=House, Byens bedste Hotel, var Salen allerede festlig smykket og prydet med Stjærnebanneret, ligesom alle Officererne var forsamlede. Damerne havde imidlertid fundet det fornuftigst at stige i Vognene uden at benytte Grenaderernes Hjælp. De var i stor Angest og Bevægelse, thi de troede, at de skulde føres i Fængsel, men de var for stolte til at ville bede om Naade. Ankomne til Winchester kjørte Vognene i Række frem for New=Yorks=House. Officererne stod i den klart oplyste Gang for at modtage Damerne og føre dem op i den festlig smykkede Sal, hvor de blev modtagne af General Sheridan med et venligt Smil og af Orkestret med den forhadte »Yankee doodle«. Officerernes egne Damer havde naturligvis ikke indfundet sig til det improviserede Straffebal.

Var det Virkelighed eller Skuffelse? Damerne kunde næppe komme sig af deres Forbavselse. Efter at der var budt Forfriskninger omkring, begyndte Ballet, men de opbragte Damer adlød kun med gnistrende Øjne og sammenbidte Læber og uden at sige et Ord. Efter en Times Forløb gav Sheridan et Vink.

Musiken standsede, og den ellers altid muntre General vendte sig med en alvorsfuld Mine til en Klynge Damer:

„Mine Damer," begyndte han, „De har ikke alene krænket den for enhver Amerikaner hellige Gjæstfrihed, men ogsaa deltaget i det nederdrægtigste Forræderi. Jeg vilde være den sidste til at undlade at vise Damerne den dem tilkommende Ærbødighed, men denne Revanche skyldte jeg Stjærnebanneret, som De havde haanet, og ansaa det ogsaa for en gavnlig Lære for Dem selv. Indrøm, mine Damer, at Yankeen, om De end hader ham aldrig saa meget, dog fører Krig paa en lovlig og menneskelig Vis, og han haaber en Gang i Tiden at blive Dem lige saa kjær som Ven, som han gjorde sit for at være en agtværdig Fjende. Dermed Gud befalet, mine Damer! Nu er der ikke noget i Vejen for Deres Afrejse. Vognene staar færdige til at bringe Dem til Deres Hjem!"

Fra alle Verdensdele.

XIII.

Frosne Bjærgmasser.

Naturforskeren Weiser har meddelt en Opdagelse, som har vakt stor Forbavselse blandt Geologerne, nemlig at der i Sølvminerne i Clear Creek County i Kolorado findes frosne Bjærgmasser.

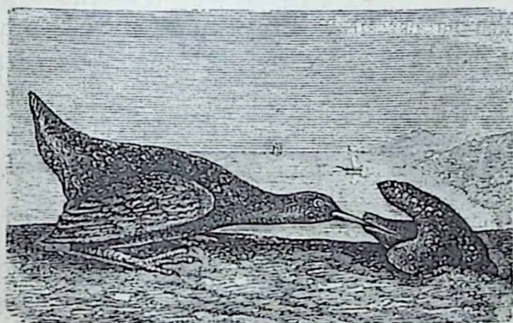
Der findes nemlig en Sølvmine højt oppe paa Mac Clellan Bjærget, kaldet „Stevens Mine"; denne Mines Højde er 12,500 Fod. I en Dybde af 60—200 Fod er Gangmassen, som bestaar af Kvarts, Kalcit og Malm, tillige med de omgivende Klippevægge befunden at være en eneste frossen Masse. Mac Clellan Bjærget er en af de højeste ostlige Arme af „Snowy Range"; det har Form af en Hestesko med en stejl skraanende Feldspathklippe af 2,000 Fods Højde, som nogle Steder er næsten lodret. En Tunnel er ført ind i Bjærget mod Minegangen, hvor Klippen er næsten lodret. Ved Undersøgelsen viste der sig intet usædvanligt paa de første 80—90 Fod; men derefter naaede man den frosne Masse, som fortsattes over 200 Fod. Der er ikke Tegn til hverken Sommer eller Vinter; den hele frosne Masse er omgiven af haard, massiv Klippe, og Gangen selv er lige saa haard og fast som Klippen. Da Minearbejderne var ude af Stand til at løsne det frosne Materiale ved Hakke eller Bor for at vinde Malmen, en sølvrig Blyglans, fandt de, at det bedste var at antænde et stort Baal af Brænde om Aftenen i Nærheden af den bageste Ende af Tunnelen, for saaledes at optø den frosne Masse, og saa om Morgenen fjærne de løsnede Dele. Denne Fremgangsmaade har man brugt under Arbejdet i denne Mine i flere Aar. Tunnelen er over 200 Fod dyb, og der er ingen Formindskelse af Frosten, der snarere synes at tage til. Der er, saa vidt det kan ses, ingen Aabning eller Spalte, gjennem hvilken Frosten muligvis kunde have naaet en saadan Dybde under Overfladen, og der er andre Miner i samme Nabolag, som befinder sig i en lignende frossen Tilstand.

Efter hvad man ved om den Dybde, til hvilken Frosten i Almindelighed trænger ned i Jorden, synes det ikke at være rimeligt, at den kunde have naaet Dybden af 200 Fod gjennem den faste Klippe i Stevens Minen eller gjennem Gangmassen, der, som vi har set, er saa haard som Bjærgmassen selv. Da denne Forklaring altsaa er uholdbar, ser ovennævnte Meddeler ingen anden Udvej end at føre Fænomenet tilbage til en tidligere Istid. Man finder nemlig Spor af „Istiden" over alt paa Klippebjærgene. Netop over Stevens-Minen er der Levninger af en Jøkelvold, som næsten er en engelsk Mil lang og en halv Mil bred; den bestaar af smaa, kantede Sten, hvilket tydelig viser, at de ikke er komne fra nogen betydelig Afstand. Og netop over Gangen, ved Affaldet paa Stillehavs-Siden, findes den største Jøkelvold, som Meddeleren nogen Sinde har set, bestaaende af Feldspatblokke af umaadelig Størrelse. Deraf sluttes, at det var under denne Periode af stærk Kulde, at Frosten trængte saa dybt ned i Klipperne, at den har været der siden, og at den vil blive der i lange Tider endnu. T.

XIV.

En Fugl fangen af en Østers.

Det er et lige saa mærkeligt som farligt Fangenskab, der er fremstillet paa vort lille Billede. Det er en Fugl fanget af en Østers, der, medens Havet i Ebbetiden har trukket sig tilbage, er bleven liggende paa Strandbredden med aabnede Skaller.

En lille Fugl, maaske en Fugleunge, som det næsten ser ud til, har hoppet og flagret omkring for at søge Føde ved Stranden og har da faaet Øje paa Muslingen. Den har ment, det var en rigtig Lækkerbid, og uden at ane Fælden har den stukket Næbet ind i Skallen. Men i Skallerne stikker to Lukkemuskler, „Stolen", ved Hjælp af hvilke Østersen let og hurtig kan lukke for sit Hus. Saaledes gik det her: Skallerne smækkede sammen om Fuglens Næb og holdt den saa fast, at det var den umuligt at frigjøre sig. Fuglen slider og rykker, men alt er forgjæves, om lidt kommer Floden, og den tilsyneladende ubetydelige Musling har forvoldt dens Død. J.

Vore Billeder.

Gloria victis! Paa Verdensudstillingen i Paris i 1878 var der udstillet en stor Broncegruppe, der valte overordentlig Opmærksomhed. Den bar Indskriften Gloria victis! (Hil de overvundne!) og var udført af den franske Billedhugger Antoine Merciė. Indskriften kunde næsten synes overflødig, thi Gruppen udtrykker skjønt og levende, hvad den fremstiller: at den, der falder med Ære efter at have kæmpet til det yderste, lige saa fuldt fortjener Hæderskransen som Sejrherren, hvem Lykken og Overmagten stod bi. Det er en smuk Tanke i Modsætning til de bekjendte grusomme Ord, som tillægges den galliske Hærfører Brennus: »Væ victis!« (Ve de overvundne!). Den franske Kunstner, hvem det prægtige Kunstværk skyldes, er tydeligt nok bleven inspireret til sit Arbejde af de Ulykker, der hjemsøgte hans Fædreland under Krigen med Tyskland i 1870 og 71.

* * *

Storpolitik. Det er dog velsignet med den Politik — saa meget den giver Godtfolk at snakke om. Ja og saa de politiske Aviser! Hvad var der vel ved et Krus Øl og en Pibe Tobak, naar man ikke kunde krydre det med en lun Passiar om Ministeransvarlighed og Sukkertolden og Kvinders Adgang til de lovgivende Forsamlinger o. s. v.? Henne i Kroen i den lille sydtyske By er Degnen Forelæser, og han kunde aldrig ønske sig mere taknemmelige og andægtige Tilhørere. Naar Avisen er læst til Ende, begynder Disputen. Det vil sige, Degnen udlægger det læste efter sin personlige Opfattelse af de storpolitiske Forhold, og naar han med en dybsindig Mine forklarer sine gode Venner, hvad Bismarks næste parlamentariske Felttog gaar ud paa, saa nikker de alle tre og siger: „Ja, det er nu saa meget vist — det." Og saa faar man sig nok et Krus Øl og nok en Pibe Tobak, og Degnens Røst bliver mere profetisk, efter Haanden som han henter sin politiske Visdom nærmere ved Bunden af Kruset.

* * *

Den første Pibe Tobak. Forbuden Frugt smager bedst, siger Ordsproget. Det er ganske aabenbart, at den lille Fyr, der har listet sig hen i en Krog for i Smug at ryge sin første Pibe Tobak, føler

sig meget stor og vigtig i Øjeblikkets Nydelse — maaske blot med en lille Smule hemmelig Frygt for at blive overrasket — men Spørgsmaalet er, hvorledes han vil befinde sig om en halv Times Tid, naar Piben er røget ud. Tager man ham rigtig i Øjesyn, vil man lægge Mærke til, at der er en svag Trækning om Munden, der tyder paa, at Nydelsen allerede ikke længer er helt ublandet. Og dog tør det næsten anses for en afgjort Sag, at selv om Knægten faar Kvalme af sin første Pibe Tobak, vil det ikke vare ret længe, før han gjentager Forsøget.

Recepten.

„Nej, nej, lille Frue, stol bare paa,
at Sygdommen godt jeg kjender,
det er jo da tydeligt at forstaa,
at Barnet er sygt for Tænder.

Den Sygdom kurerer jeg som en Visk!
Naar blot min Recept De følger,
saa er hun i Morgen saa sund og frisk
som Fisken i Havets Bølger.“

Saa satte den lærde Mand sig hen
ved Bordet med værdig Mine
og skrev en Recept med Pen og Blæk
til Dukken, den stakkels Line.

Og alt imens gled den store Hat
langt ned over Doktorens Næse,
Recepten blev til en vældig Klat,
som ikke var god at læse.

Men da der til Apotheket gik Bud
— hist omme bag Døren laa 'et —,
saa gransked Svenden med Lethed ud,
hvad der skulde have staaet.

„Naa,“ sa'e han, „hun skal ha'e Sort-paa-hvidt,
ja, det vil nok lindre Pinen!“
Saa tog han Kanden, og expedit
han lavede Medicinen.

Om Dukken kom sig? Ja, det er klart,
hun kom sig bare ved Lugten.
Med Sort=paa=hvidt i en vældig Fart,
man driver et Onde paa Flugten.

E. H.

Oliver Twist

eller

Et Fattighusbarns Hændelser,

af Charles Dickens.

(Med Illustrationer af George Cruikshank.)

(Fortsat.)

Fyrretyvende Kapitel.

En sælsom Sammenkomst, der er en Følge af det foregaaende Kapitel.

Pigen havde tilbragt sit Liv paa Gaden eller i de modbydeligste af Hovedstadens berygtede Huse og elendige Kipper, men der var dog endnu noget af Kvindens medfødte Natur tilbage hos hende, og da hun hørte lette Trin nærme sig en Dør lige over for den, hun var traadt ind af, og tænkte paa den uhyre Modsætning, som det lille Værelse om et Øjeblik vilde komme til at indeslutte, følte hun sig overvældet ved Følelsen af sin egen dybe Skjændsel og gyste tilbage, som om hun næppe kunde taale Nærværelsen af den Person, som hun havde søgt at faa i Tale.

Men med disse bedre Følelser kæmpede Stoltheden, der kan træffes lige saa godt hos den laveste og mest nedværdigede Skabning som hos de højeststillede og mest selvbevidste. Hun, Tyvenes og Kjæltringernes trofaste Ledsagerske, dette Ubskud fra de usleste Smuthuller, i hvilke hun havde haft Tilhold sammen med Fængslernes og Straffeanstalternes værste Bærme, der levede saa at sige i Skyggen af Galgen — selv dette nedværdigede Væsen var altfor stolt til at røbe blot det svageste Glimt af den kvindelige Følelse, som hun ansaa for en Svaghed, men som var det eneste, der endnu viste Resterne hos hende af den Menneskelighed, hvoraf hendes forspildte Liv havde udslettet saa mange, mange Spor, lige fra hun var et ganske ungt Barn.

Hun hævede sine Øjne tilstrækkelig til at bemærke, at den Skikkelse, der traadte frem for hende, tilhørte en fint bygget og smuk ung Pige. Saa slog hun atter Øjnene ned, rystede paa Hovedet med en Mine af paatagen Ligegyldighed og sagde:

„Det holdt haardt at faa Dem i Tale, Frøken. Dersom jeg var bleven fornærmet og var gaaet min Vej, som mangen anden vilde have gjort, saa vilde De være kommen til at fortryde det en Dag, og det ikke uden Grund."

„Det gjør mig meget ondt, hvis nogen har været uhøflig mod Dem," svarede Rose. „Men tænk ikke mere derpaa. Lad mig høre, hvorfor De ønskede at tale med mig. Jeg er den Person, De har spurgt efter."

Den venlige Tone, hvori dette Svar blev

givet, den bløde Stemme, det indtagende Væsen og Manglen paa ethvert Udtryk af Hovmod eller Mishag, berøvede Pigen al hendes Fatning, og hun brast i Graad.

„O, Frøken, Frøken!" sagde hun og slog lidenskabelig Hænderne sammen foran sit Ansigt, „dersom der var flere som De, vilde der være færre som jeg — ja, det vilde der — det vilde der!"

„Sæt Dem ned," sagde Rose alvorlig. „De bedrøver mig. Er det Sorg eller Nød, der trykker Dem, skal jeg være meget glad ved at hjælpe Dem, hvis jeg kan — det skal jeg sandelig. Sæt Dem ned."

„Lad mig kun staa, Frøken," sagde Pigen endnu grædende, „og tal ikke saa venlig til mig, før De kjender mig bedre. Men det er allerede blevet silde. Er . . . er Døren lukket?"

„Ja," svarede Rose og trak sig et Par Skridt tilbage som for at have lettere ved at hidkalde Hjælp, hvis det skulde behøves. „Hvorfor?"

„Fordi," sagde Pigen, „jeg staar i Begreb med at lægge mit eget og andres Liv i Deres Haand. Jeg er den Pige, der slæbte lille Oliver tilbage til gamle Fagin, Jøden, den Aften, han var paa Vejen fra Huset i Pentonville."

„De!" sagde Rose Maylie."

„Ja, jeg, Frøken!" svarede Pigen. „Jeg er den elendige Skabning, De har hørt tale om, som lever blandt Tyve, og som aldrig fra det første Øjeblik, jeg kan mindes tilbage, da mine Øjne og Sandser blev aabnede paa Londons Gader, har kjendt nogen bedre Tilværelse eller venligere Ord end dem, disse Mennesker har givet mig — saa sandt Gud staa mig bi! Gys kun tilbage for mig, Frøken. Jeg er yngre, end De vil antage efter mit Udseende, men jeg er vant til det. Selv de fattigste Fruentimmer gaar af Vejen for mig, naar jeg passerer et befærdet Fortov."

„Hvor forfærdeligt!" sagde Rose og trak sig uvilkaarlig lidt tilbage fra sin sælsomme Gjæst.

„Tak Himlen paa Deres Knæ, dyrebare Frøken," udbrød Pigen, „fordi De har haft Venner, der har skjærmet og draget Omsorg for Dem i Deres Barndom, og fordi De aldrig har levet midt i Sult og Kulde og Svir og Drukkenskab og . . . det, som er endnu langt værre end alt det andet — saaledes som jeg har gjort fra Vuggen af, og jeg maa vel bruge dette Ord, thi Gaden og Rendestenen har været min Vugge, lige som de vel ogsaa bliver mit Dødsleje."

„Jeg beklager Dem!" sagde Rose med kvalt Stemme. „Mit Hjærte lider ved at høre Dem."

„Himlen velsigne Dem for Deres Godhed!" svarede Pigen. „Dersom De vidste, hvorledes jeg undertiden er til Mode, vilde De beklage mig endnu mere. — Men jeg har listet mig bort fra dem, der sikkert vilde myrde mig, hvis de anede, at jeg har været her for at fortælle Dem, hvad jeg er kommen paa Spor efter. Kjender De en Mand ved Navn Monks?"

„Nej," sagde Rose.

„Han kjender Dem," vedblev Pigen, „og ved, at De opholder Dem her, thi det var ved at høre ham nævne Stedet, at jeg fandt Dem."

„Jeg har aldrig før hørt dette Navn," sagde Rose.

„Saa er det vel et Navn, som han kun gaar under blandt os," svarede Pigen, „hvad jeg allerede længe har tænkt mig. For nogen Tid siden — kort efter at Oliver havde fundet et Hjem hos Dem efter den Nat, Indbrudet gik for sig — belurede jeg en Samtale, der holdtes i Mørket mellem ham og Fagin; thi jeg nærede Mistanke til denne Mand. Af det, jeg hørte, fandt jeg ud, at Monks — De forstaar nok, den Mand, jeg spurgte Dem om . . ."

„Ja," sagde Rose, „jeg forstaar det."

„. . . At Monks," vedblev Pigen, „tilfældig havde set ham sammen med to af vore Drenge den Dag, vi første Gang tabte ham af Syne, og at han strax havde gjenkjendt ham som det samme Barn, han passede paa, men jeg kunde ikke udfinde af hvad Grund. Der blev sluttet en Overenskomst med Fagin om, at hvis han atter kunde faa Fingre i Oliver, skulde han have en vis Sum, og han skulde faa endnu mere, dersom han kunde gjøre ham til en Tyv, hvilket Monks ønskede i en eller anden Hensigt, der havde Interesse for ham selv."

„Men i hvilket Øjemed?" spurgte Rose.

„Han fik Øje paa min Skygge, der tegnede sig paa Væggen, medens jeg lyttede i Haab om at komme paa Spor efter det," sagde Pigen, „og der er ikke mange foruden mig, der kunde være kommen tidsnok bort til ikke at blive opdaget. Men mig lykkedes det, og jeg saa ham ikke igjen før i Aftes."

„Og hvad skete der da?"

„Jeg skal fortælle Dem det, Frøken. I Aftes kom han igjen. De gik ovenpaa ligesom forrige Gang, og efter at jeg havde svøbt mig ind i mit Shavl paa en saadan Maade, at min Skygge ikke kunde røbe mig, gav jeg mig atter til at lytte ved Døren. De første Ord, jeg hørte Monks sige, var disse: „De eneste Beviser paa, hvem Drengen er, ligger paa Bunden af Floden, og den gamle Hex, der modtog dem af Moderen, raadner nu op i sin Ligkiste." De lo og ytrede noget om, at det var gaaet meget heldig til, hvorpaa Monks atter snakkede om Drengen og blev mere og mere heftig, medens han sagde, at skjønt han nu var sikker nok paa den fordømte Knægts Penge, vilde han dog hellere haft det paa den anden Maade, da det vilde have været

en herlig Spas at knække Faderens Stolthed ved at faa Drengen slæbt fra det ene Fængsel i Landet til det andet og til sidst faa ham klynget op for en eller anden Misgjerning, hvad Fagin let kunde have besørget efter først at have tjent godt ved ham oven i Kjøbet."

„Hvad betyder dog alt dette!" udbrød Rose.

„Sandheden, Frøken, skjønt den kommer fra min Mund," svarede Pigen. „Han sagde derpaa med mange Eder, som er dagligdags nok for mine Øren, men fremmede for Deres, at dersom han kunde tilfredsstille sit Had ved at tage Drengens Liv uden at risikere sin egen Hals, vilde han gjøre det, men da han ikke kunde det, vilde han i alt Fald holde Øje med ham paa ethvert Trin af hans Liv, og dersom han nogen Sinde drog Fordel af sin Fødsel eller sin Historie, skulde han nok endnu vide at ramme ham. „Kort sagt, Fagin," ytrede han til sidst, „hvor meget Jøde De end er, har De dog aldrig lagt saadanne Snarer som dem, jeg vil udtænke for min unge Broder Oliver."

„Hans Broder!" udbrød Rose.

„Det var hans Ord," sagde Nancy og saa sig urolig om, hvad hun næsten uafbrudt havde gjort, medens hun talte, thi Synet af Sikes vedblev at forfølge hende. „Og endnu mere. Da han talte om Dem og den anden Dame, ytrede han, at det var, som om Himlen eller Djævlen selv havde lagt sine Planer mod ham, efter som Oliver netop skulde falde i Hænderne paa Dem, og derpaa lo han og sagde, at der var dog ogsaa en Slags Trøst deri, thi hvor mange Tusender eller Hundredetusender vilde De ikke give, hvis De havde dem, for at vide, hvem Deres tobenede Skjødehund var."

„De mener da ikke," sagde Rose, der blev meget bleg, „at dette blev sagt i Alvor?"

„Han talte saa barsk og alvorlig, som noget Menneske kan gjøre," svarede Pigen og rystede paa Hovedet. „Han er en Mand, der ikke kjender til Spøg, naar Hadet koger i ham. Jeg kjender mange, der gjør endnu værre Ting, men jeg lytter hellere til dem en halv Snes Gange end en eneste Gang til denne Monks . . . Men det er blevet silde, og jeg maa se at komme hjem, uden at man faar Mistanke om, at jeg har været ude i et Ærende som dette. Jeg maa skynde mig at gaa."

„Men hvad skal jeg gjøre?" spurgte Rose. „Hvad Nytte kan jeg have af denne Meddelelse uden Dem? De vil hjem! Hvorfor ønsker De at vende tilbage til Mennesker, som De har skildret med saa skrækkelige Farver? Hvis De gjentager denne Meddelelse for en Herre, som jeg paa Øjeblikket kan kalde hid fra Værelset her ved Siden af, vil vi i mindre end en halv Time kunne bringe Dem til et sikkert Tilflugtssted."

„Jeg ønsker at vende tilbage," sagde Pigen. „Jeg maa vende tilbage, fordi — ja, hvorledes skal jeg forklare saadanne Ting for en uskyldig Pige som Dem? — Fordi der blandt de Mennesker, jeg har fortalt Dem om, er en, den skrækkeligste af dem alle, som jeg ikke kan forlade, nej, ikke en Gang for at blive frelst fra det Liv, jeg nu fører."

„At De allerede en Gang før har taget den stakkels Oliver i Forsvar," sagde Rose, „at De kommer her hen og derved udsætter Dem for saa stor Fare for at kunne fortælle mig, hvad De har hørt, Deres Væsen, som overtyder mig om Sandheden af Deres Ord, Deres synlige Anger og Sorg over, hvad De er — alt bringer mig til at tro, at De endnu kan frelses. O," sagde den unge Pige og foldede sine Hænder, medens Taarerne trillede ned ad hendes Kinder, „luk ikke Deres Øre for den indstændige Bøn fra en af Deres eget Kjøn; den første — maaske den første, som nogen Sinde har henvendt sig til Dem med Medlidenhed og Deltagelse. Lyt til mine Ord og lad mig endnu kunne frelse Dem og berede Dem en bedre Skæbne."

„Frøken," udbrød Pigen og kastede sig paa Knæ, „kjære gode Frøken, De er den første, som nogen Sinde har glædet mig med saadanne Ord som disse, og dersom jeg havde hørt dem for Aaringer tilbage, kunde de maaske have bragt mig bort fra en Tilværelse fuld af Synd og Sorg, men nu er det for silde — det er for silde."

„Det er aldrig for silde at angre og gjøre Bod," sagde Rose.

„Jo det er," udbrød Pigen, vridende Hænderne i sin Sjælekval. „Jeg kan ikke forlade ham nu! Jeg kunde ikke være Skyld i hans Død."

„Hvorledes skulde De blive det?" spurgte Rose.

„Intet vilde kunne frelse ham," udbrød Pigen. „Hvis jeg fortalte andre, hvad jeg her har fortalt Dem, og saaledes blev Skyld i, at man fik fat paa dem, saa maatte han dø. Han er den dristigste af dem alle og er aldrig vegen tilbage selv ikke for nogen nok saa grusom Daad!"

„Er det muligt," udbrød Rose, „at De af Hensyn til et saadant Menneske kan give Afkald paa ethvert Haab for Fremtiden og tillige Visheden om øjeblikkelig Befrielse? Det er Vanvid."

„Jeg ved ikke, hvad det er," svarede Pigen, „jeg ved blot, at det er saa, og det ikke blot med mig alene, men med hundrede andre, der er lige saa elendige og ulykkelige som jeg selv. Men jeg maa hjem. Om det er Guds Straf for den Uret, jeg har begaaet, ved jeg ikke, men jeg drages tilbage til ham endogsaa ved Erindringen om enhver Lidelse og Mishandling, og jeg tror, at det vilde

være saa, om jeg saa vidste, at jeg til sidst skulde dø for hans Haand."

„Hvad skal jeg gjøre?" udbrød Rose. „Jeg bør ikke lade Dem gaa saaledes fra mig."

„De bør, og jeg ved, at De ogsaa vil det," svarede Pigen, i det hun rejste sig. „De vil ikke hindre mig i at gaa, fordi jeg har haft Tillid til Deres Godhed og ikke paa Forhaand har aftvunget Dem noget Løfte, saaledes som jeg kunde have gjort."

„Til hvad Nytte er saa den Meddelelse, De har bragt mig?" sagde Rose. „Denne Hemmelighed maa nærmere undersøges, ellers kan den Omstændighed, at De har aabenbaret den for mig, ikke gavne Oliver, hvem De jo gjærne vil hjælpe."

„De maa vel kjende en eller anden brav Mand, der vil bevare Hemmeligheden, og som kan raade Dem til, hvad De har at gjøre," svarede Pigen.

„Men hvor kan jeg finde Dem igjen, dersom det skulde blive nødvendigt?" spurgte Rose. „Jeg søger ikke at faa at vide, hvor disse skrækkelige Mennesker opholder sig, men De maa fortælle mig, hvor jeg fra i Dag af kan møde Dem paa en nærmere opgivet Tid og Sted?"

„Lover De mig, at De strængt vil bevare min Hemmelighed og komme alene eller kun ledsaget af den Person, som De betror Dem til, og at man ikke vil søge at efterforske, hvorfra jeg kommer eller hvorhen jeg gaar?" spurgte Pigen.

„Det lover jeg Dem højtidelig," svarede Rose.

„Saa skal jeg hver Søndag Aften fra Klokken er elleve, til den slaar tolv," svarede Pigen uden videre Tøven, „vandre frem og tilbage paa London-Broen, saafremt jeg er i Live."

„Vent et Øjeblik," sagde Rose, i det Pigen skyndte sig hen imod Døren. „Tænk endnu en Gang over Deres Stilling og den Lejlighed, som De har til at blive udfriet af den. De har et Krav paa mig, ikke blot, fordi De frivillig har bragt mig denne Meddelelse, men tillige fordi De er en ulykkelig, fortabt Kvinde, som maaske endnu kan frelses. Vil De virkelig vende tilbage til denne Tyvebande og til denne Mand, naar et Ord kan frelse Dem? Hvilken Troldom er det, der kan drage Dem tilbage og faa Dem til at klynge Dem fast til Synd og Elendighed? Er der slet ingen Streng i Deres Hjærte, som jeg formaar at røre? Er der intet tilbage hos Dem, som jeg kan paakalde imod denne skrækkelige Bedaarelse?"

„Naar smukke og gode unge Damer som De skjænker Deres Hjærte bort," svarede Pigen med sagte, men fast Stemme, „saa opfylder Kjærligheden Dem helt og holdent, selv om De har et Hjem, Venner, andre Beundrere og alle mulige Ting, der kan gjøre dem lykkelig. Naar saadanne som jeg, der ikke har Udsigt til noget andet sikkert Ly end Laaget paa vor Ligkiste og ingen anden Ven i Sygdom og Død end Gangkonen paa Hospitalet — naar vi skjænker vore fordærvede Hjærter til en Mand og lader ham udfylde den Plads, der har staaet tom hele vort forspildte Liv igjennem — hvem kan da haabe at helbrede os? Beklag os, Frøken — beklag os, fordi vi kun har bevaret en eneste af Kvindens Følelser og denne ved en tung Gjengjældelse er bleven forvandlet — i Steden for at være os en Trøst og Stolthed — til en ny Kilde til Mishandling og Lidelser."

„De vil vel nok," sagde Rose efter en Pavse, „modtage nogle Penge af mig, som kan sætte Dem i Stand til at leve uden Skam — i alt Fald til vi mødes igjen?"

„Ikke en Penny," svarede Pigen og vinkede afværgende med Haanden.

„Luk ikke Deres Hjærte for enhver af mine Bestræbelser for at hjælpe Dem," sagde Rose og nærmede sig venlig. „Det er mit oprigtige Ønske at kunne være Dem til Hjælp.

„Den bedste Tjeneste, De kunde vise mig, Frøken," svarede Pigen og vred sine Hænder, „vilde være, om De strax kunde tage mit Liv, thi jeg har i Aften følt mere Sorg end nogen Sinde før ved at tænke paa, hvad jeg er, og det vilde dog altid være noget at blive fri for at dø i det samme Helvede, hvori jeg har levet. Gud være med Dem, gode Dame, og nedsende lige saa megen Lykke over Deres Hoved, som jeg har bragt Skam over mit!"

Med disse Ord og en lydelig Hulken gik den ulykkelige Skabning sin Vej, medens Rose Maylie, overvældet af denne forunderlige Sammenkomst, der havde mere Lighed med en flygtig Drøm end med en virkelig Begivenhed, sank om i en Stol og søgte at samle sine forvirrede Tanker.

Et og fyrretyvende Kapitel.

Indeholder ny Opdagelser og viser, at Overraskelser ligesom Ulykker sjælden kommer alene.

Hendes Stilling var i Sandhed mer end almindelig vanskelig og brydsom. Skjønt hun følte det inderligste og mest brændende Ønske efter at gjennemtrænge den Hemmelighedsfuldhed, hvori Olivers Historie var indhyllet, kunde hun dog ikke vise sig uværdig til den Tillid, der var bleven vist hende af den ulykkelige Kvinde, hun nylig havde talt med. Hendes Ord og Adfærd havde rørt Rose Maylies Hjærte, og med hendes Kjærlighed til hendes unge Myndling blandede der sig et Ønske,

næppe mindre varmt og inderligt, om at vinde den fortabte Skabning tilbage til Angeren og Haabet.

De havde kun tænkt paa at blive tre Dage i London, forinden de tog Ophold for nogle Uger nede ved Kysten i en fjærn Del af Landet. Det var nu Midnat efter den første Dag. Hvilken Fremgangsmaade skulde hun beslutte sig til? Hvad kunde der vel udrettes i otte og fyrretyve Timer? Eller hvorledes skulde hun faa Rejsen opsat uden at vække Mistanke?

Hr. Losberne var fulgt med dem til London og vilde blive hos dem i de to paafølgende Dage, men Rose kjendte altsaa godt den fortræffelige gamle Herres Heftighed, og hun forudsaa altfor tydelig den Forbitrelse, hvormed han i det første Udbrud af sin Harme vilde betragte Redskabet til Olivers Bortførelse, til at hun turde betro ham Hemmeligheden, naar hendes Forklaring angaaende Pigen ikke understøttedes af en mere erfaren Person. Disse Grunde talte ogsaa for at vise den største Varsomhed med at meddele Sagen til Fru Maylie, hvis første Indskydelse upaatvivlelig vilde være at raadføre sig derom med den brave Doktor. Om at henvende sig til en juridisk Raadgiver kunde der af de samme Grunde lige saa lidt være Tale, selv om hun havde vidst, hvorledes hun skulde bære sig ad dermed. Et Øjeblik faldt den Tanke hende ind at søge Bistand hos Harry, men den fremkaldte samtidig Erindringen om deres sidste Møde, og det forekom hende uværdigt at kalde ham tilbage nu — Taarerne traadte hende i Øjnene, medens hun forfulgte denne Tankegang — da han maaske havde lært at glemme hende og føle sig lykkeligere, naar han var borte fra hende.

Forvirret af disse forskjellige Betragtninger, i det hun snart hældede til den ene Beslutning, snart til den anden for derpaa igjen at vige tilbage for dem alle, efter Haanden som de fremstillede sig for hendes Sind, tilbragte Rose en søvnløs og urolig Nat. Efter paany at have tænkt frem og tilbage den næste Dag, kom hun til den — næsten i Fortvivlelse fattede — Beslutning at raadføre sig med Harry.

„Er det pinligt for ham at komme tilbage hertil," tænkte hun, „hvor meget mere pinligt er det saa ikke for mig! Men maaske kommer han ikke. Han kan jo ogsaa skrive eller, selv om han kommer, kan han jo gjøre sig Umage for ikke at møde mig — lige som han gjorde, da han rejste. Jeg havde næppe troet, han vilde have gjort det, men det var det bedste for os begge." Da Rose var kommen saa vidt, faldt Pennen ud af hendes Haand, og hun vendte sig bort, som om ikke en Gang Papiret, der skulde være hendes Sendebud, maatte se, at hun græd.

Hun havde taget den samme Pen op og lagt den fra sig igjen over halvtresindstyve Gange og havde atter og atter overvejet den første Linje af sit Brev uden endnu at have skrevet det første Ord, da Oliver, der havde været ude paa en Spaseretur med Hr. Giles som Livvagt, traadte ind i Stuen med en saa aandeløs Hast og i saa heftig Bevægelse, at det syntes at tyde paa en eller anden ny Aarsag til Uro.

„Hvorfor ser du saa ophidset ud?" spurgte Rose og gik ham i Møde.

„Jeg ved næppe af mig selv; jeg er til Mode, som om Glæden vilde kvæle mig," svarede Drengen. O, Gud, at tænke sig, at jeg endelig skulde faa ham at se igjen, og at De nu kan faa Vished om, at alt, hvad jeg har fortalt Dem, er Sandhed!"

„Jeg har aldrig troet, at du har fortalt os andet end Sandhed," sagde Rose og klappede beroligende hans Kind. „Men hvad er der sket? — Hvem taler du om?"

„Jeg har set den gamle Herre," svarede Oliver, der næppe var i Stand til at faa Ordene frem, „den gamle Herre, der var saa god imod mig — Hr. Brownlow, hvem vi saa ofte har talt om."

„Hvor?" spurgte Rose.

„Han steg ud af en Karet," svarede Oliver, der udgød Taarer af Henrykkelse, „og gik ind i et Hus. Jeg talte ikke til ham — jeg kunde ikke, for han saa mig ikke, og jeg rystede saa stærkt, at jeg ikke var i Stand til at løbe hen til ham. Men Giles spurgte for mig, om han boede der, og der blev svaret Ja. Se blot her," sagde Oliver og aabnede en Lap Papir, „her er det, her staar skrevet, hvor han bor — jeg gaar strax der hen! O, min Gud, min Gud, hvad skal jeg gjøre, naar jeg faar ham at se igjen og hører ham tale til mig!"

Ikke saa lidet forstyrret af disse og en hel Mængde andre usammenhængende Udbrud af Glæde læste Rose Adressen, der lød paa Craven-Gaden i Strand, og bestemte sig derpaa strax til at drage sig Opdagelsen til Nytte.

„Skynd dig!" sagde hun, „sig til en af Folkene, at de skal hente en Droske, og hold dig imidlertid parat til at følge med mig. Jeg skal kjøre med dig der hen uden at spilde et Øjeblik. Jeg vil blot fortælle min Tante, at vi tager bort en Times Tid, og skal nok være færdig lige saa hurtig som du."

Oliver behøvede ikke nogen Opmuntring for at komme af Sted, og næppe fem Minuter efter var de paa Vejen til Craven-Gaden. Da de naaede Huset, lod Rose Oliver blive siddende i Vognen under Paaskud af, at hun vilde forberede den gamle Herre paa at modtage ham, og sendte saa Tjeneren op med hendes Visitkort og den An-

modning at maatte faa Hr. Brownlow i Tale i et vigtigt Anliggende. Tjeneren vendte strax efter tilbage for at bede den unge Dame gaa oven paa, og efter at være fulgt med op til et Værelse paa første Sal befandt Frøken Maylie sig over for en ældre Herre af et særdeles velvilligt Udseende og iført en flaskegrøn Kjole. Ikke langt fra ham sad en anden gammel Herre med Nankins Benklæder og Gamasker, men som just ikke saa særlig velvillig ud. Han holdt Hænderne foldede om Knappen paa en tyk Stok og hvilede sin Hage oven paa dem.

„Du gode Gud," sagde Herren i den flaskegrønne Kjole og rejste sig meget høflig. „Jeg be'er Dem om Forladelse, unge Dame — jeg troede, det var en eller anden paatrængende Person, som vilde . . . Jeg haaber, De undskylder mig. Tør jeg bede Dem tage Plads."

„De er Hr. Brownlow, formoder jeg?" sagde Rose og saa fra den anden gamle Herre hen paa den, der havde talt.

„Det er mit Navn," sagde den gamle Herre. „Og den Herre er en af mine Venner, Hr. Grimwig. Grimwig, vil du lade os være alene et Par Minuter?"

„Jeg antager ikke," faldt Frøken Maylie ham i Ordet, „at jeg paa dette Punkt af vor Samtale behøver at gjøre Herren Ulejlighed med at gaa. Hvis jeg er rigtig underrettet, kjender han den Sag, jeg ønsker at tale med Dem om."

Hr. Brownlow bøjede Hovedet, medens Hr. Grimwig, der havde gjort et meget stift Buk og rejst sig op fra sin Stol, gjorde endnu et meget stift Buk og satte sig ned igjen.

„Jeg tvivler ikke om, at jeg vil berede Dem en stor Overraskelse," sagde Rose lidt forvirret, „men De har en Gang vist saa overordentlig megen Velvilje og Godhed mod en kjær ung Ven af mig, at jeg er vis paa, at det vil interessere Dem at høre fra ham igjen."

„Nej, virkelig," sagde Hr. Brownlow. „Og han hedder?"

„De har kjendt ham under Navnet Oliver Twist," svarede Rose.

Ikke saa snart var disse Ord undslupne hendes Læber, før Hr. Grimwig, der havde ladet, som om han var fordybet i en stor Bog, der laa paa Bordet, slog den i med et stærkt Rabalder og kastede sig tilbage i sin Stol, i det alle hans Ansigtstræk opløste sig i et eneste Udtryk af den mest overvældende Forbavselse, hvorhos han samtidig hengav sig til en langvarig, aandsfraværende Stirren. Men som om han skammede sig over at have røbet saa megen Bevægelse, tvang han sig strax efter lige som ved en krampagtig Anstrængelse tilbage i sin forrige Stilling, og i det han saa' lige ud for sig, udstødte han en lang, dyb Fløjten, der til sidst syntes — ikke at opløse sig i den tomme Luft, men at dø hen i de indvendigste Afkroge af hans Mave.

Hr. Brownlow var ikke mindre forbavset, men hans Forbavselse ytrede sig paa en mindre sær Maade. Han rykkede sin Stol nærmere hen til Frøken Maylie og sagde:

„Gjør mig den Tjeneste, min kjære unge Dame, at se aldeles bort fra den Godhed og Velvilje, De taler om, og hvorom ingen anden ved noget. Og dersom det staar i Deres Magt at give noget Vidnesbyrd, der kan forandre den ufordelagtige Mening, jeg en Gang blev nødsaget til at fatte om det stakkels Barn, saa meddel mig det i Guds Navn."

„En slem Knægt! Jeg vil spise mit Hoved, hvis han ikke er en slem Knægt," brummede Hr. Grimwig, der talte med en vis bugtalerisk Kunst — uden at bevæge en Muskel i sit Ansigt.

„Han er et Barn med en ædel Natur og et varmt Hjærte," sagde Rose rødmende, „og det Forsyn, der har fundet det tjenligt at prøve ham saa haardt i saa ung en Alder, har nedlagt Tilbøjeligheder og Følelser i hans Bryst, som vilde være til Ære for mange, der har levet sex Gange saa længe som han."

„Jeg er kun en og treds," sagde Hr. Grimwig med det samme ubevægelige Ansigt som før. „Og da Pokker skulde staa i det, om denne Oliver ikke er mindst tolv Aar, saa indser jeg ikke, hvad denne Bemærkning sigter til."

„Bryd Dem blot ikke om min Ven, Frøken Maylie," sagde Hr. Brownlow; „han mener ikke, hvad han siger."

„Jo, han gjør," brummede Hr. Grimwig.

„Nej, han gjør ikke," sagde Hr. Brownlow, hvis Vrede kjendelig voxede, medens han talte.

„Han vil spise sit Hoved, om han ikke gjør det," sagde Hr. Grimwig.

„Han fortjente at faa det hugget af, hvis han gjorde det," sagde Hr Brownlow.

„Og han havde den allerstørste Lyst til at se nogen tilbyde at gjøre det," svarede Hr. Grimwig og stødte sin Stok haardt mod Gulvet.

Efter at være gaaede saa vidt tog de to gamle Herrer sig hver især en Pris Tobak og trykkede derpaa hinanden i Haanden, aldeles som de plejede at gjøre.

„Nu, Frøken Maylie," sagde Hr. Brownlow; „for at vende tilbage til den Sag, som aabenbart ligger Dem saa meget paa Hjærte, vil De saa meddele mig, hvilke Efterretninger De har om det stakkels Barn? Paa Forhaand maa jeg dog sige Dem ikke blot, at jeg har forsøgt ethvert Middel,

der stod i min Magt, for at finde ham, men tillige, at siden jeg rejste bort herfra, er mit første Indtryk af, at han havde skuffet min Tillid og var blevet overtalt af sine tidligere Omgangsfæller til at bestjæle mig, blevet stærkt rystet."

Rose, der havde haft Tid til at samle sine Tanker, fortalte strax og med faa, ukunstlede Ord alt, hvad der var hændet Oliver, siden han forlod Hr. Brownlows Hus, medens hun dog gjemte Nancys Meddelelse, indtil hun blev alene med den gamle Herre, og sluttede med den Forsikring, at Olivers eneste Sorg i de forløbne Maaneder havde været den, at han ikke havde været i Stand til atter at træffe sin tidligere Ven og Velgjører.

„Gud være takket!" sagde den gamle Herre. „Dette er en stor Glæde for mig — en stor Glæde. Men De har ikke fortalt mig, hvor han nu er, Frøken Maylie. De maa tilgive mig, at jeg kan finde nogen Fejl hos Dem — men hvorfor har De ikke bragt ham med?"

„Han venter i en Droske her uden for," svarede Rose

„Her uden for!" udbrød den gamle Herre, og derpaa ilede han ud af Stuen, ned ad Trappen, hen til Vogntrinet og ind i Vognen uden at sige et Ord mere.

Saa snart Stuedøren var bleven lukket, saa Hr. Grimwig i Vejret, og i det han benyttede det ene af de bageste Stoleben som en Top, beskrev han tre regelmæssige Cirkler, støttende sig til sin Stok og Bordet, medens han hele Tiden blev siddende i Stolen. Efter at have udført denne gymnastiske Øvelse rejste han sig op og humpede, saa hurtig han kunde, op og ned i Værelset, mindst en halv Snes Gange, standsede derpaa pludselig foran Rose og kyssede hende uden den allermindste Indledning.

„Tys!" sagde han, da den unge Dame rejste sig noget forskrækket over denne usædvanlige Fremgangsmaade. „Bliv ikke bange. Jeg er gammel nok til at kunne være Deres Bedstefader. De er en sød Pige. Jeg kan godt lide Dem. Naa, der er de!"

Og ganske rigtig: i samme Øjeblik han med en behændig Bevægelse atter dukkede ned i sin Stol, vendte Hr. Brownlow tilbage ledsaget af Oliver, der blev modtaget meget naadig af Hr. Grimwig. Og dersom dette Øjebliks Glæde og Tilfredsstillelse havde været den eneste Belønning for al den Omhu og Deltagelse, hun havde vist Oliver, vilde Rose Maylie endda have følt sig rigelig belønnet.

„Der er endnu en, som ikke bør glemmes," sagde Hr. Brownlow og ringede. — „Vil De være saa god at bede Fru Bedwin komme her op."

Den gamle Husholderske indfandt sig strax og blev med en høflig Nejen staaende henne ved Døren for at vente paa nærmere Ordre.

„Naa, De bliver nok med hver Dag mere nærsynet, Bedwin," sagde Hr. Brownlow lidt gnavent.

„Det er nok muligt," svarede den gamle Dame. „Naar man er saa gammel som jeg, plejer ens Øjne ikke at forbedre sig med Alderen."

„Det kunde jeg ogsaa have fortalt Dem," svarede Hr. Brownlow. „Men sæt nu Deres Briller paa Næsen og se, om De kan opdage, hvorfor man har sendt Bud efter Dem!"

Den gamle Dame begyndte at randsage sine Lommer for at finde sine Briller, men Olivers Taalmodighed var ikke stærk nok til at kunne bære denne ny Prøve, og givende efter for sin første Indskydelse løb han hen og kastede sig i hendes Arme.

„Vorherre være mig naadig!" udbrød den gamle Dame; „det er jo min egen uskyldige Dreng!"

„Min kjære gamle Plejemoder!" udbrød Oliver.

„Jeg vidste jo nok, at han vilde komme tilbage," sagde den gamle Dame, der stadig holdt ham omfavnet. „Hvor han ser godt ud, og hvor fint han er klædt! Hvor har du været al denne lange, lange Tid! . . . Ak ja, det er det samme søde Ansigt, men ikke saa blegt, og de samme blide Øjne, kun ikke saa sorgfulde. Jeg har ingen Sinde glemt hverken dem eller hans sørgmodige Smil; de har staaet for mig hver eneste Dag ved Siden af Mindet om mine egne kjære Børn, der har været døde og borte, lige siden jeg var en munter ung Skabning." Og i det den gamle Dame saaledes lod Munden løbe, medens hun snart holdt Oliver et Stykke ud fra sig for at se, hvor meget han var voxet, og snart trykkede ham op til sig og lod sine Fingre glide kjærtegnende gjennem hans Haar, græd og lo den gode Sjæl afvexlende over ham.

Overladende hende og Oliver til at fortsætte Samtalen med hinanden, viste Hr. Brownlow imidlertid Vej ind til det tilstødende Værelse og modtog her en fuldstændig Beretning af Rose om hendes Sammenkomst med Nancy, hvilken opfyldte ham med ikke ringe Forbavselse, medens den tillige satte ham i en vis Forlegenhed. Rose forklarede ham ogsaa sine Grunde til, at hun ikke strax havde betroet sig til sin Ven, Hr. Losberne; og den gamle Herre, der fandt, at hun havde baaret sig meget klogt ad, paatog sig gjærne i egen Person at holde en højtidelig Raadslagning med den værdige Doktor. For at give ham en snarlig Lejlighed til at udføre denne Beslutning blev det aftalt, at han samme Aften Klokken otte skulde indfinde sig paa Hotellet, og at Fru Maylie imidlertid med behørig Forsigtighed skulde underrettes om alt, hvad der var fore-

gaaet. Da disse Forberedelser var trufne, tog Rose og Oliver hjem igjen.

Rose havde ingenlunde overdrevet sin Forestilling om Omfanget af den gode Doktors Harme. Nancys Historie var ikke saa snart blevet meddelt ham, før han udsendte en rivende Strøm af Trusler og Forbandelser og truede med at gjøre hende til et snarligt Offer for de Herrer Blathers og Duffs forenede Snedighed; ja, han satte virkelig sin Hat paa Hovedet som en Indledning til at fare af Sted og øjeblikkelig hidkalde disse Hædersmænds Assistance. Og i det første Udbrud af Harme vilde han upaatvivlelig ogsaa have sat denne Beslutning i Værk, uden et eneste Øjeblik at overveje Følgerne deraf, hvis han ikke var bleven holdt tilbage, dels ved at møde en tilsvarende Heftighed hos Hr. Brownlow, der selv var af et opfarende Temperament, dels ved saadanne Bevisgrunde og Forestillinger, der syntes bedst egnede til at faa ham bort fra hans overilede Hensigt.

„Men hvad Pokker er der da at gjøre?" sagde den hidsige Doktor, da de lidt efter var traadte ind til de tvende Damer. „Skal vi maaske tilstille alle disse baade mandlige og kvindelige Gavtyve en Takadresse og bede dem hver især modtage et Par hundrede Kroner som et svagt Vidnesbyrd om vor Agtelse og som en ringe Anerkjendelse af deres Godhed mod Oliver?"

„Ikke just det," svarede Hr. Brownlow leende, „men vi maa gaa frem med stor Omhu og Varsomhed."

„Omhu og Varsomhed!" udbrød Doktoren. „Jeg vil sende dem alle sammen til . . ."

„Det kan være lige meget hvor hen," afbrød Hr. Brownlow ham. „Men tænk vel over, om det er rimeligt, at vi paa den Maade vil opnaa det Maal, vi har for Øje."

„Hvilket Maal?" spurgte Doktoren.

„Simpelthen at opdage Olivers Herkomst og skaffe ham i Besiddelse af den Arvepart, som man, hvis denne Historie er sand, paa en bedragersk Maade har berøvet ham."

„Ah!" sagde Hr. Losberne og tilviftede sig Kølighed med sit Lommetørklæde. „Det havde jeg helt glemt."

„Der ser De," vedblev Hr. Brownlow, „selv om vi lader den stakkels Pige helt ude af Betragtning og antager, at det vilde være muligt at faa nogle af disse Kjæltringer overgivne til Retfærdigheden uden at udsætte hendes Sikkerhed for Fare — hvad Gavn vilde vi saa have deraf?"

„At faa i det mindste nogle af dem hængte, efter al Sandsynlighed," mente Doktoren, „og Resten transporterede."

„Meget godt," svarede Hr. Brownlow smilende, „men det vil de uden al Tvivl selv sørge for, naar Tidens Fylde kommer. Hvis vi blander os deri, forekommer det mig, at vi kun handler som en ægte Don Quixote i fuldkommen Modstrid med vor egen Interesse — eller i det mindste med Olivers, hvad der kommer ud paa et."

„Hvorledes det?" spurgte Doktoren.

„Jo, saaledes. Det er tydeligt nok, at det vil blive overordentlig vanskeligt for os at komme til Bunds i denne Hemmelighed, med mindre vi kan faa Bugt med den Mand, som kalder sig Monks. Dette kan kun ske med List og ved at faa fat paa ham, naar han ikke er omgiven af disse Folk. Thi selv om han blev paagreben, har vi jo ingen Beviser mod ham. Saa vidt vi ved, og saa vidt vi kan dømme efter de os bekjendte Omstændigheder, staar han ikke en Gang i Forbindelse med Banden i nogen af dens Forbrydelser. Selv om han ikke blev fuldstændig frikjendt, er det i alt Fald højst rimeligt, at han kun vilde blive idømt en kortvarig Fængselsstraf som Landstryger og Vagabond, og bag efter vilde han naturligvis holde sin Mund saa haardnakket i, at han for den Sags Skyld lige saa gjærne kunde være blind, stum, døv og fjollet."

„Saa maa jeg atter gjøre Dem det Spørgsmaal," sagde Doktoren ivrig, „om De mener, at det Løfte, der er givet denne Pige, skal anses for bindende — et Løfte, som er blevet gjort i den bedste og venligste Hensigt, men som virkelig . . ."

„Jeg beder Dem, lad os ikke strides om dette Punkt, min kjære unge Dame," sagde Hr. Brownlow, i det han afbrød Rose, der stod i Begreb med at tage til Gjenmæle. „Deres Løfte skal holdes, og jeg tror ikke, at det i mindste Grad vil gribe ind i vore Planer. Men før vi beslutter os til nogen afgjørende Fremgangsmaade, er det nødvendigt endnu en Gang at tale med Pigen og faa hende til at erklære, om hun er villig til at skaffe os fat paa denne Monks, under Forudsætning af, at han kun faar at bestille med os og ikke med Politiet, eller, hvis hun enten ikke vil eller kan dette, faa hende til at give saadanne Oplysninger om hans Person og hans sædvanlige Smuthuller, at vi derved bliver i Stand til paa egen Haand at finde hans Spor. Vi kan ikke træffe hende før næste Søndag Aften, og i Dag er det først Tirsdag. Jeg foreslaar, at vi forbliver fuldstændig rolige i Mellemtiden og holder denne Sag hemmelig endogsaa for selve Oliver."

Skjønt Hr. Losberne gjorde mange sure Miner til et Forslag, der indeholdt en Opsættelse paa hele fem Dage, var han dog nødt til at tilstaa, at han selv i Øjeblikket ikke vidste nogen bedre Udvej, og da baade Rose og Fru Maylie stillede sig afgjort

paa Hr. Brownlows Side, blev denne Herres Forslag enstemmig vedtaget.

„Jeg kunde have Lyst til," sagde han, „at lægge Beslag paa min Ven Grimwigs Bistand. Han er en sær Patron, men et snildt Hoved, og det skulde undre mig, om han ikke kunde være os til stor Nytte. Jeg bør dog ikke glemme at fortælle, at han oprindelig har været Prokurator, men at han forlod Skranken af Ærgrelse over, at han i Løbet af tyve Aar kun havde to Retssager at føre, og deraf blev den ene endda taget fra ham paa Halvvejen, men om dette er en Anbefaling for ham eller ikke — maa De selv dømme om."

„Jeg har ikke noget imod, at De tilkalder Deres Ven, naar jeg ogsaa maa tilkalde min," sagde Doktoren.

„Det maa sættes under Afstemning," svarede Hr. Brownlow; „hvem er han?"

„Denne Dames Søn og denne unge Dames — meget gode Ven," sagde Doktoren, først med en Bevægelse hen imod Fru Maylie og derpaa med et udtryksfuldt Blik paa hendes Niece.

Rose rødmede dybt, men gjorde ikke nogen Indvending mod dette Forslag (muligvis fordi hun følte sig i en haabløs Minoritet), og følgelig blev det vedtaget, at Komiteen skulde forøges med Harry Maylie og Hr. Grimwig.

„Vi bliver naturligvis her i Byen," sagde Fru Maylie, „saa længe der er den ringeste Mulighed for at kunne begynde disse Efterforskninger med Haab om et heldigt Udfald. Jeg vil ikke spare hverken Møje eller Bekostning i denne Sag, som vi alle er saa varmt interesserede i, og jeg er rede til at opholde mig her, om det saa skulde være et helt Aar, saa længe De blot forsikrer mig, at vi endnu har noget Haab tilbage."

„Godt!" svarede Hr. Brownlow. „Og da jeg paa Ansigterne rundt om mig læser en vis Tilbøjelighed til at spørge, hvorledes det gik til, at jeg ikke var nærværende og kunde bekræfte Olivers Historie, men saa pludselig havde forladt Kongeriget, saa lad mig træffe den Aftale med Dem, at man ikke vil gjøre mig saadanne Spørgsmaal, før den Tid kommer, da jeg maatte finde det tjenligt at imødekomme Dem i saa Henseende ved at fortælle min egen Historie. Jeg beder Dem tro, at det er med god Grund, at jeg retter denne Anmodning til Dem, thi jeg kunde ellers komme til at vække Forhaabninger, som maaske aldrig vil gaa i Opfyldelse, og vilde kun give Anledning til ny Vanskeligheder og Skuffelser, hvoraf der jo allerede er mer end tilstrækkeligt. Men nok derom! Aftensbordet er dækket, og lille Oliver, der sidder alene i Værelset ved Siden af, er vist for længe siden begyndt at tænke paa, om vi ikke er blevne kjede af ham og har sluttet en eller anden mørk Sammensværgelse om paany at kaste ham ud i den vide Verden."

Med disse Ord bød den gamle Herre Fru Maylie sin Arm og førte hende ind i Spisestuen. Hr. Losberne fulgte bag efter med Rose, og dermed var Raadet hævet for den Gang.

To og fyrretyvende Kapitel.

En af Olivers gamle Bekjendte røber umiskjendelige Vidnesbyrd om Geni og bliver en offentlig Personlighed inde i Hovedstaden.

Den selv samme Aften, da Nancy, efter at have dysset Hr. Sikes i Søvn, ilede af Sted i sit frivillige Ærende til Rose Maylie, travede der ind til London, ad den store nordlige Landevej, to Personer, som det turde være passende, at denne Historie skjænker en vis Opmærksomhed.

Det var et ungt Mandfolk og et ungt Fruentimmer, eller maaske det vilde være bedre at beskrive dem slet og ret som et mandligt og et kvindeligt Individ, thi den først nævnte var en af disse langbenede, kalveknæede, leddeløse og knoklede Skikkelser, hvis Alder det er vanskeligt at bestemme, i det de, medens de endnu er Drenge, ser ud som voxne Mænd, der er blevne kuede i Væxten, og, naar de er blevne voxne, ligner opløbne Drenge. Fruentimmeret var ungt, men svært og kraftigt bygget, som hun nok kunde have nødig at være for at bære den tunge Byldt, der var bundet fast til hendes Ryg. Hendes Ledsager var derimod ikke belæsset med nogen anden Bagage end den, der dinglede ved Enden af en Stok, som han bar paa Skulderen, og den bestod af en lille Pakke, indsvøbt i et simpelt Tørklæde og aabenbart let nok at bære. Denne Omstændighed i Forening med hans ualmindelig lange Ben satte ham med stor Lethed i Stand til stadig at være omtrent en halv Snes Skridt forud for sin Ledsagerske, mod hvem han nu og da drejede Hovedet om med et utaalmodigt Ryk, som for at bebrejde hende hendes Sendrægtighed og tilskynde hende til at anstrænge sig noget mere.

Saaledes travede de hen ad den støvede Landevej uden at give synderlig Agt paa Omgivelserne, undtagen naar de traadte til Side for at gjøre Plads for Postvognen, der kom rullende inde fra Byen, og de fortsatte deres Vandring, indtil de kom gjennem Highgate, hvor den forreste af de rejsende blev staaende og kaldte utaalmodig paa sin Ledsagerske.

„Naada, ka' du saa komme, hva'? Du æ dog osse et rigtig Dovendyr, Charlotte."

„Det er en tung Byldt, kan jeg fortælle dig,"

svarede det kvindelige Væsen, i det hun nærmede sig, næsten aandeløs af Anstrengelse.

„Tung! Hva' snakker du om? Hva' er du kanske skabt for, hva'?" gjenmælede hendes mandlige Rejsefælle, i det han skiftede sin egen lille Byldt over paa den anden Skulder, medens han talte. „Naa, saa der sla'r du dig til Ro igjen, hva'? Hvis det ikke sku' være nok til at gjøre det a' med ens Taalmodighed, saa ga' jeg nok vide, hva' det sku' være!"

„Er der meget langt endnu?" spurgte det unge Fruentimmer, i det hun hvilede sig et Øjeblik paa en Bænk og saa op med Sveden haglende ned over sit Ansigt.

„Langt endnu! Du er der saa godt som," gjenmælede den langbenede Landstryger og pegede frem for sig. „Se der! Det er Lysene i London."

„De er i det mindste en halv Mil borte," sagde det unge Fruentimmer modfaldent.

„Bryd dig bare aldrig om, enten de er en halv eller ti Mile borte," sagde Noah Claypole, thi ham var det, „men skynd dig op og se at komme af Sted, eller jeg ska' muntre dig."

Noahs Næse blev endnu rødere af Vrede, medens han talte, og da han i det samme skraaede tværs over Vejen, som om han var fuldstændig parat til at bringe sin Trussel til Udførelse, rejste det unge Fruentimmer sig op uden at gjøre nogen yderligere Bemærkning og travede videre ved Siden af ham.

„Hvor har du tænkt at slaa dig til Ro for Natten, Noah?" spurgte hun, efter at de havde vandret nogle faa Hundrede Skridt.

„Hvor sku' jeg vide det fra?" svarede Noah, hvis Sindsstemning var bleven noget pirrelig af den lange Vandring.

„Nær her ved, haaber jeg," sagde Charlotte.

„Nej, slet ikke nær ved," svarede Hr. Claypole. „Forstaar du! Slet ikke nær her ved; bild dig aldrig det ind."

„Hvorfor ikke?"

„Naar jeg siger dig, at jeg ikke har i Sinde at gjøre dit eller dat, saa er det nok, uden noget hvorfor eller fordi," svarede Hr. Claypole med Værdighed.

„Naa, du behøver ikke at være saa mukken," sagde hans Rejsefælle.

„Det vilde være nydeligt, vilde det ikke, at ta'e ind i det første, det bedste Værtshus uden for Byen, saa at Sowerberry, hvis han er efter os, kunde stikke sin Næse der ind og faa os slæbt hjem igjen med Jærn om Haandleddene?" sagde Hr. Claypole i en bidende Tone. Nej, jeg ska' fordybe mig i de snævreste og skumleste Gader, jeg ka' finde, og ikke standse, før vi kommer til den mest afsides Krog, jeg ka' faa Kig paa. Ja, du ka' takke din Gud og Skaber for det go'e Hoved, jeg har, for hvis vi ikke med Vilje var gaaede den forkerte Vej fra først af og derpaa vendt tilbage tværs over Markerne, saa havde du siddet i Brummen bag Laas og Slaa for over otte Dage siden, min rare Tøs. Og saa var det kun gaaet dig efter Fortjeneste, fordi du er et Fæ."

„Jeg ved nok, at jeg ikke er saa snild som du," svarede Charlotte, „men skyd ikke al Skylden paa mig og sig, at jeg vilde være kommen til at sidde i Brummen. Var jeg kommen der, vilde du i alt Fald ogsaa være kommen der."

„Men du husker nok, at det var dig, der tog Pengene ud af Skuffen," sagde Hr. Claypole.

„Jeg tog dem jo til dig, kjære Noah," gjenmælede Charlotte.

„Beholdt jeg dem ka'ske?" spurgte Hr. Claypole.

„Nej, du stolede paa mig og lod mig gjemme dem for dig som en rigtig sød Fyr, hvad du ogsaa er," sagde den unge Dame, i det hun indsmigrende klappede ham under Hagen og stak sin Arm ind under hans.

Og saaledes forholdt det sig ogsaa. Men da Hr. Claypole ingenlunde havde for Vane at nære en blind og taabelig Tillid til noget som helst Menneske, saa maa det bemærkes til denne Herres Retfærdiggjørelse, at naar han havde vist Charlotte en saa stor Tillid, var det kun sket, for at Pengene, saa fremt han og hans Ledsagerske blev forfulgte, kunde blive fundne hos hende, hvad der vilde sætte ham i Stand til at bevise sin fuldstændige Uskyldighed i Tyveriet og i høj Grad lette hans Udsigter til at slippe helskindet fra det. Men i Øjeblikket indlod han sig naturligvis ikke paa at give nogen nærmere Forklaring over sine Bevæggrunde, og de gik nok saa kjærlig videre med hinanden.

Med sin forsigtige Plan for Øje vedblev Hr. Claypole at trave af Sted uden at standse en eneste Gang undervejs, før de naaede „Englen" i Islington, hvor han meget viselig sluttede sig til, efter den stærke Færdsel af Kjøretøjer og Fodgængere, at London for Alvor begyndte. Efter at have tøvet et Øjeblik for at overbevise sig om, hvilke der lod til at være de mest befærdede Gader og følgelig de, han helst maatte undgaa, drejede han ind paa Sankt Johns-Vej og havde snart fordybet sig i den Labyrint af smalle og snavsede Gader, der ligger mellem Grays-Inn Lane og Smithfield og gjør denne Del af Byen til et af de usleste og sletteste Kvarterer, der findes i Hjærtet af London, uberørt af alle de Forbedringer, som Tiden ellers har ført med sig.

Gjennem disse Gader vandrede Noah Claypole,

trækkende Charlotte bag efter sig, i det han snart traadte midt ud paa Gaden for at kaste et prøvende Blik paa et eller andet simpelt Herberg, som de kom forbi, snart traskede videre igjen, naar han indbildte sig, at det paagjældende Sted saa alt for beværdet ud til at svare til hans Ønsker. Omsider blev han staaende foran et Værtshus, der saa endnu mere simpelt og snavset ud end noget af de andre, han havde set, og efter at han først var skraaet over Gaden og havde taget det i Øjesyn fra det modsatte Fortov, nedlod han sig til at aabenbare den Hensigt, at han vilde opslaa sit Nattekvarter der.

„La' saa mig faa Byldten," sagde Noah, i det han løste den fra sin Ledsagerindes Skulder og kastede den over paa sin egen. „Og pas saa paa, at du holder Mund, indtil man taler til dig. Hva' Navn staar der paa Skiltet . . . de t-r . . . tre hva' for noget?"

„Krøblinger," sagde Charlotte.

„Tre Krøblinger," gjentog Noah, „det er jo nok saa fint. Naada. Hold dig lige bag i Hælene paa mig og skynd dig lidt."

Med denne Paamindelse stødte han den knirkende Dør op med sin Skulder og traadte ind i Huset, fulgt af sin Rejsefælle.

Der var ingen andre at se i Skjænkestuen end en ung Jøde, der stod med begge Albuerne paa Disken og læste i en snavset Avis. Han gav sig til at stirre meget vist paa de fremmede.

Dersom Noah havde været iført sin Friskoledragt, kunde Jøden muligvis haft nogen Anledning til at spile sine Øjne saa vidt op, men da han havde aflagt de mest fremtrædende Stykker af sin Uniform og bar en kort Bluse ovenpaa sine Skindbuxer, syntes der ikke at være nogen særlig Grund til, at hans Udseende skulde vække saa megen Opmærksomhed i et Værtshus.

„Er dette „de tre Krøblinger"?" spurgte Noah.

„Ja, det er Husets Skilt," svarede Jøden.

„En Herre, som vi mødte paa Vejen, og som kom ude fra Landet, anbefalede os dette Sted," sagde Noah, i det han puffede til Charlotte, maaske for at gjøre hende opmærksom paa dette sindrige Middel til at sætte sig i Respekt og maaske tillige for at advare hende om ikke at røbe nogen Overraskelse. „Vi ønsker gjærne at overnatte her."

„Jeg ved ikke, om det la'er sig gjøre," sagde Barney, der var Stedets tjenende Aand, „men jeg ska' forhøre mig om det."

„Vis os ind i Gjæstestuen og la' os faa en Bid koldt Kjød og en Taar Øl, mens De spør' ad," sagde Noah.

Barney efterkom denne Opfordring, i det han førte dem ind i en lille Bagstue, hvor han satte de forlangte Spisevarer for dem. Da dette var besørget, kom han lidt efter ind igjen og underrettede de rejsende om, at de nok kunde faa Logis for Natten, hvorpaa han overlod det elskværdige Par til at søge Hvile og Vederkvægelse efter Rejsen.

Det forholdt sig nu saa, at den omtalte Bagstue var beliggende umiddelbart bag ved Skjænkestuen, og en Person, der var kjendt med Huset, kunde ved at trække et Gardin til Side, som skjulte en lille Rude i Væggen ind til det sidst nævnte Lokale, omtrent fem Fod fra Gulvet, ikke blot se enhver Gjæst, der opholdt sig i Bagstuen, uden selv at risikere at blive bemærket (thi Ruden var anbragt i en mørk Krog af Væggen, og Jagttageren maatte presse sig ind mellem denne og en stor, opretstaaende Bjælke), men han kunde tillige ved at sætte sit Øre hen til Skillerummet saa temmelig tydelig høre, hvad der blev talt der inde. Husets Vært havde næppe i fem Minuter haft Øjnene borte fra dette Kighul, og Barney var netop lige vendt tilbage efter at have givet de rejsende den ovennævnte Underretning, da Fagin under Udførelsen af sine aftenlige Forretninger traadte ind i Skjænkestuen for at spørge efter nogle af sine unge Lærlinge.

„Tys!" sagde Barney, „der er fremmede i Værelset ved Siden af."

„Fremmede?" gjentog den gamle Mand hviskende.

„Ja vist. Og nogle løjerlige Folk er det," tilføjede Barney. „De si'er, at de er fra Landet, men jeg skulde alligevel ta'e fejl, om det ikke var nogen, som De kunde bruge."

Fagin syntes at modtage denne Efterretning med megen Interesse. Han krøb op paa en Stol, og i det han forsigtig kigede gjennem Ruden, kunde han fra sin hemmelige Udkigspost tydelig se Hr. Claypole, der var i Færd med at delikatere sig med kold Oxesteg og Porter, medens han nu og da uddelte forsvindende smaa Portioner af begge Dele til Charlotte, der sad taalmodig ved Siden af ham og spiste og drak efter hans Forgodtbefindende.

„Ah!" hviskede Jøden og vendte sig halvt om til Barney; „jeg kan godt lide den Fyrs Udseende. Han kan blive til Nytte for os; han har allerede forstaaet at tæmme hende. Vær saa stille som en Mus, kjære Ven, og lad mig høre, hvad de snakker om — lad mig bare høre efter."

Jøden kigede atter gjennem Ruden og holdt samtidig Øret hen til Skillerummet, medens han lyttede opmærksomt, med et ivrigt og forslagent Udtryk i sit Ansigt, som kunde have passet for en gammel Kobolt.

„Jeg har i Sinde a' bli'e en flot Herre,"

sagde Hr. Claypole, i det han strakte sine lange Ben fra sig og fortsatte en Samtale, hvis Begyndelse Fagin var kommen for sent til at høre. „Inte længer no'et at gjøre med disse hersens væmmelige gamle Ligkister, men et rigtigt Herreliv for mig, og hvis du synes om 'et, ska' du bli'e en fin Dame."

„Det skulde jeg slet ikke ha'e noget imod, søde Noah," svarede Charlotte; „men det er ikke hver Dag, der er Pengeskuffer at tømme, og bag efter Lejlighed til at slippe bort fra 'et."

„Fanden i Vold med Pengeskuffer!" sagde Hr. Claypole; „der er andre Ting end Pengeskuffer, som kan tømmes.

„Hva' mener du?" spurgte hans Veninde.

„Lommer, Dametasker, Huse, Banker, Postvogne!" sagde Hr. Claypole, hvis Stemning blev mer og mer løftet, efter Haands som han kom dybere og dybere til Bunds i Ølkruset.

„Men du kan da ikke gjøre alt det paa egen Haand, søde Noah," sagde Charlotte.

„Jeg vil se at komme i Kompagniskab med dem, der kan," svarede Noah. „De vil nok forstaa at drage Nytte a' os, enten paa den ene eller den anden Maade. Hva' — er du ikke selv mere værd end halvtresindstyve andre Fruentimmer. Jeg har aldrig kjendt saadan en mageløs fiffig Tøs, som du kan være, naar jeg gi'er dig Lov til det."

„Du milde Fredsens, hvor det er yndigt at høre dig tale saaledes!" udbrød Charlotte og trykkede et Kys paa hans stygge Fjæs.

„La' nu det være godt; bli' bare ikke altfor kjærlig," sagde Noah, i det han med stor Alvor og Værdighed afværgede hendes Kjærtegn. — Jeg ku' ha'e Lyst til at blive Anfører for en Bande og saadan rigtig ha'e Krammet paa dem alle sammen og holde Udkig med dem, uden at de kjendte mig. Det vilde ligge svært for mig, hvis der var noget ordentligt at tjene ved det. Kunde vi bare komme i Lag med nogle Folk af den Slags, si'er jeg, saa vilde det slet ikke være for meget at spendere den tyve Punds Banknote, som du fik Fingre i — især da vi ikke rigtig ved, hvordan vi selv ska' blive a' med den."

Efter at have udtalt denne Mening stirrede Hr. Claypole med en dybsindig Mine ned i sit Ølkrus, rystede derpaa dets Indhold, nikkede nedladende til Charlotte og tømte Kruset i én Slurk, hvorefter han syntes saare vederkvæget. Han tænkte allerede saa smaat paa at forlange et nyt, da han pludselig blev forstyrret ved, at Døren aabnedes, og en fremmed traadte ind.

Denne fremmede var Hr. Fagin. Han saa overmaade elskværdig ud og bukkede meget dybt, i det han traadte nærmere og satte sig ved et af Bordene med den Besked til den grinende Barney, at han skulde bringe nogle Drikkevarer.

„En behagelig Aften, højstærede, men lidt kølig af denne Aarstid at være," sagde Hr. Fagin, gnidende sig i Hænderne — „Herren kommer fra Landet, kan jeg se?"

„Hvordan ka' De se det?" spurgte Noah Claypole.

„Vi har ikke saa meget Støv i London som det der," svarede Jøden og pegede fra Noahs Fodtøj til hans Ledsagerindes og derfra paa de to Byldter.

„De er en skarpsindig Fyr," sagde Noah. „Ha ha! Vil du bare høre, Charlotte!"

„Aa hvad; man er nødt til at have Øjnene med sig her i Hovedstaden," svarede Jøden og sænkede Stemmen til en fortrolig Hvisken; „det er hele Sagen."

Jøden ledsagede denne Bemærkning med at slaa sig paa den ene Side af sin Næse med den højre Pegefinger — en Bevægelse, som Noah forsøgte at efterligne, uden at det dog fuldkommen lykkedes ham som Følge af, at hans egen Næse ikke var stor nok til at yde en saadan Tjeneste. Hr. Fagin syntes imidlertid at fortolke denne Bestræbelse som et Udtryk for den fuldkomneste Overensstemmelse med hans Mening, hvorpaa han paa den venskabeligste Maade bød de Drikkevarer omkring, som Barney i det samme kom ind med.

„Godt Kram, dette hersens," bemærkede Hr. Claypole og smækkede med Tungen.

„Og dyrt tillige!" sagde Fagin. „Den Mand, der drikker det til daglig Brug, kan nok ha'e nødig hver Dag at tømme en Pengeskuffe, eller en Lomme, eller en Dametaske, eller et Hus eller en Postvogn eller en Bank."

Hr. Claypole hørte aldrig saa snart denne Gjengivelse af sine egne Bemærkninger, før han sank tilbage i Stolen og stirrede skiftevis paa Jøden og Charlotte med et Ansigt, der var blevet graablegt af Rædsel.

„Bryd Dem ikke om mig, kjære Ven," sagde Fagin og rykkede sin Stol nærmere. „Ha ha! Det var heldigt, at det kun var mig, der tilfældigvis hørte, hvad De sagde. Det var grumme heldigt, at det ikke var andre end mig."

„Det var ikke mig, der tog dem," stammede Noah, der ikke længer strakte Benene fra sig som en flot og selvbevidst ung Herre, men tvært imod trak dem saa langt ind under Stolen, som han bare kunde. „Det var hende der, der gjorde det; og hun har dem ogsaa nu — det ved du selv, at du har, Charlotte."

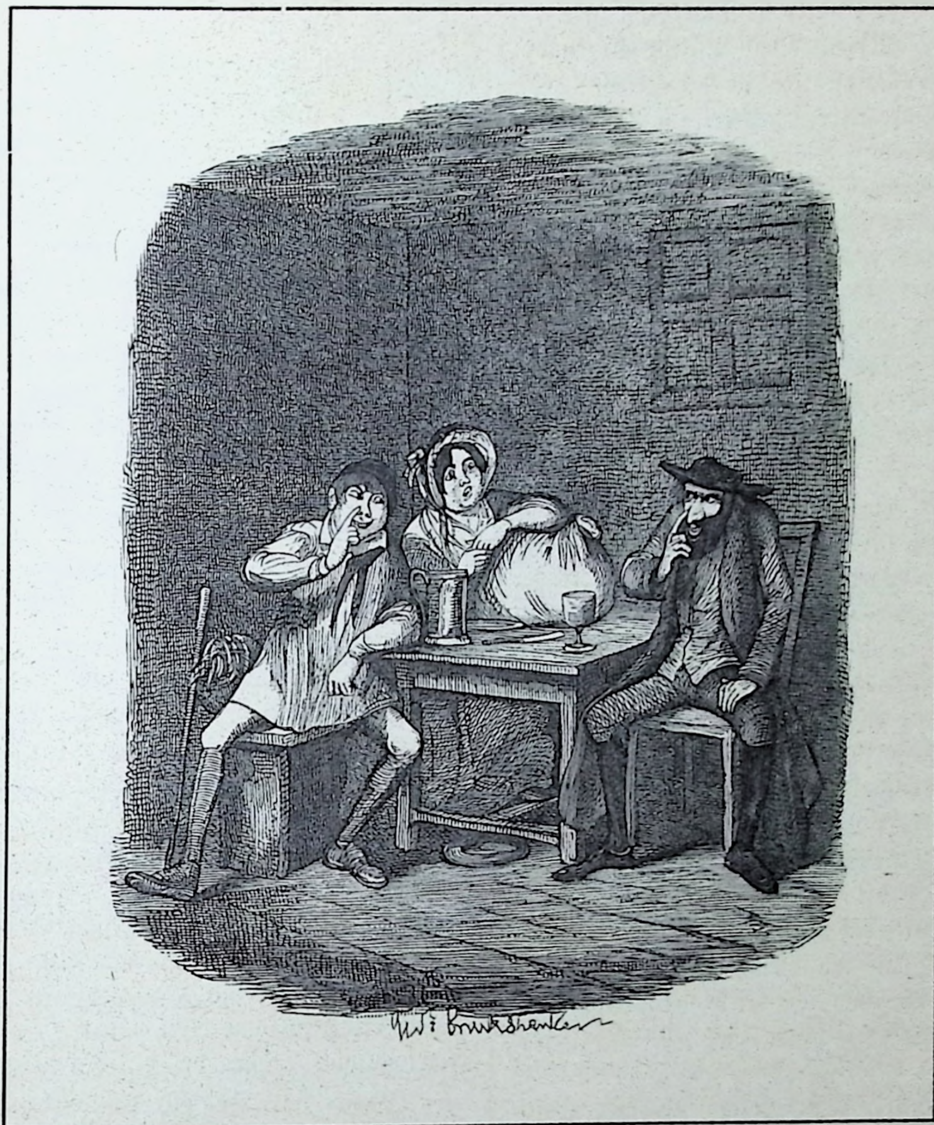
„Lige meget, hvem der tog dem, eller hvem der gjorde det, kjære Ven!" svarede Fagin, i det

han ikke des mindre med et Falkeblik saa hen paa Pigen og de to Byldter. „Jeg gi'er mig selv af dermed, og jeg kan netop godt lide Dem for det."

„Hva' gi'er De Dem af med?" spurgte Hr. Claypole.

„Med den Slags Forretninger," svarede Fagin, „og det samme gjør Folkene her i Huset. De har strax truffet Sømmet paa Hovedet, og De er saa drejede det i de sælsomste Bugtninger, medens han samtidig betragtede sin ny Ven med en Blanding af Frygt og Mistænksomhed.

„Jeg kan yderligere fortælle Dem noget," sagde Jøden, efter at have beroliget Pigen ved Hjælp af nogle venskabelige Nik og opmuntrende Ord, hvilke sidste han mumlede frem mellem Tænderne. „Jeg har en god Ven, der vistnok kan tilfredsstille

Jøden og Hr. Claypole begynder at forstaa hinanden.

sikker her, som De kunde være noget Sted. Der er ikke et sikrere Hus i hele Byen end „Krøblingerne" — det vil sige, naar jeg sørger for det, og jeg har nu lige strax fattet Venskab for Dem og det unge Fruentimmer, saa Ordet er sagt, og De kan være fuldkommen rolig."

Noah Claypoles Sind var maaske ogsaa fuldkommen beroliget efter denne Forsikring, men hans Legeme var det sikkerlig ikke, thi han vred og Deres kjæreste Ønske ved at føre Dem lige til Maalet, saa at De i Begyndelsen kan overtage den Gren af Forretningerne, som De anser for mest passende for Dem, og samtidig blive oplært i de øvrige."

„De taler, som om det var Deres ramme Alvor," gjenmælede Noah.

„Hvad Fordel kunde jeg vel ha'e af det modsatte?" spurgte Jøden og trak paa Skuldrene.

„Kom og lad mig snakke et Par Ord med Dem der ude."

„Der er ingen Grund til at gjøre sig den Ulejlighed at gaa uden for," sagde Noah, der lidt efter lidt strakte sine Ben ud igjen i deres forrige Længde. „Hun kan imidlertid gaa oven paa med Rejsetøjet. Charlotte, vil du ta'e dig af disse hersens Byldter!"

Denne Befaling, der blev givet med imponerende Værdighed, blev efterkommet uden den ringeste Indsigelse, og Charlotte skyndte sig af Sted med Oppakningen, medens Noah lukkede Døren op for hende og overtydede sig om, at hun gik oven paa.

„Hun er ganske godt dresseret, er hun ikke?" spurgte han i en Tone som en Oppasser, der har tæmmet et eller andet vildt Dyr. Og dermed indtog han atter sin forrige Plads.

„Indtil Fuldkommenhed," svarede Fagin og klappede ham paa Skulderen. „De er et Geni, kjære Ven."

„Naa — jeg tør nok sige, at havde jeg ikke været det, saa sad jeg vel ikke her," gjenmælede Noah. „Men lad os komme til Sagen, før hun er her igjen!"

„Ja, hvad mener De saa?" sagde Jøden. „Hvis De kommer til at synes om min Ven, kunde De næppe gjøre noget bedre end at gaa i Kompagniskab med ham."

„Er det en god Forretning, den, han gi'er sig a' med; for det er det, det kommer an paa;" bemærkede Noah og blinkede med sine smaa Griseøjne.

„Han er selv Manden for det hele," svarede Jøden, „og han beskæftiger en hel Del Folk — det bedste Selskab i hele Lavet."

„Rigtige Hovedstadsfolk, hva'?" spurgte Hr. Claypole.

„Ikke en eneste af dem er fra Landet, og jeg tror heller ikke, han tog Dem, ikke en Gang paa min Anbefaling, dersom han ikke netop for Øjeblikket havde det lidt knapt med Medhjælpere," svarede Jøden.

„Kommer jeg til at punge ud med Sølvtøjet?" bemærkede Noah og slog sig paa Buxelommen.

„Det lader sig umulig gjøre paa anden Maade," gjenmælede Fagin i en meget bestemt Tone.

„Tyve Pund — det er dog mange Penge!"

„Ikke naar det er en Banknote, som De ikke kan blive af med," indvendte Fagin. Numret og Datoen er opskreven, kan jeg tænke — Udbetalingen stoppet i Banken. Bah! Den er heller ikke meget værd for ham. Den maa ud af Landet, og han kommer til at tabe svært paa den."

„Naar kan jeg træffe ham?" spurgte Noah lidt tvivlraadig.

„I Morgen tidlig," svarede Jøden.

„Hvor?"

„Her."

„Hm!" sagde Noah. „Hva' er Lønnen?"

„En Levemaade som en Herremand — Kost og Logis, Tobak og Brændevin gratis, og Halvdelen af, hvad De og det unge Fruentimmer fortjener," svarede Hr. Fagin.

Det er tvivlsomt, om Noah Claypole, hvis Gridsthed ikke var saa ganske ringe, vilde være gaaet ind paa disse fristende Betingelser, dersom han havde følt sig fuldkommen fri i sine Handlinger, men han huskede paa, at hvis han afslog Tilbudet, stod det i hans ny bekjendts Magt øjeblikkelig at overgive ham til Retfærdigheden, og der kunde da let hænde endnu værre Ting. Følgelig gav han sig lidt efter lidt og sagde, at han nok troede, at det vilde passe for ham.

„Men ser De," bemærkede Noah, „da hun kan udrette en hel Del, saa kunde jeg nok lide at overtage saadan noget ganske nemt for min egen Part."

„Et eller andet, som det kunde være Dem en ren Fornøjelse at udføre?" mente Fagin.

„Ja netop," gjenmælede Noah. „Hva' tror De, bedst vilde staa mig an? Noget, der ikke ta'er for meget paa Kræfterne, og som der heller ikke er stor Risiko ved, forstaar De. Det er netop, hva' det skulde være."

„Jeg hørte Dem tale om noget i Retning af at udspionere de andre, kjære Ven," sagde Jøden. „Og min Ven har netop udmærket Brug for nogen, der kunde paatage sig det Stykke Arbejde og gjøre det godt."

„Ja, det talte jeg nok om, og jeg skulde heller ikke ha'e noget imod at være med til det en Gang imellem," svarede Hr. Claypole langsomt, „men det er ikke noget, der betaler sig, ved De nok."

„Næ, det er jo rigtignok sandt," bemærkede Jøden eftertænksomt eller i alt Fald ladende meget eftertænksom. „Næ, det er jo rigtignok sandt."

„Hva' har De ellers tænkt Dem?" spurgte Noah og betragtede ham med spændt Forventning. „Helst saadan noget, man kunde sneje sig til, og hvor Arbejdet var nogenlunde sikkert, uden synderlig større Risiko, end om man blev hjemme."

„Ja, hvad mener De om de gamle Damer?" spurgte Jøden. „Der er gode Penge at tjene ved at snappe deres Syposer og Tasker og saa bare stikke om det næste Gadehjørne."

„Men plejer de ikke at skraale saa væmmelig op, ja endogsaa kradse, naar de kan slippe til det?" spurgte Noah, rystende paa Hovedet. „Næ, jeg tror ikke, det vilde ligge for mig. Er der ikke noget andet Fag ledigt?"

„Stop!" sagde Jøden og lagde sin Haand paa Noahs Knæ. — „Rollingefaget!"

„Hva' er det for noget?" spurgte Hr. Claypole.

„Med Rollingerne, kjære Ven," sagde Jøden, „mener jeg de smaa Børn, der gaar Byærender for deres Mødre med Sexpencer og Shillinger. Fremgangsmaaden bestaar bare i at snappe Pengene fra dem — de gaar altid med dem i Haanden —, kaste Ungen omkuld i Rendestenen og derpaa ganske rolig gaa sin Vej, som om der ikke var andet paa Færde, end at et Barn var falden og havde stødt sig. Ha, ha, ha!"

„Ha, ha, ha!" brølede Hr. Claypole og sparkede ud med begge Benene af lutter Henrykkelse. „Du Fredsens, det er netop noget for mig!"

„Det er det ganske sikkert," svarede Fagin. „De kan faa Anvisning paa nogle gode Distrikter i Camden Town og Battle Bridge og det Nabolag, hvor Ungerne stadig render Byærender, og De kan expedere lige saa mange af dem, som De gider overkomme, til enhver Tid af Dagen. Ha, ha, ha!"

Med disse Ord puffede Fagin Hr. Claypole i Siden, og de brast begge to i et nyt baade langt og højrøstet Udbrud af Latter.

„Naa, saa er den Ting jo klaret!" sagde Noah, da han atter var kommen i Ro og Charlotte imidlertid var vendt tilbage. „Hva' Tid i Morgen ska' vi sige?"

„Vil Klokken ti passe Dem?" spurgte Jøden og tilføjede, da Hr. Claypole nikkede bekræftende: „Hvad Navn skal jeg meddele min gode Ven?"

„Hr. Bolter," svarede Noah, der havde forberedt sig paa dette Spørgsmaal. „Hr. Morris Bolter. Dette er Madam Bolter."

„Madam Bolters ydmygste Tjener," sagde Fagin og bukkede med komisk Høflighed. „Jeg haaber snart at faa Lejlighed til at gjøre Madamens nærmere Bekjendtskab."

„Hører du ikke, hva' Herren si'er, Charlotte?" tordnede Hr. Claypole.

„Jovist, kjære Noah!" svarede Madam Bolter og rakte Haanden frem.

„Hun kalder mig Noah, fordi det er saadan et Slags Kjælenavn, hun har givet mig," sagde Hr. Morris Bolter, forhen Claypole, i det han vendte sig om mod Jøden. „Det forstaar De nok?"

„O ja — det forstaar jeg saa meget godt," svarede Fagin, der for en Gangs Skyld talte Sandhed. „God Nat! God rolig Nat!"

Med mange Hilsener og gode Ønsker gik Hr. Fagin sin Vej, hvorpaa Noah Claypole lagde Beslag paa sin Dames Opmærksomhed, i det han nedlod sig til at fortælle hende om den nylig trufne Overenskomst med al den Stolthed og Overlegenhed, der sømmede sig for ikke blot et Medlem af det stærkere Kjøn, men for en Herre, der forstod at skatte den Værdighed, som maatte være knyttet til en særlig Ansættelse ved „Rollingefaget" i London og Omegn.

Tre og fyrretyvende Kapitel.

Hvori man faar at vide, hvorledes den snedige Lurendrejer kom i Klemme.

„Naa, saa det var altsaa Dem, der var Deres egen Ven?" spurgte Hr. Claypole, ogsaa kaldet Bolter, da han den næste Dag efter Aftale havde indfundet sig i Jødens Hus. „Havde jeg ikke nok en Anelse om det i Gaar Aftes!"

„Enhver Mand er sin egen Ven," svarede Fagin med sit sledskeste Grin. „Man finder aldrig nogen bedre."

„Der gi'es dog Undtagelser," bemærkede Morris Bolter, i det han paatog sig en Verdensmands Mine. „De ved nok, at der er nogle Mennesker, som ikke har værre Fjender end dem selv."

„Tro bare ikke det!" sagde Jøden. „Naar et Menneske er sin egen Fjende, saa er det kun, fordi han i altfor høj Grad er sin egen Ven; ikke fordi han bryder sig mere om nogen som helst anden end om sig selv. Bah! Bah! Saadan noget existerer der slet ikke."

„Og det burde der heller ikke," bemærkede Hr. Bolter filosofisk.

„Nej, det er tydeligt," sagde Jøden. „Der er dem, som paastaar, at Nummer tre er det magiske Tal, og andre mener, at Nummer syv er det. Men hverken det ene eller det andet er det, kjære Ven. Nej, det er Nummer et."

„Ha, ha!" udbrød Hr. Bolter. „Nummer et skal leve!"

„I et lille Samfund som vort, kjære Ven," sagde Jøden, der fandt det nødvendigt at udvikle denne Læresætning noget nærmere, „har vi et fælles Nummer et; det vil sige, De kan ikke betragte Dem selv som Nummer et uden tillige at betragte baade mig og alle de andre unge Mennesker som det samme."

„Det var som Pokker!" udbrød Hr. Bolter.

„Ser De," vedblev Jøden, der lod, som om han ikke hørte denne Afbrydelse, „vi er saa nøje knyttede til hinanden og har saa fælles Interesser, at det ikke kan være andet. For Exempel — det ligger Dem paa Sinde at vise al mulig Omsorg for Nummer et — hvormed vi nu først mener Dem selv."

„Ganske vist," svarede Hr. Bolter. „I dette hersens har De fuldkommen Ret."

„Nuvel! De kan ikke vise Omsorg for Dem

selv som Nummer et uden ogsaa at vise Omsorg for mig som Nummer et."

„Nummer to, mener De," sagde Hr. Bolter, der var begavet med en rigelig Portion Egenkjærlighed.

„Nej, jeg gjør ikke!" indvendte Jøden. „Jeg er af lige saa megen Vigtighed for Dem, som om det var Dem selv."

„Næ stop lidt," afbrød Hr. Bolter ham, „jeg si'er, at De er en rigtig pæn Mand, og jeg kan godt lide Dem, men saa hedt og fedt er 'et dog ikke mellem os, naar det kommer til Stykket."

„Tænk Dem blot om," sagde Jøden, i det han trak paa Skuldrene og strakte sine Hænder frem; „tænk Dem blot om! De har gjort, hvad jeg finder overmaade nydeligt, og hvad jeg netop godt kan lide Dem for, men det er alligevel noget, der vilde kunne skaffe Dem et Halsbaand paa, som det er meget nemt at faa bundet, men meget vanskeligt at faa løst op igjen — paa godt Engelsk: Strikken!"

Hr. Bolter førte Haanden op til sit Halstørklæde, som om det pludselig forekom ham, at det sad ubehagelig stramt; derpaa mumlede han en Indrømmelse, der lød noget betinget i dens Tone om end ikke i Indhold.

„Galgen," vedblev Fagin, „Galgen, kjære Ven, er en styg Mærkepæl, som peger hen paa et meget kort og skarpt Vendepunkt, der har standset mangen rask Fyrs Løbebane midt paa den brede Landevej. At holde Dem paa den banede Vej og i behørig Afstand fra Galgen — se det er Formaalet Nummer et for Dem."

„Det er det begribeligvis," svarede Hr. Bolter. „Men hvorfor fortæller De mig alt dette hersens."

„Kun for tydelig at forklare Dem min Mening," sagde Jøden og trak sine Øjenbryn i Vejret. „For Deres egen Fordels Skyld maa De stole paa mig, og for at jeg kan holde min lille Forretning i god Gænge, maa jeg stole paa Dem. Det første er Nummer et for Dem; det andet Nummer et for mig. Jo højere De vurderer Deres eget Nummer et, des mere omhyggelig maa De være for mit, og saaledes kommer vi omsider tilbage til, hvad jeg først fortalte Dem — at Hensynet til Nummer et holder sammen paa os og maa gjøre det, med mindre vi alle sammen skal gaa i Hundene."

„Det er sandt," gjenmælede Hr. Bolter tankefuldt. „Oh! De er en rigtig gammel Filur!"

Hr. Fagin mærkede med stor Glæde, at denne Anerkjendelse af hans sjældne Evner ikke var nogen tom Smiger, men at hans ny Rekrut virkelig havde faaet et stærkt Indtryk af hans ualmindelige Snedighed, som det var af Vigtighed for ham at kalde frem lige fra Begyndelsen af deres Bekjendtskab. Og for yderligere at bestyrke dette gavnlige Indtryk gjorde han ham derpaa bekjendt med forskjellige Enkeltheder af sin betydningsfulde og omfattende Virksomhed, i det han satte Kronen paa Værket ved at blande Digt og Sandhed saaledes sammen, som det bedst svarede til hans Øjemed, hvilket han gjorde med saa megen Kunst, at Hr. Bolters Ærbødighed synlig voxede og tillige fik en lille Tilsætning af Frygt, som det kunde være meget nyttigt at vække hos ham.

„Det er denne gjensidige Tillid til hinanden, der trøster mig under mange tunge Tab," sagde Jøden til sidst. „Min bedste Medhjælper blev saaledes kaldt bort fra mig i Gaar Morges."

„De mener vel ikke, at han døde?" udbrød Hr. Bolter.

„Nej, nej," svarede Fagin, „saa slemt var det ikke. Ikke fuldt saa slemt."

„Naa, jeg kan tænke, der var . . ."

„Bud efter ham," afbrød Jøden ham. „Ja, der var Bud efter ham."

„I et meget vigtigt Anliggende?" spurgte Hr. Bolter.

„Aa nej," svarede Jøden, „ikke af synderlig Vigtighed. Han blev beskyldt for et Forsøg paa Lommetyveri, og man fandt en Sølv Snustobaksdaase hos ham — naturligvis hans egen, kjære Ven, hans egen, thi han brugte selv Snustobak og satte stor Pris derpaa. Man har udsat til i Dag at lade hans Sag komme for, fordi man bildte sig ind at kjende Ejermanden. — Ak, han var mig mere værd end halvtresindstyve Snusdaaser, og jeg vilde give deres fulde Værdi for at faa ham tilbage. De skulde ha'e kjendt Lurendrejeren, kjære Ven — De skulde bare ha'e kjendt Lurendrejeren."

„Naa, jeg haaber da at komme til at gjøre hans Bekjendtskab — tror De ikke ogsaa?" sagde Hr. Bolter.

„Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige," svarede Jøden med et Suk. „Dersom de ikke hitter noget Bevis mod ham, kan det kun blive en summarisk Dom, og saa kan vi have ham tilbage igjen om en sex Uger eller saa, men i modsat Fald gi'er de ham Billetten. Man ved, hva' for en snild Fyr han er; han faar Billetten med Paaskrift „ingen Retur". Man la'er ikke Lurendrejeren slippe med mindre."

„Hva' mener De med Billetten og ingen Retur?" spurgte Hr. Bolter. „Hva' nytter det og snakke i den Dur til mig; hvorfor taler De ikke, saa jeg kan forstaa Dem?"

Fagin stod i Begreb med at oversætte disse gaadefulde Udtryk i et almindelig simpelt Tungemaal, og hvis de var blevne fortolkede, vilde Hr. Bolter have faaet at vide, at de betød det samme som „at blive transporteret for Livstid", men Samtalen blev pludselig afbrudt, i det den unge

Bates traadte ind med Hænderne i Buxelommerne og med et halvt komisk, halvt melankolsk Udtryk i sit ungdommelige Aasyn.

„Det er alt sammen forbi, Fagin,“ sagde Charley, da han og hans ny Kammerat var blevne forestillede for hinanden.

„Hvad mener du med det?“ spurgte Jøden med dirrende Læber.

„De har fundet den Herre, som ejer Snusdaasen; der er et Par Stykker til, som vil afgive Vidnesbyrd mod ham, og den snedige slipper ikke for at rejse udenlands,“ svarede den unge Bates. „Jeg maa ha'e sorte Klæ'er fra Top til Taa, Fagin, og Flor om Hatten, naar jeg siger Farvel til ham, før han rejser. — At tænke sig, at Jack Dawkins — lune Jack — Lurendrejeren — maa rejse udenlands for en elendig Snusdaases Skyld! Jeg havde aldrig troet, at han vilde ha'e gjort det for mindre end et Guldur med Kjæde og Signet — i det allerringeste. Ak, hvorfor blokkede han dog ikke en eller anden rig gammel Knark for alle hans Kostbarheder, saa at han kunde ha'e rejst som en rigtig Kavaler i Steden for som den første, den bedste Langfinger uden Spor af Hæder og Berømmelse!“

Med dette Udtryk af dybtfølt Deltagelse for sin ulykkelige Ven satte den unge Bates sig ned paa den nærmeste Stol med en ærgerlig og modfalden Mine.

„Hva' snakker du om Mangel paa Hæder og Berømmelse!“ udbrød Fagin med et forbitret Blik paa sin Lærling. „Har han ikke altid været Manden for jer alle sammen? Er der nogen af jer, der har kunnet ta'e det op med ham i nogen som helst Retning, hva'?“

„Nej — ingen,“ svarede unge Bates med en Stemme, der var ligesom tilsløret af Sorg. „Ikke en eneste.“

„Naa, hvad snakker du saa om?“ spurgte Jøden vredt. „Og hvad tuder du for?“

„Fordi der ikke vil blive gjort noget Nummer ud a' det,“ sagde Charley, hvis overvældende Sorg æggede ham til at trodse sin ærværdige Ven; „fordi det ikke vil blive ført til Protokols; fordi ingen nogen Sinde vil faa at vide Halvdelen af, hva' han var værd. Hvorledes vil han komme til at staa i Newgate-Kalenderen*)? Maaske han slet ikke bliver nævnt deri. Oh, mine Øjne, mine Øjne, hva' for et grusomt Stød!“

„Ha, ha!“ udbrød Jøden, i det han rakte sin højre Haand frem og samtidig vendte sig om mod Hr. Bolter med et Anfald af Fnisen, der fik ham til at ryste, som om han havde den faldende Syge; „se, hvor stolte de er over deres Haandtering, kjære Ven. Er det ikke skjønt!“

Hr. Bolter nikkede bekræftende, og efter at Jøden i nogle Sekunder med synlig Tilfredsstillelse havde været Vidne til Charley Bates's Sorg, traadte han hen til denne unge Herre og klappede ham paa Skulderen.

„Tag det med Ro, Charley,“ sagde Fagin trøstende, „det klarer sig nok; det klarer sig nok. De vil alle sammen faa at vide, hvad for en flink Fyr han var; han vil selv vise dem det og ikke gjøre sin gamle Læremester og sine Kammerater nogen Skam. Tænk ogsaa paa, hvor ung han er! Hvad er det ikke for en Udmærkelse, Charley, at blive transporteret i hans Alder!“

„Ja, det er jo ganske vist en Ære!“ sagde Charley lidt trøstet.

„Han skal ikke komme til at mangle noget,“ vedblev Jøden. „Saa længe han er i „Stenkrukken“, skal han komme til at leve som en fin Herre, Charley. Som en fin Herre, siger jeg. Han skal faa sit Øl hver Dag og Penge paa Lommen, som han kan spille Plat og Krone med, hvis han ikke kan faa dem brugt til andet.“

„Nej, skal han det!“ udbrød Charley Bates.

„Ja, det skal han,“ svarede Jøden, „og saa ta'er vi en Prokurator, en, der er ordentlig skaaren for Tungebaandet, til at føre hans Sag, og han skal selv holde en Tale, hvis han har Lyst til det, og vi skal læse om det alt sammen i Aviserne — f. Ex. „Den snedige Lurendrejer — rungende Latter — her kunde Rettens Medlemmer ikke længer dy sig, men lo med af alle Kræfter“ — hvad siger du til det, Charley, hva'?“

„Ha, ha!“ lo den unge Bates; „sikke evige Løjer det vilde blive, Fagin! Jeg siger bare, at Lurendrejeren vilde nok ordentlig muntre dem, vilde han ikke?“

„Vilde!“ udbrød Jøden. „Næ, han skal — og han vil!“

„Ja vist vil han det,“ gjentog Charley og gned sig i Hænderne.

„Det er, som om jeg saa ham for mig,“ sagde Jøden og fæstede Blikket paa sin Lærling.

„Det er ganske akkurat ligedan med mig,“ udbrød Charley Bates. „Ha ha ha! Ganske akkurat det samme. Jeg ser det alt sammen for mig; min S'æl, om jeg ikke gjør 'et, Fagin. Sikke Løjer! Sikke evige Løjer! Alle de gamle Parykblokke gjør sig Umage for at se højtidelige ud, og Jack Dawkins henvender sig til dem lige saa venskabelig og sjemytlig, som om det kunde være Dommerens egen Søn, der stod op og holdt en Tale ved Middagsbordet — ha, ha, ha!“

Det var virkelig lykkedes saa godt for Jøden

*) Fortegnelsen over domfældte Forbrydere.

at vække sin unge Vens naturlige Livlighed, at unge Bates, der fra først af havde været tilbøjelig til at betragte den arresterede Lurendrejer som et ulykkeligt Offer, nu ansaa ham for at være Hovedpersonen i et højst ualmindeligt og højst fornøjeligt Optrin, hvorhos han, Charley, følte sig helt utaalmodig af Længsel efter det Tidspunkt, da hans gamle Kammerat vilde faa en saa fordelagtig Lejlighed til at vise sine sjældne Evner.

„Vi maa paa en eller anden nem Maade se at komme efter, hvordan det gaar ham i Dag," sagde Fagin. „Lad mig tænke mig lidt om."

„Skal jeg gaa?" spurgte Charley.

„Ikke for alt i Verden," svarede Jøden. „Er du gal, bindegal, lille Ven, siden du vil gaa lige der hen, hvor . . . Nej, Charley, nej. Det er nok at miste en ad Gangen."

„De tænker vel ikke paa at gaa selv?" spurgte Charley med et spøgefuldt Grin.

„Det vilde ikke være ganske passende," svarede Fagin og rystede paa Hovedet.

„Naa, hvorfor sender De saa ikke denne hersens ny Fisk?" spurgte unge Bates og lagde sin Haand paa Noahs Arm. „Der er ingen, der kjender ham."

„Ja, hvis han ikke har noget imod det . . ." bemærkede Jøden.

„Imod det?" faldt Charley den anden i Talen. „Hva' skulde han vel ha'e noget imod?"

„Sandelig ingen Ting, kjære Ven," sagde Fagin og vendte sig i det samme om mod Hr. Bolter. „Sandelig slet ingen Ting!"

„Her har jeg vel ogsaa noget og ska' ha'e sagt," bemærkede Noah, i det han trak sig tilbage mod Døren og rystede paa Hovedet med en Slags dydig Forskrækkelse. „Nej, nej — ikke noget af den Slags. Det hører ikke med til min Bestilling."

„Hva' for en Bestilling har han da faaet, Fagin?" spurgte unge Bates, i det han maalte Noahs ranglede Skikkelse med et Udtryk af dyb Foragt. „At stikke a', naar der er noget paa Færde, og hugge i sig af Sulevarerne, naar al Ting er klappet og klart — det er kanske hans Bestilling?"

„Pas De Dem selv," gjenmælede Hr. Bolter, „og kom ikke her og vær næsvis mod Deres foresatte, De lille Dreng, ellers kunde det hænd's sig, at De kom galt op at kjøre."

Unge Bates lo saa umaadelig af denne majestætiske Trussel, at det varede noget, før Fagin kunde komme til Orde og forestille Hr. Bolter, at han aldeles ikke løb nogen Fare ved at aflægge et Besøg paa Politikammeret, eftersom hverken nogen Anmeldelse om den lille Historie, hvori han selv var indviklet, eller nogen Beskrivelse af hans Person endnu havde naaet Hovedstaden. Det var derfor højst sandsynligt, at man ikke en Gang havde Mistanke om, at han havde søgt et Tilflugtssted der, og naar han blot iførte sig en passende Forklædning, vilde han lige saa trygt kunne gjæste Politikammeret som et hvilket som helst andet Sted i London, da det jo vilde være det sidste af alle Steder, som man kunde formode, at han af egen fri Vilje vilde falde paa at besøge.

Halvvejs overtalt af disse Forestillinger, men dog i langt højere Grad tilskyndet dertil af sin Frygt for Jøden, gik Hr. Bolter omsider, ganske vist med en meget sur Mine, ind paa at paatage sig det ham tiltænkte Hverv. Med Fagins Bistand ombyttede han ufortøvet sine egne Klæder med en af det Slags Bluser, som Fragtmændene plejer at bære, samt med et Par Bomuldsfløjls Knæbuxer og et Par Lædergamasker, hvilke Gjenstande Jøden havde lige ved Haanden. Desuden blev han forsynet med en Filthat, rigelig besat med afklippede Bommærker, og dertil en lang Kjørepisk. I denne Ekvipering skulde han drive op til Politikammeret, hvor han magelig kunde gjælde for en Karl ude fra Landet, der havde indfundet sig af Nysgjerrighed, og da han var en saa kejtet, klodset og knoklet Fyr, som man vel kunde forlange, nærede Hr. Fagin ingen Frygt for, at han ikke skulde udfylde sin Rolle indtil Fuldkommenhed.

Da disse Forberedelser var trufne, oplyste man ham om de nødvendige mærkbare Enkeltheder, paa hvilke han kunde gjenkjende Lurendrejeren, og han blev derpaa ledsaget af den unge Bates gjennem en Mængde skumle og krogede Gader, indtil de kom i Nærheden af Bow Street. Her standsede Charley Bates for at give ham en nøjagtig Beskrivelse af „Kammerets" Beliggenhed, og efter yderligere med mange Omsvøb at have forklaret ham, hvorledes han skulde gaa lige gjennem Porten ind i Gaarden og derpaa ind ad en Dør, der laa oven for en Trappe paa højre Haand, og ikke glemme at tage Hatten af, naar han kom ind i Lokalet, befalede den unge Bates ham omsider at skynde sig af Sted og lovede at oppebie hans Tilbagekomst paa det samme Sted, hvor de skiltes.

Noah Claypole, eller, om Læseren maatte foretrække det, Morris Bolter, fulgte punktlig de Anvisninger, han havde modtaget, og som, takket være den unge Bates's nøje Kjendskab til Lokaliteterne, var saa tydelige, at han blev i Stand til at naa de Øvrigheden helligede Enemærker uden at behøve at spørge sig for eller møde nogen Hindring under Vejs. Omsider fandt han sig puffet ind mellem en Masse Mennesker (for Størstedelen Fruentimmer), der stod tæt sammenpakkede i et snavset og beklumret Lokale, i hvis øverste Ende der fandtes en fra den øvrige Del af Salen afspærret Forhøjning med et Aflukke for Arrestanterne til venstre op mod

Væggen, en Vidnebænk i Midten og til højre en Pult for Øvrighedspersonerne, hvilket sidst nævnte, ærefrygtindgydende Sted var omgivet med et Stillerum, der skjulte Dommersædet for profane Blikke og overlod det til den simple Hobs fri Fantasi at danne sig en Forestilling — hvis den kunde det — om Retfærdighedens fulde Majestæt.

I det for Arrestanterne bestemte Aflukke befandt der sig kun et Par Fruentimmer, der havde travlt med at nikke til deres beundrende Veninder nede i Salen, medens Skriveren oplæste en eller anden Vidneforklaring for et Par Politibetjente samt en civil klædt Mand, der bøjede sig frem over Bordet. En Slutter stod og lænede sig op til Fangeaflukket, medens han ørkesløst bankede sig paa Næsen med en stor Nøgle, en Sysselsættelse, som han kun afbrød nu og da for at undertrykke en upassende Snakkelyst blandt nogle af Dagdriverne, i det han med lydelig Røst paabød Stilhed, eller ved at se op med et bistert Blik og befale en eller anden Madam „at gaa sin Vej med den Unge" i de ikke sjældne Tilfælde, hvor Rettens Højtidelighed forstyrredes ved de spæde Skrig fra et eller andet magert Pattebarn, hvis Stemme halvvejs kvaltes i Moderens Shavl. Der var en trykkende og usund Luft i Salen, Væggene havde en skidengraa Farve; Loftet var sort. Paa Kamingesimsen stod en gammel, af Røg og Snavs sværtet Buste, og oven over Fangeaflukket hang et støvet Ur — det eneste, der syntes at være i behørig Orden paa dette Sted, thi Lastværdighed eller Fattigdom, eller maaske et nøje Bekjendtskab med begge Dele, havde ligesom paa alt levende efterladt en Plet, der ikke virkede mindre frastødende end det tykke, fedtede Lag Smuds, der bedækkede alle livløse Gjenstande.

Noah saa sig ivrig omkring efter Lurendrejeren, men skjønt der var adskillige Fruentimmer, der meget godt kunde have gaaet for denne fremragende Personligheds Moder eller Søster, og tillige mer end én Mand, om hvem man med god Grund kunde antage, at han maatte have en stærk Lighed med hans Fader, var der derimod ingen, der passede til den Beskrivelse, han havde faaet af selve Hr. Dawkins. Han ventede med megen Spænding og Uvished, indtil de omtalte Fruentimmer, hvis Sag foreløbig blev udsat, var sejlede ud af Salen, og derpaa oplivedes han i høj Grad ved Synet af en ny Arrestant, med Hensyn til hvem han strax følte sig overtydet om, at det maatte være den Person, han var kommen for at se.

Det var virkelig Hr. Dawkins, der, med de lange Kjolecærmer opsmøgede som sædvanlig, sin venstre Haand i Buxelommen og Hatten i den højre, skred frem foran Slutteren med en særegen og aldeles ubeskrivelig, rullende Gang, og som derpaa, i det han tog Plads i Aflukket, med høj og lydelig Stemme forlangte at faa at vide, af hvad Grund man havde bragt ham i en saadan ubehagelig „Sittevation".

„Hold din Mund!" sagde Slutteren.

„Er jeg kanske ikke en Englænder, hva'?" spurgte Lurendrejeren. „Hvor er mine Rettigheder?"

„Du skal tidsnok faa dine Rettigheder at føle," gjenmælede Slutteren, „og de skal blive pebrede, kan du tro."

„Vi faar at se, hva' Statssekretæren for de indenrigske Anliggender vil sige til de gode Tyvetrækkere, dersom man vover at forholde mig dem," bemærkede Hr. Dawkins. „Naa! Hva' drejer dette hersens sig saa om? Jeg skal være Dommerne meget forbunden, dersom de strax vil bringe denne lille Sag i Orden og ikke opholde mig, mens de læser Aviserne, for jeg har truffet Aftale med en Herre om at møde ham i City*) til bestemt Tid, og da jeg er en Mand af Ord og meget punktlig i Forretningssager, gaar han sin Vej, naar jeg ikke er der i rette Tid, og der vilde kanske i saa Fald ikke blive Spørgsmaal om at faa tilkjendt nogen Skadeserstatning af dem, der har holdt mig borte — hva' behager? Næ Gu' bevares!"

Efter at have holdt denne lille Tale henvendte Lurendrejeren — der lod, som om han var meget nøjeregnende med at faa at vide, hvorledes Forhandlingerne skulde foregaa — en Anmodning til Slutteren om at være saa venlig at meddele ham „Navnene paa de to gamle Gavtyve der henne paa Bænken," hvad der morede Tilskuerne i den Grad, at de lo lige saa hjærtelig, som om det kunde have været Charley Bates selv, hvis han havde hørt Spørgsmaalet.

„Stille der!" raabte Slutteren.

„Hvad drejer Sagen sig om?" spurgte den ene af Øvrighedspersonerne.

„Et Lommetyveri, Deres Velbaarenhed."

„Har Drengen før været anholdt?"

„Han burde have været det adskillige Gange," svarede Slutteren. „Han har tit nok været lige ved at blive nappet. Jeg kjender ham godt, Deres Velbaarenhed."

„Naa — saa De kjender mig?" udbrød Lurendrejeren med et betydningsfuldt Nik. „Meget vel. Dette hersens er en ligefrem Fornærmelse mod en Mands gode Navn og Rygte."

Her kom der et nyt Latterudbrud og en ny Paamindelse om at være stille.

„Nuvel, hvor er Vidnerne?" spurgte Skriveren.

„Ja, det er rigtig," tilføjede Lurendrejeren.

*) Londons Midtpunkt, den ældste Del af Kæmpestaden og Sædet for hele Forretningslivet.

„Hvor er de? Jeg kunde nok ha'e Lyst til at se dem."

Dette Ønske blev strax opfyldt, i det en Politibetjent traadte frem og erklærede, at han havde set Arrestanten under et Gadeopløb stikke Haanden ned i en fremmed Herres Lomme og tage et Tørklæde op af den, men da det viste sig, at Lommetørklædet var gammelt, havde han puttet det ned igjen efter først at have pudset sin Næse i det. Paa Grund heraf havde han anholdt Lurendrejeren, saa snart han havde kunnet faa Fingre i ham, og ved den foretagne Undersøgelse af hans Person, havde det vist sig, at bemeldte Lurendrejer var i Besiddelse af en Sølv Snustobaksdaase med Ejermandens Navn indgraveret paa Laaget. Denne Herre var bleven funden ved at eftersøge hans Adresse gjennem Vejviseren, og efter at være kommen til Stede havde han med Ed bekræftet, at Snustobaksdaasen var hans. Den fremmede Herre erklærede, at han havde savnet den strax efter, at han var kommen ud af den tidligere omtalte Trængsel. Han havde ogsaa lagt Mærke til en ung Fyr, der var særlig ivrig for at bane sig Vej gjennem Mængden, og denne unge Fyr var Arrestanten, som nu stod over for ham.

„Har du noget Spørgsmaal at gjøre dette Vidne, Dreng?" spurgte Øvrighedspersonen.

„Det vilde være under min Værdighed at indlade mig paa nogen Samtale med ham," svarede Lurendrejeren.

„Har du ellers noget at bemærke?"

„Hører du ikke, at hans Velbaarenhed spør' dig, om du har noget at bemærke?" spurgte Slutteren og gav Lurendrejeren et lille Puf med Albuen.

„Om Forladelse," sagde Lurendrejeren og saa op med en aandsfraværende Mine. „Var det mig, De talte til, min gode Mand?

„Jeg har aldrig kjendt Mage til durkdreven Gavtyv, Deres Velbaarenhed," sagde Betjenten grinende. „Har du noget at bemærke, du unge Galgenfugl?"

„Nej," svarede Lurendrejeren, „ikke her, for dette hersens er mig ikke den rette Butik for Retfærdigheden, og min Prokurator spiser desuden Frokost i Dag sammen med Viceformanden i Underhuset, men jeg skal nok ta'e Ordet et andet Sted, og det samme skal baade han og en talrig Kreds af agtværdige Medborgere, og disse hersens Tyvetrækkere skal komme til at ønske, at de aldrig var blevne fødte, eller at deres Lakajer havde hængt dem op paa deres egne Knagerækker, før de gik ud i Morges for at forhøre mig. Jeg ska' . . ."

„Det er nok! Han er tilstrækkelig overbevist om Tyveriet!" afbrød Skriveren ham. „Før ham bort!"

„Kom saa," sagde Slutteren.

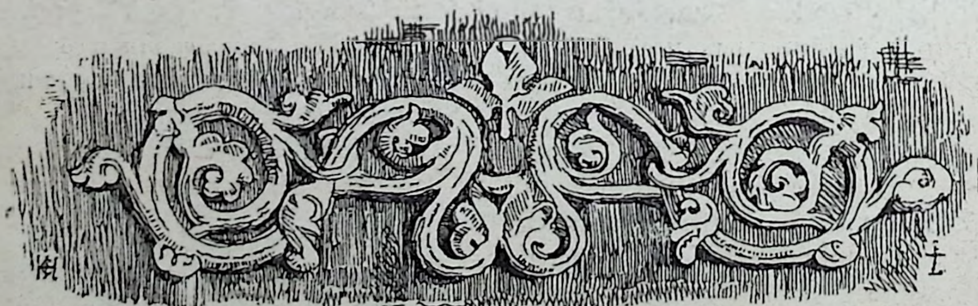
„Ja vist; nu kommer jeg," svarede Lurendrejeren og børstede sin Hat med Fladen af sin Haand. „Bah! (vendende sig om til Dommerne) Det nytter jer ikke, at I ser saa forskrækkede ud; jeg vil ingen Medlidenhed ha'e med jer, ikke den bitterste Snus. Det skal komme jer dyrt til at staa, mine smukke Herrer. Jeg vilde nødig være i jeres Sted! Og jeg vilde ikke slippe fri nu, om I saa faldt paa jeres Knæ og tiggede mig om det. Jeg er parat; før mig til Fængslet lige strax!"

Med disse sidste Ord fandt Lurendrejeren sig i at blive ført ud ved Kraven, medens han, lige til de kom ned i Gaarden, vedblev at true med, at Sagen nok skulde blive bragt frem for Parlamentet, hvorpaa han med megen Munterhed og Selvtilfredshed lo Betjenten lige op i Ansigtet.

Saa snart Noah med sine egne Øjne havde set ham blive spærret inde i en lille Celle, skyndte han sig det bedste, han kunde, tilbage til det Sted, hvor han havde forladt Charley Bates. Efter at have ventet her nogen Tid traf han atter den nævnte unge Herre, der klogelig ventede med at komme til Syne, indtil han havde kiget forsigtig frem fra et sikkert Skjul og overbevist sig om, at hans ny Ven ikke var ledsaget af nogen næsvis Person.

De skyndte sig derpaa begge to hjem for at meddele Hr. Fagin den glædelige Efterretning, at Lurendrejeren gjorde sin Opdragelse al Ære og var i Færd med at vinde sig en glimrende Berømmelse.

(Fortsættes.)

Pave Leo XIII's Kroning i det sixtinske Kapel.

Lisette.

I.

isette, jeg beder dig, gaa dog ikke ud paa en saadan Tid og i en saadan Nat!"

Den unge Piges Stemme, der havde ytret disse Ord, forstummede, og Mørket, som indhyllede alle Omgivelserne, syntes ligesom at blive endnu tættere, medens Lyden af Ordene døde hen i den tunge, trykkende Luft. Det var ikke muligt at se frem for sig i tre Skridts Afstand, og den talende, der stod paa Husets Dørtærskel og bøjede sig frem i en lyttende Stilling, formaaede næppe at skjælne Omridsene af Døren, som hun endnu holdt aaben. Hun vidste imidlertid, at hendes yngre Søster, Lisette, nylig var gaaet ud af denne Dør; hun vidste, at den vendte ud til en lille Have, ad hvilken en smal Sti førte ned til Laagen, og uden for laa en lang, mørk Vej, som førte tværs over et øde Morads, og endelig vidste hun, at der i flere Miles Afstand ikke fandtes nogen menneskelig Bolig, ja, ikke en Gang et Træ eller Busk, hverken paa den ene eller den anden Side af Vejen; thi paa begge Sider af denne laa der en dyb, mudret Grøft, som syntes parat til at opsluge den uforsigtige, der i Mørket gjorde blot et eneste Fejltrin. Alt dette vidste Marion og endnu noget mere.

Hun vidste, at der om Morgenen var kommet et Bud, som havde bragt den Besked, at John Maine vilde besøge Lisette samme Dags Aften. John og Lisette var forlovede; for et halvt Aars Tid siden var deres Forlovelse bleven deklareret, og der havde i den Tid ikke været nogen Ende paa deres Lykke. Men i den allersidste Tid var Lisette begyndt at blive alvorlig; John Maines Besøg blev sjældnere, og naar han endelig kom, var det kun for at gjøre en ganske kort Visit. Der maatte bestemt være noget i Vejen. Lisette beklagede sig dog ikke; hun sagde blot, at John ganske vist var bleven noget underlig i den sidste Tid, men at han var lige saa kjærlig, ja, endnu kjærligere mod hende end nogen Sinde før. Det forekom hende imidlertid, at han var urolig, adspredt og forandret, men hvori denne Forandring bestod, kunde hun ikke rigtig sige; den laa snarere i hele hans Væsen end i hans Opførsel mod hende.

Med Hensyn til dette Punkt kunde Marion ikke faa mere at vide, men saa tænkte hun desto mere.

„Stakkels Søster Lisette," sagde hun til sig selv, „det vil blive hendes Død, dersom der er noget galt fat; thi hun har et heftigt, lidenskabeligt Gemyt, og hun elsker John Maine højere end sit Liv."

Hvorfor var han ikke kommen? Det var næsten Midnat; Klokken var over elleve. Hun og Lisette havde siddet oppe for at vente paa ham, medens deres Moder, Husholdersken, den gamle Jane og Gartneren Tom allerede var gaaede til Ro for længe siden. Hvorfor var han dog ikke kommen? Skulde det være, fordi han var bleven kjed af Lisette? Skulde det virkelig være saa?

Til Landsbyen Barrowleigh, hvor John Maine boede, var der en Mils Afstand ad den oven for omtalte Vej. Baade hun og Lisette havde ofte set ham i saa lang Afstand — thi Vejen løb i en snorlige Linje — naar han kom ridende hen imod Huset, — „Mosehuset" blev det kaldet — svingende sin Hat eller sit Lommetørklæde. Hvor straalede ikke Lisettes Ansigt, naar hun saa ham! Hvor funklede ikke hendes Øjne, og hvilken forræderisk Rødme gød sig ikke over hendes Kinder! Men naar han først var kommen saa nær, at han kunde se hende, indtraadte der strax en ny Forandring. Hun blev atter rolig som før, og havde der ikke været en næsten umærkelig vibrende Klang i hendes Stemme, kunde man lige saa gjærne have troet, at hun befandt sig over for gamle Tom, Gartneren.

En Gang, da de to Søstre havde siddet i Skumringen og passiaret sammen, og Marion havde ytret noget om, at Søsteren viste sig altfor kold mod sin forlovede, havde Lisette pludselig rejst sig op og i heftig Bevægelse slynget sine Arme om Marions Hals, i det hun hviskede:

„O, du aner ikke, hvor inderlig jeg elsker ham! Dersom du blot vidste, hvor meget jeg lider, naar han ikke er her, og hvor overvættes lykkelig jeg er, naar han er hos mig!"

Men et Øjeblik efter, da hun atter havde sat sig ned, spurgte hun Marion i en rolig Tone:

„Hvad var det egentlig, jeg fortalte dig? Uden Tvivl noget skrækkeligt Nonsens? Men bryd dig ikke derom, Marion; kom lad os gaa lidt ud i den friske Luft."

Siden den Tid havde Marion været helt bange for sin Søsters heftige Karakter. Og nu var Lisette gaaet ud i den skrækkelige Nat og paa en saa uhyggelig Tid. Marion havde tilbudt at følge hende, men Lisette havde ikke villet vide noget deraf og havde blot svaret:

„Dersom jeg ikke hører hans Fodtrin, naar jeg har gaaet en Fjerdingvej, saa vender jeg om. Spadsereturen vil gjøre mig godt; jeg vil sove bedre bag efter."

„Men det er ikke rimeligt, at du møder ham saa silde."

„Det kan nok være, men det forekommer mig, at der er noget uheldsvangert i Luften; jeg er lige ved at kvæles og trænger til at gaa. Vil du være saa god at blive oppe og vente paa mig? Og tænd Lys imidlertid; her er saa mørkt."

Efter Aftenens Frembrud var der aldrig nogen — undtagen dem, som agtede sig til „Mosehuset" — der begav sig ad den her omtalte Vej, men det var dog ikke dennes Ensomhed, som gjorde Marion urolig for sin Søster.

Da hun havde staaet lidt der ude, medens hun forgjæves søgte at gjennemtrænge Mørket, gik hun atter ind i Huset, lod Gadedøren blive staaende aaben og satte sig ned i det Værelse, som de to unge Piger havde til deres egen Raadighed, for at vente paa Lisettes Tilbagekomst.

II.

Lisette gik langsomt frem ad Landevejen mellem de to Grøfter, medens hun lyttede spændt for at opfange enhver Lyd, som maatte naa hendes Øre. Hun var godt kjendt med Vejen og havde kjendt den fra sin tidligste Barndom, saa hun kunde gjærne have fulgt den i Blinde, hvilket hun for saa vidt ogsaa gjorde, som Mørket ikke tillod hende at se to Skridt frem for sig.

Hun lagde imidlertid ikke Mærke til, at det var mørkt. Hun var sikker paa, at dersom han nærmede sig, vilde hun kunne høre hans Skridt, og det var jo nok. Det var skrækkeligt, at han blev borte. Hvad var det vel for en Forandring, der var foregaaet med ham? Hvad var Grunden dertil? Hun havde ikke gjort noget, som kunde have fremkaldt den.

Der havde ikke været nogen Disharmoni mellem dem, men hvad der var tusend Gange værre: han var i den sidste Tid bleven saa underlig tavs og indesluttet. Han talte ikke længer aabent og ærlig til hende som i de prægtige fordums Dage, og han syntes at føle sig urolig og ilde til Mode i hendes Nærhed. Naar de mødtes, tilkastede han hende et hurtigt, ængsteligt Blik, som om der var noget, han frygtede. Men hvad var det? Det kunde ikke være, at hun skulde have forandret sit Sindelag mod ham. Dertil kjendte han hende for godt. Men hvorfor skyede han hende da? I gamle Dage gik der ikke en Aften, uden at han kom; men i den sidste Maaned havde han været borte en hel Uge ad Gangen, og nu var det ti Dage siden, hun sidst havde set ham. Om Morgenen havde gamle Tom bragt den Efterretning, at han vilde komme samme Aften, men det var allerede nær ved Midnat, og han var endnu ikke kommen.

Hun vedblev at gaa, skjønt hun kun nærede et svagt Haab om, at han vilde komme. Han havde aldrig før brudt et Løfte, han havde givet hende. Hun lyttede mekanisk, medens hun gik, og paa samme Tid havde hendes Tanker travlt med at dvæle ved Fortiden; hun havde endnu ikke faaet det Mod, som der undertiden hører til at se ind i Fremtiden.

Hvorfor havde han brudt sit Løfte og var ikke kommen? Kunde det være, fordi . . .?

Hun søgte at støde Tanken fra sig og forstærkede sine Skridt. Huset laa nu næsten en Fjerdingvej bag ved hende, men endnu hørtes der ingen Fodtrin.

Vilde han maaske komme tidlig den næste Morgen og forklare alt? O, dersom han blot vilde komme og tale til hende, aabne hele sit Hjærte for hende og gjøre Ende paa denne utaalelige Tilstand . . .

Hun stod pludselig stille, som om der havde rejst sig en Mur foran hende. Hverken nogen Lyd eller noget Lys havde fængslet hendes Opmærksomhed, men hun havde traadt paa en blød Gjenstand, der laa midt paa Vejen.

Et Øjeblik stod hun stille som greben af en ubeskrivelig Rædsel. Hun formaaede ikke at fatte nogen klar Tanke om den Opdagelse, hun havde gjort. Hendes Fod hvilede paa noget blødt — det var alt.

Med ængstelig Langsomhed bøjede hun sig ned, til hendes Haand naaede Jorden. Derpaa strakte hun den pludselig frem, medens hun lyttede med feberagtig Spænding, men hun opdagede intet. Hun trak nu Haanden til sig og lod den glide ned ved sine Fødder, og denne Gang rørte hun ved den omtalte bløde Gjerstand, som viste sig at være et eller andet Klædningsstykke. Hun tog det op fra Jorden, og i det hun rettede sig i Vejret, lyttede hun endnu en Gang, men ikke den svageste Lyd naaede hendes Øre.

Hun vendte og drejede det fundne Klædningsstykke saa omhyggelig, som om det havde været en levende Gjenstand, og til sidst kom hun til det Resultat, at det kun var Halvdelen af et Klædningsstykke. Det havde kun ét Ærme; det var det halve af en tynd Sommerfrakke, der var revet itu oppe fra Halsen og ned efter. Der var to Lommer; i Knaphullet sad der en Blomst; i Brystlommen laa der to Breve. Det ene Brev var forseglet med Lak — et ganske lille Segl, og tæt ved Seglet kunde hun føle to Draaber Lak, som hun havde spildt paa et Brev, som hun havde forseglet for to Dage siden. Hun sendte ikke Breve til andre end til John Maine. Det maatte altsaa være det Brev, som hun havde skrevet til ham. Og i den anden

Lomme laa der et Læderfoderal, Mage til det, han havde, og i Foderalet var der et Silkebaand, netop et saadant, som hun havde givet ham.

krusede Vandfladen, ikke en Lyd lod sig høre i Nærheden. Hun rejste sig atter op, og efter at hun havde taget Frakken op fra Jorden, gik hun med

De tre sammensvorne. (Efter et Maleri af G. Süs).

Hun lagde Frakken ned paa det Sted, hvor hun havde fundet den, og gik tværs over Vejen for at bøje sig ned over Grøften med dens mudrede, stillestaaende Vand. Ikke den svageste Bevægelse

hurtige Skridt tilbage i Retning af sit Hjem. Hun vovede næppe at aande, og hun gik saa lydløst og forsigtig, som om hun var bange for at vække en hemmelighedsfuld Aand, der kunde fortælle hende

den skrækkelige Historie, som maaske knyttede sig til det Fund, hun havde gjort.

III.

„O, Lisette, hvor du har været længe borte! Det forekom mig, som om du blev borte en Evighed!“

Marion havde rejst sig op og stod Ansigt til Ansigt med sin Søster, der var bleven staaende i Døren. Hun holdt bestandig den Gjenstand, hun havde fundet, i sine sammenknugede Hænder og trykket op mod sit Bryst. Hun turde ikke se paa den, skjønt Skinnet fra de to tændte Lys faldt ned paa den. Hun fæstede sit forvirrede Blik paa Marion uden at sige et Ord, og Søsteren anede, at der maatte være hændet noget skrækkeligt.

„Hvad er der i Vejen? Har du truffet ham?“ spurgte Marion.

„Nej, men jeg har fundet dette.“

„Hvad er det?“

Marion gyste tilbage og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

„Et Stykke af hans Frakke; jeg fandt det midt paa Vejen. Den er revet itu.“

„Hans Frakke er revet itu! Saa du ham da? Fandt du . . .?“

„Nej, intet uden Frakken. Se, her Marion! Kan du se noget . . . noget Blod paa den?“

Den stakkels Marion, som var bleven ligbleg, traadte skjælvende nærmere og greb Lyset for at foretage den bedrøvelige Undersøgelse.

„Nej, Lisette, der er intet Blod paa den. Vi er sikkert blevne forskrækkede uden Grund. Der er en hvid Rose i Knaphullet.“

De to Piger undersøgte endnu en Gang forsigtig og ængstelig den af Lisette fundne Gjenstand, men uden at de opdagede noget, der kunde bestyrke deres første, skrækkelige Tanke.

„Nej, der er intet Spor af Blod paa den,“ sagde Lisette endelig. „Men, Marion, hvad kan der da være sket, thi Frakken er hans?“

Hun satte sig ned og skjulte Ansigtet i sine Hænder, medens Marion begyndte at undersøge Lommernes Indhold.

„I den ene Lomme er der et Læderfoderal med det Baand, som du forærede ham,“ hviskede hun — „og her, i en anden Lomme finder jeg to Breve. Det ene er fra dig til ham, og det andet er ogsaa en Dames Haandskrift.“

„En Dames Haandskrift!“ gjentog Lisette, i det hun hurtig løftede Hovedet og betragtede den Konvolut, som hendes Søster holdt i Haanden. „Er Brevet adresseret til ham?“

„Ja, men ikke til hans eget Hjem. Ikke til Daisy Farm, men til et Hus i Barrowleigh.“

„Et Hus i Barrowleigh! Marion, er du vis derpaa?“

„Læs selv.“

Lisette læste Overskriften: „John Maine, Esq., Cross House, Barrowleigh. Der var ikke noget Stempel eller Postmærke; det maatte altsaa være blevet sendt med et privat Bud. Han havde ingen Slægtninge i Omegnen; Daisy Farm var hans eget Sted, medens Cross House var en af hans Venners Ejendom. Hvorfor havde han skiftet Opholdssted uden at fortælle hende det? Og hvem var den Dame, som skrev til ham? Eller var Brevet maaske bestemt til en anden under hans Adresse?“

Lisette vilde ikke lade alle disse onde Tanker faa Indpas i sit Sind, og desuden — hvilken Forklaring gav dette Brev vel paa det uhyggelige Fund, hun havde gjort? Hun grublede og grublede, indtil hendes Hoved smertede, men uden at hun kunde finde nogen Udvej til at opdage, hvad der var sket.

De to Piger sad en Tidlang tavse ved Siden af hinanden, indtil Marion endelig rejste sig og sagde:

„Kom, Lisette, lad os kalde paa Tom. Vi vil tage en Lygte med os og begive os til det Sted, hvor du fandt det sønderrevne Klædningsstykke. Det kunde dog være, at vi fandt mere, der kunde hjælpe os til en Forklaring.“

„Nej, vist ikke! Hvad skulde vi bruge Tom til? Lad os gaa alene.“

Men den ældre Søster vilde ikke høre Tale derom. Hun vækkede den gamle Gartner, og uden at fortælle ham Grunden bad hun ham om at tage en Lygte og ledsage hende og hendes Søster op ad Vejen.

Efter to Timers Forløb vendte de tilbage, uden at de havde gjort nogen synderlig Opdagelse. De havde fundet Spor, der syntes at tyde paa, at en Kamp havde fundet Sted midt paa Vejen, men skjønt de havde gaaet endnu en Fjerdingvej nærmere i Retning af Barrowleigh, var de ikke stødte paa noget med Undtagelse af Fodspor langs Vejen, hvilke øjensynlig skrev sig fra to Mænd. Disse Fodspor pegede i Retning mod Barrowleigh, men der var ogsaa to andre, som vendte mod „Mosehuset“, dog var disse sidste ikke fremkomne paa samme Tid, thi en let Byge, som var falden henved Klokken otte om Aftenen, havde halvt om halvt udslettet dem, medens de andre derimod endnu var ganske friske og tydelige i den opblødte Jord. Det var øjensynligt, at de to Mænd var komne hver for sig med nogen Tids Mellemrum mellem den førstes og den andens Komme. Det var ogsaa tydeligt, at de var gaaede sammen tilbage til Barrowleigh, thi paa et bestemt Punkt, omtrent en halv Fjerdingvej

fra det Sted, hvor Kampen antoges at være foregaaet, nærmede Fodsporene sig hinanden midt paa Vejen. De havde begge staaet her og set tilbage mod „Mosehuset“, thi Sporene var vendte om, men der fandtes ikke Fodtrin, som gik tilbage.

„Han er uden Fare,“ sagde Marion med sagte Stemme, da de atter stod i den lille Dagligstue. „Han har haft en Strid med en eller anden, som han har mødt paa Vejen; de har kæmpet, og i Kampen har han faaet sin Frakke revet itu, saa at han ikke kunde indfinde sig her. De er derpaa vendte tilbage sammen til Landsbyen og har sluttet Fred paa det Sted, hvor Fodtrinene hører op. Du kan være vis paa, Lisette, at han kommer i Morgen. Vi maa skjule Frakken og tilintetgjøre Brevene, og vi kan da foregive, at vi slet ikke ved noget om det alt sammen.“

Hun tog Brevene frem, medens hun talte. Papiret, der laa i den fremmede Konvolut, var meget mindre end denne, og da Marion lukkede Konvoluten op, faldt Papiret ud og aabnede sig halvt. Lisettes Øje fulgte det, og med et eneste Blik saa hun, hvad der stod.

Det lille Blad Papir indeholdt følgende:

„Daisy Farm, Onsdag Aften.

Jeg maa for enhver Pris se Dem i Aften. Kom for Himlens Skyld strax. Jeg har Ting af Vigtighed at meddele. Alice Henslow“.

Alice Henslow! Var det altsaa kommet dertil? Var det Nøglen til hans forandrede Væsen; hans uforklarlige Uro og hans næsten kolde Opførsel? Alice Henslow, George Henslows Hustru! Det var hende, som nylig var løben bort fra sin Mand, ingen vidste hvorhen. Opholdt hun sig nu i John Maines Hus? Var det virkelig kommet dertil?

Det forekom Lisette, at det blev mørkt omkring hende, endnu mørkere end der havde været der ude paa Vejen, da hun knælede ned over sit uhyggelige Fund, og hun havde en Følelse af, at Livet pludselig, i et eneste tungt Øjeblik var blevet hende en utaalelig Byrde.

Marion havde ikke læst de Ord, som stod paa det lille Blad Papir. Lisette tog det op, lagde det atter i Konvoluten, fremtog en anden Konvolut, skrev paa et Stykke Papir de Ord: „Farvel for bestandig — Lisette“, og lagde derpaa dette tillige med Alice Henslows Billet ind i Konvoluten, som hun forseglede.

„Hvad stod der i det Brev, Lisette? Du er pludselig bleven saa underlig? Fortæl mig det.“

„Det var en privat Skrivelse til John. Jeg tror ikke, at han ønsker, at du skal kjende dens Indhold. Jeg har atter lagt den ind i Konvoluten og adresseret den til ham. Vi maa sende det af Sted i Morgen.“

„Men hvad var det, som du skrev til ham? Har du bedt ham om at komme tidlig i Morgen?“

„Nej. Men lad os nu gaa til Ro.“

I Mørket, naar hun var kommen i Seng, kunde hun tænke paa Fortiden. Fremtiden brød hun sig kun lidt om at tænke paa.

IV.

Samme Aften, som Alice Henslow havde skrevet sin skæbnesvangre Billet, forlod John Maine Cross House Klokken otte om Aftenen og begav sig paa Vejen til Daisy Farm.

„Det kommer meget ubelejligt — og netop i Aften!“ mumlede han ved sig selv. „Hvad kan hun have at fortælle mig? Nuvel, jeg kan i hvert Tilfælde være her tilbage Klokken ni og er da ved „Mosehuset“ Klokken ti. Jeg haaber, at alt maa staa godt til der, og at hun ikke maa have hørt noget.“

Han var en ung Mand, ikke meget over fem og tyve Aar, havde smukke Ansigtstræk, blaa Øjne og blond Skjæg. Udtrykket i hans Ansigt var frit og aabent, men i dette Øjeblik var Panden bedækket med Skyr, og Blikket halvt uroligt, halvt ængsteligt.

Klokken var endnu ikke ni, da han var kommen tilbage til Barrowleigh, og hans Ansigt havde faaet et endnu alvorligere Udseende, end da han gik ud. Han gik op paa sit Værelse, skrev en Billet og forseglede den. Aftenen var imidlertid brudt frem, og Lysene, som brændte sparsomt i Landsbygaderne, kastede deres matte Skin paa hans rynkede Øjenbryn og sammenbidte Læber, i det han skyndte sig af Sted ad Vejen til Mosehuset. Hans Udseende røbede en Mand, som endelig er bleven enig med sig selv om at gjøre noget, der vil koste en pinlig Anstrængelse og fordre meget Mod. I det han slog ind paa den mørke, snorlige Vej, sagde han til sig selv:

„Det var unægtelig vigtige Meddelelser, Alice havde at gjøre mig — desværre kun altfor vigtige. Han har altsaa opdaget, hvor hun er, og hvor hun har opholdt sig, siden hun maatte flygte bort fra ham. Dersom denne Opdagelse blot kunde være bleven forhalet en Uge endnu, kunde der maaske være udrettet noget. Nu kan ingen vide, hvad der vil ske. Hele Barrowleigh kjender Historien i Morgen, og Dagen efter er den der ude.“

Han gjorde en utaalmodig, harmfuld Bevægelse og vedblev saa:

„Maaske har han allerede skrevet til Lisettes Moder. Det vilde ligne ham. Og hvad skal jeg gjøre? Jeg kan ikke træde tilbage nu; jeg maa staa ved Alices Side — og det vil jeg ogsaa!“

Det var umuligt at se to Alen frem for sig,

og ikke nogen som helst Gjenstand lod sig skjælne i det uigjennemtrængelige Mørke.

Han blev ved at gaa i over en halv Time uden at møde nogen. Derpaa hørte han pludselig en Stemme, som i nogle faa Skridts Afstand raabte hans Navn. Han kjendte denne Stemme, og før han kunde faa Tid til et se sig for, stod han over for George Henslow, Alices Mand.

John Maine kunde ikke se noget, men han vidste, at en Mand, der var ham langt overlegen i fysisk Styrke, stod foran ham og spærrede Vejen for ham. Han kunde høre den andens tunge Aandedrag, og før han fik Tid til at svare, lagde en kraftig Haand sig paa hans Arm, og Henslow sagde:

„Jeg vidste, at du vilde komme denne Vej i Aften, og da Stedet er roligt, og jeg netop har noget at sige dig, besluttede jeg at vente paa dig. Jeg har været her i to Timer og hentet mig en vaad Trøje."

„Vi vil tale bedre med hinanden, naar du slipper min Arm. Jeg er ikke vant til, at man holder paa mig paa den Maade."

„Tror du maaske, at jeg er vant til at tale med Folk, som lokker min Hustru bort fra mig og skjuler hende i deres Hus lige for Næsen af mig?"

Maine følte, at Haanden lagde sig endnu fastere om hans Arm. Med et pludseligt Ryk sprang han tilbage, og ved den Lejlighed løsnedes Frakkeærmet, som Henslow beholdt i Haanden. Han trak saa heftig i det, at Frakken blev flaaet helt oppe fra Kraven, og i det han atter greb fat i John Maine, slyngede han den tynde, lette Sommerfrakke bort med de Ord:

„Nej, det er ikke værd, at du løber din Vej. Du vil være køligere uden den!"

Et Øjeblik stod de to Mænd Ansigt til Ansigt, gispende efter Vejret. Den ene kunde næppe se den anden, men instinktmæssig fæstede de Øjnene paa hinanden. Det var John Maine, der endelig brød den pinlige Tavshed.

„Hvad har du at sige mig?"

„Jeg tror ikke, at der er meget at sige; der maa snarere være noget at gjøre."

Han fik intet Svar.

„Dette er et meget roligt Sted at møde hinanden, og der er næppe nogen roligere Plads i hele Verden end Bunden af en af disse Grøfter, her paa begge Sider af Vejen."

„Det undrer mig ikke, at du tænker paa et Selvmord, men jeg raader dig til at overveje Sagen først."

„Meget forbunden. Men jeg tænker aldeles ikke paa sligt."

„Henslow, du er en Nar!"

„John Maine, du er en Skurk!"

Henslow greb endnu haardere om sin Modstanders Arm og rystede ham langsomt og eftertrykkelig frem og tilbage.

„Vil du høre paa mig og søge at tvinge din Hestighed?" spurgte John.

„Tal!" Jeg skal nok tvinge min Hestighed og tillige holde paa dig, indtil du er færdig. Men skynd dig lidt, thi ellers maa jeg gjøre det forbi."

Med disse Ord stødte han langsomt den unge Mand hen mod Grøften.

„Vi har kjendt hinanden i nogle Aar," begyndte John Maine. „Jeg kjender din voldsomme Karakter og din mistænksomme Natur, og jeg beklagede Alice Hill af mit inderste Hjærte, da hun giftede sig med dig."

„Skynd dig lidt!" mumlede Henslow i en advarende Tone. „Du kan gjærne springe det Slags Ting over."

„Hun og jeg har været Venner, fra vi var Børn, og der har aldrig existeret nogen anden Følelse mellem os end Venskab."

„Ha, ha! Et smukt Venskab i Sandhed! Bliv ved, John Maine; bliv kun ved!"

„Jeg havde kjendt hendes Forældre, før du kom her til. Hendes Moder var den Gang død, og da hendes Fader i Fjor laa paa sit Dødsleje, forlangte han det Løfte af mig — skjønt du allerede var Alices Mand — at jeg altid vilde blive hendes Ven og Beskytter."

„Pas vel paa, hvad du siger, John Maine!"

„Jeg siger kun Sandhed. Hendes Fader kjendte din heftige og voldsomme Karakter, din mistænksomme Natur; han vidste, at du og hun ikke levede saa lykkelig sammen, som I burde. Han fortalte mig, at han frygtede noget, som netop ligner, hvad der nu er sket; ja, George Hanslow, han sagde til mig, at han forudsaa, at hun en Dag vilde løbe bort fra dig, og hans Spaadom er gaaet i Opfyldelse."

„Spaaede den gamle Mand maaske ogsaa, at at hun vilde løbe hen til dig?"

„Hun er ikke kommen til mig. Den Nat, hun forlod dit Hus, eller snarere den Morgen, da hun kom til Daisy Farm, var hun forvirret og ude af sig selv. Hun talte vildt og bar sig ad som en febersyg; jeg besvor hende at vende tilbage; jeg spændte Hesten for min Gig for at kjøre hende hjem, men hun faldt paa Knæ og bad mig om ved alt, hvad der var mig helligt, at lade hende blive, eller dersom jeg ikke vilde det, da i det mindste at lade hende gaa, hvorhen hun vilde, men jeg maatte ikke tvinge hende til at gaa hjem. Hun var, som sagt, ude af sig selv, og jeg tror endnu ikke, at hun har gjenvundet saa meget af sin Sindsro og Fatning, at hun selv rigtig ved, hvad hun gjør.

Stakkels Alice! Jeg lod hende blive. Jeg kaldte paa gamle Nellie, stillede Alice under hendes Beskyttelse, og fra det Øjeblik af har Daisy Farm været hendes Hjem og ikke mit. Jeg forlod det den Gang og har ikke været der eller set hende siden, med Undtagelse af nogle faa Minuter i Aften. — Tag din Haand bort fra min Arm. Jeg kan ikke lide, at man holder mig saaledes."

„Du er en Løgner!"

„Tag din Haand bort."

„Du er en Løgner, siger jeg!"

Med et pludseligt Spring tilbage trak den unge Mand Henslows Legeme frem efter, og i det han derpaa kastede sig over ham med hele sit eget Legemes Vægt, lykkedes det ham ved Anspændelse af alle sine Kræfter at gribe sin Modstander om Foden, saa at Henslow faldt om paa Jorden. John Maine kastede sig derpaa lynsnart over ham, og før den anden var kommen sig efter det pludselige og uventede Fald, havde John bundet hans Hænder bag paa Ryggen.

Henslow gjorde ingen videre Modstand. Da han var kommen til sig selv, rejste han sig op; John Maine hjalp ham paa Benene, og det varede længe, før nogen af dem talte.

„Henslow," begyndte endelig den yngste af de to Mænd; „lad ikke din Hidsighed volde dig mere Bryderi. Jeg forsikrer dig, at jeg ikke nærer noget personligt Nag til dig. Din Hustru er en af de braveste Kvinder i Verden, men hun er egensindig, og I har ikke lært at forstaa hinanden. Det er hendes Forældres Fejl, og da jeg hørte, at du og hun skulde have hinanden, følte jeg mig stærkt fristet til at lægge mig der imellem."

„Men du ventede, til vi var blevne gifte, du fejge Slyngel! Løs mine Hænder, hører du! Eller jeg kaster mig over dig og knuser dig til Døde paa Vejen."

Han sled vildt i sine Baand, men uden at det lykkedes ham at gjøre sine Hænder fri.

„Jeg traadte ikke mellem dig og hende. Din egen skammelige Voldsomhed foraarsagede alt det onde. Ved du, hvad hun fortalte mig den Aften, hun kom til mig? Kjender du den Afgrund, som du har lagt mellem dig og hende? Ved du, hvad Grunden var, hvorfor hun flygtede fra sit Hjem hin Nat? Eller var du saa forblindet af din Hidsighed, at du er uvidende om, hvad du gjorde, og ude af Stand til at erindre dig, hvad der er sket?"

Den kraftige Mand skjælvede let og svarede ikke.

„Hun var en herlig Pige, Henslow, da hun ægtede dig, og dersom du ikke havde haft en endnu mere heftig Karakter end hun; dersom du havde haft mere Blidhed og Taalmodighed, vilde du have kunnet lokke den farlige Ild ud af hendes Natur. Men du var ogsaa lutter Fyr og Flamme. I gav næppe hinanden noget efter i Heftighed, og til sidst, hin skjæbnesvangre Nat, da du glemte dig selv i saa høj Grad, at du løftede din Haand mod hende og. . ."

„Nej, nej! Sig ikke det! John Maine, du kjender den Forbandelse, som hviler over mig. Glem, hvad jeg har sagt. Glem og tilgiv! Jeg er bedrøvet, meget bedrøvet over, hvad der er sket her i Aften. Jeg vil gjøre alt, hvad du ønsker, og give dig en hvilken som helst Oprejsning, du maa forlange. Jeg lover højtidelig at blive Alice en bedre og mere taalmodig Ægtefælle, dersom hun blot vil komme tilbage til mig. Jeg er ikke haardhjærtet, men naar Hidsigheden faar Bugt med mig, tænker jeg paa intet, hører intet og husker intet. Gjør, hvad du vil, med mig, John, men sig blot ikke, at jeg har gjort det. Gjør mig ikke ulykkelig for bestandig. Sig, at du blot vilde formane mig til at vise en bedre Opsørsel for Fremtiden!"

John Maine svarede ham ikke.

„O, det er det værste af alt! Dersom den Mistanke, som var i mit Sind, da jeg stod her og ventede paa dig, havde bekræftet sig, da havde jeg dræbt dig og bag efter mig selv; men jeg vilde ikke tilføje hende noget ondt. Hvis det, som du hentyder til, er sandt, da er der ingen Redning. Et Slag kan aldrig gjøres usket. Jeg kunde let forsone mig med Tanken om at dø, men selv min Død vilde ikke gjøre det usket."

John Maine løste hans Hænder, og de to Mænd gik tilbage i Retning af Landsbyen.

„Jeg kan besøge „Mosehuset" i Morgen tidlig," tænkte John. „Jeg kan da forklare alt og blive befriet for den utaalelige Byrde, som i den sidste Tid har hvilet paa mig."

Medens de gik hver paa sin Side af Vejen, sagde han til sin Ledsager:

„Jeg skrev et Brev til dig i Aften, før jeg forlod Barrowleigh. Heldigvis ligger det i min højre Frakkelomme. Vil du have det nu?"

„Ja! John Maine! Du er en brav Mand! Vil du give mig din Haand?"

„Gjærne!"

De mødtes paa Midten af Vejen og gav hinanden Haanden. Henslow holdt længe Vennens Haand i sin.

„Du havde vist i Sinde at besøge Lisette i Aften?" spurgte han derpaa.

„Ja!"

„Du har et godt og ædelt Hjærte, John Maine, og jeg er en beklagelsesværdig, hjærteløs Slyngel."

„Tys! Sig ikke det! Alt kan blive godt

endnu. Jeg skal fortælle dig Indholdet af det Brev, som jeg nylig gav dig. Da jeg havde faaet at vide af Alice, at du havde opdaget hendes Tilflugtssted, besluttede jeg at gjøre to Ting: at sende hende bort til et affides Sted strax i Morgen tidlig og at tale med dig i Løbet af Dagen."

du har maattet give, vil du ikke saa let igjen glemme dig selv."

„Du ved ikke, John Maine, hvor inderlig jeg elsker hende endnu. Vi har været uenige, og naar jeg bliver heftig, faar min onde Natur Bugt med det gode, som maaske er i mig, men dersom vi blot

Skudt forbi!

„Hvad vilde du tale med mig om? Jeg beder dig, sig mig alt!"

„Jeg ansaa det ikke for at være klogt, at hun tog hjem, før der havde fundet en Forklaring Sted mellem jer. Og i det Øjemed var det bedst, at I mødtes et Sted, hvor I kunde være uforstyrrede. Jeg ved, at efter de dyre Lærepenge,

kunde blive forsonede — dersom hun vilde tilgive mig og komme hjem, saa er jeg sikker paa, at hun ikke skulde faa Grund til at fortryde det."

„Jeg tror nok, at hun vil følge med dig hjem."

Henslow trykkede lidenskabelig sin Vens Haand, og uden flere Ord tilbagelagde de Resten af Vejen til Barrowleigh.

V.

Da Marion vaagnede næste Morgen, var det højlys Dag. Hun saa over til sin Søsters Seng, men den var tom. Hun stod forskrækket op og klædte sig paa i en Fart for at søge efter Lisette, men i hele Huset var der ikke Spor at finde af hendes Søster. Hvor kunde hun vel være? Hvorfor var hun staaet op og havde listet sig bort?

Hun gik ud i Haven og stillede sig ved Laagen for at se ned ad Vejen; men ingen Skikkelse var synlig hverken paa Vejen eller ude i Mosen. De tunge Skyer, som havde bedækket Himlen den foregaaende Aften, var forsvundne, og Morgensolen stod straalende i den østlige Horisont og spredte sit gyldne Skjær over Landskabet.

Men hvor var Lisette?

Marion stod og lyttede. Pludselig forekom det hende, at hun hørte en lydelig Hulken, som lød fra et Lysthus tæt ved Huset. Hun lyttede igjen; ja, der kunde ikke være Tvivl derom: Lisette sad og græd inde i det lille Lysthus. Stakkels lille, bedrøvede Søster!

Hun skyndte sig hen til Lysthuset, men før hun havde naaet det, kom Lisette til Syne ved Indgangen og rakte begge sine Hænder ud mod sin Søster.

„O, hvilken Angest du har sat mig i!" udbrød Marion. „Jeg vidste ikke, hvor du var henne. Hvorfor gik du uden først at kalde paa mig?"

„Jeg vaagnede saa tidlig og kunde ikke falde i Søvn igjen. Jeg er saa glad, Marion, fordi jeg gik ud."

„Saa glad! Har du faaet nogen Efterretning?"

„Ja! Gode Efterretninger."

De to Pigebørn stod nu et Stykke uden for Lysthuset.

„Hvem har bragt dig dem?"

„Det har jeg," svarede en mandlig Stemme inde fra Lysthuset, og med et glædestraalende Ansigt traadte John Maine ud i Gangen.

„Sagde jeg dig ikke nok, Lisette, at der var ingen Fare!"

„Han har fortalt mig alt," svarede Lisette, „men jeg maa ikke fortælle det til nogen; thi det er ikke hans Hemmelighed. Marion, du maa gjærne kysse John; jeg vil slet ikke være skinsyg. O, jeg har grædt saa meget af lutter Lykke, men er det vel underligt efter saadan en Nat?"

Carl Linné.

Det er et berømt Navn, der staar over disse Linjer — et Navn, der repræsenterer et af Videnskabens store Lys, og som er kjendt over hele den civiliserede Verden, selv af den mindste Skolepurk, der første Gang tager en Naturhistorie i Haanden.

Til det smukke Billede af Carl Linné i hans Ungdom, som „Familievennen" bringer, skulle vi føje nogle korte biografiske Notitser om den store Naturforsker og Videnskabsmand.

Carl Linné eller Linnæus, som han ogsaa kaldtes, blev født Natten mellem den 22de og 23de Maj 1707 i en fattig Præstebolig i Smaaland. Allerede Faderen var en ivrig Blomster- og Haveven, og Sønnen røbede fra sin tidligste Alder en afgjort Forkjærlighed for Planter; de var hans kjæreste Syssel, og han gav sig ikke tilfreds, før man fortalte ham Navnet paa enhver Blomst eller Plante, han fandt i Mark og Skov. Paa den Tid anede man dog næppe de storartede Resultater, som denne Interesse skulde føre til. Da den lille Linné var bleven ti Aar gammel, kom han i Skolen i Wexiø, men den tørre og kjedsommelige Undervisningsmethode, som anvendtes der, passede ikke til Linnés opvakte Hoved, og trods sin tidlig udviklede Begavelse blev han anset for en af de daarligste Elever, saa at hans bekymrede Forældre med Sorg tænkte paa, at de vistnok kom til at opgive deres kjæreste Haab: at Sønnen skulde studere til Præst. Det var allerede blevet besluttet, at Carl Linné hellere maatte sættes til et Haandværk, da en Læge i Kjøbstaden — Rothman hed han — der en Tidlang havde givet ham Undervisning i Fysik — foreslog at tage Drengen til sig og oplære ham paa sin egen Bekostning. Den gamle Linné modtog dette Tilbud; hans Søn kom i Huset hos den naturkyndige Læge, og under denne sin Velgjørers Vejledning udfoldede Carl Linné hurtig de rige Evner, der boede i ham. Efter i Aaret 1727 at være kommen til Universitetet i Lund, hvor en

gammel Doktor Stobæus tog sig af ham, begyndte han for Alvor at drive sit Yndlingsstudium, strejfede omkring i Omegnen for at samle Planter og indrettede sig sit eget Herbarium. Aaret der efter begav han sig til Upsala, hvor det hed sig, at han skulde studere Lægevidenskab — en Videnskab, som den Gang kun nød ringe Anseelse — og de første Aar, han tilbragte i denne Stad, var derfor alt andet end blide. Til alt Held fandt han her en Velynder i selve den berømte svenske Naturforsker, Celsius den ældre, blev optagen i dennes Hus og kom til at studere under Mesterens personlige Vejledning.

Carl Linné.

I Aaret 1730 skrev Linné en Afhandling om

Planternes Kjøn, et Arbejde, der vakte saa megen Opmærksomhed, at en anset Botaniker, Professor Rudbeck, gjorde Linné til sin Adjunkt, og i en Alder af henved 24 Aar holdt han sine første offentlige Forelæsninger. Lykken begyndte at smile til den unge, højt begavede Videnskabsmand, men den var kun en Spore for ham til ny Anstrængelse og nyt Arbejde. Alt gik godt et Par Aar, og Linné berejste imidlertid med stort Held — efter et privat Selskabs Initiativ — Sveriges og Finlands nordlige Egne, hvorfra han vendte tilbage med et rigt videnskabeligt Udbytte. Men i 1733 viste Lykken sig atter lunefuld mod ham, i det hans bornerte Modstandere fik sat igjennem, at det blev ham — den unge, ikke „promoverede" Doktor, der stadig dristede sig til at holde, oven i Kjøbet stærkt besøgte Forelæsninger — forbudt at fortsætte denne Virksomhed, og højlig krænket forlod han det lærde Konsistorium, der saa daarlig havde forstaaet at værdsætte ham.

Det gamle Ordsprog, „at der er intet, der sker, uden at det er godt for noget", syntes ogsaa at bekræfte sig her. Linné blev kort efter af nogle studerende anmodet om at lede en botanisk Exkursion til Fjældegnene, og paa denne Rejse fandt han i Falun en trofast og indflydelsesrig Ven i Landshøvdingen, Baron Reuterholm. I Falun holdt Linné Forelæsninger og endte med at blive forelsket i en attenaarig Pige, Datter af en anset og velstaaende Læge. Hans Følelser blev besvarede, og Faderen gav ikke blot sit Minde til, at hun i tre Aar maatte vente paa sin Fæstemand, men da han var en praktisk Mand, der helst ønskede at se sin tilkommende Svigersøn i en solid Virksomhed, forstrakte han den unge Linné med de nødvendige Midler til en Rejse til Nederlandene, hvor det var Meningen, at han skulde studere Medicin.

I April 1735 begav Linné sig af Sted, og fra dette Tidspunkt af daterer sig egentlig den store Naturforskers Berømmelse. Fra Amsterdam drog han til Hardervijk i Geldern, hvor han skrev en Afhandling og den 24de Juni 1735 promoveredes som Doctor medicinæ. Men det var ikke dette Brødstudium, der fængslede ham, og i Steden for at vende tilbage til sit Fædreland og give sig til at praktisere som Læge, blev han i det blomsterelskende Holland, opholdt sig i længere Tid i Leyden, kæmpende med de tarveligste Kaar, og herfra udgik Mesterens første udødelige Skrifter som det mærkelige Arbejde: »Systema naturæ«, hvis skjønne Indledningsord bedre end alt andet karakteriserer Carl Linné baade som Menneske og Videnskabsmand. Værket begynder med de Ord: „Jeg saa Skyggen af det højeste Væsen skride forbi mig, og jeg blev slaaet af Ærefrygt og Beundring. Jeg søgte dets Spor i Sandet, og jeg fandt Kraft og Visdom. Jeg saa Dyrene leve af Planterne, Planterne af Jordens livløse Partikler. Jeg saa Solen og Stjærnerne uden Tal hænge højt under Himlens Hvælving, holdne i Haanden af alle Væseners Ophav, af det store Værks kunstfærdige Mester".

»Systema naturæ« banede Linné Vej til de største af Nederlandenes Videnskabsmænd, deriblandt den navnkundige Boerhave og „Blomsterkongen", Clifford, i hvis Hus Carl Linné „levede som en Prins", fortælles der, og hvor han fik god Tid til den betydelige Forfattervirksomhed, som han nu udfoldede. Han rejste derpaa videre i Udlandet, blandt andre Steder til England, hvor han opholdt sig i London og Oxford, og over alt høstede han Ære og Berømmelse. Hans Hu stod dog til Fædrelandet og den ventende Fæstemø, og i September 1738 kom han tilbage til Sverige, hvor han snart, ogsaa blandt sine Landsmænd, vandt den Anerkjendelse, som han havde saa rigeligt Krav paa, og som de største i Udlandet fra først af havde tilkjendt ham. I Aaret 1741 blev Linné ansat som Professor ved Upsala Universitet og virkede her i en lang Aarrække med sine sjældne Evner til Held for Videnskaben og til uvisnelig Hæder for sig og det Land, der havde fostret ham. Han døde den 10de Januar 1778, lidt over 70 Aar gammel, men hans Navn vil til de senest Tider staa indtegnet mellem Nordens berømteste Sønner.

Danske Digtere.

Bernhard Severin Ingemann: „Holger Danskes Hilsen".

Vær hilset, mit gamle Fædreland!
du kjender mig vel ej ganske?
En Gang jeg var en navnkundig Mand;
de kaldte mig Holger Danske.

Med mig drev Lykken et underligt Spil:
hvert Barn mit Navn skulde kjende;
dog Mænd skulde tro, den Mand var ej til,
hvis Ry fór til Verdens Ende.

Mit Liv blev givet et sælsomt Kaar:
det aldrig i Verden ophører,
og død kan jeg synes i tusend Aar,
men dog i Løndom mig rører.

Jeg lever i Danskens Hjærte og Sind,
jeg lever paa Folkets Tunge.
Kom ej jeg i Verdenskrønniken ind,
dog Skjaldene om mig sjunge.

Min Aand med Folkets Slægter fór hen;
dybt slumred den mange Gange.
Med Folket den vaagner og kommer igjen
med Livet i Daad og Sange.

Mit Navn hver Bonde kjender endnu,
og glad jeg rækker ham Haanden.
Mit Levned kommer hver dansk i Hu,
som glædes ved Folkeaanden.

Du ved det, Landsmand! Jeg er ej død:
med Kraft jeg kommer tilbage;
jeg er din fuldtro Hjælper i Nød
paa Danemarks gamle Dage.

Kjærlighedserklæringen.

En Historie fra Theaterverdenen, ved Joh. J.

Min Ven Alfred Monckton var en prægtig Fyr — en brav, aabenhjærtig Karakter og en behagelig Selskabsbroder, men næsten altfor godtroende i Forretningssager. Han havde dog én Fejl, og hvem har ikke det? — Han var af Temperament let bevægelig, ilter, ja under Tiden, hvad man kan kalde, noget „forfjamsket". Han lignede Fyrsvamp; ligesom den mindste Gnist antænder denne, saaledes kunde den ringeste Modgang bringe ham fuldstændig fra Koncepterne; i Hjærteanliggender gjorde det samme Temperament sig gjældende hos ham. Han kom, han saa, og — han bedaaredes. Hans sidste Hjærtesaar havde imidlertid til hans Venners store Forbavselse antaget Karakteren af en permanent Lidenskab, som i nogle Maaneder næsten aldeles berøvede os hans Selskab. Han var bleven forelsket op over begge Øre i en fortryllende ung Skuespillerinde.

Amy Dysart, Gjenstanden for hans Kjærlighed, var, hvad man almindelig kalder „en yndig lille Pige". Hun boede sammen med en gammel Tante, der tog omhyggelig Vare paa hende, og paa hendes Rygte havde der ikke været kastet den ringeste Skygge, undtagen naturligvis af den Slags storhovedede unge Lapse, som paastaar, at enhver ung Pige, der staar i Forbindelse med Scenen, „maa være tvivlsom". Hun var et elskeligt Væsen med en smuk Figur, et yppigt, mørkebrunt Haar, Øjne af en ejendommelig blaagraa Farve og skyggede af mørke Vipper — Øjne, hvis Udtryk kunde være baade ømt og livfuldt — og endelig havde hun et Smil, som, for at bruge Alfreds Betegnelse, var „det yndigste paa Jorden og uden for den". Intet Under derfor, at han var saa overvældende forelsket, at han efter en nøje Prøvelse af hendes Karakter — om hvis uplettede Renhed han iøvrigt intet Øjeblik tvivlede — agtede at tilbyde hende ikke alene sit

Hjærte — thi det havde hun længe ejet — men ogsaa sin Haand og Formue, og Formuen var betydelig, da han var eneste Søn af en afdød, meget velhavende Fabrikant og fuldstændig fri og uafhængig.

Jeg tvivlede aldeles ikke om, at den unge Pige var min Ven hengiven med Liv og Sjæl, men Alfreds heftige Temperament borgede just ikke for, at deres Kjærlighed vilde undgaa forskjellige Skjær; især plagede han sig selv med en Skinsyge, hvortil der efter min Mening aldeles ingen Grund var; han sagde saaledes ofte til mig, at det var harmeligt at mærke, hvorledes Charley Crampton, der en Gang var hans bedste Ven, paa alle Maader lagde an paa „at stikke ham ud" hos den unge Pige. Jeg har iøvrigt ofte bemærket, at det næsten altid er ens bedste Ven, som med eller mod sin Vilje bringer en Kurre paa Traaden med vort Hjærtes udkaarne. Alfred havde altsaa sat sig i Hovedet, at Amy begunstigede hans Medbejler, og indbildte sig, at han havde set Beviser paa en Forstaaelse imellem dem, og Følgen heraf blev en bitter Ordstrid og gjensidige Bebrejdelser imellem den ophidsede Alfred og den unge Pige. Denne Tordensky paa deres Kjærligheds Sommerhimmel trak dog alligevel hurtig over og efterlod i Alfred Monckons Hjærte et smilende Solskin, der vedvarede, indtil han meget imod sin Vilje blev kaldt bort fra London efter Opfordring af en gammel Slægtning, der laa syg i Nizza.

Da vi tog Afsked med hinanden, spurgte jeg ham smilende, om han nu helt havde kastet sin Mistanke mod Amy over Bord, men næsten før jeg fik talt ud, udbrød han: „Amy er den allerkjæreste, sødeste og bedste Pige, som nogen Sinde har levet; jeg maatte være den største Taabe, om jeg nogen Sinde mere tvivlede om hendes Kjærlighed."

„Det mener jeg ogsaa," svarede jeg, idet jeg trykkede hans Haand til Afsked. Kun lidet anede jeg den Gang, at tilfældige Omstændigheder senere skulde kaste Skygger, mørke Slagskygger, paa min gode Tro til den unge Piges Troskab og Ærbarhed.

Alfred Monckton blev holdt længere tilbage i Nizza, end han havde ventet, og det var først tidlig om Morgenen Juleaftens Dag, at jeg saa ham igjen. Jeg var netop i Færd med at træffe Forberedelser til en Julerejse paa Landet, da han kom farende ind i mit Arbejdsværelse. Jeg blev mindre forbavset ved hans pludselige Tilbagekomst end ved det dødblege og vilde Udtryk, der var udbredt over hans Ansigt.

„Men Gud bevare os, hvad er der i Vejen?" faldt det mig ud af Munden, forinden jeg endnu havde ønsket ham Velkommen tilbage.

„I Vejen!" udbrød Alfred og ledsagede Ordene med en drøj Ed, i det han kastede sig i en Lænestol ved Kaminen og slog sig fortvivlet for Panden.

„Men, kjære Alfred," sagde jeg, i det jeg rejste mig og gik hen imod ham, „hvad er det dog? Vel ikke noget ubehageligt med Amy, haaber jeg?"

„Amy, gid hun ..." var det eneste Svar, han gav, i det han slog med sin knyttede Haand mod Armene paa min uskyldige Lænestol.

Jeg tror ikke, at min Sympati med min Ven i dette Øjeblik strakte sig videre end til et „stakkels Fyr — Herregud — ikke andet!" Imidlertid vedblev Alfred at rokke frem og tilbage i Stolen, i det han uden noget som helst Sammenhæng udstødte det ene heftige Udbrud efter det andet. Jeg ansaa det under disse Omstændigheder for bedst at give ham Tid til at sunde sig, og for at bidrage til et hurtigt Resultat i den Retning lavede jeg et stort Glas Grog og pressede det i Haanden paa min halvforstyrrede Ven. — Han skyllede det ned i et Drag. Kuren hjalp, om end paa en aparte Maade, thi han begyndte nu at le paa en underlig hysterisk Maade, medens jeg havde ventet en Strøm af Taarer.

Jeg havde en vanskelig Rolle, thi Spørgsmaal irriterede ham øjensynlig i hans ophidsede Stemning, og dog var han sikkert kommen til mig for at lette sit Sind. Der udfordredes endnu et Glas Grog for at bringe ham til sig selv; og efter en Stunds Forløb begyndte han derpaa sin fortrolige Meddelelse.

„Jeg skal fortælle dig det hele, gamle Ven," begyndte han, „thi du ved, hvor højt jeg elskede denne Pige." — Naturligvis vidste jeg det. — „Jeg troede hende ubetinget. Jeg lod mig forlede af hendes Løfter om Kjærlighed og Hengivenhed — men jeg var kun til Nar for hende — kun til Nar!" fortsatte han og lo igjen paa en uhyggelig Maade. „Endnu ved vort sidste Møde forinden min Afrejse til Nizza svor hun, at hun kun elskede mig — mig alene — at hun aldrig havde elsket nogen anden — Løgn — alt sammen Løgn. Og dog beklagede jeg hver Time, jeg under min tvungne Fraværelse var borte fra hende. Hun var min eneste Tanke, jeg udøste min Længsel til hende i Breve næsten hver Dag — Tosse som jeg var! Saa snart min Onkel var saa vidt helbredet, at det var muligt for mig at forlade ham — og aldrig er nogen Helbredelse skredet mere langsomt frem — hastede jeg saa hurtig, Iltogene kunde føre mig, tilbage til England. Jeg vidste, at Amy — jeg mener den troløse Kvinde — havde gjort særlig Lykke i et nyt Drama, og mit mest brændende Ønske var at komme tilbage for at faa hende at se i Rollen og applaudere hende. Jeg beregnede, at jeg netop kunde naa London den

sidste Aften, Stykket gik, forinden det skulde give Plads for Julepantomimerne. Ved et Uheld blev Iltoget forsinket et Par Timer, saaledes at Forestillingen lige var sluttet, da jeg naaede Theatret. Jeg ilede til Skuespillerindernes Indgang til Theatret, hvor jeg traf den dumme, gamle Tante ventende paa Niecen for at følge hende hjem. Den gamle Dame er yderlig dum, men hun er en godhjærtet Person, og hun ytrede et Ønske om, at jeg skulde følge med dem hjem og spise til Aften hos dem. I det samme kom Amy ud af Theatret; hun udstødte et lille Skrig ved at se mig. Jeg smigrede mig med, at det var af Glæde — ja, i Sandhed en smuk Glæde! Den troløse Kvinde! Hendes Ansigt var opklaret af et forførerisk Smil, og hun greb min Haand med feberagtig Hast. Den skinhellige! Men jeg var endnu i hendes Garn, og jeg følte mig lykkelig." — Han tav nogle Øjeblikke, ligesom for at tilkæmpe sig Ro, og vedblev der efter: „Hun opfordrede mig ivrig til at modtage hendes Tantes Indbydelse og gjorde det med den naturligste Mine af Verden og det yndigste Smil. Men du ved jo, hvilken fuldendt Skuespillerinde hun er. Og uden at afvente mit Svar tog hun min Arm, i det hun, for at klynge sig nærmere op til mig, rakte Tanten den Haandtaske, hun havde i Haanden. — Nu, jeg lod mig bedaare af dette en Kokettes sædvanlige Kneb. — Jeg var endnu saa lykkelig, medens jeg fulgte Amy til hendes Hjem . . ."

„Men jeg indser ikke . . ." begyndte jeg.

„Vent blot," afbrød Alfred mig med en Haandbevægelse som en døende Fægter. „Nu kommer jeg til Slangens Afsløring." — Han tav et Øjeblik, som om han vilde samle sine Tanker, pirrede igjen mine Nerver med sin hysteriske Latter og fortsatte: „Den kjære Tante var beskjæftiget med at tømme Tasken for de Smaating, Niecen havde hjem med fra Theatret, og det søde uskyldige Barn hjalp til med at pakke det ud, da jeg pludselig saa et Stykke Papir — det var øjensynlig et Brev — flagre ud af Tasken og falde ned paa Gulvet. Min første Tanke var at bukke mig for at tage det op — men en Djævel — maaske snarere en Engel — tilskyndede mig til at sætte min Fod paa det; en kvælende Følelse af Skinsyge bemægtigede sig mig, og jeg var næsten ikke Herre over mig selv. Saa snart Lejlighed gaves, fik jeg Brevet taget op og skjult i min Tegnebog. Enten det nu var rigtigt eller ikke, Skæbnen havde spillet mig det i Hænderne. Vi tog en kjærlig Afsked med hinanden senere hen paa Aftenen, men hele mit Legeme rystede af Sindsbevægelse hele Vejen hjem. Saa snart jeg var kommen ind i mit Værelse, fik jeg det ulyksalige Papir frem. Det var en Kjærlighedserklæring — en Kjærlighedserklæring fra min Erkefjende, Crampton. Her er det! Læs det og døm selv."

I det samme rakte Alfred mig et Brev, og i det jeg tog det, bemærkede jeg:

„Det ser ud til at være læst gjentagne Gange."

„Utvivlsomt har hun tusende Gange bedækket det med Kys!" raabte Alfred med en vild Latter.

De Oplysninger, Brevet gav, var virkelig af en saa graverende Art, at min gode Tro til Amy Dysart, efter Haanden som jeg læste det, blev mer og mere rokket. Jeg følte hos mig selv, at jeg aldrig mere vilde tro paa Kvinderne i Almindelighed eller paa Skuespillerinder i Særdeleshed. Det var et haardt Stød for min Troskyldighed.

Brevet lød saaledes:

„Mit Hjærtes udkaarne! Nu, da min forhadte Medbejler er rejst bort, saa at du uden Frygt for hans bestandige Overhængen kan modtage mig, maa du lade mig vide, naar jeg kan komme til dig. Det vil være let for os at føre din godtroende Tante bag Lyset, og naar du blot indvilger, kan intet hindre Opfyldelsen af mit inderlige Ønske om endelig igjen at kunne trykke dig til mit Hjærte. Har du ikke saa ofte sagt mig, at dette Menneskes Kjærtegn var dig ubehagelige, og at du vilde være glad, dersom du bestandig kunde blive ham kvit? Har du ikke saa ofte forsikret mig, at du kun elskede mig — mig alene? Endnu brænder dine Kys paa min Mund; lad mig derfor vide, naar jeg maa komme? — Din elskede — kan jeg tilføje din gjenelskede? Charley".

„Charley?" gjentog jeg noget tøvende, men Alfred afbrød mig næsten med et Skrig.

„Charley? Ja! Den tølperagtige Charley Crampton, tvivler du noget Øjeblik derom? O! Tosse, som jeg har været, at lade mig narre af denne falske Ven og denne troløse Kvinde! Men nu er det forbi. Jeg er kommen til Fornuft i rette Tid — jeg skal ikke længer være til Nar for dem."

Alfred skjulte Ansigtet i sine Hænder. Det var ikke let at finde nogen Maade at trøste ham paa for den Sorg, der var faldet saa haardt paa ham. Jeg indsaa, at ethvert Forsøg i den Retning for Øjeblikket vilde være unyttigt, og jeg tav derfor en Stund. Endelig sagde jeg: „Du har vel skrevet hende til?"

„Skrevet til hende, den elendige!" fór Alfred op. „Nej, jeg vil ikke nedværdige mig ved at udtale nogen som helst Bebrejdelse mod hende. — Lad hende gaa sine egne Veje — jeg har revet hende ud af mit Hjærte — jeg vil ingen Sinde mere ofre hende en Tanke — aldrig." Hans

Stemme rystede, da han sagte udtalte disse Ord, og han brast i en krampagtig Hulken.

Det var vanskeligt for mig at faa min stakkels Ven til at mande sig op, men efter Haanden som hans Graad sagtnede, gik hans dybe Bekymring over til heftig Vrede. Han forbandede Kvinderne og fantaserede om Lumskhed og Utroskab, som om hele Kjønnet ikke var bedre end denne ene, og i denne Tilstand fór han ud af Værelset, efter at han havde knuget min Haand, saa at det var, som om hvert Led i den skulde presses itu.

Stakkels Alfred! Jeg beklagede ham af mit ganske Hjærte. Men hvad var derved at gjøre? Hvad kunde særlig jeg gjøre for at trøste ham?

Det var med stor Vanskelighed, jeg fik fuldendt Forberedelserne til min Rejse, saa jeg kunde naa Toget, som skulde føre mig til det Sted ude paa Landet, hvor jeg var indbudt til at tilbringe Julen.

I de fjorten Dage, jeg var borte, var mine Tanker, til Trods for de fornøjelige Fester, i hvilke jeg deltog, bestandig beskjæftiget med den stakkels forurettede Alfred. Jeg skrev et, som jeg selv syntes, meget fornuftigt Brev til ham, men uden at modtage noget Svar, hvorfor jeg opsøgte ham i hans Bolig, saa snart jeg kom tilbage til London. Jeg erfarede imidlertid her, at han var rejst, som man formodede, til Fastlandet. Han var rejst; maaske for at søge Trøst i Forandringen, maaske for at søge at glemme; i ethvert Tilfælde ængstedes jeg ved at mindes hans ophidsede Sindstilstand og gjennemgik i Tankerne alle mulige Eventualiteter, der kunde hænde ham.

En af de følgende Aftener, da jeg havde været i et af Theatrene for at se en ny Julepantomime, passerede jeg i den Menneskevrimmel, der kom fra Theatret, lige forbi Amy Dysart; hun saa bleg, nedslaaet og hjærtesyg ud. Hun standsede uvilkaarlig ved at se mig og rødmede dybt. Et Øjeblik syntes hun tilbøjelig til at ville tiltale mig — thi hun vidste, at den Mand, hun havde handlet saa slet imod, var min Ven — men betænkte sig, og i det hun sænkede Hovedet, gik hun videre. „Mon hun angrer sin Opførsel mod stakkels Alfred?“ tænkte jeg, og jeg følte, at jeg i dette Øjeblik hadede hende af mit inderste Hjærte. Lidet anede jeg den Gang, hvor hurtig mine Følelser for hende skulde undergaa en fuldstændig Forandring, og det tilmed paa en saa uventet og overraskende Maade.

Forvandlingen foregik imidlertid, og fra det Øjeblik havde jeg kun Tanke for at opdage Alfred Moncktons Opholdssted. Hvor glad blev jeg ikke, da jeg ved et Tilfælde fik at vide, at Alfred var i Brighton? Uopholdelig telegraferede jeg til ham om strax at komme til mig, da jeg havde Nyheder af den største Interesse for ham. Han kom, saa snart han kunde, men saa' lige saa mørk og fortvivlet ud, som da han sidst forlod mig.

„Hvad vil du mig,“ begyndte han i en tvær Tone, i det han efter en kort og uvenlig Hilsen satte sig paa en Stol. „Hvad vil du mig,“ gjentog han, da han saa mit Ansigt fortrække sig til et bredt Smil. „Hvorfor i al Verden ler du ad mig? Har du sendt Bud efter mig for at gjøre dig lystig over min Sorg; det havde jeg dog ikke ventet af dig.“

„Vi lidt, gamle Kammerat, du skal ikke dømme mig saa hastig. Ser du den lille Bog med det gule Omslag der henne paa Bordet; se lidt nøjere paa den.“

„Forklar dig tydeligere,“ sagde Alfred endnu bestandig mørk og alvorlig. „Jeg ser intet uden en Bog, der ligner dem, hvori Theaterstykkerne optrykkes.“

„Ganske rigtig, det er en saadan Bog.“

„Og saa?“

„Jeg har kjøbt den i Forgaars, den er nylig udkommet, og jeg kunde have Lyst til at henlede din Opmærksomhed paa den. Kjender du Navnet paa denne Komedie,“ tilføjede jeg, i det jeg rakte ham Bogen. Han saa knapt Titlen, før han slyngede Bogen hen ad Bordet.

„Ja!“ skreg han vredt, „den Titel kjender jeg; det er det Drama, hun spillede i, og hvori hun gjorde saa megen Lykke; men det var jo intet Under,“ fortsatte han lidt efter. „„Falsk og ærlig“ er Titlen, og hun var den falske, som . . .!“

„Vær nu taalmodig og hør mig et Øjeblik, Alfred,“ afbrød jeg ham, i det jeg tog Bogen og aabnede den. „Stykket handler om en ung Pige, som af sin Fader tvinges til at modtage Hyldest af en Bejler, som hun ikke kan lide, medens hun er indtaget i en anden.“ Alfred afbrød mig igjen med sin nervepirrende Latter, men jeg lod, som jeg ikke hørte det, og vedblev: „Den Mand, hun elsker, ser Lejlighed til at skrive til hende og bede hende om en Sammenkomst! Dette Brev i Skuespillet vil jeg læse for dig. Det begynder saaledes: „Mit Hjærtes udkaarne! Nu, da min forhadte Rival er rejst bort . . .“

„Hvad er dette?“ raabte Alfred, i det han rev Bogen ud af Haanden paa mig. „Og dette Brev er undertegnet med Charley?“

„Charley Sanderson, Helten i Dramaet,“ tilføjede jeg, ikke længer i Stand til at skjule Sammenhængen for ham. „Indser du nu, du Brushoved, at det Brev, du samlede op af Gulvet, var det samme Theaterbrev, som hun læste op paa

Scenen, og som hun havde taget hjem med i sin Taske. Du, saa vel som jeg, har været en topmaalt Idiot, hverken mer eller mindre."

„Men hvad skal jeg da gjøre?" stammede Alfred forvirret. „Vil hun nogen Sinde tilgive mig min dumme Mistanke? Hvad skal jeg dog gjøre?" gjentog han.

„Gaa strax til hende. Vær du kun rolig. Kjærligheden vil jævne dig Vejen til en lykkelig Forsoning." — —

Det gik her som altid: Et elskende Hjærte er altid rede til Tilgivelse, og fjorten Dage efter førte jeg som Forlover Amy Dysart til Alteret, hvor hun blev viet til Alfred Monckton.

Fra alle Verdensdele.

XV.

Høj Alder.

Det gamle Ord: „Han er næsten lige saa gammel som Methusalem", kjender man fra gammel Tid, og det kunde maaske ikke være saa ilde endda at blive saa gammel som denne Herre, om hvem Bibelen fortæller, at han opnaaede en Alder af 969 Aar. Dette er rigtignok en høj Alder, men hertil maa da bemærkes, at man paa den Tid efter al Sandsynlighed brugte en hel anden Tidsregning, og at hans Alder efter vor Tidsregning langt fra vilde blive saa høj. Derimod har man mange andre mærkelige Exempler paa høj Alder efter vor Tidsregning, af hvilke vi her skal meddele Læserne nogle. Pater Maffius, som skrev Indiens Historie, omtaler en Mand ved Navn Nunis de Cugna, der døde 1566 og blev 370 Aar gammel. Denne Mand fik 4 Gange ny Tænder, og det samme var Tilfældet baade med hans Haar og Skjæg. I vore Dage kan man jo temmelig ofte iagttage det mærkelige Syn, at en Mands Haar eller Skjæg den ene Dag kan være temmelig graat og den anden Dag dejligt glindsende sort, men saaledes var det ikke med Nunis de Cugna, som fik fire regelmæssige Fornyelser af Haar og Tænder i Løbet af 370 Aar. Thomas Caru, der døde den 28de Januar 1588 skal, efter endnu existerende Kirkebøger, være bleven 207 Aar gammel, og i Rusland levede 1825 en Mand, der var 202 Aar gammel. Don Juan Taveira døde 1738 i en Alder af 198 Aar, formodentlig den eneste Don Juan, der er kommen saa højt op i Aarene. En Mand, som hed Gillous, blev 190 Aar gammel, og herved var tillige den Mærkelighed, at han henlevede alle disse 190 Aar, lige fra sin Vugge til Graven, uden Afbrydelse i et og samme Hus. En Ungarer ved Navn Johan Rowen blev 172 Aar gammel og hans Kone 164 Aar. I Frederikstown i Nordamerika døde 1797 en Mulat, der blev 180 Aar gammel. Heinrich Jenkins, der døde den 6te December 1670 i en Alder af 159 Aar, huskede endnu Slaget ved Flodenfield den 9de September 1513; som tolvaarig Dreng blev han sendt til Kamppladsen, trækkende en Hest, der var belæsset med Pile til Buerne, som man endnu den Gang brugte. Da han var 100 Aar gammel, var han endnu en udholdende og god Svømmer, og han gik da endnu Fodture paa mange Mile. Et Mindesmærke for ham blev oprettet i Boston 1743. Jonas Surington fra Norge døde 1747 i en Alder af 159 Aar; ikke mange Fædre kunde som han efterlade sig en Søn, som ved Faderens Død var 103 Aar gammel, og en anden lille Søn, som kun var 9 Aar. Marie Priori, som 1838 døde i Nærheden af Saint-Bene i Frankrig, var 159 Aar gammel. Ved sine Forældres Død arvede hun et lille Hus med en Jordlod, som hun i en Alder af 66 Aar solgte mod en aarlig Livrente; i 92 Aar maatte Kjøberen og dennes Efterkommere udbetale Livrenten med 192 Livres aarlig. I de sidste 10 Aar af sit Liv nød hun kun Gedemælk og Ost. Hendes Lig vejede kun 42 Pund, og Huden lignede gult Pergament, som var strammet ud over Knoglerne. Thomas Parr af Wimmigton blev faa Maaneder før sin Død forestillet for Kong Karl, 152 Aar gammel; han vilde maaske have opnaaet en højere Alder, hvis han havde fortsat sin tidligere regelmæssige Levemaade, som han i sine sidste Aar afveg meget fra ved Nydelsen af stærke Vine. Kristian Jakobsen Drakenberg, som døde den 9de Oktober 1772, blev 146 Aar gammel. Han giftede sig da han var 110 Aar, og efter 20 Aars Ægteskab blev han Enkemand. Han havde levet under 6 danske Konger, var født i Norge og blev begraven i Aarhus Domkirke. Anna Wynell, en fri Neger-

inde, døde i Februar 1812 paa Jamaika og opnaaede en Alder af 146 Aar. Grevinde Desmold, der er bleven omtalt af Sir Walther Raleigh, døde 1612 og var 145 Aar gammel. Hun fik tre Gange ny Tænder og beholdt sine fysiske og aandelige Kræfter lige til sin Død. Da hun var 140 Aar gammel, foretog hun en Rejse fra Bristol til London for at søge en Understøttelse. Jakob Sands, der døde i Harborne i England 1770, blev 140 Aar gammel; han opnaaede 5 Gange at forny en Lejekontrakt paa 21 Aar, og han var dog allerede gift, før han indgik den første. Jakob Fournois, ogsaa kaldet „den gamle Pinau" døde 1871. Han vidste ikke, hvor gammel han var, men at dømme efter de Begivenheder, han kunde erindre, maatte han være omtrent 134 Aar. Han fortalte, at han paa den Tid, General Wolfe døde, arbejdede paa Abrahams-Højene ved Quebeck, altsaa i September 1750. Han meldte sig i New-Orleans som frivillig hos General Jackson 1814 eller 1815, men blev ikke antagen, fordi man mente, at han var lidt for gammel; han maa nemlig den Gang have været henimod 80 Aar. Efter at have tilbragt et Aarhundrede i forskjellige Livsstillinger, henlevede han sine sidste 30 Aar i Ro og Velstand. Han havde aldrig været syg, og endnu faa Minuter før han døde, havde han en Forudfølelse af, at hans Liv var til Ende; han udtalte, at Solen ikke mere vilde gaa ned for ham, og han døde ogsaa før Solens Nedgang.

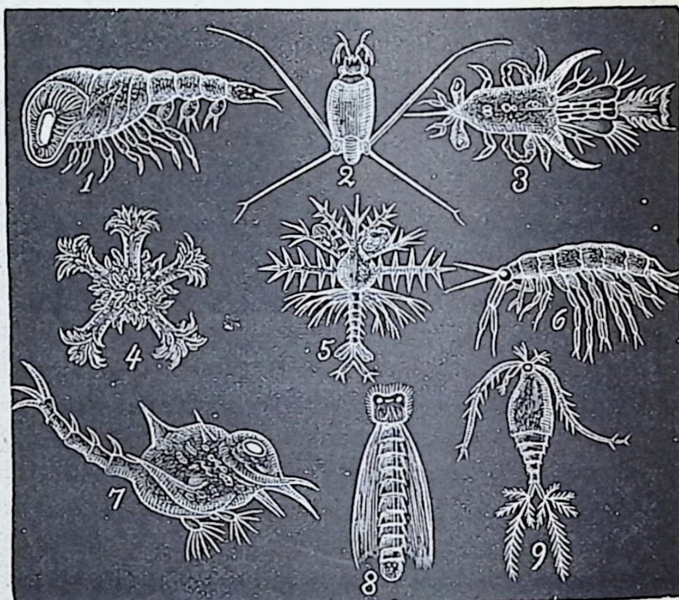
XVI.

Fra Havoverfladen.

For det blotte Øje er Havoverfladen saa blank og glat, saa spejlende klar, men væbner man sig med Mikroskopet, opdager man ofte en farvet eller grumslignende Masse Smaadyr, der i en bogstavelig talt utællelig Mængde er til Stede over alt, paa sine Steder endog saaledes, at de gjør Havet fedt og oljeagtigt at føle paa. Dette mikroskopiske Dyreliv er lige saa rigt udviklet paa Overfladen af Polarhavene som paa Overfladen af de tropiske Have. Under Tiden har Søfolkene paa de forskjellige Steder af Havet set en saadan Sammenhobning af disse Dyr, at de endog i betydelig lang Afstand gav Vandet en egen Farve.

Først i den senere Tid har de lærde for Alvor henvendt deres Opmærksomhed paa disse Fremtoninger paa Havoverfladen. Undersøgelserne, der hidtil mest er drevne af engelske Videnskabsmænd, er lette at iværksætte, naar man betjener sig af en kegleformig Slæber af fint, let Tøj og bag til forsynet med en Svømmer af Kork. Vandet suges ned i Redskabet og filtreres atter ud gjennem det tynde Tøj, men Smaadyrene bliver tilbage. Ved Hjælp af Korksvømmeren holdes Fangeredskabet altid lige i Overfladen, thi det er af Vigtighed, at det ikke synker for dybt. Fra Tid til anden tager man det saa op og ryster Indholdet ud paa et hvidt Stykke Tøj, og ved Hjælp af Mikroskopet kan man nu anstille sine Undersøgelser.

En engelsk Officer har under en Rejse fra Kina til Evropa paa denne Maade opsamlet over 600 Arter af disse Smaadyr, dels i det indiske Ocean, dels i Havne ved Evropa. De mærkeligste Arter, som ses paa vort første Billede, blev fundne i det kinesiske Øhav. Størstedelen af dem var i Forvejen ubekjendte. Ved Hjælp af saadanne

Mikroskopiske Dyr fra Havet ved Kina.

Apparater, flydende i Havoverfladen, vilde man med bedre Nytte end hidtil kunne studere de Tilsyneladelser, som hidrøre fra Smaadyr (Infusorier) og Smaaplanter i Havet. Det er en bekjendt Sag, at det smukke Syn af fosforglinsende Pletter i Havet skyldes disse Smaadyr, der gjennem Kirtler udsondrer et Stof, som giver Vandet denne ejendommelige Glans. Det fortælles om rejsende, at naar de har opbevaret nogle af disse Dyr i et Glas, har de dermed kunnet oplyse deres Kahyt — en højst ejendommelig Belysning!

Udbredelsen af de mikroskopiske Alger eller Søgræssene overstiger alt, hvad Indbildningskraften kan forestille sig. Disse Planter bestaa ofte kun af en lille Traad, men ved den overvældende Mængde, hvori de er til Stede, giver de paa sine Steder Havet en særegen Farve, og her fra stammer Navnene: det røde Hav, det gule Hav o. s. v. En Mængde overensstemmende Betragtninger fra sø-

farende er alle enige i at henføre denne Farve i Havet til en vis Art Alger.

Ofte har Søplanterne en saa ubetydelig Størrelse, at de kun kan iagttages ved Hjælp af det allerfineste Mikroskop. To rejsende havde i Nærheden af Tajo (Øen Lucon) iagttaget en betydelig Vandflade, der havde en skarlagenrød Farve. Denne Farve hidrørte fra en lille, ubetydelig Plante, hvoraf 40,000 Exemplarer ikke optog mere Plads end et Knappenaalshoved.

„Den 10de December," fortæller Ehrenberg, „saa jeg ved Tor i Nærheden af Sinaibjærget hele Bugten have en blodrød Farve. Havet uden for Koralrevene havde derimod sin sædvanlige Farve, Bølgerne kastede et slimet, purpurfarvet Stof op paa Strandbredden, hvor det affatte sig paa Sandet, saa at hele Bugten i Løbet af en halv Time, ved Lavvand, var omgivet af et rødt Bælte. Jeg øste noget af Vandet op i et Glas og bragte det til mit Telt. Det var let at se, at Farven hidrørte fra

Lysende Infusorier (forstørrede).

smaa, næsten usynlige Fnug, der for Størstedelen havde en dyb rød Farve. Jeg undersøgte dette Stof under Mikroskopet. Fnuggene viste sig da som Bundter af Traade, og disse Bundter havde sjælden over 2 Milimetres Længde; de var omgivne af en Slags slimet Hylster. Om Dagen holdt de sig paa Overfladen af Vandet, medens de om Natten sank ned paa Bunden." — En Mand paa Øen Mauritius saa en Dag Havet bedækket med et fint Stof af teglstensrød Farve; ved Hjælp af en Si opsamlede han noget deraf og kom det i en Flaske. Næste Dag havde det antaget en dyb violet Farve. Ved Undersøgelsen viste det sig, at det var en lille Alge af samme Art som den, der i det foregaaende havde farvet Vandet. J.

Æslet og Fuglen.

Ej se, der staar han, den lærde Mand,
og lytter ved Fuglens Side.
Syng nu, lille Fugl, saa rent som du kan,
han dømmer strængt, maa du vide.

Og Fuglen sang for den lærde Mand;
men Angsten slet ikke den piner;
den ved, at den dummeste Æselforstand
tit stikker bag vigtige Miner.

Z. N.

Vore Billeder.

Pave Leo XIII's Kroning. Det maa være et højtideligt Øjeblik, naar den dertil udsete Kardinal sætter Pavekronen paa den Mands Hoved, der er valgt til Gejstlighedens og den eneste saliggjørende Kirkes Øverste, Kristenhedens Fader og Kristi Statholder paa Jorden. Mon vedkommende Kirkefyrste virkelig i sit inderste Hjærte tror paa, at denne Ceremoni gjør ham „ufejlbar", stiller ham over alle andre skrøbelige dødelige og gjør ham til Herre over alle rettroende katholske Sjæle? — Pavernes Kroning skriver sig fra det niende Aarhundrede. Først foretoges den i Laterankirken i Rom, senere uden for Hovedindgangen til den berømte Peters Kirke og endelig paa Loggiaen oven over dennes Hovedport.

Ved det sidste Pavevalg, den 3dje Marts 1878, da den nuværende Pave, Leo XIII., indtog St. Peders hellige Stol, foregik Højtideligheden i det sixtinske Kapel. Ceremonien indledes med det glimrende Kroningstog. Ledsaget af hele det pavelige Hof, af Nobelgarden og Schweitzergarden blev Paven baaren ind i Kapellet, hvor han læste en Messe, medens han blev iført den saakaldte Pallium, der bestaar af en Krave af hvid Uld, taget af Faar, som har modtaget pavelig Velsignelse. Efter Messen bestiger Paven en Tronstol, der er oprejst i Ka-

pellet, og nu foretages Kroningen. En af Kardinalerne paasætter Paven Tiaraen, Tegnet paa hans ophøjede Værdighed, og Ceremonien ender med, at Hs. Hellighed rejser sig op, udstrækker Armene og velsigner alle de tilstedeværende.

* * *

kommer ynkelig af Dage til Straf for alle de Fluemord, den har paa sin Samvittighed.

* * *

Skudt forbi. Vi befinder os paa Maskeballet. En forelsket Yngling har skrevet i den smukke Piges Haand det formentlige Forbogstav til hendes Navn.

En „bagvendt" Mode.

De tre sammensvorne. Den ulykkelige Edderkops Liv er i aabenbar Fare; thi dens tre Fjender har sammensvoret sig mod den, og er den letsindig nok til at spinde Traaden, hvori den hænger, længere ned, kan den være ganske sikker paa, at den aldrig mere fanger en Flue i sin Væv, men selv

Men hun ryster paa Hovedet. — Han vil alligevel ikke tro, at han har taget fejl, og beder hende indtrængende om at tage Masken af. Hun siger naturligvis først nej, men lader sig til sidst overtale, river Masken til Side og viser ham sit smilende Ansigt, i det hun hvisker: „Skudt forbi!"

Oliver Twist

eller

Et Fattighusbarns Hændelser,

af Charles Dickens.

(Med Illustrationer af George Cruikshank.)

(Fortsat.)

Fire og fyrretyvende Kapitel.

Tiden kommer, da Nancy skal indfri sit Løfte til Rose Maylie; men hun svigter.

Hvor erfaren Nancy end var i alle Snedighedens og Forstillelsens Kunstgreb, kunde hun dog ikke helt skjule den Virkning, som Bevidstheden om det Skridt, hun havde gjort, øvede paa hendes Sind. Hun erindrede, at baade den listige Jøde og den raa Sikes i Tillid til, at hun var fuldt ud paalidelig og hævet over enhver Mistanke, havde betroet hende Planer, som var blevne holdte hemmelige for alle andre. Hvor ryggesløse disse Planer end havde været; hvor lastefulde deres Ophavsmænd, og hvor bitre hendes Følelser end var mod Jøden, der Skridt for Skridt havde ført hende ned i en Afgrund af Forbrydelser og Elendighed, hvorfra der ikke længere var nogen Redning, saa var der dog Øjeblikke, hvor hun — endogsaa ved Tanken om ham — følte Frygt for, at hendes Afsløringer skulde bringe ham i den Jærnklemme, som han saa længe havde undgaaet, og at hun skulde blive Skyld i, at han — hvor højlig han end fortjente en saadan Skæbne — maatte falde for Retfærdighedens hævnende Haand.

Men dette var kun halvt taagede Forestillinger i en Sjæl, der ikke helt formaaede at løsrive sig fra gamle Kammerater og gamle Vaner, men som ikke des mindre var i Stand til at holde fast ved et bestemt Maal og være besluttet paa ikke at lade sig lede bort derfra af noget som helst Hensyn. Hendes Frygt for Sikes's Sikkerhed vilde maaske mere end noget andet have været en stærk Tilskyndelse for hende til at trække sig tilbage, medens det endnu var Tid, men hun havde jo betinget sig, at hendes Hemmelighed strængt skulde bevares; hun havde ikke efterladt nogen Traad, der kunde lede til hans Opdagelse; hun havde for hans Skyld afslaaet et Tilflugtssted borte fra al den Synd og Lastefuldhed, der nu omgav hende — og hvad mere kunde hun saa gjøre? Hendes Forsæt stod fast.

Skjønt alle hendes sjælelige Kampe endte i denne Beslutning, trængte de dog atter og atter ind paa hende og undlod ikke at efterlade deres Spor. Hun blev bleg og mager endog i Løbet af faa Dage. Der var Tider, hvor hun slet ikke ændsede, hvad der foregik omkring hende, eller tog nogen Del i Samtaler, hvori hun tidligere vilde

have været den mest højrøstede. Til andre Tider lo hun uden virkelig Munterhed og gjorde Støj, uden nogen som helst rimelig Anledning. Til atter andre Tider — ofte kun et Øjeblik efter — sad hun tavs og modfalden med Hovedet begravet i sine Hænder, og den Anstrængelse, det kostede hende at fatte sig, røbede mere tydelig end alle andre Kjendetegn, at hun følte sig ilde til Mode, og at hendes Tanker var optagne af Ting, der var langt borte og højst forskjellige fra dem, hvorom hendes Kammeraters Samtale drejede sig.

Det var en Søndag Aften, og Uret paa en nærliggende Kirke slog fuldt Timeslag. Sikes og Jøden sad fordybede i en Samtale, men de afbrød den for at lytte. Pigen, der sad og krøb sammen paa en lav Skammel, saa op og lyttede ogsaa. — Elleve.

„Mangler en Time i Midnat," sagde Sikes, i det han gik hen og trak Gardinet til Side for at kige ud, hvorpaa han atter satte sig ned. „Mørkt og taaget er det. En god Nat til at gjøre Forretninger i."

„Javist!" svarede Jøden. „Hvor det er Skade, Bill, min kjære Ven, at der ikke er noget at gjøre — saadan lige for Haanden."

„De har Ret for en Gangs Skyld," svarede Sikes barsk. „Det er Skade, for jeg er netop i Humør til det."

Jøden sukkede og rystede modfalden paa Hovedet.

„Vi maa indhente, hvad der er blevet forsømt, naar vi igjen faar Tingene i Orden. Det er alt, hvad jeg kan sige," bemærkede Sikes.

„Det var bravt talt, kjære Ven," svarede Jøden og dristede sig til at klappe ham paa Skulderen. „Det gjør mig godt at høre Dem."

„Gjør det Dem godt?" brummede Sikes. „Naa, saa lad det det."

„Ha, ha, ha!" lo Jøden, som om han følte sig opmuntret endog af denne svage Indrømmelse. „I Aften er De i Deres Es, Bill! Rigtig i Deres Es."

„Jeg føler mig ikke i mit Es, naar De lægger den gamle, visne Klo paa Skulderen af mig, derfor maa De helst ta'e den væk," sagde Sikes og rystede Jødens Haand af sig.

„Det gjør Dem maaske nervøs, Bill — minder Dem om at blive nappet, hva'?" sagde Jøden, der besluttede ikke at lade fornærmet.

„Det minder mig om at blive nappet af Djævlen," gjenmælede Sikes. „Der kan aldrig have existeret noget rigtigt Menneske med saadan et Fjæs som Deres, undtagen det skulde være Deres Fa'er, og han svider vel sagtens nu sine røde Svinebørster der, hvor der altid er hedt nok, med mindre De stammer direkte fra den onde selv og aldrig har haft nogen Fa'er, hvad der ikke skulde undre mig det allerbitterste."

Fagin gav intet Svar paa denne Kompliment, men trak Sikes i Ærmet og pegede hen paa Nancy, der under den sidste Del af Samtalen havde taget sin Hat paa og nu stod i Begreb med at gaa ud af Stuen.

„Halloj!" raabte Sikes. „Nancy! Hvor Pokker vil Tøsen hen paa denne hersens Tid af Aftenen?"

„Ikke langt."

„Hvad er det for et Svar?" gjenmælede Sikes. „Hvor skal du hen?"

„Ikke langt, siger jeg."

„Og jeg siger hvor hen?" tordnede Sikes. „Forstaar du mig!"

„Jeg ved ikke hvor," svarede Pigen.

„Men saa gjør jeg det," sagde Sikes mere af Stridighed, end fordi han egentlig havde noget imod, at Pigen gik, hvor hen hun lystede. „Du gaar ingen Steder. Sæt dig ned."

„Jeg er ikke rask. Det sagde jeg dig jo før," indvendte Pigen. „Jeg trænger til en Smule frisk Luft."

„Stik Hovedet ud af Vinduet," svarede Sikes.

„Det hjælper ikke," sagde Pigen. „Jeg vil hellere ud paa Gaden."

„Men det kommer du ikke," gjenmælede Sikes. Og med denne Forsikring lukkede han Døren i Laas, tog Nøglen ud, rev Hatten af Hovedet paa hende og smed den oven paa et gammelt Klædeskab. „Se saa," sagde Banditen. „Nu bliver du nok rolig, hvor du er — ikke sandt?"

„Savnet af en Hat skulde ikke afholde mig fra at gaa," svarede Pigen. „Hvad er din Mening med dette, Bill? Ved du, hvad du gjør?"

„Om jeg ved, hva' jeg . . . ho ho!" udbrød Sikes og vendte sig om mod Fagin, „hun maa have mistet Forstanden, ser De, ellers turde hun ikke tale til mig paa den Maade."

„Du driver mig til Fortvivlelse," mumlede Pigen og trykkede begge Hænder mod sit Bryst som for med Magt at holde et eller andet voldsomt Udbrud tilbage. „Lad mig gaa, hører du — i dette Minut — i dette Øjeblik . . ."

„Nej!" sagde Sikes.

„Sig til ham, at han skal lade mig gaa, Fagin. Han gjør bedst deri. Det er bedst for ham selv. Hører du?" skreg Nancy og stampede i Gulvet.

„Hører du!" gjentog Sikes og vendte sig om i Stolen for at se hende lige i Ansigtet. „Ja saa! Og dersom jeg hører dig et halvt Minut endnu, saa skal Hunden ta'e saadan et Tag i din Strube,

at den slider noget af denne Skraalen ud med det samme. Hvad gaar der af dig, din Mær! Hva'?"

„Lad mig gaa," sagde Pigen med stærk Alvor, og i det hun derpaa satte sig ned paa Gulvet foran Døren, gjentog hun: „Lad mig gaa, Bill; du ved ikke, hvad du gjør; nej, du ved det ikke. Blot en eneste Time — jeg beder dig."

„Gid jeg maa blive knust Lem for Lem!" udbrød Sikes og greb hende plumt i Armen, „om jeg ikke tror, at Tøsen er bleven splittergal. Op med dig!"

„Ikke før du lader mig gaa — ikke før du lader mig gaa — aldrig!" skreg Pigen.

Sikes betragtede hende nogle Øjeblikke som for at passe sit Snit, og i det han derpaa pludselig greb hende om begge Hænder, slæbte han hende, trods hendes heftige Modstand, ind i et tilstødende Kammer, hvor han satte sig paa en Bænk og tvang hende ned paa en Stol foran sig. Hun vedblev afvexlende at trodse eller bede for sig, indtil Klokken havde slaaet tolv, og holdt saa, træt og udmattet som hun var, op med at gjøre yderligere Modstand. Med en af mange Eder ledsaget Advarsel om ikke at gjøre flere Forsøg paa at gaa ud den Aften, overlod Sikes hende til at komme til sig selv, som hun bedst kunde, medens han vendte tilbage til Jøden.

„Puh!" udbrød Indbrudstyven og tørrede Sveden af sit Ansigt. „Det er dog Pokker til mærkværdigt Stykke Pigebarn!"

„Det maa De nok sige, Bill," svarede Jøden tankefuldt, „det maa De nok sige."

„Hvorfor tror De, at hun netop havde sat sig i Hovedet at gaa ud i Aften?" spurgte Sikes. „De kjender hende bedre end jeg. Hvad skulde det sige?"

„Stridighed — Fruentimmerstridighed, tænker jeg, kjære Ven," svarede Jøden og trak paa Skuldrene.

„Ja, det er det vel sagtens," brummede Sikes. „Jeg troede, at jeg havde tæmmet hende, men hun er lige saa slem som før."

„Værre," sagde Jøden tankefuldt. „Jeg har aldrig før set hende tage saadan paa Vej for saa lidt."

„Det har jeg heller ikke," sagde Sikes. „Jeg tænker, at noget af denne hersens Feber har sat sig fast i Blodet paa hende og ikke vil bryde rigtig ud — hva'?

„Det er nok muligt," svarede Jøden.

„Jeg skal aarelade hende lidt uden at gjøre Doktoren Ulejlighed dermed, hvis hun igjen faar saadant et Anfald," bemærkede Sikes.

Jøden nikkede udtryksfuldt for at tilkjendegive, hvor højlig han bifaldt denne Behandlingsmaade.

„Hun hang over mig hele Dagen og Natten med, mens jeg laa med Næsen i Vejret, og De, sorte Sjæl, lod mig i Stikken. Vi havde det meget knapt den Gang, og det har vel sagtens taget paa hende, og saa har hun maaske heller ikke kunnet taale at være saa længe indespærret . . . hva'?"

„Ja, saadan forholder det sig vel, kjære Ven," svarede Jøden hviskende. „Tys!" I det han ytrede disse Ord, kom Nancy atter til Syne og indtog sin forrige Plads. Hendes Øjne var røde og ophovnede, hun rokkede frem og tilbage paa Stolen, slog med Nakken og endte med at bryde ud i en høj Latter.

„Saa, nu har hun det paa den Manér!" udbrød Sikes, i det han saa hen paa sin værdige Staldbroder med et Udtryk af stor Forbavselse.

Jøden gjorde Tegn til ham, at han ikke skulde tage videre Notits af hende, og et Par Minuter efter havde Nancy paataget sig sit sædvanlige Væsen. Efter at have hvisket til Sikes, at der næppe var Fare for, at hun skulde faa et Tilbagefald, tog Fagin sin Hat og bød ham god Nat. Da han kom hen til Døren, vendte han sig imidlertid om og spurgte, om en af dem ikke vilde lyse ham ned ad de mørke Trapper.

„Lys ham ned," sagde Sikes, der var i Færd med at stoppe sin Pibe. „Det vilde være Synd, om han paa egen Haand skulde knække Halsen og narre Folk for den Fornøjelse at se paa det. Lys ham ned."

Nancy tog Lyset og fulgte den gamle Mand ned ad Trappen. Da de var komne ned i Gangen, lagde han Fingeren paa Læben, traadte tæt hen til Pigen og sagde i en hviskende Tone:

„Hvad er der i Vejen, lille Nancy?"

„Hvad mener De?" spurgte hun i samme Tone.

„Grunden til alt dette," gjenmælede Fagin. „Dersom han" — han pegede med sin runkne Finger op ad Trappen — „dersom han er saa slem ved dig — og et Uhyre er han, lille Nancy, et rigtigt Uhyre — hvorfor vil du saa ikke . . ."

„Nuvel!" sagde Pigen, da Fagin tav, medens hans Mund næsten rørte ved hendes Øre og hans Øjne søgte hendes.

„Nok om det foreløbig," sagde Jøden. „Vi kan snakke sammen en anden Gang. Du har en Ven i mig, Nancy, en Ven, som du kan stole paa. Jeg har Midlerne ved Haanden, i al Hemmelighed og Stilhed. Hvis du vil hævne dig paa dem, der behandler dig som en Hund — som en Hund! nej værre end hans Hund, for den er han dog somme Tider nogenlunde skikkelig imod — saa kom til mig. Jeg siger, kom til mig. Han er som Høns flyver op og Høns flyver ned, men mig kjender du fra gammel Tid, Nancy.

„Jeg kjender Dem," svarede Pigen uden at røbe den mindste Bevægelse. „God Nat!"

Hun gos tilbage, da Fagin bød hende Haanden, men gjentog sit god Nat med rolig Stemme, besvarede hans Afskedsblik med et betydningsfuldt Nik og lukkede Døren efter ham.

Fagin vandrede hjemad ivrig optagen af de Tanker, der arbejdede i hans Hoved. Han havde dannet sig den Forestilling — ikke efter hvad der nylig var foregaaet, om dette end havde tjent til at bestyrke den, men langsomt og lidt efter lidt — at Nancy var bleven kjed af Indbrudstyvens Raahed og havde fattet Tilbøjelighed for en anden. Hendes forandrede Væsen, hendes gjentagne Udflugter paa egen Haand, hendes synlige Ligegyldighed for Bandens Interesser, for hvilke hun tidligere havde været saa ivrig, og i Forbindelse dermed hendes fortvivlede Utaalmodighed efter at komme ud til en bestemt Tid netop denne Aften — alt talte for denne Formodning og gjorde den næsten til Vished hos ham. Men Gjenstanden for denne ny Tilbøjelighed kunde ikke være blandt hans Staldbrødre. Han vilde altsaa kunne blive en værdifuld Tilvæxt med saadan en Medhjælperske som Nancy, og man maatte derfor, sagde Fagin til sig selv, sørge for ufortøvet at sikre sig ham.

Der var tillige et andet og slumlere Formaal at naa. Sikes vidste alt for meget, og hans plumpe Stiklerier havde ikke ramt Jøden mindre føleligt, fordi denne skjulte sin Forbitrelse. Nancy maatte vide, at hvis hun svigtede Sikes, vilde hun aldrig kunne være sikker mod hendes Raseri, og han vilde sikkert nok hævne sig ved at lemlæste eller maaske myrde Gjenstanden for hendes ny Kjærlighed. „Hvad er vel rimeligere," tænkte Fagin ved sig selv, „end at en Smule Overtalelse kunde faa hende til at forgive ham. Det er ikke første Gang, at et Fruentimmer har gjort dette og det, som er endnu værre, for at opnaa ganske det samme. Saa var jeg af med den farlige Skurk, dette Menneske, som jeg hader. Jeg vilde faa en anden i hans Sted, og min Kundskab om Forbrydelsen vilde give mig en ubegrænset Magt over Pigen!"

Disse Betragtninger var løbne gjennem Fagins Hoved i den korte Tid, han sad alene i Indbrudstyvens Værelse, og med dem for Øje havde han benyttet den Lejlighed, der senere tilbød sig, til at udforske Pigen ved Hjælp af de halve Hentydninger, han fremkom med, da hun lukkede ham ud. Hun havde ikke røbet nogen Overraskelse derved eller ladet, som om hun ikke kunde gjætte, hvad han mente. Det var tydeligt nok, at hun havde forstaaet ham; hendes Blik, da de skiltes, røbede det.

Men maaske hun alligevel vilde skræmmes tilbage for en Sammensværgelse, der gik ud paa at berøve Sikes Livet, og dette var et af de vigtigste Formaal, der skulde opnaas. „Hvorledes," tænkte Jøden, medens han luskede hjemad; „kan jeg forøge min Indflydelse over hende? Hvorledes kan jeg endnu bedre faa hende i min Magt?"

Saadanne Hjærner som hans er frugtbare paa Udveje. Dersom han nu, uden at afnøde hende nogen Tilstaaelse, holdt skarpt Øje med hende, opdagede Gjenstanden for hendes forandrede Følelser og truede med at aabenbare hele Historien for Sikes (for hvem hun nærede mere end sædvanlig Frygt), hvis hun ikke gik ind paa hans Plan — kunde han da ikke paa den Maade sikre sig hendes Eftergivenhed?

„Jo, det kan jeg," sagde Fagin næsten højt. „I saa Fald tør hun ikke afslaa det — ikke for nogen Pris — ikke for nogen Pris! Jeg har det hele. Midlerne er ved Haanden og skal blive satte i Værk. Jeg skal endnu fange dig!"

Han saa sig tilbage med et skummelt Blik og gjorde en truende Bevægelse med Haanden hen imod det Sted, hvor han havde forladt sin uforfærdede Staldbroder. Saa fortsatte han atter sin Vej, i det han begravede sine knoklede Hænder i Folderne af sine pjaltede Klæder og knugede dem sammen, som om han med denne Bevægelse tilintetgjorde en forhadt Fjende.

Fem og fyrretyvende Kapitel.

Fagin betror Noah Claypole et hemmeligt Hverv.

Den gamle Mand var tidlig oppe den næste Morgen og ventede utaalmodig paa at gjense sin ny Forbundsfælle, der endelig langt om længe indfandt sig og strax gav sig til at gjøre et graadigt Indhug paa Frokosten.

„Bolter!" sagde Jøden, i det han trak en Stol frem og satte sig lige over for Morris Bolter.

„Javel, her er jeg," svarede Noah. „Hva' er der i Vejen? Bed mig ikke om at gjøre noget, før jeg er færdig med at spise. Det er en stor Fejl her i Huset, at I aldrig gi'er jer ordentlig Tid til jeres Maaltider."

„De kan vel nok snakke, mens De spiser?" sagde Fagin, der forbandede sin kjære unge Vens Graadighed af sit allerinderste Hjærte.

„Javist; det kan jeg nok. Det glider endogsaa bedre ned, naar jeg snakker," sagde Noah og skar sig en uhyre Skive Brød. „Hvor er Charlotte?"

„Ude," sagde Fagin. „Jeg sendte hende af Sted i Morges med det andet unge Fruentimmer, fordi jeg ønskede, at vi skulde være alene."

„Ja saa!“ sagde Noah. „Jeg havde for Resten gjærne set, at De først havde givet hende Besked til at smøre mig noget Smørrebrød. Naa. Snak saa væk. De forstyrrer mig ikke.“

Der syntes virkelig ikke at være nogen Fare for, at han skulde lade sig forstyrre, thi han havde aabenbart sat sig ned med den Beslutning at udrette en hel Del i Retning af at spise Frokost.

„De gjorde Deres Ting godt i Gaar, min kjære Ven,“ sagde Jøden. „Fortræffeligt! Sex Shilling og ni og en halv Pence den allerførste Dag! Rollingefaget vil blive en Kilde til Rigdom for Dem.“

„Glem ikke at tilføje tre Pæglemaal og en Mælkespand,“ sagde Hr. Bolter.

„Nej, vist saa, kjære Ven,“ svarede Jøden. „Det med Pæglemaalene røbede et stort Talent, men Mælkespanden var et absolut Mesterstykke.“

„Aa ja — det kunde vel nok gaa an for en Begynder,“ bemærkede Hr. Bolter med en selvtilfreds Mine. „Pæglemaalene tog jeg fra et Kjælderrækværk, som de hang paa, og Mælkespanden stod ganske ensom uden for et Værtshus. Jeg tænkte, at den gjærne kunde ruste, hvis det blev Regnvejr, eller kanske blive forkølet, ser De. Hva'? Hi, hi, hi!“

Jøden lod, som om han lo meget hjærtelig, og da Hr. Bolter var færdig med sin Latter, tog han sig en lang Række store Mundfulde, der gjorde Ende paa hans første Stykke Smørrebrød, hvorpaa han øjeblikkelig smurte sig et nyt.

„Det er mit Ønske, kjære Bolter,“ sagde Jøden og lænede sig over Bordet, „at De skal udføre et Stykke Arbejde for mig, som kræver stor Omhu og Forsigtighed.“

„Jeg vil bare la'e Dem vide,“ svarede Bolter, „at det ikke nytter Dem noget, om De vil udsætte mig for mere Fare eller sende mig til flere af disse hersens Politikammere. Det behager mig ikke, gjør det, og jeg si'er Dem det rent ud.“

„Der er ikke den ringeste Fare ved det — ikke den allerringeste,“ sagde Jøden; „det drejer sig kun om at udspionere et Fruentimmer.“

„Er hun gammel?“ spurgte Hr. Bolter.

„Nej, hun er ung,“ svarede Fagin.

„Det er noget, jeg saa temmelig godt kan med,“ sagde Bolter. „Jeg var en rigtig dreven Spion, da jeg gik i Skole. Af hvad Grund skal jeg udspionere hende? Ikke for at . . .“

„Ikke for noget som helst,“ afbrød Jøden ham, „De skal bare fortælle mig, hvor hun gaar hen, hvem hun møder, og, om muligt, hvad hun siger. De skal huske Gaden, hvis det er en Gade, eller Huset, hvis det er et Hus, og bringe mig alle de Oplysninger, De kan.“

„Hva' gi'er De?“ spurgte Noah, i det han satte sin Kop fra sig og saa sin Principal ivrig ind i Ansigtet.

„Dersom De gjør Deres Sager godt, skal De faa et Pund, kjære Ven. Et Pund Sterling,“ sagde Fagin, der ønskede at opflamme hans Iver saa meget som muligt. „Og det er mere, end jeg nogen Sinde har givet for et Stykke Arbejde, naar der ikke var særlig meget at vinde derved.“

„Hvem er hun?“ spurgte Noah.

„En af vore.“

„Oho!“ udbrød Noah og rynkede Næsen. „De har en Smule Mistanke til hende, hva'?“

„Hun har stiftet nogle ny Bekjendtskaber, lille Ven, og jeg maa have at vide, hvem de er,“ svarede Jøden.

„Det forstaar sig,“ sagde Noah. „For at have den Fornøjelse at lære dem at kjende, hvis det er agtværdige Folk, hva'? Ha, ha, ha!“ Jeg er til Tjeneste.“

„Det vidste jeg nok,“ udbrød Fagin overmaade fornøjet over det Held, han havde haft med sit Forslag.

„Naturligvis,“ gjenmælede Noah. „Hvor er hun? Hvor skal jeg vente paa hende? Hvor skal jeg gaa hen?“

„Alt det skal De faa nærmere Besked om af mig, kjære Ven. Jeg skal vise Dem hende, naar Tiden kommer,“ sagde Fagin. „De holder Dem bare parat og overlader Resten til mig.“ —

Denne Aften og den næste og den næste igjen sad Spionen fuldstændig udrustet i sit Kostume som Fragtmand, rede til at gaa ud paa et Vink af Fagin. Der gik sex Aftener — sex lange, kjedsommelige Aftener — og hver af disse kom Fagin hjem med en skuffet Mine og sagde kort og godt, at det endnu ikke var Tid. Den syvende Aften vendte han tidligere tilbage end ellers og med en triumferende Glæde, som han ikke kunde skjule. Det var en Søndag.

„Hun gaar ud i Aften,“ sagde Fagin, og i det rigtige Ærende, er jeg vis paa, thi hun har været alene hele Dagen, og den Mand, som hun frygter, kommer ikke hjem før henved Daggry. Følg mig! Hurtig!“

Noah fór op uden at sige et Ord, thi Jøden befandt sig i en saa stærk Ophidselse, at den havde noget smittende ved sig. De forlod sagte Huset, og efter at have skyndt sig gjennem en Labyrint af Gader naaede de omsider et Værtshus, som Noah gjenkjendte som det samme, i hvilket han havde sovet den første Nat efter sin Ankomst til London.

Klokken var over elleve, og Døren var lukket. Den blev imidlertid forsigtig drejet om paa sine Hængsler, i det Jøden udstødte en sagte Fløjten.

De traadte ind uden den ringeste Støj, og Døren blev lukket bag efter dem.

Fagin og den unge Jøde, der havde lukket dem ind, dristede sig næppe til at hviske, men erstattede Ordene med stumme Tegn, i det de pegede paa den tidligere omtalte Rude i Væggen og betydede Noah, at han skulde krybe op og iagttage den Person, der befandt sig i det tilstødende Værelse.

„Er det hende?" spurgte han næppe hørlig.

Jøden nikkede bekræftende.

„Jeg kan ikke rigtig komme til at se hendes Ansigt," hviskede Noah. „Hun ser ned, og Lyset staar bag ved hende."

„Vent lidt," hviskede Jøden. Han gav derpaa Barney et Vink, og denne trak sig tilbage. Et Øjeblik efter traadte Fyren ind i det tilstødende Værelse, hvor han under Paaskud af at pudse Lyset flyttede det over paa den anden Side, og ved at henvende nogle Ord til Pigen fik han hende til at se op.

„Nu ser jeg hende," hviskede Spionen.

„Tydelig?" spurgte Jøden.

„Jeg skulde kunne kjende hende blandt tusende."

Han skyndte sig hastig ned, i det Døren ind til Bagstuen blev aabnet, og Pigen kom ud. Fagin trak ham med sig hen bag et Forhæng i Nærheden af Skjænken, og de holdt deres Vejr, i det hun gik forbi dem, næppe et Skridt fra deres Skjul, hvorpaa hun forsvandt gjennem den samme Dør, ad hvilken de var komne ind.

„Tys!" hviskede den unge Fyr, der stod henne ved Døren. „Nu!"

Noah vexlede et Blik med Fagin og ilede ud.

„Til venstre," hviskede Barney; drej til venstre og hold Dem paa det andet Fortov."

Han fulgte dette Vink, og ved Skinnet af Lygterne saa han Pigens Skikkelse, der allerede var kommen et godt Stykke forud for ham. Han rykkede hende saa nær, som han ansaa for raadeligt, og holdt sig paa den modsatte Side af Gaden for bedre at kunne iagttage hendes Bevægelser. Hun saa sig to eller tre Gange urolig omkring, og en Gang blev hun staaende for at lade to Mænd, der fulgte tæt bag efter hende, komme forbi. Efter Haanden som hun bortfjærnede sig, syntes hun at faa mere Mod og gaa med fastere og sikrere Skridt. Spionen vedblev at holde sig i den samme passende Afstand og følge bag efter med sit Blik ufravendt fæstet paa hende.

Sex og fyrretyvende Kapitel.

Nancy holder sit Løfte.

Kirkeurene slog tre Kvarter til tolv, da to Skikkelser kom til Syne paa London-Broen. Den ene var et ungt Fruentimmer, der nærmede sig med hurtige og lette Skridt og saa sig opmærksomt omkring, som om hun ventede at træffe en eller anden bestemt Person; den anden Skikkelse tilhørte et Menneske, der sneg sig frem, hvor der var mest Skygge, og afpassede sin Gang efter hendes, i det han stod stille, naar hun standsede, og luskede forsigtig frem, naar hun atter satte sig i Bevægelse, medens han dog stadig sørgede for at være saa langt bag ved, at han ikke løb nogen Fare for at blive opdaget. Paa denne Vis gik de over Broen fra Middlesex til Surrey, hvorpaa det unge Fruentimmer vendte om, aabenbart skuffet i sin ivrige, men forgjæves Undersøgelse af de Folk, hun havde mødt. Bevægelsen var meget pludselig, men den Person, som holdt Øje med hende, lod sig ikke bringe i Forlegenhed deraf, thi i det han trak sig tilbage i en af Fordybningerne paa Siderne af Broen og lænede sig ud over Rækværket for at være bedre skjult, lod han hende gaa forbi paa det modsatte Fortov, og først da hun var kommen lige saa langt forud som før, listede han sig forsigtig frem og fulgte atter bag efter hende. Omtrent midt paa Broen blev hun staaende. Hendes Forfølger gjorde det samme.

Det var en meget mørk Aften. Vejret havde været daarligt hele Dagen, og paa denne Tid og dette Sted var der derfor kun faa Mennesker at se. De, der var, ilede hastig forbi, højst sandsynligt uden at se og i hvert Fald uden at lægge Mærke hverken til det unge Fruentimmer eller til den Mandsperson, der holdt Øje med hende. Deres Udseende var heller ikke egnet til at vække Opmærksomhed blandt de enkelte Individer af den nødlidende Del af Londons Befolkning, som tilfældigvis hin Aften lagde Vejen over Broen for at opsøge en eller anden Port eller ussel Hytte uden Dør, hvor de kunde hvile deres trætte Hoved. De to Personer stod følgelig ganske stille hver paa sit Sted uden at tale til eller blive tiltalte af nogen af dem, der gik forbi.

Over Floden laa der en Taage, som dæmpede det røde Skær fra Lysene om Bord i de ved de forskjellige Ladepladser fortøjede Fartøjer og gjorde de skumle Bygninger langs Flodbredderne endnu mørkere og utydeligere. De gamle, forrøgede Pakhuse paa begge Sider hævede sig tunge og klodsede op mellem Masser af Tage og Gavle og syntes at stirre bistert ned i Vandet, der var altfor mørkt til at afspejle endogsaa deres massive Skikkelser. Taarnet paa den gamle Frelserskirke og St. Magnuskirkens Spir (Broens gamle, kæmpemæssige Vogtere) var synlige gjennem Mørket, men hele Skoven af Skibsmaster neden for Broen og den talrige Mængde Kirkespir oven for den var næsten helt skjulte for Øjet.

Pigen havde vandret nogle Gange urolig frem og tilbage — hele Tiden skarpt iagttaget af den skjulte Spejder — da St. Poulskirkens mægtige Klokker forkyndte, at en ny Dag var gaaet til Hvile. Midnatstimen hvilede over den tæt befolkede By. Over Paladset saa vel som over den usle Kjælder; over Livets og Dødens, Sundhedens eller Sygdommens Boliger, Ligets stivnede Træk og Barnets fredelige Søvn — over det alt sammen hvilede Midnattens Time.

Der var ikke gaaet to Minuter, efter at Klokkerne var hørte op at slaa, da en ung Dame, ledsaget af en graahaaret Herre, steg ud af en Hyrevogn i kort Afstand fra Broen og gik lige hen imod denne. Og de havde næppe sat deres Fod paa Fortovet, før Pigen fòr op og ilede dem i Møde.

De skred frem, medens de saa sig omkring med en Mine som Folk, der nærer en eller anden Forventning, men kun har ringe Haab om, at den vil gaa i Opfyldelse. Da Pigen pludselig stod foran dem, standsede de med et Udbrud af Overraskelse, som de dog strax undertrykte, thi netop i det samme Øjeblik gik en Mand, der nærmest saa ud som en Fragtvognskusk eller Karl fra Landet, saa tæt forbi, at han puffede til dem.

„Ikke her," sagde Nancy hastig, „jeg er bange for at tale med Dem her. Lad os gaa bort fra den alfare Vej — ned ad Trappen der henne!"

I det hun ytrede disse Ord og pegede i den Retning, hun ønskede, de skulde gaa, saa den fremmede Landsbykarl sig om efter dem, hvorpaa han med en plump Bemærkning om, af hvad Grund de stod der og spærrede hele Fortovet, slentrede videre.

Den Trappe, som Pigen havde peget paa, fandtes ved Surrey-Bredden og paa samme Side af Broen som Frelserskirken, hvor den dannede en Landingstrappe fra Floden. Den omtalte Person, der af Udseende lignede en Fragtmand, skyndte sig ubemærket hen til dette Sted, og efter at have undersøgt det noget nærmere begyndte han at stige ned. —

Denne Trappe udgjør en Del af Broen og bestaar af tre Affatser. Til venstre, lige neden for den anden af disse, ender Stenmuren i en massiv Pille, som vender ud imod Themsen, og paa dette Sted udvider de nederste Trin sig saaledes, at en Person, der drejer om dette Hjørne af Muren, følgelig ikke kan ses af nogen, der staar oppe paa Trappen, om det saa kun er et eneste Trin oven over ham. Den bondeklædte Person saa sig hurtig om, da han havde naaet dette Sted, og da der ikke syntes at være noget bedre Skjul, hvorimod der her var Plads nok, eftersom det var Ebbe, saa listede han sig halvvejs om Hjørnet, vendte Ryggen til Pillen og blev staaende der og ventede, temmelig sikker paa, at de ikke vilde komme længere ned, og at selv om han ikke kunde høre, hvad de sagde, vilde han i det mindste kunne følge efter dem igjen uden Fare for at blive opdaget.

Tiden sneg sig imidlertid saa langsomt af Sted, og Spionen var saa begjærlig efter at opdage Bevæggrunden til et Stævnemøde, der var saa forskjelligt fra, hvad han havde ventet, at han mere end en Gang gav Sagen op som tabt og sagde til sig selv, at enten maatte de være blevne staaende meget højere oppe eller ogsaa have valgt sig et helt andet Sted til deres hemmelighedsfulde Sammenkomst. Han stod allerede i Begreb med at liste sig frem af sit Smuthul og atter gaa op paa Broen, da han hørte Lyden af Fodtrin og strax efter Stemmer næsten lige ved sit Øre.

Han stillede sig, saa lang han var, op ved Muren og lyttede opmærksomt, i det han næppe vovede at trække Vejret.

„Det er langt nok," sagde en Stemme, der aabenbart tilhørte den gamle Herre. „Jeg kan ikke tillade den unge Dame at gaa længere ned. De fleste vilde vel næppe nok have vist Dem den Tillid at følge Dem her til, men De ser, at jeg er villig til at føje Dem."

„Føje mig!" udbrød Pigen. „De er i Sandhed meget betænksom, Herre. Føje mig! Naa — det kan nu være lige meget."

„Men sig mig," sagde den gamle Herre i en venligere Tone, „i hvad Hensigt har De ført os til dette besynderlige Sted? Hvorfor kunde De ikke lade mig tale med Dem der oppe, hvor der er Lys og Folk, i Steden for at bringe os til dette mørke og triste Hul?"

„Jeg sagde Dem jo før, at jeg ikke turde tale med Dem der oppe. Jeg ved ikke, hvor det kan være," tilføjede Pigen gysende, „men der er i Aften en Skræk og Angest over mig, som jeg næppe kan udholde."

„Angest for hvad?" spurgte den gamle Herre, der syntes at føle Medlidenhed med hende.

„Jeg ved det næppe selv," svarede Pigen. „Jeg vilde ønske, jeg gjorde det. Alle Slags gruelige Tanker om Døden og om blodige Ligklæder, og dertil en Frygt, der har faaet mit Blod til at brænde, som der var Ild i det — har hjemsøgt mig hele Dagen. Jeg sad i Aften og læste i en Bog for at fordrive Tiden, og de samme Ting viste sig for mig mellem Bogstaverne."

„Indbildninger," sagde den gamle Herre beroligende.

„Nej, det var ingen Indbildning," svarede Pigen med hæs Stemme. „Jeg vil sværge paa, at jeg saa Ordet „Ligkiste" skrevet paa hver eneste

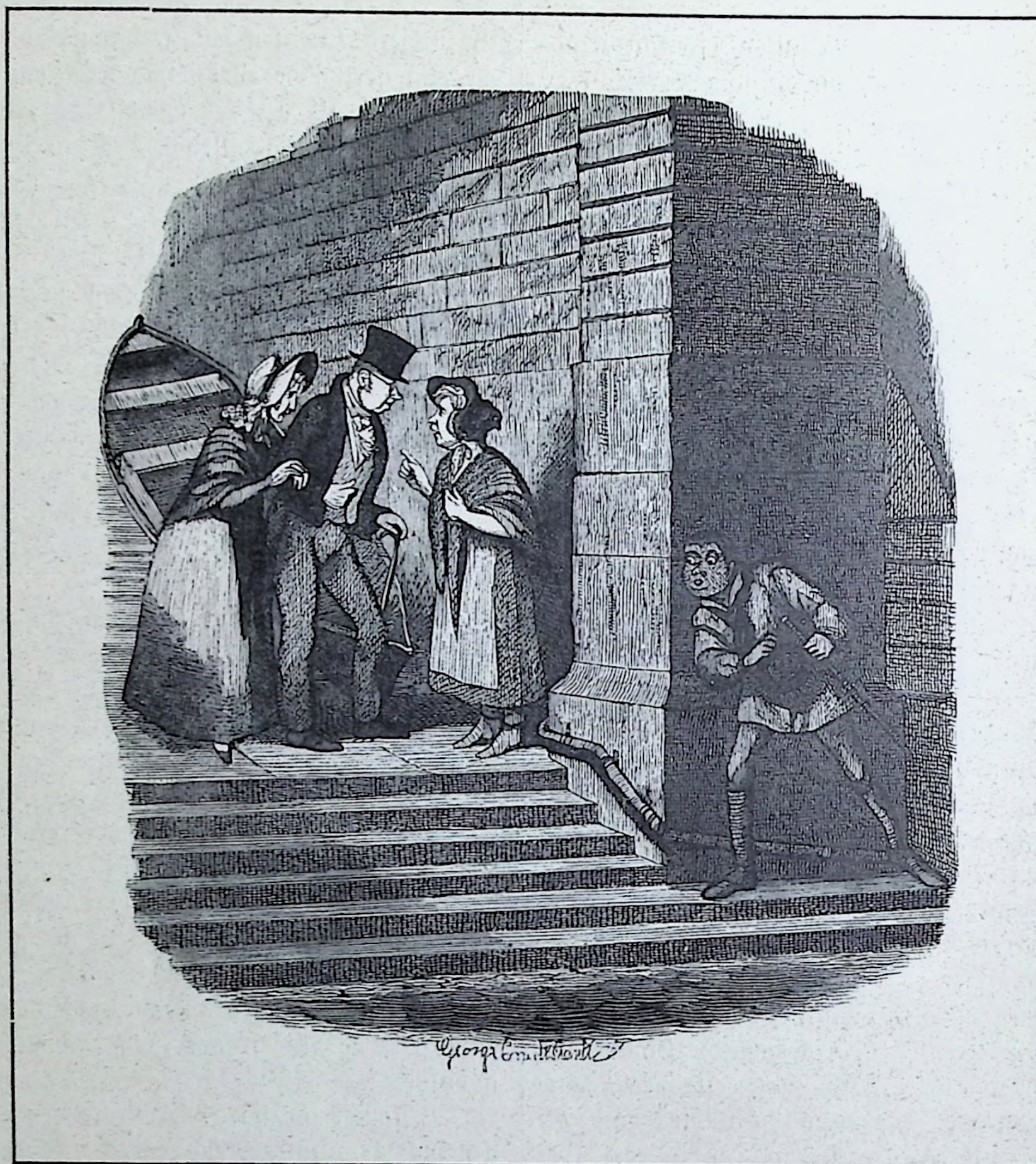
Side i Bogen med store, sorte Bogstaver — ja, der blev ogsaa baaret en Kiste forbi mig paa Gaden i Aften."

„Der er intet usædvanligt deri," sagde den gamle Herre. „Det er hændet mig saa ofte."

„Men det var ingen virkelig Ligkiste, den, jeg saa," gjenmælede Pigen.

Der var noget saa uhyggeligt i hendes Væsen,

„De mange hovmodige, gudsfrygtige Mennesker, som findes blandt eder, vilde have knejset med Nakken ved at se mig, saaledes som jeg er i Aften, og prædiket om Helvedes Hævn og Luer," udbrød Pigen. „Ak, kjære Frøken, hvorfor er de Folk, der paastaar at være Guds udvalgte, ikke lige saa blide og venlige mod os elendige Stakler som De, der har baade Ungdom og Skjønhed og alt, hvad de

Mødet.

at det gøs i den usynlige Lurer, og Blodet isnede i ham, da han hørte Pigen ytre disse Ord. Han havde aldrig følt en større Lettelse, end da han strax efter hørte den unge Dames blide Stemme, i det hun bad hende være rolig og ikke hengive sig til saa skrækkelige Tanker.

„Tal venlig til hende," sagde den unge Dame til sin Ledsager. „Stakkels Skabning! Hun synes at trænge haardt dertil."

andre har mistet, og som derfor gjærne kunde være lidt stolt i Steden for, at De netop er saa meget mere ydmyg?"

„Hm!" sagde den gamle Herre, „naar en Tyrk læser sin Bøn, vender han Ansigtet mod Øst efter først at have toet det omhyggelig, og disse Godtfolk vender lige saa regelmæssig deres Ansigter mod den mørkeste Side af Himlen, efter at de har gnedet dem saa eftertrykkelig mod Verden, at Smilet

helt er gaaet af dem. Af en Muselman og en Farisæer priser jeg den første."

Disse Ord syntes at være rettede til den unge Dame og blev maaske sagte i den Hensigt at give Nancy Tid til at fatte sig. Lidt efter henvendte den gamle Herre sig atter til hende.

„De var her ikke forrige Søndag Aften," sagde han.

„Jeg kunde ikke komme," svarede Nancy. „Jeg blev holdt tilbage med Magt."

„Af hvem?"

„Af ham, som jeg tidligere har nævnet for den unge Dame."

„Jeg haaber ikke, at man mistænkte Dem for at have røbet noget om den Sag, som har ført os her hen i Aften?" spurgte den gamle Herre.

„Nej," svarede Pigen og rystede paa Hovedet. „Men det er ikke saa nemt for mig at slippe fra ham, med mindre han ved, hvor jeg gaar hen. Jeg kunde ikke have opsøgt Frøkenen den første Gang, hvis jeg ikke havde givet ham en Sovedrik, før jeg gik bort."

„Vaagnede han, før De kom tilbage?" spurgte den gamle Herre.

„Nej, og hverken han eller de andre nærer nogen Mistanke til mig."

„Godt," sagde den gamle Herre. „Hør nu efter, hvad jeg har at fortælle Dem."

„Jeg er parat," svarede Pigen, da han tav et Øjeblik.

„Denne unge Dame," begyndte den gamle Herre, „har meddelt mig og et Par andre, paalidelige Venner, hvad De fortalte hende for omtrent fjorten Dage siden. Jeg tilstaar, at jeg i Begyndelsen nærede Tvivl om, hvor vidt De ubetinget var til at stole paa, men nu tror jeg aldeles sikkert, at De er det."

„Det er jeg," sagde Pigen alvorlig.

„Jeg gjentager, at jeg aldeles sikkert tror det. For at vise Dem, at jeg er tilbøjelig til at nære fuldkommen Tillid til Dem, vil jeg uden Forbehold fortælle Dem, at vi har i Sinde at true denne Mand, Monks, til at rykke ud med sin Hemmelighed, hvori denne saa end bestaar. Men . . ." vedblev den gamle Herre, „dersom vi ikke kan faa ham i vor Magt, eller, selv om dette maatte lykkes, ikke faa Bugt med ham, saaledes som vi ønsker, saa maa De udlevere os Jøden."

„Fagin!" udbrød Pigen og veg tilbage.

„Ja, dette Menneske maa udleveres til os," sagde den gamle Herre.

„Det gjør jeg ikke! Det gjør jeg aldrig!" svarede Pigen. „En Djævel er han, og værre end en Djævel har han været mod mig, men jeg gjør det alligevel ikke."

„De vil ikke?" sagde den gamle Herre, der syntes at være forberedt paa dette Svar.

„Nej, aldrig!" gjenmælede Pigen.

„Sig mig, hvorfor?"

„Af én Grund," svarede Pigen rolig, „af én Grund, som Damen der kjender, og som jeg ved, at hun vil give mig Medhold i, thi jeg har hendes Ord derpaa, og desuden af en anden Grund, nemlig den, at hvor slet han end har levet, har jeg ogsaa levet et slet Liv. Der er mange af os, som har vandret de samme Veje, og jeg vil ikke angive nogen af dem, der alle kunde have angivet mig, men som ikke gjorde det, hvor slette de end ellers er."

„Nuvel," sagde den gamle Herre hastig — som om dette havde været det Punkt, han havde ønsket at komme til — „saa overgiv Monks til mig og lad mig handle med ham, som jeg vil."

„Men dersom han angiver de andre?"

„Jeg lover Dem, at naar vi har faaet Sandheden presset ud af ham, skal Sagen komme til at bero derved. Der kunde maaske være Omstændigheder forbundne med Olivers Historie, som det vilde være pinligt at drage frem for Offentligheden, og naar Sandheden blot kommer for Dagen, skal de slippe for videre Tiltale."

„Og hvis det ikke lykkes?" spurgte Pigen.

„Saa skal Jøden alligevel ikke blive overgiven i Retfærdighedens Hænder uden Deres Samtykke. Men i saa Fald tænker jeg at kunne give Dem Grunde, der vilde bevæge Dem til at give efter."

„Har jeg Damens Ord derpaa?" spurgte Pigen.

„Det har De," svarede Rose. „Mit ærlige og oprigtige Løfte."

„Og Monks vil aldrig erfare, hvorledes De er kommen til Kundskab om, hvad De ved?" sagde Pigen efter en kort Pavse.

„Nej — aldrig," svarede den gamle Herre. „Den Magt, vi faar over ham, skal blive brugt saaledes, at han ingen Sinde skal kunne endog blot gjætte sig dertil."

„Jeg har været en Løgnerske og levet blandt Løgnere, fra jeg var et lille Barn," sagde Pigen efter en ny Pavse, „men jeg stoler ikke des mindre paa Deres Ord."

De forsikrede hende begge to, at hun trygt kunde gjøre dette, og med en Stemme, der var saa sagte, at Lureren ofte havde Møje med at forstaa blot Meningen af, hvad hun sagde, gav hun sig derpaa til at beskrive, ved Navn og Beliggenhed, det Værtshus, hvorfra hun var kommen den samme Aften. Af den Maade, hvorpaa hun nu og da standsede, lod det til, at den gamle Herre gjorde nogle hastige Notitser efter hendes Meddelelser. Da hun omstændelig havde forklaret Omgivelsernes Be-

skaffenhed, det hensigtsmæssigste Punkt, hvorfra der ubemærket kunde holdes Øje med Huset, og den Dag og Time, paa hvilken Monks som oftest plejede at indfinde sig, syntes hun at tænke sig lidt om for mere tydelig at gjenkalde i sin Erindring hans Ansigtstræk og hele Udseende.

„Han er en høj og kraftig bygget Mand," sagde Pigen, „men ikke af nogen svær Figur. Hans Gang er luskende, og naar han gaar, ser han sig stadig om, først til den ene og saa til den anden Side. Glem ikke, at hans Øjne ligger saa meget dybere inde i Hovedet paa ham end paa alle andre Mennesker, at De næsten maa kunne kjende ham alene paa det. Hans Ansigt er mørkladent ligesom hans Haar og Øjne, og skjønt han næppe kan være ældre end sex eller otte og tyve Aar, er det gustent og indfaldent. Hans Læber er ofte helt hvide og bærer Mærker af hans Tænder, thi han lider af heftige Krampeanfald, og somme Tider bider han sig endog i Hænderne, saa de blive fulde af Saar . . . Hvorfor studser De?" spurgte Pigen og holdt pludselig inde.

Den gamle Herre svarede lidt hastig, at han ikke vidste af at have gjort dette, og bad hende gaa videre.

„En Del heraf," sagde Pigen, „har jeg hørt af de andre Folk, de bor i det Hus, jeg har fortalt Dem om, thi selv har jeg kun set ham to Gange, og ved begge disse Lejligheder var han indhyllet i en stor Kappe. Jeg tror ikke, jeg har flere Kjendetegn at meddele Dem. Dog, stop lidt," tilføjede hun. „Paa hans Hals, og saa højt oppe, at De kan se en Del af det oven for hans Halstørklæde, naar han drejer Hovedet, er der . . ."

„Et bredt, rødt Mærke, der ser ud, som det var brændt eller skoldet?" udbrød den gamle Herre.

„Hvorledes!" sagde Pigen. „De kjender ham?"

Den unge Dame udstødte et lydeligt Udbrud af Forundring, og i nogle Øjeblikke derefter var de saa stille, at Spionen tydelig kunde høre dem drage Aande.

„Jeg tænker næsten, jeg gjør det," sagde den gamle Herre, som var den, der først brød Tavsheden. „Det faldt mig i alt Fald ind efter Deres Beskrivelse. „Vi faar at se. Der er jo mange Mennesker, der ligner hinanden paafaldende. Det er meget muligt, at det ikke er den samme."

I det han ytrede disse Ord i en paatagen, ligegyldig Tone, gik han et Par Skridt nærmere hen imod den skjulte Spion, hvilket denne kunde mærke af den Tydelighed, hvormed han hørte ham mumle: „Det maa være ham!"

„Nuvel," sagde han, i det han vendte tilbage til det samme Sted, hvor han før havde staaet, „De har ydet os en værdifuld Bistand, unge Pige, og det vil være mig kjært at kunne gjengjælde Dem det. Hvad kan jeg gjøre for Dem?"

„Intet," svarede Nancy.

„De vil ikke vedblive at sige dette," svarede den gamle Herre med en Stemme, der udtrykte saa megen Hjertelighed, at den kunde have rørt et langt haardere og mere forhærdet Hjærte. „Tænk Dem om og sig mig det."

„Intet, Herre," svarede Pigen grædende. „De kan intet gjøre for mig. For mig er visselig alt Haab forbi."

„Det er Dem selv, der lukker det ude," sagde den gamle Herre. „Fortiden har været som en bedrøvelig Ørken for Dem, fuld af misbrugte ungdommelige Kræfter og af bortødslede uvurderlige Skatte, af den Slags, som Gud kun skjænker én Gang og aldrig tilstaar igjen. Men Fremtiden tør De haabe paa. Jeg siger ikke, at det staar i vor Magt at give Dem Fred i Deres Hjærte og i Deres Sind, thi det kan kun komme, naar De ærlig søger der efter, men hvad der ikke overskrider vore Evner, og hvad det er vort inderligste Ønske at sikre Dem — det er et roligt Tilflugtssted enten i England eller, hvis De frygter for at blive her, i et fremmed Land. Før Morgenen gryr; før denne Flod vaagner for at se det første Glimt af Dagens Lys, skal De være helt uden for Deres fordums Kammeraters Rækkeevne og det uden at have efterladt Dem mere Spor, end om De i dette Øjeblik forsvandt fra Jorden. — Kom saa! Jeg vil ikke have, at De skal vende tilbage for at vexle flere Ord med nogen af deres gamle Omgangsfæller eller gjense hine Lastens og Elendighedens Arnesteder eller blot indaande den Luft, som er Død og Fordærvelse for Dem. Forlad det alt sammen, medens det endnu er Tid!"

„Denne Gang lader hun sig overtale," udbrød den unge Dame. „Jeg er vis paa, at hun betænker sig."

„Jeg er bange for, at hun ikke gjør det," sagde den gamle Herre.

„Nej, Herre, jeg gjør det ikke," svarede Pigen efter en kort Kamp. „Jeg er lænket til mit gamle Levnet. Jeg hader og afskyr det nu, men jeg kan ikke forlade det. Jeg maa vel være sunken for dybt til at kunne vende om — og dog — jeg forstaar ikke rigtig mig selv, thi hvis De havde talt saaledes til mig for nogen Tid siden, havde jeg maaske lét af det. Men," tilføjede hun og saa sig hastig om; „nu kommer denne Frygt over mig igjen. Jeg maa hjem."

„Hjem!" gjentog den unge Dame med stærk Betoning paa Ordet.

„Ja — hjem, Frøken," svarede Pigen. „Til et saadant Hjem, som jeg selv har beredt mig ved

hele mit Livs Gjerning. Lad os skilles. Man holder maaske Øje med mig. Gaa! Gaa! Har jeg vist Dem en Tjeneste, saa er alt, hvad jeg til Gjengjæld beder Dem om, kun det, at De vil skynde Dem bort og lade mig vandre min Vej alene."

Det er frugtesløst," sagde den gamle Herre med et Suk. „Vi sætter maaske blot hendes Sikkerhed paa Spil ved at blive her. Vi har vel allerede opholdt hende længere, end hun havde ventet."

„Ja, ja," ytrede Pigen. „Det har De."

„Hvad skal Enden dog blive paa denne stakkels Skabnings Liv?" udbrød den unge Dame.

„Enden derpaa!" gjentog Pigen. „Se der ned foran Dem, gode Dame. Se paa det mørke Vand der. Hvor ofte læser De ikke om saadanne Væsener som mig, der springer ud i Floden uden at efterlade nogen levende Sjæl, som bekymrer sig om dem eller begræder dem! Det kan vare Aaringer eller maaske Maaneder, men til sidst vil ogsaa jeg ende saaledes."

„Jeg beder Dem, tal ikke saaledes," udbrød den unge Dame hulkende.

„Det vil aldrig naa til Deres Øre, kjære Dame, og Gud forbyde ogsaa, at slige Rædsler skulde det!" svarede Pigen. „God Nat — god Nat!"

Den gamle Herre vendte sig bort.

„Denne Pung," udbrød Rose. „Tag den for min Skyld — at De kan have noget at ty til i en Nødens og Sorgens Time."

„Nej!" svarede Pigen. „Jeg har ikke gjort dette for Penge; lad mig i det mindste have det at tænke paa. Og dog — giv mig noget, som De har baaret; jeg vilde gjærne have noget . . . nej, nej, ingen Ring — Deres Handske eller Lommetørklæde — noget, som jeg kan gjemme, fordi det har tilhørt Dem, kjære Frøken. Tak. Gud velsigne Dem! Gud velsigne Dem! God Nat, god Nat!"

Pigens heftige Sindsbevægelse og Frygten for en Opdagelse, der kunde udsætte hende for Voldsomheder og Mishandling, syntes at bestemme den gamle Herre til at opfylde hendes Ønske og forlade hende. Der hørtes Lyden af Skridt, som bortfjærnede sig, og Stemmerne tav.

De tvende Skikkelser, nemlig den unge Dame og hendes Ledsager, viste sig kort efter oppe paa Broen. De standsede paa den øverste Del af Trappen.

„Tys!" udbrød den unge Dame lyttende. „Kaldte hun ikke? Det forekommer mig, jeg hørte hendes Stemme"

„Nej, mit kjære Barn," sagde Hr. Brownlow og saa sig alvorlig tilbage. „Hun har ikke rørt sig af Stedet og gjør det heller ikke, før vi er borte."

Rose Maylie tøvede endnu, men den gamle Herre lagde hendes Arm i sin og førte hende blidt med sig. Saa snart de var borte, kastede Pigen sig ned paa et af Stentrinene og udgød sin Kval i bitre Taarer.

Efter en Stunds Forløb rejste hun sig og gik med matte og vaklende Skridt op til Broen og derfra ud paa Gaden. Den forbavsede Lurer forblev endnu nogle Minuter ubevægelig paa sin Post, og først efter at han flere Gange havde set sig forsigtig omkring og overtydet sig om, at han var alene, krøb han langsomt frem af sit Skjul og vendte lydløst og i Skyggen af Muren tilbage paa samme Maade, som han var stegen ned.

Saa snart Noah Claypole var kommen op paa Broen, spejdede han atter til alle Sider for at være sikker paa, at han ikke blev iagttaget, satte derpaa af Sted i fuld Fart og styrede, saa hurtig hans Ben kunde bære ham, tilbage til Jødens Hus.

Syv og fyrretyvende Kapitel.

Skæbnesvangre Følger.

Det var hen ved to Timer før Daggry — den Tid af Døgnet, som man ved Efteraarstid med god Grund kan kalde Nattens Dødsstund, da Gaderne er stille og øde, da enhver Lyd synes at være forstummet, og Lasten og Udsvævelsen er tumlede hjem for at drømme — det var i denne stille og tavse Time, at Jøden sad vaagen paa sit usle Leje med Ansigtet saa blegt og fordrejet, med Øjne saa røde og underløbne med Blod, at han mindre lignede et Menneske end et hæsligt Gjenfærd, der var jaget op af Graven for at pines af onde Aander.

Han sad og krøb sammen over det kolde Arnested, indhyllet i et gammelt Tæppe og med Ansigtet vendt mod et næsten udbrændt Lys, som stod paa et Bord ved Siden af ham. Han havde løftet den højre Haand op til sine Læber, og i det han, lige som hensunken i Tanker, bed sig i sine lange, sorte Negle, fremviste han mellem sine tandløse Gummer nogle faa Stumper Tænder, der saa ud, som om de kunde have tilhørt en Hund eller en Rotte.

Udstrakt paa en Madrats paa Gulvet laa Noah Claypole i dyb Søvn. Nu og da fæstede den gamle Mand et Par Sekunder sine Øjne paa ham og rettede dem derpaa strax igjen mod Lyset, hvis lange Tanne, der fik Lysetalgen til at dryppe ned paa Bordet i store Klatter, tydelig nok viste, at hans Tanker var sysselsatte anden Steds.

Og det var de i Sandhed ogsaa. Ærgrelse over at se sin ypperlige Plan kuldkastet, Had til Pigen, der havde vovet at sætte sig i Forbindelse

med fremmede, den fuldkomneste Mistillid til Oprigtigheden af hendes Vægring ved at udlevere ham, bitter Skuffelse over at skulle gaa glip af sin Hævn over Sikes, Frygten for en Opdagelse, der kunde medføre Død og Fordærvelse for ham, og en vild, rasende Forbitrelse, som vaktes ved Tanken om alt dette — disse var de lidenskabelige Betragtninger, der fulgte umiddelbart efter hinanden og i en hurtig, uophørlig Hvirvel fór gjennem Fagins Hjærne, medens enhver ond Tanke og de sorteste Forsætter gjærede i hans Hjærte.

Han blev siddende uden at forandre sin Stilling eller tilsyneladende give den ringeste Agt paa Tiden, indtil hans hurtige Øre opfangede Lyden af Fodtrin ude paa Gaden.

„Endelig," mumlede Jøden og lod Haanden glide hen over sin tørre, feberhede Mund. „Endelig!"

Der blev ringet sagte paa Klokken, medens han talte. Han krøb op ad Trappen hen til Gadedøren og vendte strax efter tilbage, ledsaget af en Mand, der var indhyllet lige op til Hagen i en stor Kappe og bar en Byldt under den ene Arm. I det Manden satte sig ned og slog sin Kavaj til Side, fremviste han Bill Sikes's svære Skikkelse.

„Se her!" sagde han og lagde Byldten fra sig paa Bordet. „Tag Dem af dette her og se at faa saa meget ud af det, som De kan. Det har kostet Møje nok at faa fat i det. Jeg troede, at jeg kunde have været her for tre Timer siden."

Fagin tog Byldten, lukkede den inde i Skabet og satte sig saa ned igjen uden at mæle et Ord. Men han havde imidlertid ikke et eneste Sekund taget sine Øjne bort fra Indbrudstyven, og nu, da de sad lige over for hinanden, Ansigt til Ansigt, stirrede han saa stift paa ham; hans Læber sitrede saa voldsomt, og hans Ansigt var blevet saa forvandlet af den Bevægelse, der havde taget Herredømmet over ham, at Indbrudstyven uvilkaarlig rykkede sin Stol tilbage og betragtede ham med et Udtryk af uforstilt Forfærdelse.

„Hvad nu?" udbrød Sikes. „Hvorfor glor De saadan paa en?"

Jøden hævede sin højre Haand og rystede truende sin skjælvende Pegefinger, men hans Sindsbevægelse var saa stor, at Mælet for et Øjeblik svigtede ham.

„For Djævlen!" sagde Sikes og famlede ved sin Brystlomme med et Udtryk af Skræk. „Han er bleven gal. Her kommer jeg nok til at hytte mig."

„Nej, nej," gjenmælede Fagin, der atter fik Stemmen i sin Magt. „Det er ikke . . . ikke Dem, det gjælder, Bill. Jeg har intet . . . intet at udsætte paa Dem."

„Naa, saa det har De ikke — saa det har De ikke?" sagde Sikes og saa vist paa ham, medens han samtidig ganske aabenlyst flyttede en Pistol over i en mere bekvem Lomme. „Det var jo rart — for en af os. Hva' for en, det kan nu være lige meget."

„Jeg har noget at fortælle Dem, Bill," sagde Jøden og rykkede sin Stol nærmere, „som vil gjøre Dem mere forstyrret, end det har gjort mig."

„Ja saa, gjenmælede Banditten med en vantro Mine. „Snak væk! Men skynd Dem lidt, for ellers vil Nancy tro, at jeg er bleven nappet."

„Nappet!" udbrød Fagin. „Det er hun nok allerede saa temmelig kommen overens med sig selv om."

Sikes stirrede med et Udtryk af den højeste Forbavselse paa Jødens Ansigt, og da han ikke deri kunde læse nogen tilfredsstillende Forklaring paa Gaaden, greb han ham i Kraven med sin vældige Næve og ruskede ham dygtig.

„Vil De rykke ud med Sproget, vil De!" sagde han, „eller gjør De det ikke, saa skal det blive af Mangel paa Vejr. Luk Kjæften op og sig, hvad De har at sige, med klare og tydelige Ord. Ud med det, De fordømte gamle Køter — ud med det."

„Sæt en Gang, at den Fyr, som ligger der . . ." begyndte Fagin.

Sikes vendte sig om mod det Sted, hvor Noah laa og sov, som om han ikke tidligere havde lagt Mærke til ham. „Nuvel!" sagde han saa, i det han indtog sin forrige Stilling.

„Sæt en Gang," vedblev Jøden, „at Fyren der havde i Sinde at angive og forraade os alle sammen; at han i dette Øjemed først havde opsøgt de rette Folk og derpaa holdt Stævnemøde med dem paa Gaden for at male os af, som vi gaar og staar, beskrive ethvert Træk, hvorpaa man kunde kjende os, og røbe de Smuthuller, hvor vi lettest kunde blive nappede. Sæt, at han havde til Hensigt at gjøre alt dette og desuden sladre af Skole om en Plan, som vi alle sammen mere eller mindre har haft en Haand med i — og at han gjorde det ganske frivillig — ikke fordi han var bleven nappet og pint og plaget af Sortkjolerne eller tvunget dertil ved Vand og Brød — men ganske frivillig, bare for at følge sit eget Hoved, og at han i den Anledning havde listet sig ud om Natten og opsøgt dem, der er værst paa Nakken af os, og sladret af Skole til dem. Hører De?" skreg Jøden, hvis Øjne flammede af Raseri. „Sæt, at han havde gjort alt dette — hvad saa?"

„Hva' saa!" svarede Sikes med en frygtelig Ed. „Dersom han var levende, til jeg kom, vilde jeg knuse hans Hjærneskal under min jærnbeslaaede Hæl i lige saa mange Stumper og Stykker, som der er Haar paa hans Hoved."

„Hvad om jeg havde gjort det!" raabte Jøden, hvis Stemme næsten lød som et Hyl. „Jeg, der ved saa meget, og som kunde faa hængt saa mange foruden mig selv!"

„Jeg ved det ikke," svarede Sikes, i det han knyttede sine Næver og blev ligbleg ved den blotte Tanke derom. „Jeg vilde spille dem et eller andet Puds i Fængslet, saa man lagde mig i Lænker, og naar jeg saa blev taget i Forhør sammen med Dem, vilde jeg kaste mig over Dem midt inde i Retssalen og slaa Hovedet itu paa Dem lige for alle Folks Øjne. Jeg vilde have saadanne Kræfter," mumlede Banditten og løftede sin svære Arm, „at jeg skulde smadre Deres Hoved, som om en tungt læsset Fragtvogn var kjørt over det."

„Vilde De?"

„Om jeg vilde!" gjentog Banditten. „Prøv bare ad."

„Men hvis det nu var Charley, eller Lurendrejeren, eller Bet, eller . . ."

„Jeg bryder mig ikke om, hvem det var," svarede Sikes utaalmodig. „Hvem det end var, vilde jeg gi'e dem den samme Konfekt."

Fagin saa stift paa Indbrudstyven, og efter at have givet ham et Vink om at være stille bukkede han sig ned over Madratsen paa Gulvet og ruskede i den sovende. Sikes bøjede sig for over i Stolen og saa til med Hænderne støttede paa sine Knæ, som om han undrede sig over, hvad alle disse Spørgsmaal og Forberedelser skulde betyde.

„Bolter, Bolter! — Stakkels Fyr!" sagde Fagin, i det han saa op med et Udtryk af djævelsk Forventning og talte langsomt og med stærkt Eftertryk. „Han er træt — træt af at have passet paa hende saa længe — passet paa hende, Bill."

„Hvad mener De?" spurgte Sikes og rykkede tilbage.

Jøden svarede ikke, men bøjede sig atter ned over den sovende og tvang ham til at sidde i en opreist Stilling. Da hans falske Navn var blevet gjentaget flere Gange, gned Noah omsider sine Øjne, gabede voldsomt og saa sig søvnig omkring.

„Fortæl det om igjen — en Gang til, for at han der kan høre det," sagde Jøden og pegede paa Sikes, medens han talte.

„Fortælle Dem hva' for noget?" spurgte den søvnige Noah og skuttede sig med en gnaven Mine.

„Det om — Nancy," sagde Jøden og greb i det samme Sikes om Haandleddet, som for at forhindre, at han gik sin Vej, før han havde hørt tilstrækkeligt. — „De fulgte bag efter hende?"

„Ja."

„Til London-Broen?"

„Ja."

„Hvor hun mødte to Personer?"

„Det gjorde hun."

„En Herre og en Dame, som hun en Gang tidligere havde besøgt efter sit eget Paafund, og som bad hende om at angive alle sine Kammerater, og Monks først, hvad hun ogsaa gjorde — og give en nøjagtig Beskrivelse af ham, hvad hun ogsaa gjorde — og fortælle dem, i hvilket Hus vi plejede at mødes — hvad hun ogsaa gjorde — og fra hvilket Sted man bedst kunde holde Øje med det — hvad hun ogsaa gjorde — og paa hvad Tid, vi gik der hen, hvilket hun ogsaa gjorde. — Hun gjorde alt dette. Hun fortalte det alt sammen, hvert Ord, uden i mindste Maade at blive truet dertil og uden den ringeste Indvending — det gjorde hun — gjorde hun ikke?" raabte Jøden halvt vanvittig af Raseri.

„Det er rigtigt nok," svarede Noah og kløede sig i Hovedet. „Saadan var det netop."

„Hvad var det, de snakkede angaaende forrige Søndag?" spurgte Jøden.

„Forrige Søndag!" gjenmælede Noah og tænkte sig lidt om. „Naa ja — det fortalte jeg Dem jo før."

„Men fortæl det igjen. — Men fortæl det igjen!" udbrød Jøden, i det han klemte fastere til om Sikes's Haandled og svingede den anden Haand frem og tilbage, medens Fraaden stod ham ud af Munden.

„De spurgte hende," sagde Noah, der — efter Haanden som han blev mere vaagen — syntes at faa en dæmrende Forestilling om, hvem Sikes var. — „De spurgte hende, hvorfor hun ikke var kommen forrige Søndag, som hun havde lovet. Og saa sagde hun, at hun havde ikke kunnet."

„Hvorfor — hvorfor?" afbrød Jøden ham triumferende. „Fortæl ham hvorfor."

„Fordi hun var bleven holdt tilbage med Magt, af Bill — den Mand, hun før havde fortalt dem om," svarede Noah.

„Hvad mere om ham?" raabte Jøden. „Hvad mere om den Mand, hun før havde fortalt dem om? Fortæl ham det — fortæl ham det."

„Naa ja, at hun ikke havde saa nemt ved at slippe ud, med mindre han vidste, hvor hun gik hen," sagde Noah, „og den første Gang, hun havde været henne at besøge Damen, saa havde hun — ha, ha, ha! Jeg kom til at grine, da hun sagde det — saa havde hun givet ham en Sovedrik."

„Død og Helvede!" raabte Sikes og rev sig løs fra Jøden. „Lad mig gaa!"

Han slængte den gamle Mand fra sig, fór ud af Stuen og ilede som en rasende op ad Trappen.

„Bill, Bill!" raabte Jøden og fulgte hastig efter ham. „Et Ord. Blot et Ord!"

Dette Ord vilde næppe være blevet udtalt, hvis ikke Indbrudstyven havde været ude af Stand

til at aabne Gadedøren, paa hvilken han anvendte frugtesløse Eder og Spark, da Jøden endelig kom stønnende og pustende op ad Trappen.

„Luk mig ud," sagde Sikes. „Tal ikke til mig — det er ikke raadeligt. Luk mig ud, siger jeg."

„Hør blot et eneste Ord," gjenmælede Jøden og lagde sin Haand paa Laasen. „De vil vel ikke . . ."

„Nuvel?" svarede den anden.

„De vil vel ikke være . . . altfor . . . voldsom, Bill?" klynkede Jøden. —

Dagen grydede, og det var lyst nok til, at de to Mænd kunde se hinandens Ansigt. De vexlede et kort Blik, og i begges Øjne flammede der en Ild, som ikke kunde misforstaas.

„Jeg mener," sagde Fagin i en Tone, der røbede, at han indsaa, at al videre Forstillelse vilde være unyttig. „Jeg mener: ikke mere voldsom, end det er raadeligt for vor egen Sikkerheds Skyld. Vær snu, Bill, og ikke altfor dristig."

Sikes svarede ikke, men stødte til Døren, i hvilken Jøden imidlertid havde drejet Laasen om, og fór ud paa de øde Gader. —

Uden at standse eller betænke sig et eneste Øjeblik, uden en eneste Gang at dreje Hovedet til højre eller venstre eller løfte Øjnene mod Himlen eller sænke dem mod Jorden, men stirrende lige frem for sig med et Udtryk af vild Bestemthed, med Tænderne saa fast sammenpressede, at de anspændte Kæbeben syntes at træde frem gjennem Huden — fortsatte Indbrudstyven sin hastige Gang, uden at mumle et Ord eller slappe en Muskel, før han naaede sin egen Dør. Han aabnede den sagte med en Nøgle, han havde hos sig, gik hurtig op ad Trappen, traadte ind i sin Stue, hvis Dør han lukkede to Gange i Laas, og efter derpaa yderligere at have skubbet et tungt Bord hen foran den gik han hen og trak Sengeomhænget til Side.

Pigen laa halvt paaklædt paa Sengen. Han havde aabenbart vækket hende midt i hendes Søvn, thi hun rejste sig op med en ilfærdig og forskrækket Mine.

„Staa op!" sagde Manden.

„Er det virkelig dig, Bill!" sagde Pigen med et synligt Udtryk af Glæde over hans Tilbagekomst.

„Ja," lød Svaret. „Staa op."

Der brændte et Lys paa Bordet, men Manden rev det op af Stagen og kylede det ind under Kaminristen. Da Pigen lagde Mærke til det første svage Dagskær uden for, gik hun hen og vilde trække Gardinet til Side.

„Lad det være," sagde Sikes og strakte sin Haand afværgende frem foran hende. „Her er lyst nok til, hvad jeg har at gjøre."

„Bill," sagde Pigen med dæmpet, urolig Stemme, „hvorfor ser du saaledes paa mig?"

Indbrudstyven sad og betragtede hende i nogle Sekunder med udspilede Næsebor og tungt aandende Bryst; derpaa greb han hende om Hovedet og Halsen, slæbte hende hen i Midten af Stuen og lagde — med endnu et Blik hen til Døren — sin tunge Haand paa hendes Mund.

„Bill, Bill!" gispede Pigen, stridende imod med Dødsangestens Styrke, „jeg skal hverken skrige eller raabe — ikke en eneste Gang — hør mig — tal til mig — sig mig, hvad jeg har gjort!"

„Det ved du bedst selv, du Satan!" svarede Banditten med tilbageholdt Aandedræt. „Der blev holdt Øje med dig i Aften; hvert Ord, du sagde, blev hørt."

„Saa skaan mit Liv for Himlens Skyld, ligesom jeg skaanede dit," gjenmælede Pigen og klyngede sig til ham. „Bill, kjære Bill, du kan ikke have Hjærte til at dræbe mig. Tænk paa alt, hvad jeg i denne Aften har opgivet for din Skyld. Du skal have Tid til at tænke dig om og spare dig selv for denne Forbrydelse. Jeg slipper dig ikke; du kan ikke slænge mig bort. Bill, Bill, for den kjære Guds Skyld, for din egen, for min, stands, før du har udgydt mit Blod! Jeg har handlet ærlig mod dig; ved min syndige Sjæl, det har jeg!"

Manden stred voldsomt imod for at faa sine Arme fri, men Pigens var slyngede fast omkring dem, og hvor meget han end sled i hende, kunde han dog ikke komme løs.

„Bill," udbrød Pigen og forsøgte at lægge sit Hoved op til hans Bryst; „den gamle Herre og den kjære unge Dame fortalte mig i Aften om et Tilflugtssted i et eller andet fremmed Land, hvor jeg kunde ende mine Dage i Fred og Ensomhed. Lad mig opsøge dem igjen og paa mine Knæ bønfalde dem om at vise den samme Godhed og Barmhjærtighed mod dig. Lad os begge to forlade dette skrækkelige Sted og langt borte herfra føre et bedre Levnet; lad os glemme — undtagen i vore Bønner — hvorledes vi har levet, og aldrig se hinanden mere. Det er aldrig for sent at angre. Det sagde de til mig — og jeg føler nu, at de har Ret — men vi maa have Tid — en lille, lille Smule Tid dertil!"

Indbrudstyven fik sin ene Arm fri og greb sin Pistol. Men Frygten for en øjeblikkelig Opdagelse, hvis han skød, fór som et Lyn gjennem hans Hoved, selv midt i alt hans Raseri, og med al den Kraft, han kunde opbyde, huggede han Pistolen to Gange mod Pigens op ad vendte Ansigt, der næsten rørte ved hans eget.

Hun vaklede og faldt, blindet af det Blod, der vældede ud fra et dybt Saar i hendes Pande, men derpaa rejste hun sig med Møje op paa sine Knæ, trak et hvidt Lommetørklæde — Rose Maylies —

frem fra sit Bryst, løftede det i sine foldede Hænder saa højt op mod Himlen, som hendes Kræfter tillod, og udaandede med en Bøn til sin Skaber om Barmhjærtighed.

Det var en gruopvækkende Skikkelse at se. Morderen tumlede tilbage mod Væggen, og skyggende for Synet med sin Haand greb han en tung Knippel og slog hende til Jorden.

Otte og fyrretyvende Kapitel.

Bill Sikes's Flugt.

Af alle de slette Gjerninger, som i Ly af Mørket var blevne begaaede indenfor Londons Grænser, siden Natten havde bredt sig over den store By, var denne den mest oprørende. Af alle de Rædsler, som kunde tænkes at blande deres stinkende Spor med Morgenluften, var denne den skændigste og grusomste.

Solen — den klare Sol, som ikke alene bringer Lys, men ogsaa nyt Liv og Haab og Friskhed tilbage til Menneskene — brød frem over den tæt befolkede By i al sin skjønne og straalende Herlighed. Gjennem kostelig farvet Glas og gjennem Ruder, lappede med Papir, gjennem Domkirkens høje Hvælvinger og gjennem raadne Sprækker sendte den uden Forskjel sine Straaler.

Den lyste op ogsaa i det Værelse, hvor den myrdede Kvinde laa. — Han forsøgte at lukke den ude, men den trængte lige fuldt der ind. Og dersom Synet havde været rædselsfuldt i den graa Morgendæmring, hvad var det saa ikke i dette blændende Lys!

Han havde ikke flyttet sig af Stedet; han havde været bange for at røre sig. Der havde lydt en kort Stønnen, og hendes Haand havde krympet sig sammen i den sidste Krampetrækning, og idet Rædsel havde føjet sig til hans Raseri, havde han slaaet og atter slaaet til. Saa havde han kastet et Tæppe over det. Men det var endnu værre at tænke sig Øjnene og indbilde sig, at de var rettede paa ham, end at se dem stirre lige op, som om de betragtede de Pletter af størknet Blod, der dirrede og dansede i Solskinnet oppe i Loftet. Han havde revet Tæppet bort igjen. Og der laa Liget — kun Kjød og Blod, intet andet — men hvilket Kjød, og hvilket Blod!

Han tændte Lys; gjorde Ild paa i Kaminen og stak Kniplen der ind. Ved Enden af den klæbede nogle Haar, der blussede op, forvandledes til fin Aske og derpaa af Lufttrækket hvirvledes op gjennem Skorstenen. Endog dette forskrækkede ham, saa forhærdet han end var, men han blev ikke des mindre ved at holde Vaabnet, indtil det knækkede midt over, og kastede saa Stykkerne oven paa Kullene, for at de skulde brænde op og smuldre hen til Aske. Derpaa vaskede han sig og børstede sine Klæder. Der var Pletter paa dem, som ikke vilde gaa af, men han skar Stykkerne ud af Tøjet og brændte dem. Hvor disse Pletter dog var spredte rundt om i Værelset! Endog Hundens Poter var blodige.

I al den Tid havde han ikke en eneste Gang vendt Ryggen til Liget, end ikke et eneste Øjeblik. Og da disse Foranstaltninger var tilendebragte, gik han baglænds hen mod Døren, slæbende Hunden med sig, for at den ikke paany skulde tilsmudske sine Poter og saaledes føre ny Vidnesbyrd om Forbrydelsen med sig ud paa Gaden. Han lukkede sagte Døren i Laas, stak Nøglen til sig og forlod Huset.

Han gik over paa det modsatte Fortov og saa op til Vinduet for at overtyde sig om, at der ikke var noget at se ude fra. Gardinet, som hun havde villet trække til Side for at indlade det Lys, hun aldrig mere skulde se, var endnu stadig hængt for. Liget laa næsten lige neden for det. Han vidste det. — Himmel — hvor Solen skinnede ind netop paa det selv samme Sted!

Det var kun et flygtigt Blik, han kastede der op. Det var en Lettelse at være sluppen ud af Værelset. Han fløjtede ad sin Hund og travede hastig af Sted.

Han lagde Vejen gjennem Islington, gik op ad Bakken ved Highgate, paa hvilken Mindesmærket til Ære for Whittington*) er oprejst, styrede ned mod Highgate Hill, uden noget bestemt Maal og uvis om, hvor hen han skulde vende sine Skridt, drejede derpaa atter til højre, næsten lige saa snart han var kommen ned ad Bakken, og fulgte saa Fodstien tværs over Markerne uden om Caen Wood, indtil han kom ud paa Hampstead Heden. Efter at have lagt Vejen gjennem „Sundhedens Dal", vandrede han op ad Bakkerne paa den modsatte Side, skraaede over den Vej, der forbinder Landsbyerne Hampstead og Highgate, og begav sig over den øvrige Del af Heden til Markerne ved North End, hvor han lagde sig til at sove under en Hæk.

Men snart efter var han igjen paa Benene og vandrede atter af Sted — ikke længere ind i Landet, men tilbage til London ad Hovedlandevejen — og saa tilbage igjen — derpaa over en anden Del af den samme Strækning, han allerede en Gang havde tilbagelagt — strejfende omkring

---

*) Whittington var oprindelig en fattig Dreng, der til sidst blev Lordmayor i London.

paa Kryds og tværs over Markerne eller søgende et Øjebliks Hvile ved Randen af en Grøft for strax efter at fare op og styre ad en helt anden Kant, derpaa gjentage det samme og saa paany vandre videre.

Hvor skulde han gaa hen for at faa noget at spise og drikke? Helst til et Sted nær ved, og hvor der ikke var for befærdet. — Hendon? Det var et godt Sted, ikke synderlig langt borte og temmelig afsides. Der hen styrede han sine Skridt, i det han snart løb, snart ligesom greben af en besynderlig Modsigelse, listede sig frem med Sneglefjed eller ogsaa blev staaende helt stille for paa en orkesløs Maade at slaa løs paa Hækkene med sin Stok. Men da han omsider havde naaet Stedet, forekom det ham, at alle de Mennesker, han mødte — endog Børnene, der stod i Dørene — betragtede ham med Mistænksomhed. Saa vendte han tilbage igjen uden at have haft Mod til at kjøbe en eneste Mundfuld eller Draabe, skjønt han ikke havde haft Mad i sin Mund i mange Timer. Og derpaa drev han atter omkring paa Heden, uden at vide, hvor han skulde søge hen.

Han vandrede milevis om og kom dog stadig tilbage til det gamle Sted. Morgen og Middag var forbi; Dagen begyndte at helde, og endnu strejfede han frem og tilbage, op og ned, rundt og rundt, og tøvede stadig paa det samme Sted. — Omsider gik han bort derfra og satte Kursen ad Hatfield til.

Klokken var ni om Aftenen, da Manden, aldeles udmattet, og Hunden, halt og hinkende af den uvante Anstrængelse, bøjede ned ad Bakken tæt ved Kirken i den fredelige Landsby og slæbte sig igjennem den lille Gade hen til et Værtshus, hvis sparsomme Lys havde vist ham Vej til Stedet. Der brændte et hyggeligt Baal i Kaminen i Skjænkestuen, og nogle Landarbejdere sad og fik sig et Glas Øl foran det. De gjorde Plads for den fremmede, men han satte sig i den fjærneste Krog og spiste og drak alene, eller rettere sagt med sin Hund, til hvem han nu og da kastede en Bid.

Mændenes Samtale drejede sig om Jordens Bonitet og om Forpagterne der paa Egnen, og da disse Æmner var udtømte, gik man over til at tale om den Alder, som en gammel Mand, der var bleven begraven den foregaaende Søndag, vel havde naaet. De unge ansaa ham for meget gammel, og de gamle erklærede, at han havde været helt ung endnu — ikke ældre, forsikrede en hvidhaaret Bedstefader, end han var. Han kunde gjærne have levet ti eller femten Aar endnu, hvis han bare havde været forsigtig — bare havde været forsigtig.

Der var ikke noget mærkeligt eller foruroligende i alt dette. Efter at have betalt sin Fortæring blev Banditten siddende ubevægelig i sin Krog og var allerede i Begreb med at falde i Søvn, da han blev halvvejs vækket ved, at en ny Gjæst traadte støjende ind i Stuen.

Det var en snurrig Fyr, halvt Bissekræmmer og halvt Markskriger, der rejste til Fods omkring i Landet for at falbyde Slibestene, Strygeremme, Barberknive, Sæbekugler, Blanksværte, Medikamenter for Heste og Hunde, billige vellugtende Sager, Skjønhedsmidler og lignende Varer, som han førte med sig i en Kasse, der var spændt fast til hans Ryg. Hans Indtrædelse var Signalet til forskjellige plumpe Løjer med Daglejerne, og de hørte ikke op, før han var bleven færdig med sin Aftensmad og havde aabnet sin Kasse med alle dens Skatte for paa en snild Maade at forene Forretningerne med Lystigheden.

„Og hvad er det for nogle? Smager de godt, Harry?“ spurgte en af Daglejerne grinende og pegede paa nogle pressede Kager, der laa i et Hjørne af Kassen.

„Dette hersens,“ sagde Fyren og viste en af dem frem, „det er en ufejlbarlig og uvurderlig Sammensætning til at borttage alle Slags Pletter, hvad enten det er Rust, Meldug, Smuds, Skarn eller Snavs — af Silke, Atlask, Linned, Cambridge, Klæde, Flor, Shirting, Tæpper, Merino, Musselin, Bombasin eller uldne Stoffer. Vinpletter, Frugtpletter, Ølpletter, Vandpletter, Oljepletter, Tjærepletter, kort sagt alle Slags Pletter kan borttages, naar man blot gnider dem en eneste Gang med denne ufejlbarlige og uvurderlige Sammensætning. Hvis en Dame faar en Plet paa sin Ære, behøver hun bare at synke en af disse Kager, og hun er hjulpen med det samme — for det er Gift. Dersom en fornem Herre ønsker at hævde sin, behøver han bare at sluge saadan en lille Kage, og hans Mod er da hævet over enhver Tvivl — for den er fuldt saa sikker som en Pistolkugle, og da den desuden smager en hel Del værre, er der følgelig ogsaa saa megen mere Hæder ved at tage den. Kun en Penny for en Kage. Med alle disse Egenskaber kun en Penny for en Kage!“

Der meldte sig strax to Kjøbere, og det var aabenbart, at flere af Tilhørerne ikkun tøvede med at bestemme sig. Sælgeren, som lagde Mærke dertil, satte ny Kraft paa sin Veltalenhed.

„De gaar a' ligesom varmt Brød; ligesaa hurtig, som de kan blive lavede,“ sagde han. „Fjorten Vandmøller, sex Dampmaskiner og et galvanisk Batteri er stadig i Gang med dem, og de kan ikke faa dem færdige hurtig nok, skjønt Folkene arbejder saa haardt, at de kreperer af det, og Enkerne bli'er lige strax satte paa Pension med tyve Pund Sterling til hvert af Børnene og en

Præmie paa halvtreds, naar det er Tvillinger. Kun en Penny for en Kage! To halve Pence er akkurat lige saa godt, og fire Farthings*) modtages med Glæde. Kun en Penny for en Kage! Vinpletter, Frugtpletter, Ølpletter, Vandpletter, Oljepletter, Smudspletter, Blodpletter. — Her er en Plet paa denne hersens Hat, som tilhører en af de ærede Herrer; den skal jeg faa væk, før han kan faa Tid til at bestille mig et Krus Øl."

„Ha!" udbrød Sikes og sprang op. „Hid med den!"

„Jeg skal faa den væk, go'e Herre," svarede Manden med en flot Haandbevægelse til Selskabet, „før De kan komme her hen og ta'e den. Jeg be'er de ærede Herrer lægge Mærke til den mørke Plet paa denne Herres Hat, ikke større end en Shilling, men lige saa tyk som en halv Krone. Enten det er en Vinplet, Frugtplet, Ølplet, Vandplet, Oljeplet, Tjæreplet, Smudsplet eller Blodplet . . ."

Manden kom ikke længere, thi med en vild Ed kastede Sikes Bordet omkuld, rev Hatten fra ham og styrtede ud af Huset.

Med de samme modstridende Følelser og den samme Raadvildhed, som mod hans Vilje havde behersket ham hele Dagen, vendte Morderen tilbage gjennem Byen, efter først at have overtydet sig om, at han ikke blev forfulgt, men at man sandsynligvis ansaa ham for en tvær, halvdrukken Person.

Han undgik at komme inden for Skæret af Lygterne paa en Postvogn, der holdt ude paa Gaden, og vilde allerede til at liste forbi den, da han gjenkjendte Diligencen fra London og saa, at den holdt uden for den lille Poststation. Han var næsten vis paa, hvad han vilde faa at høre, men gik alligevel der over og lyttede.

Konduktøren stod i Døren og ventede paa Postsækken. En Mand, der var klædt som Herregaardsskytte, kom i det samme hen imod ham, og Konduktøren rakte ham en Kurv, der stod paa Fortovet.

„Den er til Deres Folk," sagde Konduktøren. „Se nu til, I kan skynde jer der inde! Fanden gale i den Postsæk; i Gaar Aftes var den heller ikke færdig. Det gaar ikke i Længden, forstaar I!"

„Er der noget nyt i Byen, Ben?" spurgte Herregaardsskytten og stillede sig med Ryggen op mod Vindusskodderne for bedre at kunne beundre Hestene.

„Næ, ikke noget videre, det jeg ved af," svarede Manden og trak sine Handsker paa. „Kornet er nok i Færd med at stige lidt. Ja, saa hørte jeg dem snakke om et Mord der nede i Spitalfields, men jeg gav ikke videre Agt paa det."

*) En Farthing er en lille engelsk Kobbermønt, der gjælder ¼ Penny

„Jo, det er ganske rigtigt," sagde en Herre, der sad inde i Vognen og kigede ud af Vinduet. „Og oven i Kjøbet et skrækkeligt Mord."

„Ja saa!" gjenmælede Konduktøren og lettede paa Hatten. „Tør jeg spørge Herren — et Mandfolk eller et Fruentimmer?"

„Et Fruentimmer," svarede Herren. „Det formodes . . ."

„Naa, Ben!" udbrød Kusken utaalmodig.

„Pokker staa i den Sæk," sagde Konduktøren; „er I faldne i Søvn der inde?"

„Nu kommer jeg!" raabte Postmesteren, i det han løb ud.

„Nu kommer jeg!" gjentog Konduktøren brummende. „Ja, det samme siger det unge, velhavende Fruentimmer, der har et godt Øje til mig, men jeg ved bare ikke naar. Kjør saa til. Alting kl—art!"

Hornet lod høre nogle faa, muntre Toner, og et Øjeblik efter var Diligencen forsvunden.

Sikes blev staaende midt paa Gaden, tilsyneladende uberørt af, hvad han havde hørt, og uden at være opfyldt af nogen stærkere Følelse end Uvished om, hvor han skulde gaa hen. Omsider gik han tilbage igjen og slog ind paa den Vej, der fører fra Hatfield til St. Albans.

Han vandrede i Førstningen gnaven og fortrædelig frem ad, men da han havde ladet Byen bag ved sig og var kommen ud paa den mørke og ensomme Vej, følte han sig betagen af en Frygt og Rædsel, som rystede ham gjennem Marv og Ben. Enhver Gjenstand foran ham, hvad enten den var legemlig eller kun en Skygge, enten den stod stille eller bevægede sig, antog en eller anden uhyggelig Skikkelse, og dog var denne Frygt intet i Sammenligning med den Følelse, han havde af, at hint gruopvækkende Syn fra om Morgenen vedblev at følge lige bag i Hælene paa ham. Han kunde spore dets Skygge i Mørket, skjælne hvert eneste Punkt af dets Omrids og se, hvor stift og højtidelig det syntes at skride frem. Han kunde høre dets Klæder rasle mellem Løvet, og hvert Vindpust, der kom, var svangert med hint sidste, svage Skrig. Stod han stille, gjorde Synet lige saa. Gav han sig til at løbe, fulgte det efter — ikke løbende ligesom han, det vilde endda have været en Lettelse; men som et Lig, der havde faaet den rent mekaniske Evne til at bevæge sig og blev baaret af Sted af en træg, melankolsk Luftning, der aldrig blev hverken stærkere eller svagere.

Undertiden vendte han sig om med fortvivlet Bestemthed, fast besluttet paa at jage dette Syn bort, om det saa ogsaa skulde stirre paa ham, saa han døde deraf, men Haarene rejste sig paa hans Hoved, og Blodet stivnede i ham, thi Synet havde

vendt sig om tilligemed ham og var nu atter bag ved ham. Om Morgenen havde han set det foran sig, men nu var det bestandig bag ved ham. Han lænede sine Ryg op til en Skraaning og mærkede, at det stod lige oven over ham, trædende klart og tydelig frem mod den kolde Nathimmel. Det stod ved hans Hoved, tavs, oprejst og stille — som en levende Ligsten med sin Gravskrift indridset i Blod.

Lad ingen paastaa, at der er Mordere, som undgaar den straffende Retfærdighed, og at Forsynet undertiden synes at sove. Et eneste langt Minut i denne Dødsangest opvejer tyve Gange tyve voldsomme Dødsmaader.

Paa en af de Marker, han vandrede over, traf han en ubeboet Hytte, der tilbød Ly for Natten. Uden for Døren stod tre høje Poppeltræer, som gjorde det endnu mørkere der inde, og Vinden sukkede gjennem dem med en sørgelig Klagen. Han kunde ikke udholde at gaa, til det atter blev Dag, og han lagde sig derfor ned, tæt op til Muren — for at lide ny Pinsler.

Thi der viste sig nu et Syn for ham, der var lige saa haardnakket og endnu skrækkeligere end det, han var undsluppen. Disse store, stirrende Øjne, der var saa stive og glansløse, at han bedre havde kunnet udholde at se end at tænke paa dem — de traadte nu frem i Mørket, lysende i sig selv, men uden at meddele Lys til nogen anden Ting. Der var kun to, men han saa dem overalt. Naar han stød Synet bort, viste Værelset sig for ham med alle de vel kjendte Gjenstande — ja, selv dem, som han sikkert vilde have glemt, hvis han skulde have regnet dem op efter Hukommelsen — og hver især stod paa sin sædvanlige Plads. Liget laa ogsaa paa sin Plads, og Øjnene var saaledes, som han havde set dem, da han listede sig bort. — Han stod op og ilede ud paa Marken. Skikkelsen var bag ved ham. Han traadte paany ind i Hytten og kastede sig endnu en Gang ned. Øjnene var der, endnu før han havde lagt sig til Rette paa Gulvet.

Og her blev han, opfyldt af en ubeskrivelig Rædsel, skjælvende over alle Lemmer, og medens den kolde Sved sprang ud af enhver Pore, indtil Blæsten paa en Gang førte en Lyd med sig af fjærn Tummel, blandet med forvirrede og forskrækkede Menneskestemmer.

Lyden af Mennesker paa dette ensomme Sted var ham kjærkommen, selv om den indeholdt en virkelig Aarsag til Frygt. Han gjenvandt sin Styrke og Raadsnarhed ved Udsigten til haandgribelig Fare, kom i en Fart paa Benene og ilede ud i fri Luft.

Himlen syntes at staa i Luer. En Regn af Gnister steg op i Luften, vældige Flammer bølgede frem, den ene oven over den anden, oplyste Atmosfæren i flere Miles Omkreds og drev tætte Røgskyer hen i den Retning, hvor han stod. Larmen blev stærkere, efter Haanden som ny Stemmer kom til, og han kunde høre Brandraabet blande sig med Allarmklokkens Klemten, Faldet af tunge Legemer og Luernes Knitren, i det de bugtede sig rundt om en eller anden ny Hindring og derpaa skød i Vejret, som om de havde faaet ny Næring. Støjen forøgedes, medens han stod og saa til. Der var en Mængde Mennesker til Stede — Mænd og Kvinder — og alle lige travle og ivrige. Det var som nyt Liv for ham. Han fór af Sted — lige frem, over Stok og Sten — farende tværs igjennem Hækker og Buskadser, springende over Stænter og Gjærder i lige saa vild Fart som Hunden, der galopperede foran ham med en lydelig Gøen.

Han naaede Stedet. Halvt paaklædte Skikkelser løb frem og tilbage, nogle anstrængende sig for at trække de forskrækkede Heste ud af Stalden, andre i Færd med at drive Kvæget bort fra Gaarden og Udhusene, medens atter andre kom belæssede ud fra den brændende Bygning, under en Regn af Gnister og gloende Bjælker og Træværk, der styrtede ned rundt omkring dem. Aabningerne, i hvilke der havde været Døre og Vinduer for knapt en Time siden, fremviste en eneste Masse af rasende Ild; Murene vaklede og styrtede sammen i den brændende Afgrund, det smeltede Bly og Jærn strømmede hvidglødende ned paa Jorden. Kvinder og Børn skreg, og Mændene opmuntrede hinanden med larmende Tilraab. Sprøjternes Hvæsen og Vandets Syden og Hvislen, naar det faldt paa det brændende Tømmer, forøgede den skrækkelige Tummel. Han raabte med, til han blev hæs, og flygtende bort fra sig selv og sin Hukommelse, kastede han sig ind i den tætteste Trængsel.

Alle vegne dukkede han frem den Nat. Snart arbejdede han ved Pumperne, og snart styrtede han sig gjennem Røg og Luer, men intet Øjeblik ophørte han at være paa Færde, hvor Larmen var størst og Sværmen tættest. Op og ned ad Brandstigerne, oppe paa Bygningernes Tage og hen over Gulve, der bragede og vaklede under ham; hvor Mur- og Tagstenene regnede ned — over alt ved den store Ildebrand var han nærværende, men hans Liv var som fortryllet; han fik hverken nogen Rift eller Skramme, og ikke heller mærkede han noget til Træthed eller til de utaalelige Tanker, før Dagen atter gryede, og der kun var Røg og sværtede Ruiner tilbage.

Men da Spændingen var forbi, vendte den skrækkelige Bevidsthed om hans Forbrydelse tilbage med tifoldig Styrke. Han saa sig mistroisk omkring, thi Mændene stod i smaa Grupper og talte sammen, og han frygtede for at være Gjenstanden for deres Samtale. Hunden adlød det Vink, han gav den,

og de luskede af Sted med hinanden. Han kom forbi en af Sprøjterne, hvor nogle af Mændene havde slaaet sig til Ro, og de indbød ham til at tage Del i deres Maaltid. Han tog et Par Mundfulde Kjød og Brød, og medens han drak en Slurk Øl oven paa, hørte han Brandfolkene, der var fra London, tale om Mordet.

„Han skal være gaaet til Birmingham, siger man," bemærkede en af dem, „men de faar sagtens Fingre i ham alligevel, thi alle Opdagerne er paa Benene, og inden i Morgen Aften har de hans Signalement hele Landet over."

Han skyndte sig bort og blev ved at gaa, til han næsten segnede om. Saa lagde han sig omsider i en Grøft og fik en lang, men afbrudt og urolig Søvn. Derpaa vandrede han atter videre, raadvild og ubestemt og trykket af Frygten for en ny, ensom Nat.

Pludselig fattede han den fortvivlede Beslutning at vende tilbage til London.

„Der er i alt Fald nogen at tale med," tænkte han. „Og et sikkert Smuthul er der ogsaa. De vil aldrig gjøre Regning paa at nappe mig dér efter de Spor, jeg har efterladt mig her ude paa Landet. Hvorfor skulde jeg ikke kunne lægge bi for en Uges Tid eller saa og tvinge Fagin til at rykke ud med nogle Møntsorter og saa stikke a' til Frankrig? Død og Helvede, jeg risikerer det!"

Han handlede ufortøvet efter denne Indskydelse, og i det han valgte den mindst befærdede Vej, begyndte han sin Tilbagerejse med det Forsæt at holde sig skjult i kort Afstand fra Hovedstaden, til det var blevet mørkt, og begive sig der ind ad en Omvej for derpaa at styre lige til det Kvarter, han havde udset til sit Bestemmelsessted. —

Men Hunden! Dersom der allerede var sendt Stikbreve ud efter ham, vilde man sikkert ikke have glemt, at Hunden savnedes og sandsynligvis var fulgt med ham. Dette kunde lede til hans Paagribelse, naar han gik gjennem Gaderne. Han besluttede at drukne den, og medens han travede videre frem, saa han sig om efter et eller andet Vandløb. Lidt efter tog han en tung Sten op fra Vejen og bandt den fast til sit Tørklæde.

Hunden saa op paa sin Herres Ansigt, medens disse Forberedelser blev trufne, og hvad enten det nu var, fordi dens Instinkt lod den gjætte Hensigten med dem, eller det maaske var paa Grund af, at Banditens skulende Øjekast var barskere end ellers, nok er det, at den holdt sig længere bag ved ham, end den plejede, og satte sig ned paa sin Hale, hver Gang han sagtnede sine Skridt. Da dens Herre lidt efter standsede ved Bredden af en lille Dam og vendte sig om for at kalde paa den, blev den staaende ganske stille.

„Kan du høre, jeg kalder? — Her hen!" raabte Sikes.

Dyret nærmede sig, tilskyndet af Vanens Magt, men da Sikes bukkede sig ned for at binde Tørklædet om dens Hals, udstødte den en sagte Knurren og fór tilbage.

„Kom her!" raabte Sikes og stampede i Jorden.

Hunden logrede med Halen, men rørte sig ikke af Pletten. Sikes bandt en Løbeknude paa Tørklædet og kaldte endnu en Gang paa den.

Hunden nærmede sig lidt, trak sig paany tilbage, tøvede et Øjeblik, gjorde saa pludselig omkring og fór af Sted det bedste, den havde lært.

Manden fløjtede atter og atter og satte sig ned i den Formening, at den vilde vende tilbage. Men der kom ingen Hund, og omsider fortsatte han sin Rejse.

Ni og fyrretyvende Kapitel.

Monks og Hr. Brownlow mødes endelig. Deres Samtale og den Efterretning, som afbryder den.

Tusmørket var begyndt at falde paa, da Hr. Brownlow steg ud af en Hyrevogn ved sin Gadedør og bankede sagte paa. Døren blev aabnet, og en kraftig bygget Mand steg ud af Vognen og stillede sig paa den ene Side af Trinet, medens en anden Mand, der havde siddet paa Bukken, ligeledes steg ned og posterede sig paa den anden Side. Paa et Vink af Hr. Brownlow hjalp de en tredje Mand ud, tog ham imellem sig og førte ham hastig ind i Huset.

Denne Mand var Monks.

De gik paa samme Maade op ad Trappen uden at mæle et Ord, og Hr. Brownlow, der gik i Forvejen, viste dem Vej til et Værelse, som vendte ud til Gaarden. Monks, der med synlig Modstræben var fulgt med, blev staaende ved Døren. De to Mænd saa paa den gamle Herre, som om de ventede paa hans nærmere Ordrer.

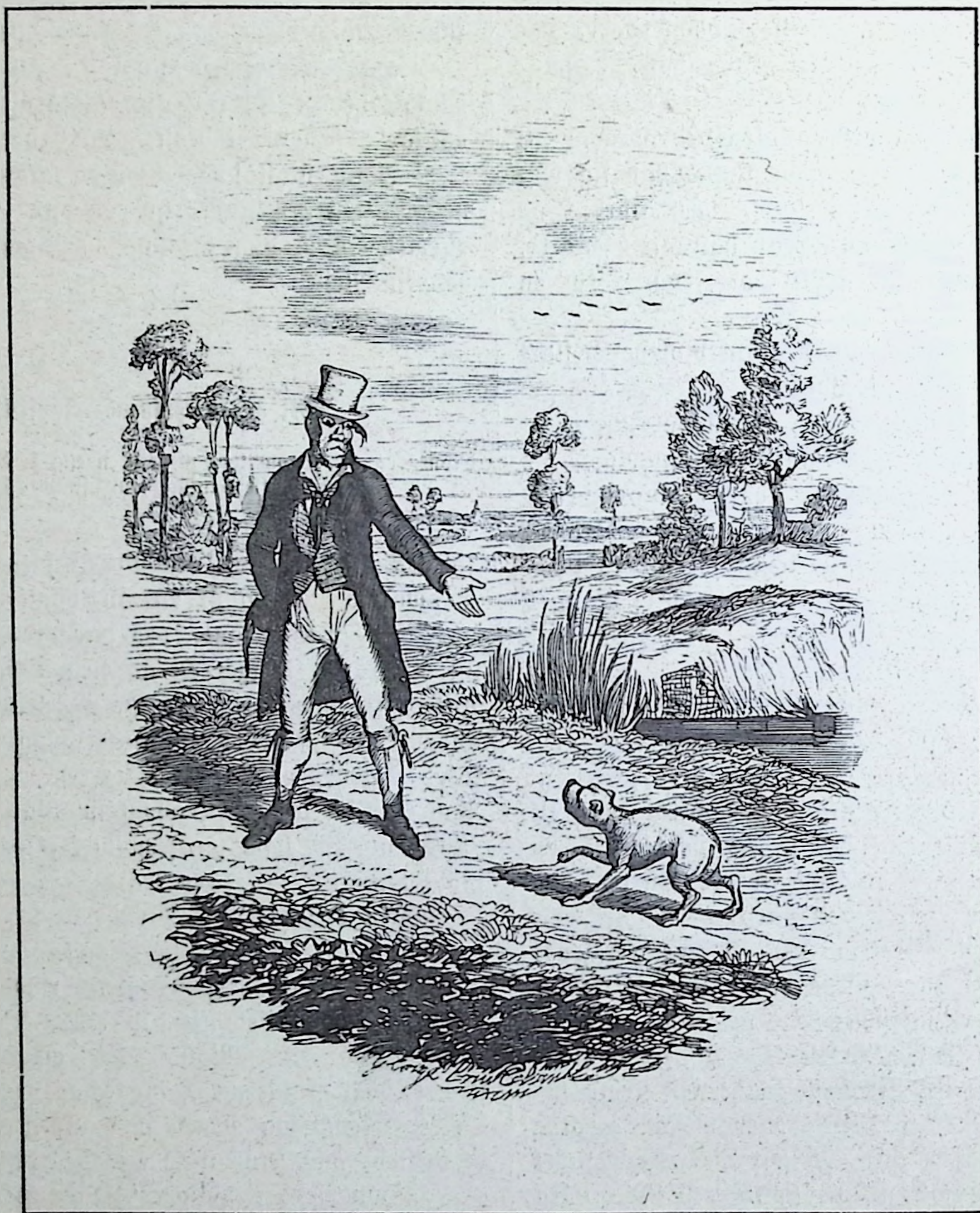
„Han kjender Valget," sagde Hr. Brownlow. „Dersom han nøler eller rører en Finger uden Deres Tilladelse, saa fører De ham ned paa Gaden, kalder Politiet til Hjælp og lader ham paa mit Ansvar arrestere som en Forbryder."

„Hvor tør De vove at behandle mig saaledes?" spurgte Monks.

„Hvor tør De vove at tilskynde mig til at gjøre det, unge Mand?" svarede Hr. Brownlow og betragtede ham med et fast Blik. „Er De virkelig affindig nok til at forlade dette Hus? — Slip ham kun. — Se saa, min Herre. Det staar Dem frit for at gaa og os at følge efter Dem.

Men jeg advarer Dem om, ved alt, hvad dyrt og helligt er, at i samme Øjeblik, De sætter Foden paa Gaden, lader jeg Dem arrestere som skyldig i Bedrageri og Røveri. Min Beslutning er urokkelig. Er Deres det samme, saa maa Deres Blod komme over Deres eget Hoved!"

„Med hvilken Bemyndigelse er jeg bleven gjenvinde den paa Vejen hertil, men ansaa det for raadeligst at holde Dem rolig — saa gjentager jeg: søg Beskyttelse hos Politiet. Jeg vil da ogsaa henvende mig til Politiet, men naar De er gaaet for vidt til atter at kunne slippe fra det, saa bed mig ikke om at vise Overbærenhed, thi Magten dertil er da gaaet over i andre Hænder, og sig ikke

Bill Sikes har i Sinde at drukne sin Hund. (Se Sp. 838).

bortført midt paa Gaden og slæbt her hen af disse Køtere?" spurgte Monks og saa fra den ene til den anden af de to Mænd, der stod ved Siden af ham.

„Med min," svarede Hr. Brownlow. „Disse Personer har handlet paa mit Ansvar. Hvis De vil klage over at være bleven berøvet Deres Frihed — De havde jo for Resten Lejlighed nok til at heller, at det er mig, der har kastet Dem ud i den Afgrund, hvori De selv har styrtet Dem."

Monks følte sig aabenbart baade forvirret og forskrækket. Han tøvede.

„De maa bestemme Dem hurtig," sagde Hr. Brownlow med den fuldkomneste Ro og Fatning. „Dersom De ønsker, at jeg skal fremføre min Anklage offentlig og overgive Dem til en Straf, jeg

med Gysen kan forudse, men som jeg ikke har Magt til at forhindre — nuvel, saa kjender De Vejen. Men hvis De foretrækker at henvende Dem til min Overbærenhed og til deres Barmhjærtighed, hvem De har fornærmet saa dybt, saa sæt Dem paa den Stol der uden at sige et Ord. Den har ventet paa Dem i hele to Dage."

Monks mumlede nogle uforstaaelige Ord, men betænkte sig endnu.

„De maa skynde Dem," sagde Hr. Brownlow. „Et Ord af mig, og der staar Dem ikke længere noget Valg aabent."

Manden tøvede bestandig.

„Jeg har ikke Lyst til at indlade mig paa lange Underhandlinger, og da det er andres dyrebareste Interesser, jeg varetager, saa har jeg heller ikke Ret dertil."

„Er der . . .," spurgte Monks stammende, „. . . er der . . . ingen Middelvej?"

„Nej."

Monks betragtede den gamle Herre med et forskende Blik, men da han ikke læste andet i hans Ansigt end en stræng og urokkelig Beslutning, gik han ind i Stuen og satte sig ned med et Skuldertræk.

„Luk Døren af udvendig," sagde Hr. Brownlow til de to Personer, der havde været ham til Haande, „og kom, naar jeg ringer."

Mændene adlød, og de to blev alene tilbage.

„Det er en nydelig Medfart, Herre," sagde Monks og smed sin Hat og Kappe — „af min Faders gamle Ven."

„Det er netop, fordi jeg var Deres Faders gamle Ven, unge Mand," svarede Hr. Brownlow; „det er, fordi Forhaabninger og Ønsker fra lykkelige Ungdomsdage var knyttede til ham og til den elskelige Skabning af hans Blod, som vendte tilbage til Gud i sin Ungdoms Vaar og lod mig blive tilbage som en ensom Mand; — det er, fordi han knælede med mig ved denne sin eneste Søsters Dødsleje, medens han endnu kun var en Dreng, paa hin Dag, der — men Himlen vilde det anderledes — skulde have gjort hende til min unge Hustru; det er, fordi mit saarede Hjærte hang ved ham fra den Tid af, gjennem alle hans Prøvelser og Vildfarelser, lige til han døde, — det er, fordi gamle Erindringer og Tanker vaagner i mit Bryst, og selv Synet af Dem fremkalder gamle Minder om ham — det er alle disse Ting, som nu faar mig til at vise Skaansomhed mod Dem — ja, Edward Leeford, endog nu — og til at rødme over Deres Uværdighed til at bære dette Navn."

„Hvad har Navnet at betyde?" spurgte den anden, der med en halvt haanlig, halvt forundret Mine havde lagt Mærke til den gamle Herres Sindsbevægelse. „Hvad har Navnet at betyde for mig?"

„Intet," svarede Hr. Brownlow, „intet for Dem. Men det var hendes, og selv nu, efter saa mange Aars Forløb, opfyldes jeg, der er bleven en gammel Mand, med den samme stærke Bevægelse, som jeg følte i fordums Tid, blot ved at høre det blive nævnet af en fremmed. Jeg er meget — meget glad over, at De har ombyttet det med et andet."

„Alt dette lyder saa grumme nydeligt," sagde Monks (hvem vi vedblivende vil kalde ved hans falske Navn) efter en lang Pavse, under hvilken han han havde rokket frem og tilbage paa Stolen med en trodsig Mine, medens Hr. Brownlow sad og skyggede for Ansigtet med sin Haand. „Men hvad vil De mig?"

„De har en Broder," sagde Hr. Brownlow, fattende sig, „en Broder, hvis Navn jeg blot behøvede at hviske Dem i Øret, da jeg kom bag paa Dem paa Gaden, for at faa Dem til, med synlig Uro og Forundring, at gjøre mig Følgeskab her hen."

„Jeg har ingen Broder," svarede Monks. „De ved, at jeg var eneste Barn. Hvorfor taler De til mig om Brødre? De ved jo lige saa godt som jeg, hvorledes det hænger sammen."

„Hør efter, hvad jeg ved, men De maaske ikke," sagde Hr. Brownlow. „Jeg skal snart lægge fuldt Beslag paa Deres Opmærksomhed. — Jeg ved, at De var den eneste, unaturlige Frugt af det ulykkalige Ægteskab, som man af Familiehensyn og den mest usle og snæverhjærtede Ærgjerrighed tvang Deres ulykkelige Fader til at indgaa, medens han endnu ikke var stort andet end en Dreng."

„Jeg bryder mig ikke om Grovheder," afbrød Monks ham med en haanlig Latter. „De kjender den paagjældende Omstændighed; det er mig tilstrækkeligt."

„Men jeg kjender ogsaa," vedblev den gamle Herre, „den Elendighed, de langsomme Kvaler, de uophørlige Pinsler, som denne unaturlige Forbindelse førte med sig. Jeg ved, hvor trægt og møjsommeligt det ulykkelige Par slæbte deres tunge Lænke gjennem en Tilværelse, der var bleven forgiftet for dem begge. Jeg ved, hvorledes kold Høflighed afløstes af aabenbar Uvilje; hvorledes gjensidig Kulde forvandles til Mishag, Mishag til Had og Had til Modbydelighed for hinanden, indtil de endelig sønderrev det utaalelige Baand og lagde en vid Afstand mellem sig, dog ikke uden hver især at føre et Stykke af Lænken med sig, som kun Døden kunde befri dem for, og som de søgte at skjule blandt en ny Omgangskreds under de gladeste Miner, de var i Stand til at paatage sig. — For Deres Moder lykkedes det; hun glemte snart Fortiden.

Men den tyngede paa Deres Faders Hjærte i mange Aar."

„Nuvel, de skiltes ad," sagde Monks, „og hvad saa videre?"

„Da de havde levet adskilte i nogen Tid," vedblev Hr. Brownlow, „og Deres Moder, som lod sig rive med i Strømmen af letsindige Adspredelser ovre paa Fastlandet, fuldstændig havde glemt sin unge Ægtefælle, der var ti Aar yngre end hun, og som med sine forspildte Fremtidsudsigter førte en bedrøvelig Tilværelse her hjemme — da fandt ogsaa han omsider ny Venner. Denne Omstændighed, i det mindste, kjender De allerede."

„Nej," svarede Monks, i det han saa ned for sig og stampede med Foden i Gulvet som en Mand, der er fast besluttet paa at nægte alt. „Nej."

„Deres Adfærd saa vel som Deres Handlinger overtyder mig i lige høj Grad om, at De aldrig har glemt det eller er ophørt med at tænke med Bitterhed derpaa," gjenmælede Hr. Brownlow. „Jeg taler om en Tid, der ligger femten Aar tilbage, da De ikke var mere end elleve Aar gammel og Deres Fader kun et og tredive — thi jeg gjentager, at han ikke var stort andet end en Dreng, da hans Fader befalede ham at gifte sig. Skal jeg gaa tilbage til Begivenheder, der kaster en Skygge paa Deres Faders Minde, eller vil De skaanes derfor og aabenbare mig Sandheden?"

„Jeg har intet at aabenbare," svarede Monks. „De kan snakke, som De har Lyst."

„Nuvel da" — sagde Hr. Brownlow, „disse ny Venner var en afskediget Søofficer, hvis Hustru var død for omtrent et halvt Aar siden og havde efterladt ham to Børn — der havde været flere, men lykkeligvis var kun to blevne i Live. Det var to Døtre, den ene en smuk ung Pige paa nitten Aar, den anden et to eller tre Aars gammelt Barn."

„Hvad vedkommer det mig?" spurgte Monks.

„De boede," vedblev Hr. Brownlow, der ikke syntes at ændse denne Afbrydelse; „de boede i en Egn af Landet, hvortil Deres Fader var kommen under sin Omflakken, og hvor han omsider havde slaaet sig til Ro. Bekjendtskab, Fortrolighed og Venskab fulgte hurtig paa hinanden. Deres Fader var en saa begavet Natur som kun faa Mennesker. Han lignede sin Søster baade i Aand og Ydre. Efter Haanden som den gamle Officer lærte ham nærmere at kjende, fik han ham stadig mere kjær. — Var det blot endt dermed. Men hans Datter gjorde det samme."

Den gamle Herre tav. Monks bed sig i Læben og fæstede sit Blik mod Gulvet, og da Hr. Brownlow bemærkede dette, vedblev han uden videre Tøven:

„Da der var gaaet et Aar, fandt han sig bundet — højtidelig bundet til denne Datter. Han var bleven Gjenstand for en uskyldig og uerfaren Piges første, oprigtige og brændende Lidenskab."

„Deres Fortælling er lovlig lang," ytrede Monks og bevægede sig urolig paa Stolen.

„Det er en sandfærdig Fortælling om Sorger og Prøvelser," svarede Hr. Brownlow, „og saadanne Fortællinger er i Almindelighed lange; handlede den om ublandet Glæde og Lykke, vilde den være meget kort. — Omsider døde en af de rige Slægtninge, for hvis Interessers Skyld Deres Fader var bleven opofret — saaledes som det saa ofte gaar til — og for at bøde paa den Ulykke, han havde været med til at stifte, efterlod han ham sit Universalmiddel mod alle Sorger — Penge. Det var nødvendigt, at Deres Fader ufortøvet rejste til Rom, hvortil hin Mand havde begivet sig for sin Helbreds Skyld, og hvor han var død, efterladende sine Sager i den største Uorden. Han rejste, blev i Rom angreben af en livsfarlig Sygdom, og ikke saa snart var Efterretningen derom naaet til Paris, før Deres Moder begav sig paa Vejen og tog Dem med sig, men Dagen efter hendes Ankomst døde han, uden at efterlade sig noget Testamente — saa at hele Formuen tilfaldt hende og Dem."

Under denne Del af Fortællingen havde Monks holdt Aandedrættet tilbage og lyttet med den ivrigste Spænding malet i sit Ansigt, men uden at fæste sine Øjne paa den talende. Da Hr. Brownlow gjorde et lille Ophold, skiftede han Stilling med en Mine som en, der føler en pludselig Lettelse, og tørrede sit brændende Ansigt og Hænder.

„Da han paa Gjennemrejsen kom til London, før han begav sig til Udlandet," sagde Hr. Brownlow langsomt og fæstede sit Blik paa den andens Ansigt, „besøgte han mig."

„Det har jeg aldrig hørt noget om," afbrød Monks ham i en Tone, der skulde lade tvivlende, men snarere røbede en ubehagelig Overraskelse.

„Han besøgte mig og efterlod hos mig, blandt forskjellige andre Ting, et Maleri — et Billede, han selv havde malet, af hin stakkels Pige. — Han vilde ikke lade det blive tilbage og kunde ikke heller føre det med sig paa sin ilsomme Rejse. Han var saa hentæret af Ængstelse og Samvittighedsnag, at han næsten lignede en Skygge; han talte paa en forvirret og aandsfraværende Maade om Ulykke og Vanære, som han var Skyld i, betroede mig, at det var hans Hensigt at omsætte alt, hvad han ejede, i rede Penge, uden Hensyn til hvor meget han skulde tabe derved, og naar han havde afstaaet en Del af sin nylig modtagne Arv til Dem og Deres Moder, vilde han rejse ud af Landet — jeg gjættede kun altfor godt, at han ikke vilde rejse

alene — og aldrig mere vende tilbage. Endog mig, hans gamle Ungdomsven, hvis hjærtelige Hengivenhed havde fæstet Rod i den Jord, der dækkede et Væsen, der var os begge saa dyrebar — endog mig nægtede han enhver nærmere Forklaring, men lovede at skrive til mig og fortælle mig alt og der efter komme til mig endnu en Gang — for sidste Gang paa denne Jord. Desværre! Dette var den sidste Gang. Jeg fik intet Brev og saa ham aldrig mere."

„Da alt var forbi," vedblev Hr. Brownlow efter en kort Pavse, „begav jeg mig til Skuepladsen for hans — jeg vil benytte et af de Udtryk, som Verden plejer at bruge, thi dens Haardhed eller Mildhed har nu lige meget at betyde for ham — altsaa til Skuepladsen for hans brødefulde Kjærlighed. Det var min faste Beslutning, at saafremt min Frygt bekræftede sig, skulde hint vildfarne Barn finde et Hjærte og et Hjem, der var rede til at yde hende Beskyttelse og Medlidenhed. Men Familien havde forladt Egnen for en Uge siden; de havde betalt den Smule Gjæld, de havde i Nabolaget, og var tagne bort ved Nattetid. Hvorfor eller hvorhen, var der ingen, der vidste."

Monks trak Vejret endnu lettere end før og saa sig om med et hoverende Smil.

„Da Deres Broder," sagde Hr. Brownlow og trak sin Stol nærmere hen til den anden, „da Deres Broder — et svagt, pjaltet, forsømt Barn — kastedes ind paa min Vej af en stærkere Haand end Tilfældets og ved min Hjælp blev frelst fra et lastefuldt og vanærende Liv . . ."

„Hvad?" udbrød Monks.

„Ved min Hjælp," gjentog Hr. Brownlow. „Jeg vidste jo nok, at det ikke vilde vare længe, før jeg lagde Beslag paa Deres Opmærksomhed. Jeg siger ved min Hjælp — og jeg ser nu, at Deres snu Kammerat har fortiet mit Navn for Dem, skjønt han ikke vidste bedre, end at det var fuldkomment fremmed for Deres Øre. — Da han var bleven frelst af mig og befandt sig i mit Hus efter en nylig overstaaet Sygdom, slog hans paafaldende Lighed med det Portræt, jeg har talt om, mig med Forbavselse. Endog da jeg første Gang saa ham — saa snavset og elendig som han saa ud — var der et Udtryk i hans Ansigt, der forekom mig som et Glimt af en eller anden gammel Ven, der farer forbi en i en livagtig Drøm. Jeg behøver ikke at fortælle Dem, at han blev bortført med Vold, før jeg fik hans Historie at vide . . ."

„Hvorfor ikke?" spurgte Monks hastig.

„Fordi De meget godt ved det."

„Jeg!"

„Benægtelser nytter ikke over for mig," svarede Hr. Brownlow. „Jeg skal overbevise Dem om, at jeg ved mere end det."

„De . . . De kan intet bevise mod mig," stammede Monks. „Jeg udfordrer Dem til at gjøre det!"

„Vi faar at se," svarede den gamle Herre med et forskende Blik. „Jeg mistede Drengen, og trods alle mine Anstrængelser kunde jeg ikke finde ham igjen. — Da Deres Moder var død, vidste jeg, at De var den eneste, der kunde opklare denne Hemmelighed, om nogen kunde det, og eftersom De, den Gang, jeg sidst havde hørt Tale om Dem, befandt Dem paa Deres Ejendom i Vestindien, hvortil De var søgt hen efter Deres Moders Død for at undgaa Følgerne af Deres lastværdige Liv her hjemme — nuvel, saa gjorde jeg Rejsen der over. De var imidlertid rejst bort for flere Maaneder siden, og man formodede, at De opholdt Dem i London, men ingen kunde sige, hvor. Jeg vendte tilbage. De Folk, der havde med Deres Sager at gjøre, kjendte lige saa lidt nogen Traad til Deres Opholdssted. De kom og gik, fortalte man mig, paa en lige saa gaadefuld Maade, som De altid havde gjort. Undertiden var De borte i nogle Dage, til andre Tider i Maaneder ad Gangen, og efter al Sandsynlighed havde De Tilhold i de samme Huler og blandt det samme elendige Udskud, som havde været Deres Omgangsfæller, lige fra De var en vanartet, uregerlig Dreng. Jeg henvendte mig atter og atter til disse Folk; jeg gjennemstrejfede Gaderne ved Nat og ved Dag, men indtil for to Timer siden var alle mine Anstrængelser frugtesløse, og jeg saa Dem ikke en eneste Gang."

„Men nu ser De mig," sagde Monks og rejste sig op med en fræk Mine, „og hvad saa? Rov og Bedrageri er højt klingende Ord — og De anser dem for at være retfærdiggjorde blot ved en indbildt Lighed mellem en eller anden ung Hvalp og noget ørkesløst Smøreri af en død Mand. — Min Broder! — De ved ikke en Gang, om dette nydelige Par har sat et Barn i Verden — nej, det ved De ikke en Gang."

„Jeg vidste det ikke," svarede Hr. Brownlow og rejste sig nu ligeledes op, „men i Løbet af de sidste fjorten Dage har jeg faaet det alt sammen at vide. De har en Broder; det ved De, og De kjender ham ogsaa. Der var et Testamente, som Deres Moder tilintetgjorde, og ved sin Død efterlod hun Dem Hemmeligheden og Fordelen deraf. Det indeholdt en Henthdning til et Barn, der formodedes at ville blive Frugten af hin sørgelige Forbindelse. Dette Barn blev født, og da De ved et Tilfælde mødte det paa Deres Vej, blev Deres Mistanke vakt ved dets Lighed med sin Fader. De opsøgte Barnets Fødested. Der fandtes Beviser — Beviser,

som længe var blevne skjulte — paa dets Fødsel og Herkomst. Disse Beviser blev tilintetgjorte af Dem, og, for at benytte Deres egne Ord til Deres Medskyldige, Jøden: „De eneste Beviser paa, hvem Drengen er, ligger paa Bunden af Floden, og den gamle Hex, der modtog dem af Moderen, raadner nu op i sin Ligkiste". Vanartede Søn, Kryster, Løgner — De, som i Mørke og ved Nattetid lagde Raad op sammen med Tyve og Mordere — De, hvis rænkefulde Planer har bragt en voldsom Død over et Menneske, der var mere værd end Millioner saadanne som De — De, som fra Vuggen af var Galde og Bitterhed for Deres egen Faders Hjærte, og i hvem alle slette Lidenskaber, Laster og Skændigheder er bulnede ud, indtil de har skaffet sig Luft i en hæslig Sygdom, der har gjort Deres Ansigt til et tro Spejlbillede af Deres Sjæl — De, Edward Leeford, trodser De mig endnu?"

„Nej, nej, nej!" svarede Krysteren, overvældet af disse sammendyngede Beskyldninger.

„Ethvert Ord!" udbrød den gamle Herre, „ethvert Ord, som er blevet vexlet mellem Dem og denne afskyelige Kjæltring, er mig bekjendt. Skyggerne paa Væggen har opfanget eders Hvisken og bragt den til mit Øre; Synet af det forfulgte Barn har forvandlet selve Lasten og givet den Dydens Mod og øvrige Egenskaber. Der er blevet forøvet et Mord, hvori De er moralsk om end ikke juridisk medskyldig . . ."

„Nej, nej," afbrød Monks ham. „Jeg . . . jeg ved intet derom; jeg stod i Begreb med at forhøre mig, om Historien var sand, da De overlistede mig. Jeg kjender ikke Aarsagen dertil. Jeg troede, det var en sædvanlig Strid."

„Hvad jeg her har fortalt Dem, er den delvise Afsløring af Deres Hemmeligheder," sagde Hr. Brownlow. Vil De nu afsløre det hele?"

„Ja jeg vil."

„Vil De underskrive en sandfærdig Fremstilling af Sagen og alle dens Enkeltheder og gjentage den i Vidners Overværelse?"

„Ogsaa det lover jeg."

„Og De vil forholde Dem rolig her, indtil et saadant Dokument er blevet sat op, og derpaa følge med mig hen til et Sted, hvor Papiret kan blive underskrevet og bekræftet?"

„Hvis De forlanger det, skal jeg gjøre det med," svarede Monks.

„De maa gjøre mer endnu," sagde Hr. Brownlow. „De maa yde Oprejsning til et uskyldigt Barn, thi det er han, selv om han er Frugten af en brødefuld og ulykkelig Kjærlighed. De har ikke glemt Testamentets Bestemmelser. Bring dem til Udførelse, saa vidt de vedrører Deres Broder, og rejs saa, hvor hen De lyster. I denne Verden behøver I ikke at mødes mere."

Medens Monks gik op og ned ad Gulvet, grundende med en mørk og ondsindet Mine over dette Forslag og Muligheden af at slippe fra det, i det hans Frygt og hans Had skiftevis havde Overvægten hos ham — blev Døren hastig lukket op, og en Herre (Hr. Losberne) traadte i stærk Sindsbevægelse ind i Værelset.

„Manden bliver greben," udbrød han. „Han bliver greben endnu i Aften!"

„Morderen?" spurgte Hr. Brownlow,

„Ja, ja," svarede den anden. „Man har set hans Hund luske omkring i Nærheden af et af deres gamle Tilholdssteder, og der synes kun at være ringe Tvivl om, at dens Herre enten er der, eller at han vil komme, naar Mørket falder paa. Der er Spejdere ude i alle andre Retninger. Jeg har talt med de Folk, der har faaet Ordre til at paagribe ham, og de forsikrede mig, at han umulig kunde undslippe. Politiet har i Aften udlovet en Belønning af hundrede Pund Sterling for hans Paagribelse."

„Og jeg vil føje halvtreds til," sagde Hr. Brownlow, „og med min egen Mund udraabe det paa selve Stedet, dersom jeg kan komme der hen. Hvor er Hr. Maylie?"

„Harry? Saa snart han havde set Herren der sidde i god Behold hos Dem inde i Vognen, skyndte han sig der hen, hvor han først havde hørt Efterretningen om Mordet," svarede Doktoren, „og derpaa gallopperede han bort for at slutte sig til sine bekjendte, med hvem han havde aftalt at træffe sammen paa et bestemt Sted i Omegnen for at tage Del i Forfølgelsen."

„Hvad Nyt er der om Jøden?" spurgte Hr. Brownlow.

„Efter hvad jeg sidst hørte, var han ikke bleven greben, men han er det rimeligvis i dette Øjeblik. Man er sikker nok paa ham."

„Har De fattet Deres Beslutning?" spurgte Hr. Brownlow Monks i en dæmpet Tone.

„Ja," svarede han. „De . . . De . . . vil ikke nævne mig?"

„Nej. Bliv her, til jeg kommer tilbage. Det er den eneste Maade, hvorpaa De kan være i Sikkerhed."

De to gamle Herrer forlod Værelset og lukkede Døren efter sig.

„Hvad har De udrettet?" spurgte Doktoren hviskende.

„Alt, hvad jeg kunde haabe, og næsten mer end det. Jeg føjede den stakkels Piges Meddelelser til mit tidligere Kjendskab til Sagen og til Resultatet af vor gode Vens Efterforskninger paa selve

Stedet. Paa den Maade lod jeg ham ikke beholde den mindste Udvej til at slippe fra det, men blottede den hele Skurkestreg, der ved Hjælp af disse Oplysninger blev saa klar som Dagen. Send Brev der ned og bestem Mødet til i over Morgen Aften Klokken syv. Vi vil være der nogle Timer forinden; man kan jo nok trænge til lidt Ro, især den unge Dame, der maaske vil behøve mere Fasthed, end De eller jeg kan forudse i dette Øjeblik. Men mit Blod koger efter at hævne denne stakkels myrdede Skabning. — Hvilken Vej er de gaaet?"

„Kjør lige hen til Politikamret; saa kommer De i rette Tid," svarede Hr. Losberne. „Jeg bliver her saa længe."

De to Herrer skiltes hastig, hver især som Bytte for en ubetvingelig, feberagtig Ophidselse.

(Sluttes.)

Engelske Originaler.

Ved Ordet »Whim« (Grille) forstaas i England de forunderlige Sider hos et Menneske, som grænse til Naragtighed, men som ikke optages som en saadan. For saa vidt den ikke gaar ud over andre end den paagjældende selv, taales de, udles eller beklages. I engelske Skrifter, baade fra ældre og nyere Tid, findes der en Mængde Exempler paa saadanne Egenheder, som i andre Lande utvivlsomt vilde bringe Vedkommende i Galehuset, men som i England kun fremkalder Latter og Skuldertræk, fordi den Grundsætning altid har været herskende, at enhver kan leve, som han synes om.

Den mærkværdigste af disse »whimsical men« var Edward Wortley Montague, født i York 1714 og ældste Søn af den ved sine Skrifter om Tyrkiet bekjendte Lady Montague. Den rige unge Arving holdt lige saa lidt af at leve i Forældrenes pragtfulde Palads som i Westminsterkollegiet, hvor han skulde have en standsmæssig Opdragelse for en Gang i Tiden at blive Stamherre for en gammel Slægt og Pair af England.

Han havde fattet en besynderlig Lidenskab for lavere Livsforhold, og han følte sig højst ulykkelig ved Tanken om at være en rig og fornem Mands Søn. Da han var ni Aar, løb han bort for at søge Plads som Skorstensfejerdreng hos en fordrukken Mester i et af Londons elendigste Kvarterer. Den daarlige Føde, de smudsige Pjalter og de frygtelige Prygl syntes at berede ham Livets højeste Lykke, og han fortvivlede næsten, da hans Slægtninge efter ni Maaneders Forløb endelig opdagede hans Opholdssted og med Magt førte ham tilbage til Montagues Palads. Drengens bekymrede Moder opbød alt for at helbrede hans forskruede Aands sælsomme Sygdom. Det var forgæves! Han løb igjen bort og blev Bydreng for en Fiskehandler, der boede i en fugtig Kjælder. Efter mange Besværligheder opdagedes han dog ogsaa her; han bragtes tilbage til sin forgyldte Elendighed og blev skarpt bevogtet.

Men nogle Aar senere — han var da næsten voxen — saa han paany Lejlighed til at undvige. Han sejlede nu som Skibsdreng til Oporto, løb her bort fra sin Kaptajn, som tilfældigvis havde opdaget Drengens Stand, og rejste gjennem Spanien og Portugal som Tyende hos en Æseldriver. Først efter flere Aars Forløb kom han tilbage til England, hvor han da begyndte et Levnet overensstemmende med sin Stand, gjorde Gjæld ved højt Spil og begik alle tænkelige og utænkelige Daarskaber.

Han drev det imidlertid snart saa vidt, at han for at undgaa sine Kreditorer, der vilde arrestere ham, flygtede til Paris, hvor han kort efter udførte en gal Streg, som ikke nærmere er bleven bekjendt, men som bragte ham i Chateletfængslet. Han befriedes dog der ud af, og, efter at der var truffet en Overenskomst med Kreditorerne, vendte han hjem, hvor han trods sine Spilopper blev Parlamentsmedlem.

Da han efter Faderens Død kom i Besiddelse af en uhyre Formue, gik han igjen paa Rejser og besøgte hele Evropa og det halve Asien. I Konstantinopel levede han i flere Aar ganske efter tyrkisk Skik. I 1776 døde hau pludselig i Padua i Italien, hvor han opholdt sig for at træffe Forberedelser til en Pilgrimsrejse til Mekka.

Som Montague var ogsaa den mærkværdige Lord Baltimore, der paa sin Tid, i Slutningen af forrige Aarhundrede, forbavsede hele Evropa ved sine Daarskaber. Han besad ogsaa Midler dertil, thi alene fra Maryland, der tidligere havde været tilstaaet hans Forfædre som Len, fik han en aarlig Afgift paa 42,000 Pund Sterling.

I den yderste Kant af London lod han bygge et Hus i orientalsk Stil, som han senere beboede for at leve som Tyrk i London. Men snart kom der en Mængde skandaløse Historier i Omløb om „Serailet" i Lordens Hus, og den offentlige Menings Harme brød ud i en Strøm af Karrikaturer og Vittigheder, som maaske var bleven efterfulgt af en endnu alvorligere Fordømmelse fra Folkeraseriets Side, dersom Lorden ikke i rette Tid havde fjærnet sig. Han tog til Neapel, hvor han døde kort efter.

En vis Bomfield, bekjendt under Navnet „Zigeuner-Bomfield", var en Original af en anden Slags. Han nedstammede fra en meget gammel og rig Familie, men sluttede sig allerede som ungt Menneske til en omvankende Zigeunerbande, med hvilken han til sin Død delte Sorg og Glæde. Han hørte ikke paa sine paarørendes Bønner, da de vilde drage ham bort fra det vilde Nomadeliv.

Sir Thomas Peyre, en Adelsmand fra Montgomeryshire, gjorde sig bemærket ved en højst ejendommelig Grille. Han var to Gange bleven Enkemand og havde ladet sine kjære Hustruers balsamerede Legemer opstille i sit Sovcværelse. Hans anden Hustru viste i sin Levetid den Godmodighed, som ligeledes kunde benævnes »Whim«, ikke at modsætte sig Gemalens Grille, men taale sin Forgængerindes Kiste i sit Soveværelse. Men da Sir Thomas trods sin uendelige Kjærlighed til de to bortgangne indgik et tredje Giftermaal, vægrede den nyvalgte Hustru sig ved at taale sine to Forgængere i sit Værelse. Kisterne bragtes altsaa bort og sattes ned i Familiebegravelsen. Sir Thomas overlevede sin tredje Gemalinde, og, som om han kun havde afventet dette Øjeblik, lod han strax efter hendes Død alle tre Kister opstille i sit Soveværelse. Nu syntes han at have et tilstrækkeligt Ligselskab, thi han giftede sig ikke for fjerde Gang.

For omtrent 70 Aar siden opførtes der i London under stærkt Bifald en Oversættelse af den franske Vaudeville »La laitière et le chasseur«, Mælkepigen og Jægeren, paa et af Londons mindre Theatre. I Stykket skal Jægeren have en Kamp med en Bjørn, som han i Følge den franske Original dræber ved et Mesterskud. Men for saa vidt mulig at afpasse denne Scene efter engelsk Smag, havde man i London forandret den paa en ejendommelig Maade, nemlig ved at gjøre Kampen til en Boxekamp efter Kunstens Regler.

Bjørn og Jæger boxes saa længe, til Dyret overvindes, og Sejrherren sætter sig nu paa den faldne og synger en lang Triumfarie. Denne Boxekamp var hver Forestillings Glanspunkt og gjorde hovedsagelig Stykkets Lykke. Mellem Tilskuerne indfandt der sig regelmæssig hver Gang en ung Gentleman, en begejstret Beundrer af den ædle Boxekunst, som endelig efter at have overværet nogle og tyve Forestillinger blev fortrædelig over, at Bjørnen hver Gang skulde være den overvundne, tilmed da den Skuespiller, der gav Jægerens Rolle, slet ikke syntes ham at være Mester i Boxning. Han faldt da paa den kuriøse Grille at bringe lidt Afvexling i Sagen.

Med nogle Guineer bestak han Bjørnens Fremstiller og krøb i dennes Sted i Bjørneskindet. Paa Forestillingsaftenen bragtes der Publikum en ikke ringe Overraskelse. Den bekjendte Scene kom. Med sædvanlig Uforfærdethed og Sikkerhed gik Jægeren løs paa sin Modstander, men til sin store Forbavselse fik han snart nogle frygtelige og kunstrette Puf, som han ikke formaaede at parere af, hvorfor han lidt efter laa fortabt paa Scenen. Derpaa satte til en Afvexling den sejrende Bjørn sig paa Jægeren, og under hele Husets udelte Bifald sang han med en kraftig Tenor den bekjendte Bravour- og Triumfarie. Denne Theaterspøg gik længe for at være en af de bedste Whims, der nogen Sinde var bleven udført.

I Aaret 1776 døde der i London en Kjøbmand, som ved heldige Børsspekulationer havde samlet sig en Formue paa 60,000 Pund Sterling. Denne Formue testamenterede han til en Fætter, som ikke var Kjøbmand, med det besynderlige Forbehold, at denne hver Dag mellem to og tre, til Børstid, skulde indfinde sig paa Børsen. Forretninger eller Vejret maatte ikke afholde ham herfra, kun Sygdom skulde være den eneste Grund til, at han kunde undskylde sig.

Med Undtagelse af denne sidste Aarsag — hed det i Testamentet — skulde efter en eneste Forsømmelse hele Formuen være tabt for ham og gaa over paa visse milde Stiftelser. Testator vilde øjensynlig derved endnu efter sin Død vise Børsen, hvor han havde tjent sin Rigdom, en Slags Æresbevisning, som for Fremtiden gjorde en Slave af Arvingen. Han maatte indrette alle sine Fornøjelser og Forretninger saaledes, at Børstiden ikke forsømtes. Han boede i Westend, over en halv Mil fra Børsen, hvorhen han hver Dag kjørte, for at spasere op og ned der uden at tale et Ord med de virkelige Spekulanter. Han turde ikke vove at udeblive, thi den besynderlige Bestemmelse havde lovlig Kraft, og Administrationen for de milde Stiftelser, som i Tilfælde af Forsømmelighed fra hans Side var saa rigelig betænkte, holdt Agenter, der skulde vaage over, at han viste sig.

Paa Dronning Annas Regeringstid byggede en Mr. Mathews i Parken ved sit Herresæde Thomastown i Tipperary, Irland, et stort Hotel, som havde 40 bekvemme Lejligheder for Gjæster,

store Værelser for disses Tjenerskab og smukke Stalde til de fremmedes Heste. Enhver Gentleman, som havde Lyst dertil, kunde flytte der ind og, saa længe han fandt for godt, opholde sig der og spise og drikke paa Mr. Mathews Bekostning. Denne tog ingen Betaling for Opvartningen; hans Tjenere, der fungerede som Opvartere, turde ikke en Gang gjøre Fordring paa Drikkepenge. Dette mærkværdige Hotel, hvor alt nødes uden Betaling, var naturligvis altid fuldt af muntre Gentlemen. Denne Spøg varede i mange Aar, og Mr. Mathew var saa rig, at han ikke ødelagdes derved. Denne Grille var ikke saa ilde i sin Art.

Noget lignende udførtes faa Aar senere af Sir William Wyn, den Gang den rigeste Adelsmand i Wales. Han gav blandt andet en Fest for sine undergivne, som varede i tre Dage. 18,000 Personer tog Del i den.

En af Londons Borgere ved Navn Welby, der var en formuende Mand, hvem uheldige Livserfaringer havde gjort til Menneskehader, besluttede at føre et Eneboerliv midt i den støjende Hovedstad. Han afspærrede hermetisk sit Hus, der laa i en trist Gade, fra Yderverdenen, og med Undtagelse af en gammel Pige, som opvartede ham, men som ikke turde tale til ham, saa han intet Menneske lige til sin Død. Han levede som en rigtig Eremit kun af Plantenæring og nød ingen anden Drik end Vand. Hans Tidsfordriv bestod i Læsning af alle mulige Slags Bøger, kun med Undtagelse af theologiske Skrifter. Spørgsmaal og Efterretninger indløb skriftlig til ham, og paa samme Maade sendtes Svaret. Han tillod hverken sin Broder, Søster eller eneste Datter at komme til sig. I denne selvskabte Ensomhed levede han i 44 Aar og døde i en Alder af 84 Aar.

Der fortælles om en Gentleman ved Navn Tallis i Worcestershire, at han bildte sig ind ikke paa anden Maade at kunne holde sig varm end ved at ligge i Sengen, hvorfor han ogsaa opholdt sig i den uafbrudt i 28 Aar. Han befandt sig godt derved og opnaaede en høj Alder; fraset hans besynderlige Indbildning skal han have haft en udmærket Forstand.

Der berettes ligeledes om mange engelske Originaler, som gjorde Nat til Dag og Dag til Nat. Men da denne Slags Mennesker heller ikke er sjældne i andre Lande, saa kan denne Grille ikke regnes med til de usædvanlige.

Præstens Fortælling.

Et Selskab, bestaaende af et Par ældre Damer og Sognets Præst, var samlet i en lille nydelig Kottage i Northamptonshire. Samtalen drejede sig om Mesalliancer.

„Jeg paastaar," sagde Husets Frue, „at disse Forbindelser mellem Folk af ulige Stand aldrig kan blive lykkelige. Naar et Menneske af den lavere Klasse kommer ind i Forhold, der er over hans Sfære, vil det altid føre til sørgelige Resultater."

„Ganske vist," svarede den velærværdige Gejstlige.

Damen betragtede ham et Øjeblik, som om hun ikke rigtig vilde tage denne Indrømmelse for gode Varer.

„Jeg vil endog føre et Bevis for denne Paastand," fortsatte Præsten, som havde bemærket hendes Tvivl om hans Oprigtighed.

„Lad os høre det," udbrød man nysgjerrig. „Har De selv oplevet det?"

„Det skete i det Sogn, hvor jeg tidligere havde mit Embede."

„Ah, maaske en stakkels Mejerske eller en lille Bondepige?"

„Nej, det var — en Hund."

Husets Frue saa lidt overrasket ud ved disse Ord, og da hun endnu frygtede for, at den gejstlige kun paa Skrømt var gaaet ind paa hendes Anskuelser om Mesalliancer, troede hun, at han vilde lægge en Snare for hende ved at fortælle den lovede Historie. Ønsket om at høre denne var imidlertid saa levende hos Selskabet, at den ærværdige Præstemand fik Lov til at tage Ordet. —

„I en af Englands smukkeste Egne, hvor jeg, som sagt, tidligere opholdt mig, levede der for ikke mange Aar siden en Hund. Fra fædrene Side stammede den fra den berømte Newfoundlænderrace og paa mødrene Side fra Hønsehundenes ogsaa vel ansete Slægt. Den kunde altsaa med Stolthed se

tilbage paa sit Slægtregister, der forbandt Navnene paa to saa vel bekjendte Familier, hvis Klogskab og Dyder er almindelig anerkjendte af deres Herrer, de tobenede Væsener. Vor Helt forenede da ogsaa begge Racers gode Egenskaber, og man savnede hos den hverken Newfoundlænderens Styrke og Mod eller Hønsehundens mere blide og følsomme Gemyt. Det er derfor en Selvfølge, at en Hund, saa vel begavet af Naturen, snart blev hele Nabolagets Yndling. Man havde saa mange Beviser paa dens Trofasthed og Klogskab, at den næsten blev omtalt som en af Egnens Mærkværdigheder. Og utallige var de Historier, som man til dens Forherligelse vidste at fortælle om den: Hvorledes den en Gang, da Møllerens lille Pige var bleven borte, støvede om hele Natten, fandt Barnet og bragte det tilbage til de fortvivlede Forældre. Hvorledes den, da der skete Indbrud i Kirken, opdagede Tyvene og løb til det nærmeste Hus, ikke fordi det var det nærmeste, men fordi den vidste, at det var Graverens Bolig. Hvorledes den en Gang, da Forpagteren kom hjem fra Markedet og havde tabt en Lommebog, som indeholdt Betalingen for Salget af to Køer, kom til Syne med den savnede Gjenstand, som den forsigtig holdt i Munden, og den kom netop i rette Tid; thi den stakkels Forpagter havde i sin Fortvivlelse allerede revet tre store Totter ud af sit tykke Haar, og den forhindrede derved Manden fra at tilføje sig selv større Overlast. Den havde saaledes ved sin sjældne Intelligens en virkelig Fordring paa at blive behandlet med Venlighed og Opmærksomhed af Menneskene, og det maa ogsaa indrømmes, at disse Goder i høj Grad blev den til Del; thi sjælden har vistnok noget Dyr været Gjenstand for saa megen Kjærlighed som den, der allevegne blev skænket vor Histories Helt.

Det var lykkelige Dage, han levede. Som alles Yndling var han lige velkommen, hvem han end besøgte, enten han gjorde Visit i Forpagtergaarden, kom i Besøg hos Præsten eller gik sig en Tur med Lægen. Der har sikkert aldrig levet en lykkeligere Hund, men læg Mærke til, at hans Lykke skrev sig fra mere fuldkomne Skabninger end han selv; med ham beslægtede Væsener havde han ingen Sympathi. Man saa ham aldrig løbe i munter Galop hen ad Vejen med en Kammerat, men derimod at lege med Landsbyens Børn, i hvis Luner, naar de lystige Smaafyre pyntede ham ud med Blomster og Baand, han fandt sig med stor Glæde og Taalmodighed. Han gjorde aldrig Strejfture med sine Kammerater, de andre Hunde, men man saa ham tit ledsage Postbudet, naar denne skulde bringe Brevene omkring i Omegnen. En anden af hans største Fornøjelser var at ledsage Lægen, naar denne besøgte sine Patienter. Han ventede taalmodig uden for Patientens Dør, indtil Doktoren kom ud, og det syntes næsten, som om det kloge Blik, hvormed han da betragtede ham, skulde være et Spørgsmaal, der betød: „Naa, hvordan har den gamle Kone det i Dag?" eller: „Er den lille Soffi nu rask?" Som sagt, Menneskene var hans Venner, dem syntes han at kunne forstaa, og deres Følelser delte han; sin egen Slægt nærede han derimod ingen Interesse for; den betragtede han med større Ligegyldighed og Kulde, end den hvide Mand i sin Tid de sorte Negerslaver.

Dette Forhold mellem Menneskene og Hunden var jo egentlig meget smukt, men det var paa den anden Side ikke uden Fare, nemlig Fare for, at hans Lykke en Dag kunde vende sig til Forladthed. Dersom ved et Tilfælde den Forbindelse, som han havde sluttet med de fornemmere Skabninger, blev løst, hvor skulde han da vende sig for at finde Sympathi og Venlighed? Hos hans egne Medskabninger kunde han ikke vente at finde den; det var ikke rimeligt, at de, som han havde trukket sig tilbage fra for at slutte sig mere inderlig til Menneskene, vilde tage imod ham i hans Forladthed, og han vilde maaske ikke en Gang bryde sig om at søge til dem.

Men som Sagerne nu stod, og saa længe denne venskabelige Forbindelse varede, var han den mest beundrede og feterede Hund i hele Verden, og han var en velkommen Gjæst til ethvert Bord; hvert Hus var hans Hjem og hver Mand, Kvinde og Barn hans hjærtelige og oprigtige Ven.

Men der skulde ske en skrækkelig Forandring.

En Dag blev det ganske sagte hvisket omkring i Landsbyen, at Hunden var bleven gal. Hvilken Fjende af dens lykkelige Tilværelse eller maaske en kaadmundet Egoist, der udtalte disse skæbnesvangre Ord — det har man aldrig faaet at vide. Men de grusomme Ord: „Den er gal, den er bleven aldeles gal," fløj som en Løbeild gjennem Nabolaget. Tanken om Hundegalskab, den Forestilling at blive bidt af en gal Hund, fyldte Egnens Beboere med en panisk Skræk, og den gav Dødsstødet til vor Helts Lykke og Tilfredshed.

Han gik sig netop en Tur nede ved Stranden og tænkte saa smaat paa at besøge en Familie, hvis Landsted laa der nede, og hvor han — som overalt — vidste, at han vilde være velkommen et Par Dages Tid; da hørte han Trin, vel kjendte Trin af en god bekjendt, nærme sig; han spidsede Øren og lyttede; ja ganske rigtig, det var hans gode Ven Giles. Hvorfor skulde han ikke være saa høflig at gaa ham i Møde? Og med et Par muntre Spring ilede han hen imod sin gode Ven. Men hvor forbavset blev han ikke ved at se Giles, som han

Casamicciola paa Ischia efter Jordskælvet.

kjendte saa godt, og som han vidste, holdt saa meget af ham, i en forskrækkelig Fart springe hen bag et Gjærde og bevæbne sig med en stor Sten, tilraabende ham, at dersom han kom ham nær, vilde han slaa Panden itu paa ham. Han bliver mere forundret og bedrøvet end vred over denne uventede Modtagelse og gaar langsomt sin Vej, men da han vender sig om, ser han Giles endnu staa med Stenen i Haanden og forbitret true ad ham; han skynder sig da bort, i det han ryster sit Hoved og tænker: „Herregud, er min gode Ven Giles bleven gal; er det maaske Kjærestesorg, der saaledes har indvirket paa min gamle Ven." Han sætter sig ned for rigtig at tænke over, hvad der kan være i Vejen med Giles, og bliver da opskræmmet af et Par Smaabørn, der kommer forbi og ved Synet af ham i den største Angest griber Flugten. „Hvad," siger han til sig selv, „det er jo Mr. Noakes Drenge; hvem har gjort dem saa bange; det vil jeg dog se efter," og med et Par raske Spring løber han efter de hastig bortilende Børn. Førend han naar dem, kommer imidlertid Mr. Noake selv til Syne; den gode Mand ser helt bleg og skjælvende ud, og han har grebet en stor jærnbeslaaet Høtyv, som han holder hen imod ham, i det han udstøder de skrækkeligste Trusler. „Det er dog mærkværdigt," tænker vor Helt, „skulde Giles have bidt Mr. Noake og ogsaa gjort ham gal?" Han grunder lidt over Sagen og løber derpaa i fuld Galop hen til Doktorens Hus; thi denne maa jo kjende Raad for Ulykken. Med saa megen Frihed, som et langt og intimt Bekjendtskab berettiger til, løber han ind ad Porten i Doktorens Hus, og da han ser sin Ven staaende i Haven, i Færd med at vande Blomsterne, springer han hen til ham og griber ham blidt i Kjolen for at give tilkjende, at Lægen skal følge ham. Men denne udstøder et Forfærdelsesskrig og lader sit Kjoleskjød i Stikken, i det han ude af sig selv springer ind ad Døren, som han smækker hurtig i efter sig. Lægen kommer lidt efter til Syne i Vinduet tillige med sin Husholderske, og vor Helt, som er bleven staaende tilbage, aldeles betagen af sin Forbavselse, ser dem væbne sig med alle Slags Vaaben, i det de samtidig sender ham den ene højrøstede Trusel værre end den anden. Dette bliver dog det uskyldige Dyr for broget, og han vender sig sørgmodig om og gaar sin Vej. Da han kommer forbi Dammen i Doktorens Have, vil han standse et Øjeblik for at slukke sin Tørst, men da han erindrer den haarde Medfart, som hans bedste Ven har givet ham, vil han ikke en Gang gjøre en saa ringe Fordring paa hans Gjæstfrihed. „Men Husets Beboere, som har set Hunden forlade Vandet uden at drikke, raaber højt og lydeligt: „Ja, der har vi Bevis paa det; den tør ikke komme til Vandet!"

Hvad tænker det stakkels Dyr nu? De kan jo ikke alle være blevne gale! Hans Ven, Doktoren, allermindst; thi som et Væsen af ringere Evner tror Hunden naturligvis, at en Doktor, som helbreder andre, ikke selv kan blive gal, og Lægens Husholderske, som hver Dag er under hans Omsorg, kan heller ikke blive det. Nej, det maatte være saaledes, at alle pludselig havde fattet et uforklarligt Had til ham, havde opsagt ham deres Venskab og undveg hans Selskab. Han vilde derfor gaa tilbage til sin gamle, sin egentlige Herre; denne vilde dog vel ikke støde ham bort. Og han gik da trøstig ind i Forpagtergaarden; men den første Opdagelse, han gjorde, var, at Børnene, som legede i Gaarden, ved hans Nærmelse skrigende og grædende løb deres Vej, og han saa nu, at hans gamle Herre stod ved Vinduet og havde taget et Gevær, som han rettede mod den ulykkelige Hund, i det han raabte, at dersom den ikke øjeblikkelig forføjede sig bort, vilde han skyde den ned paa Stedet.

Det kan ikke være Tvivl underkastet, at en Hund kan tænke; den formaar jo saa godt som noget menneskeligt Væsen at skjelne Ven fra Fjende og at elske dem, som holder af den, og gjøre Gjengjæld mod dem, som tilføjer den ondt. Hvad følte da vel ikke det forurettede Dyr i denne Stund; hvilke smertelige Følelser af Sorg og Overraskelse maatte ikke opfylde den! Hvorledes skulde den forklare sig, at dens bedste Venner saa pludselig var blevne forvandlede til dens bitreste Fjender? Maaske kæmpede Newfoundlænderens stærke Lidenskaber med dens nedarvede blidere Sind, om den skulde gjøre Gjengjæld og møde Had med Had, ondt med ondt, eller ensom og forladt bære sin Sorg. Imidlertid sejrede de blidere Følelser, og den ilede ud til et forladt Hus i Omegnen for at sove Natten bort — maaske glemme al den Harm, som var vist den.

Den næste Morgen trøstede han sig med, at den foregaaende Dag havde været en første April og alle Folk som Følge deraf nogle Narre. Han kunde endnu ikke rigtig forsone sig med den Tanke, at hans bedste og fortroligste Venner for Alvor havde forstødt ham. Han begav sig derfor, opfyldt af de velvilligste Følelser, ved Frokosttid op til Forpagtergaarden. Her saa han først en Malkepige, som ved Synet af ham udstødte et Hvin og løb sin Vej; en Kvægrøgter kastede en Møggreb efter ham; en Mand, som stod oppe ved et af Vinduerne i Gaarden, forsøgte at kaste et Reb om hans Hals, og til sidst kom hans gamle, fordums saa kjære Herre atter til Syne med Geværet i Haanden; da løftede det stakkels Dyr sit Hoved og udstødte en sørgelig Hylen, som vilde have bevæget

selv en Galehus-Doktors Hjærte, og løb bort. Han vandrede om hele Dagen og besøgte de Steder, hvor han for kort Tid siden havde været en saa velkommen og hjærtelig modtagen Gjæst; det var tydeligt, at han forsøgte, om der ikke var en eneste af alle hans mange Venner, som var bleven ham tro, men alle Steder blev han modtagen paa den samme Maade; alle havde vendt sig imod ham, ikke en eneste gav ham et venligt Ord: ethvert Blik, som mødte ham, indeholdt kun Skræk og Afsky; Børnene, der havde været hans kjære Legekammerater, og hvem han altid havde behandlet saa kjærligt og varsomt, skreg, naar de saa ham, og løb til deres Mødre; Mødrene skjulte sig bag Dørene, som de smækkede i for ham, og Mændene væbnede sig med de Vaaben, de kunde faa fat paa, og truede ham med Død og Ødelæggelse; hele Omegnen undveg og skyede ham; det var, som hele Verden havde gjort ham til Gjenstand for sit Had.

Dette var mere, end han kunde bære. Han var netop vendt tilbage fra en Ven, der havde kjendt ham i over sex Aar, og som havde kastet en stor Urtepotte efter ham, og fra en anden, der havde kjendt ham, fra han var en Hvalp, og som var krøbet op i et Træ og lydelig havde givet sin Glæde tilkjende over den førstes Handling; det var at drive Sagen til det yderste. Han vendte dem da Ryggen og gik langsomt hen ad en vel bekjendt Sti, som førte ned til Floden. Det var Aften, og Maanen kastede en sølvhvid Stribe hen over Vandet, i hvilket Træerne fra den anden Side af Bredden badede deres store, mørke Skygger. Det stakkels, haardt forurettede Dyr standsede et Øjeblik paa Skrænten af Floden; endnu en Gang løftede den sit Hoved og udstødte en klagende Hylen, som om den vilde protestere mod al den Forurettelse og al den Uret, man havde tilføjet den, og derpaa endte den sit Liv ved et Selvmord. Den gik langsomt ud i Floden, indtil Vandet naaede dens Skulder, og bøjede da Hovedet ned under Overfladen, hvor den holdt det ubevægeligt. Bølgerne slog ind over den, saa den mistede Fodfæstet, og Floden førte dens Legeme bort fra den utaknemmelige Egn." —

* * *

Saaledes lød Præstens Fortælling. Hans Tilhørere vilde imidlertid ikke tro paa et frivilligt Selvmord, men paastod, at Hundens Hoved, da den var gaaet ud i Floden for at drikke, var blevet indviklet i noget Tang, hvorved dens Død var bleven foraarsaget. Den gode Præstemand vilde dog ikke tage denne Forklaring for fyldestgjørende. Han for sit Vedkommende troede paa, at Hunden selv havde endt sine Dage, og vilde endog paastaa, at den særlig havde valgt den Dødsmaade at drukne sig, da dette var det eneste uomstødelige Bevis, den kunde give sine troløse Venner paa, at den ikke var gal, og at man havde tilføjet den en haard Uret.

Fra en Rejse i Holland.

Den nordlige og meget lavt liggende hollandske Kyst har flere Gange været Gjenstand for store Oversvømmelser ved Havets Indtrængen, og Historien, som omhandler denne Del af Nederlandene, fortæller om bestandig fortsatte Anstrængelser for at sætte Dæmninger for Havet og indvinde Land i tjenlige Øjemed. Som det mærkeligste Exempel paa Gjenerhvervelsen af en betydelig Landstrækning, der i sin Tid havde været underkastet en stor Oversvømmelse, staar Tørlægningen af Haarlem-Sø ved Hjælp af Damppumper og et genialt udført Ingeniørarbejde, som foretoges for nogle og tyve Aar siden. Haarlem-Søen var en mægtig Befordrer af de Ødelæggelser, som Vandet bevirkede, men dog intet i Sammenligning med Zuider-Søen, som begyndte sin skrækkelige Indtrængen i Aaret 1312 og vedblev at udvide Omraadet for sit Ødelæggelsesværk indtil 1476. Uhyre Landstrækninger blev oversvømmede, hvorved blomstrende Byer og Landsbyer ødelagdes, og Hundreder af Mennesker opofredes. Da Søen havde gjort sit værste, var en frugtbar Egn, omfattende omtrent 400 eng. Kvadratmil Land, bedækket med Saltvand og blev saaledes fuldstændig lagt øde.

Selv efter et Mellemrum af over 400 Aar ser Zuider-Søen ikke ud som en Del af det øvrige Hav. Den syntes at være en grænseløs Strækning af mørkfarvede Vande med lave marskede Bredder, saaledes at disse paa mange Steder ikke er til at skjelne, medens det ofte er forbundet med overordentlig Fare at forsøge paa at besejle dens Over-

flade. Undersøiske Banker udstrække sig, saa vidt Øjet rækker, og gule Sandbanker, der kun er bedækkede af 1 Fod dybt Vand, giver Søen en særegen Farve. Naar man hertil føjer den grønne, flade Strandbred, hvis eneste Afvexling bestaar i et enkelt Kirketaarn eller en Vindmølle, fatter man det Indtryk af dyb Ro, som denne Scene vækker i Sindet, og man kan godt forstaa, hvorledes en Menneskerace, der i Aarhundreder har haft et saadant Landskab for Øje, har aflagt sin naturlige

de Vrag, som ligger omkring paa Kysten, er tydelige Vidnesbyrd om Rejsens Farer.

Til Trods for de Vanskeligheder, som Rejsen frembyder, besluttede en Franskmand, Forfatteren Mr. H. Havard, at besøge Ruinerne af de gamle Byer i denne Egn af Landet, og i hans »Voyage Mortes du Zuiderzée« gives der en interessant Beretning om disse uddøde Steder.

Hans første Opgave var at skaffe en til Øjemedet tjenlig Baad, rummelig nok til at optage sex

En norsk Bondegaard. (Tegning af J. Broch).

Heftighed for at antage den flegmatiske Karakter, som Hollænderen er kjendt for.

Det er kun faa, som har omkringsejlet denne Sø, over hvilken Overfarten er en af de vanskeligste, der existerer. Set paa Søkortet synes intet at være lettere, men det farlige ligger deri, at der er Sandbanker, som strækker sig til alle Sider og kun lader en meget smal Kanal aaben. Dersom Skibets Fører begaar en Fejl, eller et Vindstød kaster det hen imod en af disse Banker, er alt tabt. Sømændene fortæller sørgelige Historier derom, og

Personer og indeholde Fødemidler for 25 Dage. Dernæst gjaldt det om at faa en Fører til Fartøjet, hvilket ikke heller var saa let en Sag, men det lykkedes dog til sidst at finde en Mand, som rigtignok aldrig før havde gjort denne Tur, men ikke savnede Lyst dertil. „Med Guds Hjælp og god Vind vil vi nok have Lykken med os,“ sagde han. „Jeg gjør kun to Betingelser: at være Dommer om Vejret og ikke tage af Sted, naar det er slet, samt ikke at skulle arbejde paa en Søndag.“

Saaledes kom Rejsen da endelig i Stand.

Skibsbesætningen bestod kun, foruden Franskmanden, af Kaptajnen, hans Hustru, en Dreng og en Matros, de var alle unge og flinke og mandstærke nok til at manøvrere med det lille Fartøj. De rejsende gik sjælden i Land, overnattede altid om Bord og foretrak i det hele taget at blive paa Søen. Mr. Hovard giver i sin Bog en begejstret Skildring af de Naturscener, som frembød sig for hans Blik, navnlig en stille Sommernat paa Zuider-Søen, og han fandt sin Rejse i det hele baade vellykket og behagelig.

Hoorn er en af de smukkeste ligesom ogsaa en af de mest kuriøse Byer. Naar den rejsende træder i Land paa Dæmningen ved det maleriske gamle Taarn, der er en Kunstners Studium værdig, ser han Husenes Tage og Gavle kige frem mellem Krat, store Træer og Blomster. Alle Husene er gamle og faldefærdige og bedækkede med Udskæringer og Basreliefs; de spidse Tage ender med en spiralformig Trappe, hvorfra man har Udsigt over Søen, der i tidligere Tid var bedækket med Byens Kjøbmandsskibe.

Volden og de dybe Løbegrave, som tjente til Byens Forsvar, er tillige med nogle af Taarnene endnu blevne tilbage, og Bastionerne er blevne forvandlede til en Promenade, prydet med Træer og Haveanlæg. De to Porte er navnkundige i Byens Historie. Den ene, kaldet „Koporten“, hentyder til Hollændernes Taknemmelighed for Kilden til deres Rigdom, Kvægavlen; den bærer Billedet af to hvilende Køer, der synes at stirre ned paa deres Søstre ude paa Marken; fire andre udgjør Dekorationen paa Portens Façade. Den anden, som betegnes ved „Vesterport“, er bleven berømt ved følgende Begivenhed: I Aaret 1573 kom der igjennem den et fattigt Barn, udmattet af Træthed og Sult. Paa sin Flugt fra Spanierne havde han med kjærlig Omhu bygget en hastig indrettet Slæde, paa hvilken han havde beredt et Leje til sin gamle, syge Moder. To Gange var han bleven arresteret paa Vejen, men bevæget ved Synet af hans Opofrelse havde man atter ladet ham slippe og tilladt ham at fortsætte sin Vej. Byens Befolkning forevigede senere Erindringen om denne heroiske Handling ved paa Porten at udhugge et Basrelief, fremstillende denne Begivenhed.

Der holdes endnu et ugentligt Marked i Hoorn, hvor der drives en betydelig Ostehandel. Malede Karrer kjører ind til Vejerboden, en smuk Bygning af graa Sten; her bliver Ostene ophobede, og imedens ser man Bønderne spasere rolige og tavse rundt omkring de ankomne Varer. Bønderne er overordentlig ordknappe; de taler kun nogle faa Ord med hinanden, og ved visse Tegn med Haanden og Fingrene, som kun er kjendte mellem dem selv indbyrdes, arrangere de Kjøbet. Prisen paa den Vare, de agter at sælge, betegner de alene ved et Haandtryk.

Hollands Handel er hovedsagelig indskrænket til Agerdyrkningsprodukter og Fisk. Texel Øens store Græsgange føder 2000 Stykker Hornkvæg, 1000 Heste og 30,000 Faar, hvis udmærkede Kvalitet er anerkjendt over hele Evropa; af de sidste udføres der aarlig 12,000, og det Marked, der finder Sted hvert Fjerdingaar, naar disse Flokke af Faar og Lam udskibes til Fastlandet, er overordentlig livligt. Kanalerne er opfyldte af de tungt udseende Tjalker eller Markedsbaade, der fører Landets Produkter ned til Havnen. Hør er ligeledes en af de vigtigste Artikler af Landets Frembringelser, og Dokkums Marked er et af de største i Evropa i Henseende til dette Produkt. De betydeligste engelske, tyske og franske Handelshuse har Agenter i denne lille By. Jordbunden er utrolig rig; Bønderne staar sig godt, og der er kun faa Forpagtere, som ikke besidder nogen Selvejendom i Forbindelse med den Jord, hvoraf de betaler Afgift. Det er meget sjælden, at en Lejer forlader sin Forpagtning; Familierne beholder den fra Slægt til Slægt, skjønt Fæstebrevet kun gjælder for 5 à 6 Aar; det fastsætter, hvor mange Kvæghoveder der skal fodres paa Egnene, og ligeledes akkorderes der om, hvor megen Gjødning der skal lægges paa hver Akre, og saaledes bevarer Jorden en vidunderlig Tilstand af Frugtbarhed.

Bønderne i det nordlige Holland har en sand Lidenskab for Farver; deres røde Murstens Huse har gule Skodder og grønt malede Vinduesrammer, men ikke tilfredse hermed kolorerer de endog selve Naturen; Træerne er bedækkede med hvide og blaa Farver, medens Spaseregangene i Haven er belagte med to røde Striber paa hver Side, hvilket ikke harmonerer synderlig med de tætskaarne Hækker og spraglede Blomsterbede.

I Landsbyen Opperdoes er mange af Husene aabne ud til Stalden, der er holdt saa ren som den nydeligste Dagligstue, brolagt med Teglsten og bestrøet med Sand af forskjellige Farver. Her staar Køerne paa den friske Halm, og Spandene og Bøtterne skinner som Guld; Vejen fører derfra til Familiens Dagligstue, hvor de smukke Hollænderinder er i flittig Beskæftigelse med deres Haandarbejde.

Der er i Reglen to Døre til Huset; den mindste benyttes til daglig Brug, den anden, som er prydet med Billedskærerarbejde og Forgyldning, bliver kun aabnet ved højtidelige Lejligheder som Bryllupper, Barnedaab og Begravelser, der altsammen fejres med stor Højtidelighed. Naar Husets Herre er død, klædes Liget i sort med en hvid

Bomulds Nathue paa Hovedet og lægges saaledes i Kisten, medens Ansigtet forbliver ubedækket. Den følgende Dag samles Familien. Enken, der er iført en lang sort Klædning, sidder ved Ligets Fødder, og derpaa begynder den religiøse Handling. Naar Præsten har endt sin Tale, udbryder Enken i en lydelig Graad; Kisten løftes op og bæres ud gjennem Stadsdøren og sættes paa en Vogn, hvorefter Enken tager Plads ovenpaa Kisten.

Paa Bryllupsdagen afskærer enhver Bondepige sit Haar til Trods for hendes tilkommende Mands Modstand og Forestillinger. Prydelser af alle Slags anvendes for at skjule denne Vandalisme. Den oprindelige Aarsag til dette Offer er ret pudsig. Det fortælles nemlig, at Hollænderne i tidligere Tid nærede en temmelig varm Forkjærlighed for Flasken, og deres Bryllupsfester udartede da ofte til hidsige Trætter, der endte med en almindelig Kamp; Kvinderne, som ønskede at bevare deres Hoveder mod slige Beviser paa ægteskabelig Kjærlighed, antog da et Slags Hovedtøj, der gjorde samme Nytte som en Hjælm, men i hvilken deres fyldige Haar rimeligvis ikke har kunnet faa Plads. Denne Udtydning maa vel betragtes som meget tvivlsom, men saa meget er i al Fald vist, at i mange Landsbyer, hvor ægteskabelige Trætter ikke var sjældne, dømte Loven en Mand, som slog sin Hustru, til at betale en Skinke i Bøde, og to Skinker, naar det var en Kone, som slog sin Mand.

Medemblik, Vest-Frieslands gamle Hovedstad, vilde være en fortryllende By, dersom Liv og Bevægelse kunde gjengives den, men den er nu ligesom en øde Kirkegaard, og en dødlignende Tavshed møder den ensomme rejsende, der passerer dens brede Gader og menneskletomme Promenader. Længe før Enkhuizen og Hoorn existerede, gav den Konger og deres Hære Ly. Her boede den berømte Kong Radbod, hvem Pepin og Karl Martel gjorde deres bedste for at omvende til den kristelige Religion ved Hjælp af Spyd og Soldater. Han indvilgede til sidst i at lade sig døbe, men i det sidste Øjeblik, da hans Fod allerede havde betraadt Kirken, nølede han og spurgte Biskoppen, om hans kongelige Forfædre var i Himlen eller i Helvede. Biskoppen svarede, at de uden Tvivl var det sidste Sted, eftersom de ikke var blevne døbte, hvorpaa Kongen sagde: „Jeg vil da hellere gaa derhen, hvor mine Venner er, end følge de faa, som er i Paradiset."

Et efter et er de gamle Huse faldne sammen, og kun Midtpunktet af Byen er beboet. I tidligere Tid blev Flaader udstyrede og bevæbnede derfra, og der findes endnu prægtige Bygninger rundt om de store Havnepladser, men ogsaa disse bærer nu Forladthedens Præg. Sorte og hvide Køer græsser fredelig paa det grønne, som er omgivet af de største Byggepladser i Holland, bestemte til Konstruktionen af Skibe, men som nu staar tomme, og den tidligere Have, som tilhørte Admiralen og en Gang indeholdt den smukkeste Samling Planter, der fandtes i Evropa, er nu beplantet med Kartofler.

Ulykkeligvis bryder Folket sig ikke om at bevare disse Erindringer om en svunden Tid. I Raadhuset fandtes der saaledes en mærkelig Hal, men det Billedskærerarbejde, hvormed den var smykket, blev nedrevet og solgt til en lysthavende. Slottet, et af de ældste i Holland, hvor Kong Radbod holdt Hof, er ligeledes efterhaanden blevet ødelagt. Ruinerne deraf kan endnu betragtes med Interesse; det var her, at der blev anbragt en Statue af Frieslands Gudinde Medea, hvem man bragte Menneskeofre. Da den var forgyldt, og Solen skinnede paa den, fik Byen sit Navn af denne Omstændighed, nemlig Medea blickt, der i Tidens Løb blev forandret til Medemblik.

Blandt andre gamle Byer besidder Kampen mange Antikviteter. Af dens syv Porte er de fire bedste endnu bevarede. „Brødrenes Port", der ligger i Midten af en Blomsterhave, er et af de smukkeste Exempler paa det 16de Aarhundredes Bygningskunst. Den blev opkaldt efter en klosterlig Orden.

Holland var i lang Tid det eneste Land, hvor der afholdtes Skøjtevæddeløb. Unge og gamle, rige og fattige deltager i denne Kappestrid. Prisen, der udsættes, bestaar altid i en værdifuld Sølvgjenstand, der som et Sejrvindingstegn opbevares med stor Omhu af den lykkelige Vindende. —

Hvorvidt det er muligt med nogen praktisk Fordel at udtørre Zuider-Søen, er et Spørgsmaal, som det er meget vanskeligt at afgjøre. Hollænderne er et utrætteligt og beregnende Folk, og dersom Tingen kunde udføres eller var værd at udføre, vilde de sikkert prøve derpaa, da de ved et saadant Foretagende vilde indvinde en betydelig og nyttig Landstrækning.

Danske Digtere.

Jens Christian Hostrup: „Risbøgen".

Der er saa lyst i Skovens Hal, —
thi Taget ligger nede,
den klare Dag ej længe skal
om Vej til Gulvet lede.

De ranke Bøge, Vaarens Sol
fik smykket ud til Gilde,
de kasted stolt den bløde Kjol,
da Luren klang, den vilde.

De blotted Isen som til Fest,
ej Frost og Sne dem skræmmer,
de strækker mod den skarpe Blæst
de nøgne Kæmpelemmer.

Ikkun den lave Risbøg staar
med Løv paa alle Kviste,
dens Brudedragt blev brun og haard,
dog vil den ej den miste.

Højt Stormen skriger: „Kast dog, kast
de grimme tørre Blade!"
Men tro den holder Mindet fast
fra Dagene de glade.

Ja, kommer Vaarens Sol paany
og siger: „Slip nu, kjære!"
den vil bag Anemoner bly
sin gamle Kjole bære, —

vil bære den, naar Timen slaar,
hvorom Smaablomster hviske,
da under Dragten brun og haard
den færdig har den friske.

— O Danmark, som saa lav og svag
bag Skovens Trær dig skjæler,
du kjender Vintrens Favnetag,
og hvordan Stormen kjæler.

Den klapped dig i Hui og Hast;
da falmede din Lykke;
men som dit eget Træ hold fast
paa Somrens visne Smykke!

Om de, der knejse højt i Sky,
tør kjækt med Stormen lege,
forsmaa dog ej at søge Ly
bag Minderne de blege!

Thi dine Minder er dit Guld,
saa sæt dit Guld paa Rente!
Ja, vogt dem vel i Vinterkuld;
der er en Vaar i Vente.

Hvad før dig gjorde stærk og glad,
din Krans, dit Haab, din Fane,
hold fast paa dem til mindste Blad!
Lad Stormen intet rane!

Hold fast om saa al Verden lo!
Hold fast, om du maa græde!
De Spirerne vil dække tro
til næste Sommers Glæde.

Ja, slip dem ej for Døgnets Glans,
hvad Dværgene saa hviske,
før under Mindets brune Krans
du bærer Sejrens friske!

Tilbagekomst fra en natlig Razzia.

En Udfordring.

Folkelivsbillede fra Irland.

Den første Gang jeg steg i Land paa Irlands Grund, kunde jeg ikke andet end forbavses over den store Skare pjaltede og forsultne Mennesker, som uden Beskæftigelse drev omkring ved Havnen og stillede paatrængende Fordringer til de fremmedes Medynk.

I Særdeleshed udmærkede en i Pjalter indhyllet Slyngel paa 16—17 Aar sig ved en utrættelig Paatrængenhed. Efter at han en Gang havde faaet Kig paa mig, veg han ikke et Øjeblik fra min Side, men vilde med Vold og Magt paatvinge mig sin Tjeneste som Vejviser, Lastdrager, Bybud eller Tjener. Jeg søgte forgæves at blive fri for ham, og da han til sidst greb mig i Armen og vilde tage min Vadsæk, havde jeg ingen anden Udvej end at sætte haardt mod haardt, og jeg gav ham et Rap over Nakken med min Stok, hvorpaa han gav slip, men kaldte nogle Kammerater til Hjælp.

Mine Modstandere vilde allerede med vrede Miner til at stene mig, da heldigvis nogle fulde Matroser kom syngende og støjende ned til Havnen. Hele Dagdriversværmen skyndte sig nu bort for at være Vidne til dette Skuespil og fulgte Matroserne hen til et nærliggende Værtshus, sandsynligvis i Haab om at kunne tigge sig til et Glas Øl. Ogsaa mine Plageaander sluttede sig til Flokken, kun den Fyr, hvem jeg havde slaaet, blev et Øjeblik staaende og saa efter mig med et bistert Blik. Da jeg lidt efter saa mig om, stod han noget borte i Samtale med en smudsig og pjaltet klædt ung Pige, som uden at røre sig af Stedet havde været Vidne til hele Optrinet. —

Jeg havde næppe skiftet Klæder paa det Hotel, hvor jeg var taget ind, før det bankede paa min Dør. Jeg lukkede op, og en mig aldeles ukjendt Person traadte ind. Den fremmedes Ydre var højst ejendommeligt: Sko med tykke Træsaaler, snævre og ualmindelig korte Nankinsbenklæder, en ubegribelig snæver og luvslidt blaa Frakke, et Par kolossale Flipper og et Halstørklæde, der naaede et godt Stykke op over Hagen. I Hænderne, der var skjulte i et Par forfærdelig tilsølede Handsker, holdt han en Hue, som sandsynligvis i fordums Dage havde været laaden, men hvis Materiale var af en aldeles ubestemmelig Natur. Han havde under Armen en Kjæp med kroget Haandtag, og hans Øren var prydede med et Par vældige Ringe.

„Hvad ønsker De?" spurgte jeg.

„Jeg be'er om Forladelse, min Herre, at jeg vover at besvære Dem, men De ved, at Ærens Fordringer ikke taaler Opsættelse. Jeg har den Ære at bemærke, at jeg er forhenværende Kaptajn O'Knough, og at jeg kommer paa min Ven, Patrick O'Conegals Vegne."

„Jeg har ikke den Ære at kjende hverken Dem eller Deres Ven. Hvad vil De, at jeg skal gjøre for ham?"

„Hvad hører jeg? Skulde De virkelig ikke mindes den sørgelige Tildragelse, som har givet min Ven Anledning til at anmode mig om at ordne denne Affære med Dem?"

„Jeg forsikrer Dem, Hr. O'Knough, det maa være en Fejltagelse," udbrød jeg leende. „De har taget fejl af Husnumret og er saaledes kommen til den urette. Mit Navn er Charles Brown, fra London."

„Meget vel, det er ganske rigtigt, og jeg er overbevist om, at en Hædersmand som De ikke vil undslaa sig for at afgjøre denne meget beklagelige Sag paa en Maade, der sømmer sig for en Gentleman."

„Men hvad vil De her, Hr. Kaptajn O'Knough. Jeg forstaar Dem slet ikke."

Hr. O'Knough lagde den Del af sit Ansigt, der ikke var skjult af Halstørklædet og Flipperne, i dybe, melankolske Folder og spurgte i en højtidelig Tone:

„Mindes De ikke, min Herre, at De for en halv Times Tid siden forulempede en ung Gentleman nede ved Havnen? Det er virkelig en yderst sørgelig Affære, der giver et yderligere Bevis paa Rigtigheden af den Sandhed, at Mennesket desværre altfor ofte giver efter for sine heftige Lidenskaber. De kan ikke nægte, at de har slaaet min Ven O'Conegal?"

„Naa — De mener den unge Dagdriver, som ved sin næsvise Paatrængenhed tvang mig til at vise ham bort paa en lidt barsk Maade?" udbrød jeg leende.

„Min Herre, jeg beder Dem, at De ikke føjer en ny Fornærmelse til den første. Min Ven, O'Conegal, som stundum plejer at promenere ved Havnen for at faa bedre Appetit til Middagsmaden, finder undertiden Behag i for sin Helbreds Skyld at paatage sig Smaaærender eller styrke sig med legemligt Arbejde. De har belønnet hans Velvilje med et Nakkedrag, og jeg har derfor faaet i Kommission at kræve Oprejsning for Deres upassende Opførsel."

„Men paa hvilken Maade kan jeg give Deres Ven Oprejsning?" spurgte jeg, i det jeg bestræbte mig for for at bevare et alvorligt Udseende.

„Hr. O'Conegal er en Ætling af en gammel berømt irsk Kongeslægt og i Besiddelse af sine Fædres ridderlige Dyder. Han er en lige saa duelig Pistolskytte som udmærket Fægtemester — ja, jeg tør paastaa, at han er frygtelig at have til Modstander: han skyder en Svale i Flugten og gjennemborer en Flue paa Væggen."

„Og hvis jeg nu vægrer mig ved at give Hr. O'Conegal Oprejsning."

„Da vil De blive overøst med Udfordringer fra O'Kilnaherne, O'Mornanerne, O'Tarnevanerne, O'Piprarne og alle min Vens øvrige Slægtninge. Jeg haaber imidlertid, at De som Mand af Ære retter Dem efter vort Lands Sæd og Skik. For øvrigt skal jeg ikke forsømme at gjøre Dem opmærksom paa den særegne Omstændighed, at Deres Forhold var saa meget mere saarende, som det blev udvist lige for Øjnene af Hr. O'Conegals Forlovede, Frøken Moina O'Kourk, hvilken unge Dame, som desværre er af svag Konstitution, efter Lægens Forskrift af og til styrker sig ved at indaande frisk Søluft."

Jeg maatte gjøre Vold paa mig selv for ikke at briste i Latter; men jeg satte mig for at fortsætte Løjerne lidt endnu og paatog mig derfor en betænkelig Mine, i det jeg svarede:

„Denne Sag kommer mig meget ubelejligt; jeg har næppe et Øjeblik tilovers fra mine mange vigtige Forretninger."

Den forhenværende Kaptajn lagde sin Haand paa min Skulder og saa mig med et bekymret Udtryk i Øjnene.

„Det er tungt," sagde hun, „meget tungt! De har ved deres ulyksalige Heftighed fremkaldt en forfærdelig Ulykke. De er maaske Familiefader; sæt Dem blot rigtig ind i Deres Stilling: min Ven O'Conegal gjennemborer Deres Hjærte — Deres trofaste Hustru, Deres smaa Børn staar grædende ved Deres skrinlagte Legeme — Kisten skrues til, Familien falder i Afmagt — det sørgelige Tog vandrer ud til Kirkegaarden — og den mørke, kolde Jord skjuler Deres trange Bolig — det er en overvældende Tanke!"

Kaptajn O'Knough trak med disse Ord et blaatærnet Tørklæde op af Lommen, trykkede det mod sine Øjne og stønnede dybt.

„Jeg takker Dem for Deres Deltagelse, Hr. O'Knough," sagde jeg; „men mon der dog ikke skulde være Mulighed for at afgjøre Sagen paa en mindre blodig Maade?"

Hr. O'Knough svarede ikke strax.

Han lagde Stokken paa Næsen og sænkede tankefuldt Blikket mod Gulvet. Lidt efter saa han atter op, greb min Haand og sagde med rørt Stemme:

„Maaske gives der en Maade, paa hvilken Deres Hustru kan faa Lov til at beholde sin Mand, de ulykkelige Børn deres Fader! Hvad mener De, om jeg forsøgte at formilde Hr. O'Conegal med et Pund Sterling?"

„Saa dybt formaar vel næppe en Ætling af en gammel irsk Kongeslægt at nedlade sig," bemærkede jeg.

„Jo, jeg er tilbøjelig til at tro det," lød Svaret. „Hr. O'Conegal har et blødt Hjærte; jeg skal gjøre ham alvorlige Forestillinger, søge at bevæge ham, røre ham til Medlidenhed, og han vil nok føle sig tilfredsstillet, naar jeg forsikrer ham, at det kun var ved en Fejltagelse, at Slaget ramte hans Nakke."

„Ja, forsøg det, kjære Kaptajn," udbrød jeg. „Men det synes mig, De tager Munden temmelig fuld: hvad mener De, om vi anvendte to Shilling paa Forsoningsværket?"

Hr. O'Knoughs Ansigt udtrykte dyb Foragt.

„To Shillings!" udbrød han med retfærdig Harme; „jeg vilde da selv udsætte mig for at blive udfordret af min Ven."

„Det gjør mig ondt, Hr. O'Knough, at jeg ikke kan kjøbe mit Liv for to Shilling; men jeg faar da finde mig i min haarde Skæbne og krydse Klinge med Deres Ven."

O'Knough nærmede sig, trykkede sin Stok haardt mod Næsen og blinkede med en hemmelighedsfuld Mine:

„Giv mig i det mindste tre Shillings, Herre!"

„Ikke en Hvid mere end de to"

„Nu vel — lad gaa da! Jeg vil vove Forsøget og prøve paa at formilde Hr. O'Conegal, hans Forlovede og Slægtninge med disse to Shillings."

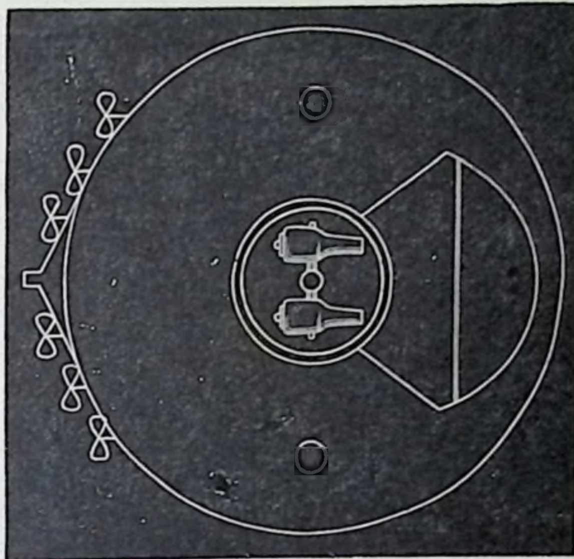
Han stak Pengene i Lommen og fjærnede sig med de Ord: „Tak Gud, min Herre! — De er undsluppen en frygtelig Fare!"

Fra alle Verdensdele.

XVII.
Et rundt Skib.

For nogle Aar tilbage blev der i den russiske Marine bygget et Orlogsskib af en ganske ny Form og til Dels ny Konstruktion. Det var cirkelrundt, og hvor underligt det end lyder, saa det dog ud, som om Bygmesteren havde benyttet en saa simpel Ting som en Vaskebalje til Forbillede. Nu er det bekjendt nok, at en Vaskebalje ikke er noget heldigt søgaaende Skib, da det har en overvejende Tilbøjelighed til at dreje rundt paa et og samme Sted. Imidlertid er det netop denne Omstændighed, der har ledet Tanken hen paa at bygge et rundt Krigsskib. Skibet er nemlig bestemt til Kystforsvar, og da vil den Egenskab at kunne dreje sig eller snurre rundt paa Stedet ofte have sine store Fordele. Prøverne, der afholdtes, da Skibet var færdigt, faldt meget heldige ud.

Skibet er bygget fladbundet, og dets Tværmaal paa Midten er 91 Fod. Dets Dybde i Vandet er 11 Fod, og det er forsynet med et pansret Taarn, ca. 28 Fod i Tværmaal, hvori der er anbragt to 11 Tommers Staal-Bagladningskanoner. Det er dette, der er vist paa medfølgende Figur. Skibet har ikke mindre end 6 Skruer og lige saa

mange Dampmaskiner, i det hver af Skruerne sættes i Bevægelse af sin egen Dampmaskine. Skroget er forsynet med Panser.

Vore Billeder.

Casamicciola paa Ischia. De tvende frygtelige Jordskælv, der med kort Tids Mellemrum har rammet Ischia, har knyttet en sørgelig Navnkundighed til den lille skjønne Ø i Havbugten ved Neapel. Ischia er af vulkansk Oprindelse og har fra Oldtiden af været berømt for sin herlige Beliggenhed, store Frugtbarhed, fortræffelige Vine og sine varme Kilder. I 1872 havde Øen 24,150 Indbyggere, men foruden dette Antal har Øen hvert Aar været gjæstet af talrige fremmede, der har benyttet Badene. Øens højeste Bjærg er den 783 Meter høje Vulkan Epomeo, ogsaa kaldet Monte San-Nicolo, hvis vulkanske Virksomhed først ophørte 1302. De største Byer er Borgo d'Ischia, der er beliggende paa Østkysten og tæller ca. 6500 Indbyggere, samt Forio paa Vestkysten med ca. 6200 Indbyggere. De berømteste Bade findes i Casamicciola, hvoraf vi paa omstaaende Side bringer et Billede. Casamicciola var det Sted, der blev haardest ramt ved Jordskælvet i Aar; man vil sikkert have bevaret i Erindringen de sørgelige Beretninger om Katastrofen. — Efter at de forulykkedes Lig er udgravne og den værste Nød afhjulpen, er man nu i Færd med atter at rejse de sunkne Mure, men det turde dog være tvivlsomt, om Øen vil blive et lige saa søgt Badested, som den tidligere har været. Den frygtelige Ulykke, der for anden Gang har ramt Ischia, vil vistnok skræmme mange fremmede fra at gjæste dette Sted, hvor tillokkende dets Naturskjønheder og Sundhedskilder end kan være.

* * *

En norsk Bondegaard. Fra Romundgaard i Sel, Vaages Annex, fører en malerisk Vej, hvorfra man har Udsigt over den smilende Gudbrandsdal med frodige Agre og velbyggede Gaarde, mellem hvilke Ottaelven skinnende bugter sig, medens skovklædte Aase som en grøn Ramme slynger sig om det herlige Billede. Vaagevandets Bredder er næsten overalt godt bebyggede, men de stejle Omgivelser har kun Plads for mindre Gaarde. En af de mærkeligste af disse er Gaarden Storvik, som fremstilles paa omstaaende Billede; den ligger lige ved den skummende Teselvs Udløb i den nævnte Sø. Det er en malerisk, gammel Bondegaard med mange Bjælkehuse, blandt hvilke især det gamle Stuehus med sin Svalegang træder frem. Fra Gaarden har man en smuk Udsigt over det bleggrønne Vaagevand, og i Baggrunden ses Begyndelsen af Loms Dalføre, til højre for det keglefor-

mede Fjæld, der hæver sig ved Vandets vestlige Bred. — Kun faa rejsende, der kommer gjennem den berømte Gudbrandsdal, forsømmer at gjæste Storvik, hvis Interiør skal være ikke mindre karakteristisk end selve Bygningernes gammeldags

Vinter, men den barske Aarstid har ikke skræmmet nogle af de Vagabonder, paa hvilke der ikke skal være Mangel i det tyske Kejserriges Hovedstad, bort fra at søge et Tilflugtssted i Parkens tætte Krat. De Stakler — ikke en Gang der

Lige Vilkaar.

Per kommer træt,, sulten og drivvaad hjem fra sit Arbejde i Marken. — „Det nytter ikke, du slaar dig til Ro," siger hans kjærlige Ægtemage. „Vil du ha'e Middagsmad, maa du først ud at hente Vand." — „Men jeg er saa vaad og forkommen, lille Nille," svarer Manden. „Kunde du ikke selv hente den Spand Vand?" — „Nej, Gu' vil jeg ej," siger Konen. „Nu er jeg saa dejlig varm og tør." — „Er der ikke andet i Vejen," svarer Manden, gaar ud og henter en Spand Vand, som han dænger over Konen, i det han bemærker: „Saa, lille Mutter, nu er Vilkaarene lige, og du kan lige saa gjærne som jeg hente Vand!"

Stil eller den ejendommelige, storslaaede Natur, hvoraf de er omgivne.

* * *

En natlig Razzia. Vi befinder os i Omegnen af Berlin, hvis Politi har gjort en forretningsmæssig Udflugt til det nærliggende Friedrichshain, en Park tæt uden for Byen. Det er oven i Kjøbet

har man kunnet lade dem være i Fred. Politiet har eftersøgt dem ligesom andet Vildt, grebet dem i deres Smuthuller, og nu drives de som en Flok Kvæg tilbage til Hovedstaden for at afleveres til deres første, sørgelige Bestemmelsessted: Politikammeret, og derfra rimeligvis blive fordelte mellem Fattighuset og Straffeanstalten.

Oliver Twist

eller

Et Fattighusbarns Hændelser,

af Charles Dickens.

(Med Illustrationer af George Cruikshank.)

(Sluttet.)

Halvtresindstyvende Kapitel.

Forfølgelsen og Undvigelsen.

æt ved den Del af Themsen, ved hvilken Kirken i Rotherhithe er beliggende, hvor Bygningerne paa Flodbredden er mest snavsede og Fartøjerne ude paa Floden sortest af Støvet fra Kulprammene og Røgen fra de lave, tæt sammenpakkede Huse — findes endnu den Dag i Dag det smudsigste, gaadefuldeste og besynderligste af de mange Kvarterer, som skjuler sig i London, og som ikke en Gang kjendes ved Navn af Befolkningens store Masse.

For at naa dette Sted maa man trænge gjennem en Labyrint af beklumrede, snævre og tilsølede Gader, der er tæt befolkede med de raaeste og fattigste Individer blandt Flodbreddens Beboere og helligede til den Handel og Vandel, som disse Mennesker kan tænkes at afstedkomme. De billigste og mindst appetitlige Fødemidler er ophobede i Boderne; de groveste og simpleste Klædningsstykker dingler uden for Marskandisernes Døre eller hænger ned fra Mure og Vinduer. Puffende sig frem mellem ledige Arbejdere af den laveste Klasse, Lastdragere, Kulsjovere, frække Kvinder, pjaltede Børn og Flodens værste Udskud og Skrabsammen, baner man sig kun med Vanskelighed Vej gjennem dette Kvarter, stadig forulempet af de modbydelige Optrin og den ikke mindre modbydelige Lugt fra de snævre Gyder, der drejer af til højre og venstre, og fortumlet ved Støjen af de tunge Vogne, som fører store Oplag af Handelsvarer fra de kæmpemæssige Pakhuse, der rager i Vejret paa hvert Hjørne. Naar man saa omsider har naaet mere afsides og mindre befærdede Gader end de, gjennem hvilke man hidtil har lagt Vejen, kommer man forbi faldefærdige Forsider af Huse, der hælder ud over Fortovet, brøstfældige Mure, der synes at vakle, medens man vandrer forbi dem, halvt nedstyrtede Skorstene, af hvilke Resterne synes at være paa Nippet til at styrte ned, Vinduer, beskyttede af rustne Jærnstænger, som er næsten fortærede af Ælde og Snavs, samt ethvert andet tænkeligt Kjendetegn paa Ødelæggelse og Forsømmelse.

I dette Nabolag, paa den anden Side af Dockhead, (i Southwark) ligger „Jacobs Øen“, omgivet af en dyndet Grav, der i Flodtiden er sex til otte Fod dyb og femten til tyve Fod bred, og som i tidligere Tid kaldtes Mill Pond, men nu er kjendt under Navnet „Folly Ditch“ (Daarskabens Grav). — Den danner en Gren eller Bugt af Themsen, og naar det er Højvande, kan den let

fyldes ved at aabne Sluserne ved Lead Mills, hvorefter den havde sit fordums Navn. Til saadanne Tider vil den fremmede, der betragter Folly Ditch fra en af de Træ-Broer, som fører tværs over den ved Mill Lane, kunne se Husenes Beboere paa begge Sider fra deres Bagdøre og Vinduer hidse Spande, Stripper og alle mulige Slags Kar der ned for at hale Vand op, og vender han Øjet bort fra denne Virksomhed for at se paa selve Husene, vil det Skue, der møder ham, vække hans højeste Forbavselse. Brøstfældige „Svalegange", der er fælles for Bagsiden af en halv Snes Huse, og fra hvis Aabninger man har Udsigt til Mudderet neden under, ituslaaede og lappede Vinduer, fra hvilke der stikker lange Stænger frem til at tørre Linned paa, som aldrig findes der, Stuer saa smaa, saa snavsede og snævre, at Luften næsten maa synes altfor forpestet endog for det Smuds og den Urenlighed, de indeholder, Træskure, der hæver sig op af Mudderet og truer med at falde om deri — hvilket nogle af dem allerede har gjort —; tilsølede Vægge og faldefærdige Murlevninger, ethvert synligt Vidnesbyrd om Fattigdom, ethvert modbydeligt Kjendetegn paa Smuds, Raaddenskab og Uhumskhed — alt dette pryder Bredderne af Folly Ditch.

Paa Jacobs-Øen staar Pakhusene tomme og uden Tag; Murene er i Færd med at hensmuldre; Vinduerne kan ikke længere kaldes Vinduer; Dørene er faldne ud paa Gaden; Skorstenene er sorte, men der stiger ingen Røg op af dem. For tredive eller fyrretyve Aar siden, før det hjemsøgtes af betydelige Tab og Kanslerrets-Processer*), var det et velstaaende Kvarter, men nu kan det med Sandhed kaldes en øde Ø. Husene har ingen Ejere; Indgangene er brudte op og betrædes uhindret af de, der har Mod til det, og som ofte baade lever og dør der. Men de, der søger et Tilflugtssted paa Jacobs-Øen, maa enten have vægtige Bevæggrunde til at holde sig skjulte, eller være nedsunkne i den dybeste Nød.

I et Værelse i en af de øverste Etager i et af disse Huse — et noget afsides liggende og temmelig rummeligt Hus, der var forfaldent i alle andre Henseender, men vel befæstet med Døre og Vinduer, og hvis Bagside vendte ud til Graven paa den oven for beskrevne Maade — var der forsamlet tre Mænd, der i nogen Tid havde siddet hensunkne i dyb og mørk Tavshed, kun nu og da betragtende hinanden med et Udtryk af synlig Angest og Spænding. Den ene af disse var Toby Crackit; den anden Hr. Chitling og den tredje en Tyv paa hen ved et halvt hundrede Aar, hvis Næse var slaaet næsten flad i et Slagsmaal en Gang i fordums Tid, og hvis Ansigt desuden bar endnu en frygtelig Skramme, der rimeligvis maatte henføres til den samme Lejlighed. Denne Mand var en hjemvendt Transporteret, og hans Navn var Kags.

„Jeg vilde ønske," sagde Toby og henvendte sig til Hr. Chitling, „at De havde opsøgt Dem en anden Butik, da det blev de to gamle for hedt der henne, og at De ikke var kommen her hen, min fine Ven."

„Ja, hvorfor gjorde De ikke det, De Kvægpande?" sagde Kags.

„Jeg troede rigtignok, at De var blevne lidt gladere ved at se mig end som saa," svarede Hr. Chitling med en sørgmodig Mine.

„Ja ser De, unge Herre," sagde Toby, „naar en Mand fører et saa tilbagetrukkent Liv, som jeg har gjort i den senere Tid, og paa den Maade har faa't et hyggeligt Tag over Hovedet, uden at nogen kommer og snuser og stikker sin Næse i 'et, saa er det temmelig generende at have den Ære at faa Besøg af en ung Herre i Dereses Omstændigheder, hvor agtværdig og behagelig en Person han end ellers kan være til at faa sig et Slag Kort med, naar Lejlighed byder sig."

„Især naar den unge Mand, der lever saa tilbagetrukkent, har en god Ven hos sig, som er vendt tilbage fra Udlandet tidligere end ventet, og som er altfor beskeden til at ønske at blive forestillet for Øvrigheden ved sin Hjemkomst," tilføjede Hr. Kags.

Der indtraadte en kort Pavse, efter hvilken Toby Crackit, der syntes at opgive enhver yderligere Bestræbelse for at blive ved med sit sædvanlige flotte og „lige glade" Ordgyderi, vendte sig om mod Chitling og sagde:

„Naar blev Fagin nappet?"

„Lige ved Spisetid — Klokken to i Eftermiddags. Charley og jeg slap vel og lykkelig op i Skorstenen, og Bolter sprang paa Hovedet ned i en tom Vandtønde, men hans Ben var saa lange, at de stak op af den, og saa nappede de ham med."

„Og Bet?"

„Stakkels Bet! Hun gik hen for at se Liget og give Forklaring om, hvem det var," svarede Chitling, der blev længere og længere i Ansigtet, medens han talte, „men hun blev helt affindig ved Synet af det og gav sig til at rase og skrige og slaa Hovedet mod Væggen, og saa puttede de hende i Spændetrøjen og bragte hende paa Hospitalet — og der er hun nu."

„Hva' blev der af den unge Bates?" spurgte Kags.

„Han luskede omkring for ikke at komme her hen, før det blev mørkt, men han vil snart være

*) Kanslerretten er en af Englands højeste Domstole, omtrent det samme som vor Højesteret.

her," svarede Chitling. „Der er ikke noget andet Sted at ty til, for Folkene i „Krøblingerne" er alle sammen blevne arresterede, og Skjænkestuen er helt fuld af Snushaner — jeg gjorde et Løb der hen og saa det med mine egne Øjne."

„Det gaar i Smadder alt sammen," bemærkede Toby og bed sig i Læben. „Dette her kommer til at gaa ud over mere end én."

„Retsdagen er lige for Haanden," sagde Kags; „dersom de bliver færdige med Forhørene, og Bolter optræder som Kronvidne, hvad han naturligvis gjør efter det, han allerede har sagt, saa kan de bevise Fagins Medskyldighed i Mordet og faa Sagen paakjendt paa Fredag, og han vil, saa sandt jeg lever, komme til at dingle, før der er gaaet sex Dage."

„De skulde have hørt, hvordan Folk hylede," sagde Chitling. „Hvis Betjentene ikke havde slaaet fra sig som Djævle, vilde man have revet ham i Stykker. En Gang var han allerede kastet til Jorden, men de sluttede Kreds om ham og banede sig kæmpende Vej. De skulde have set, hvorledes han saa sig omkring, helt tilsølet af Dynd og Blod, og klyngede sig op til Betjentene, som om de havde været hans kjæreste Venner. Jeg ser dem endnu, hvorledes de næppe kunde holde Stand mod Mængden, medens de slæbte ham af Sted med sig; jeg ser endnu, hvordan Folk sprang op, den ene bag ved den anden og skar Tænder ad ham ligesom vilde Dyr; jeg ser endnu Blodet paa hans Haar og Skæg og hører de frygtelige Skrig, hvormed Kvinderne styrtede sig ind i den tætteste Trængsel paa Gadehjørnet og svor paa, at de vilde rive Hjærtet ud af Livet paa ham."

Det rædselslagne Vidne til dette Optrin trykkede Hænderne mod sine Øren og gik med lukkede Øjne i heftig Bevægelse frem og tilbage i Værelset som et Menneske, der er fra Sands og Samling.

Medens han var saaledes sysselsat, og de to Mænd sad i dyb Tavshed med deres Øjne fæstede paa Gulvet, hørtes der en klaprende Lyd ude paa Trappen, og strax efter sprang Sikes' Hund ind i Værelset. De tre Mænd løb først hen til Vinduet, derpaa ned ad Trappen og ud paa Gaden. Hunden var sprungen op i et aabent Vindu; den gjorde intet Forsøg paa at følge efter dem, og ikke heller var dens Herre at se noget Steds.

„Hvad skal dette betyde?" sagde Toby, da de var vendte tilbage til Stuen. „Han kommer vel ikke her hen? Det . . . det haaber jeg ikke."

„Dersom han havde tænkt paa det, saa var han vel kommen samtidig med Hunden," sagde Kags og bukkede sig ned for at undersøge Dyret, der nu laa stønnende paa Gulvet. „Se her! Lad os faa en Taar Vand til den; den har løbet sig Tungen ud af Halsen."

„Den har drukket det op lige til den sidste Draabe," sagde Chitling efter i nogen Tid stiltiende at have betragtet Hunden. „Bedækket med Støv og Skarn — haltende — halv blind — den maa have løbet et ordentligt Stykke Vej."

„Hvor kommer den vel fra?" udbrød Toby. „Den har naturligvis været henne i de andre Smuthuller, og da den fandt dem optagne af fremmede, er den løbet her hen, hvor den har været saa tit og mange Gange før. Men hvor kommer den oprindelig fra, og hvorledes kommer den her hen, uden at den anden er med?"

„Han" — (ingen af dem nævnede Morderen ved hans Navn) — „han skulde vel aldrig have gjort det af med sig selv. Hvad tror De?" sagde Chitling.

Toby rystede paa Hovedet.

„Dersom han havde gjort det," sagde Kags, „saa vilde Hunden haft travlt med at føre os hen til det Sted, hvor det var sket Nej. Jeg tænker, at han er sluppen ud af Landet og har ladet Hunden blive tilbage. Han maa være bleven den kvit paa en eller anden Maade, ellers vilde den ikke ta'e det saa rolig."

Da denne Formodning syntes at være den rimeligste, blev den antagen som den eneste gyldige, og Hunden, der krøb ind under en Stol for at lægge sig til at sove, blev ikke videre ænset af nogen.

Det var imidlertid blevet mørkt. Man lukkede Vindusskodderne og tændte et Lys, der blev sat hen paa Bordet. De sidste Dages skrækkelige Begivenheder havde gjort et dybt Indtryk paa dem alle tre, og dette forøgedes endnu mere ved den overhængende Fare og deres egen Stillings Usikkerhed. De rykkede deres Stole tættere sammen og fòr op ved enhver Lyd. De talte kun lidt og stadig i en hviskende Tone, og de var lige saa tavse og grebne af Ængstelse, som om Liget af den myrdede Pige havde ligget i Værelset ved Siden af.

De havde siddet saaledes i nogen Tid, da der pludselig hørtes en hastig Banken paa Døren neden under.

„Den unge Bates," sagde Kags og saa sig bistert omkring for at tvinge den Frygt, som han selv følte.

Det bankede igjen. Nej, det var ikke ham; han bankede aldrig saaledes.

Crackit gik hen til Vinduet og saa ud, men trak strax Hovedet til sig igjen, rystende over alle Lemmer. Det gjordes ikke nødig at fortælle, hvem det var; Tobys blege Ansigt røbede det tydeligt nok. Hunden var ogsaa sprungen op i det samme og løb tudende hen til Døren.

„Vi maa lukke ham ind," sagde Crackit og tog Lyset.

„Er der ingen anden Udvej tilovers?" spurgte den anden med hæs Røst.

„Nej. Han maa lukkes ind."

„Lad os ikke sidde i Mørke," sagde Kags, i det han tog et Lys ned fra Kamingesimsen og tændte det med Hænder, der rystede saa stærkt, at Bankningen blev gjentaget to Gange, før han var færdig.

Crackit gik ned til Døren og vendte tilbage, ledsaget af en Mand, der havde skjult den nederste Del af sit Ansigt med et Lommetørklæde og bundet et andet omkring Hovedet under sin Hat. Han tog langsomt Tørklæderne af. Ansigtet var ligblegt, Øjnene indfaldne, Kinderne hule, Skæget tre Dage gammelt, Kroppen mager og hentæret, Aandedraget tungt og kort — det var lige som et Gjenfærd af Bill Sikes.

Han lagde sin Haand paa en Stol, der stod i Midten af Værelset, men blev overfalden af en Gysen, da han vilde til at kaste sig ned i den, og i det han syntes at se sig tilbage over Skulderen, trak han den tæt hen til Væggen — saa tæt, han kunde faa den — skurede den op imod den — og satte sig ned.

Der var ikke blevet vexlet et Ord. Han saa stiltiende fra den ene til den anden. Dersom et Øje hemmelig saa op og mødte hans, vendte det sig strax bort igjen. Da hans hule Stemme brød Tavsheden, fór de alle tre sammen. Det var, som om de aldrig før havde hørt hans Røst.

„Hvorledes kom Hunden her hen?" spurgte han.

„Alene. For tre Timer siden."

„Aftenbladene fortæller, at Fagin er bleven fangen. Er det sandt eller Løgn?"

„Sandt."

De sad igjen en Tidlang uden at mæle et Ord.

„Fordømmelse over jer alle sammen," udbrød Sikes endelig og fór med Haanden hen over Panden. „Har I ingen Ting at sige mig?"

Der opstod en urolig Bevægelse blandt dem, men ingen svarede.

„De, som er Herre her i Huset," sagde Sikes og vendte sig om mod Crackit, „har De i Sinde at sælge mig, eller kan jeg blive her, til denne Jagt er forbi?"

„De kan blive her, hvis De tror, at her er sikkert for Dem," gjenmælede den tiltalte efter nogen Tøven.

Sikes saa med et langt Blik op ad Væggen bag ved sig, i det han snarere prøvede paa at dreje Hovedet, end han virkelig gjorde det, og sagde:

„Er . . . det . . . Liget . . . blevet begravet?"

De rystede paa Hovedet.

„Hvorfor er det ikke sket?" spurgte han med det samme Blik til Væggen bag ved. „Hvorfor lader de saadanne fæle Ting blive oven Jorden? . . . Hvad er det for en Banken?"

Crackit tilkjendegav ved et Vink med Haanden, i det han forlod Værelset, at der ikke var noget at frygte, og kom strax efter tilbage, ledsaget af Charley Bates. Sikes sad lige over for Døren, saaledes at Drengen fik Øje paa hans Skikkelse, i det samme han traadte ind.

„Toby," sagde Drengen og veg tilbage, da Sikes fæstede sine Øjne paa ham, „hvorfor fortalte De mig ikke det der nede?"

Der havde været noget saa uhyggeligt i den Maade, hvorpaa de tre andre havde gyst tilbage for ham, at den elendige Forbryder gjærne havde villet gjøre sig gode Venner endog blot med denne Dreng. Han nikkede derfor til ham og gjorde Mine til at række ham Haanden.

„Lad mig komme ind i et andet Værelse," sagde Drengen og trak sig endnu længere bort.

„Charley!" sagde Sikes og nærmede sig, „kjender . . . kjender du mig ikke?"

„Kom mig ikke nær," svarede Drengen, der vedblev at vige tilbage, i det han med Rædsel i sine Øjne stirrede paa Morderens Ansigt. „De Uhyre!"

Manden blev staaende paa Halvvejen, og de saa paa hinanden, men Sikes's Øjne sænkede sig lidt efter lidt mod Gulvet.

„Jeg kalder jer tre til Vidne paa," raabte Drengen, i det han rystede sin knyttede Haand og blev mere og mere ophidset, medens han talte, „jeg kalder jer tre til Vidne paa, at jeg ikke er bange for ham — dersom de kommer her hen efter ham, saa angiver jeg ham, ja, det gjør jeg. Jeg siger jer det paa Forhaand. Han kan dræbe mig for det, hvis han har Lyst, eller hvis han tør, men er jeg her, saa angiver jeg han. Jeg vilde angive ham, om han saa skulde brændes levende op. Mord! Hjælp! Hvis der er Mod og Mandshjærte i jer, saa hjælper I mig. Mord! Hjælp! Ned med ham!"

I det Drengen udstødte disse Skrig og ledsagede dem med voldsomme Fagter, fór han virkelig ganske alene løs paa den stærke Mand og kastede ham i sin ubændige Heftighed og ved sit pludselige Angreb med et tungt Fald til Jorden.

De tre Tilskuere syntes fuldstændig forstenede. De gjorde ingen Mine til at blande sig i Striden, og Drengen og Manden rullede omkring med hinanden paa Gulvet. Uden at ænse de Slag, der regnede ned over ham, vedblev den først nævnte at vikle sine Hænder fastere og fastere ind i Klædningsstykkerne paa Morderens Bryst, medens han uophørlig og af al sin Kraft raabte om Hjælp.

Kampen var imidlertid altfor ulige til at kunne vare længe. Sikes havde faaet sin Modstander under sig og sat sit Knæ paa hans Strube, da Crackit stødte ham tilbage og med en forskrækket Mine pegede hen til Vinduet. Der blinkede Lys der nede; heftige og højrøstede Stemmer talte med hinanden, og en Trampen af hastige Fodtrin — hvis Tal syntes at være uendeligt — lød hen over den nærmeste Bro. Der lod til at være en Mand til Hest iblandt Sværmen, thi man kunde høre Lyden af Hovslag paa den ujævne Stenbro. Der skinnede flere og flere Lys; Fodtrinene kom nærmere og blev mere og mere støjende; saa lød der en stærk Banken paa Gadedøren og derpaa en truende Mumlen fra saa mange forbitrede Stemmer, at det maatte faa selv den kjækkeste til at tabe Modet.

„Hjælp!" skreg Drengen med en Røst, der hvinede gjennem Luften. „Her er han! Stød Døren ind!"

„I Kongens Navn!" raabte Stemmerne uden for, og den truende Mumlen hørtes igjen, men højere end før.

„Stød Døren ind!" skreg Drengen. „Jeg siger jer, at de aabner den aldrig godvillig. Løb op til den Stue, hvor Lyset er. Stød Døren ind!"

Tætte og tunge Slag regnede ned over Døren og de nederste Vindusskodder, da han hørte op at tale, og et larmende Hurraraab, der banede sig Vej til dem, gav for første Gang de lyttende en nogenlunde rigtig Forestilling om, hvor uhyre talrig Sværmen var.

„Skaf mig et Sted, hvor jeg kan lukke denne hylende Satan inde," raabte Sikes vildt, medens han fór frem og tilbage og nu slæbte Drengen efter sig lige saa let, som om han havde været en tom Sæk. „Døren der! Hurtig!" Han smed ham ind, lukkede Døren og drejede Nøglen om. „Er Gadedøren solid?"

„Lukket to Gange i Laas og Kjæde for," svarede Crackit, der lige som de andre Mænd vedblev at staa aldeles raadvild og hjælpeløs.

„Fyldningerne — er de stærke?"

„Beslaaede med Jærnplader."

„Og Vindusskodderne?"

„Ja, Vindusskodderne med."

„Saa gid Satan annamme jer!" udbrød den fortvivlede Nidding, i det han aabnede Vinduet og truede ad Mængden. „Gjør kun jert værste! Jeg skal endnu narre jer."

Af alle de skrækkelige Hyl, som nogen Sinde er naaede til menneskelige Øren, kunde intet overgaa det Skrig, som opløftedes af den rasende Mængde. Nogle raabte til dem, der stod nærmest, at man skulde stikke Ild paa Huset, andre brølede til Betjentene, at de skulde skyde Forbryderen ned. Men ingen røbede dog en saadan Forbitrelse som den Mand, der var til Hest. Han sprang af Sadlen og banede sig Vej gjennem Mængden, som om det var Vandbølger, han kløvede, og da han var kommen neden under Vinduet, raabte han med en Stemme, der overdøvede alle andre:

„Tyve Guinea'er*) til den Mand, der bringer en Stige!"

De nærmeste istemte Raabet, og hundrede andre Stemmer gjentog det. Nogle raabte paa Stiger, andre paa Hammere og Brækjærn; nogle løb hid og did med Fakler som for at søge efter disse Gjenstande og kom saa strax igjen tilbage for at skraale op paany; nogle forødte deres Vejr i afmægtige Eder og Trusler; nogle puffede sig fremad med en Ubændighed som gale Mennesker og hindrede derved andre i at komme frem, nogle af de dristigste prøvede paa at klatre op ad Tagrenden og Sprækkerne i Muren, og alle bølgede frem og tilbage i Mørket lige som en Kornmark, der sættes i Bevægelse af en stærk Blæst, medens de nu og da forenede sig i et rasende Brøl.

„Det var Højvande," raabte Morderen, i det han tumlede tilbage i Værelset og atter lukkede Vinduet i; „det var Højvande, da jeg kom her hen. Lad mig faa et Tov, et langt Tov. De er alle sammen foran Huset. Jeg lader mig fire ned i Folly Ditch og slipper bort paa den Maade. Giv mig et Tov, eller jeg begaar tre Mord endnu og gjør bag efter Ende paa mig selv."

De forfærdede Mænd pegede paa et Sted, hvor saadanne Gjenstande blev opbevarede, hvorpaa Morderen valgte det længste og stærkeste Tov, han i en Hast kunde finde, og skyndte sig op paa det øverste Loft.

Alle Vinduerne i Bagsiden af Huset var for længe siden murede til, med Undtagelse af en Luge i det Kammer, hvor Drengen var lukket inde, og den var saa lille, at ikke en Gang hans Krop kunde slippe gjennem den. Men fra denne Aabning havde han uophørlig raabt ned til dem, der stod uden for, at de skulde passe paa Husets Bagside, og da Morderen omsider kom til Syne paa Tagryggen gjennem en af Loftslugerne, blev Mængden foran Huset ved et lydeligt Raab underrettet om denne Omstændighed, og man begyndte øjeblikkelig at styrte over til den modsatte Side, trængende hinanden frem i en uafbrudt, bølgende Menneskestrøm.

Han anbragte et Brædt, som han havde taget med sig i dette Øjemed, saa fast og solidt foran Loftslugen, at det maatte blive meget vanskeligt at

*) En Guinea er en engelsk Guldmønt, der giælder omtrent 18 Kroner dansk.

aabne den indvendig fra, og i det han derpaa krøb hen over Tagstenene, kigede han ud over Muren.

Vandet var løbet bort igjen og Graven forvandlet til et Leje af Mudder.

Mængden havde været tavs i disse faa Minuter, medens den fulgte hans Bevægelser uden rigtig at vide, hvad han havde i Sinde, men i samme Øjeblik, man opdagede det og forstod, at han var bleven narret, opløftede der sig et triumferende Forbandelsesraab, mod hvilket al den foregaaende Larm kun havde været en svag Hvisken. Atter og atter lød det. De, der stod for langt borte til at forstaa, hvad det betød, stemte i med; det gjentoges og gjentoges igjen; det var, som om hele Stadens Befolkning var strømmet til for at forbande ham.

Folkemængden trængte frem ad fra Husets Forside — frem ad, frem ad og frem ad, i en stærk, kæmpende Strøm af forbitrede Ansigter, der hist og her belystes af en brændende Fakkel, saa man saa' dem i hele deres vilde Raseri og Ophidselse. Husene paa den modsatte Side af Graven var blevne stormede af Pøbelsværmen; Vinduerne var blevne lukkede op eller simpelt hen slaaede ind; i enhver Aabning trængte en forvirret Mængde Ansigter sig sammen, og paa alle Tagrygge flokkedes den ene Klynge Mennesker ved Siden af den anden. Enhver af de smaa Broer (og man kunde se tre saadanne) bøjede sig under Vægten af den tæt sammenpakkede Mængde. Og endnu bestandig vedblev Strømmen at bølge frem for at finde en Krog eller et Hul, hvorfra den kunde give sine Skrig Luft og blot faa et Glimt at se af Forbryderen.

„Nu har de ham!" raabte en Mand fra den nærmeste af Broerne. „Hurra!"

Mængden blev saa begejstret, at den svingede med Hatte og Huer, og man raabte paany af alle Kræfter.

„Jeg giver halvtresindstyve Pund til den, der fanger ham levende," udbrød en gammel Herre, der stod i Nærheden af den anden. „Jeg bliver her, til man kommer og kræver Belønningen af mig."

Der lød et nyt Brøl. I dette Øjeblik fór det som en Løbeild gjennem Mængden, at man endelig havde sprængt Døren, og at den Mand, som først havde forlangt en Stige, var krøbet ind i Værelset. Strømmen gjorde pludselig omkring, i det denne Efterretning gik fra Mund til Mund, og Folk, der stod ved Vinduerne og saa, at de andre nede paa Broerne begyndte at ile tilbage, skyndte sig at forlade deres Plads for at styrte ned paa Gaden og slutte sig til Sværmen, der nu over Hals og Hoved myldrede tilbage til det Sted, den nylig havde forladt, medens man skubbede og puffede til hinanden og gispede af Iver for at komme i Nærheden af Gadedøren og se Forbryderen, naar Betjentene kom ud med ham. Skrigene og Hylene fra dem, der blev trykkede, saa de var lige ved at kvæles, eller revne omkuld og traadte under Fødder i Forvirringen, var skrækkelige at høre paa; de snævre Gader var fuldstændig spærrede, og medens nogle styrtede frem for atter at faa Plads foran Huset, og andre gjorde frugtesløse Anstrængelser for at slippe ud af Stimlen, blev Opmærksomheden for et Øjeblik bortledet fra Morderen, skjønt den almindelige Iver efter at se ham paagreben om muligt var endnu større end før.

Forbryderen var krøben sammen, fuldstændig overvældet af Mængdens Glubskhed og Umuligheden af at undslippe, men i det han, med ikke mindre Hurtighed end den, hvormed Forandringen gik for sig, lagde Mærke dertil, sprang han atter op, fast besluttet paa at gjøre en sidste Anstrængelse for at redde Livet ved at fire sig ned i Graven og — med Fare for at blive kvalt i Mudderet — forsøge paa at slippe bort i Mørket og Forvirringen.

Opmandet til en ny Kraftanstrængelse og dertil ægget af Larmen inde i Huset, som forkyndte, at man virkelig havde tiltvunget sig Adgang dertil, satte han sin Fod mod Skorstenspiben, bandt den ene Ende af Tovet fast og stramt omkring den og gjorde ved Hjælp af sine Hænder og Tænder i mindre end et Sekund en Løbeknude paa den modsatte Ende. Han kunde nu fire sig ned ad Rebet til en Afstand fra Jorden omtrent som hans egen Højde, og han holdt sin Kniv parat i Haanden for derpaa at skære det over og lade sig falde.

I samme Øjeblik som han stak sit Hoved ind i Løkken for at føre den ned under Armene, og i det den tidligere omtalte gamle Herre (der havde klynget sig saa fast til Rækværket paa Broen, at det var blevet ham muligt at modstaa Trængslen og beholde sin Stilling) med megen Iver gjorde de nærmest staaende opmærksom paa, at Manden var i Færd med at fire sig ned — i selv samme Øjeblik saa Morderen sig tilbage paa Taget, rakte begge Armene op over sit Hoved og udstødte et Rædselsskrig.

„Der er Øjnene igjen!" skreg han med et Hvin, der ikke længere havde noget menneskeligt ved sig.

I det han tumlede tilbage, som om han var bleven ramt af et Lyn, tabte han Ligevægten og styrtede ud over Tagskæget. Løbeknuden laa om hans Hals; hans Vægt snørede den sammen som en Buestræng og lige saa hurtig som den Pil, den udsender. Han faldt fra en Højde af fem og tredive Fod. Der var et pludseligt Ryk, en rædsom, krampagtig Sprællen, og der hang han med den aabne Kniv i sin stivnede Haand.

Den gamle Skorsten vaklede under Stødet, men blev dog staaende. Morderen dinglede livløs ind mod Muren, og Drengen, som var lukket inde i Kammeret skubbede Liget, der spærrede Udsigten for ham, til Side og raabte ned til Folkene, at de dog for Guds Skyld maatte komme og hjælpe ham ud.

En Hund, der hidtil havde ligget skjult, løb frem og tilbage paa Taget med en uhyggelig Tuden; til sidst samlede den sig til et Spring og sprang ned efter den døde Mands Skuldre. Men den forfejlede sit Maal, drejede sig rundt i Luften og faldt ned i Graven, hvor den knuste Hovedet mod en Sten.

Et og halvtresindstyvende Kapitel.

Giver Opklaring paa mere end én Hemmelighed samt indeholder et Ægteskabstilbud, ved hvilket der hverken er Tale om Udstyr eller Naalepenge.

De Begivenheder, som er blevne meddelte i det foregaaende Kapitel, var kun to Dage gamle, da Oliver Klokken tre om Eftermiddagen befandt sig i en Rejsevogn, der rullede hastig af Sted paa Vejen til hans Fødested. Fru Maylie, Rose, Fru Bedwin og den gode Doktor sad hos ham, og Hr. Brownlow fulgte bag efter i en tosædet Postvogn, ledsaget af en anden Person, hvis Navn ikke var bleven nævnet.

De havde ikke talt meget undervejs, thi Oliver var i en urolig og bevæget Sindsstemning, der havde berøvet ham Evnen til at samle sine Tanker, ja næsten Mælet med, og den syntes næppe at øve mindre Virkning paa hans Rejsefæller, der i alt Fald delte den i samme Grad. Hr. Brownlow havde med megen Varsomhed gjort Oliver og de to Damer bekjendte med Beskaffenheden af de Tilstaaelser, der var blevne aftvungne Monks, og skjønt de vidste, at Øjemedet med deres nuværende Rejse var at fuldføre det Værk, der var blevet saa godt begyndt, var hele Sagen dog endnu indhyllet i tilstrækkelig Tvivl og Hemmelighedsfuldhed til at holde dem i en Tilstand af den mest spændte og urolige Forventning.

Den samme omhyggelige Ven havde med Hr. Losbernes Hjælp sørget for at spærre alle Veje, gjennem hvilke de kunde faa Efterretning om de uhyggelige Tildragelser, der nylig havde fundet Sted. „Det var meget sandt,“ sagde han, „at det alligevel ikke kunde vare længe, før de erfarede dem, men det kunde da ske paa et heldigere Tidspunkt end i Øjeblikket og i alt Fald ikke paa noget værre.“ De fortsatte altsaa deres Rejse i Tavshed, medens hver især var sysselsat med sine Betragtninger over det Øjemed, der havde ført dem sammen, uden at nogen af dem følte sig oplagt til at udtale de Tanker, der dog i lige høj Grad trængte sig ind paa dem alle.

Men havde Oliver under denne Indflydelse siddet tavs, saa længe de kjørte hen imod hans Fødested ad en Vej, som han aldrig før havde set, hvorledes styrtede saa ikke til Gjengjæld alle Erindringerne fra gamle Dage ind paa ham, og hvor mange forskjellige Følelser vaktes der ikke i hans Bryst, da de drejede ind paa den Vej, ad hvilken han havde vandret til Fods som en stakkels hjemløs, omflakkende Dreng, uden en Ven til at hjælpe sig eller et Tag, hvorunder han kunde søge Ly.

„Se der, der!“ udbrød Oliver, i det han ivrig greb Roses Haand og pegede ud af Vinduet paa Vognen. „Der er det Stænte, jeg steg over; der er Hækkene, som jeg krøb bag ved af Frygt for, at man skulde følge efter mig og tvinge mig til at vende tilbage. Hist henne tværs over Markerne løber den Sti, som fører hen til det gamle Hus, hvor jeg boede, da jeg var et lille Barn! O, Dick, Dick, min kjære, gamle Ven, dersom jeg blot kunde se dig nu!“

„Du vil snart faa ham at se,“ svarede Rose og tog kjærlig hans foldede Hænder mellem sine. „Du skal fortælle ham, hvor lykkelig du er, og hvor rig du er bleven, og at du i al din Lykke ikke kjender nogen større Glæde end den at komme tilbage til ham for ogsaa at gjøre ham lykkelig.“

„Ja, ja,“ sagde Oliver, „og vi vil . . . vi vil føre ham bort her fra og lade ham faa ny Klæder og komme i Skole og sende ham ud til et eller andet roligt Sted paa Landet, hvor han kan blive stærk og rask — ikke sandt?“

Rose nikkede „Ja,“ thi Drengen smilede saa lyksalig gjennem sine Taarer, at hun blev alt for bevæget til at tale.

„De vil være god og kjærlig mod ham, for det er De jo mod alle,“ sagde Oliver. „Jeg ved nok, at De vil komme til at græde over, hvad han kan fortælle, men det gjør ikke noget; det gjør slet ikke noget, thi det gaar snart over, og De vil smile igjen — ogsaa det ved jeg — ved at tænke paa, hvor helt anderledes han er kommen til at se ud; saaledes gik det Dem jo ogsaa med mig. Han sagde „Gud velsigne dig“ til mig, da jeg løb bort,“ udbrød Drengen med bevæget Stemme, „og nu vil jeg sige „Gud velsigne dig“, og jeg vil vise ham, hvor meget jeg holder af ham derfor.“

Da de nærmede sig Byen og omsider kjørte gjennem de snævre Gader, var det ikke længere nogen let Sag at faa Drengen til at lægge Baand paa sine overstrømmende Følelser. Der var Sowerberrys, Bedemandens Butik, ganske som den plejede

at være, kun saa den mere ubetydelig og mindre imponerende ud, end den stod for hans Erindring — der var alle de vel bekjendte Huse og Butiker, hvortil der, næsten ved hvert eneste, knyttede sig en eller anden lille Hændelse — der var Gamfields Karre, den selv samme Karre, han plejede at lade holde uden for Døren til det gamle Værtshus — der var Fattighuset, hans Barndoms sørgelige som om han først havde forladt Stedet i Gaar, og hele hans senere Liv kun havde været en lykkelig Drøm.

Men det var lutter sandfærdig, frydefuld Virkelighed. De kjørte lige hen foran Porten til Byens fornemste Hotel (som Oliver havde plejet at se op til med dyb Ærefrygt, som et mægtigt Palads, men som nu havde tabt noget i Pragt og Størrelse)

Den sidste Udvej. (Se Sp. 892).

Fængsel, der truende vendte sine triste Vinduer ud mod Gaden — ved Porten stod den samme skindmagre Portner, og Oliver gos uvilkaarlig tilbage ved Synet af ham, men strax efter lo han af sig selv, fordi han kunde være saa taabelig, og saa græd han, og saa lo han igjen. — Der var ved Dørene og Vinduerne saa mange Ansigter, som han kjendte helt godt — det saa næsten alt sammen ud, og her blev de modtagne af Hr. Grimwig, der kyssede den unge Dame og den gamle med, da de steg ud af Vognen, som om han havde været Bedstefader til hele Selskabet, og Hr. Grimwig var lutter Smil og Elskværdighed og tilbød ikke en eneste Gang at spise sit Hoved, selv ikke medens han trættedes med en meget gammel Postillon om den nærmeste Vej til London og paastod, at han kjendte den

bedst, skjønt han rigtignok kun havde kjørt den Vej en eneste Gang og ved den Lejlighed sovet trygt undervejs. Middagen ventede paa dem; deres Værelser var gjorte i Orden, og al Ting var besørget som ved et Trylleri.

Til Trods for alt dette herskede der dog — da den første halve Times Travlhed var forbi — den samme trykkede Stemning, som havde gjort sig gjældende paa Rejsen. Hr. Brownlow sluttede sig ikke til dem ved Middagsbordet, men blev tilbage i et særskilt Værelse. De to andre Herrer ilede ud og ind med spændte Miner, og i de korte Mellemrum, de var nærværende, talte de affides med hinanden. En Gang blev ogsaa Fru Maylie kaldt ud, og efter at have været borte næsten en Time vendte hun tilbage med Øjne, der var ophovnede af Graad. Alt dette bevirkede, at Rose og Oliver, der ikke var indviede i de sidste Hemmeligheder, følte sig urolige og ilde til Mode. De sad og grundede i Tavshed, eller, naar de en Gang imellem vexlede nogle faa Ord, skete det i en hviskende Tone, som om de frygtede for at høre Lyden af deres egne Stemmer.

Endelig, da Klokken var bleven ni, og de allerede havde belavet sig paa ikke at faa mere at høre den Aften, traadte Hr. Losberne og Hr. Grimwig ind i Stuen, ledsagede af Hr. Brownlow og en Mand, ved Synet af hvem Oliver nær havde udstødt et Skrig af bange Overraskelse, thi de sagde til ham, at det var hans Broder, og det var den samme Mand, han havde mødt hin Dag i Kjøbstaden, og som tillige med Fagin havde kiget ind ad Vinduet i hans lille Værelse. Monks kastede et hadefuldt Blik, som han ikke en Gang nu kunde skjule, paa den forbavsede Dreng, og tog Plads tæt ved Døren. Hr. Brownlow, der havde nogle Papirer i Haanden, gik hen til et Bord, i hvis Nærhed Rose og Oliver sad.

„Det er et pinligt Hverv, vi har at udføre,“ sagde han, „men disse Tilstaaelser, som er blevne undertegnede i London i flere Herrers Nærværelse, maa nødvendigvis gjentages her. Jeg vilde gjærne have sparet Dem for denne Ydmygelse, men vi maa høre dem af Deres egen Mund, før vi skilles, og De ved hvorfor.“

„Gaa blot videre,“ sagde den tiltalte og vendte Ansigtet bort. „Skynd Dem. Jeg tænker, at jeg har gjort tilstrækkeligt. Ophold mig ikke længere end nødvendigt.“

„Dette Barn,“ sagde Hr. Brownlow, i det han drog Oliver hen til sig og lagde sin Haand paa hans Hoved, „er Deres Halvbroder, en naturlig Søn af Deres Fader, min dyrebare Ven, Edwin Leeford, og den stakkels unge Agnes Fleming, der døde, i det hun bragte ham til Verden.“

„Ja,“ sagde Monks og saa med et skulende Blik hen paa den skjælvende Dreng, hvis Hjærte bankede saa stærkt, at han næsten selv kunde høre det. „Det er deres Slegfredbarn.“

„Det Udtryk, De bruger,“ sagde Hr. Brownlow alvorlig, „indeholder en Bebrejdelse mod dem, der for længe siden er kaldede bort fra denne Verdens skrøbelige Dom. Det bringer ikke Skam over nogen anden levende end den, der bruger det. Men nok derom. Han blev født i denne By?“

„I denne Bys Fattighus,“ lød det tvære Svar. „De har Historien der.“ Med disse Ord pegede han utaalmodig paa Papirerne.

„Jeg maa høre det her ogsaa,“ sagde Hr. Brownlow med et Blik paa de tilstedeværende.

„Nuvel, saa hør da — I!“ gjenmælede Monks. „Da hans Fader var bleven syg i Rom, opsøgtes han der af sin Hustru, min Moder, fra hvem han længe havde været skilt, og som rejste fra Paris og tog mig med sig — for at passe paa hans Formue, saa vidt jeg ved, thi hun nærede ikke synderlig Kjærlighed til ham, saa lidt som han til hende. Han kjendte ingen af os, thi han havde allerede tabt Bevidstheden og laa hen i en Døs, lige til han døde den næste Dag. Blandt de Papirer, der fandtes i hans Gjemmer, var der to, daterede den samme Aften, han var bleven syg, og adresserede til Dem, (her henvendte Monks sig til Hr. Brownlow). De ledsagedes af et Par Linjer til Dem, indeholdende en Anmodning, skrevet paa Omslaget af Pakken, om, at den ikke maatte afsendes før efter hans Død. Det ene af disse Papirer var et Brev til denne Pige, Agnes; det andet et Testamente.“

„Nuvel — Brevet?“ spurgte Hr. Brownlow.

„Brevet? Det var et Ark Papir, fyldt paa Kryds og tværs med en angerfuld Bekjendelse og Bønner til Gud om at hjælpe hende. Han havde fortalt Pigen en Historie om en eller anden dunkel Hemmelighed, som en Dag vilde blive opklaret, men som foreløbig hindrede ham i at ægte hende; hun havde næret blind Tillid til ham og troet ham saa godt, at hun til sidst havde mistet, hvad ingen kunde give hende tilbage. Hun ventede paa den Tid sin Nedkomst om kun nogle faa Maaneder. Han fortalte hende alt, hvad han havde haft i Sinde at gjøre for at skjule hendes Skam, dersom han havde levet, og bad hende, hvis han døde, om ikke at forbande hans Minde eller tro, at Følgerne af deres Synd vilde hævne sig paa hende eller deres lille Barn, thi hele Brøden var hans. Han erindrede hende om den Dag, da han havde givet hende den lille Medaillon og en Ring, paa hvilken hendes Fornavn var indgraveret med aaben Plads til det Navn, som han haabede en Dag at kunne skjænke hende — han bad hende gjemme det og

bære det ved sit Hjærte, som hun havde gjort før — og derpaa fortsatte han med de samme forvirrede Ord, forfra og forfra igjen, som om han var gaaet fra Vid og Samling. Det formoder jeg ogsaa var Tilfældet."

„Og Testamentet," sagde Hr. Brownlow, medens Olivers Taarer flød rigelig.

Monks tav.

„Testamentet," sagde Hr. Brownlow og tog Ordet i Steden for ham, „var skrevet i samme Aand som Brevet. Han talte om den Elendighed, hans Hustru havde bragt over ham, om den Trodsighed, Lastefuldhed, Ondskab og de tidlig modnede slette Lidenskaber, som fandtes hos Dem, hans eneste Søn, der var bleven oplært til at hade ham, og han efterlod Dem og Deres Moder hver en aarlig Livrente paa otte hundrede Pund. Hovedparten af sin Formue delte han i to lige store Dele — den ene til Agnes Fleming og den anden til deres Barn, dersom det kom levende til Verden og nogen Sinde kom til Skjælsaar og Alder. Blev det en Pige, skulde hun arve Pengene uden nogen som helst Betingelse, men blev det en Dreng, kun paa det Vilkaar, at han aldrig i sin Mindreaarighed havde plettet sit Navn med nogen vanærende Handling, aldrig gjort sig skyldig i nogen Lavhed, Fejghed eller Uretfærdighed. Han gjorde dette, sagde han, for at vise sin Tillid til Moderen og sin Overbevisning — som kun bestyrkedes ved Dødens Nærmelse — om, at Barnet vilde arve hendes kjærlige Hjærte og ædle Sind. Blev han skuffet i denne Forventning, skulde Pengene tilfalde Dem, thi da, og ikke før, vilde han erkjende Deres ældre Krav paa hans Formue, skjønt De ikke havde noget saadant paa hans Hjærte, men fra Deres tidligste Barndom havde stødt ham tilbage med Kulde og Uvilje."

„Min Moder," tilføjede Monks med lydeligere Stemme end før, „gjorde, hvad enhver Kvinde vilde have gjort — hun brændte dette Testamente. Brevet naaede aldrig sit Bestemmelsessted, men hun gjemte dette og andre Beviser for det Tilfældes Skyld, at de nogen Sinde skulde prøve paa at nægte deres Skam. Pigens Fader fik Sandheden at vide af hende med alle de Overdrivelser, som hendes voldsomme Had — jeg elsker hende for det endnu — kunde tilføje. Tilskyndet af Skam og Vanære flygtede han med sine Børn til en fjærn Afkrog af Wales, hvor han endog levede under et andet Navn, for at hans Venner ikke skulde opdage hans Tilflugtssted, og her blev han ikke lang Tid efter funden død i sin Seng. Hans Datter havde hemmelig forladt sit Hjem nogle Uger i Forvejen; han havde søgt efter hende, vandrende paa sin Fod igjennem hver Flække og Landsby i Nærheden, og samme Aften, han vendte hjem med den Overbevisning, at hun havde taget sig selv af Dage for at skjule sin egen og hans Skam, var det, at hans gamle Hjærte bristede."

Der indtraadte en kort Tavshed, indtil Hr. Brownlow atter optog Traaden i Fortællingen.

„Flere Aar der efter," sagde han, „kom denne Mands — Edward Leefords — Moder til mig. Hendes Søn havde forladt hende, da han kun var atten Aar; han havde stjaalet hendes Smykker og Penge; han havde været en Spiller, en Ødeland og en Bedrager, og til sidst var han flygtet til London, hvor han i to Aar havde levet sammen med det værste Udskud. Hun led af en smertefuld og uhelbredelig Sygdom og ønskede at gjense ham, før hun døde. Der blev iværksat ivrige Efterspørgsler og Efterforskninger. I lang Tid var de frugtesløse, men omsider lykkedes de, og han rejste med hende tilbage til Frankrig."

„Der døde hun efter en langvarig Sygdom," sagde Monks, „og paa sit Dødsleje overgav hun mig disse Hemmeligheder tillige med sit uudslukkelige og glødende Had til alle dem, de vedrørte — skjønt hun havde ikke behøvet at efterlade mig det, thi jeg havde taget det i Arv for længe siden. Hun troede ikke paa, at hin Pige havde gjort Ende paa sig selv og dermed tillige paa Barnet, men følte sig overbevist om, at hun havde bragt et Drengebarn til Verden, og at dette endnu levede. Jeg tilsvor hende, at hvis det nogen Sinde krydsede min Vej, skulde jeg jage det til Døde, ikke unde det Ro, men forfølge det med det bitreste og mest ubarmhjærtige Fjendskab; overvælde det med det Had, som jeg følte saa dybt, og haane det tomme Praleri i hint uforskammede Testamente ved at slæbe Slegfredungen lige til Foden af Galgen, hvis det var mig muligt. Hun havde Ret. Omsider bragte Tilfældet mig paa hans Spor. Jeg begyndte godt nok, og var denne sladdervorne Tøjte ikke kommen i Vejen, vilde jeg have endt, som jeg havde begyndt!"

Medens Uslingen lagde sine Arme over Kors paa Brystet og fremmumlede Forbandelser over sig selv ved Tanken om sine tilintetgjorte, onde Planer, vendte Hr. Brownlow sig om mod de forfærdede Tilhørere og forklarede dem, at Jøden, der havde været dette Menneskes gamle Medskyldige og fortrolige, havde faaet en betydelig Sum Penge for at forlede Oliver til Lastværdighed og Forbrydelse, men en vis Del af denne Sum skulde leveres tilbage i Tilfælde af, at han paa en eller anden Maade blev frelst. Denne Bestemmelse havde hidført en Strid mellem dem og givet Anledning til deres Besøg ude paa Landstedet, hvortil de havde begivet sig for at komme til Visshed om, at Drengen virkelig opholdt sig der.

„Og Medaillonen og Ringen?" sagde Hr. Brownlow, i det han atter henvendte sig til Monks.

„Jeg kjøbte dem af den Mand og det Fruentimmer, jeg har fortalt Dem om; hun havde stjaalet dem fra Gangkonen, der havde stjaalet dem fra Liget," svarede Monks uden at se op. „De ved, hvad der senere blev af dem."

Hr. Brownlow nikkede blot til Hr. Grimwig, som derpaa forsvandt med stor Ilfærdighed og strax efter vendte tilbage, puffende Madam Bumble ind i Værelset og trækkende hendes modstræbende Ægtefælle bag efter sig.

„Bedrager mine Øjne mig!" udbrød Hr. Bumble med slet forstilt Henrykkelse, „eller er det virkelig den lille Oliver? O, O-li-ver, dersom du vidste, hvor jeg har været bekymret for dig . . ."

„Hold Mund, dit Fæ," mumlede Madam Bumble.

„Det er Natur — Natur, Madam Bumble," gjenmælede Opsynsmanden ved Fattighuset. „Er det ikke saa naturligt, at jeg bliver rørt — jeg, der har givet ham en kommenal Opdragelse — naar jeg ser ham sidde her mellem saadanne fine Damer og Herrer. Jeg har altid elsket den Dreng, som om han kunde have været min . . . min . . . min egen Bedstefa'er," sagde Hr. Bumble, søgende efter en passende Sammenligning. „Kjære, lille Hr. Oliver, husker De den velsignede Herre i den hvide Vest? Ak, han steg op til Himlen forrige Uge i en Egetræs Ligkiste med pletterede Haandtag."

„Naa, naa, min gode Mand," sagde Hr. Grimwig tørt, „læg Baand paa Deres Følelser."

„Jeg skal gjøre mig Umage derfor," svarede Hr. Bumble. „Hvorledes befinder De Dem, min Herre? Jeg haaber i bedste Velgaaende?"

Denne Hilsen var henvendt til Hr. Brownlow, der havde nærmet sig det hæderlige Par, og som nu spurgte, i det han pegede paa Monks:

„Kjender De denne Person?"

„Nej," svarede Madam Bumble ganske ligefremt.

„De kjender ham maaske heller ikke?" sagde Hr. Brownlow henvendende sig til hendes Mage.

„Jeg har aldrig i mine Levedage set ham før," forsikrede Hr. Bumble.

„Maaske heller ikke solgt ham noget?"

„Nej," svarede Madam Bumble.

„De har maaske heller aldrig været i Besiddelse af en vis Guld-Medaillon og en Ring?" spurgte Hr. Brownlow.

„Ganske vist ikke," svarede Fattighusforstanderskén. „Af hvad Grund er vi blevne kaldte her hen for at svare paa alle disse tossede Spøgsmaal?"

Hr. Brownlow nikkede atter til Hr. Grimwig, og denne Herre hinkede atter ud af Stuen med overordentlig Beredvillighed. Men han vendte ikke paany tilbage med en velnæret Mand og Kone, men kom denne Gang ind med to gamle, udtærede Kvindfolk, der rystede og vaklede, medens de gik hen over Gulvet.

„De lukkede Døren i den Aften, gamle Sally døde," sagde den forreste af dem og hævede sin rynkede Haand, „men De kunde ikke stoppe Sprækkerne eller forhindre Lyden i at trænge ud."

„Nej, nej," sagde den anden, i det hun saa sig omkring og mimrede med de tandløse Gummer. „Nej, nej, nej."

„Vi hørte hende anstrænge sig for at fortælle Dem, hvad hun havde gjort, og saa Dem tage et Papir ud af hendes Haand, og vi holdt ogsaa Øje med Dem den næste Dag, da De gik hen til Pantelaaneren," sagde den første.

„Ja," tilføjede den anden, „og det var en Medaillon og en Guldring, De indløste. Det opdagede vi, og vi saa, at Gjenstandene blev udleverede til Dem. For vi var lige saa snu som De. Ho, ho, vi var lige saa snu som De."

„Og vi ved mer endnu," vedblev den første, „thi gamle Sally fortalte os saa tit, at den unge Moder havde betroet hende, at hun følte, at hun ikke vilde overleve, hvad der forestod, og den Gang, hun var bleven syg, havde hun været paa Vejen for at dø i Nærheden af den Grav, hvori hendes Barns Fader hvilede."

„Har De Lyst til at se selve Pantelaaneren?" spurgte Hr. Grimwig med en Bevægelse hen imod Døren.

„Nej," svarede Konen; „dersom han" — hun pegede paa Monks — „har været krysteragtig nok til at bekjende — hvad jeg nu ser, han har — og naar De har udspurgt alle disse gamle Pulverhexe, indtil De fandt de rigtige, saa har jeg ikke mere at sige. Ja, jeg solgte disse Ting, og de er nu, hvor De aldrig kan finde dem. Og hvad saa?"

„Intet mere," svarede Hr. Brownlow, „undtagen at det staar til os at sørge for, at ingen af Dem tiere kommer til at beklæde nogen Tillidspost. De kan gaa Deres Vej."

„Jeg haaber ikke," sagde Hr. Bumble og saa sig omkring med stor Sønderknuselse, medens Hr. Grimwig forsvandt med de to gamle Koner, „jeg haaber ikke, at denne uheldige lille Omstændighed vil berøve mig mit kommenale Embede?"

„Jo, det vil den netop," svarede Hr. Brownlow. „Det maa De belave Dem paa og endda være overtydet om, at De er sluppen godt fra det."

„Det var alt sammen Madam Bumbles Skyld. Hun vilde det saa," indvendte Hr. Bumble, efter at han først havde set sig omkring for at overbevise sig om, at hans bedre Halvdel havde forladt Stuen.

„Det er ikke nogen Undskyldning," svarede

Hr. Brownlow. „De var til Stede ved den Lejlighed, da disse Gjenstande blev tilintetgjorte, og i Lovens Øjne er De absolut den mest skyldige af Dem begge, thi Loven forudsætter, at Deres Kone handler efter Deres Vilje."

„Hvis Loven forudsætter det," sagde Hr. Bumble og krammede eftertrykkelig sin Hat mellem begge sine Hænder, „saa er Loven en Æsel — en Idiot. Hvis det er de Øjne, Loven ser med, saa maa Loven være Pebersvend, og det værste, jeg kan ønske Loven, er, at dens Øjne maa blive aabnede af Erfaring — af Erfaring."

Med en stærk Betoning paa Gjentagelsen af dette Ord satte Hr. Bumble sin Hat meget fast paa Hovedet, stak Hænderne i Lommen og fulgte bag efter sin Ægtemage ned ad Trappen.

„Min kjære unge Dame," sagde Hr. Brownlow, henvendende sig til Rose, „giv mig Deres Haand. Skjælv ikke. De behøver ikke at være bange for at høre de faa Ord, vi endnu har at sige."

„Dersom de har — jeg ved ikke, hvorledes de kan have det, men hvis de har — nogen Hentydning til mig," sagde Rose, „saa beder jeg Dem om at lade mig vente med at høre dem til en anden Gang. Nu har jeg ikke Styrke eller Mod dertil."

„Jo," svarede den gamle Herre og lagde hendes Arm i sin; „jeg er vis paa, at De er stærkere, end De selv tror. — Kjender De denne unge Dame?"

„Ja," gjenmælede Monks.

„Jeg har aldrig set Dem før," sagde Rose sagte.

„Jeg har ofte set Dem," svarede Monks.

„Faderen til den ulykkelige Agnes havde to Døtre," sagde Hr. Brownlow. „Hvad blev den andens Skæbne? Hun var den Gang kun et Barn."

„Nuvel," svarede Monks, „da hendes Fader var død paa et fremmed Sted, under et fremmed Navn og uden at efterlade det mindste, ikke saa meget som en Lap Papir, der kunde give den svageste Traad til at opspore hendes Venner eller paarørende, saa tog nogle fattige Husmandsfolk dette Barn til sig og opdrog det som deres eget."

„Gaa videre," sagde Hr. Brownlow og gav Fru Maylie et Vink til at træde nærmere. „Gaa videre!"

„De kunde ikke finde det Sted, hvortil disse Folk havde begivet sig," sagde Monks henvendende sig til Hr. Brownlow, „men hvor Venskab maa give tabt, formaar ofte Had at tvinge sig Vej. Min Moder opdagede det efter et helt Aars listige Efterforskninger — og hun fandt tillige Barnet."

„Tog hun det med sig?"

„Nej. Folkene var meget fattige, og de begyndte — i alt Fald Manden — at blive kjede af deres smukke Menneskekjærlighed. Min Moder lod det derfor blive hos dem, gav dem en lille Sum Penge, der ikke vilde strække til ret længe, og lovede dem mere, som hun dog aldrig havde i Sinde at sende dem. Hun stolede dog ikke ganske paa, at deres Utilfredshed og Fattigdom skulde være nok til at berede Barnet en ulykkelig Tilværelse, og hun fortalte dem derfor Historien om Søsterens Vanære med saadanne Forvanskninger, som hun fandt mest formaalstjenlige; hun bad dem give nøje Agt paa Barnet, thi det havde daarligt Blod i sine Aarer; det var født uden for Ægteskab og vilde sikkert nok skeje ud enten før eller senere. Omstændighederne bestyrkede alt dette; Folkene troede derpaa, og Barnet henslæbte en Tilværelse, der var elendig nok endog til at tilfredsstille os, indtil en enlig Dame, som paa den Tid boede i Chester, tilfældig saa Pigen, fattede Medlidenhed med hende og tog hende til sig. Jeg tror næsten, at vi havde en eller anden fordømt Trolddom imod os, thi trods alle vore Bestræbelser blev hun der og var fuldkommen lykkelig. Jeg tabte hende af Syne for to eller tre Aar tilbage og saa hende ikke igjen før for nogle Maaneder siden."

„Og ser De hende nu?"

„Ja. Hun støtter sig til Deres Arm."

„Men ikke des mindre vedbliver hun at være min Niece," udbrød Fru Maylie og greb den halvt afmægtige Pige i sine Arme; „ikke des mindre vedbliver hun at være mit elskede Barn. Jeg vilde ikke miste hende nu for alle de Skatte, der findes i Verden. Min dyrebare Veninde, min egen, kjære Pige!"

„Den eneste Veninde, jeg nogen Sinde har haft," udbrød Rose og klyngede sig til hende. „Den kjærligste og bedste Veninde. Mit Hjærte er som bristefærdigt. Jeg kan ikke udholde alt dette."

„Du har udholdt mere end det og altid været den bedste og kjærligste Skabning, der nogen Sinde har spredt Lykke og Glæde blandt alle dem, hun kjendte," sagde Fru Maylie og omfavnede hende ømt. „Kom, kom, kjæreste; husk, hvem det er, som staar der og venter paa at trykke dig i sine Arme, stakkels Barn. Se her — se blot, kjære!"

„Nej, ikke Tante," udbrød Oliver og slyngede sine Arme om hendes Hals. „Jeg kalder hende aldrig for Tante — men Søster, min egen dyrebare Søster, hvem en Stemme i mit Hjærte lærte mig at elske fra den første Gang, jeg saa hende! Rose, kjære, elskede Rose!" —

Lad de Taarer, som fældedes, og de afbrudte Ord, der vexledes mellem de forældreløse i den lange, inderlige Omfavnelse, være hellige. En Fader, Søster og Moder blev vundne og tabte i dette eneste Øjeblik. Glæde og Sorg var blandede

i det samme Bæger, men det var ingen bitre Taarer, thi selv Sorgen traadte frem i saa mild en Skikkelse og indhyllet i saa blide og kjærlige Erindringer, at den blev til en højtidsfuld Fryd og mistede ethvert Præg af Smerte.

De var en lang, lang Stund alene. En sagte Banken paa Døren forkyndte omsider, at der var nogen uden for. Oliver lukkede op, listede sig sagte bort og bad Harry Maylie træde ind.

„Jeg ved det hele,“ sagde han og tog Plads ved Siden af den unge Pige. „Kjære Rose, jeg ved det hele. Det er ikke Tilfældet, som har ført mig her hen,“ tilføjede han efter et langt Ophold; „og det er heller ikke i Aften, jeg har hørt alt dette, thi jeg fik det at vide i Gaar — først i Gaar. Gjætter du, at jeg er kommen for at minde dig om et Løfte?“

„Vent lidt,“ sagde Rose. „Ved du ogsaa alt?“

„Ja, alt. Du tillod mig, naar som helst jeg vilde inden et Aar, at vende tilbage til Gjenstanden for vor sidste Samtale.“

„Det gjorde jeg.“

„Ikke for at nøde dig til at forandre din Beslutning,“ vedblev den unge Mand, „men for at høre dig gjentage den, dersom du vilde. Jeg skulde have Lov til at lægge en hvilken som helst Stilling eller Formue, som jeg maatte besidde, for dine Fødder, og hvis du bestandig holdt fast ved din tidligere Beslutning, forpligtede jeg mig til hverken med Ord eller Gjerning at prøve paa at rokke den.“

„De samme Grunde, som paavirkede mig den Gang, vil ogsaa paavirke mig nu,“ sagde Rose i en rolig Tone. „Har jeg nogen Sinde været mig bevidst, hvilke Pligter jeg har mod hende, hvis Godhed har befriet mig for en Tilværelse fuld af Nød og Lidelser — naar skulde jeg da have følt det stærkere end i Aften? Det er en Kamp,“ sagde Rose, „men en Kamp, som jeg er stolt af at kæmpe; det er en Smerte, men en Smerte, som mit Hjærte skal vide at bære.“

„Og denne Aftens Afsløringer“ . . . begyndte Harry.

„Denne Aftens Afsløringer,“ svarede Rose blidt, „har ikke forandret noget i min Stilling over for dig.“

„Du forhærder dit Hjærte mod mig, Rose,“ sagde den unge Mand.

„O, Harry, Harry,“ svarede hun, bristende i Graad; „jeg vilde ønske, jeg kunde det, thi det vilde skaane mig for denne Smerte.“

„Hvorfor vil du da lide under den?“ sagde Harry og greb hendes Haand. „Tænk paa, dyrebare Rose, tænk paa, hvad du har hørt i Aften.“

„Og hvad har jeg hørt — hvad har jeg hørt!“ udbrød Rose. „At Skammen tyngede saa haardt paa min egen Fader, at han skyede alle — nuvel, vi har talt nok derom, mere end nok, Harry.“

„Nej, endnu ikke,“ sagde den unge Mand og holdt hende tilbage, i det hun rejste sig op. „Mine Forhaabninger, mine Ønsker, Udsigter, Følelser — enhver Tanke undtagen min Kjærlighed til dig, er undergaaet en Forandring. Jeg byder dig ikke længere nogen fremragende Stilling blandt den travle Sværm, ingen Berøring med en ondskabsfuld og skadefro Verden, hvor Blodet jages op i ærlige Kinder ved alt andet end virkelig Skam og Vanære, men et Hjem — et Hjærte og et Hjem — ja, dyrebare Rose, det er alt, hvad jeg har at byde dig.“

„Hvad mener du?“ spurgte hun stammende.

„Jeg mener kun dette — at da jeg sidst forlod dig, skete det med den faste Beslutning, at jeg vilde jævne alle indbildte Skranker mellem dig og mig; jeg besluttede, at hvis min Verden ikke kunde blive din, vilde jeg gjøre din til min; at ingen dum Fornemhed skulde saare dig, thi jeg vilde vende mig bort fra den. Dette har jeg gjort. De, der har trukket sig tilbage fra mig af den Grund, har ogsaa trukket sig tilbage fra dig og saaledes bevist, at du for saa vidt havde Ret. Den Magt og Indflydelse og de fornemme og formaaende Slægtninge, som før tilsmilede mig, har nu koldt vendt mig Ryggen, men midt iblandt smilende Marker og skyggefulde Træer i en af Englands smukkeste Egne og tæt ved en lille Landsbykirke — min, Rose, min egen! — ligger der en landlig Bolig, hvoraf du kan gjøre mig mere stolt end af alle de Forhaabninger, jeg nu har opgivet, selv om de saa tusende Gange var blevne opfyldte. Dette er nu min Rang og Stilling, og her lægger jeg den ned for dine Fødder!“

* * *

„Det er haardt at skulle vente paa sin Aftensmad efter et Par forelskede,“ sagde Hr. Grimwig, i det han vaagnede op og tog sit Lommetørklæde bort fra Ansigtet.

Sandt at sige havde Aftensbordet ventet en højst urimelig Tid, og hverken Fru Maylie eller Harry eller Rose kunde fremføre en eneste tilfredsstillende Undskyldning, da de endelig traadte ind sammen.

„Jeg nærede alvorlige Planer om at spise mit Hoved i Aften,“ sagde Hr. Grimwig; „thi jeg begyndte at tro, at jeg ikke vilde faa andet. Med Deres Tilladelse vil jeg tage mig den Frihed at hilse paa den tilkommende Brud.“

Hr. Grimwig iværksatte ufortøvet denne Beslutning over for den rødmende Pige, og da Exemplet var smitsomt, fulgtes det baade af Doktoren og Hr.

Brownlow. Der er Folk, som vil paastaa, at man havde set Harry Maylie give det fra først af i et tilstødende, mørkt Værelse, men de bedste Hjemmelsmænd anser dette for en aabenbar, skammelig Bagvaskelse, efter som han jo var en ganske ung og tilmed en gejstlig Mand.

„Oliver, mit kjære Barn," sagde Fru Maylie, „hvor har du været, og hvorfor ser du saa bedrøvet ud? Taarerne lister sig jo ned ad dine Kinder. Hvad er der i Vejen?"

Det er en Skuffelsernes Verden — ofte for de bedste Forhaabninger, vi nærer, og Forhaabninger, som gjør vor Natur størst Ære.

Stakkels Dick var død!

To og halvtresindstyvende Kapitel.

Jødens sidste Nat.

Retssalen var opfyldt fra Gulv til Loft med menneskelige Ansigter. Ivrige og nysgjerrige Øjne spejdede frem fra hver eneste Tomme af Salen. Fra Rækværket omkring Fangeaflukket indtil den fjærneste Krog oppe paa Gallerierne var alle Blikke fæstede paa ét Menneske — Jøden. Foran og bag ved ham, foroven, forneden, til højre og til venstre, syntes han at være omgiven af en uhyre Rundkreds af klare, funklende Blikke.

Han stod midt i dette Skær af levende Lys, med den ene Haand hvilende paa Træ-Gelænderet foran sig og holdende den anden op til Øret, i det han bøjede Hovedet frem for tydeligere at kunne opfange hvert Ord, der lød fra Dommeren, som var i Færd med at oplæse Anklagen for de edsvorne. Nu og da vendte han pludselig sit Blik mod disse for at iagttage Virkningen af et Ord, der blot med den fjerletteste Vægt kunde veje til Gunst for ham, og da Klagepunkterne mod ham var blevne udviklede med forfærdelig Tydelighed, saa han hen til sin Sagfører som for at rette en stum Bøn til ham om endogsaa nu at fremføre noget, der kunde tale til hans Forsvar. Med Undtagelse af disse Ytringer af Frygt rørte han hverken Haand eller Fod. Han havde næppe gjort en eneste Bevægelse, siden Retshandlingen begyndte, og nu, da Dommeren tav, blev han staaende i den samme ubevægelige Stilling, fuld af spændt Opmærksomhed og med sit Blik fæstet paa Manden, som om han endnu lyttede efter.

En dæmpet Støj i Retssalen bragte ham til sig selv. Han saa sig omkring og opdagede, at de edsvorne var traadte sammen for at raadslaa om deres Kjendelse. I det han lod sit Blik vandre op til Galleriet, lagde han Mærke til, at Folk rejste sig op, den ene bag ved den anden, for at se hans Ansigt. Nogle satte hurtig deres Kikkert for Øjnene, og andre hviskede til deres Sidemænd med en Mine, der røbede deres Afsky. Der var nogle enkelte, som ikke syntes at give Agt paa ham, men kun betragtede de edsvorne med en utaalmodig Forbavselse over, at de kunde nøle saa længe. Men ikke i et eneste Ansigt — ikke en Gang blandt Kvinderne, af hvem der var mange til Stede — kunde han læse det ringeste Spor af Medlidenhed eller nogen som helst anden Følelse end en alt beherskende Begjærlighed efter, at han skulde blive dømt.

Medens han med et eneste forvirret Blik oversaa alt dette, indtraadte der den samme dødlignende Stilhed som før, og i det han vendte sig om, bemærkede han, at de edsvorne havde nærmet sig Dommeren. Tys!

De bad blot om Tilladelse til at trække sig tilbage.

Han stirrede opmærksomt paa deres Ansigter, det ene efter det andet, i det de gik ud, som for at opdage, til hvilken Side Størsteparten af dem hældede, men det var frugtesløst. Slutteren rørte ved hans Skulder. Han fulgte mekanisk med hen til Enden af Fangeaflukket og satte sig ned paa en Stol. Manden pegede paa den, ellers vilde han ikke have lagt Mærke til den.

Han saa atter op til Galleriet. Nogle af Forsamlingen spiste, og andre viftede sig med deres Tørklæder, thi der var meget varmt i den overfyldte Sal. Blandt Tilskuerne var der en ung Mand, som tegnede hans Ansigt af i en lille Lommebog. Han gad vide, om det lignede, og da Kunstneren lidt efter kom til at brække sin Blyantspids og spidsede den paa ny med sin Kniv, sad han og saa paa det, som om han selv havde været en ørkesløs Tilskuer.

Da han derpaa rettede sit Blik paa Dommeren, begyndte hans Tanker paa samme Maade at sysselsætte sig med Snittet paa hans Dragt, og hvad den vel kunde koste, og hvorledes han tog den paa. Blandt Rettens Medlemmer var der en tyk, gammel Herre, som var gaaet ud for en halv Time siden og nu kom tilbage. Han tænkte ved sig selv, om denne Mand muligvis havde været henne at spise til Middag; hvad han havde spist, og hvor han havde spist, og han fortsatte denne Kjæde af ligegyldige Betragtninger, indtil en ny Gjenstand fængslede hans Blik og vakte andre af samme Natur.

Men i al denne Tid var hans Sind ikke et eneste Sekund fri for en trykkende, overvældende Fornemmelse af den Grav, som aabnede sig for hans Fødder; den var uafbrudt nærværende, men

paa en vag, ubestemt Maade, og han kunde ikke fæste sine Tanker paa den. Selv medens han skjælvede over alle Lemmer og følte en kvælende hed Fornemmelse ved Forestillingen om en snarlig Død, kunde han ikke lade være at tælle Jærnspidserne i Træværket foran sig, og han gav sig til at grunde over, hvorledes det var gaaet til, at en af dem var brækket itu, og om man vilde gjøre den i Stand igjen eller lade den blive, som den var. Derpaa kom han til at forestille sig alle Galgens og Skafottets Rædsler — og standsede saa pludselig midt i det for at betragte en Mand, der stænkede Vand paa Gulvet for at rense Luften — og gav sig saa til at gruble igjen.

Omsider lød Raabet: Stille! og alle stirrede med aandeløs Spænding hen imod Døren. De edsvorne vendte tilbage og gik tæt forbi, hvor han sad. Han kunde ikke læse noget i deres Ansigter; de kunde lige saa godt have været af Sten. Der opstod en dyb Stilhed — ikke en Lyd — ikke et Aandedrag. — Skyldig!

Bygningen rungede af et frygteligt Skrig og saa et til og endnu et, og derpaa ledsagedes det af en dyb, højrøstet Mumlen, der voxede i Styrke ligesom en truende Torden. Det var Glædeshyl fra Mængden uden for, der hilste Budskabet om, at han skulde dø den paafølgende Mandag.

Larmen forstummede, og der blev spurgt ham, om han kunde fremføre nogen Grund, hvorfor Dødsdommen ikke skulde fældes over ham. *) Han havde paany indtaget sin lyttende Stilling og stirrede med en spændt Mine paa Dommeren, medens dette Spørgsmaal blev gjort ham, men det gjentoges to eller tre Gange, før han lod til at høre det, og derpaa mumlede han blot, at han var en gammel Mand — en gammel Mand — en gammel Mand — Resten tabte sig i en uforstaaelig Hvisken — og dermed tav han igjen.

Dommeren iførte sig den sorte Hue, og Fangen blev stadig staaende med det samme Udtryk og i samme Stilling. Et Fruentimmer oppe paa Galleriet udstødte et Skrig under Indtrykket af denne uhyggelige Højtidelighed. Han saa hastig op, ligesom fortørnet over Afbrydelsen, og bøjede sig saa atter fremover endnu ivrigere end før. Den Tale, Dommeren henvendte til ham, var alvorsfuld og indtrængende; selve Dommen skrækkelig at høre. Men han stod som en Marmorskikkelse uden at røre en Muskel. Han rakte endnu stadig sit udtærede Ansigt frem; hans Underkjæbe hang ned, og hans Øjne stirrede lige ud, da Slutteren lagde sin Haand paa hans Arm og gav ham et Vink til at følge med. Han saa sig et Øjeblik aandsfraværende omkring og adlød.

De førte ham gjennem en flisebelagt Stue neden under Retssalen, hvor nogle Fanger ventede, indtil deres Tur kom, og andre passiarede med deres Venner, som trængte sig sammen foran et Jærngitter, der vendte ud til en aaben Gaard. Der var ingen kommen for at tale med ham, men i det han gik forbi, traadte Fangerne til Side, for at de Folk, der havde klynget sig op til Jærnstængerne, bedre kunde se ham, og de overfaldt ham med spottende Øgenavne og peb og hylede. Han truede ad dem med sin knyttede Haand og vilde have spyttet paa dem, men hans Bevogtere trak hastig af Sted med ham gjennem en mørk Gang, der belystes af et Par søvnige Lamper, til de naaede det indre af Fængslet.

Her blev hans Person undersøgt for at forebygge, at han skulde have noget Middel hos sig til at foregribe Lovens Straf, og da dette Hverv var besørget, førte de ham til en af de for de dødsdømte bestemte Celler og lod ham blive der — alene.

Han satte sig ned paa en Stenbænk, der stod lige over for Døren og paa en Gang gjorde Tjeneste baade som Seng og Stol, og i det han fæstede sine med Blod underløbne Øjne paa Gulvet, prøvede han paa at samle sine Tanker. Efter en Stunds Forløb begyndte han at erindre nogle enkelte spredte Brudstykker af, hvad Dommeren havde sagt, skjønt det den Gang var forekommet ham, at han ikke havde kunnet høre et Ord. Lidt efter lidt føjede disse sig sammen i den rigtige Orden, og efter Haanden dukkede der flere og flere op, saa at han til sidst huskede hele Dommen næsten lige som dens Ordlyd havde været. Hænges ved Halsen, til han var død — det var Slutningen. Hænges ved Halsen, til han var død.

Da det var blevet mørkt, begyndte han at tænke paa alle de Mennesker, han havde kjendt, og som var døde paa Skafottet — nogle af dem ved hans egen Medvirken. De steg frem i en saa hurtig Rækkefølge, at han næppe kunde tælle dem. Han havde set nogle af dem dø — og han havde været med til at spotte dem, fordi de døde med Bønner paa Læberne. — Med hvilken raslende Støj var ikke Faldlemmen sunken ned, og hvor pludselig var de ikke blevne forvandlede fra stærke og kraftige Mænd til en dinglende Bunke Klædningsstykker!

Nogle af dem havde maaske beboet den selv samme Celle — siddet paa det selv samme Sted. — Det var saa bælgmørkt; hvorfor kom man ikke ind med et Lys? Cellen var bleven bygget for mange Aar siden. Snese af Mennesker maatte have tilbragt deres sidste Timer her. Det var lige som

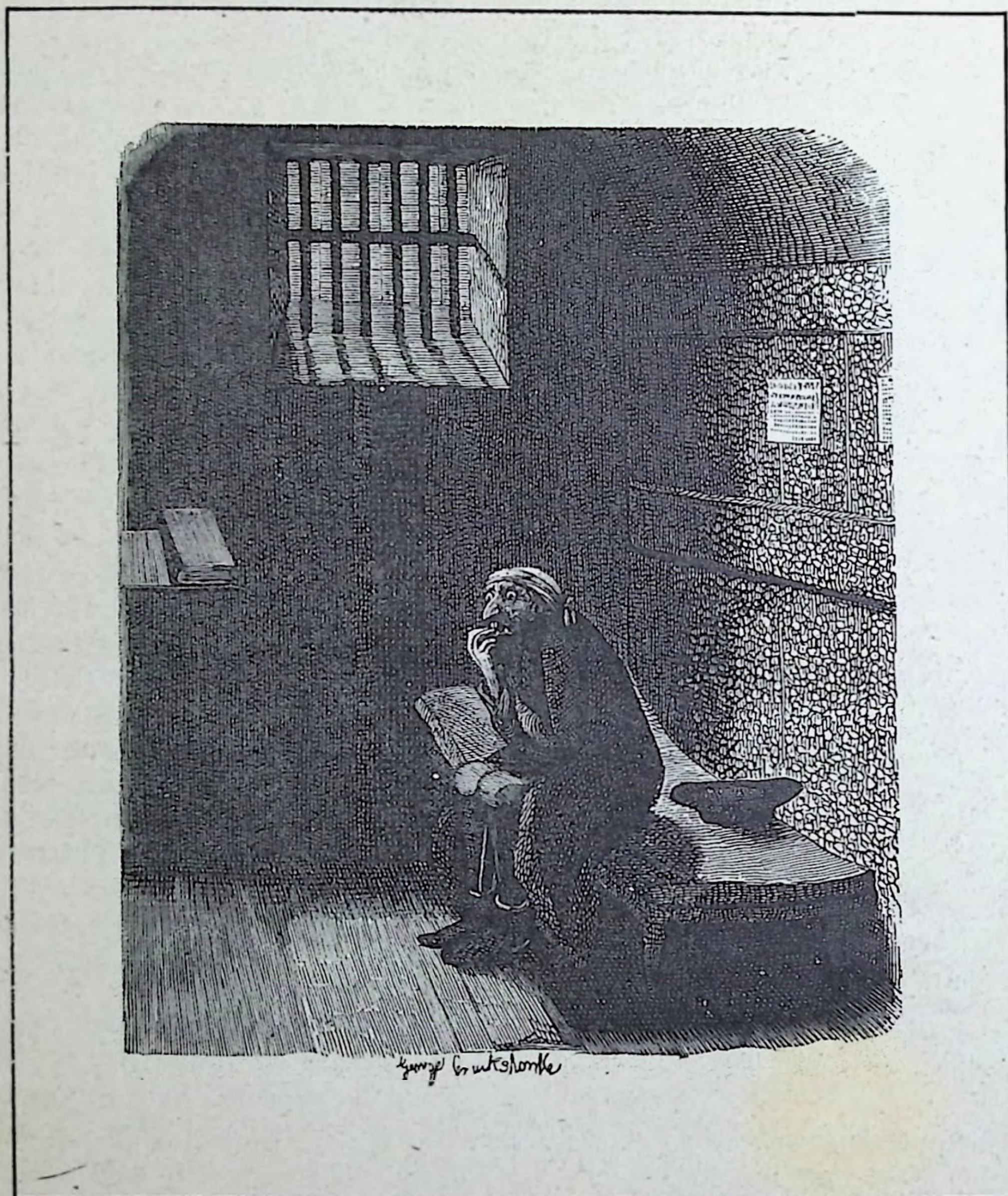
---

*) Det er Skik ved de engelske Domstole, at et saadant Spørgsmaal rettes til den dødsdømte, naar de edsvorne har afsagt deres Kjendelse.

at sidde i en Gravhvælving mellem lutter Lig. Han saa Hætten, Strikken, de lænkede Arme, og han kjendte deres Ansigter endog bag det afskyelige Slør — Lys! Lys!

Omsider, da hans Hænder var blevne blodige af at banke paa Murene og den tunge Dør, indfandt der sig to Mænd, af hvilke den ene bar et Lys, som han stak i en Lysestage af Jærn, der var gjort holdt kun den ene dybe, hule Lyd — Død! Hvad Nytte havde han vel af de glade Morgentimers Støj og Travlhed, som trængte ind endogsaa her? Det var kun en ny Skikkelse for Ligklokkens Klang, og den føjede Spot til Paamindelsen.

Dagen gik — Dagen? Nej, der var jo ingen Dag; den var gaaet, lige saa snart den kom — og det blev Nat igjen, en Nat saa lang og dog saa

Fagin i de dødsdømtes Celle.

fast til Væggen, medens den anden kom slæbende med en Madrats, som han selv skulde ligge paa Natten over, thi Fangen maatte nu ikke længere være alene.

Natten kom — en mørk, trist og tavs Nat. Andre, der ligger vaagne, er glade ved at høre Kirkeurene slaa, thi de varsler om Liv og om den gryende Dag. Men for Jøden bragte de kun Fortvivlelse. Ethvert af Malmklokkernes Drøn inde- kort, lang i sin forfærdelige Stilhed og kort i sine flygtige Timer. Snart rasede han som en affindig og udstødte Bespottelser mod Gud, og snart hylede han og rev Haaret af sit Hoved. Ærværdige Mænd af hans egen Trosbekjendelse var komne for at bede med ham, men han havde jaget dem bort med Forbandelser. De fornyede deres kjærlige Bestræbelser, men han jog dem bort paany.

Lørdag Nat kom. Han havde nu kun én Nat til at leve i. Om medens han tænkte derpaa, brød Dagen frem. Det var Søndag.

Først paa denne sidste, frygtelige Dags Aften kom en overvældende Bevidsthed om hans hjælpeløse og fortvivlede Stilling i sin fulde Styrke over hans forhærdede Sjæl, ikke fordi han hidtil havde næret noget Haab om Benaadning, men kun fordi han ikke før havde været i Stand til andet end dunkelt og uklart at forestille sig den Mulighed, at han saa snart skulde dø. Han havde kun talt lidt til de to Mænd, der skiftevis holdt Vagt hos ham, og de havde for deres Vedkommende ikke gjort sig Umage for at vække hans Opmærksomhed. Han havde siddet der vaagen og dog drømmende. Nu fòr han op hvert Minut og løb frem og tilbage med gispende Aandedrag og brændende hed over hele sin Krop, i et saadant Anfald af Frygt og Raseri, at selv hans Vogtere — hvor vante de end var til sligt — med Rædsel gøs tilbage for ham. De Pinsler, som hans onde Samvittighed forvoldte ham, gjorde ham til sidst saa skrækkelig at se, at én Mand ikke kunde udholde at sidde alene der inde og se paa ham, og to holdt derfor Vagt sammen.

Han krøb sammen paa sit Stenleje og tænkte paa Fortiden. Han var bleven saaret af nogle Sten og Murbrokker, som Folkehoben havde kastet efter ham den Dag, han var bleven paagreben, og hans Hoved var indbundet i et linned Klæde. Hans røde Haar hang ned over det ligblege Ansigt; hans Skæg var sønderrevet og filtret sammen i Knuder, hans Øjne funklede med en uhyggelig Ild; hans snavsede Hud syntes ligesom at sprække itu under den Feber, der brændte i ham. — Otte — ni — ti. Dersom det ikke var et Puds for at forskrække ham, men de virkelige Timeslag, der fulgte lige i Hælene paa hinanden, hvor vilde han saa være, naar de lød næste Gang! Elleve! Klokken slog igjen, før den sidste Times Stemme havde ophørt at dirre i hans Øre. Klokken otte vilde han være den eneste sørgende ved sin egen Ligfærd; naar den atter blev elleve . . .

Newgates skrækkelige Mure, der har skjult saa megen Elendighed og ubeskrivelig Kval, ikke blot for Menneskenes Øjne, men altfor ofte og altfor længe ogsaa for deres Tanker, havde aldrig huset et saa rædselsfuldt Syn som dette. De faa, som i Forbigaaende standsede uden for og grundede over, hvad den Mand, der skulde hænges den næste Morgen, vel tog sig for, vilde kun have sovet daarlig den Nat, hvis de havde kunnet se ham.

Fra tidlig paa Aftenen indtil nær ved Midnat indfandt der sig smaa Grupper paa to og tre Personer udenfor Portnerboligen og spurgte med ivrige Miner, om der var bleven givet nogen Frist med Dødsdommens Fuldbyrdelse. Efter at have modtaget et benægtende Svar meddelte de den velkomne Efterretning til de Klynger, der havde samlet sig paa Gaden; den ene udpegede for den anden den Dør, ad hvilken han maatte komme ud. Man viste hinanden, hvor Skafottet vilde blive oprejst, og i det Folk gik bort med tøvende Skridt, vendte de sig om ligesom for at forestille sig det Optrin, der snart skulde finde Sted. Lidt efter lidt forsvandt de, en efter en, og for en Times Tid midt i Nattens Stilhed var Gaden overladt til Mørke og Ensomhed.

Pladsen foran Fængslet blev ryddet, og nogle stærke, sortmalede Skranker var allerede blevne anbragte tværs over Gaden for at danne den nødvendige Afspærring for den ventede Menneskemasse, da Hr. Brownlow og Oliver indfandt sig ved Laagen og foreviste en af Dommeren undertegnet Tilladelse til at faa Adgang til Fangen. De blev strax førte ind i Portnerboligen.

„Skal den unge Herre der følge med?" spurgte den Mand, hvis Hverv det var at vise dem Vej. „Det er intet Syn for Børn, Herre."

„Det er det ganske vist ikke, min Ven," svarede Hr. Brownlow, „men mit Ærende til denne Mand vedrører ogsaa ham meget nøje, og da dette Barn har kjendt ham paa en Tid, da hans Skjændigheder og Forbrydelser lykkedes ham, saa tror jeg, det kan være godt, at han ogsaa faar ham at se nu, selv om det skal koste ham lidt Frygt og Overvindelse."

Disse faa Ord blev ytrede afsides, saa at Oliver ikke forstod dem. Manden lettede paa Hatten, og i det han betragtede Oliver med en vis Nysgjerrighed, aabnede han endnu en Port lige over for den, de var komne ind ad, og førte dem gjennem mørke og krogede Gange hen til Cellerne.

„Dette," sagde Manden og blev staaende i en skummel Gang, hvor et Par Arbejdere i dyb Tavshed var sysselsatte med Forberedelser til Henrettelsen — „dette er det Sted, han skal passere. Hvis De vil gaa denne Vej, kan De se den Dør, han kommer ud af."

Han fulgte dem ind i et flisebelagt Køkken, der var forsynet med en Del Kobberkar til Tillavningen af Fangernes Kost, og pegede her paa en Dør. Oven for denne var der et aabent Gitter, gjennem hvilket man kunde høre Lyden af Mandfolkestemmer, blandet med Hammerslag og Tumlen med Brædder. Man var i Færd med at opføre Skafottet.

Fra dette Sted gik de gjennem flere stærke Porte, der blev aabnede indvendig fra af andre Sluttere, traadte derpaa ud i en aaben Gaard, steg op ad en snæver Trappe og kom ind i en Gang med en Række svære Døre paa venstre Haand. Paa en af disse bankede Slutteren med sit Nøgle-

knippe efter at have givet sine Ledsagere et Vink om at blive staaende. De to Fangevogtere traadte, efter en kort Hvisken, ud i Gangen, i det de rettede Kroppen ligesom af Glæde over den midlertidige Afløsning, og tilkjendegav de besøgende, at de kunde følge med Slutteren ind i Cellen. Dette gjorde de.

Den dødsdømte Forbryder sad paa sin Seng og rokkede frem og tilbage med et Ansigt, der mere lignede et fanget vildt Dyrs end et menneskeligt Aasyn. Hans Tanker dvælede aabenbart ved hans fordums Levnet, thi han vedblev at mumle ved sig selv uden tilsyneladende at opfatte deres Nærværelse paa anden Maade end som en Del af sine Syner.

„God Dreng, Charley — godt bestilt" — mumlede han. „Oliver ogsaa, ha, ha, ha! Oliver ogsaa — en rigtig fin Kavaler —en rigtig — lad Drengen komme i Seng!"

Slutteren tog den Haand, som Oliver havde fri, hviskede til ham, at han skulde ikke være bange, og saa derpaa til i Tavshed.

„Lad ham komme i Seng!" raabte Jøden; „hører I ikke, en af jer? Han er . . . egentlig . . . Skyld i alt dette. Det er Pengene værd at opdrage ham til det — Bolters Hals, Bill; bryd dig ikke om Tøsen — Bolters Hals saa dybt som du kan snitte. Sav Hovedet af ham!"

„Fagin!" sagde Slutteren.

„Det er mig!" raabte Jøden og indtog pludselig den samme lyttende Stilling, hvori han havde staaet under Forhandlingerne i Retssalen. „En gammel Mand, Deres Højvelbaarenhed, en meget gammel, gammel Mand!"

„Se her," sagde Fangevogteren og lagde sin Haand paa hans Bryst for at holde ham nede paa Bænken. „Her er nogen, som ønsker at tale med Dem for at gjøre Dem nogle Spørgsmaal, formoder jeg. Fagin, Fagin! Er De en Mand?"

„Jeg skal ikke være det ret længe endnu," svarede Jøden og saa op med et Ansigt, der ikke havde bevaret noget andet menneskeligt Udtryk end Raseri og Rædsel. „Slaa dem ihjel alle sammen! Hvad Ret har de til at slagte mig!"

Medens han talte, fik han Øje paa Oliver og Hr. Brownlow. Han krøb sammen paa den yderste Kant af Bænken og spurgte, hvad de vilde ham.

„Stille," sagde Slutteren, der stadig holdt ham tilbage. „Fortæl ham nu, hvad De ønsker, Herre — men hurtig, om De behager, thi det bliver værre med ham, alt som Tiden rykker frem."

„De har nogle Papirer," sagde Hr. Brownlow og traadte nogle Skridt nærmere, „som en Mand, der kalder sig Monks, gav Dem til Opbevaring, for at de kunde være bedre gjemte."

„Det er Løgn alt sammen," svarede Jøden. „Jeg har ikke et eneste — ikke et eneste."

„For Guds Barmhjærtigheds Skyld," sagde Hr. Brownlow højtidelig; „tal ikke saaledes i det Øjeblik, De staar ved Gravens Rand; men fortæl mig, hvor de er. De ved, at Sikes er død; at Monks har tilstaaet; at der ikke mere er Haab om nogen timelig Fordel for Dem. Hvor er disse Papirer?"

„Oliver!" raabte Jøden og vinkede ad ham. „Her hen, her hen! Lad mig hviske det til dig!"

„Jeg er ikke bange," sagde Oliver med lydelig Stemme, i det han gav slip paa Hr. Brownlows Haand.

„Papirerne," sagde Jøden og drog ham hen til sig, „ligger i en Lærreds Vadsæk, i et Hul et lille Stykke oppe i Kaminen i det øverste Gavlværelse. Jeg vil tale med dig, lille Ven. Jeg vil tale med dig!"

„Ja, ja," svarede Oliver. „Lad mig blot bede en Bøn. Hører De! Bed blot en eneste Bøn med mig paa Deres Knæ, og vi skal tale sammen, lige til det bliver Morgen."

„Uden for — uden for," svarede Jøden og skubbede Drengen foran sig hen imod Døren, medens han stirrede aandsfraværende frem over hans Hoved. „Sig til dem, at jeg er falden i Søvn — dig vil de nok tro. Du kan hjælpe mig ud, naar du bare gjør saaledes. Nu da, nu da!"

„O, Gud tilgive denne ulykkelige Mand!" udbrød Drengen, bristende i Graad.

„Det er rigtig, det er rigtig," sagde Jøden. „Det vil hjælpe os bort. Først denne Dør. Du skal ikke bryde dig om, hvis jeg skjælver og ryster, naar vi gaar forbi Galgen, men bare skynde dig videre. Nu — nu — nu!"

„Har De mere at spørge ham om, Herre?" spurgte Slutteren.

„Nej," svarede Hr. Brownlow. „Men dersom jeg turde haabe, at vi kunde vække ham til Bevidsthed om hans Stilling . . ."

„Det kan hverken De eller nogen anden, Herre," svarede Manden og rystede paa Hovedet. „De gjør bedre i at forlade ham."

Døren til Cellen blev aabnet, og de to Fangevogtere vendte tilbage.

„Fremad, fremad!" raabte Jøden. „Sagte, men ikke saa langsomt. Hurtigere, hurtigere!"

Mændene tog fat i ham, befriede Oliver fra hans Greb og holdt ham tilbage. Han kæmpede et Øjeblik med Fortvivlelsens Styrke og udstødte derpaa et Skrig, der trængte endogsaa gjennem disse tykke Mure og vedblev at lyde i deres Øren, indtil de havde naaet den aabne Gaard.

Det varede nogen Tid, før de forlod Fængslet. Oliver var nær ved at falde i Afmagt efter det skrækkelige Optrin og følte sig saa svag, at der

forløb en Time eller mere, før han havde Kræfter til at gaa.

Dagen gryede, da de atter traadte ud paa Gaden. Der havde allerede samlet sig en talrig Menneskemængde; Vinduerne var opfyldte af Folk, der røgte Tobak og spillede Kort for at fordrive Tiden. Sværmen puffedes, skjændtes og gjorde Løjer. Al Ting vidnede om Liv og Røre, undtagen en Samling mørke Gjenstande, der dannede selve Midtpunktet i det hele — det sorte Stillads, Tværbjælken, Strikken og Dødens hele hæslige Tilbehør.

Tre og halvtresindstyvende Kapitel.

Slutning.

De Tilskikkelser, der knytter sig til de i denne Fortælling optraadte Personer, er nær ved deres Afslutning. Det lidet, som deres Levnetsskildrer har tilbage at berette, kan fortælles med faa og simple Ord.

Før tre Maaneder var gaaede, holdt Rose Fleming og Harry Maylie Bryllup i den samme Landsbykirke, der for Fremtiden skulde være Stedet for den unge Præsts Livsgjerning, og samme Dag flyttede de ind i deres ny og lykkelige Hjem.

Fru Maylie tog Ophold hos sin Søn og sin Svigerdatter for i Resten af sine fredelige Dage at kunne nyde den største Glæde, der er forbeholdt en værdig Alderdom — Synet af deres Lykke, hvem et vel anvendt Livs varmeste Kjærlighed og ømmeste Omhu uafladelig har været viet.

Det viste sig efter en nøjagtig og omhyggelig Undersøgelse, at naar Resterne af den Formue, der var forbleven i Monks Besiddelse, og som aldrig havde villet trives hverken i hans eller hans Moders Hænder, deltes ligelig imellem ham og Oliver, vilde der blive lidt over tre tusend Pund Sterling til hver. I Følge Bestemmelsen i hans Faders Testamente vilde Oliver have haft Krav paa det hele, men da Hr. Brownlow nødig vilde berøve den ældre Søn Lejligheden til at vende sit tidligere lastefulde Liv Ryggen og begynde en hæderlig Løbebane, foreslog han en saadan Deling, hvortil hans unge Myndling med Glæde gav sit Samtykke.

Monks, der stadig beholdt dette antagne Navn, rejste med sin Part til en fjærn Egn af den ny Verden, hvor han snart havde forødt alt, hvad han ejede. Han begyndte derpaa igjen paa sit fordums Levnet, og efter længe at have siddet fængslet for ny Bedragerier og Kjæltringestreger bukkede han omsider under for et Anfald af sin gamle Sygdom og døde i en Strafanstalt. Lige saa langt borte fra Hjemmet døde de øvrige vigtigste Medlemmer af hans Ven, Fagins Bande.

Hr. Brownlow tog Oliver til sig som sin egen Søn og flyttede med ham og den gamle Husholderske til et Sted, der kun laa en Fjerdingvej borte fra den Præstegaard, hvor hans kjære Venner boede. Han opfyldte derved det eneste Ønske, som Oliver endnu nærede i sit kjærlige og taknemmelige Hjærte, og dannede et lille Samfund, hvis Tilværelse var saa nær ved en fuldkommen Lykke, som det paa nogen Maade kan tænkes muligt i denne omskiftelige Verden.

Kort efter de unge Folks Bryllup vendte den værdige Doktor tilbage til Chertsey, hvor han, efter at være bleven berøvet sine gamle Venners Selskab, sikkert vilde have følt sig i højeste Grad utilfreds, dersom en saadan Følelse havde ligget for hans Gemyt, og lige saa sikkert vilde være bleven utaalelig vranten og knarvorn, dersom han havde vidst, hvorledes han skulde bære sig ad med at blive det. I Løbet af to eller tre Maaneder slog han sig imidlertid til Taals med at give forskjellige Vink om, at Luften der i Egnen vistnok ikke længere var gavnlig for ham, og da han derpaa kom til det Resultat, at Stedet virkelig ikke mere var for ham, hvad det før havde været, overdrog han sin Praxis til sin Medhjælper, lejede sig en lille Ungkarlebolig tæt uden for den Landsby, hvor hans unge Ven var Præst, og kom sig nu lige strax. Her begyndte han at give sig af med Gartneri, Fiskeri, Snedkeri og forskjellige andre Beskæftigelser af lignende Art, som han alle sammen kastede sig over med den ham ejendommelige Iverighed, og i hver især af dem er han senere bleven berømt i hele Omegnen som en af de mest ansete sagkyndige.

Forinden han skiftede Opholdssted, havde han sluttet et inderligt Venskab med Hr. Grimwig, hvilket denne sære gamle Herre gjengjældte af hele sit Hjærte. Han faar følgelig Besøg af ham mange Gange i Løbet af Aaret, og ved alle disse Lejligheder planter, fisker og snedkererer Hr. Grimwig med den største Iherdighed, alt sammen paa en højst besynderlig og hidtil ukjendt Maade, men han paastaar stadig — bekræftende det med sit Yndlingsudtryk — at hans Methode er den eneste rigtige. Om Søndagen forsømmer han aldrig at kritisere Prædikenen, medens den unge Præst hører derpaa, og bag efter meddeler han saa Hr. Losberne, i dybeste Fortrolighed, at han har fundet den aldeles fortræffelig, men anser det for bedst ikke at sige det. Det er stadig Hr. Brownlows Yndlingsspas at drille ham med hans gamle Spaadom angaaende Oliver og minde ham om den Aften, da de sad med Uret mellem sig og ventede paa hans Tilbagekomst. Men Hr. Grimwig paastaar, at han i Grunden

havde Ret, og som Bevis derpaa siger han, at Oliver jo virkelig ikke kom tilbage, hvad der altid fremkalder en hjærtelig Latter fra hans Side og forøger hans gode Humør.

Efter at Hr. Noah Claypole var bleven benaadet paa Grund af, at han var optraadt som Vidne mod Jøden, og efter at han var kommen til det Resultat, at hans Haandtering ingenlunde var saa sikker, som han kunde ønske, var han i nogen Tid i Forlegenhed med at finde en Næringsvej, hvormed der ikke var forbundet for meget Arbejde. Efter nogen Overvejelse paatog han sig en Stilling som „Angiver", i hvilket Kald han har sit gode Udkomme. Hans Virksomhed bestaar i, at han gaar ud en Gang om Ugen under Kirketiden, ledsaget af Charlotte, begge to iførte en meget anstændig Paaklædning. Damen falder i Afmagt uden for en eller anden barmhjærtig Værtshusholders Dør, og naar Herren er bleven forsynet med for tre Pence Kognac for at bringe hende til sig selv igjen, angiver han den næste Dag Værtshusholderen som skyldig i Overtrædelse af Helligdagsforordningen, og stikker Halvdelen af Mulkten i Lommen. Undertiden er det Hr. Claypole selv, der falder i Afmagt, men Resultatet bliver det samme.

Rose Maylie og Oliver.

Efter at Hr. og Madam Bumble var blevne afskedigede fra deres Bestillinger, hensank de lidt efter lidt i stor Nød og Elendighed og blev til sidst Fattiglemmer i det samme Arbejdshus, hvor de en Gang havde hersket over andre. Man har hørt Hr. Bumble ytre, at han i denne Modgang og Nedværdigelse ikke en Gang har Sjælsstyrke nok

til at være taknemmelig for, at han er bleven skilt fra sin Kone.

Hvad Giles og Brittles angaar, saa er de endnu stadig i deres gamle Tjeneste, skjønt den først nævnte er skaldet og sidst nævnte „Dreng“ helt graahaaret. De tilbringer Natten i Præstegaarden, men deler deres Tjeneste saa ligelig mellem dennes Beboere samt Oliver, Hr. Brownlow og Hr. Losberne, at Folk i Landsbyen endnu til den Dag i Dag ikke har været i Stand til at opdage, hvilken Husstand de egentlig tilhører.

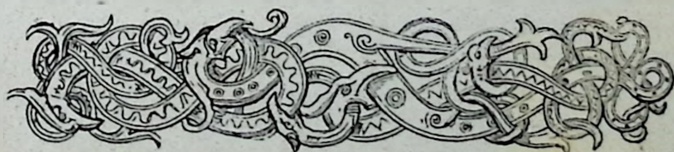
Den unge Charley Bates var bleven saa forfærdet over Bill Sikes' Forbrydelse, at han hensank i alvorlige Betragtninger over, om ikke, naar alt kom til alt, et ærligt Levnet var det bedste. Da han var kommen til det Resultat, at dette sikkert var Tilfældet, vendte han Fortiden Ryggen og besluttede at blive et nyt og bedre Menneske i en eller anden ny Virkekreds. Han stred haardt og gik en hel Del igjennem i den første Tid, men da han havde et nøjsomt Sind og et godt Forsæt at arbejde for, vandt han Sejr til sidst, og fra at være Vogterdreng hos en Bonde og Hestepasser hos en Fragtmand er han nu bleven den lystigste unge Landmand i hele Northamptonshire. —

Men Haanden, der nedskriver disse Ord, begynder at dirre, i det det lakker mod Enden af dens Hverv, og den vilde gjærne endnu en lille Tid spinde Traaden i disse Hænbelser.

Med Glæde vilde jeg dvæle lidt endnu hos nogle faa af dem, blandt hvem jeg har færdedes saa længe, og dele deres Lykke ved at prøve paa at skildre den. Jeg vilde fremstille Rose Maylie i den unge Kvindes hele Blomst og Ynde, spredende et saa mildt og kjærligt Lys over sin stille Vej gjennem Livet, at det falder paa alle dem, der vandrer den med hende, og skinner ind i deres Hjærter. Jeg vilde skildre hende som Livsnerven og Glæden i den huslige Kreds omkring Arnen og i den livlige Klynge ved Sommertid; jeg vilde følge hende hen over Markerne i den lumre Middagshede og lytte til de sagte Toner af hendes blide Stemme paa Aftenturene i Maaneskinnet; jeg vilde betragte hende i al hendes Velvilje og Gavmildhed uden for og i den smilende, utrættelige Opfyldelse af huslige Pligter i Hjemmet; jeg vilde skildre, hvor lykkelig hun og hendes afdøde Søsters Barn er ved deres Kjærlighed til hinanden, og hvorledes de tilbringer hele Timer sammen med at tænke paa de Venner, som de saa sørgelig har mistet; jeg vilde endnu en Gang se for mig de smaa, skjælmske Ansigter, der trænger sig rundt om hendes Knæ, og lytte til deres muntre Pludren; jeg vilde gjenkalde mig Lyden af denne klare Latter og erindre den deltagende Taare, der blinker i de milde, blaa Øjne. Disse og tusende Blikke og Smil; Tanker og Ord — vilde jeg gjærne kalde tilbage alle sammen.

Hvorledes Hr. Brownlow vedblev Dag for Dag at udruste sin adopterede Søns Aand med ny Kundskaber og fattede mere og mere Hengivenhed for ham, efter Haanden som hans Evner udfoldede sig og fremviste kraftige Spirer til alt, hvad han ønskede, at han skulde blive — hvorledes han syntes at gjenfinde hos ham ny Lighedspunkter med sin Ungdomsven, der vakte gamle Minder i hans Bryst, paa en Gang sørgmodige og dog blide og trøstefulde — hvorledes de to forældreløse, der var blevne prøvede i Modgangen, ihukom dens Lære ved at vise Barmhjærtighed mod andre, ved gjensidig Kjærlighed og ved inderlig Taknemmelighed mod Ham, der havde beskyttet og bevaret dem — alt dette er noget, som ikke behøver at fortælles. Jeg har sagt, at de var i Sandhed lykkelige, og uden trofast Kjærlighed, Hjærtensgodhed og Taknemmelighed mod det Væsen, hvis Lov er Barmhjærtighed, og hvis Kjendemærke er Godhed mod alt, hvad der lever og aander, kan sand Lykke aldrig vindes. —

Ved Alteret i den gamle Landsbykirke findes en hvid Marmortavle, paa hvilken der endnu kun staar ét Ord — „Agnes!“ Der gjemmes ingen Kiste i denne Grav, og gid det maa vare mange, mange Aar, før der prentes et nyt Navn oven over den! Men dersom de hedengangnes Aand nogen Sinde vender tilbage til Jorden for at gjæste de Steder, der er blevne helligede af Kjærligheden — den Kjærlighed, som varer ud over Graven — hos, dem, de kjendte her i Livet, da tror jeg, at Agnes henfarne Skygge stundum svæver over denne højtidelige Krog. Og jeg tror det ikke mindre, fordi denne Krog findes i en Kirke, og hun var skrøbelig og vildfarende.

Danske Digtere.

Schack Staffeldt: „Trækfuglen".

Lokkede ved Solens Smil
kommer Fugleskarer;
en forud med Længsels Il
hen i Vinden farer.
Tøv, du liden Trækfugl, tøv!
Intet Græs og intet Løv
sig om Sjølund slynger.

Sødt beruft af Lysets Guld,
der paa Grenen gynger
og med spæde Lyd forud
Vaar og Elskov synger.
Ved den underfulde Sang
brat en Martsviol udsprang,
saa sin Ven og døde.

Men da Blomst og Gjensvar ej
rundt dens Toner møde,
og den korte Middags Maj
hastig vil udgløde,
syg med Vingen hænger den,
og mod lune Syden hen
lyder, ak! dens Klage:

„Over Slette, Bjærg og Sø
fløj min Længsel fage,
derfor maa jeg ensom dø,
uden Ven og Mage.
Ak, hvi hasted jeg forud,
at bebude Blomsters Gud
og de fejre Dage!"

Flugten fra Onondaga.

De franske i Kanada havde sluttet Fred med de vilde Stammer i Onondaga; disse forlangte imidlertid som en yderligere Betingelse for Freden, at de franske skulde stifte en Koloni i deres Distrikt og oprette et Fort der. Opfyldelsen af dette Forlangende var ikke uden Fare, thi de vilde var lige saa troløse som grusomme, og det Antal af Soldater og Kolonister, der kunde undværes fra en Koloni som Kanada, der den Gang var i sin første Barndom, maatte nødvendigvis være meget ringe.

Til sidst besluttede dog den franske Kommandant i Quebek at afsende ti Soldater; fyrretyve Kolonister forenede sig med dem, og nogle Missionærer var allerede forberedte til Afrejsen i Haab om at vinde de vilde Onandagaer for Kristendommens hellige Tro.

En smuk Sommerdag bevægede en lille Flotille af Kanoer sig op ad St. Lawrencefloden, medens det hvide Silkebanner, med Frelserens Billede, muntert flagrede for Vinden. De sejlede gjennem de „tusende Øer" og langs Bredden af Ontario — „den smukke Sø", som de vilde kalde den. De naaede endelig Onondaga og begyndte med Iver at oprette deres lille Koloni. Snart var nogle Blokhuse rejste af Urskovens ældgamle Træer, og efter Haanden begyndte de nøjsomme Nybyggere at mærke Nærværelsen af evropæisk Liv, fremkaldt ved deres Flid og Udholdenhed. Men lige saa gradevis syntes en ny Aand at komme over de gamle Beboere af Onondaga. Disse, som høstede stor Fordel af deres Handel med Træ til de vestlige Kolonier, benyttede enhver List, som Havesyge og Interesse kunde indgive dem, til at forstyrre og plage de fredelige og stræbsomme Nybyggere, og snart saa de i de franske Kolonister ikke længere en Beskyttelse i kommende Farer, Venner og forbundne ved Overfald af andre fjendtlige Stammer, men en Kilde til fremtidig Ruin af deres nuværende Handelsfordele. Mistro og Misundelse fyldte deres Sind, og før lang Tid var gaaet, besluttede de med et Slag at ødelægge den fremblomstrende Koloni.

I den lille Nybygd var der to unge Mennesker, som elskede hinanden. Louis Archambault, en ung Franskmand, som fra sin Barndom havde levet meget blandt Indianerne og var bleven adopteret af Stammen havde lagt Mærke til en ung Pige af indiansk Herkomst, hvis Ynde, Skjønhed og Beskedenhed havde fængslet hans Hjærte. Hun var som Barn bleven antaget af en Missionær og havde tidlig fattet og tilegnet sig den kristne Tro. Hun delte den unge Franskmands Følelser og haabede som hans Hustru at komme til at leve et ædlere og nyttigere Liv end det, som ellers blev Kvinderne af hendes Stamme til Del. Hun havde siddet drømmende i Nærheden af Indianernes Raadsforsamling og havde hørt Stammens ældste udtale Dommen over de franske. — Louis maatte frelses, og hun ilede derfor ved Nattens Frembrud ubemærket af Sted til den franske By. Forbavset over den unge Piges uventede og usædvanlige Tilsynekomst bad Louis hende om en Forklaring. Hun meddelte ham den overhængende Fare og bad ham om at flygte med hende. Men Louis rystede paa Hovedet. „Jeg maa dele mine Kammeraters Skæbne", svarede han. Hendes gode Forstand sagde hende, at han havde Ret. Han kunde ikke leve vanæret ved en saadan Flugt. De overlagde da Sagen

med hinanden og lagde en Plan, hvorved de haabede at kunne frelse dem alle.

Louis indbød hele Stammen til om nogle Dage at deltage i et stort Gjæstebud, som han vilde give for dem. Imidlertid var en Del af de franske beskæftigede med Jagt og Fiskeri for at skaffe det nødvendige tilveje til den store Fest; de øvrige byggede, ubemærket af de vilde, ivrig paa flade Baade og Kanoer, som de skjulte i deres Blokhuse, indtil Øjeblikket kom, da de skulde iværksætte deres Flugt.

Louis og hans Brud var i den forreste Baad; hendes Kjendskab til Floden var de rejsendes fornemste Haab paa den lange, farefulde Sejlads. Et godt Stykke Vej var allerede tilbagelagt, og for mange Timer var gaaet, trak de flygtende atter Vejret let. Med et Udbrud af Glæde saa de den aabne Søs blanke Spejl foran sig. Medens Baadene gled sagte fremad, rejste en af Missionærerne sig og forenede de unge elskende under Troens hvide Banner.

Da Onondagaerne havde udsovet deres Rus,

Bjærglandskab i Baiern. (Efter et Maleri af E. Bernuth).

Endelig oprandt Festdagen. De vilde aad og drak af al Evne; to Franskmænd spillede Violin, og nogle indianske Musikanter opfyldte Luften med deres øreskærende Musik, indtil de gode Onondagaer hverken kunde spise, drikke, danse eller spille mere.

Saa snart Natten kom, laa alle i den indianske By i dyb Søvn, udmattede af Dagens anstrængende Festligheder. De franske bar lydløst deres Baade og Kanoer ned til Strandbredden, satte dem i Vandet og stødte med de ombundne Aarer ubemærket fra Land.

rejste de sig dovent op den næste Dag. Alt var tyst og stille i det franske Kvarter. De troede, at de franske var mere udmattede efter Gaarsdagens Anstrængelser end de selv; de ventede, men Solen gik ned og overgød Himlen med sin Purpurfarve, og dog forblev alt dødt og stille. Man bankede paa Dørene til Blokhusene, men der var ingen, som svarede. Man hørte kun en Hunds Gøen eller en Hane, der galede inde i det tillukkede Hus, men ingen menneskelig Lyd naaede deres Øre. En af de vilde, som var lidt modigere og mere nysgjerrig

end hans Kammerater, vovede sig ind af et Vindu, som man havde glemt at lukke. Huset var tomt. Han aabnede Døren for sine Kammerater, der nysgjerrige og forventningsfulde listede sig ind. De søgte ængstelig og forundret rundt om; men deres Søgen gav dem ingen Forklaring paa dette Mysterium.

De franske var borte, men hvorledes? Deres Kanoer laa endnu ved Strandbredden ligesom Aftenen før. Dette maatte være Hexeri. De franske var blevne usynlige og kunde bevæge sig gjennem Luften.

Længe efter blev denne Historie fortalt ved

er den Rigdom paa smaa, klare Vandløb, der risler frem alle Vegne mellem det grønne Mosdække eller blandt mørkt farvede Stenmasser. Snart glider de med dæmpet Brusen ned ad skovbevoxede Høje for at forene sig med andre af deres Lige, snart bryder de sig møjsommelig Vej mellem store Klippeblokke eller standses nu og da af et klaprende Møllehjul for at sno sig videre og videre mellem venlige Landsbyer og dunkle Skove. Den ensomme Vandrer, der gjæster disse Egne, kan stundum i timevis følge langs Bredden af en saadan sølvklar Bæk, der led-

En bitter Erfaring.

Frisk havde han turet om paa Kommers
og slaaet til Søren med lystig Mine,
saa kom der en Mand med en Slæde paa tværs,
og det var en gyselig Mavepine.

Dog intet er galt, om end nok saa broget
uden at det dog er godt for noget;
en god Erfaring har Fyren vunden:
Glædens Bæger har Malurt paa Bunden.

Arnestedet i deres Wigwams indtil en Sommer, da nogle Udsendinge fra deres Distrikt rejste til Montreal, hvor Louis Archambault og hans unge Hustru levede. Disse fortalte deres gamle Venner om de franskes Flugt fra Onondaga.

Vore Billeder.

Bjærglandskab i Baiern. Hvad der giver de baierske Bjærglandskaber det mest yndefulde Præg,

sager ham med sin muntre Rislen fra de højeste Bjærgregioner ned til skyggefulde Dale, ligesom en kjær Følgesvend, hvem han kun nødig skilles fra. Bøge- og Elletræernes Rødder slynger sig mellem de stenede Bredder, og paa Bunden glinser glatte Kiselsten, mellem hvilke spraglede Foreller svømmer frem og tilbage. — Den tiltalende Ynde, der hviler over et saadant Landskab, har fundet en talentfuld fortolker i den ansete, dysseldorffske Maler, E. v. Bernuth, efter hvis Maleri omstaaende Tegning er gjengivet.

Julekanker.

Af Steen Steensen Blicher.

Midt i Natten, midt i Vintrens Hjærte
fødtes den, som bar en Verdens Smerte
i sit rene, himmelstærke Bryst;
som forjog den tunge Sjæleslummer,
som til Haab forvandled dybe Kummer
og Fortvivlelse til hellig Lyst.

Hvi i Mørket? Burde Solen ikke
smile stolt med sine Straaleblikke
til det dyrebare Kongenoer?
Hvi i Vintren? Burde Sommerpragten
ikke hilse den, som knytted Pagten
mellem Himlen og den faldne Jord?

Hvi i Krybben? Hvi i Armods Pjalter
svøbtes den, som rejste Naadens Alter,
paa hvis Fodtrin Konger knæled ned?
Hvorfor smykker ej et Kongeklæde
den, som dog en Gang paa Kongesæde
trone skal i Lysets Herlighed?

Jo! I Kulden just maa Luen brænde;
just i Mørket maa den Gnist sig tænde,
som ej Nat og Vinter slukke mer.
Lavt i Løndom maa det Frø nedlægges,
hvoraf Livets skjønne Træ udklækkes,
som Udødeligheds Frugter bær!

Ydmygt maa den Lysets Drot fremtræde:
Dyden ene er hans Kroningsklæde,
Taalmod er hans Heltemod,
Sandhed er hans Sværd, et Kors hans Trone,
Tornekransen er hans Kongekrone,
og hans Purpur er hans eget Blod! —

Intet Flitterskær af jordisk Vælde
skal den højes Atterglans vanhælde,
Guld og Diamanter er kun Muld —
Nattehimlens tusend Solstystemer
er hans evigklare Diademer,
Sandheds Morgenrøde er hans Guld!

Mary's Portræt.

En Skitse.

et var en varm Sommerdag; Vinden krusede Bølgernes Overflade, og med en sagte Mumlen rullede de ind mod Bredden af Øen Wight. Det var en af disse Dage, paa hvilke man er tilbøjelig til at lade Timerne henglide i orkesløst Drømmeri. Den blaa Luft var hist og her bedækket med lette hvide Skyer; Solen brændte hedt, men den friske Vind fra Søen bødede derpaa, og medens Opholdet i de kvalme, beklumrede Værelser næsten var utaaleligt, var Strandbredden — haard og stenet som den end var — dog et lille jordisk Paradis.

Paa en Sten ved Bredden af Søen sad en ung Mand, der sorgløst betragtede Bølgerne, hvis hvide Skum førtes næsten lige hen til hans Fødder.

George Harding havde virkelig ogsaa Grund til at se sig om med dette tilfredse og sorgløse Blik; thi de Fremtidsudsigter, som netop havde aabnet sig for ham, var meget lyse. Skjønt han kun var 25 Aar gammel, havde han allerede, just for nylig, faaet Ansættelse som Første-Løjtnant paa et smukt Skib, og han opholdt sig nu i Ventnor med sin Moder for at fordrive Tiden, indtil det Skib, hvormed han skulde til Søs, ankom til Southampton, hvor det skulde underkastes Reparation, førend det begav sig paa Rejsen til Bombay.

„Ja, dette kan jo være meget morsomt," sagde George Harding til sig selv hin smukke Julimorgen, i det han dovent strakte sig paa det haarde Sæde, paa hvilket han havde taget Plads — „men det er vistnok nær ved Frokosttid, og jeg tør ikke lade min Moder vente."

Med disse Ord rejste han sig op for at begive sig hjemad, medens han dog ikke glemte med synlig Glæde at nyde Udsigten over Klipperne og Søen paa Vejen til Banchurch, i hvis Nærhed hans Moder boede. . . .

„Hvilket yndigt Ansigt!" udbrød han pludselig, da han var kommen ind i en af Byens Gader, hvor han var standset uden for en lille tarvelig Butik, der havde Udsalg af brugte Bøger, Tegninger, gamle Kobberstik og lignende, og i hvis Glasdør der hængte det Billede — et farvet Fotografi, indfattet i en simpel Ramme — som havde gjort saa stærkt Indtryk paa ham, at han uvilkaarlig havde udbrudt:

„Hvilket yndigt Ansigt!"

Det var virkelig et sjælden smukt Portræt. Et smuktformet Ansigt, fra hvilket to Øjne af en dyb, mørkblaa Farve saa paa Beskueren med et saa levende Udtryk af ærlig Trofasthed, at man næsten fristedes til at tro, at Originalen sad lyslevende bag Glasset; Næsen var lige og velformet, men besad dog dette ubeskrivelige noget, der giver en ung Piges Ansigt et pikant Udtryk; Læberne var svulmende og røde og skjulte kun halvt de hvide Perlerækker inden for; Haaret laa i tykke, brune Fletninger over den hvide Pande og gav Hovedet et klassisk Udseende. Med faa Ord: Portrætet var saaledes, at enhver Mand maatte føle sig hendraget til det, ikke blot for dets Skjønhed og Ynde, men tillige for det Udtryk af kvindelig Blidhed og Hjærtensgodhed, som lyste ud af de aandfulde Træk.

Da George havde betragtet Portrætet i nogle Minuter, traadte han hastig ind i Butiken og spurgte med nogle forvirrede Ord den gamle Dame, som kom frem bag ved Disken, om Billedet var til Salg.

„Jeg ved næsten ikke, om jeg har Ret til at sælge det," lød Svaret. „Det blev efterladt af den Fotograf, efter hvem jeg har overtaget Butiken. Han fortalte mig, at det tilhørte en ung Dame, som havde sendt det her hen, for at det kunde blive koloreret og indfattet i Ramme, men hun har ikke senere spurgt efter det, og jeg ved ikke hendes Navn."

„Jeg synes næsten, at De maa være berettiget til at disponere over det, da det er kommet i Deres Besiddelse paa den Maade, som De fortæller," sagde George, „og jeg betaler med Glæde enhver rimelig Pris, som De forlanger for det."

Butikens Ejerinde overvejede øjensynlig, om hun skulde modtage den unge Mands Tilbud. Efterspørgslen om de gamle Tegninger, smaa Notebøger, Bogmærker og andet lignende, som Butiken indeholdt, var ikke overdreven stærk i den lille By, og den gamle Dame havde vist stor Nød med at slaa sig igjennem og sørge for de sex Pigebørn, som befandt sig i Værelset bag Butiken, hvorfra man tydelig kunde høre deres lystige Passiar. Under disse Omstændigheder var det en ikke ringe Fristelse, den gode Dame havde at modstaa, men hun svarede dog langsomt:

„Jeg ved sandelig ikke, hvad jeg skal gjøre. Det vilde være saa ubehageligt, dersom Ejerinden kom og spurgte efter det."

„Det er der ikke megen Sandsynlighed for," bemærkede George, „og jeg vilde sætte stor Pris

paa at eje dette Maleri, da . . . da det minder mig om en Person, jeg tidligere har kjendt."

Om det var Tanken om, at den unge Mand muligvis ønskede at komme i Besiddelse af Portrætet, fordi det lignede en ung Pige, han havde elsket, og den gamle Dame maaske tænkte paa noget lignende fra sine Ungdomsaar, eller om det var Ønsket om at skaffe sine Finanser en lille Forstærkning — er ikke godt at sige, men hun besluttede sig endelig til at overlade George Billedet, og han førte det i Triumf med sig til sit Hjem.

„Men hvad er dog det, du har der?" udbrød Mrs. Harding, da hendes Søn viste hende sin fundne Skat. „Hvem i al Verden er det?"

„Det er mere, end jeg kan fortælle dig, Moder," var Svaret. „Jeg fulgte min Indskydelse og kjøbte det, og jeg tænker nu paa at hænge det op i min Kahyt og gjøre det til min lille Havfrue. Er det ikke et elskeligt Billede?"

„Det er meget nydeligt, baade i Udførelse og i Sujettet," indrømmede Mrs. Harding, „men du tossede Dreng, det er øjensynlig et Fotografi af en Person, der lever endnu, og hvem ved, om ikke Originalen vil gjøre Fordring paa det."

„Hvad gjør det til Sagen?" svarede George muntert. „Jeg gjør da til Gjengjæld Fordring paa hende; thi jeg er allerede alvorlig forelsket."

„Jeg kan forestille mig," vedblev han mere eftertænksomt, „en Pige, der har et saadant Ansigt, og som maa gaa noget ondt igjennem i Verden — maaske for ens Skyld, som hun holder af."

„Af en Sømand at være er du virkelig den mest romantiske Fyr, som jeg nogen Sinde har truffet paa," lo hans Moder. „Men stig nu et lille Øjeblik ned fra disse højere Regioner til vor prosaiske Verden; Frokostbordet venter, og jeg tilstaar, at jeg føler en meget prosaisk Sult."

„Sulten! Med et saadant Ansigt foran dig. Banlys en saadan Tanke!" udbrød George begejstret, medens han ikke desto mindre satte sig til Bords med en fortræffelig Appetit, der stod i temmelig stor Modsætning til hans Ord.

* * *

„Men Mary dog, vil du virkelig sidde hele den yndige Morgen ved denne evindelige Symaskine? Jeg forsikrer dig, alene Lyden af Synaalen er nok til at gjøre en aldeles fortumlet. Gaar du saa med ud?"

„Kjære Nelly," svarede den unge Pige, hvem disse Ord var henvendte til, „du glemmer, hvor snart Wilfred skal rejse, og hvor meget vi endnu har at gjøre. Dersom du ikke kan udholde at sidde længere her inde, hvorfor gaar du saa ikke alene? Jeg maa sige dig, at jeg har vigtigere Ting at foretage mig."

„Ja, det er altid Tilfældet," udbrød Nelly Trevannion overgivent, medens hun stod ved det aabne Vindu og svingede en stor Havehat utaalmodig frem og tilbage. „Tror du, at jeg vil gaa alene ned til Landsbyen?"

Mary rystede paa sit smukke lille Hoved.

„Tror du, Nelly, at jeg foretrækker at sidde her frem for at være ude i den friske Luft? Men dersom du vil sætte dig ned hos mig og hjælpe mig med disse Kraver, skal jeg gaa med dig, saa snart jeg kan."

Da hendes Kusine havde sat sig ned ved Siden af hende for at hjælpe hende med Arbejdet, efter dog først at have gjort endnu nogle Indvendinger, sagde Mary Barrington:

„Jeg er vis paa, at du forundrer dig over, hvorfor jeg ikke kjøber disse Ting til Wilfred enten færdige eller i det mindste sender dem ud for at blive syede i Steden for selv at gjøre Arbejdet, men jeg har mine Grunde, og jeg tror, de er gode, for hvad jeg gjør."

„Jeg tror, at du har dine Grunde," svarede Nelly, i det hun længselsfuldt saa bort fra det kjedelige Sytøj og ud af det aabne Vindu, gjennem hvilket den friske, vellugtende Sommerluft strømmede ind i Værelset; „men jeg kan ikke forestille mig, hvilke de er."

„Nuvel, Nelly," svarede Mary alvorlig, i det hun standsede sit Arbejde, for at hendes Kusine skulde lægge nøje Mærke til, hvad hun havde at sige: „Jeg har aldrig før talt til dig om det, fordi jeg nødig vilde gjøre dig bekymret, men jeg har en Mistanke om, at stakkels Papa er i Pengenød i den sidste Tid; thi enhver lille Extraudgift sætter ham i Forlegenhed, og jeg ved, at det undertiden maa være knapt for ham, thi han har ladet Husholdningsregningen løbe paa, og han bliver fortrædelig hver Gang, jeg minder ham derom."

„Men søde Mary," svarede hendes Kusine med et næsten forfærdet Udtryk i sit smukke Ansigt; „jeg troede, at Onkel Henry var saa rig. Se paa dette smukke Hus og den store Mark og Have . . ."

„Ja, Nelly, jeg ved det nok, men Folk bliver under Tiden nødt til at opgive deres Stilling. Hvilke Bekymringer det end er, som trykker Papa, er jeg vis paa, at han sidst af alt vilde forlade sin Ejendom, der er os et kjært Hjem. Du maa for Guds Skyld ikke ytre et Ord om, hvad jeg har sagt dig, thi han vilde blive meget vred — husk det."

„Og endnu en Ting," vedblev Mary og saa adspredt ud over Marken; „du ved, hvor bestemt Fader ønskede, at Wilfred skulde træde ind i Armeen, og hvor pludselig det skete, at han bifaldt, at Wilfred

gik til Søs, oven i Kjøbet med et Handelsskib. Du ser altsaa, Nelly, at jeg har Ret i at gjøre, hvad jeg formaar, og du maa forsøge at hjælpe mig. Men tys, sig nu intet mere; der kommer Wilfred."

I det samme, Mary fuldendte denne Sætning, sprang en rank, smuk Knos, der saa ud til at være omtrent sytten Aar gammel og var klædt halvt i Sømandsdragt med et Tørklæde bundet løst om den hvide Skjortekrave, ind ad Vinduet og kastede sig varm og træt i en Lænestol.

„Jeg kan ikke forstaa, hvorledes to unge Piger kan holde ud at sidde inde i et saadant Vejr," begyndte han. „Men saadan er det vel altid med Damer, naar det drejer sig om at sy Stads."

Mary smilede halvt ømt, halvt bebrejdende og viste ham en af de Sømandskraver, som hun arbejdede paa.

„For min Skyld!" udbrød det unge Menneske, medens hans Træk hurtig skiftede Udtryk, og han sprang op for at slynge sin Arm om Søsterens Skulder. „Hvilken ubetænksom Fyr jeg dog er. Jeg burde have vidst, at du arbejdede for mig! Men bryd dig ikke om det, min lille Frøken; jeg bringer dig en Snor fuld af Diamanter fra Golconda, naar jeg kommer tilbage; du ved, at jeg har lovet dig det, har jeg ikke, Mary?"

„Ganske vist, kjære Wilfred," svarede hun, „men du ser, at jeg for Øjeblikket finder mig meget tilfreds med at have Snore og Baand til dine Kraver, selv om jeg mangler Diamanterne."

„Blot jeg vidste, hvad Fader bringer til mig fra Byen," bemærkede Wilfred, i det han saa ud af Vinduet. Jeg haaber, at han ikke har glemt en Revolver; jeg bad ham kjøbe en."

„Kjære Willy, du maa ikke besvære Papa, lige saa snart han kommer hjem, med at spørge ham om, hvad han har kjøbt; du ved, hvor fortrædelig det altid gjør ham."

„Ja, i Sandhed, Mary, jeg kan ikke forstaa, hvad der er i Vejen i den sidste Tid; før plejede han altid at være saa glad, naar han kunde give os noget, som vi havde bedt om."

Mary sukkede og fortsatte sit Arbejde indtil Frokosttid, hvorefter hun gik ud med sin Kusine og sin Broder og bestræbte sig for at glemme sine Bekymringer ved en opmuntrende Spaseretur i det prægtige Sommervejr. —

Mary og Wilfred Barrington var eneste Børn af en velhavende Kjøbmand, der havde trukket sig tilbage fra sine Forretninger og havde bosat sig paa en smuk Landejendom i Omegnen af Kent med sine to Børn og sin forældreløse Broderdatter, Nelly Trevannion. Han havde kort Tid forinden mistet sin Hustru, hans trofaste og kjærlige Ledsagerinde i mange Aars Glæder og Sorger, og det var vel hovedsagelig Sorgen over dette Tab, som for en Del nedbrød hans Helbred og tillige havde bevirket, at han havde søgt Trøst i en mere rolig Virksomhed paa Landet og i sine Børns og sin Nieces Selskab. En Tidlang syntes disse forandrede Forhold at udøve en velgjørende Virkning paa ham, men det er vanskeligt at afkaste gamle Vaner, og lidt efter lidt følte Mr. Barrington sig atter hendraget til Byens travle Forretningsliv, hvor han tidligere havde udfoldet en saa livlig Virksomhed. Han kunde ikke længere overtage sin gamle Forretning, da han havde overladt den til en anden, men forskjellige Handelsspekulationer stod aabne for ham, og ved disse besluttede han at ville samle en Pengesum, der kunde udstyre hans Søn til en Ansættelse i Arméen, hvortil han altid havde bestemt ham, skjønt det unge Menneske allerede fra sin Barndom havde ytret stor Tilbøjelighed for Søen.

Omtrent et Aar, før denne Fortælling begynder, havde Mr. Barrington imidlertid lidt betydelige Tab ved sine Spekulationer og begyndte for første Gang, saa langt hans Børn kunde huske tilbage, at komme hjem om Aftenen i en gnaven og fortrædelig Stemning. Han blev ærgerlig over Ubetydeligheder og gjorde Ophævelser over smaa huslige Udgifter, som han aldrig før havde skjænket en Tanke.

Han syntes paa samme Tid at være mindre stemt for Wilfreds Indtrædelse i Arméen, og til sidst gav han til alles Overraskelse sit Samtykke til, at Wilfred gik til Søs, og meddelte ham endog, at han havde skaffet ham en Plads som Kadet paa et smukt Dampskib, der hed „Esmeralda" og var bestemt til Bombay. Skibets Ejere var hans gode Venner og havde lovet at give det unge Menneske gode Udsigter til et hurtigt Avancement.

Wilfred modtog Tilbudet med stor Glæde og kunde ikke finde Ord til i tilstrækkelig Grad at takke sin Fader, men Mary — den blide, opofrende Mary, der havde bestyret Huset siden sin Moders Død, og som anede en hel Del af, hvad der var sket i den sidste Tid, hvilket hemmelig tyngede paa hende — følte sit Hjærte snøres sammen ved hendes Faders uventede Billigelse af Wilfreds Ønske, thi hun forudsaa de Bekymringer, der stod for Døren.

* * *

„Naa, Mary, er al Ting færdigt?" udbrød Wilfred, i det han kom løbende ind i Spisestuen, hvor de to unge Piger lagde den sidste Haand paa Indpakningen af hans Tøj. „Vognen er kommen, og jeg skal være ved Jærnbanestationen Kl. halv et."

„Ja, kjære Willy, alt er færdigt," svarede Mary og tørrede sine Øjne, i det hun rejste sig fra

en Vadsæk, som hun havde bøjet sig over. „Er Fader kommen ned?"

„Nej, han bad mig komme op paa hans Værelse, da han ikke var rask. Ved du noget om det, Mary? Jeg tror, at der er noget i Vejen med den gamle, som han søger at skjule for os."

„Ja, jeg tror det ogsaa," svarede Mary sagte. Og hun slyngede sin Arm om Broderens Hals og brast i Graad, medens hun stammede:

„Willy, Willy, du vil være forsigtig og snart komme tilbage til os, ikke sandt? Du ved ikke, hvor meget der beror paa dig her efter."

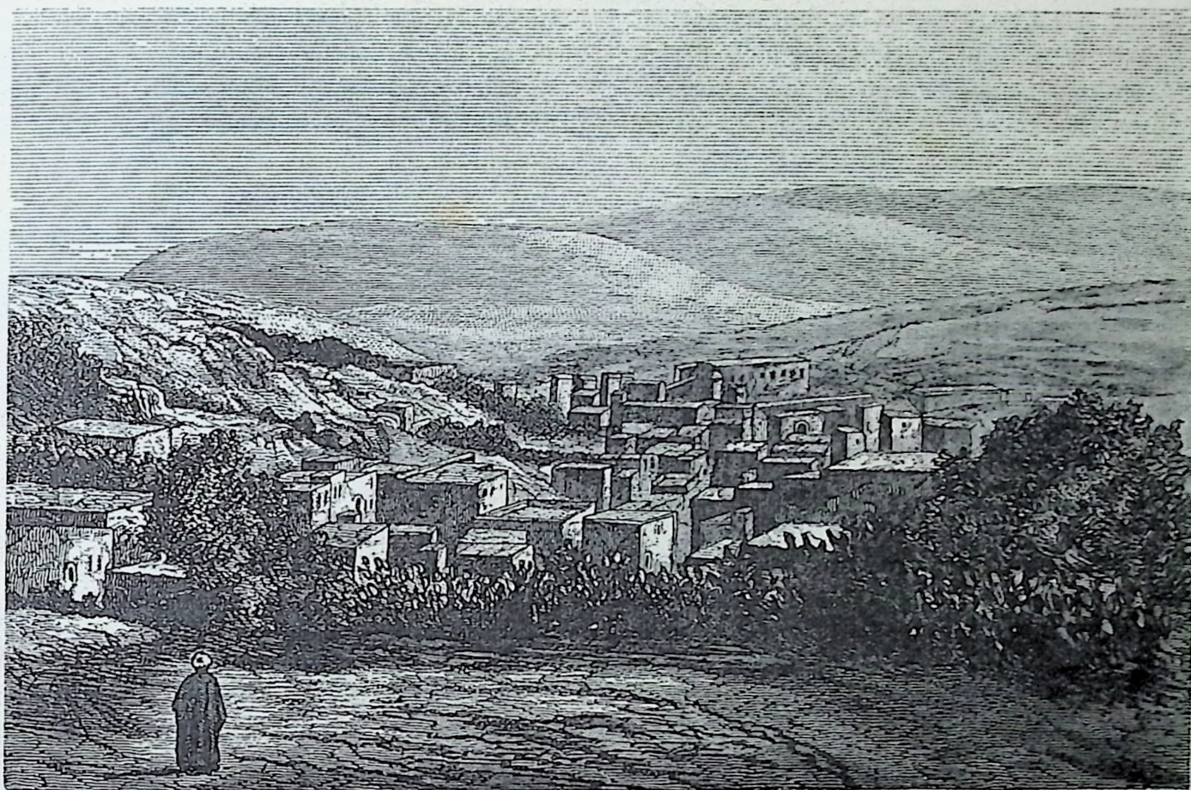
„Saa, saa, Mary! Du maa ikke saadan tage paa Vej," afbrød den unge Sømand hende og klappede venlig hendes Kind, medens han gjorde fortvivlede Anstrængelser for at tilbageholde de Taarer, der vilde bryde frem i hans Øjne. „Om nogle faa Maaneder er jeg jo atter hos eder. Kom nu Mary, der er Vognen, og jeg skal først op til Fader. Lad mig nu se, at du er en rask Pige!" tilføjede han, i det han kyssede hende, forend han forlod Værelset og kun med lidet Held forsøgte at undertrykke den Hulken, som arbejdede sig frem i hans Bryst.

„Farvel! Farvel!" raabte Willy, saa muntert han kunde. „Jeg skal nok huske Diamanterne, Mary! Farvel!"

Vognen rullede hurtig bort, og Wilfred Barrington gjorde de første Skridt paa sin Vej ud i Verden.

* * *

„Esmeralda" var kommet et godt Stykke paa Vejen gjennem Biscayabugten, og Wilfred Barrington var naaet ud over den værste Del af Søsygen og havde begyndt at gjøre sig fortrolig med det Liv, man fører om Bord paa en smuk Damper, naar det er taalelig godt Vejr. Med Undtagelse af sine Smaature i England med Sejl- eller Robaad havde han kun ringe Kjendskab til Sømandslivet, og det var en ny og herlig Følelse for ham at staa oppe ved Masten i den tidlige Sommermorgen, føle den friske Vind fare over sine Kinder og betragte Solen i dens frembrydende Magt, naar den løftede Taagen ligesom et Tæppe og afhyllede i hele deres Storhed de prægtige Klipper paa den spanske Kyst.

Prospekt af Byen Nazareth.

Der var kun nogle ganske faa Førsteklasses-Passagerer om Bord og en hel Del Andenklasses-Passagerer; men med dem havde Wilfred intet at bestille. Hans Kammerater i Kadetkahytten var muntre, raske Fyre, af hvilke nogle for første Gang var til Søs, medens andre havde sejlet i flere Aar og var ikke lidet vigtige deraf. Han mærkede snart, at de fleste af dem stod under ham i Fødsel og Opdragelse — man maa erindre, at der er Forskjel paa en Midshipman paa et Orlogsskib og dem paa et Handelsfartøj —, og skjønt han gjærne vilde staa paa en god Fod med dem, kunde han dog ikke rigtig slutte sig til dem. Den Person, som Wilfred følte sig mest hendragen til af alle om Bord, var Skibets Første-Løjtnant, vor gamle bekjendt, George Harding.

Der var noget i hans frejdige, mandige Væsen og i den venlige, men bestemte Maade, hvorpaa han gav sine Befalinger, der fik Wilfred til at se op til ham som til en Ven, han kunde lide paa, og Harding, der følte sig tiltrukken af det unge Menneskes vakre Udseende og Væsen og tillige af en utydelig Forestilling om, at han havde set hans Ansigt en Gang før, tog sig mere af ham end af de andre Kadetter. De blev derfor lidt efter lidt saa gode Venner, som deres forskjellige Stilling om Bord kunde tillade.

En mørk, taaget Dag havde Wilfred Formiddagsvagten sammen med Anden-Løjtnant. Det var hans første „Pligtdag", som det kaldes i Sømandssproget, men der er kun faa ikke-sømandskyndige Læsere, der kan forestille sig alle de Møjsommeligheder, som er forbundne med dette Udtryk.

Der faldt en tæt, klam Regn, og Røgen fra Skorstenen, som forgæves bestræbte sig for at blande sig med de tunge Skyer oven over, blev slaaet tilbage af Regnen og faldt ned paa Dækket i tykke, sodede Pletter, der tilsmudskede enhver Gjenstand, som de kom i Berøring med.

Klokken var henimod tolv, da Kaptajnen kom op paa Dækket og saa sig om med det for en Sømand ejendommelige Blik, naar han vil gjøre sig bekjendt med Vejrudsigterne.

Der var imidlertid ikke noget Haab om, at Solen vilde blive i Stand til at sprede de tunge Skymasser, der hængte lige over Mastetoppene, og denne Kjendsgjerning syntes ikke at forbedre Kaptajnens Humør, der i øvrigt var tilstrækkelig gnavent og pirreligt i Forvejen, og efter at have henvendt en kort Bemærkning til George Harding, der stod ved Skibets Ræling og betragtede Bølgerne, kaldte han paa Anden-Løjtnant og spurgte ham i en vred Tone, hvorfor han ikke havde ladet Topsejlet tage ned.

Et Par af Folkene blev strax kommanderede op for at udføre denne Befaling, og da Kaptajn Burke i nogle Øjeblikke havde betragtet deres — i hans Øjne — langsomme Bevægelser, raabte han:

„Mr. Barrington, spring op og se, hvad disse Lømler bestiller; man skulde tro, at de havde til Hensigt at tilbringe hele Dagen der oppe."

Wilfred klatrede hurtig op ad Takkelagen for at paaskynde Folkenes Arbejde, og Sejlet var anbragt til Kaptajnens Tilfredshed, da Wilfred, i det han vilde klatre ned af Tovene, følte en Bølge slaa mod Skibet, saaledes at det krængede til den ene Side; han tabte Fodfæstet, greb forgæves efter et Støttepunkt og styrtede ned.

Et svagt Skrig — og Wilfred kæmpede mod Bølgerne, men endnu før Raabet: „En Mand over Bord!" var blevet hørt, var Første-Løjtnant, George Harding, sprunget ud for at frelse ham.

„Ned med Redningsbaaden! Hold Roret i Læ!" lød Kaptajnens Ordrer. Han sprang op paa Kommandobroen for at iagttage Skibets Stilling og lod derpaa strax Maskinen standse.

„Ud med Baaden, Folk!" lød det derpaa, og i kortere Tid, end vi har brugt til at fortælle det, sad sex raske Søfolk i Baaden for at komme de forulykkede til Hjælp.

Anden-Løjtnant, der stod oprejst i Baaden og saa ivrig og bekymret ud over de tunge, larmende Bølger, raabte nu pludselig:

„Hal ud paa Aarerne Folk; nu har jeg dem!"

Aarerne faldt kraftig i Vandet, og Baaden fløj frem for de raske Søfolks stærke Arme.

„Endnu et Par Alen frem!" befalede Officeren.

De havde naaet de forulykkede. Snart begravet i den høje Sø, og snart kastet frem af en mægtig Bølge holdt George Harding den bevidstløse Wilfred fast med den ene Arm, medens han med den anden søgte at holde sig over Vandet og bryde sig Vej mellem de vildt rullende Bølger. Hans Kamp blev synlig svagere og svagere; Kræfterne forlod ham; han gjorde endnu en sidste Anstrængelse for at klare en fremstyrtende Sø og — — i det samme havde Bølgen kastet ham og det bevidstløse Legeme, han holdt i sin Arm, hen paa Siden af Baaden, hvor sex stærke Arme greb ham. De var frelste!

* * *

„Hvor er jeg?" mumlede Wilfred svagt, i det han aabnede Øjnene og følte en svimlende Fornemmelse i Hovedet, der bevirkede, at han ikke kunde erindre, hvad der var sket.

„Hold Dem rolig, og drik dette," befalede Lægen, der stod hos ham i Første-Løjtnants Kahyt, hvor han laa varmt indsvøbt i en Mængde uldne Tæpper.

Den Drik, som Wilfred nød, var ikke andet end et Glas Grog, men den havde den Virkning, at han faldt i en drømmende Søvn, i hvilken han snart var i sit landlige Hjem hos Mary og Nelly, snart ude paa Marken, hvor Høet forvandlede sig til store Bølger, der kastede ham frem og tilbage; nu klatrede han op i et højt Træ, hvorfra han pludselig styrtede ned og blev ved at falde, saa dybt, saa dybt, indtil han naaede et klart Vand, i hvilket han sank langsomt, medens Mary saa ned paa ham fra Strandbredden oven over, indtil han pludselig vaagnede og saa Marys Øjne fæstede paa ham. Ja, det kunde ikke være nogen Fejltagelse: det var Marys Træk, som viste sig for ham i et koloreret Fotografi, hvis Billede var hende aldeles lig, og som hang i en Ramme paa Væggen oven for ham.

Han laa nogle Øjeblikke stille og tænkte sig om. Lidt efter lidt vendte det, som han nylig havde oplevet, tilbage i hans Erindring Han huskede, at han var falden i Søen, og at Mr. Harding havde grebet ham, og han vidste nu af flere Ting, som laa omkring ham, at han befandt sig i Første-Løjtnants Kahyt, men hvorledes han var kommen der, eller hvorledes det gik til, at Marys Portræt hang foran ham, det kunde han ikke sige. Han maatte ligge taalmodig og vente, indtil der kom nogen og opklarede dette Mysterium.

„Naa, Barrington, hvorledes har De det efter den Dukkert?“ spurgte George Harding venlig, da han lidt efter traadte ind i Kahytten. „Det er vel bedre nu?“

Wilfred forsøgte at tale, men han kunde i det første Øjeblik ikke finde Ord og formaaede kun at udstrække sin Haand for at gjengjælde det hjertelige Tryk, som George gav den.

„Det var min Tro en ordentlig Dukkert,“ sagde George, i det han lod, som om han beskjæftigede sig med sine Bøger, for at give den anden Tid til at komme til sig selv. „Jeg tror næsten, at jeg har glemt min Svømmekunst, siden det holdt saa haardt for os at slippe levende derfra.“

„Mr. Harding,“ udbrød Wilfred, „Deres Mod og Opofrelse har frelst mit Liv, og jeg mangler Ord til at udtrykke min Tak. De har bevaret den eneste Søn for hans Fader og den eneste Broder for en dyrebar Søster; dersom der nogen Sinde skulde komme en Tid, hvor jeg kan gjøre Dem en Tjeneste, husk da, at mit Liv tilhører Dem!“

Det unge Menneske formaaede ikke at lægge Baand paa sin Bevægelse, da han ytrede de sidste Ord.

„Naa, naa, det er godt, min Dreng,“ svarede Harding næsten noget haardt; „jeg vilde have gjort det samme for enhver af de andre, saa det er ikke værd at tale om.“

Der indtraadte en lille Pavse, hvorpaa Wilfred sagde:

„Mr. Harding, jeg talte nylig om min Søster; ved De, at De har hendes Portræt hængende der?“

Harding vendte sig pludselig om og stod og saa først paa Wilfred og derpaa paa Portrætet, indtil han endelig udbrød:

„Deres Søsters Portræt?“

„Ja. Ved De det ikke?“

„Nej . . . jo . . . det er . . .“ var det forvirrede Svar. „Vent et Øjeblik, Barrington, og De skal faa det at vide.“

Med faa Ord fortalte George Harding om det Indtryk, Portrætet havde gjort paa ham den første Gang, han saa det; hvorledes der ikke var blevet gjort Fordring paa det; at han derfor med nogen Vanskelighed havde faaet det tilkjøbs og havde hængt det op i sin Kahyt som et Kunstarbejde, og sluttede med at tilbyde Wilfred at tage det igjen, nu, da han havde gjenkjendt det.

Dette afslog Wilfred imidlertid bestemt. Han sagde, at ingen havde større Fordring paa noget, som tilhørte hans Familie, end George Harding havde, efter hvad der var sket. Maaske Mr. Harding en Gang imellem vilde tillade ham at komme ind og se det, indtil de kom hjem, saa vilde de træffe Originalen, og han kunde da, dersom han vilde, give det tilbage. Og derved blev Sagen staaende.

Wilfred og Første-Løjtnant var blevne fortrolige Venner, og ved deres Ankomst til Bombay var George Harding den eneste, som Wilfred vilde betro sig til med den første Bekymring, der var mødt ham. Han havde nemlig ved sin Ankomst fundet et Brev fra sin Søster Mary ventende paa sig, og det indeholdt daarlige Nyheder fra Hjemmet.

Det meddelte ham, at kort efter hans Afrejse var hans Faders Sygdom og Bekymringer tiltagne, og en Maaned før Mary havde skrevet Brevet, havde han fortalt hende, at de var nødsagede til at sælge Ejendommen og søge sig et tarveligere Hjem. Det var et haardt Slag for dem, sagde Mary, at afstaa det Hus til en fremmed, i hvilket de saa længe havde boet og været saa lykkelige med hverandre, men det havde været paatrængende nødvendigt, og de boede nu i Nærheden af London. Faderen havde ikke været i Stand til at forbedre sine Sager, og disse stod nu saa slet, at hun maatte gjøre sig Umage for at faa Beskjæftigelse som Lærerinde i Fransk og Musik. Hun bad Wilfred indstændig om at bestræbe sig for at opnaa et hurtigt Avancement i den Stilling, han havde valgt, thi Forholdene var nu saaledes, at han for Frem=

tiden maatte stole paa sig selv, da han ikke længere havde en velhavende Fader at støtte sig til.

Wilfred blev meget bevæget, da han læste dette Brev. Hans Søster Mary, der næppe havde behøvet at nære noget Ønske, som hun ikke kunde faa opfyldt, skulde nu erhverve sig det nødvendige Livsophold ved en Timelærerindes kummerlige Stilling! Den Tanke forekom ham uudholdelig. Han vilde strax rejse hjem — han vilde tale med Kaptajnen og opgive sin nuværende Plads.

I denne Forlegenhed raadførte han sig med George Harding, der blev meget bedrøvet ved at læse det Brev, som det unge Menneske viste ham. Men han fraraadede ham bestemt at følge sit første Indfald. Han fremhævede den Vægt, som Mary lagde paa hans forhaabentlige Avancement i det Fag, han var i, og viste ham Umuligheden af at komme hurtigere hjem — selv om han ogsaa havde haft Midler dertil — end det vilde ske, naar han forblev paa „Esmeralda“. Han fortalte ham, at Skibet kun vilde blive nogle faa Dage endnu i Bombay, og at det sandsynligvis vilde gaa direkte tilbage til England, saa at alt, hvad Wilfred kunde gjøre, var at skrive hjem og opmuntre sin Søsters nedsunkne Mod, medens han (Harding) vilde tænke nærmere over, hvad der saa vilde være det bedste at gjøre, og hermed maatte Wilfred være tilfreds.

George Harding tænkte længe og alvorlig over Sagen. Han havde fattet et oprigtigt Venskab for det unge Menneske, og da han vidste, hvor godt den stakkels Dreng havde været vant, maatte han føle stor Medlidenhed ved Tanken om, hvad Wilfred sandsynligvis vilde komme til at gaa igjennem i den møjsommelige og farlige Stilling, han havde valgt sig, naar han hverken havde Penge eller Venner.

Marys Brev havde gjort et dybt Indtryk paa George Harding. Det indeholdt en saa opofrende Omhu alene for Wilfred uden den mindste Hentydning til hendes egne Sorger og Bekymringer, at det i høj Grad baade smertede og bevægede ham. Hans egne Midler var rigelige, og han kunde uden Vanskelighed tilbyde Wilfred og dennes Familie sin Bistand, men han følte, at et saadant Tilbud kunde blive betragtet som en Paatrængenhed, og den eneste Maade, som han derfor troede at kunne hjælpe sin unge Ven paa, var at indføre Wilfreds Navn for en lille Spekulation, han selv vilde gjøre i den Ladning, som Skibet førte hjem, og som — hvis den lykkedes — vilde indbringe det unge Menneske nogle Penge, og dersom den mislykkedes, saa Herregud — Tabet vilde ikke ødelægge ham. Han følte imidlertid, at han burde bede Wilfred om hans Samtykke hertil, i det han forestillede ham Sagen som fuldkommen sikker, og med en Del Vanskeligheder lykkedes det ham at erholde det unge Menneskes Bifald til dette Arrangement.

* * *

„Esmeralda“ befandt sig endelig paa Hjemrejsen og var sejlet ind i Kanalen mellem Frankrig og England.

Skibet havde en meget ensformig Rejse hjemad; Dag efter Dag gled det gjennem det stille blaa Vand og under en skyfri Himmel uden den mindste Afvexling i dets Sejlads. Det eneste, man havde haft at tale om, var Kaptajnens Sygdom. Lige siden Skibet forlod Bombay, havde Kaptajn Burke lidt af et saa haardt Anfald af Gulsot, at Doktoren havde forbudt ham at komme op paa Dækket, og Kommandoen var bleven overgiven George Harding.

Samvittighedsfuld som han var, følte han tilfulde det Ansvar, der hvilede paa ham som Fører af det store Skib, der var overfyldt med Passagerer.

Medens man passerede gjennem Bugten havde Luften i nogle Dage været overtrukken, og Søen rullede tungt, men George var en altfor erfaren Sømand til at bryde sig synderligt herom, saa længe han var i rum Sø, men nu, da de var komne ind i Kanalen, følte han — trods det glade Raab, som havde lydt om Bord, „endelig hjemme!“ — Nødvendigheden af at fordoble sin Opmærksomhed, i Særdeleshed da Vejret havde forandret sig til det værre.

Det var en kold, taaget Aften; en skarp Vind fòr pibende gjennem Skibets Takkelage. George Harding stod paa Kommandobroen og saa sig bekymret om, uden at kunne skjælne andet end den sværtrullende Sø, der brød ind mod Skibet, som om den vilde knuse det, og derpaa veg tilbage med et dæmpet Brøl.

Harding havde i nogen Tid betragtet en lille kulsort Masse Skyer, der samlede sig lige i Horisonten bag ved Skibet, og da han syntes, at de hurtig blev større, gav han Ordre til at „rebe Topsejlet“. Dette skete netop i rette Tid; thi Mørket tiltog hastig, og et voldsomt Vindstød slog som en mægtig Hammer mod Skibet. Blæsten tiltog med hvert Minut i Styrke, og snart kunde man ikke høre nogen anden Lyd om Bord end dens frygtelige Piben i Sejlene og det stærke Brag af Bølgerne, der nu rejste sig i en forfærdelig Højde.

Det var en kritisk Stilling, og Harding vidste næppe, hvad der var at gjøre.

Efter en kort Raadslagning med Anden- og Tredje-Løjtnant — Kaptajnen var altfor syg til at kunne deltage i denne — bestemte han sig til at søge ind til Plymouth; thi Uvejret viste ikke noget Tegn til at ville formindske sin Heftighed, og han

turde ikke stole paa Skibets Evne til at modstaa denne Storm, som var den haardeste, i hvilken han havde set „Esmeralda“ befinde sig.

Time paa Time forløb i ængstelig Spænding, indtil det første Glimt af Lys i Øst betegnede Nærmelsen af den længselsfuldt ventede Dag, og Harding iagttog med stigende Utaalmodighed det langsomt tiltagende Lys, der tjente til endnu tydeligere at vise den skrækkelige Stilling, hvori Skibet befandt sig. Saa langt Øjet kunde naa, saas intet uden de mørke, taarnhøje og skumklædte Bølger, og da Dagslyset blev klarere, syntes George, at Vandet havde det Udseende, som tyder paa farlig Grund, og han benyttede derfor stadig Loddet uden dog at opnaa noget Resultat, der kunde bestyrke hans Bekymring.

Da det var bleven Morgen, kom flere af de mandlige Passagerer op paa Dækket, men en efter en blev de atter tvungne til at søge ned i Kahytten, thi alene Bølgernes Sprøjten var tilstrækkelig til i nogle faa Minuter at gjøre dem vaade lige til Skindet. Mellem Georges andre Bekymringer var ogsaa den, at han lagde Mærke til, at en almindelig Skræk begyndte at gribe Passagererne, blandt hvilke der befandt sig flere Kvinder og Børn. Men han indsaa Umuligheden af at turde forlade Dækket.

Han var næppe bleven enig med sig selv om dette Punkt, før en lydelig Prajen hørtes fra Manden, som havde Udkig fra Formasten, og et Øjeblik efter raabte Officeren i sit Talerør, hvis Toner lød over hele Skibet: „Land!“ „Land tæt ved!“

Der begyndte nu en forvirret Trampen af Fødder, og flere af Folkene løb hen til Roret, hvorpaa der i nogle Minuter indtraadte en aandeløs Tavshed, som kun afbrødes af Søens Bryden mod Skibet, i det det kæmpede mod Vinden under den forandrede Kurs.

Pludselig lød der en snurrende Lyd, og Maskinen ophørte at arbejde — endnu to eller tre hæse Skrig og derpaa et voldsomt Stød, der kastede en Del af Folkene omkuld, medens det itusslaaede Glas fra Kahytsvinduerne faldt klirrende ind i Salonen til de forfærdede Passagerer. — „Esmeralda“ stod paa Grund!

Flere af de mindre Spir og Mastetoppe var faldne og havde saaret nogle af dem, der stod paa Dækket, og de saaredes Jamren, Kvindernes og Børnenes Skrig, Lyden af den udstrømmende Damp, og Søens Pjadsken, der nu brød ind over det dødsdømte Skib, dannede et rædselsfuldt Billede.

Trods alt dette var George Harding rolig og fattet. Han posterede de mere erfarne Officerer paa de vigtigste Steder af Skibet, medens han beholdt den unge Barrington hos sig, for at denne skulde bringe hans Befalinger frem og tilbage, thi i den Forvirring, der herskede, var det umuligt at høre hans Stemme. Efter nogen Tids Forløb lykkedes det ham med overordentlig Besvær at gjenoprette Ordenen.

Stormen havde lagt sig for et Øjeblik, og i en Afstand af omtrent tre engelske Mil til Læsiden kunde man tydelig se Land. Det var ved at paavise dette og forsikre dem, at der vilde komme Hjælp fra Kysten, at det lykkedes George saa nogenlunde at berolige Passagererne og Skibets Besætning. Kort efter lød Kanonens Skud; det var Nødssignalet, der gav Gjenlyd over den rullende Sø og fortalte dem, som befandt sig paa Strandbredden, at et Skib var løbet paa Grund paa de farlige Sandbanker.

Harding indsaa, at det rimeligvis vilde være unyttigt at vente paa Hjælp; thi Søen gik afskrækkende højt, og han frygtede, at ingen Baad turde tage ud. Han fik derfor travlt med at gjøre Skibets Baade i Stand og konstruere en Tømmerflaade, der kunde blive til Nytte, naar alt andet glippede, medens han tillige ivrig iagttog Kysten, indtil — til alles Glæde — et lille flagrende Signal saas at komme til Syne paa Strandbredden, hvilket beviste, at der i det mindste vilde blive gjort et Forsøg paa at yde dem Hjælp.

Det var imidlertid kun et svagt Haab; thi Bølgerne kastedes med en saadan Styrke mod Skibet, at det knagede og sled i alle dets Planker, og ethvert Minut syntes at skulle være dets sidste.

Endelig saa man en Baad forlade Strandbredden, og med næsten overmenneskelig Anstrængelse naaede den Skibet. Nu begyndte det vanskelige Arbejde at faa Kvinderne og de saarede anbragte i denne, thi mange gyste tilbage for de graadige Bølger, naar de saa den tynde Line, til hvilken de maatte betro sig for at komme ned i Baaden. Til sidst blev man dog færdig, og ladet næsten til Rælingen styrede det skrøbelige Fartøj mod Land, medens det dog maatte efterlade mange om Bord, der ventede og haabede paa en Redning, som maaske aldrig vilde komme.

Uvejret var imidlertid forbi; men der var intet Haab om at kunne frelse Skibet, som rimeligvis vilde være Vrag, før Dagen var til Ende. Derimod styrede den ene Baad efter den anden, ladet med de stakkels skibbrudne, mod Strandbredden. Sidst af alle kom George Harding, hans Skibsmandskab og Wilfred Barrington. Da de havde taget Plads i Baaden, udbrød George, henvendt til sin unge Ven, i det han viste ham Marys Portræt:

„Jeg reddede dette, Barrington, det var det eneste!“

* * *

I et lille tarveligt Hus i Udkanten af Camberwell sad en kold Vintermorgen, kort før Jul, den gamle Mr. Barrington og varmede sig ved Kaminilden. Det var snarere Sorger og Bekymringer end Alderens Vægt, som havde forandret den 50aarige, raske og dygtige Kjøbmand til en sløvtudseende, kroget Olding, der næsten saa ud, som om han havde naaet de halvfjerds. Hans Forstand var gaaet bort samtidig med hans Formue, og han havde nu ikke Tanke for andet end at sidde ved Ildstedet og stirre paa de Aviser, som han bestandig forlangte at faa at se. Han indbildte sig, at han endnu var Deltager i betydelige Handelsforetagender og Spekulationer.

„Fader," sagde Mary, i det hun hastig traadte ind i Værelset med en høj Rødme paa de ellers lidt blege Kinder — „„Esmeralda" er forlist, men jeg har faaet Underretning om, at alle de, som var om Bord, er blevne reddede!"

„Esmeralda, mit Barn! Esmeralda! Hvilket Skib var det? Bring mig hurtig Skibslisten og de andre Papirer! Hvilken Part havde jeg i dette Skibs Ladning?" spurgte den gamle Mand med forvirret og skælvende Stemme.

„Slet ingen, kjære Fader," svarede Mary langsomt, „du forstaar mig ikke. Det var det Skib, som Wilfred sejlede med, men jeg har faaet Brev fra ham, og han vil maaske komme hjem i Aften."

„Wilfred! Oh, det er godt — det er meget godt — men hvilken Ladning havde det?" vedblev han i sin forvirrede Tankegang. „Der er Efterspørgsel efter stærk Silke, det vil stige paa Markedet."

„Wilfred er for anden Gang undsluppen en dødelig Fare, og han kommer i Aften, forstaar du mig ikke, Fader?"

„Jo, jo, jeg ved det nok!" mumlede hendes Fader og gav hende et utaalmodigt Vink om at forlade ham.

Mary saa med et sørgmodigt og medlidende Blik paa den stakkels gamle Mand og gik derpaa ud af Værelset for at tale med Nelly om de Anstalter, som skulde træffes til Wilfreds Modtagelse, og maaske ogsaa til hans Vens, George Hardings, som hendes Broder havde sagt, at han maaske vilde bringe med.

Mary følte ikke nogen falsk Undseelse over at skulle møde Wilfreds Ven i de forandrede Forhold, hvori de nu befandt sig. Hendes Broder havde skildret hans Karakter med saa smukke og livlige Farver, at det næsten syntes hende, som om hun skulde træffe en gammel bekjendt, og desuden var hun jo allerede knyttet til ham ved den inderlige Taknemmelighed, som hun skyldte sin Broders Redningsmand, og alene for Wilfreds Skyld vilde hun gjærne berede ham en saa venlig Modtagelse, som hun var i Stand til.

Hendes Omsorg i denne Henseende var dog overflødig, thi George havde været nødt til at blive i London for at ordne sine Forretninger i Anledning af Skibets Forlis, og Wilfred kom alene.

Han havde naturligvis meget at meddele om sin Ven, og blandt andet gjækkede han de unge Piger med at fortælle, at George Harding havde en Sendelse og en Pakke at overbringe Mary. Nelly gjorde ham det ene Spørgsmaal efter det andet om Vennen, medens Mary forholdt sig tavs og stirrede drømmende ind i Ilden.

George Harding kom faa Dage efter Wilfreds Hjemkomst og medbragte ganske rigtig en Pakke, som han dog ikke strax talte om.

„Jeg mangler Ord til at takke Dem, Mr. Harding," sagde Mary, „for Deres mere end broderlige Opofrelse for Wilfred, som De har vovet Deres Liv for. Jeg kan kun bede Dem modtage min inderlige Taknemmelighed."

Det var alt, hvad Mary sagde, men hun ytrede de simple Ord med en saa dyb Følelse, at de øjensynlig gjorde et stærkt Indtryk paa George, som bukkede uden at kunne give noget Svar.

Nelly Trevannion var ikke saa rolig; hun udtømte sig i Taksigelser og Ros over hans Mod med en saa barnlig Henrykkelse, at det gjorde ham helt forlegen. Han greb derfor Lejligheden, da han var et Øjeblik alene med Mary, til at sige:

„Jeg frygter, at mit Besøg i Dag kun bliver kort; thi mit Arbejde med at ordne Forretningerne ved Skibets Ladning, og hvad andet, der staar i Forbindelse dermed, under mig ingen Ro."

„Jeg haaber," ytrede Mary beskedent, „at denne ulykkelige Begivenhed ikke vil have Indflydelse paa Deres Fremtidsudsigter?"

„Det antager jeg ikke," svarede han tankefuld, „skjønt der er dem, som bebrejder mig, at jeg søgte ind mod Kysten i et saadant Vejr. Jeg tror dog at have handlet paa det bedste og efter Raadslagning med mine Officerer; desuden har de Passagerer, som befandt sig om Bord, været saa venlige at give mig de bedste Vidnesbyrd for den Smule, jeg var i Stand til at udrette, og jeg tror derfor ikke, at det vilde være vanskeligt for mig at faa et Skib at føre, naar jeg atter vil tage af Sted. Men førend jeg gaar, Miss Barrington, maa jeg tilbagegive Dem dette," vedblev han, i det han rakte hende Portrætet, som han holdt i Haanden.

„Deres Broder vil fortælle Dem, hvorledes jeg for nogen Tid siden kom i Besiddelse af det, i det jeg følte mig slaaet af Ansigtets ualmindelige Skjønhed — tilgiv, at jeg ytrer mig saaledes — jeg havde ingen Anelse om, hvem det tilhørte.

Deres Broder saa det en Dag i min Kahyt, og jeg benytter naturligvis nu den første Lejlighed, som tilbyder sig, til at give det tilbage til dets rette Ejer. Med det samme beder jeg om Tilgivelse, fordi jeg har beholdt det saa længe."

Mary rødmede og saa næsten helt forskrækket paa Portrætet, der laa imellem dem paa Bordet, da Wilfreds og Nellys Indtrædelse afbrød den forlegne Tavshed.

„Har du virkelig taget Portrætet tilbage, Mary?" var Wilfreds første Udbrud.

„De glemmer, at det tilhører Deres Søster," sagde George rolig.

„Men De vovede Deres Liv for at frelse det," indvendte Wilfred; „det var den eneste Gjenstand, som blev reddet af alt, hvad der var om Bord, og jeg synes, at det giver Dem en antagelig Fordring paa at beholde det."

„Jeg foreslaar den Overenskomst," afbrød Nelly ham, „at vi hænger det op i Willys Værelse. Jeg haaber, Mr. Harding, at De undertiden vil komme og se til det — jeg mener til ham," rettede hun sig forvirret."

„Det vil jeg, Miss Trevannion," svarede George, og paa den Maade blev Portrætet tilbage.

* * *

Julen var forbi, og de allerførste og svageste Forkyndere af det sig nærmende Foraar havde vist sig, men endnu havde George Harding ikke set sig om efter nyt Skib. Han var imidlertid bleven en hyppig Gjæst i det lille Hus i Camberwell. Naar den gamle Mr. Barrington ønskede Nyheder fra Byen, kunde han bringe dem langt bedre end Wilfred, der for øvrigt havde opgivet sit Sømandskab og nu havde en Plads paa et større Handelskontor. Dersom Nelly havde Brug for nyt Garn eller Naale eller Lyst til at læse en nylig udkommen Bog, kunde ingen bedre end George udføre saadanne Kommissioner, og af en Sømand at være tog han en usædvanlig ivrig Del i Dyrkningen af Marys lille Blomsterhave.

En smuk og mild Aften i Maj stod han og Mary i den lille Have og betragtede de afvexlende Skyer, i det Solen dalede i Horisonten og spredte de dejligste Farver over Himlen. Lidt efter lidt blev det mørkere, og Skinnet af de utallige Stjærner afløste den bortflygtende Dags klarere Skjær. George og Mary var netop blevne færdige med Plantningen af et Bed, der skulde blomstre til Sommeren, og da de stod i Begreb med at gaa ind i Huset, sagde han:

„Jeg tænker paa, Miss Barrington, at det vistnok gaar mig som saa mange Folk i Verden: jeg lægger Planer, som jeg aldrig vil se bære Blomst."

„Hvorfor, Mr. Harding?" spurgte Mary.

„Fordi, at førend de Blomster, som vi nys har plantet, springer ud, vil jeg:

„Fare saa vide paa det vildene Hav —" svarede han med et tvungent Forsøg paa at synes munter.

„Jeg troede, at . . . at De ikke fandt nogen Foranledning til at gaa til Søs igjen," bemærkede Mary, i det hun standsede for at plukke en Blomst.

„Nogen egentlig Anledning maaske ikke," svarede han. „Det beror paa et Ord af Dem, Mary: Skal jeg gaa eller blive?"

Han greb hendes Hænder og saa paa hende med et Udtryk af trofast Kjærlighed i sine ærlige Øjne, og han saa det samme Blik, fuldt af Ømhed og Trofasthed, som han for længe siden havde fundet paa hendes Portræt, da hun bøjede sit Hoved ned mod hans Skulder og hviskede:

„Bliv, George!" —

Samme Aften flyttedes det mindeværdige Fotografi til Georges Ungkarlebolig, og mange Aar efter, naar han sad i sit lykkelige Hjem i Kredsen af sin Familie, plejede han at fortælle, hvorledes han fandt sin Hustru ved at opdage hendes Portræt i et Butiksvindu.

Vore Billeder.

Byen Nazareth. Forinden vor Tidsregning havde den lille By Nazareth i Galilæa ingen som helst Betydning. Den nævnes slet ikke i det gamle Testamente lige saa lidt som af den jødiske Historieskriver Flavius Josephus. Af det ny Testamente fremgaar det derimod, at Nazareth talte en Befolkning, der paa Grund af sin Raahed og Uvidenhed blev foragtet blandt de dannede Jøder. Man finder ogsaa i denne Omstændighed en Forklaring paa, at Modstanderne af den ny Lære lagde en foragtelig Betydning deri, naar de gav Jesus Tilnavnet Nazarener. I Syrien udtrykte man paa samme Maade sin Foragt for de første Kristne ved at benævne dem efter den galilæiske By. — Men Kristendommen bragte snart Nazareth i Agt og Ære. Der byggedes flere kristne Kirker, og under Korstogene blev Sædet for et Ærkebispedømme, hvis Residens tidligere havde været i Bethsean, forlagt dertil. Nu for Tiden

rnller Byen Nazareth, hvis Navn staar saa uslettelig indskrevet i Kristendommens Historie, 5000 Indbyggere, af hvilke to Tredjedele er Muhamedanere og en Tredjedel Kristne. Jøder findes der ikke.

* * *

En fornøjelig Time. Efter Dagens Slid og Arbejde kan man nok trænge til lidt Hvile og Underholdning, og derfor sætter man sig rigtig til Ro og Mag for at se, hvad nyt og morsomt, Bladet har bragt denne Gang. Der plejer jo altid at være noget baade til Alvor og Gammen, og hvad enten Budet bringer det ny Nummer af „Bladet" til en lykkelig Famlie, der slutter Kreds omkring Bordet — baade gamle og unge — mens Fa'r læser højt,

En fornøjelig Time.

eller til en ensom, gammel Pebersvend, saa er denne trofaste og paalidelige Ven, der ikke svigter en eneste Søndag, altid lige velkommen. — Det Billede, vi herved præsenterer Læseren, synes at tyde paa, at Vennen denne Gang har opsøgt en enlig, gammel Mand. Han har faaet sin Pibe stoppet og tændt, Ølkruset sat hen foran sig og skal nu rigtig til at nyde Læsningen. Og efter det fornøjede Smil, som tegner sig i den gamle Mands Øjne og om hans Mund, synes han virkelig at være ganske tilfreds med, hvad Bladet denne Uge har at fortælle ham. Han glemmer sin Ensomhed og føler sig helt hyggelig og vel til Mode i en saadan stille og fornøjelig Time.